

Giới thiệu Giác Mộng Đế Hậu

Đọc truyện online xin gửi đến bạn đọc một truyện khá thú vị, không phải quá nhiều tình tiết rắc rối đòi hỏi phải suy nghĩ nhiều, cũng không phải quá lâm ly bi đát, mà là một truyện đầy thu hút. Truyện Giác Mộng Đế Hậu được xây dựng với chủ đề trạch đấu cung đình quen thuộc nhưng không hề đi vào lối mòn. Truyện mới mẻ trong lối viết văn, cách tạo tình huống và dẫn dắt câu truyện, nhiều khi tưởng như mọi thứ sẽ đi vào ngõ cụt nhưng vẫn diễn tiến đầy bất ngờ.

Đau đầu quá. Cứ như đang có búa bổ vào đầu vậy. Cái quái gì đang diễn ra vậy? "Ào" một xô nước hắt thẳng vào người nàng. Giữa trời mùa đông như vậy mà tạt nước, khác nào muốn lấy mạng người.

"Này, người có thức dậy không? Muốn làm biếng hả? Còn biết bao việc trong nhà bếp đang đợi người đấy. Muốn chết thì cũng phải làm xong việc mới được chết." Giọng nói non nớt, ngây thơ nhưng những lời thốt ra lại chua ngoa, cay độc đến đáng sợ.

Nàng miễn cưỡng mở mắt, đứng dậy. Xuyên không? Xuyên hay không gì cũng phải giữ tính mạng rồi hẵng hay. Trần Thanh Nguyên nàng không có tài cán gì, chỉ là rất biết thức thời, thích ứng nhanh với hoàn cảnh.

Ngẩng đầu lên, nàng phải nhìn rõ mặt người này, "có thù không báo không phải quân tử". Nàng sẽ trả lại xô nước này. Một gương mặt non choẹt, không có đường nét, cá tính, không thể gọi là đẹp, chỉ có thể coi là dễ nhìn. Truyện xuyên không của nàng có phải hay không đã bắt đầu, mọi thứ bắt đầu rơi vào vòng xoay định mệnh hay tiếp diễn gì nữa.

Đọc truyện đề cùng nàng bước vào thế giới vương vị, cũng đấu tranh, cũng hòa nhịp cuộc sống cổ đại này. Bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn, Vương Phi Mười Ba Tuổi, Y Thủ Che Thiên,...

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nha Hoàn Nhà Phú Thương

Đau đầu quá. Cứ như đang có búa bổ vào đầu vậy. Cái quái gì đang diễn ra vậy? "Ào" một xô nước hắt thẳng vào người nàng. Giữa trời mùa đông như vậy mà tạt nước, khác nào muốn lấy mạng người.

"Này, người có thức dậy không? Muốn làm biếng hả? Còn biết bao việc trong nhà bếp đang đợi người đấy. Muốn chết thì cũng phải làm xong việc mới được chết." Giọng nói non nớt, ngây thơ nhưng những lời thốt ra lại chua ngoa, cay độc đến đáng sợ.

Nàng miễn cưỡng mở mắt, đứng dậy. Xuyên không? Xuyên hay không gì cũng phải giữ tính mạng rồi hẵng hay. Trần Thanh Nguyên nàng không có tài cán gì, chỉ là rất biết thức thời, thích ứng nhanh với hoàn cảnh.

Ngẩng đầu lên, nàng phải nhìn rõ mặt người này, "có thù không báo không phải quân tử". Nàng sẽ trả lại xô nước này. Một gương mặt non choẹt, không có đường nét, cá tính, không thể gọi là đẹp, chỉ có thể coi là dễ nhìn.

"Mày nhìn cái khi gì hả? Thách thức tao à? Nghĩ là được ông chủ khen một tý mà lên mặt à? Tao nói mày nghe, tao mới là chủ quán ở đây, tao không bỏ thí cơ hội thì mày đừng hòng. Tiểu thư nói tao mới là hoa khôi kế nhiệm nghe chưa, thứ ăn mày như mày...Hừ"

Về mặt dữ tợn, giọng chua lè, rõ ràng là đang ghen tỵ. Vậy là nàng hiểu đại khái rồi. Chỗ này không phải thanh lâu thì cũng là phủ trạch của một đại gia nào đó. Tại sao là đại gia mà không phải nhà quan lại? Vì nàng ta gọi là "ông chủ" chứ không phải "đại nhân" hay "lão gia". Hơn nữa, một gia đình quan lại, cho dù là vị quan phẩm bậc thấp nhất, cũng không có chuyện để một chủ quán nhỏ nhỏ "cáo mượn oai hùm", làm ra việc xấu mặt như thế.

Có lẽ nơi này cũng không phải thanh lâu. Thanh lâu là nơi tụ tập người đẹp. Dư nhất là người đẹp, mà thiếu nhất là người mới. Nếu quả thật thân thể này có "chút tư sắc" thì không có tú bà nào chịu bỏ qua như vậy. Nàng ta nói ông chủ? Vậy thì càng không thể, theo nàng biết, không có nam nhân cổ đại nào chịu mở thanh lâu, dù thanh lâu là miếng mỡ béo "một vốn mười lời". Bởi rất mất mặt, mất tự trọng nam nhân. Có mở thì cũng phải bí mật, không thể để một con bé ngu ngốc này biết được. Vậy thì đây chỉ có thể nhà của một tay nhà giàu phú thương nào đó thôi. Nhưng cũng không chắc lắm. Phải thăm dò mới được.

"Dạ, muội nào dám. Nhan sắc của tỷ tỷ thì ai mà bì kịp. Nhà ta dù gì cũng là nhà giàu một vùng. Có thể làm được chủ quán thì cũng phải có tài năng, sắc đẹp đặc biệt chứ. Chắc ông chủ thấy muội tình cảnh đáng thương nên an ủi thể thôi, muội sao sánh bằng tỷ tỷ". Nàng nở một nụ cười siêu ninh nọt, siêu dối trá. Nói những câu trái lương tâm vậy mà mặt vẫn mở thau lấu, đầy vẻ chân thành. Cái mặt tầm thường vậy mà cũng có thể tăng bốc thành Tây Thi. Bái phục.

Quả nhiên, miệng sắp ngoác đến mang tai rồi. Giọng điệu nghe cũng dịu dàng, nhã nhặn hơn hẳn.

"Cái đó là tất nhiên, ông chủ là nhà buôn tơ lụa lớn nhất nhì kinh thành này, dù không phải quan lại quyền quý gì nhưng cũng từng gặp không ít tuyệt sắc mỹ nhân, hơn nữa tiểu thư lại là kinh thành đệ nhất tài nữ, là người hầu riêng của tiểu thư, lại là chủ quán nha hoàn đây nhà Tây, chút tài cán nhan sắc là

không đáng kể."

Không đáng kể mà kẻ lẽ nhiều vậy làm chi? Khen người khác để tự tăng bốc mình vậy mà còn ra vẻ khiêm tốn. Dù sao nàng cũng đã có đủ thông tin cần thiết rồi. Vậy ra đây đúng là một gia đình thương buôn, cũng có chút địa vị. Sở dĩ nàng phải tốn nhiều công sức suy đoán rồi thăm dò như vậy mà không trực tiếp nói thẳng "ta bị mất trí" hay gì gì đó, là bởi nàng không quen thuộc nơi này. Nếu nàng xuyên qua là một vương phi hay tiểu thư, bên cạnh có một nha hoàn trung thành, thì nói như vậy không vấn đề gì. Đẳng này nàng chỉ là một nha hoàn, cũng không biết là nha hoàn mới đến hay lâu năm. Hỏi như vậy, nhờ có người sắp tâm hãm hại vu cho nàng bị điên thì chỉ có nước bị đuổi cổ. Dù sao cũng lạ nước lạ cái, ở chỗ có người quen biết thì cũng an toàn hơn.

"Thôi được rồi, ta đây nể tình người mới bị đòn dậy, lại là người mới không biết gì, người tạm thời ngồi giữ lửa trong bếp đi. Nhớ khôn lanh một tý."

"Dạ, tỷ tỷ đi thông thả". Nàng ta quay người bước thẳng, miệng vẫn khẽ nhếch lên, cố kiềm nụ cười tự mãn.

Con người đúng là thích mềm không thích cứng. Ngọt ngào một tý là mềm ra. Có điều loại người như vậy dễ khống chế hơn. Có gì bất mãn là thể hiện ra hết, không "niệm nam mô bụng bồ dao găm".

Trong bếp chỉ còn nàng và một nha hoàn khác. Lúc này nàng mới phát hiện thì ra thân thể này vừa bị ăn đòn, toàn thân đều đau nhức như bị kiến cắn. Rất quá.

Một cái khăn ướt bay thẳng vào người nàng. Nha hoàn kia vẫn tiếp tục canh lửa như cái khăn đó không phải của nàng ta.

"Cám ơn" ít nhất cũng có người thật lòng quan tâm nàng, à không, là cái thân thể này.

"Tỷ tỷ tên gì vậy?"

Nàng ta không trả lời. Có một cái gì đó ở cô gái này khiến nàng khác hẳn những nha hoàn khác. Dù không nói một lời nào nhưng cũng không thể làm người khác quên sự tồn tại của nàng ta. Cũng chỉ là một gương mặt bình thường nhưng sự lạnh lùng, chín chắn khiến nàng ta trông già dặn hơn hẳn.

Cái quá khứ thế nào mà có thể làm một cô gái chỉ chừng 14,15 có một khí chất trầm tĩnh như vậy.

"Chúng ta là nô, không có tên. Đừng bao giờ hỏi tên người khác. Cái tên là tài sản cao quý chỉ dành cho người trên." Những lời nhắc nhở chân thành nhưng giọng lạnh băng. Trong đó còn một chút chua xót tự vẫn.

"Cám ơn. Vậy họ gọi chúng ta là gì"

"Ta là Nô Lan. Chữ nô trong nô tài. Còn người là Nô Tú. Không phải tên, chỉ là 2 chữ để người ta biết thân phận nô tài của chúng ta"

Nếu nói cảm ơn nữa thì rất gượng gạo. Cả hai đều trầm mặc, theo đuổi những suy nghĩ riêng. Ai cũng có câu chuyện của riêng mình, tốt hơn là tôn trọng sự riêng tư. Nhưng ngày tháng tiếp theo của nàng chắc không dễ qua.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiểu Thư Nhà Họ Tiêu

Nàng đến đây đã ba tháng rồi. Kiep trước, nàng là giám đốc PR của một công ty liên doanh. Có thể miễn cưỡng xem là một cáo già trong các quan hệ giao tiếp, rất biết cách thu phục lòng người. Nàng bị tông xe mà chết. Bố mẹ nàng đều mất cả, suốt ngày tập trung vào công việc nên đã gần ba mươi mà vẫn cô đơn, cũng không có họ hàng hay bạn bè gì. Thậm chí, nếu không phải ngày nào nàng cũng phải đi làm thì có lẽ người ta cũng không phát hiện nàng đã chết. Nghĩ lại cuộc đời mình mà thấy cay sống mũi. Tiền gửi ngân hàng đã quá bảy con số, vậy mà một người thân thiết cũng không có. Chắc tang lễ của nàng cũng do công ty tang lễ lo liệu. Những người đến dự chắc cũng chỉ là những đồng nghiệp giao tình như nước lã, đến vì thương hại chứ không phải thương tiếc. Rồi trên bia mộ sẽ khắc "Trần Thanh Nguyên". Chấm hết. Chẳng ai nhớ đến nàng nữa. Sự tồn tại gần ba mươi năm của nàng chỉ còn là một vài chữ trên mộ. Và tấm bia đó chỉ để người ta biết là "À thế ra từng có một người tên là Trần Thanh Nguyên"

Con người thì hay tham những món lợi nhỏ. Người thời nào cũng thế cả. Chỉ cần làm giùm người này tí việc, tặng người khác một quan tiền, nịnh nọt một vài câu, thế là nàng chiếm được tình cảm của mọi người.

"A, Nô Tú, cảm ơn người hôm qua đã gác đèn đèn ta"

"Không có gì đâu Nhất Tài ca, chuyện nhỏ mà"

"Nô Tú, ta quên gửi hồng bao cho người nữa. Nhờ người mà ta với Nô Ly thành đôi. Cuối tháng này chúng ta thành thân, người phải tới dự nhé". Một gã gia đình khác nói. Nàng chỉ giúp anh ta xếp một cái hẹn thôi, còn lại là chuyện của họ. Vốn dĩ họ đã có tình. Giống như ngọn củi khô, nàng chỉ châm tí lửa thôi. Dù sao cũng có cái nhân tình để đó, lợi người mà không hại mình, tội gì không làm.

"Chúc mừng Tứ Ngu ca nhé, nhất định muội sẽ tới"

"A, Nô Tú, ta phải cảm ơn ....."

Rồi Tỉ ca, Sứ tử, Tề ca, một đám người không phải cảm ơn cái này thì là cái kia. Không ngờ đến đây rồi mà nàng còn vận dụng kiến thức PR được, hèn gì một danh nhân nào đó đã nói." Chỉ cần có kiến thức là có tất cả".

Cũng nhờ hay giúp đỡ người khác mà nàng biết nhiều hơn về thế giới này. Mọi người không hề giữ ý, vui vẻ trả lời mọi chuyện mà không thắc mắc. Nàng nắm rõ cái phù này trong lòng bàn tay, từ chuyện đại phu nhân chừng nào tới kỳ "khó chịu", cho đến việc ông chủ đêm qua có về nhà không? Hay nhị phu nhân lại mua thêm món trang sức gì. Bọn họ chỉ nghĩ là Nàng còn bé nên tò mò, cũng không thêm kiêng dè mà nói hết.

Đây là một triều đại đặc biệt không có trong lịch sử. Lịch sử Việt Nam cả ngàn năm nếu có sót một vài triều đại thì cũng không khó hiểu. Tuy nhiên hình như triều đại này chịu ảnh hưởng của văn hóa nhà Đường nên rất chuộng các bài thơ Đường. Nhưng theo những gì nàng học thì trong thời kỳ này, nước ta còn dưới sự đô hộ của Trung Quốc mà cụ thể là nhà Đường. Nhà Đường tồn tại gần hai thế kỷ từ năm 618 đến năm 907. Nhắc tới thơ Đường là phải nói đến tiên thơ Lí Bạch. Nhưng những người này lại không biết ông là ai. Chỉ có một khả năng là ông chưa ra đời. Lý Bạch sinh năm 701. Vậy thời đại nàng đang ở là từ năm 618 đến 700. Mà sở dĩ nàng biết những điều này không phải do nàng ham học hỏi gì đâu. Chỉ đơn giản là trước đây trong ban quản trị có một đại cô đồng là người Trung Quốc. Ông ta rất thích thơ Đường. Để lấy lòng sếp lớn nàng đành dốc sức ra nghiên cứu. Nhưng vừa học xong thì xảy ra tranh chấp, ông ta rút khỏi tập đoàn. Thế là công dã tràng. Không ngờ đến đây lại có đất dụng võ.

Có lẽ đây là một triều đại trong thuyết thế giới song song(1). Vũ trụ này thật kì diệu mà.

Đây là năm Tống Đế thứ 14. Triều đại này mang họ Chung, tên của hoàng đế là Chung Tuấn Cơ. Hoàng đế này không phải là hôn quân nhưng quyền lực lại không tập trung trong tay ông ta. Nói cách khác, quốc gia này nhìn có vẻ thái bình nhưng đằng sau đó là một cơn sóng tranh giành quyền lực. Ngay cả nàng còn nhìn thấy hướng chỉ là các nước lân bang. Họ chỉ chờ chờ cuộc chiến quyền lực nổ ra để làm ngư ông đắc lợi thôi. Cũng may là tay hoàng đế không đến nỗi ngốc, nhìn ra điểm này nên không ra tay thanh trừng các thế lực chống đối. Ông ta vừa nhượng bộ vừa kìm hãm, như đang mài móng vuốt hồ cho bớt nhọn rồi mới ra tay bắt nạt.

Gia đình phú thương mà nàng đang tá túc mang họ Tiêu. Đúng như con bé chủ quản nói, đây là gia tộc lâu đời chuyên buôn bán vải vóc thượng hạng. Không đến nỗi "Phú địch khả Quốc" nhưng cũng là phường giàu có nổi tiếng. Nhiều người lấy đó làm vinh dự mà không biết tai họa đang ập đến. Giàu có là một chuyện tốt. Nhưng quá giàu có trong khi Thiên tử đang cần nguồn lực tiền bạc thu tóm quyền lực chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn, thì không khác gì họa sát thân.

Vậy mà cái người được gọi là ông chủ đó còn đi khắp nơi mua nhà, mua đất, cưới thê nạp thiếp để khoe khoang sự giàu có của mình. Đúng là thiên cận.

Nhắc đến thê thiếp, ông chủ nhà này có ba người vợ. Đại phu nhân năm nay hơn bốn mươi không có con cái. Nhị phu nhân gần ba mươi có hai con gái. Tam phu nhân, vốn là một ca kỹ lầu xanh, cũng có một cô con gái.

Trong đó, đại tiểu thư Tiêu Trang, nhị tiểu thư Tiêu Hà đều tư sắc bình thường, tài năng không có gì đặc biệt, nghĩa là những gì các tiểu thư bình thường biết các nàng cũng biết. Thêu thùa, may vá, làm dăm câu thơ bình thường. Tất cả đều bình thường.

Riêng tam tiểu thư Tiêu Lam là một tài nữ đích thực. So với hai cô chị thì quả là "hạc giữa bầy gà". Tiếng đàn hay nổi tiếng, tài làm thơ xuất sắc đến các tài tử, các nhà thơ đều thấy hổ thẹn.

Mĩa mai thay, mẹ nàng xuất thân tầm thường còn nàng thì sắc nước hương trời, xứng danh tài nữ. Còn hai vị phu nhân, người thì là con tướng quân, người xuất thân từ dòng họ danh môn. Thế mà hai cô con gái không bằng cả con kẻ lầu xanh.

Ở cái nhà này, tất cả nô bộc nếu là nữ thì dùng chữ Nô làm tên lót, nam thì dùng các con số, như "Nhất Tí, Nhị Sứ, Tam Mẹo..." Tất cả đều không được phép mang họ. Bởi ông chủ quan niệm bọn họ đã là nô bộc của Tiêu gia thì không được phép mang họ khác. Nhưng họ của ông ta rất cao quý không thể để lũ nô tài mang được. Vậy là các nô tài phải chấp nhận gọi bằng cái tên ô nhục ấy, không được mang cả họ của tổ tiên.

Ông chủ nhà này, Tiêu Công, rất coi trọng xuất thân. Sở dĩ cưới tam phu nhân về là do bà đã lỡ mang thai, mà ông lại không có con trai. Khi biết bà sinh ra con gái thậm chí ông còn không thèm nhìn hai mẹ con bà. Tên của tam tiểu thư lúc đầu là Tiêu Từ Lam. Quy luật ở trong nhà này là thân phận cao quý mới được mang tên hai chữ. Tên càng nhiều chữ thì địa vị càng thấp. Hai vị tiểu thư đều mang tên hai chữ, tam tiểu thư có tới ba chữ. Có nghĩa là tuy cùng là con của ông chủ nhưng thân phận tam tiểu thư thấp hơn hai người chị một bậc. Thực tế, tuy mang danh là tiểu thư nhưng chỉ là cái danh hiệu "hữu danh vô thực". Hai mẹ con tam tiểu thư luôn bị hai vị phu nhân hiếp đáp. Cả ông chủ cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ họ chịu khuất nhục.

Mãi đến khi nàng ta bộc lộ tài năng vượt xa hai chị thì mới được ông chủ chú ý. Cuối cùng, ông chủ xóa chữ Từ trong tên của nàng ta. Điều này chứng tỏ ông ta đã công nhận tài năng của tam tiểu thư, công nhận thân phận tiểu thư nhà họ Tiêu.

Còn Thanh Nguyên, sau ngày đầu tiên bị đánh, nàng đi dò hỏi mới biết chân tướng. Thì ra nàng xuất thân là ăn mày, được Tiêu phủ mua về. Đáng ra cũng không có gì đáng nói. Cái thân phận kiểu này thiếu gì. Nhưng đúng lúc nàng vào phủ, gặp được ông chủ. Ông chủ luôn bận rộn có khi cả tháng không về nhà. Ấy vậy mà run rủi sao để nàng gặp được, đã vậy lúc cao hứng còn khen nàng xinh xắn, thể nào sau này cũng là một mỹ nhân. Vậy là cái con bé chủ quản nổi cơn ghen cho nàng ăn đòn. Đúng là tai bay vạ gió. Mà kể ra cái thân thể này cũng khá xinh đẹp. Mắt sáng, mũi thẳng, miệng anh đào. Nhìn thân thể thì có vẻ chỉ mười ba, mười bốn. Còn nhỏ như vậy, quần áo lại xấu xí, dơ bẩn vậy mà sắc đẹp vẫn tỏa sáng thì lớn lên chắc sẽ thành họa thủy. Đẹp thì ai chẳng thích nhưng sắc đẹp trong trường hợp này chỉ mang họa thôi. Nàng đành dùng tro trét mặt, đầu tóc xù xì rũ xuống để che bớt khuôn mặt "tiền họa thủy" này.

Cái con bé chủ quản ấy tên là Kim Thư. Nàng ta không phải nô bộc. Mẹ nàng ta là chị em tốt của tam phu nhân nên được vào phủ làm thư đồng cho tam tiểu thư. Rồi trở thành nha hoàn riêng cuối cùng còn làm được chức chủ quản.

Người sáng mắt đều thấy cái địa vị đó là từ đâu ra. Đáng lẽ nàng ta không nên làm mắt lòng người khác thì cái địa vị ảo này sẽ khá vững chắc. Dù sao nàng ta cũng theo tam tiểu thư từ bé. Không có công thì cũng có lao. Vậy mà nàng ta lại không biết thân phận. Bình thường hống hách, khó chịu, kiêu căng, vuốt mặt không biết nể mũi nên thường xuyên động chạm với người hầu của các tiểu thư, phu nhân khác. Kiểu này không cần nàng ra tay thì cũng sẽ có người thu phục nàng ta. Đi theo tam tiểu thư lâu thế mà không học được chút cư xử khôn khéo nào cả.

Thanh Nguyên không có hứng thú gì với người khác, riêng tam tiểu thư là đặc biệt chú ý. Mọi người đều ca tụng nàng ta hiền lành dịu dàng, ngay cả những người hầu hay khinh miệt mẹ con nàng ta ngày xưa cũng không bắt bẻ, trả thù.

Theo nàng thấy thì không phải vậy. Tam tiểu thư này là một người thâm tàng bất lộ, tuyệt không đơn giản như vẻ ngoài. Trong một cuộc chiến mà lợi thế không nghiêng về mình, chỉ có cách giả vờ phục tùng, chờ đợi thủ bất cánh giặc rồi mới phản công. Hiểu được điều này phải là một người thông minh, đa mưu túc trí. Người như vậy không thể nào hiền lành ngây thơ được. Nghe nói từ năm ba tuổi, các vị phu nhân luôn tìm cách thăm dò mẹ con nàng ta. Qua nhiều lần điều tra, tam tiểu thư không bộc lộ tài năng gì cả. Tuyệt đối bình thường. Các vị phu nhân yên tâm, bắt đầu buông lỏng phòng bị. Chắc họ không bao giờ nghĩ đến việc sống đến nửa đời người còn bị một cô bé tính kế, chờ ngày "Kim kiên thoát xác". Rồi đúng một cái năm lên mười tuổi, trong sinh nhật ông chủ, nàng ta nhờ đàn một khúc "Hoa tàn" mà nổi tiếng khắp nơi. Bài hát nói về tình cảnh của những người đẹp bị lang quân bỏ quên như bông hoa tàn chôn khuê phòng. Mặc dù không nói, nhưng ai cũng biết bài hát này nói về ai. Chỉ nhờ một khúc đàn mà làm ông chủ động tâm, nhớ lại những ngày tháng đẹp đẽ với tam phu nhân, rồi thấy hổ thẹn với mẹ con nàng ta mà dốc lòng bù đắp. Hai vị phu nhân đành "ngậm bồ hòn làm ngọt", không thể động đến hai mẹ con nàng ta nữa.

Chỉ mới mười tuổi mà đã biết chơi trò tâm kế như vậy, không vào cung tranh đấu thực quá đáng tiếc. Có điều, khi nói vậy, Thanh Nguyên không ngờ câu nói đó trở thành lời sấm, ứng ngay cuộc đời vị hồng nhan này.

-----
(1) Trái với những gì chúng ta vẫn tin, trên đời có hệ thống các Thế giới song song, hay còn gọi là Ranh giới thời gian. Mỗi thế giới này xếp liên tiếp, thế giới này song song với thế giới kia. Trong mỗi thế giới, theo như nội dung câu chuyện, đều có sự xuất hiện của Reborn, Tsuna, Shouichi, Byakuran, v.v... Tuy nhiên, mọi hoàn cảnh sống và mối quan hệ giữa họ đều khác nhau.

Các thế giới song song là những thế giới khác nhau với những sự kiện, tình huống khác nhau. Ví dụ, những thế giới khác nhau có thể có công nghệ khoa học tiên tiến, các nền văn minh cổ chưa được khám phá hay y thuật có thể chữa các bệnh chưa có thuốc giải ở những thế giới khác. Một người bình thường thì không thể nào du hành đến những thế giới khác hay liên lạc với các bản thể của anh ta ở các thế giới song song, nhưng Byakuran có thể trải nghiệm cuộc sống của tất cả những cá thể khác của mình và chia sẻ thông tin với họ nhờ quyền năng của nhãn Mare Bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tâm Cơ Tam Tiểu Thư

Sân phía Tây là khu nhà riêng của Tam tiểu thư. Đây là khu nhà đẹp nhất trong phủ. Khu nhà có nhà bếp riêng, phòng sách riêng, hoàn toàn tách biệt với các khu còn lại. Nóc nhà dùng gạch ngói đỏ để lợp. Khác với các sân vườn của các vị tiểu thư quyền quý, sân vườn của tam tiểu thư không trồng các loại hoa màu sắc rực rỡ, mà chỉ trồng các loại hoa có màu sắc nhẹ nhàng trang nhã. Từ sự khác biệt này đã thấy nàng không phải một tiểu thư bình thường.

"Này, Nô Tú, người đi đâu đấy?" chị đầu bếp vui vẻ chào hỏi nàng. Trước đây, Thanh Nguyên đã từng cho chị ta mượn ít tiền để giải quyết món nợ cờ bạc. Các người hầu ở đây lương bổng không cao, mỗi tháng còn phải gửi về nuôi gia đình, nên dù thâm tình đến mấy cũng lực bất tòng tâm, không cho chị ta vay được. May nhờ Thanh Nguyên nếu không chị ta đã bị bọn cho vay đánh chết. Thật ra không phải Thanh Nguyên tốt bụng gì, nàng không có người thân, cũng ít khi được ra khỏi phủ, chẳng tiêu được vào việc gì, coi như gửi nhờ vậy thôi. Nhưng chị ta thì coi nàng như bỏ tất sống.

"Bắt đầu từ mai muội chuyển sang đây, hôm nay muội đến chào hỏi mọi người, tỷ tỷ đang làm gì vậy." Trước đây nàng là nha hoàn bưng trà trong biệt viện của đại phu nhân. Nhưng dạo này sức khỏe phu nhân suy yếu, đa số thời gian nằm trên giường còn không thì ngồi trong phòng tụng kinh.

Hơi sức đâu mà phẩm trà. Thế là nàng được chuyển qua đây. Trước đây, do hiểu kị với tam tiểu thư, Thanh Nguyên thường đi lân la dò hỏi về nàng ta. Nhờ vậy, hầu hết người hầu trong biệt viện tam tiểu thư đều biết mặt nàng, quan hệ cũng khá tốt.

"Chuyển vào ngay lúc này muội muội quả là xui."

"Hả? Tam tiểu thư bị gì vậy, Nô Liên tỷ?" Chẳng lẽ nàng ta tới kỳ "khó chịu" của phụ nữ.

"Nể lắm tỷ mới nói muội muội nghe đó" vừa nói chị ta vừa kéo tay nàng ra về thần bí. Mắt còn lảo liên xung quanh như sợ bị ai nghe lén.

"Muội muội chó nói lại với ai nghe nha. Dạo này tiểu thư bị nổi mụn bọc, lại còn hắt hơi liên tục, lúc đầu nghĩ là cảm lạnh nhưng mời biết bao đại phu vẫn không chữa hết. Đã vậy, tiểu thư còn ho khan, nôn mửa nên chẳng thiết ăn uống. Lúc này tiểu thư khó chiều lắm, muội muội phải cẩn thận không lại gây

họa. Hôm qua đến cả San San tỷ còn bị mắng đấy."

San San là thiệp thân nha hoàn cũng là tâm phúc của tam tiểu thư. Địa vị không bằng cô ả Kim Thư nhưng thực quyền thì hơn nhiều. Bình thường tam tiểu thư đối xử rất khách khí với nàng ta. Phải rất nóng nảy bức bối thì tiểu thư mới phá bỏ cái vỏ bọc hiền dịu mà trút giận lên người hầu như vậy.

Đang trầm tư suy nghĩ thì một giọng nói vang lên.

"Này, Nô Tú, người qua phòng tiểu thư dâng thuốc đi" Kim Thư vừa nói vừa bưng bát thuốc đến trước mặt nàng bảo nàng nhận lấy.

Nàng vốn là nha hoàn đáng trả. Trong phủ có quy định chuyện ai người nấy làm. Việc dâng thức ăn đã có người khác làm. Đây vốn không phải bổn phận của nàng. Có lẽ bọn họ sợ nộ khí của tiểu thư nên tìm người chết thay. Ma cũ bắt nạt ma mới đây mà. Chị đầu bếp đứng bên không nhìn được, thốt lên

"Người làm vậy là sao, đây rõ ràng là nhiệm vụ của người mà."

"Liên quan gì đến người chứ, ta là chủ quản ở đây, ta nói nàng ta làm là nàng ta phải làm. Nếu người tốt quá thì làm dùm nàng ta đi"

"Người....." Chị bếp tức mà không nói gì được.

"Được rồi Nô Liên tỷ. Muội đi"

Thanh Nguyên đón cái khay rồi bước đi. Kim Thư không ngờ nàng ta lại thản nhiên đi mà không tranh chấp một lời. Nàng nghĩ ít ra thì con bé này phải cãi lại một câu chứ. Vậy thì nàng mới có thể dựa vào đó phán nàng ta tội cái lời không chịu làm việc. Đằng này nàng ta lại ngoan ngoãn vâng lời. Muốn bắt bé làm khó cũng đành bó tay. Con bé đúng là càng nhìn càng đáng yêu, ai cũng mến nàng ta. Nhìn thấy là nàng chỉ muốn nàng ta biến đi thôi.

Không phải nàng cãi không được mà là không thêm cãi. Vốn nàng cũng muốn đi chứng thực xem bệnh của tiểu thư là thế nào.

Đến gần phòng, nàng hít một hơi lấy can đảm một gõ cửa.

"Ai đấy?" một giọng nói dễ nghe như tiếng chim hót vang lên. Như rưới dòng nước ấm vào tai người nghe. Tuy nhiên nghe kỹ thì sẽ thấy sự khó chịu, mệt mỏi trong đó.

"Thưa tiểu thư, em mang thuốc cho tiểu thư ạ" Không cần đoán mò, nàng chắc chắn đây là giọng của tam tiểu thư chứ không phải ai khác. Nếu đây là giọng của người hầu thì chắc chắn các cô gái sẽ treo cổ tự tử. Người hầu mà cũng có giọng nói như vậy thì khác nào tuyệt đường người khác.

"Vào đi" Đây cửa vào nàng mới thấy căn phòng tối thui, các cửa sổ được bịt kín không một khe hở, không một tia sáng nào lọt qua được.

"Đốt đèn lên" giọng nói lười biếng mệt mỏi vang lên.

"Dạ" một giọng khác vang lên rồi căn phòng sáng sủa hơn dưới ánh nến. "Đem thuốc lại đây" giọng điệu ra lệnh mềm nhẹ nhưng không ai dám kháng lại.

Đến gần hơn, nàng mới thấy rõ gương mặt của "Kính thành đệ nhất tài nữ" nổi tiếng gần xa. Nàng thoáng giật mình. Mặc dù mặt đang đỏ lên lại có thêm mụn boc, ánh mắt mệt mỏi không có linh khí nhưng vẫn có thể gọi là một mỹ nhân. Tóc dài đen mượt như thác nước. đáng người yêu điệu, có vẻ yếu đuối, chiếc mũi dài thẳng, khóe miệng tinh tế. Đây đích thực là một mỹ nhân cổ điển. Đột nhiên nàng nhớ đến một câu thơ Nguyễn Du miêu tả Thúy Kiều:

"Làn thu thủy nét xuân sơn

Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh"

Nàng thường nghĩ Nguyễn Du đang sử dụng biện pháp nói quá nhưng không, rõ ràng ông "tả thực". Trước mặt nàng đây chẳng phải một Thúy Kiều sao?

"Người là ai, Kim Thư đâu" giọng nói lộ vẻ tức giận. ả Kim Thư này chết chắc rồi. Một cô gái thường không thể chịu nổi việc để mọi người thấy hình ảnh xấu xí của mình. Nhất là một đại mỹ nhân nức tiếng. Tam tiểu thư không nói ra, nhưng việc bịt kín căn phòng cũng khiến người sáng mắt hiểu rõ ngụ ý của nàng ta. Không ra lệnh cấm người ngoài ra vào phòng là để giữ thể diện và cũng không làm kinh động các vị phu nhân vốn ghét nàng ta sẵn. Kim Thư theo nàng ta bao nhiêu năm, vậy mà ngu xuẩn đến nỗi một người ngoài như nàng còn hiểu được, thế mà nàng ta ngang nhiên đưa một người lạ vào phòng tiểu thư.

Bây giờ chỉ cần đá một cú nhẹ là ả sẽ vạn kiếp bất phục. Chỉ trách nàng ta ngốc quá đã vậy còn thích gây thù chuốc oán. "Đừng trách ta"

"Thưa, em là nha hoàn dâng trà nước. Lúc này Kim Thư tỷ nhờ em đưa thuốc vào. Em mới tới nên không dám cãi tỷ ấy. Xin tiểu thư trách phạt". Nàng cố tình nhấn mạnh chữ "trà, nước". Tin rằng một người thông minh như tiểu thư sẽ hiểu ra ngay.

"Người để đó rồi ra ngoài đi" giọng nói đầy vẻ miễn cưỡng. "Xem ra mình để yên cho con bé ngu ngốc đó quá lâu rồi. Giữ lại không khéo thành họa." Tiểu Lam thầm nghĩ.

"Dạ". Nàng bước đến cái bàn đặt khay thuốc xuống rồi quay người đi ra.

Lúc sắp đi lại giả vờ tỏ vẻ ngập ngừng như đang phân vân xem có nên nói không.

"Người còn việc gì vậy" Hiển nhiên Tiêu Lam cũng để ý đến sự ngập ngừng của nàng.

"Thưa, xin cho em nói thẳng, tiểu thư có uống bao nhiêu thang thuốc cũng vô dụng thôi ạ."

"Sao, ý người là đại phu của ta là đồ vô dụng à" Tiêu Lam nhướn mi, giọng nói đầy vẻ khinh miệt. Nàng mệt mỏi lắm rồi, chẳng còn muốn giả vờ tao nhã với cái lũ người hạ đẳng này nữa.

"Đúng là cháy nhà mới lòe mắt chuột. Vậy là nhưng gì nàng cảm nhận về nàng ta đâu có sai." Nàng nghĩ thầm.

Bình sinh Thanh Nguyên rất ghét những kẻ coi thường người khác như vậy. Mặc dù rất ghét nhưng nàng vẫn giả vờ quỳ sụp xuống ra vẻ sợ hãi. Giọng cũng run run nghe rất đáng thương.

"Tiểu thư đừng giận. Chỉ là ở quê em từng có người bị bệnh như tiểu thư, nên em cả gan nói vậy thôi. Ai cũng biết Văn đại phu là một bậc danh y, em tuyệt đối không dám khinh thường."

Tiêu Lam trầm ngâm không trả lời, đúng là nàng uống thuốc cả tháng rồi mà vẫn không có tiến triển. Y thuật của Văn Sinh thì nàng không nghi ngờ, chỉ là biết thêm thì cũng không mất gì.

"Nói tiếp đi"

"Thưa, chủ nhân trước đây của em là một tiểu thư quyền quý, cũng bị những triệu chứng y như tiểu thư."

"Người biết ta có triệu chứng gì sao?"

"Xin cho em to gan hỏi, có phải trước đây tiểu thư bị ho khan nhưng nghĩ là cảm mạo nên bỏ qua. Sau rồi nổi mụn bọc rồi da đỏ hết lên còn bị ngứa mũi hay hắt hơi nữa phải không ạ". Nàng đã gần như chắc rồi nhưng vẫn giả vờ hỏi lại. Con người chỉ tin tưởng và kính sợ những người có thể nắm rõ vấn đề của họ. Cùng là một loại thuốc nhưng nếu ông bác sỹ chỉ kê đơn rồi bảo uống thì bệnh nhận sẽ có ít nhiều nghi kỵ. Nhưng nếu ông ta giả vờ vòng vo, kể lể các triệu chứng, họ sẽ tin ông bác sỹ này nắm chắc bệnh của họ. Đây là đòn tâm lý.

"Sao người biết". Tiêu Lam bật người ngồi dậy, trợn mắt kinh ngạc. Những triệu chứng này chỉ có San San, Kim Thư biết thôi mà.

Đây, lúc đầu nàng ta còn nghi ngờ mạng tâm lý nghe cho vui, giờ thì tin rầm rập. Bây giờ chỉ cần phán thêm mấy câu thì cho thuốc độc chắc cũng uống.

"Dạ, bởi trước đây tiểu thư của em cũng vậy. Nghĩ chỉ là những chứng bệnh thông thường nên không để ý. Cuối cùng, sau 2 tháng, phát bệnh mà chết. Lúc chết chính em là người thay đồ tắm rửa cho nàng ấy. Cả người nổi đầy mụn bọc, làn da chỗ đỏ chỗ trắng."

Sắc mặt Tiêu Lam trắng bệch, tay cũng run run, tay nắm chặt vào thành giường chiếc ghế quý phi mạnh đến nỗi ngón tay trắng xanh.

Tuy nhiên, nàng ta trấn tĩnh rất nhanh. Đúng là rất có bản lĩnh.

"Tiểu thư...." giọng nói run run của cô hầu thấp đèn vang lên "làm sao đây.."

"Nói tiếp đi." giọng nói đã tiết chế sự sợ hãi, bình thường như không phải người mắc bệnh là mình.

"Đúng là lợi hại" Thanh Nguyên nghĩ thầm, miệng vẫn tỏ vẻ ngập ngừng.

"Thưa, sau khi tiểu thư mất, lão gia không cam lòng nên đã mời cả thái y đến khám nghiệm. Rốt cuộc phát hiện ra tiểu thư bị một giống kí sinh vật kì lạ xâm nhập cơ thể. Giống sinh vật này rất nhỏ, hơn nữa triệu chứng mà nó gây ra trong giai đoạn đầu tiên của bệnh thường chỉ là hắt hơi hay ho khan nên thường ít ai để ý. Đến giai đoạn sau phát bệnh nặng hơn người ta mới chịu điều trị thì đã muộn. Tiểu thư của em đã vì vậy mà ôm hận mà chết. Em thấy tiểu thư mới chỉ ở cuối giai đoạn đầu nên có lẽ sẽ trị được."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Di Ứng Phấn Hoa

"Vậy người còn không mau chẩn trị cho tiểu thư" người hầu nữ sốt ruột.

"Người chỉ là một nô tỳ thôi, làm sao người biết được?" Không hổ danh Tài nữ, tinh táo nhận ra vấn đề ngay lập tức. Tiêu Lam nhìn thẳng vào mắt nàng ta, giọng điệu vừa như uy hiếp vừa như hỏi. Không phải nàng không lo, nhưng làm sao có thể giao tính mạng cho một tên nô bộc được. Thực tế, từ năm 10 tuổi, sau khi nàng bộc lộ tài năng thì hai vị phu nhân vẫn không ngừng tìm cách bí mật hãm hại nàng. "Minh thương để tránh nhưng ám tiễn khó phòng", nếu không đủ tinh táo thì mui Tiều Lam cũng đi đời nhà ma. Mạng sống của nàng rất quý giá, khó khăn lắm mới bảo trì được tới hôm nay, sao có thể "Khôn ba năm đại một giờ"

Ánh mắt của Tiêu Lam có thể khiến người khác không tự chủ mà tuân theo. Đó là ánh mắt của bậc bề trên, sinh ra để thống trị. Nhưng với một chuyên gia PR luôn phải đối mặt với những tay lãnh đạo, ông trùm kinh tế như Thanh Nguyên thì không có tác dụng gì.

"Bẩm, lão gia cho rằng: "Cái chết đau khổ nhất là chết mà không có sự chuẩn bị, không hiểu tại sao mình chết". Ông không muốn có trường hợp đau lòng như tiểu thư nên đã bỏ công mời nhiều dược sư danh tiếng, tìm ra cách trị loại bệnh này. Em chỉ may mắn được biết do em là người chăm sóc tiểu thư, nên được các dược sư cho tham gia vào quá trình bào chế thuốc ạ."

"Thế quê người ở đâu? Lão gia người mang phẩm quan gì? Người là người của đại phu nhân thì phải?"

Giả vờ hỏi 2 câu đầu, thực tế là muốn nhấn mạnh câu thứ 3 như muốn nói: "Người là người của đại phu nhân, sao ta tin người được?" Dụng ý uy hiếp thấy rõ. Xem ra nàng ta nghĩ nàng là người của đại phu nhân? Chẳng biết có phải bệnh quá lâu nên đầu óc lú lẫn không? Nếu nàng không hiểu sai thì ý của nàng ta là nàng đã nằm trong lòng bàn tay Phật tổ, nàng ta biết rõ xuất thân của nàng, đừng mong giờ trở quý. Sự uy hiếp này nửa dành cho nàng nửa dành cho chủ tử (nếu có) của nàng - đại phu nhân. Nếu Tiêu Lam bị hại thì bà ta sẽ không yên.

Nhưng nào có ai ngu ngốc đến nỗi "Thanh thiên bạch nhật" đưa người của mình đến hạ độc không? Khác nào "lạy ông tôi ở bụi này".

Tiêu Lam cũng hiểu điều này chứ. Chẳng qua, nàng ta không rõ đây là chiêu cố tình trở thành nghi phạm để thoát nghi ngờ của đại phu nhân, hay thực sự là kẻ của nhị phu nhân? Nhưng rõ ràng là người do đại phu nhân đưa tới. Không thể "hò ngôn loạn ngữ", không có chứng cứ mà kéo nhị phu nhân vào được. Biệt viện này nhìn thì tách biệt đây, nhưng thực tế chỗ nào cũng có người của hai mụ đàn bà đó. Nhờ chẳng may những lời của nàng bị người của nhị phu nhân nghe được thì thế nào bà ấy cũng không bỏ qua. Vậy nên so với tâm cơ của tam tiểu thư rõ ràng nàng còn non lắm.

"Thưa tiểu thư, hôm nay em cả gan mạo phạm chẳng qua là do ngưỡng mộ tiểu thư, không muốn một tài năng lớn phải uất ức mà chết. Xin hãy tin tưởng em, xin thề với Thủy thần em tuyệt đối không dám làm hại tiểu thư". Người nước Chung rất tôn thờ Thủy thần, không ai dám mạo phạm. Đã thề trên đầu Thủy thần thì nhất định phải thực hiện lời thề đó.

Nước chung khí hậu khô nóng, nhiều đồi núi cao, ít mưa nên đối với họ nước là nguồn tài nguyên quan trọng. Hằng năm, họ không tiếc bỏ bao của cải lập đàn tế trời, cầu mưa. Theo tập tục của họ, nếu dám mạo phạm Thủy thần thì cả dòng tộc sẽ không được hưởng một giọt nước nào của "Ngài". Thế như vậy, ngay cả Tào Tháo còn phải bỏ tính đa nghi hướng chỉ tam tiểu thư.

"Ta tin người, nếu người trị được cho ta thì sẽ có trọng thưởng." Tiêu Lam nở nụ cười rất ấm áp. Nhưng người khôn thì sẽ hiểu nhọc bằng không trị được thì.... Thanh Nguyên nàng cũng không đến nỗi dốt.

"Người cần loại thuốc nào cứ nói, ta sẽ cho San San đi theo người hốt thuốc". Xem ra vẫn là sợ nàng hạ độc.

"Dạ, cảm ơn tiểu thư. Em xin phép chuẩn bị ngay". Ngữ khí vui mừng như bậc bề tôi được chết vì chủ khiến Tiêu Lam cũng thấy hài lòng. Ai chả thích có một con chó trung thành chứ.

Đến cứu nàng ta mà còn phải cầu xin để được phép trị nữa chứ? Thấy thuốc thời đại này thật khổ, phải hầu hạ những vị chủ tử bá đạo này.

San San đi theo sát phía sau nàng như thể chỉ cần chậm một chút là Thanh Nguyên sẽ giờ trở. Cả hai đi dọc hành lang. Hành lang hình chữ nhật bao bọc vườn hoa. Lúc sắp ra khỏi hành lang, Thanh Nguyên quay đầu nhìn vườn hoa rồi lơ đãng thốt lên

"Vườn hoa đẹp quá!!!"

Đúng là vườn hoa này rất đẹp, lá xanh mơn mơn, trông chủ yếu là hoa nhài, cả một mảnh vườn toàn những bông hoa nhài trắng muốt, nhìn xa như tấm lụa trắng mềm mại điểm xuyết màu xanh của lá.

"Tất nhiên, vườn hoa này đích thân tiểu thư ươm mầm. Giống hoa này rất thơm lại thanh nhã, quý hiếm. Toàn Chung quốc chỉ có vài sân vườn là có loài hoa này" San San nói với vẻ tự hào pha chút tự mãn.

Chẳng biết nàng ta còn cười nổi không nếu biết phần hoa nhài chính là cái loại "kí sinh vật" chưa có tên kia?

Đúng vậy, thực ra cô tiểu thư này bị...DỊ ỨNG PHẦN HOA. Ngay từ lúc đặt chân đến nơi này nàng đã ngửi thấy mùi hoa nhài thoang thoảng. Hoa nhài hương thơm lâu, sắc màu lại đẹp nhưng rất dễ gây ra dị ứng. Sau nghe được bệnh tình của tam tiểu thư nàng đã nắm chắc bảy phần là chứng dị ứng nhưng không có cách chứng thực.

Không ngờ cô ả Kim Thư lại tự đem tới cơ hội cho nàng, vậy mà nàng ta còn hí hửng nghĩ đã báo thù được. Đúng là "Gậy ông đập lưng ông".

Trời chứng giám nàng không hề bóc phét gì cả. Đúng là có nhiều người nhầm bệnh dị ứng thành những chứng bệnh sở mũi, ho khan không đáng ngại. Cũng có người chết vì bệnh dị ứng đó chứ (tuy chỉ là con số nhỏ). Đó hoàn toàn là sự thật.

Phần hoa phát tán trong không khí sẽ chui vào cơ thể người bệnh theo đường hô hấp, vậy thì có khác nào kí sinh đâu. Cho nên, nàng không hề nói dối. Chẳng qua tại thái độ bề trên của nàng ta trịch thượng quá, nàng ngửa mặt lên hù dọa thế thôi.

Tam tiểu thư luôn lấy làm tự hào với khu vườn này, nên ngoài một số người thân tín ra không ai được ra vào. Ngay cả nàng cũng là trùng hợp mới được vào đây thôi. Hoa nhài này nếu chỉ ngửi thoảng qua thì không có tác hại gì lớn. Nhưng nếu hít mỗi ngày thì dị ứng là chuyện sớm muộn. Những người hầu phục vụ nàng ta đều đã quen việc nặng nhọc nên sức đề kháng tốt hơn. Còn nàng ta là "thiên chi ngọc điệp" suốt ngày luyện chữ với vẽ tranh, lại còn để

phòng ngủ gần sát vườn hoa, không dị ứng mới là lạ đó.

Tất nhiên, nàng sẽ không nói huych toẹt ra, phải để cô tiểu thư này lo sợ cho đủ. Càng ra vẻ thần bí, thì khi trị bệnh xong, công lao càng to. Cũng may đất nước này là nơi khô hạn, nước uống còn không đủ huống hồ là nước tưới tiêu trồng hoa làm cảnh. Chính vì vậy mà họ xem các giống hoa bình thường, dễ trồng như hoa nhài thành hoa quý. Mà cũng vì ít có hoa cỏ nên đại phu nước này chưa gặp qua loại bệnh này, nàng tha hồ "Giả thần giả quý".

Nhưng để lại giống hoa này thì cũng không hay lắm, nhờ cô ta lại phát bệnh nữa thì sao? Tuy nói hoa nhài chỉ tỏa hương 4, 5 tiếng, nhưng cả một vườn hoa như vậy thì tái phát là chuyện hiển nhiên. Cũng không thể nhổ hết đi được, vậy thì không khéo sẽ có người phát hiện muốn trị "chứng bệnh lạ" này chỉ cần nhổ hoa đi là xong.

Suy nghĩ một chút, nàng hỏi: "San San tỷ, ở đây có chỗ nào trồng hoa quế không?"

San San hơi ngạc nhiên, hoa quế để làm gì, nhưng vẫn trả lời: "Có, ở biệt viện nhị tiểu thư có trồng một ít."

"Tỷ tỷ xin về một ít cho muội, được không ạ"

"Thôi được, để ta kêu người qua lấy."

Hoàng đế nước này tính ra cũng rất nhạy bén, thông minh. Ở thời cổ đại này, công nghiệp, thương nghiệp đều không có đất phát triển. Hầu hết các nước đều chọn nông nghiệp là nguồn lực kinh tế chính. Nhưng như đã nói, nước Chung thời tiết khô hạn, đất cằn cỗi không thích hợp trồng trọt, đã vậy còn có 3 ngọn núi lớn bao bọc. Nếu trong thời chiến thì những ngọn núi đó quả là pháo đài kì diệu, "dễ thủ khó công". Nhưng trong thời bình, "pháo đài" đó giống như những bức tường, ngăn cản sự phát triển giao thông, qua lại giữa nước Chung với những nước còn lại.

Ý thức được điều này, Tông đế không khuyến khích phát triển nông nghiệp, chỉ trồng trọt các loại cây lương thực để duy trì nguồn thức ăn. Chung quốc bị ba ngọn núi vây lại, chỉ có hướng đông là đồng bằng. Lúc đầu, kinh đô của Chung quốc là Hạo thành nằm ngay phía Đông. Kinh thành là trung tâm kinh tế - chính trị, nên nằm ngay hướng Đông - hướng thuận lợi giao thông nhất, phồn thịnh nhất - cũng là điều dễ hiểu. Cách làm của tiên đế cũng được nhiều người đồng tình. Nhưng với cách nhìn của nàng thì đây là một quyết định hết sức ngu ngốc, chỉ thấy được cái lợi gần mà không thấy cái hại xa. Kinh thành nằm ngay đó, mà hướng Đông cũng là hướng dễ tấn công nhất, nếu bị tập kích bất ngờ là tiêu. Kinh đô là bộ não của cả nước, kinh đô mà mất thì coi như mất nước.

Có lẽ tiên đế nghĩ rằng với địa thế của Chung quốc cộng thêm thực lực hùng mạnh, sẽ không nước nào dám tấn công. Nhưng trong thuật trị nước, ky nhất là "khinh địch". Tông đế nhìn ra điểm này, nên vừa đăng cơ là lập tức dời đô về hướng Tây, hướng có ngọn núi Thổ cao cả ngàn mét. Còn hướng Đông thì cho xây Phong thành. Phong thành chỉ tập trung buôn bán, tập trung phát triển tất cả các loại hình giải trí như lầu xanh, sòng bạc. Phong thành được mệnh danh là kinh thành thứ hai, thậm chí thực lực kinh tế có thể sánh ngang kinh thành.

Từ điểm này có thể thấy được đầu óc chính trị rất linh hoạt của Tông đế. Ở ba hướng còn lại, ông ta cho luyện binh, rèn vũ khí, trồng trọt. Còn ở hướng thuận lợi nhất lại để dành phát triển những ngành có cũng được không có cũng không sao. Vừa tận dụng được ưu thế thuận lợi buôn bán, vừa che mắt thiên hạ về thực lực quân sự hùng hậu của mình. Tại sao phải phát triển lầu xanh ư? Lầu xanh là nơi dễ sinh lời lãi nhất, bài bạc dễ làm con người biến chất nhất nhưng nàng phát hiện khách ở đây toàn là khách ngoại quốc, là cư dân của nước Lục. Thì ra, ở các nước lân bang bài bạc, lầu xanh tuy không bị cấm nhưng do tư tưởng cổ hủ, xem việc ra vào thanh lâu là nhục nhã, cờ bạc là xấu xa nên tuy có nhưng không phát triển mấy. Đánh vào tâm lý tuy ham muốn nhưng sĩ diện, Tông đế cho phát triển mạnh mẽ những thứ này, thu hút khách ngoại quốc. Vừa được vui chơi lại không lo mất thể diện (bởi có ai nhận ra họ đâu). Nên khách ở đây chủ yếu là người nước ngoài. Nói dễ hiểu hơn là "phát triển du lịch". Còn người nước Chung thì cũng do sĩ diện nên không dám đến đây vui chơi. Vì vậy, Phong thành còn có một cái tên khá "mỹ miều" khác là....."Đồi trụy thành" hay "Dâm thành"

Tiền thi do mình kiếm, nhưng có tác hại gì thì do người nước khác gánh. Nếu địch mà công kích ngay hướng Đông thì cũng lắm chi như đang giúp Chung quốc tiêu diệt "Quốc nạn" lầu xanh, bài bạc. Đã vậy nếu có thiệt hại về người thì cũng toàn là người nước ngoài.

Tuy chưa gặp mặt nhưng nàng dám chắc nếu ở hiện đại, tên này nhất định là một gian thương hại nước hại dân.

Mà tại sao phải dài dòng kể lể về Phong thành này? Bởi vì nàng đang ở đây, cụ thể là đang ở trong một sòng bạc!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hạo Thành Đệ Nhất Thần Y

3 tháng trước ở Hạo thành.

Sau khi có được sự tin tưởng của tam tiểu thư, nàng ngày đêm bào chế thuốc. Thực ra, nàng ta chỉ bị mê đay cấp tính do dị ứng, chỉ cần áp dụng phương pháp chà xát bằng Kinh giới cộng thêm một vị thuốc Đông y là được.

Nhưng nàng biết, thói đời, ai cũng có tư tưởng "Đồ rẻ là đồ ôi". Nếu nàng chỉ sử dụng những cây thuốc rẻ tiền, dễ tìm sẽ càng làm mọi người nghi ngờ. Và lại, đối với những kẻ quyền quý này, tiết kiệm nghĩa là coi thường họ. Vì thế, nàng cứ mặc sức mà bốc, từ nhân sâm ngàn năm đến cây cầu kỷ quý hiếm. Tuy không có công hiệu chữa bệnh dị ứng nhưng những thứ này quả là một bài "thuốc tâm lý" hữu hiệu.

Muốn chữa bệnh thì dễ nhưng phòng bệnh thì khó. Cũng không thể nhổ bỏ vườn hoa nhài được, quá lộ liễu. Vậy chỉ còn một cách là khắc chế mùi hoa. Hoa nhài rất kỵ hương quế, tuy mùi hoa nhài rất mạnh, nhưng gặp hương quế là biến mất hết.

Cái khó là cách làm thanh quế. Cũng may, kiếp trước nàng cũng là dân trồng hoa nghiệp dư, bản thân cũng rất thích mùi quế nên cũng có chút nghiên cứu. Nghĩ đến đây bèn cảm thán một câu: "Kiến thức không bao giờ là dư thừa".

Không ai ngờ, vị thuốc cho căn bệnh khó trị của Tam tiểu thư chỉ là những loại cây mọc đầy khắp nơi.

Để nhớ lại xem, đầu tiên, chọn những cây quế lâu năm bóc vỏ. Trước khi bóc, lấy lát buộc quanh thân và cành to, cách khoảng 40 - 50 cm buộc một vòng để cắt cho đều. Dùng dao nhọn cắt đứt phần nửa thân, rồi cắt dọc từng đoạn. Sau đó lấy que nửa đã vót nhọn lách vào khe, tách vỏ quế ra, để riêng từng loại. Vỏ quế to, dày phải ủ, ngâm nước một ngày rồi để ráo nước. Lấy lá tươi, hơ cho mềm rồi lót quanh sọt, xếp vỏ quế đầy sọt, lấy lá tươi đập lại. Buộc chặt đê 3 ngày, hằng ngày đảo từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên cho nóng đều. Dỡ quế trong sọt ra, đem ngâm nước một giờ nữa. Vớt quế ra, đặt lên một phen nửa, lấy một phen nửa khác đè lên, ép cho thẳng, để chỗ khô mát cho đến khi quế se. Lấy từng thanh quế, buộc ép vào ống nửa tròn, thẳng. Trong thời gian buộc, ép, mỗi ngày lấy ra hai lần, lau chùi mặt trong cho bóng rồi buộc lại. Làm như vậy cho đến khi khô. Thời gian ủ quế khoảng nửa tháng.

Trong khi Thanh Nguyên đang ung dung, nhàn tản, đám người hầu bên ngoài đang sốt ruột không chịu được. San San cứ cách một phút là nhìn vào cửa phòng xem có người ra chưa. Đạo này bệnh của tiểu thư càng nặng. Khấp người ngựa ngấy nên lúc nào cũng khó chịu, chỉ khổ cho đám nô bộc phải hầu hạ người thôi. Tiểu thư lấy có cần tập trung chuẩn bị cho "Thi hội", đóng cửa không tiếp khách gần hai tháng rồi. Chỉ sợ bên phía các phu nhân bắt đầu nghi ngờ thì hỏng bét. Đề họ biết được tiểu thư có bệnh lạ thì sẽ tìm cách không cho nàng đến Phong Thành dự thi cho mà xem. Và lại, bệnh của tiểu thư đã phát gần hai tháng rồi, nếu....

Cánh cửa chợt mở ra, cái người đã một tháng không lộ diện cuối cùng cũng chường mặt ra. Nếu không phải tiểu thư dặn không được quấy rầy nàng ta thì San San đã trực tiếp đá cửa xông vào xem rốt cuộc nàng ta đang làm gì trong đó.

"Cuối cùng người cũng ra rồi, cũng may còn kịp, nhanh đưa thuốc cho tiểu thư đi" San San gấp đến độ phát khóc.

"Dạ." Tất nhiên là kịp rồi. Nàng nói bệnh này hai tháng là hết cứu. Tam tiểu thư đã phát bệnh hai tuần, nàng bào chế thuốc thêm một tháng, vậy là hết tháng rưỡi. Lúc này có là thần thánh cũng sợ hoảng hồ người phạm. Nàng cố tình dây dưa, kéo dài để sát ngày đó mới đưa thuốc. Con người chết đột ngột, bất đắc kỳ tử không đáng sợ bằng biết trước cái chết của mình rồi nhìn thời gian trôi, đếm ngược xem mình còn sống thêm bao lâu. Cái cảm giác đó rất đau đớn, khổ sở. Nhưng phải như vậy thì họ mới càng quý mạng mình, công lao của nàng càng to lớn.

Hai người bước nhanh qua hành lang rồi dừng trước cửa phòng tam tiểu thư.

"Thưa tiểu thư, thuốc đã...."

"Nhanh vào đi." Không còn vẻ trầm tĩnh, nhã nhặn, giọng nói mang theo sự nôn nóng, đồng thời như thở phào. Đây, cuối cùng nàng ta cũng giống con người một chút, cũng biết sợ.

Nàng bước vào phòng, vẫn là căn phòng đen như mực. Rồi đèn được thắp lên. Đảo mắt qua góc trái nàng chợt nhận ra có người đang ngồi đó. Đó là một thanh niên áo trắng, tuổi chừng đôi mươi. Theo kinh nghiệm của nàng, những người mặc áo trắng trong truyện xuyên không đều là những nhân vật lớn. Máu áo trắng trong sắc tối mờ mờ của căn phòng nhìn càng yêu dị, lạnh lẽo. Nàng hơi ngạc nhiên, đây là khuê phòng của tiểu thư, sao lại có thể để một nam nhân ngồi sừng sững trong phòng được. Nhất là với dung nhan như bây giờ, cả người hầu nàng còn không muốn gặp, huống chi là một nam nhân. Hoặc người này là một vị khách quan trọng, nàng ta không thể không tiếp, hoặc hẳn là.....

Nàng có thói quen phân tích mọi việc rất nhanh, nhanh đến nỗi người ngoài không biết nàng đang ngẩn ra suy nghĩ. Vào sâu hơn nàng mới nhìn rõ mặt người này.

Vừa nhìn thoáng qua rồi cũng người quay lại ngay. Đúng là một mỹ nam. Mắt kiếm, hẹp dài, nhìn thật lạnh lùng, đáng sợ. Dù chỉ nhìn qua đôi mắt, nhưng có thể khẳng định hẳn là một mỹ nam. Tại sao chỉ nhìn được đôi mắt hả? Vì ánh mắt hình viên đạn đó như muốn ăn tươi nuốt sống người ta đang nhìn nàng chằm chằm. Nhưng nàng có đụng chạm gì hẳn đâu. Tự nhận mình không phải nhát gan nhưng Thanh Nguyên cũng phải rùng mình, không còn tâm trạng chiêm ngưỡng mỹ nam đành phải quay lại đối diện tam tiểu thư. Tam tiểu thư mang chiếc mạng che mặt. Kế bên là chỉ có một người hầu, không thấy Kim Thư. Tam tiểu thư này làm việc nhanh thật. Chắc cô ả đã đến Thanh lâu nào đó rồi. Trong chốn "chỉ có hai con sư tử đá là sạch"(1) như Tiêu phủ tuyệt đối không dung chứa những kẻ ngu ngốc, làm hỏng việc.

"Tam tiểu thư, đây là thuốc..." nàng chưa nói xong đã thấy tên thanh niên áo trắng đoạt cái khay từ tay nàng, cầm chiếc túi đựng thuốc lên người, cau mày ra vẻ khó hiểu. Rồi trầm giọng hỏi. Giọng nói cao ngạo và rõ ràng không thêm che dấu sự khinh thường. Mặt hắn nhíu lên nhìn nàng như nhìn con vật hạ đẳng.

"Đây là thuốc gì?"

"....."

Giọng hắn quát lên

"Ta hỏi đây là thuốc gì? Đắc à? Ngươi dám coi thường ta ư? Đây là cách Tiêu phủ dạy dỗ người hầu sao?" câu cuối cùng dường như không dành cho nàng nghe. Thanh Nguyên hơi nhướn mắt lên, nhìn đáp trả hần. "Đánh chó cũng phải nể mặt chủ", ngay cả đạo lý này mà hần cũng không hiểu sao?

"Thưa, nô tỳ mới đến, không biết ngài là ai. Nếu ngài là hạ nhân như ta thì chúng ta bình đẳng, sao ta phải nghe lệnh ngài? Còn nếu ngài là khách thì xin thứ lỗi, nô tỳ cũng sẽ không trả lời. Nô tỳ là người của Tam tiểu thư, nếu nghe lệnh người khác trước mặt tam tiểu thư thì khác nào sỉ nhục người. Trừ khi chủ nhân cho phép, còn không, nhất quyết không nghe lệnh người khác. Đó là những gì Tiêu phủ dạy nô tỳ."

"Ngươi....." hần còn đang muốn nói nhưng Tiêu Lam đã ngăn lại.

"Thôi được rồi, Nô Tú ngươi đừng vô lễ, mau xin lỗi rồi trả lời câu hỏi của Văn Sinh đại phu đi". Lời nói trách cứ nhưng ngữ điệu nhẹ nhàng, không có tính uy hiếp. Hơn nữa, "cho phép" như vậy khác nào ngầm ngầm thừa nhận những gì Thanh Nguyên nói là đúng. Văn Sinh cũng biết Tiêu Lam đang bênh vực nàng ta. Nhưng cũng biết mình đã thất lễ, "vuốt mặt không nể mũi", nên đành lặng thinh, không phản đối gì.

Lúc này nhìn qua, thấy sắc mặt tam tiểu thư xấu đi mấy phần khi nghe câu "Tiêu phủ dạy dỗ người hầu kiểu gì", nàng đoán nàng ta cũng tức giận nhưng nể mặt Văn Sinh nên không dám nói gì. Vì vậy, nàng mới dám cãi lại hần, bởi nàng biết Tiêu Lam sẽ bao che cho mình. Thậm chí, nàng ta còn há hê vì đã trút giận được chứ hơi đâu mà phạt nàng.

Vậy là nàng đoán đúng, gã này đúng là tên Văn Sinh đại phu, nổi tiếng khắp nơi vì nhất quyết từ chối vào Thái Y viện, chỉ cầu ở lại nhân gian chữa bệnh cho bách tính.

Nàng nhẹ giọng đáp lại. Có người bác thang cho mình mà còn không chịu xuống nước, thì té gãy cổ mất. Dù sao nàng cũng không đầu lại hần, đành nhỏ nhẹ xin lỗi.

"Xin Văn Sinh đại phu thứ lỗi cho nô tỳ. Bẩm đây là thuốc làm từ cây Kinh giới"

"Cái gì? Kinh giới? Sao người có thể dùng loại thuốc rẻ tiền này để chữa bệnh. Ngươi có biết rõ tác dụng của nó không? Có tác dụng phụ gì với người bệnh không? Ngươi xem người bệnh là nơi thử thuốc hay sao mà dám dùng loại cây không rõ nguồn gốc này làm thuốc? Ngươi chỉ là một tên nô tài, biết cái gì mà đòi chẩn đoán. Ngươi xem mạng người là cỏ rác à?" hần nói với giọng nói rất gay gắt. Ngay đến Tiêu Lam còn thấy sững sờ, quen nhau đã lâu, nàng chưa từng thấy hần giận dữ như vậy.

Thanh Nguyên thì rất thản nhiên, không hề có chút sợ hãi, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt còn có chút cười nhạo khiến Văn Sinh càng tức điên lên. Nàng thong dong đáp: "Trước đây, luôn nghe người ta nói Văn Sinh đại phu là một lương y từ mẫu, tấm lòng quảng đại, cứu chữa người không phân biệt sang hèn...."

Ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Giờ mới biết hóa ra lời đồn chẳng bao giờ đúng sự thật."

-----

(1) : Câu này trích trong tác phẩm "Hồng lâu mộng" của Tào Tuyết Cần. Nghĩa là chốn danh gia hào môn, khắp nơi đều là tranh đấu, không ai không thủ đoạn, không ai giữ được thanh cao.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thi Hội

Tất cả mọi người đều sững sờ. Mặt Văn Sinh đã đen như cái đất nồi. Nghiến răng nghiến lợi, giọng nói trầm trầm mang đầy sát khí.

"Ta cho ngươi nói lại lần nữa, ngươi nói gì?"

"Nô tỳ nói ngài là người bụng dạ hẹp hòi, thiếu hiểu biết, cố chấp, kiêu ngạo, tưởng chỉ có mình là giỏi, xem thường người khác." Thanh Nguyên bày ra vẻ "ta đây không sợ". Cuối cùng ngầm nghĩ một tý lại nói thêm "Còn bất kính, bất hiếu nữa." Mặt Văn Sinh đen như đất nồi.

Hần cười cười rồi nhìn Tiêu Lam, ánh mắt như chất vấn.

"Hừ, nha hoàn của tiểu thư thật can đảm, dám cả gan sỉ nhục khách của chủ cơ đấy? Ta vẫn muốn hỏi lại lần nữa, đây là cách dạy dỗ nô tài của tiểu thư sao?"

Tiêu Lam sau một thoáng sững sờ, chưa kịp mở miệng đã bị chặn họng.

"Xin tiểu thư và Văn Sinh đại phu thứ lỗi, em đây có ăn gan cộp cũng không dám mạo phạm đại phu. Chẳng qua, em chỉ muốn tốt cho đại phu nên nói thật. Là nói thật chứ không phải sỉ nhục. Sỉ nhục là dùng những điều không có thật nhằm mục đích xúc phạm nhân phẩm người khác. Em sao gánh nổi"

tội danh đó. Những điều em nói là "nói có sách mách có chứng". Em nghĩ một nhân vật lớn như Văn đại phu sẽ không chấp nhất với kẻ dưới như em, nên mới cả gan nói ra. Nếu tiểu thư muốn trách phạt, em cũng xin nhận. Nhưng em tuyệt đối không có xúc phạm Văn đại phu."

Giọng nói nhẹ nhàng, thong dong, không nịnh nọt, không kiêu ngạo, dường như không phải đang cầu xin, dường như người sẽ chịu phạt không phải mình. Văn Sinh im lặng trầm mặc. Tiêu Lam thầm nghĩ: "Khá khen cho con nha đầu khôn lỏi". Nói như vậy, nếu bây giờ nàng phạt nàng ta thì khác nào vả vào mặt Văn Sinh rồi tự vả vào mình, ngu ý nàng và hấn là những kẻ không độ lượng, so đo với kẻ dưới.

"Vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc ta kiêu ngạo, cố chấp, thiếu hiểu biết ở đâu. Nếu nói được, ta bỏ qua. Nói không thông, ta sẽ bán người vào lầu xanh. Lúc đó, tam tiểu thư cũng đừng hòng cứu người." nói rồi đánh mắt qua Tiêu Lam đang ngồi ở vị trí chính giữa. Nàng bảo trì im lặng, không có ý kiến gì, không thể vì một con hầu hạ đáng mà mất hòa khí với Văn Sinh được.

Văn Sinh chưa bao giờ giận dữ như vậy, giận tới mức muốn bóp cổ con tiện tỳ này. Đường đường là "Hạo thành đệ nhất thần y", hấn tuyệt đối tự hào về y thuật cùng nhân phẩm của mình. Hơn nữa, hấn không có mẹ, từ nhỏ được cha nuôi lớn nên vô cùng kính trọng, hiểu thuận ông. Làm sao có chuyện "bất kính, bất hiếu được."

"Dạ. Thứ nhất, Cây kinh giới có vị cay, tính ấm, có tác dụng làm ra mồ hôi, lợi tiểu, chữa nóng sốt, cảm gió, chữa bệnh dị ứng, sao đen để cầm huyết. Không tin, ngài có thể thử. Nó tỷ xin lấy đầu ra đảm bảo. Ngài là thầy thuốc, vậy mà công dụng thần kỳ của Kinh Giới cũng không biết, chẳng phải thiếu hiểu biết sao?

Thứ hai, ngài cho rằng nô tỳ chỉ là một người hạ đẳng, không biết y thuật. Theo nô tỳ được biết, cha ngài - đại thái y Văn Lương - trước đây cũng chỉ là một kẻ thất học, làm nghề đồn củi, vậy mà ông vẫn được tôn xưng là Y Thánh. Chính ông cũng từng có câu "Biển học vô bờ, không kẻ xuất thân". Vậy mà ngài - con trai ông ấy - lại kì thị nô tỳ, không phải là coi thường người khác, là kiêu ngạo, tưởng chỉ mình là giỏi sao? Không phải đang phủ định những gì cha ngài nói, ý bảo ông xuất thân không tốt, không xứng danh "Thánh Y" sao? Vậy chẳng phải bất hiếu, bất kính thì là gì?

Thứ ba, ngài được danh là thương người, chữa bệnh không phân biệt giàu nghèo. Vậy, nô tỳ hỏi ngài, lúc này, ngài nói "loại thuốc rẻ tiền" là có ý gì? Ngài có biết có những người nghèo, cái ăn, cái mặc còn không đủ, làm sao có tiền để mua những loại thuốc quý hiếm. Đáng ra ngài phải nghiên cứu tìm ra những phương thuốc rẻ tiền, hiệu quả để giảm bớt gánh nặng cho người nghèo. Vậy mà ngài lại khẳng khái những thứ rẻ tiền không hiệu quả. Vậy công dụng của cây Kinh Giới thì sao? Rõ ràng vừa dễ kiếm vừa rẻ tiền nhưng công dụng vẫn ăn đứt những loại thuốc cả lạng bạc một cân, không phải sao. Vậy ngài không phải cố chấp, khẳng khái theo ý mình thì là gì?

Cuối cùng, nô tỳ ít ỏi học nhưng cũng hiểu một đạo lý. Người thầy thuốc tốt là người chữa bệnh giỏi. Nhưng một "lương y" thực sự, ngoài biết trị bệnh ra còn phải có tấm lòng nhân ái, biết thông cảm hoàn cảnh của người bệnh, có trách nhiệm với họ. Còn ngài, ngài có không? Ngài chữa bệnh cho họ, nhưng sau khi khỏi bệnh, gia đình họ lại phải gánh những món nợ khổng lồ từ những vị thuốc "không rẻ tiền" của ngài. Ngài có bao giờ tự hỏi hoàn cảnh của họ có thích hợp để dùng những loại thuốc đó không? Chẳng những thế, ngài còn không có trách nhiệm nữa.

Tam tiểu thư nhà nô tỳ bệnh đã gần hai tháng vẫn chưa khỏi, ngài có từng nghĩ qua đây không phải chỉ là chứng bệnh cảm mạo thông thường. Ngài có nghiêm túc nghiên cứu lại xem tiểu thư rốt cuộc vì sao lâu như vậy vẫn không khỏi không? Ngài chỉ biết tự mãn với y thuật của mình, không hề đến xem lại bệnh của tiểu thư. Nói trắng ra là vô trách nhiệm.

Vậy, ngài có xứng với cái danh "LƯƠNG Y" không?"

Văn Sinh há hốc mồm ra, nhưng không phản biện được. Vì nàng nói đúng. Đúng là hấn chưa bao giờ nghĩ đến những vấn đề nàng nói. Hấn đứng yên suy ngẫm, nét mặt cũng hòa hoãn ít nhiều.

Kể ra tên này cũng không đến mức hết thuốc chữa. Cũng biết tiếp thu ý kiến người khác. Có lẽ do được tung hô, chiều chuộng quá nên sinh ra tự mãn. Lúc đầu, nàng có hơi sợ. Sợ hấn "thẹn quá hóa giận" giết nàng luôn. Nhưng sau suy nghĩ lại. Hấn đã được mệnh danh là thương người lại là một danh y như vậy thì chắc sẽ không lạm sát người vô tội. Trái lại nếu nàng lập lờ không dám nói thẳng thì chính là xúc phạm hấn. Lúc đó sẽ mang họa sát thân ngay. Bây giờ nhìn sắc mặt hấn hơi hạ nhiệt, có lẽ nàng được cứu rồi. Cùng lắm chỉ phạt cảnh cáo để giữ thể diện thôi.

"Ta....ờ...." hấn ngượng ngịu muốn nói gì đó nhưng không thốt ra được. Cuối cùng, hấn như chợt sức tỉnh, hỏi: "Nói vậy người thực sự biết cách trị bệnh này sao? Đây rốt cuộc là bệnh gì? Sao không có sách nào ghi lại?"

Nàng thầm thở phào trong lòng. Vậy đúng là chứng bệnh dị ứng này chưa từng xuất hiện ở nơi này. Cũng đúng, thời tiết nơi này quanh năm khô nóng, đôi lúc chuyển mùa nhẹ, từ nóng sang "bớt nóng", lại không trông hoa lá gì nhiều, làm sao có bệnh dị ứng được. Nếu có thì cũng nhẹ hều, một thời gian là hết. Chỉ tại Tam tiểu thư này da quá mẫn cảm, lại sợ mất mặt nên suốt ngày chui rùi trong nhà, thành ra bệnh mới nặng như vậy. Bây giờ nàng chỉ cần nói phét sao cho khéo là Ok. Nghĩ vậy nàng cũng yên tâm ít nhiều.

"Thưa, căn bệnh này chưa có tên. Nô tỳ mạn phép gọi là "dị ứng" (cô đúng là đồ mặt dày). Dị ứng là một phản ứng quá mức khi cơ thể tiếp xúc với những chất lạ. Chất lạ có nhiều loại khác nhau, gây ra những triệu chứng khác nhau tùy theo cơ thể mỗi người." gạt mình nhận ra những lời mình nói không hợp với thân phận bên chuyên giọng: "Đây là do các danh y đã nói, nô tỳ chỉ lặp lại thôi ạ".

Vậy thì hợp lý hơn, mọi người im lặng không tỏ vẻ gì

"Tiểu thư chỉ vừa mới ở giai đoạn đầu của bệnh, chỉ cần đem kinh giới sao cho nóng già, gói vào mảnh vải gạc, hoặc mảnh lưới vó gai, càng tốt. Tiến hành chà xát khắp chỗ ngứa nhiều lần, sẽ giảm ngứa ngay. Kết hợp với việc uống thuốc. Vị thuốc này cũng hơi phức tạp. Cần Kinh giới, trúc điệp, kim ngân hoa, liên kiều, cam thảo, đậu xị mỗi vị một phần năm lạng; bạc hà, cát cánh, ngưu bàng tử mỗi vị một phần sáu lạng. Có thể dùng dưới dạng thuốc bột, hoặc thuốc sắc, ngày 1 thang, uống 3 lần. Dùng liên tục 15 đến 20 ngày."

Mọi người vẫn trầm mặc, không nói. Lát sau, Văn Sinh cất giọng, phá tan không khí im lặng.

"Ta để Tam tiểu thư cho người trị. Người mà "chỉ biết nói không biết làm" thì ta là người đầu tiên không tha cho người"

Hắn trừng mắt, tỏ vẻ uy hiếp nhưng không có sát khí. Rồi quay lại nói với Tiêu Lam

"Xin thứ lỗi, ta còn việc không thể ở lại. Mong được gặp lại trong "Thi hội"." Hơi ngừng lại một chút rồi khẽ liếc qua Thanh Nguyên

"Việc này, nha hoàn của tiểu thư không có lỗi. Xin cáo từ." Ý hắn muốn Tiêu Lam bỏ qua cho nàng, ai cũng nghe ra.

Lúc lướt qua người nàng, hắn khẽ giọng nói nhỏ, dường như nói riêng nàng nghe bởi những người khác đều không có phản ứng như không nghe được.

"Ta sẽ kiểm tra công dụng Kinh Giới. Nếu không được, vậy thì..."

Bóng áo trắng nhỏ dần rồi biến mất hẳn.

Ngay lúc nàng còn ngẩn ngơ, Tiêu Lam khẽ nhếch mép, tạo thành một nụ cười nửa miệng rất đẹp nhưng đầy vẻ toan tính, ẩn chứa sự nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thi Hội (2)

Nhờ điều trị đúng cách, bệnh của tiểu thư dần được đẩy lùi. Một tháng sau thì khỏi hẳn.

Thực ra, nàng không phải tự nhiên nổi thiện tâm mà bỏ công chữa trị cho nàng ta. Theo nàng đoán, tam tiểu thư này không thích giữ những kẻ quá yếu đuối, lúc nào cũng sệt sệt lại không rõ xuất thân, ở bên mình. Hơn nữa, nàng lại còn từng là nha hoàn bên biệt viện đại phu nhân, với tính đa nghi của nàng ta thì lại càng không thể. Vì vậy, lúc đầu nàng mới giả vờ tỏ vẻ yếu đuối, nhu nhược.

Nàng chỉ muốn trị khỏi bệnh cho nàng ta, rồi tìm cách moi một số tiền lớn, lấy lại giấy bán thân, chuồn ra khỏi phủ. Nàng đến đây đã bốn tháng rồi, cũng bắt đầu quen thuộc với nơi này, không muốn phải làm trâu chó cho người ta nữa.

Nhưng hôm đó, "Giận quá mất khôn", tự nhiên lại đi gây hấn với tên đại phu đó. Cuối cùng, còn tự tay phá nát cái vỏ bọc yếu đuối của mình.

Bây giờ nghĩ lại, thấy hóa ra làm vậy mà tốt. Bởi nàng thay đổi quá nhanh, tam tiểu thư sẽ cho nàng là một kẻ tâm cơ, hai mặt, càng không thể giữ nàng lại được.

Vốn đã tính vậy, nhưng không hiểu sao đến giờ bên phía tam tiểu thư còn chưa có động thái "đuổi người".

Cũng may lúc trước nha hoàn ngủ chung với nàng rất hâm mộ "Văn Sinh công tử", suốt ngày lải nhải những truyền kì của hắn, thân thể ra sao, rồi vĩ đại thế nào... nàng mới vượt qua cơn nạn kiếp này.

Cha hắn là một tiểu phu nghèo. May mắn gặp được một cao nhân. Vị cao nhân này rất quý ông ta, truyền hết y thuật cả đời, mong ông ta cứu nhân độ thế. Một lần may mắn gặp tiên hoàng đang bị thích khách đuổi giết, bèn hết sức cứu chữa. Tiên hoàng cảm kích, đưa ông ta vào thái y viện. Sau đó còn được tiến cử trở thành Đại thái y - người đứng đầu thái y viện. Nhưng Văn Sinh chán ghét tính cách kiêu ngạo, "ra vẻ ta đây" của lũ hoàng tộc, nên nhất quyết không chịu tiến cung. Không thích người ta kiêu ngạo? Vậy mà nàng lại mắng hắn kiêu ngạo. Hèn chi hắn tức như bị đập trúng đuôi.

Đang ngẩn người suy nghĩ, chợt có tiếng gọi khiến nàng giật mình quay lại. Là San San.

"Tiểu thư có việc tìm người đây"

"San San tỷ có biết là việc gì không?"

San San chỉ nhìn nàng chằm chằm không trả lời. Khuôn mặt không cảm xúc nhưng ánh mắt thì lộ vẻ thù địch.

Thanh Nguyên chột dạ, không hỏi nữa mà đi thẳng.

Vẫn như hôm trước, nhưng lúc này căn phòng đã không còn bịt kín bằng những mảnh vải đen nữa, cửa sổ mờ toang, hương hòa nhai thơm ngát, dễ chịu. Lúc trước mỗi lần vào đây, chỗ này đều tối thui, nàng không có dịp quan sát kĩ. Bây giờ mới thấy, căn phòng này khá đẹp. Cách bài trí mang đậm phong vị của một tài nữ, nghĩa là lịch thiệp, nhã nhặn, mà cô kính.

Giấy sách đầy ắp, sách hơi cũ, chứng tỏ chủ nhân của chúng thường xuyên lôi ra đọc. Trên tường là một vài bức tranh vẽ cảnh non nước rất đẹp. Thứ lỗi nàng chỉ là người phàm tục, chẳng thường thức nổi những thứ tao nhã này.

Vẫn ngồi ở vị trí chính giữa. Sắc thái ôn hòa, gương mặt trắng trẻo, không con dấu tích gì của "căn bệnh lạ". Vốn lúc đầu gặp nàng ta đã rất đẹp, bây giờ lại còn đẹp hơn bội phần. Cùng là phận gái, sao ông trời lại bất công đến vậy.

"Em đến rồi à." Tiêu Lam nở nụ cười thân thiện, hòa nhã.

"Em đã giúp ta trị khỏi chứng bệnh lạ, ta còn chưa kịp thưởng cho em"

Bỏ tách trà xuống, nàng ta nói tiếp.

"Kim Thư có việc nên đã về quê, ta cần một thiếp thân nha hoàn mới bổ sung vào vị trí của Kim Thư. Ta muốn cất nhắc em vào vị trí đó. Em thấy thế nào?"

"Thưa tiểu thư, em..." Ở lại? Để làm trâu bò phục vụ nàng ta? Bị tát vào má trái còn phải cầu xin chủ nhân tát luôn vào má phải cho đều ư?

Sau sự việc hôm đó, một người hầu cũng có mặt ở đó, nói rằng nàng rất may mắn vì được phục vụ cho Tam tiểu thư này. Rõ ràng nàng đã vô lễ nhưng tam tiểu thư vẫn bao bọc, che chở. Rằng nàng ta thật tốt bụng, thương cả những người hầu. Nàng mỉm cười không trả lời nhưng trong lòng thầm cười lạnh. Có thực sự tốt hay không chính nàng hiểu rõ. Nàng ta bao che nàng chẳng qua vì đang ôm cục tức với gã đại phu đó thôi. Chẳng phải nàng ta đã ngấm ngấm tán thành đề Văn Sinh "xử" nàng nếu không biện minh được đó sao? Nàng qua được ải này là hoàn toàn nhờ vào bản thân mình. Có lẽ, gã Văn Sinh đó cũng biết được con người thật của vị tiểu thư này nên mới cố tình trước mặt nhiều người nói nàng không có lỗi. Nếu không có câu nói đó của hắn, bây giờ không biết nàng đã bị xử trí thế nào. Xem ra hắn cũng không tệ lắm. Ít ra nếu ghét ai đó hắn sẽ trực tiếp công kích, chứ không phải giả vờ thanh tao trước mặt, rồi hãm hại người ta sau lưng.

Loại người này là đáng sợ nhất.

Nhìn gương Kim Thư thì biết. Trước đây, nàng chỉ nghĩ Kim Thư là một người hầu bình thường nên đoán nàng ta sẽ trị thẳng tay. Nhưng nàng chỉ đoán đúng một nửa. Đúng là nàng ta đã bán Kim Thư vào lầu xanh. Chính mắt nàng đã thấy. Nhưng sau đó nàng mới biết, mẹ của Kim Thư đã từng cứu mạng mẹ nàng ta, ngay lúc nàng ta bần hàn nhất, chỉ có Kim Thư không hắt hủi, không xem thường, chịu đến hầu hạ, làm bạn với nàng ta.

Vậy mà khi sang quý rồi lại không tiếc vứt bỏ người ta. Về quê ư, cái có nghe hay thật.

Nghĩ lại, sao nàng lại trùng hợp nhìn thấy mấy gã đàn ông bắt Kim Thư nhỉ? Đúng lúc cả biệt viện đều đi hết chỉ còn mình nàng ở lại thì lũ người đó đi ngang. Những người đó cũng thấy rõ việc nàng đứng đó xem trộm. Vậy thì Tiêu Lam cũng phải biết chứ, có sao nàng ta lại nói dối trắng trợn như vậy? Là trùng hợp hay là .....

Một lời cảnh cáo.

Ý là nếu chống đối thì nàng cũng sẽ "được" về quê ư?

Thấy những sắc thái thay đổi trên gương mặt nàng, Tiêu Lam biết ngay nàng đã hiểu lời cảnh cáo đó. Thực ra những gì Thanh Nguyên cảm nhận về nàng ta là chính xác. Vốn nàng ta cũng muốn đuổi nàng đi, thậm chí phạt nặng nữa. Tiêu Lam không thích những kẻ quá mềm mết, thông minh như vậy. Những người này khiến nàng ta có cảm giác bị uy hiếp, như đang nuôi hổ vậy. Văn Sinh vốn là kẻ lạnh nhạt, chẳng quan tâm gì ngoài y thuật. Vậy mà hôm đó hắn đã ngấm xin tha cho con nha đầu. Chứng tỏ hắn cũng có ít nhiều hứng thú với nàng ta. Sau này nàng còn nhiều việc phải nhờ đến cha con nhà họ Văn, tốt nhất nên giữ lấy quân cờ tốt này.

Nàng khẽ cười rồi nói tiếp

"Em yên tâm, công việc này rất dễ, đến Kim Thư còn làm được mà. Nhưng nếu em muốn VỀ QUÊ thì ta đây cũng không cản."

Có ý nhấn mạnh chữ VỀ QUÊ, tin rằng đã đủ rõ ràng.

"Cứu vật, vật trả ơn, cứu nhân, nhân trả oán." Cô nhân nói không sai mà. Xem ra lần này nàng chạm trúng ổ kiến lửa.

"Tiểu thư đã tin tưởng em như vậy, em đành nghe lệnh vậy. Em đâu còn người thân nào mà VỀ QUÊ, em xin cảm ơn tiểu thư".

"Tốt lắm, em chuẩn bị đi, sáng mai ta sẽ cùng xuất phát đi Phong thành dự "Thi hội". Em lui đi." Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, không cần vòng vo nhiều.

Nàng lui ra ngoài. Phong thành. Thi hội.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mệnh Phượng Hoàng (1)

"Thi hội" được tổ chức ba năm một lần ở Phong Thành. Đúng như cái tên, đây là một cuộc hội mặt của các tài tử giai nhân trên khắp năm nước. Cũng có thể coi như là một "Đại hội Vô lâm" của giới tài tử.

Bề ngoài thì nó chỉ là một cuộc thi bình thường, nhưng thực tế, chỉ cần quan sát kỹ là biết ngay có cả một âm mưu lớn ẩn giấu trong cái bình thường đó.

Nghe nói, lúc đầu cuộc thi này chỉ giới hạn trong phạm vi quốc gia, nghĩa là chỉ có người nước Chung tham dự. Nhưng sau khi đăng cơ, Tông đế đã cho phép người của cả năm nước cùng tham gia. Các bá quan văn võ đều cho rằng đây là một quyết định hết sức ngu ngốc. Họ cho rằng "Thi hội" là truyền thống cao quý của người Chung, sao có thể để người ngoài làm ô uest? Và lại, số tiền bỏ ra để tổ chức cuộc thi này không phải rẻ, mình bỏ tiền ra mà để nước khác được hưởng lợi, đúng là ngu như bò.

Ai cũng nghĩ thế, kể cả những nước lân bang, họ cười nhạo Tông đế ngu si, nên đã phái rất nhiều nhân tài đến Phong thành tham dự để tỏ rõ uy phong.

Nhưng chả biết ai ngu nữa, rõ ràng tất cả đều trúng kế, vậy mà còn không biết gì, đi cười chê người khác.

Một đất nước mạnh hay yếu, không phụ thuộc vào tiền bạc, không phụ thuộc vào thực lực quân sự, mà tất cả dựa vào con người.

Có con người mới có kinh tế, có chính trị, có quân sự. Trụ vương được thừa kế cả một đất nước giàu có, thế mà vẫn lụn bại đó thôi. Lịch sử đồ lỗi cho Tô Đất Kỷ, nhưng "Trâu không không uống nước, ai đim được đầu trâu". Nếu ông ta có tài, thì mười Tô Đất Kỷ cũng không làm gì được.

Có thể nói, người tài mới là nhân tố quan trọng nhất để thúc đẩy sự phát triển của xã hội. Nhật Bản chỉ là một quần đảo nhỏ, không tài nguyên, không có quân đội hùng mạnh, nhưng vẫn là một trong những cường quốc hàng đầu thế giới đó thôi. Trong khi cả thế giới đang chạy đua vũ trang, họ ung dung đầu tư cả trăm tỷ vào giáo dục. Trong khi cả thế giới đều đang rối loạn, họ vẫn ung dung giữ vị trí là một trong những cường quốc mạnh nhất thế giới.

Đó là minh chứng rõ nhất về sức mạnh của giáo dục.

Một người đến từ thế kỷ 21 như nàng tất nhiên là hiểu được, nhưng một người cổ đại mà nhìn ra được điều này thì quả là rất tài.

Tên hoàng đế này rất thông minh. Trong khi các nước khác phải bỏ cả đồng tiền, để đào tạo các gián điệp thâm nhập, dò xét thực lực lẫn nhau. Thì hẳn an nhân ngồi đợi các nước khác tự mang thực lực của mình đến tận Phong thành để hẳn thăm dò. Thậm chí nếu cần thì tung lưới bắt gọn cả bọn, diệt trừ để tránh hậu họa. Tất nhiên, bây giờ hẳn chưa có đủ thực lực để thôn tính các nước khác nên sẽ không dại gì mà gây họa trên đất của mình.

Hắn chỉ cần quan sát kỹ, là sẽ biết được ai có khả năng uy hiếp hắn, ai có lợi cho hắn. Nàng nghĩ, nếu kế hoạch bị lộ thì Chung quốc vẫn không hao tổn gì. Bởi nếu một nước nào đó đoán được âm mưu của hắn, họ sẽ không đến dự, vậy là hắn vẫn biết được những người lãnh đạo của đất nước này cũng rất thông minh, không dễ chọc. Có nghĩa là khi Chung quốc đã phát thiệp mời, thì dù muốn dù không, dù hành động kiểu gì thì các nước khác vẫn phải "Vạch áo cho người xem lưng", vẫn bị hắn thăm dò được. Vậy nếu nước này tương kế tựu kế, đưa những người không có thực tài gì đến dự nhằm che mắt hắn thì sao? Cũng chả sao, theo nàng đoán, hắn sẽ tìm cách uy hiếp, mua chuộc những người bất tài này, đưa về hoàng cung của chính những nước này, làm loạn triều chính của họ. Kể cả không làm loạn được, thì hắn vẫn có những tên gián điệp chuyên nghiệp, do chính tay họ đưa tới.

Ngoài ra, khi tổ chức cuộc thi này, hắn còn có thể tự quan sát thực lực của nước mình, tuyển chọn nhân tài riêng cho mình. Một mũi tên trúng nhiều con chim.

Nói tóm lại một cách dễ hiểu, nước nào càng đưa nhiều nhân tài đến, tài tử nước nào xuất chúng nhất ngoài nước Chung, thì nước đó càng ngu xuẩn.

Chẳng biết tên hoàng đế này có thực sự nghĩ vậy không, hay đúng như những tên văn nhân tài tử nói, hắn là bậc hiền quân, yêu mến người tài, không câu nệ thân phận? Bởi nếu đúng như nàng nghĩ, thì hẳn quả là một thiên tài vượt thời đại, một chính trị gia đáng nể.

Cuộc thi này cho phép tất cả mọi người tham dự, bất kể già trẻ nam nữ, miễn là có tài.

Có năm vòng tất thảy, thắng mới được vào vòng trong, thua thì vẫn được làm khán giả. Người thắng cuộc, nếu là người nước Chung sẽ được trao tặng Kim bài ngự ban của hoàng đế, cho phép ra vào hoàng cung, không cần hành lễ với bất kỳ ai trong hoàng tộc Chung quốc, kể cả Hoàng đế. Còn nếu là người nước khác, thì được thưởng một bảo vật quý, còn được phong tặng tước hiệu riêng, được mang họ cùng họ với hoàng đế. Nghĩa là trở thành một nhân vật lớn của Chung quốc, kiểu như họ hàng xa của hoàng đế vậy.

Nghe qua thì hấp dẫn thật đấy, nhưng thử nghĩ xem, nếu họ được Tông đế thưởng hậu như vậy, lại được ban tặng tước hiệu, hoàng đế của họ liệu có còn dám tin dùng. Ai biết liệu họ có bị mua chuộc không? Đây rõ ràng là kẻ ly gián. Tài năng cách mấy mà không được trọng dụng, thì khác nào bình hoa để ngắm? Có bao nhiêu tước hiệu cũng thế thôi, rõ ràng là một món ngon có độc.

Người ngoài đã thế, người Chung nếu thắng được giải nhất cũng không tốt lành gì. Một kẻ trước mặt bao người, vì cái hư danh mà bộc lộ hết tài hoa, để người ngoài hiểu rõ thực lực của mình, đối phó mình, thì cũng không phải kẻ có thể làm việc lớn. Tất nhiên hoàng đế sẽ dùng hắn, nhưng chỉ để làm những việc lật vặt, như Thái phó dạy học, hay quan chép sử gì đó. Ngược lại những người càng lạng lẽ, càng "thâm tàng bất lộ" mới là những kẻ thông minh. Hắn có thể hiểu dụng ý của Hoàng đế nên biết giấu mình chờ thời cơ, không để người ngoài được lợi. Có thể nói, tốt nhất cái danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất" này chỉ nên dành cho nữ tử - những người vốn không được tham dự triều chính - là thích hợp nhất. Có lẽ vì vậy mà Tông đế mới đồng ý cho cả nữ được tham gia để che mắt người khác.

Tiểu thư, Tông đế đăng cơ đã chín năm, nhưng chưa từng có một cô gái nào giành được giải nhất, kể cả Hạo thành tài nữ Tiêu Lam. Nhưng chỉ cần vào được vòng trong thì đã được hoàng đế để ý. Trong ba lần tổ chức "Thi hội" thì đã có ba cô gái được đưa vào cung làm phi tần. Họ đều là những người xuất sắc trong ba kì thi. Ba năm trước, Tiêu Lam cũng dự thi, nhưng vừa tới vòng ba thì gặp một đối thủ mạnh - Ngọc Lan tài nữ.

Cuộc so tài của hai đệ nhất tài nữ lúc đó vẫn được truyền tụng mãi. Tài năng hai người ngang nhau. Số phiếu bầu cũng ngang ngửa, nhưng tam vương gia - Kỳ vương Chung Tuấn Đạt - đã chấm bài thơ "Vịnh mai" của Ngọc Lan tài nữ hay hơn. Vậy là Tiêu Lam thua. Ngọc Lan tài nữ cũng bị đánh bại trong vòng bốn. Nhưng sau đó được Tông đế để mất rồi cho tiến cung. Bây giờ nàng là Lan phi rất được sủng ái. Còn Tiêu Lam đã đến tuổi cập kê vẫn không chịu ư ơ ai cả.

Nhiều người bên vực tam tiểu thư, cho rằng Kỳ vương trước đây từng thăm mến Ngọc Lan tài nữ nên đã thiên vị cô nàng, hòng muốn chiếm tình cảm của giai nhân, nhưng ai dè bị Hoàng đế cướp mất. Đúng là quả báo.

Nghe các thị nữ nói vậy, nàng chỉ cười thầm, không nói gì. Nếu cuộc thi này thực sự là âm mưu của Tông đế, thì Kỳ vương chỉ làm theo lệnh vua thôi. Đất nước này không có chế độ tuyển phi, hoàng đế vừa mất ai thì lấy người đó, không ai có quyền can thiệp. Nên người ta thường nói đùa rằng "Thi hội" chẳng khác gì đại hội tuyển phi của hoàng đế.

Ngọc Lan tài nữ là con gái của Đại tể tướng Ngọc Long. Thế lực của Ngọc Long tể tướng và thừa tướng Dung An luôn duy trì ở vị thế cân bằng. Nhưng lúc đó, con gái của Dung An là Dung Tú đã được phong hậu, nắm hết quyền điều hành trong hậu cung. Để cân bằng thực lực, cách tốt nhất là đưa Ngọc Lan tài nữ vào cung kiềm chế Dung hậu. Nhưng nếu đột nhiên đi một nước cờ lạ như vậy, sẽ khiến mọi người không khỏi hoài nghi.

Và lại, Dung tú là con nuôi của Tiên hoàng, được đích thân Dung thái hậu chỉ hôn. Còn Ngọc Lan thì lấy thân phận gì? Dù hoàng đế có quyền lấy người mình yêu, nhưng cũng không nên để người ta bàn tán không phục.

Chỉ còn cách để Ngọc Lan tự bộc lộ tài năng, tự dành được sự đồng thuận của mọi người. Cho nên, nếu nàng không đoán sai, Kỳ vương là "Thân bất do kỷ", còn cái sự "sủng ái" của Hoàng đế với Lan phi cũng chỉ là giả tạo, là một nước cờ thôi. Cho nên mới nói, hoàng cung là nơi ăn thịt người không nhà xương. Bao nhiêu cô gái đã phải chôn vùi tuổi xuân để hoàn thành giấc mộng quyền lực của cánh đàn ông, vậy mà vẫn có những người "Chấp mê bất ngộ", nhất quyết vào đấy.

Diễn hình là Tam tiểu thư nhà này.

Nàng chưa bao giờ thôi bất mãn về kết quả cuộc thi năm đó, vẫn phỉ nhổ Ngọc Lan đi cửa sau, vẫn nghĩ rằng nếu Kỳ vương không thiên vị thì bây giờ nàng đã là quý phi được sủng ái nhất rồi.

Không cam tâm thua cuộc, nên dù thể chất yếu đuối, vẫn nhất mực đi một quãng đường dài từ Hạo thành ở phía Tây sang Phong thành ở hướng Đông.

Nhiều lúc nàng thấy cả Tiêu Lam lẫn Ngọc Lan, cả Dung tú nữa, đều rất đáng thương. Một người tiêu hao tuổi xuân để leo vào cái chốn hậu cung lạnh lẽo đó, một người bị xem như quân cờ mà cứ ngỡ được yêu thương, một người bị phu quân ghê lạnh chỉ vì quyền lực của gia đình quá mạnh. Chung quy, tất cả chỉ là những quân cờ trên bàn cờ của Hoàng đế. Dù ván cờ đó có thắng hay thua thì các nàng cũng phải hy sinh.

Tuy nhiên, Thanh Nguyên không ngờ rằng, chính nàng cũng sắp trở thành một quân cờ như vậy. Rồi ai sẽ than thở, cảm thương cho số phận của nàng?

Năm nay Phong thành đặc biệt nhộn nhịp hơn mọi năm vì có tin đích thân Kỳ vương Chung Tuấn Đạt và Bình vương Chung Tuấn Duy làm giám khảo. Hai vị vương gia này bằng mặt không bằng lòng, luôn đối địch nhau, vậy mà lần này lại cùng đến Phong thành, quả là chuyện lạ.

Sau khi trở thành người hầu của Tiêu Lam, Thanh Nguyên luôn duy trì khoảng cách, không dám tiếp cận. Tam tiểu thư này quá tâm cơ, quá tàn nhẫn. Không Minh nói "Thà đắc tội quân tử còn hơn đắc tội tiểu nhân." Còn nàng thì cho là "Thà đắc tội tiểu nhân còn hơn đắc tội Tam tiểu thư".

Cả đoàn người gồm hai vị phu nhân, ba vị tiểu thư, cùng nhau lên đường đi Phong thành. Riêng ông chủ có việc nên đến sau, còn Tam phu nhân do thân phận thấp hèn, sợ làm xấu mặt Tiêu gia nên không được đi.

Hai vị phu nhân luôn ganh ghét Tam tiểu thư, dù biết rõ với khả năng của hai vị tiểu thư sẽ không có phần thắng, nhưng vẫn nhất quyết đi theo. Họ không muốn Tam tiểu thư dành thế thượng phong làm lu mờ hai vị tiểu thư còn lại. Mà thực tế, không cần cuộc thi này, Tam tiểu thư đã vang danh thiên hạ rồi. Nhắc đến Hạo thành, người ta chỉ biết đến hai cha con Thần y - Thánh y, Văn Sinh - Văn Lương và Tiểu phủ Tam tiểu thư, không ai biết đến hai cô tiểu thư còn lại của Tiêu phủ.

Có lẽ nhị phu nhân cũng hiểu con mình không bằng người ta, chỉ là không cam tâm mà thôi.

Hai vị tiểu thư cũng không tệ, cũng có chút tài. Với cái tư tưởng "Nữ tử không tài mới là phúc" của thời này, thì khả năng của hai người cũng không tệ, thậm chí hơn đứt nhiều cô thiên kim khác.

Chỉ trách Tam tiểu thư quá tài giỏi. Chỉ đành trách ông trời "Đã sinh Du, sao còn sinh Lương"(1).

Khi còn ở Tiêu phủ nàng ít khi được gặp nhị phu nhân cùng hai vị tiểu thư. Và lại, Tam tiểu thư bị bệnh nên nhốt mình cả ngày trong phòng, không cho ai

bén mảng đến gần nên nàng cũng không biết thì ra họ ghét nhau đến thế. Ông chủ không có mặt là sẵn sàng cạnh khỏe nhau không tiếc lời. Đúng là "Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng."

Họ cự cãi nhau từ việc giành chỗ tốt dựng lều đến việc phân chia công việc bếp núc. Tam tiểu thư không ra mặt cãi cò mà thường là San San ra mặt. Nhưng nếu tam tiểu thư không cho phép thì một người hầu nho nhỏ có dám cãi lại chủ mẫu thế không?

Nhị phu nhân cãi lại San San, dùng cả những từ ngữ chớ búa. Có lẽ bà ta không nhận ra mình chẳng khác gì với đám phụ nữ chanh chua mà mình vẫn coi thường. Cứ thế, hình ảnh nhị phu nhân càng ngày càng xấu trong mắt mọi người, còn Tam tiểu thư vẫn cứ ung dung, thanh nhả, lâu lâu lại khề nằng lấy lệ.

"Không được vô lễ với nhị phu nhân"

"Người mau xin lỗi, San San"

Chắc, với một người như Tam tiểu thư, nhị phu nhân vốn không có phần thắng.

Cứ như vậy, cả một quãng đường ồn ào, huyên náo, ba tháng sau thì đến Phong thành. Người ta nói cảnh vật trên đường rất đẹp, nhưng suốt ngày cãi cò, mệt mỏi cũng chả ai buồn ngắm.

Chuyến đi này không chỉ làm thay đổi số phận Tiêu Lam mà còn cuốn Thanh Nguyên vào vòng xoay quyền lực hiểm ác. Nhưng trước mắt, Phong thành vẫn hoa lệ, vẫn đẹp như vậy, vẫn là nơi tràn trề hy vọng cho những kẻ dã tâm.

-----

(1): Chu Du vốn là một mưu tướng nổi tiếng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc, còn Gia Cát Lượng là quân sư đại tài của nước Thục. Trong trận chiến Xích Bích, 2 người đã hợp sức hợp trí đánh cho Tào Tháo của nước Ngụy thua lên bờ xuống ruộng. Nhưng sau đó, khi 2 người phải đối đầu với nhau vì vua tôi của mình thì tài của Chu Du không thể sánh bằng Gia Cát Lượng. Sau mấy lần trúng kế và bị sỉ nhục, Chu Du vì uất ức mà chết. Trước khi qua đời, danh tướng của Đông Ngô còn đau đớn than rằng: "Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Mệnh Phụng Hoàng (2)

Phong thành không hổ danh là thành trì giàu nhất nhì Chung quốc. Phố xá phồn vinh, con đường nào cũng có quán trà, kỹ viện, tiệm trang sức. Phong thành không lớn nhưng dân cư đông. Do nằm ngay hướng không có núi chắn, nên quanh năm mát mẻ, thời tiết dễ chịu. Lại có hồ Tinh Duyên nổi tiếng, Phong thành trở thành nơi nghỉ mát lý tưởng của chốn quý tộc giàu có.

Tiêu gia cũng có sản nghiệp ở đây. Tiêu Công tuy là một kẻ thiên cận, "Trưởng giả học làm sang", nhưng cũng có đầu óc kinh doanh khá linh hoạt, nhanh chóng đánh hơi được đây là địa bàn màu mỡ. Trong khi nhiều người vẫn chỉ trích nơi này quá sa đọa không thêm dây vào, thì ông ta mau chóng xây dựng một chi nhánh cung cấp vải vóc cho nơi này. Phong thành khắp nơi đều là lầu xanh, vải vóc, trang sức trở thành hai mặt hàng đắt giá nhất.

Sau khi đến đây, Thanh Nguyên lập tức tìm cơ ra đường. Nàng muốn nhanh chóng thông thạo địa hình nơi này. Nàng bắt đầu kế hoạch bỏ trốn của mình. Mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho "Thi hội", không ai quan tâm đến nàng.

Tuy nhiên, thế lực của Tiêu gia ở nơi này cũng khá mạnh, nàng không dám manh động. Nhất là khi không hề hay biết gì về tòa thành này.

Nàng định sau khi "Thi hội" kết thúc mới bỏ trốn, lúc đó Tiêu Lam phải về Hạo thành chuẩn bị mọi thứ tiến cung, sẽ không rảnh quan tâm đến nàng nữa.

Tiêu Lam đang đặt cược tất cả cho ván cờ này. Nếu thể hiện tốt thì sẽ được tiến cung, còn không thì đành về Hạo thành chuẩn bị hôn sự với một tên thương nhân nào đó. Nàng không muốn vậy. Nàng muốn được gặp lại hắn. Nàng không muốn lãng phí tuổi xuân cho một người nàng không yêu, tranh giành phu quân với những người đàn bà ngu xuẩn, quan trọng nhất là...nàng không muốn phải quên hắn. Người thiếu niên đó, người thiếu niên lạnh lùng đó.

Thanh Nguyên dám chắc thế nào Tiêu Lam cũng sẽ được tiến cung. Không phải vì nàng ta tài năng hay xinh đẹp, chỉ đơn giản vì khối tài sản khổng lồ của Tiêu phủ. Hoàng đế cần tiền để mua quyền lực. Mía mai thật.

Trên đường cái đông đúc náo nhiệt, có một cô bé khoảng 14,15 tuổi, lông mày đen rậm nhìn rất dữ dằn, khuôn mặt đen thui dơ bẩn, quần áo nô bộc, đáng người gầy gò, nhưng tướng đi hết sức nhẹ nhàng tự nhiên. Như không biết mình đang làm xấu phong cảnh. Ai cũng tránh xa nàng ra, hiển nhiên họ không muốn để một kẻ hạ tiện như vậy làm bẩn quần áo. Ngay cả những người bán hàng rong cũng xua đuổi nàng, không ai muốn một tên ăn mày đến gần mình.

Người đó là Thanh Nguyên. Nàng bước nhanh đến góc phố, nơi có một tiệm bán thuốc lớn. Ông chủ béo ú vừa thấy nàng đi vào, nghĩ là xin tiền, lập tức mở miệng quát. Nhưng chưa kịp thốt ra tiếng chửi, bàn tay nàng đã mở sẵn cái bọc đưa đến trước mặt ông ta. Mắt hắn sáng lên ngay lập tức nhưng chột

bình tĩnh lại, thấp giọng quát:

"Tên ăn xin này ăn cắp thuốc này ở đâu hả?" thấy nàng không nói gì, hắn tưởng nàng đã bị dọa đến không nói được bèn nhẹ giọng

"Thấy mày còn nhỏ, tao tha cho. Không báo quan bắt đâu. Thôi thì tao làm phước, mua hết cho. Trả mày một lạng bạc vậy. Phúc đâu, lấy tiền ra..."

Nàng hừ một tiếng rồi cười lạnh cất giọng

"Ông chủ à, ông tưởng ta ngu sao. Nói thật cho ông biết, số thuốc này ta ăn cắp của Tiêu phủ, định cầm tiền bỏ trốn. Chính ta là người đi mua chúng mà để ông lừa dễ vậy sao? Nhân sâm này giá 100 lượng, ta bán ông 60 lượng. Cầu kỳ 150 lượng, ta chỉ lấy 100. Cây thiên lý này giá 300 lượng, ta lấy giá hữu nghị 230 thôi. Ông không mua thì thôi, ta đi chỗ khác. Ông khỏi nghĩ đến việc báo lại cho Tiêu phủ, nếu bị bắt ta sẽ khai là ông sai ta ăn cắp. Dù sao ta chỉ là một con nô tỳ, lấy những thứ này làm gì? Ông có một tiệm bán thuốc, xem chừng nghe hợp lý hơn."

Ông ta không ngờ con bé nhìn yếu đuối vậy mà lại mềm mại sắc sảo thế. Số thuốc này rất quý, chỉ có ở kinh thành mới có thôi. Không mua thì phí lắm, giá lại mềm như vậy...

"Thôi được rồi, ta mua." Ông ta đích thân đếm tiền rồi đưa nàng. "Cầm cẩn thận đấy nhé".

Thanh Nguyên cười lạnh, sao nàng không hiểu gã đang nghĩ gì chứ? Nàng thấp giọng uy hiếp.

"Đừng có nghĩ đến chuyện giữa đường cướp tiền lại. Trừ phi ông giết ta đi, còn không nếu ta bị cướp, ta sẽ quay về Tiêu phủ khai hết mọi chuyện. Số thuốc này nằm trong tay ông, xem ông còn cãi được không? Cùng lắm thì "Cá chết rách lưới", ta không sợ. Mà chắc ông sẽ không vì vài trăm lượng mà giết người đâu nhỉ."

Gã giật mình, xấu hổ, tái cả mặt.

"Còn nữa, tốt nhất là nên cẩn thận đừng đem số thuốc này bán lại cho Tiêu phủ, nếu có người hỏi gì về ta thì cứ trả lời không biết. Ta mà bị bắt thì ông cũng không yên đâu."

Nàng xoay người định đi thì nghe tiếng tranh cãi gần đó.

"Ta đã nói là sẽ trả tiền gấp đôi mà, đưa ta đi, ta phải cứu người" gương mặt lạnh băng, câu nói mang ý xin xỏ nhưng giọng không có một chút thấp kém

"Ông chủ, hắn tính ăn quýt kia" tên người làm dờ khóc dờ cười, hắn không dám đuổi người này đi, gương mặt hắn đáng sợ quá, nhưng cũng không thể cho hắn thiếu được.

"Cái gì, nhìn người sạch sẽ, sáng sủa thế mà lại là kẻ ăn quýt. Không có xin xỏ gì cả, ông đây mặc kệ cha mẹ dòng họ mày sống chết thế nào, không có tiền thì biến ngay" ông chủ quát to lên khiến mọi người đều quay lại nhìn. Cả nàng cũng không nấn nổi tò mò.

"Ta đã nói là ta nhất định sẽ trả." một gương mặt hết sức bình thường nhưng giọng nói lại lộ ra sát khí mạnh mẽ đến ông chủ vừa la lối dữ dằn cũng phải sợ. Ông ta lắp bắp

"Ta ..ta .. báo quan đó"

Hắn nhếch mép cười nhẹ, một nụ cười rất đáng sợ khiến ông chủ càng run rẩy

"Báo quan? Vậy sao?"

"Bao nhiêu vậy ông chủ?" Thanh Nguyên hỏi. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn nàng.

"Ba lượng hai" ông chủ thở phào nhẹ nhõm, ông ta cũng không muốn gây chuyện với kẻ đáng sợ như vậy.

Nàng móc bạc ra trả rồi xoay người đi thẳng. Chợt dừng lại một chút rồi nói, "Khỏi cảm ơn, ta không nhận. Người chỉ cần trả lại gấp đôi cho ta là được", xong rồi đi tiếp.

Không phải nàng tốt bụng gì, chẳng qua không muốn xảy ra án mạng tại đó rồi phải dây dưa với quan phủ, phiền phức lắm. Bất chợt nhớ lại ánh mắt của gã thanh niên kia, chợt rung mình. Nếu lúc này nàng không ra tay thì ông chủ đó chết chắc. Không biết tại sao, nàng chỉ cảm thấy hắn sắp mất hết kiên nhẫn và sẽ dùng bạo lực để đoạt lấy. Mà bạo lực ở đây, chắc chắn không phải chỉ thuần túy đánh một trận rồi thôi.

Đột nhiên một cánh tay đặt vào bả vai nàng. Nàng giật mình quay lại, ra là hắn.

"Ta không phải tới để cảm ơn người đâu." hắn cười, không còn vẻ đáng sợ lúc này nữa.

"Vậy thì có việc gì?" Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, giọng nghe rất bình tĩnh nhưng chân đã run run. Mặc dù hắn đang cười rất vô hại nhưng nàng biết hắn là một kẻ đáng sợ.

"Xin người hãy đi với ta một chút, không mất nhiều thời gian của người đâu"

"Được." nàng nhận lời, thậm chí không chút chần chừ suy nghĩ.

Bởi nàng biết, cho dù không chịu, hắn cũng sẽ có cách ép nàng đi. Tội gì phải trở mặt nhau.

"Cảm ơn, sẽ có ngày ta trả ơn cho ngươi."

"Chúng ta đi." không cần trả ơn đâu, on này nàng tuyệt đối không dám nhận. Cảm giác ở bên hắn đáng sợ như ở bên Tiêu Lam. Cả hai người này đều có một khí chất khiến người khác khó thở. Mỗi lần đến gần Tiêu Lam nàng đều phải căng hết các sợi dây thần kinh ra, cẩn thận từng câu từng chữ, như sợ dẫm phải bom.

Người thanh niên áo đen đi sát nàng. Hắn không biết tại sao nàng có thể bình tĩnh đi cùng một người đàn ông không quen biết, giúp đỡ người khác trong khi nàng chẳng có vẻ gì giàu có cả. Tất nhiên, hắn sẽ trả on, hắn nói được làm được.

Cả hai đi vòng qua con phố lớn, vào một góc khuất nhỏ vắng vẻ. Hắn đi vào một ngôi miếu hoang nhỏ. Không có ai trong này. Nàng đang thắc mắc thì hắn quay lại lấy tay bịt mắt nàng.

"Xin mạo phạm. Ngươi không nên biết về nơi chúng tôi trú ẩn, vậy thì tốt hơn."

Nàng chưa kịp phản ứng tay hắn đã áp tới. Lòng bàn tay lạnh lẽo, những ngón tay thon dài. Vết chai nơi đầu ngón tay chạm nhẹ vào khoeo mắt nàng, gây cảm giác ngứa ngứa. Đột nhiên hắn rút tay lại. Nàng mở mắt, thấy tay hắn dính đầy tro đen. Mắt hắn lộ vẻ nghi hoặc, nhìn vào bàn tay rồi nhìn chăm chăm vào nàng.

Thôi chết. Nàng đưa tay lên sờ gương mặt. Hắn nhanh tay hơn, áp hai bàn tay lên mặt nàng. Đầu ngón cái phẩy nhẹ quanh hai gò má, qua cái trán, xuống cằm. Một làn da trắng nõn như phát sáng lộ ra. Nàng ngây ngốc một hồi mới nhận ra động tác này quá mờ ám, định gạt tay hắn ra. Nhưng rõ ràng, sức nàng không bằng hắn. Hắn cười khê rồi di ngón tay lướt qua lông mi nàng, dừng lại trước đôi lông mày. Xoa nhẹ một chút. Lốp chi về vội tróc ra, một đôi lông mày đẹp như vẽ hiện ra. "Làn thu thủy, nét xuân sơn" chính là đây. Hắn vén mái tóc bờm xờm của nàng, một gương mặt đẹp tuyệt hiện ra. Hắn ngăn cả người.

Nhân lúc đó, nàng gạt tay hắn ra, sắc mặt đanh lại.

"Ai cũng có câu chuyện của mình. Xin ngài tôn trọng."

Hắn không giận, cười cười rồi hạ người xuống, khẽ nghiêng đầu sát vào tai nàng. Hơi thở lạnh lẽo của hắn phả vào tai, nàng chợt rùng mình.

"Vậy câu chuyện của nàng là gì, hà cô bé?"

Nàng áp chế cảm giác căng thẳng lại, giọng nói không nóng không lạnh.

"Ta nghĩ ngài có nhiều việc quan trọng phải làm hơn là quan tâm câu chuyện của ta là gì." Nàng đẩy nhẹ hắn ra.

Hắn đứng thẳng dậy, rút một dải lụa màu đen đưa nàng.

"Ta không muốn bàn tay dính đầy bụi than của ta làm bẩn gương mặt xinh đẹp của nàng. Nàng đeo vào đi."

Giọng điệu hết sức ngả ngớn, nàng trầm nghĩ, cái người đang chờ hắn cứu thật đáng thương.

Hắn nắm tay nàng bước đi một đoạn đường dài, hình như đã ra khỏi ngôi miếu hoang vì nàng có cảm giác ánh nắng đang hắt vào người. Rồi không cảm nhận được ánh nắng nữa, chắc họ đã vào một nơi nào đó. Hắn bỏ tay nàng ra, nàng nghe tiếng động cơ đang khởi động. Cơ quan. Bàn tay hắn nắm lấy cổ tay nàng đi tiếp. Thực ra, lúc này trên người nàng có một xấp ngân phiếu, nàng có thể xé nhỏ làm dấu. Nhưng rồi suy nghĩ lại, không dám làm vậy.

Hắn là một nhân vật lớn, nàng chắc chắn. Qua tiếng động lúc này, nàng đoán đây là một cơ quan cực lớn, cực tinh xảo. Tiếng động cơ đều nghe rất êm tai, kéo dài gần một phút đã chứng tỏ điều đó. Phải là những bậc thầy chuyên nghiệp mới có thể thiết kế những cơ quan mà tiếng khởi động nghe êm dịu, đều đặn như vậy. Và phải là những gia tộc lớn hoặc hoàng gia mới mời được những bậc thầy như vậy làm việc cho mình.

Hơn nữa, từ ngôi miếu hoang đến chỗ có cơ quan chỉ có một đoạn đường nhỏ, vậy là nơi ẩn mình của hắn cũng chỉ đâu đó quanh ngôi miếu thôi. Giữa đường cái Phong thành, dưới chân thiên tử, dám xây một cơ quan như vậy mà không ai phát hiện ra, chứng tỏ thế lực của hắn cực kỳ đáng sợ.

Người này không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là một vị đại thần hoặc gia chủ một gia tộc lớn. Một nhân vật nhỏ bé như nàng không dám đắc tội.

Hắn đã có gan đưa nàng đến tận miếu hoang, xây dựng được một cơ quan như vậy, thì trò vật vãnh này của nàng có là gì? Mà cho dù để lại dấu hiệu thì sao, ai sẽ cứu nàng chứ?

Nếu hồi nãy nàng thật sự làm vậy thì có lẽ đã đầu thai rồi. Suy nghĩ lại mà rùng mình. Cho nên trong trường hợp nào cũng phải bình tĩnh mà phân tích mọi việc. Sơ sẩy một chút là mất mạng ngay.

Nàng cười khổ trong lòng, lại chạm thêm một ổ kiến rồi.

Hắn nhìn thấy bàn tay đầy mồ hôi của nàng. Lúc này hắn thấy tay nàng vòng ra sau lưng nắm chặt tờ ngân phiếu. Hắn có thể giết nàng ngay, đó là phong

cách của hắn, không cho phép ai có hành động chống đối, dù chỉ là ý nghĩ. Nhưng hắn đã cho nàng cơ hội, hắn muốn xem nàng có xé tập ngân phiếu đó không? Hắn không sợ, những dấu vết này cho dù có cũng không gây hại cho hắn, chỉ là hắn ghét cảm giác bị phản bội thôi. Cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn bỏ tập ngân phiếu vào người, đúng là một cô bé thông minh mà.

Sau khi đi thêm một lát, dải lụa đen trên mắt được tháo ra. Đúng như nàng nghĩ, đây là một cơ quan lớn, có nhiều phòng khác nhau, nhưng không có lấy một bóng người, nàng được dẫn đi dọc hành lang rồi dừng lại ở căn phòng cuối. Trong phòng có một cô gái. Nàng ấy nằm trên chiếc giường đơn sơ, nhắm nghiền mắt, không phát hiện có người đến gần. Quả là một cô gái đẹp, không thua gì Tiêu Lam, mắt phượng mày ngài, mồ hôi chảy ròng, đôi mi nhũn lại đầy vẻ đau đớn. Trước ngực có một mảnh vải trắng thấm máu được băng một cách vụng về.

"Nàng ấy cần phải thay băng và tắm rửa, nhưng ta thì không tiện lắm" hắn nói. Sau đó bỏ sung, "ta sợ nàng sẽ ghen"

Nàng không phản ứng gì, xem đó là một câu nói đùa nhạt nhẽo.

"Xin ngài đi ra ngoài cho." giọng nói mang giọng điệu ra lệnh, hắn nhún vai rồi quay đi ngay.

Thanh Nguyên đỡ cô gái dậy rồi gỡ mảnh băng ra, một vết kiếm đâm thật đáng sợ, vết thương bắt đầu thối rữa. Cũng may còn kịp. Nàng nhanh chóng làm sạch vết thương, băng lại, lau người rồi thay quần áo cho cô gái.

Trong suốt quá trình đó, cô ta không mở mắt lấy một lần.

Tuy lúc nào cũng nói mình không tốt bụng gì, nhưng thực tế là "KHẨU PHẬT TÂM XÀ.", miệng cứng nhưng lòng mềm.

Sau khi xong hết thấy nàng sang phòng bên tìm hắn. Hắn đang ngồi suy tư bên một tờ giấy, vẻ mặt rất nghiêm túc, không còn vẻ phong lưu như lúc trước ghẹo nàng. Ngẩng đầu lên, thấy nàng đứng đó hắn cười cười.

"Sao lại đứng ngăn ra đó? Yêu ta rồi sao, cô bé?"

Nàng vẫn không có chút phản ứng.

"Ta đi được chưa."

"Nàng giúp ta một việc, được không?"

"Không," nàng vẫn không hề do dự, nhưng lần này là từ chối.

"Nàng rất thông minh mà, nàng biết rõ cuối cùng nàng vẫn phải giúp thôi. Tội gì trở mặt nhau, phải không cô bé."

Nàng suy nghĩ mông lung một lúc rồi nói

"Ngài lại mang ơn ta một lần nữa. Ngài phải trả ơn." Nếu đã không từ chối được thì đành kiếm chút lợi lộc cho mình thôi.

"Được." hắn cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mệnh Phượng Hoàng (3)

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 11: Mệnh Phượng Hoàng (4)

Bất chợt nàng thấy một mảnh da tróc ra từ gương mặt hắn. Chẳng lẽ, gương mặt giả sao?

Hắn biết ngay nàng đã đoán ra.

"Muốn xem không?"

"Không"

"Không tẹ lăm đầu, cô bé. Xem không?"

"Không."

Một mẩu đối thoại kì lạ, chẳng ai hiểu. Hắn đứng dậy đi đến sát bên người nàng, gương mặt hai người gần đến ám muội. Thanh Nguyên thân nhiên nhìn hắn. "Nếu không có gì nữa thì ta xin phép" rồi quay đầu đi. Hắn hơi thất vọng, đáng ra hắn nên chọn một gương mặt dễ nhìn một chút. Cái mặt này chả có lực sát thương gì cả.

"Nàng không hỏi ta muốn nàng làm gì sao"

"Ta có quyền lựa chọn việc mình làm không?"

"Không."

"Vậy sao phải hỏi?"

Đúng là một cô bé dễ thương.

"Ta đưa nàng về."

Phía ngoài có ba bóng áo đen tìm kiếm quanh ngôi miếu.

"Có phát hiện gì không?" một người hỏi.

"Không."

"Rút thôi"

Ngay sau khi những bóng áo đen đó rời đi, có hai bóng người bước ra. Chàng trai nắm tay cô gái đang bị bịt mắt. Đêm nay đúng là một đêm quý dị.

"Có tìm được người không?" một nam thanh niên nằm trên ghế, mắt nhắm chặt, giọng hờ hững.

"Thưa, không ạ." cả ba người áo đen cùng quỳ xuống, đồng thanh đáp.

Nam thanh niên trầm ngâm suy nghĩ, đôi mi vô thức nhíu chặt lại.

"Tới Phòng Hình lãnh phạt. Mỗi người 20 roi."

"Dạ." giọng nói không hề có chút sợ hãi, như thể người chịu phạt không phải bọn họ.

"Lui đi." người thanh niên khoát tay.

"Dạ" một tiếng, cả ba người cùng lui ra.

"Hoàng huynh, tính sao đây?" một thanh niên khác ngồi bên chiếc ghế bên phải, hỏi. Đây không phải Kỳ vương nổi tiếng năm nước đây sao?

"Huynh không thể bỏ đi quá lâu được, kinh thành có nhiều việc cần xử lý. Nhờ người đàn bà đó phát hiện huynh không ở trong cung thì phiền phức lắm".

"Yên tâm, muốn rời khỏi Phong thành mà không gây chú ý, chỉ có một cách. Đột nhập vào đoàn người đưa các tài tử đến đây dự thi, rồi theo họ trốn về. Tạm thời, đệ cứ thắt chặt cảnh giới, miễn sao hắn không thoát khỏi đây là được. Thế nào đến ngày đó, con chuột sẽ phải lộ mặt thôi. Chúng ta chỉ cần tạo một cái lồng lớn, rồi nhìn nó sa bẫy. Nhưng tạm thời đừng kinh động hắn, hắn rất thông minh, chỉ cần đánh hơi thấy mùi khác lạ là chui về ổ ngay." Nam thanh niên mở mắt, ngồi dậy, lấy tách trà đưa lên miệng. Ánh mắt hắn tối lại, gần giọng. Không còn vẻ thư thái như ban nãy, mà toát ra một vẻ nguy hiểm đáng gờm.

"Hừ, Mạc Đình Chí, giỏi lắm, nhưng lần này đừng hòng thoát khỏi tay ta."

Kỳ vương im lặng, cũng nhấc tách trà lên, hai người này quả thật không đội trời chung. Mạc đình Chí, người tự cầu nguyện đi.

Đang trên đường đi đột nhiên hắt hắt hơi một cái rõ to. Thanh Nguyên quay lại nhìn nhưng không nói gì. Sao nàng không hỏi han hắt. Ý nghĩ bật ra thành lời rất tự nhiên. "Trong tình huống này nàng phải hỏi ta có phải bị cảm rồi không?"

Nàng thờ ơ: "Có phải bị cảm rồi không?"

Hắn cười rất tươi. "Không. Chắc người bạn cũ của ta đang nhắc về ta ấy mà."

Rồi mặt hắn nghiêm lại. "Ta họ Mạc. Tên là Đình Chí. Còn nàng."

Nàng không biết có nên cho hắn biết tên thật không? Nhưng lại không dám nói dối hắn. Sau một hồi lâu, đến mức hắn sắp át kiên nhẫn thì nghe nàng trả lời. "Trần Thanh Nguyên."

Dù sao ở đây cũng không ai biết Trần Thanh Nguyên là ai. Mà đây lại là tên thật của nàng, không tính là nói dối.

"Tên rất đẹp, ta phải về đây, ngủ ngon nhé cô bé." Hắn hôn nhẹ vào má nàng. Nhẹ phớt, thậm chí không giống một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mệnh Phượng Hoàng (5)

Tối đó nàng trở về Tiêu phủ nhưng cũng chẳng ai thèm hỏi han gì cả. Tiêu Lam nhốt mình cả ngày để luyện tập cho "Thi hội" sẽ diễn ra trong 10 ngày tới. Cả các tiểu thư, phu nhân khác cũng sốt sắng lo chuẩn bị, người hầu như các nàng cũng có vài ngày thành thoi.

Tuy nhiên, như vậy không có nghĩa là Tiêu Lam buông lỏng cảnh giác. Bởi tối đó, San San đích thân đến truyền đạt thông điệp của tiểu thư với vẻ hết sức thù hận. Nàng ta vẫn ghét nàng sau chuyện nàng được Tiêu Lam dẫn đến Phong thành dù mới theo tiểu thư được một tháng.

"Tiểu thư nói: "Phong thành tuy không lớn lắm, nhưng vẫn nên cẩn thận kẻo "bị lạc"."

"Nói với tiểu thư là ta sẽ không đi lạc đâu, bảo tiểu thư yên tâm."

Xem ra nếu hôm nay mình vì nôn nóng mà trốn đi, chẳng biết hậu quả sẽ thế nào.

San San bực bội bỏ đi, nàng không hiểu vì sao tiểu thư lại quan tâm cô ả đến vậy.

Quan tâm? San San à, cô ngây thơ quá.

Sau khi lên giường, Thanh Nguyên bắt đầu cẩn thận suy nghĩ mọi chuyện.

Tên Mạc Đình Chí đó là một người rất lợi hại, tuy đang chạy trốn, nhưng vẫn ung dung đi lại giữa phố phường. Hoặc kẻ thù của hắn quá tầm thường, hoặc hắn vốn đã có cách thoát thân.

Nàng chỉ là một kẻ qua đường gặp hắn tình cờ, hắn không biết năng lực nàng thế nào, lại tin tưởng nhờ nàng giúp đỡ, nghĩa là vai trò của nàng không quan trọng lắm. Việc hắn nhờ, có lẽ là việc ai cũng làm được, không mang tính nguy hiểm.

Nếu nàng liều lĩnh chạy trốn, tạm thời hắn sẽ không tính toán, nhưng mai này nhờ hắn có cơ hội thì nhất định sẽ trả thù. Đó là chưa kể cô tam tiểu thư này luôn đặt nàng trong tầm mắt. Thế lực của Tiêu phủ lại không nhỏ. "Trước có hổ, sau có sói", tốt nhất là không nên manh động.

Sau khi suy tính xong, nàng thiếp đi nhanh chóng.

Sáng hôm sau, nàng thông dong đến hầu hạ Tam tiểu thư. Tiêu Lam rửa mặt xong, nhìn thẳng vào Thanh Nguyên, cười dịu dàng.

"Hôm qua đi dạo Phong thành, thấy thế nào?"

"Rất đẹp, rất nhộn nhịp." nàng cũng đáp lại khá hững hờ.

"Em thấy chuyện làm ăn của cha ta thế nào?" Tiêu Lam lơ đãng hỏi như không quan tâm đến câu trả lời.

Thanh Nguyên hiểu ý nàng ta muốn cảnh cáo nàng. Ý là nhắc nhở nàng thế lực của nàng ta khắp nơi, chớ đại dốt.

"Thưa, Tiêu phủ chúng ta khắp nơi đều có chi nhánh, em tuy là phận nô tài nhưng cũng lấy làm tự hào ạ. Ai ai trong thành này cũng biết đến Tiêu phủ, em muốn mua gì chỉ cần nói là người Tiêu phủ đều được giảm giá hoàn hảo. Hôm qua em đi dạo một vòng quanh thành, giờ thì ai cũng biết em là người của tiểu thư."

"Rất tốt." chẳng cần nàng phải vòng vo nhiều, nói chuyện với người thông minh thật thoải mái.

"Vậy em nói ta nghe, đi một vòng lớn rồi có tìm hiểu được gì không?"

"Thưa, em biết là Tiêu thư năm nay chắc chắn sẽ giành giải cao, có được hôn sự như ý muốn ạ."

"Em biết ta muốn gì sao?"

"Em không biết, nhưng sau khi đi thăm dò một vòng, em nhận thấy những người có thể trở thành đối thủ của tiểu thư không nhiều. Người có tài hoa miễn cưỡng sánh được với tiểu thư là đàn ông, người có sắc đẹp không kém tiểu thư thì chỉ là một bình hoa, tài năng vốn không bằng một góc tiểu thư. Một cô gái như vậy, lẽ nào lại không thể có được hôn sự như mình mong muốn sao?"

Những lời nịnh nọt chung chung, không quá khoa trương. Thực tế nàng bị tên Mạc Đình Chí đó xoay vòng vòng cả ngày, làm gì có tâm trí đi thăm dò chứ. Chẳng qua chỉ nói cho có thôi. Nhưng tiểu thư có vẻ hài lòng thì phải.

Tiêu Lam cười khê, bông chọc đỏ mặt lấm bầm một mình: "Chàng ấy cũng nghĩ vậy ư?"

Lúc này nàng ta không còn vẻ thanh cao nữa mà giống một thiếu nữ 19 mơ mộng trong tình xuân hơn.

Một lát sau, nàng ta hài lòng khê đáp

"Em nói quá rồi. "Núi cao còn có núi cao hơn mà.""

"Nếu thật sự nghĩ vậy thì miệng nàng ta có cần nhếch lên thế không. Sắp tới mang tai rồi." Thanh Nguyên bụng thì nghĩ vậy nhưng miệng lại nói

"Em chỉ nói sự thật thôi."

"Thôi, em lui ra đi, ta phải tập luyện nữa. Hôm nay, em muốn đi đâu thì đi, nhưng nhớ về đúng giờ. Còn nữa, ngày mai Văn Sinh đại phu sẽ đến. Em hãy nhớ đừng để mất lòng người ta nữa."

"Cám ơn tiểu thư." Thanh Nguyên lui ra cửa.

Trong biệt viện của Kỳ vương.

"Hoàng huynh, đệ đã phái người giám sát đoàn sứ giả Lục quốc rồi. Chỉ cần con chuột lộ mặt ra là bắt ngay. "Kỳ vương hưng phấn nói. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bắt được tên đó là hân rạo rức ngay. Chỉ hận không thể phong tỏa toàn thành, lục lợi từng ngõ ngách để lôi đầu hân ra.

Gã thanh niên đang đánh cờ nghe vậy chỉ cười mỉm, khê lắc đầu. "Đệ đang trúng kế của hân rồi."

"Cái gì?" Kỳ vương sừng sốt.

"Sao huynh biết?", hân không cam tâm, cái gì mà trúng kế chứ.

Gã thanh niên đáp: "Đệ là một dũng tướng, binh pháp thì rất giỏi nhưng những trò tâm kế này không hợp với đệ. Hân biết rõ đệ là người nóng nảy. Đệ đã truy đuổi hân lâu như vậy mà không bắt được, chắc chắn là rất nóng ruột. Hân chỉ chờ có thế."

"Huynh nói rõ đi, là sao chứ." hân ghét nhất là cái tính vòng vo của hoàng huynh.

"Đấy. Đệ thấy rõ đệ nóng nảy thế nào chưa. Hân cố tình lẫn trốn thật lâu, chọc cho đệ nổi điên lên. Khi đã quá sốt ruột, chỉ cần nghĩ đến khả năng hân sẽ trốn ra khỏi Phong thành bằng cách trà trộn đoàn sứ giả, đệ sẽ không suy xét gì mà giám sát đoàn người Lục quốc. Tựa như khi con người đã quá đói, thấy thức ăn là bỏ ngay vào miệng, chẳng cần biết có độc không. Quả thật, hân đã tính đúng, đệ trúng kế ngay còn gì."

Lúc này, Kỳ vương mới tỉnh ngộ, hóa ra mình đã sập bẫy người khác, hân ngượng nghịu hỏi: "Ý huynh là..."

"Giương Đông kích Tây."

Kỳ vương trầm ngâm. Gã thanh niên chỉ chăm chú đánh cờ.

"Vậy chúng ta phải..." Kỳ vương hỏi nhưng chưa kịp nói hết câu thì gã thanh niên trả lời: "Trưng kế tị tị kế."

Dừng một chút hân nói tiếp. "Hân không biết ta cải trang vì hành đến Phong thành này. Đây là một lợi thế. Nếu chỉ có một mình đệ thì quá dễ, hân có thể lừa đệ rồi ung dung ra khỏi thành. Nhưng có thêm ta thì hân sẽ không dám xài kế này. Đó là vì sao ta không thể quang minh chính đại mang danh nghĩa

đến đây làm khảo, như đệ. Hắn nghĩ đệ đã trúng kế, vậy thì đệ hãy cứ "trúng kế." Cứ giám sát đoàn người Lục quốc cho thật kỹ càng. Ta nhắc lại một lần nữa, hắn là người cực kỳ thông minh, chỉ cần đánh hơi thấy nguy hiểm là hồng bét. Đệ không được phép lơ là, hãy coi như hắn sẽ thật sự tiếp cận sứ giả Lục quốc bất cứ lúc nào mà canh gác cho kỹ. Nhưng nếu đệ phải hết thuộc hạ canh chừng một điểm thì quá mức sơ suất. Hắn biết rõ đệ không ngốc đến vậy. Đệ chỉ cần đem 2/3 người của mình giám sát Lục quốc, chuyện còn lại, để ta lo"

"Nhưng hoàng huynh à, lần này huynh bí mật đến, đâu có đem nhiều người, làm sao mà canh gác ba nước còn lại."

Gã thanh niên đang tập trung vào bàn cờ, cất giọng

"Đệ đến đây."

Kỳ vương bước qua, thấy trên bàn cờ vậy, một quân trắng đang bị bốn quân đen vây quanh.

"Lục quốc đã có đệ lo." hắn bỏ một quân đen ra. "Trần quốc vừa xảy ra tranh chấp đất đai với Lục quốc, nên canh phòng rất nghiêm ngặt, tuyệt không thể để gián điệp Lục quốc trà trộn vào đoàn sứ giả, cũng không thể có chuyện vua Trần giúp đỡ hắn được." một quân cờ đen được bỏ ra tiếp.

Kỳ vương nhin không được mở miệng: "Vậy là chỉ còn hai nước. Chắc chắn hắn sẽ trà trộn vào một trong hai. Chúng ta chỉ cần canh gác cả hai là được."

"Không. Ta không bao giờ làm chuyện không nắm rõ lợi thế như vậy. Và lại, tất cả ám vệ của ta đang theo còn chưa đến 20 người, người của đệ mang theo thì chỉ là những binh lính bình thường, trong khi đó một đoàn sứ giả có thể mang theo 30 đến 40 người. Nếu hắn cho người trà trộn vào đoàn sứ giả, thì cùng lắm chỉ có 10 người. Vậy thì phân tán ra cũng có thể đối phó được, nhưng nếu ..." hắn lại im lặng.

"Ý huynh là một trong hai nước này cấu kết với hắn ư?" Kỳ vương không phải tên vô dụng. Hắn hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, càng hiểu càng thấy tình hình nghiêm trọng. Nếu đề tên đó trốn được thì chẳng khác nào "Thả hổ về rừng."

"Nếu quả thật như vậy, thì có lẽ chúng ta phải đối phó với 30 đến 40 sát thủ được huấn luyện kỹ càng. Tập trung tất cả người của chúng ta lại thì còn có thể miễn cưỡng đối phó, phân tán ra thì mất người là cái chắc."

"Huynh nghĩ là nước nào? Nam quốc hay Lê quốc?"

Hắn nhìn chằm chằm vào hai quân cờ đen trên bàn cờ, như không nghe được câu hỏi. Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng: "Lê quốc...."

"Vậy chúng ta lập tức..."

"là tuyệt đối không phải."

Kỳ vương sững sốt muốn đến vuốt nữa cần phải lưỡi. Sao hoàng huynh thích trêu hắn thế nhỉ?

"Sao huynh biết? Lê quốc dù gì cũng là quê mẹ hắn, sao lại không thể."

"Chính vì vậy mới càng không thể. Hắn sẽ không nhờ vả, hợp tác với cái quốc gia đã ruồng bỏ mẹ con hắn."

Sao hoàng huynh lại biết? Hắn nhìn lại không hỏi, bất chợt nhớ lại dù sao ngày xưa hai người này cũng từng là đồng môn, bạn thân. Biết cũng không có gì lạ.

Hắn bỏ tiếp một quân cờ đen nữa, trên bàn cờ chỉ còn trơ lại một quân trắng, một quân đen.

"Vậy chỉ còn lại..." hắn im lặng, không nói tiếp. Kỳ vương vội nói: "Đệ sẽ chuẩn bị ngay."

Kỳ vương nhanh chóng đi ra, chỉ còn lại gã thanh niên với bàn cờ kì lạ, chỉ có một quân đen, một quân trắng. Hắn vươn tay, bắt lấy quân trắng, làm bầm: "Ta bắt được người rồi."

Hôm nay là một ngày đẹp trời, mây trong, nắng nhẹ, gió thoảng.

Vừa ra khỏi Tiêu phủ, nàng đã thấy Mạc Đình Chỉ đứng ngay góc đường. Không ngạc nhiên gì, nàng chậm chậm đi theo hắn. Vẫn như hôm trước, hắn đưa nàng đến ngôi miếu hoang, rồi bịt mắt rồi vào cơ quan.

Khi mở mắt ra đã thấy hắn cười cười nhìn nàng. "Có muốn xem không?"

"Không." nàng tuyệt đối không mở cái hộp Pandora này đâu.

Hắn cũng không kiên trì, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. "Ta muốn ra khỏi Phong thành này, đến Lục quốc."

Nàng gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi.

"Ta không muốn giấu nàng. Ta là người nước Lục, ta đang bị truy sát, nếu không trốn khỏi Phong thành sẽ không toàn mạng. Người của ta chính là đoàn

sứ giả Nam quốc, sẽ mang ta ra khỏi thành."

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Không nghe nhầm đâu, là Nam quốc." Hắn hiểu nàng đang thắc mắc chuyện gì.

"Giương Đông kích Tây?"

Hắn gật đầu xác nhận, nàng không bày tỏ ý kiến gì. Còn hắn thì rất ngạc nhiên. Một cô bé con chỉ mới 14,15 tuổi mà đã thông minh như vậy, kể của hắn, e rằng Kỳ vương cũng bị lừa, mà nàng có thể dễ dàng đoán ra.

"Sao nàng không nghĩ ta sẽ đi Nam quốc mà lại cho rằng ta Giương Đông kích Tây?"

"Ngài vừa nói ngài là người nước Lục."

"Ta có thể nói dối."

"Ngài không cần thiết nói dối trong hoàn cảnh này."

"Người nước Lục thì vẫn có thể đi Nam quốc vậy."

"Nhưng kẻ thù của ngài biết ngài là người Lục quốc phải không? Vậy thì chắc chắn sẽ mai phục đoàn sứ giả Lục quốc. Ngài trà trộn vào Nam quốc thì đã là "Giương Đông kích Tây" rồi, việc ngài có thực sự đến Nam quốc hay không vốn chẳng quan trọng gì."

Hắn á khẩu, không nói năng gì được. Cô bé này quá sắc sảo. Hắn cứ nghĩ một cô bé 15 đáng ra chỉ biết ăn, ngủ rồi chờ lấy chồng. Còn nhỏ tuổi mà đã vậy, lớn thêm tí nữa sẽ làm loạn thiên hạ mất.

"Vậy thực ra ta phải làm gì?" Thanh Nguyên cất tiếng nói cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

"Nàng chỉ cần đi theo bọn ta cho đến khi ra khỏi tòa thành này. Ta cần một người đi chung, một người càn binh thường càn tốt để tránh sự nghi ngờ. Những người đó tương bọn ta chỉ có hai người, nếu có thêm một người, một người có thân phận rõ ràng, thì sẽ dễ qua mắt chúng hơn. Ngoài ra, ta cần nàng đi tìm giúp hai bộ đồ binh thường để cải trang, đi liên lạc giúp ta, ta không tiện ra mặt."

Nàng thở phào nhẹ nhõm, vậy ra cũng không quá nguy hiểm. "Được."

"Cám ơn, ta sẽ không quên ơn này. Ngày mai đoàn sứ giả Nam quốc đến, chúng ta sẽ hành động."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mệnh Phượng Hoàng (6)

"Bây giờ ta sẽ nói rõ kế hoạch của mình, nàng chỉ cần làm theo những gì ta nói. Theo tính toán của ta, ngày mai, chúng sẽ cho phần lớn binh lực mai phục quanh đoàn sứ giả Lục quốc. Một phần khác sẽ gác cổng thành phòng không cho ta thoát. Phong thành có bốn cổng hết thảy. Đoàn sứ giả Nam quốc sẽ đi vào bằng cổng Tây. Còn sứ giả Lục quốc thì vào bằng cổng Bắc. Ta đã sắp xếp sao cho hai đoàn này vào cùng một lúc, khi đó, sẽ có người đóng giả ta làm loạn ở cổng Bắc. Hai cổng này nằm tương đối gần nhau, khi cổng Bắc đã xuất hiện mục tiêu thì chắc chắn hai cổng gần nhất ở đó là cổng Tây và cổng Đông sẽ chạy đến hỗ trợ. Khi đó, việc canh gác nhất định sẽ lơ là, chúng ta sẽ thừa cơ đột nhập vào đoàn người Nam quốc, họ sẽ sắp xếp cho ta ra khỏi thành. Nàng chỉ cần đi sát theo ta, cải trang làm người thường dân, binh lính của hắn chắc chắn không biết ta sẽ mang theo một cô gái, chúng sẽ không để ý đến ta. Nói chung, vai trò của nàng là vật che mắt." hắn nói.

"Huynh có chắc là những người đó sẽ mắc bẫy không?" Thanh Nguyên hỏi.

"Ta hiểu khá rõ về anh ta, chỉ cần anh trai của hắn không có mặt thì chắc chắn hắn sẽ mắc bẫy. Đây là mưu kế riêng ta dành cho hắn." tên tiểu tử nóng nảy đó không mắc bẫy mới là lạ.

"Ồ, vậy thì được rồi, ta về đây, ngày mai đúng giờ ngọ ta sẽ đến, ta sẽ mang theo ít đồ để cải trang." nàng đứng dậy rồi nói tiếp

"Nên nhớ anh nọ ta lần này. Bây giờ làm ơn dẫn ta ra."

Sau khi dẫn nàng ra khỏi nơi đó, hắn trở về trong kia, nàng đi dạo một mình. Lạ thay, nàng không hề có chút sợ hãi hay lo lắng. Có lẽ, kiếp trước cuộc sống của nàng quá mức bình thường không sóng gió, nên một chút phiêu lưu của kiếp này khiến nàng hưng phấn hơn bao giờ hết.

Sau khi chọn mua một vài bộ đồ binh thường nàng dừng lại bên một quán nước. Nàng không muốn về Tiêu phủ lúc này, không muốn phải chơi trò cân

nào với Tiêu Lam, mỗi lời nàng ta nói đều mang nhiều hàm ý, nàng không được phép lơ là dù chỉ là một giây. Tuy Tiêu Lam vẫn chưa làm gì nàng, nhưng nàng vẫn rất mệt mỏi, không muốn đối mặt với nàng ta. Không hẳn là sợ, mà là mệt.

Một lão già tiến đến bàn của nàng, ngồi xuống. Ông lão da nhăn nheo, râu tóc bạc phơ, cứ nhìn chăm chăm vào nàng khiến nàng mất tự nhiên bèn đứng dậy, định bỏ đi. Ông ta giữ chặt cổ tay nàng lại, như đang bắt mạch, rồi chăm chú suy nghĩ. Nàng vừa định rút tay lại thì lão lên tiếng.

"Cô nương không phải người ở đây, nàng là người mang mệnh Phượng hoàng trong truyền thuyết."

Nếu là một người thường thì sẽ cho là ông ta điên. Nhưng Thanh Nguyên không phải người thường, nàng chỉ ngạc nhiên trong một chốc rồi bình tĩnh lại, hỏi: "Sao ông biết? Ông là ai?"

"Ta là người sống để chờ nàng tới. Để nói cho nàng biết nàng là người được chọn để trở thành Đế hậu. Hoàng đã được sinh ra chỉ còn thiếu mỗi Phượng Hoàng chính là Tông đế còn Phượng, là nàng. Phượng có nhiệm vụ trợ Hoàng thống nhất thiên hạ"

Nàng hơi sững sốt. Vậy ra đó là vì sao nàng xuyên không.

"Ta sẽ không thí mạng mình để trợ giúp người khác đoạt lấy thứ không phải của mình. Xin thứ lỗi!" nàng rút tay ra, bỏ đi.

"Vậy nếu phần thưởng cho sự trợ giúp đó là cơ hội trở về thì thế nào?"

Câu nói này nhanh chóng thu hút sự chú ý của nàng, nàng ngồi lại nhìn ông ta, chờ ông ta nói tiếp.

"Khi nàng trở thành Hoàng hậu, sẽ được phép vào Hoàng lăng của Chung tộc. Trong lăng đó, có ẩn chứa một sức mạnh huyền bí mà chỉ cần nàng đặt chân vào đó, sẽ đưa nàng quay về thế giới của nàng. Sức mạnh này là do Minh đế để lại. Ngài đáng ra đã có thể thống nhất thiên hạ, nhưng chỉ vì một con bạo bệnh, ngài vĩnh viễn không hoàn thành giấc mơ của mình. Vì vậy, ngài đã gửi lại cho con cháu đời sau, đồng thời phong ấn một sức mạnh lớn để đưa một người từ một thế giới khác đến, bảo vệ con cháu của mình hoàn thành giấc mộng xưng bá này. Người đó là nàng. Nàng không thể từ chối số mạng của mình đâu."

"Nhưng..." nàng vẫn chưa kịp phản ứng, ông lão đã phun một ngụm máu rồi gục xuống xuống bàn, miệng vẫn lẩm bẩm gì đó.

Nàng đưa tai lại gần thì nghe "Lão thần đã hoàn thành sứ mệnh, xin được đi theo bệ hạ.."

Xong là tắt thở ngay. Cái chết không hề đau đớn, gương mặt ông ta giãn ra rất thanh thản, cứ như niềm vui được hoàn thành nhiệm vụ, được giải thoát.

"Này, ông dậy ngay cho ta, sao ông có thể được giải thoát dễ dàng vậy? Các người coi ta là thứ gì, các người muốn xưng bá gì thì liên quan quái gì đến ta?" nàng chỉ nghĩ thầm như thế. Nàng quá choáng váng, không thể mở miệng. Nàng cũng không muốn nói chuyện. Nếu mở miệng ra nàng sẽ chửi thề mất. Thật đấy, nàng thề là nàng sẽ chửi thề. Nàng đã gì đắc tội với họ?

Họ là cái đích gì mà bắt nàng phải làm này nọ? Nực cười thật, chính lũ người này bắt nàng tới đây, rồi lại nói như thể đang ban ơn rằng nếu nàng chịu bán mạng cho họ sẽ được thưởng. Phần thưởng đó là được trở về. Trơ tráo thật đấy. Cái số phận chó má gì thế?

Một lúc sau, bà chủ quán nước chạy đi báo quan, quan sai tới, họ không làm khó gì nàng. Họ biết nàng không giết người, họ chỉ đến xem cho có lệ thôi.

Và lại mạng của một lão già không người thân, không tài sản, không địa vị thì quan tâm làm gì, hằng ngày có biết bao nhiêu người chết như vậy.

Cuối cùng nàng mở miệng, không phải chửi thề, nàng nghe một giọng nói rất bình tĩnh cứ như không phải của mình.

"Xin hãy an táng ông ấy thật cẩn thận." nàng thấy bàn tay mình luồn vào trong áo, lấy ra một thỏi bạc, đưa bà chủ quán nước. Rồi bước chân xoay đi, đi thẳng về Tiêu phủ như một phản xạ có điều kiện. Nàng chỉ biết phải tìm một nơi yên tĩnh, nàng không suy nghĩ được gì nữa, đầu óc trống rỗng. Tại sao những nhân vật trong truyện lại dễ dàng tiếp nhận mọi việc như vậy? Sống trong một thế giới không phải của mình; gập gờ, đấu trí với những kẻ mình không quen, sống trong một thân thể của người khác, một cuộc sống không thuộc về mình, thật sự dễ vậy sao?

Nàng không biết mình làm sao về được phòng. Khi nàng nhận thức được mọi chuyện thì đã ở trong phòng rồi. Mặt trời đã lặn, thì ra nàng ngỡ ngàng cả buổi rồi. Bây giờ phải tính toán lại thôi.

Nàng phải rời khỏi nơi này, đó là điều chắc chắn. Mặc dù ở hiện đại, nàng cũng không có người thân, không có gì cả, nhưng ít ra nàng không phải khổ sở nom nớp căng óc ra đối phó mọi việc. Cho dù đó chỉ là một việc nhỏ nhất. Sống như vậy thật mệt mỏi.

Nếu cách duy nhất để được đi khỏi nơi này là buộc phải vào cái nơi "Không nhận ra con người đó." (1), nàng cũng bắt chấp.

Phải tìm cách tiến cung.

Nhưng trước hết, nàng phải cứu Mạc Đình Chi trước. Tương lai, có lẽ nàng sẽ cần hắn. Nàng có cảm giác hắn sẽ là một nấc thang đưa nàng đến gần cái ngôi Phượng hoàng kia.

-----

(1): Đây là một trong những câu thoại nổi tiếng nhất trong "HỒNG LÂU MỘNG", nói về sự đen tối và những tranh đấu trong Hoàng cung.

Chương 14: Trò Chơi Cân Não

Trời vừa tờ mờ sáng là nàng đã dậy, rửa mặt chải tóc xong, nàng vẫn lấy tro than bôi mặt cho đen đi, về lồng máy thật đậm, độn nhiều vải vào ngực, vào mông. Nhìn nàng như những con ở chanh chua, dừ dừ, ngực to náo náo. Hết sức xấu xí, thô kệch. Đến chính nàng còn không nhận ra mình nữa là người khác. Tối qua, nàng được biết hôm nay cả ba vị tiểu thư cùng phu nhân đều được mời đến buổi gặp gỡ với những người tham dự "Thi hội" khác. Gọi là gặp mặt nhưng thực tế là dò xét thực lực lẫn nhau.

Hôm nay gã Văn Sinh cũng đến, một nhân vật nhỏ bé như nàng có biến mất trong vài canh giờ thì cũng không ai buồn để ý.

Vừa đi nàng vừa nghĩ về những thông tin nàng biết được về cái người gọi là Minh đế đó. Đúng như cái tên, ông ta thật sự là một minh quân. Dưới sự cai trị của Minh đế, Chung quốc trở thành quốc gia cường thịnh nhất trong năm nước. Cô hầu nữ chung phòng với nàng nói rằng, Minh đế yêu dân như con, rất ghét chiến tranh, không bao giờ gây chuyện với lân bang, luôn giữ hòa khí. Ông ta là ông nội của Tông đế hiện nay. Mất vì một căn bệnh lạ.

Ghét chiến tranh ư? Nàng thấy ông ta đang diễn kịch, giả mù sa mưa thì có. Có điều, diễn kịch cả đời, đến lúc chết cũng không ai nhìn ra được dã tâm của mình, sống giả dối như vậy, ông ta không mệt sao?

Thoáng chốc đã đến nơi, dọc đường đi vẫn vắng tanh, không một bóng người. Phong thành nổi danh hoa lệ, lúc này cũng bình thường như bất kì tòa thành nào khác. Bỏ đi cái lớp áo đẹp bên ngoài, nó chỉ là một ngôi thành cổ kính, nhuộm màu một môi, phủ một lớp bụi thời gian.

Có cảm giác như nàng đang làm chủ cả con đường vậy.

Nàng đem những bộ đồ đã mua hôm qua cùng một ít thức ăn đến ngôi miếu hoang. Chỉ một lát sau, Mạc Đình Chí xuất hiện, nàng lập tức đi theo hắn, hai người không buồn nói một câu nào với nhau, hắn cũng không thắc mắc gì về vẻ ngoài của nàng, có sự ăn ý đến kì lạ. Không khí có chút khẩn trương căng thẳng. Hắn cũng không trêu ghẹo nàng như mọi khi. Hôm nay trời đẹp. Mặt đất vẫn còn ẩm sương đêm, hơi lạnh.

Lúc này trong căn phòng riêng của hắn trong mật đạo, có thêm một cô gái. Chính là cô gái bị thương hôm nọ. Nàng ta rất đẹp. Một vẻ đẹp hết sức lạnh lùng, kiêu ngạo. Thấy Thanh Nguyên đi vào, nàng ta chỉ gật đầu nhẹ. Mắt nàng ta vẫn một mực dán vào thân hình của Mạc Đình Chí. Ánh mắt nồng cháy đối lập với vẻ lạnh lùng lí trí bên ngoài.

Thanh Nguyên không khỏi cảm thấy tủi thân, sao bất kì cô gái nào nàng gặp đều đẹp hơn mình. Thấy gương mặt nàng phụng phịu, ghen tị, hắn đang căng thẳng cũng phải bật cười. Đúng là cô bé con.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, cô gái chợt giật mình, thẳng thốt, như chua xót như đau đớn.

Hắn lại như không thấy, bình tĩnh ngồi xuống ghế, nhìn Thanh Nguyên.

"Hôm nay là ngày rất quan trọng, sống chết ra sao cũng nhờ vào cơ này. Ta thề, nếu hôm nay ta thoát được, ta sẽ không bạc đãi nàng, nàng sẽ có những thứ mình muốn. Nhưng nếu ta thua, chúng ta sẽ chôn cùng. Nàng sẽ phải trả giá bằng tính mạng. Tất nhiên, nàng đã không còn đường rút lui. Ta muốn nàng phải hành động cẩn thận, đừng đại dốt. Sự việc tương tự như xấp ngân phiếu kia, ta sẽ không bỏ qua lần nữa đâu."

Cô gái khó hiểu nhìn hắn rồi quay qua nhìn Thanh Nguyên. Hiển nhiên là không hiểu những gì hắn nói.

Quả nhiên hắn đã hiểu ý định chống đối của nàng ở ngôi miếu hoang hôm nọ. Hắn đã thấy nàng cầm xấp ngân phiếu kia, cũng hiểu toan tính của nàng. Nhưng lần này thì hắn đã lo xa.

"Ta biết mình đã rơi vào vũng lầy, sẽ không ngu ngốc mà vùng vẫy đâu, chỉ tỏ lún sâu thêm. Nếu lần này huynh thắng, ta chỉ yêu cầu anh giúp ta ba việc thôi. Tất cả đều nằm trong khả năng của huynh. Yên tâm."

Cô gái nọ bất bình

"Người đừng được nước làm tới." chưa từng có ai dám yêu cầu như vậy với chủ nhân. Ngươi hoàn toàn có thể một đao giết chết nàng ta, chỉ là một vật che mắt thôi, ai chẳng làm được. Được phục vụ chủ nhân đã là một vinh dự lớn. Vậy mà còn dám yêu cầu này nọ ư?

Mạc Đình Chí gờ tay ra hiệu nàng ta không được nói tiếp, hắn nhìn chăm chăm vào Thanh Nguyên, nàng cũng không hề sợ hãi nhìn đáp trả hắn. "Ta tin mạng của mình hoàn toàn xứng đáng với ba điều ước."

"Nàng muốn gì?" hắn hỏi, vẫn tiếp tục "giao lưu ánh mắt" với nàng.

"Ta chưa biết địa vị của huynh như thế nào. Nếu yêu cầu việc quá dễ dàng, chẳng phải đang xem thường huynh ư? Ta sẽ không "Lấy dao mổ trâu cắt cỏ gà" đâu"

Im lặng đến tuyệt đối, không ai nói gì cả. Cô gái xinh đẹp nọ như sắp phát hỏa nhưng vẫn phải nén lại. Đúng là tự cao, nàng ta nghĩ mình là ai chứ?

"Ta đồng ý. Nhưng có lấy được ba điều ước này hay không thì phải xem bản lĩnh của nàng đến đâu, cô bé ạ." giọng nói ngả ngón đậm chất phong lưu. Mặt hần giãn ra, thoải mái mà đồng ý với nàng.

"Tất nhiên, "Vô công bất thụ lộc." mà (1)."

"Quế Ngọc, đưa cái đó ra." Ánh mắt hần vẫn dán vào Thanh Nguyên, còn tay thì xòe về phía cô gái tên Quế Ngọc. Trước ánh mắt đang chiếu tướng mình, Thanh Nguyên bình tĩnh mở cái bọc ra, lấy cái bánh bao đang bốc khói nóng hổi, thản nhiên đưa lên miệng ăn.

Cô gái tên Quế Ngọc chần chờ mãi không chịu giao ra, đây là bảo vật quốc gia, kí hiệu riêng của chủ nhân, sao có thể đưa cho con bé tham lam này được, mạng của nàng ta đâu đáng giá tới vậy.

"Chủ nhân,...."

"Đưa đây, đừng để ta nói đến lần thứ ba." hần khẽ trầm giọng quát lên, giọng hần nghe dễ sợ đến nỗi Quế Ngọc đang định mở miệng khuyên răn cũng phải ngậm lại, không dám nói gì, mau chóng lấy từ trong ra áo một cây sáo ngọc, hai tay dâng lên.

Hần cầm lấy cây sáo, vẫn không thèm nhìn Quế Ngọc lấy một lần, đưa đến trước mặt Thanh Nguyên, đặt vào tay nàng.

"Cây sáo này là ấn hiệu riêng của ta. Sau này, khi nàng nghĩ ra yêu cầu của mình, hãy đến Lục quốc, chỉ cần trưng cây sáo này ra, cho dù nàng đang ở bất kì nơi nào của Lục quốc, cũng sẽ có người đưa nàng đến chỗ ta. Tuy nhiên, đừng bao giờ để bất kì một người Chung hay người nước nào thấy được nó ngoài người nước Lục. Nếu không, nàng sẽ mang họa sát thân."

Về mặt hần khi đó, thành kính, nghiêm túc như đang thực hiện một nghi lễ tôn kính. Hần cúi người xuống, cầm bàn tay đang nắm cây sáo của nàng lên, hôn vào, nàng có cảm giác hần đang thông qua tay nàng, hôn cây sáo.

-----

(1): nghĩa là không có công cán gì thì không nhận ân huệ của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trò Chơi Cân Não (2)

Cây sáo bằng ngọc, màu xanh lục, trong suốt, rất đẹp. Cây sáo không có bất kì hoa văn gì. Đầu được khắc một chữ duy nhất "Hò".

Thật trùng hợp, "Hò" cũng là họ của hoàng thất Lê quốc.

Thanh Nguyên lấy một chiếc bánh ra, chia về phía hần.

Hần cầm lấy, đưa lên miệng, không khí lại trầm mặc như cũ, không ai nói gì thêm cả.

Trong biệt viện của Kỳ vương.

Căn phòng cực kì sang trọng, lộng lẫy.

Giữa phòng có một chàng trai đeo chiếc mặt nạ màu bạc, đang ung dung ngồi đánh cờ, toàn thân tỏa ra khí chất cao quý, an nhàn. Đôi mắt đen sâu thẳm như không thấy đây.

"Hoàng huynh à, đệ đã bố trí quân lính mai phục đoàn sứ giả Lục quốc rồi, còn đệ sẽ đích thân "Tiếp đón" sứ giả Nam quốc. Lần này thì hần có mà chạy đằng trời." giọng nói sang sảng đầy hào khí của Kỳ vương vang lên, phá tan không khí yên tĩnh trong phòng.

"Không, đệ hãy cùng quân lính của mình đến cổng Bắc hết đi, cổng Tây thì để huynh." hần nhép miệng, câu cầu khiến nhưng giọng điệu mang tính chất ra lệnh.

"Không, huynh không thể ra mặt được. Nếu đề nghị hoàng huynh biết được thì to chuyện mất. Hắn đã đánh hơi được gì nên mới nhất quyết theo đệ đến Phong thành đây. Huynh mà có hành động gì thì chỉ lợi cho mẹ con hắn thôi"

"Đệ nghĩ mục đích thực sự của hắn khi đến đây là vì đệ sao?"

"Nếu không sao hắn lại đột nhiên đến đây chứ, lại còn dùng cái danh nghĩa giám khảo để che mắt thiên hạ."

"Che mắt?" hắn lặp lại, rồi nhìn vào mắt Kỳ vương.

"Đúng là để che mắt, nhưng không phải che mắt thiên hạ mà là che mắt đệ."

"Để làm gì cơ?"

"Hành động truy bắt lần này của đệ hoàn toàn bí mật, ngoài chúng ta ra thì không ai biết cả. Vậy thì làm sao hắn biết được. Thực tế, ngay từ đầu hắn vốn không biết gì cả, thấy đệ mang một lượng binh lính đến, hắn bắt đầu nghi ngờ, sau lại "Tuong kẻ tỵ tỵ" giả vờ đi theo điều tra đệ, nhưng sự thật, mục đích cuối cùng hắn nhắm đến chính là cái mà đệ gọi là để che mắt, "Thi hội"."

"Tại sao..." nói đến đó, Kỳ vương chợt bưng tỉnh.

"Nghĩ ra rồi phải không? Hắn không muốn có thêm một Lan phi khác, hắn biết nếu ta lại có thêm một cuộc hôn nhân chính trị khác, hắn sẽ ở vào thế yếu. Bây giờ thế lực của hắn và ta tương đương nhau, nhưng nếu ta lại có thêm sự trợ giúp nào khác nữa thì thế cân bằng sẽ bị phá vỡ. Hắn đến đây chỉ để phổng tay trên, ngăn cản ta mà thôi. Hắn không dám đến khơi khơi bởi quá lộ liễu, đệ sẽ ngăn cản. Vì vậy, khi biết được đệ mang nhiều người đến đây, hắn mới đoán là đệ đến Phong thành còn có mục đích khác nữa, bèn giả vờ như biết được đệ đang truy tìm cái gì, rồi đi theo. Khi đó, đệ sẽ "Có tật giật mình", không dám cản trở việc hắn đến đây nữa. Có phải đệ đã nghĩ là càng ngăn cản hắn thì càng "Giấu đầu lòi đuôi", nên mới đành để hắn đi theo, đúng không?"

"Ừm..." đúng là thực sự hắn đã nghĩ vậy.

"Nhiệm vụ của ta thực sự là một con cáo già. Rõ ràng đang nhắm đến "Thi hội", vậy mà đệ lại không biết tí gì. Còn nghĩ là bị hắn nắm đằng chuôi. Bây giờ, ta dám chắc người của hắn đang ẩn thân khắp nơi, chỉ cần đệ hơi động đây là hắn biết ngay. Hắn đang dùng kế "Vô sinh hữu trung" (Không mà làm thành có.). Không biết nhưng lại giả như đã biết. Bây giờ đệ mà đích thân đi "đón tiếp" sứ giả Nam quốc thì chỉ tổ để hắn có cơ hội phá rối. Chẳng cần biết đệ đang làm gì, hắn cũng sẽ phá. Huynh đệ chúng ta đấu đá nhau, chỉ tạo thêm cơ hội Mạc Đình Chí trốn thoát mà thôi. Khi ta bảo đệ mai phục sứ giả Lục quốc, tức là ta đang sử dụng kế "Giương Đông kích Tây" với nhiệm vụ đây."

"A, ra là vậy." lúc này Kỳ vương không giống với vị vương gia lạnh lùng trong truyền thuyết nữa, chỉ như đứa trẻ đang được người lớn "khai sáng".

Lát sau, hắn hỏi tiếp: "Nhưng nếu đệ mai phục người Lục quốc thì huynh ấy sẽ đoán ra chúng ta đang truy bắt Mạc Đình Chí mất."

"Chả sao cả. Hắn biết thì cũng không làm gì được. Nếu hắn giết Mạc Đình Chí thì không chỉ chúng ta mà cả hắn cũng sẽ không yên với Lục quốc. Bây giờ nội bộ chúng ta đang loạn như vậy, hắn sẽ không ngu ngốc đến nỗi tạo thêm cơ hội cho Lục quốc gây sự đâu. Cẩn thận hắn chỉ cướp người thôi. Mà đến lúc đó, ta tự có cách đối phó hắn." người thanh niên thậm chí không thêm mở mắt, giọng không chút cảm xúc.

"Vậy thì hoàng huynh cẩn thận, đệ sẽ đối phó với nhị ca, Mạc Đình Chí thì đành giao cho đại ca vậy." Kỳ vương nói. Xong hắn liền rời khỏi phòng.

Hắn chỉ cười cười, không đáp. Sau khi Kỳ vương lui ra, hắn mới nhẹ giọng cảm thán

"Thời tiết hôm nay đẹp quá. Không thích hợp để giao đấu chút nào. Tiếc thật."

Trong biệt viện của Bình vương.

Cũng một người đàn ông trẻ tuổi, nét mặt hòa nhã, có ba phần tương tự với Kỳ vương và người thanh niên nọ. Hắn đang đọc sách. Gương mặt hòa ái dễ gần. Đây chính là Bình vương hòa ái, nhân hậu mà người Chung cực kỳ yêu mến.

Một người mặc áo dạ hành, khuôn mặt bịt kín nháy từ nóc nhà xuống, quỳ trước mặt vị vương gia cao quý, báo cáo: "Thưa chủ nhân, thuộc hạ phát hiện Kỳ vương mang nhiều binh lực mai phục xung quanh công thành phía Bắc"

Tay hắn vẫn cầm cuốn sách, mắt vẫn tập trung vào trang sách, có vẻ không để ý đến lời kẻ thuộc hạ. Hắn mở miệng, giọng điệu hết sức bình thường, như đang hỏi thời tiết hôm nay thế nào.

"Phía Bắc? Hôm nay có ai ra vào cổng đó?"

"Thưa, ngoài những thường dân, thì hôm nay chỉ có đoàn sứ giả hộ tống người của Lục quốc."

Lục quốc? Cuốn sách thì vẫn trên tay đấy, nhưng mắt hắn lại đang phiêu lưu ở chỗ khác. Liên quan đến Lục quốc, đích thân tam đệ, lại còn mang theo cả Chung vệ quân - đội quân bí mật của hoàng tộc. Nếu không phải hôm trước gián điệp của hắn tình cờ nhìn thấy người của tam đệ bí mật vào Cẩm cung, hắn cũng không ngờ tam đệ điều động cả Chung vệ quân.

Hao nhiều tâm trí như vậy, lại còn liên quan đến Lục quốc, vậy thì chỉ có một kẻ. Mạc Đình Chí. Hắn nở một nụ cười mỉm nhìn rất nham hiểm.

"Các người lập tức bao vây đoàn người của Lục quốc. Nhưng nhớ đừng kinh động Kỳ vương. Ta sẽ đích thân chỉ huy."

"Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau.", lần này tự nhiên được món lợi từ trên trời rơi xuống rồi. Cám ơn nha, tam đệ

Hắn mỉm cười hài lòng, rồi lại cầm quyền sách lên, an nhàn đọc tiếp.

Giờ Ngọ. Phong thành. Cung đã lên nỏ. Không còn đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trò Chơi Cân Não (3)

Giờ khắc quan trọng nhất đã đến.

Cả ba người họ khoác vào những bộ quần áo bình thường. Đi từ ngôi miếu hoang đến một góc khuất ở gần cổng Tây, cả Quế Ngọc lẫn Mạc Đình Chí đều mang mặt nạ. Gương mặt họ bình thường cực kỳ.

Thanh Nguyên nhân nhả ngồi xuống quán nước bên đường, bình thần uống nước, trông không khác gì một vị khách qua đường bình thường thực sự. Còn Quế Ngọc, tuy vẻ mặt rất lạnh lùng nhưng đầu ngón tay nắm chặt đến mức trắng bệch đã tố cáo tâm trạng cô nàng không vô lo như vẻ ngoài.

Thanh Nguyên thấy vậy bèn thấp giọng khuyên: "Bình tĩnh chút đi, càng nôn nóng thì càng sơ hở."

Quế Ngọc nhìn àng, ánh mắt chán ghét nhưng tay đã thả lỏng đôi chút. Chẳng lẽ gan phổi nàng ta đúc bằng đá tảng hay sao?

Hình như không phải chỉ mình nàng mới thắc mắc, bởi giọng nói nhẹ như không khí của Mạc Đình Chí đã vang lên. "Nàng không sợ sao, cô bé?"

"Có. Ta là người sợ chết nhất ở đây đây. Nhưng ta biết cách "sợ". Sợ cũng phải biết đúng lúc, đúng chỗ. Cách thể hiện nỗi sợ của ta trong hoàn cảnh này là cố gắng áp chế nó, cố gắng thật bình tĩnh, thật cẩn thận để giữ mạng. Lợi dụng nỗi sợ sao cho có ích nhất. Tin ta đi, bây giờ mà có kẻ địch xuất hiện, ta sẽ chết trước tiên."

"Tại sao?" ánh mắt Mạc Đình Chí tỏ vẻ tò mò.

"Vì ta sợ tới nỗi chân nhũn cả ra rồi. Không cử động được nữa."

"Phốc" hắn phun cả nước trà ra, cười sặc sụa. Ngay cả Quế Ngọc cũng không kiềm chế, khóe miệng run run, bèn lấy chén nước lên che khóe môi đang nhếch lên của mình.

Đúng là một cô bé đáng yêu mà.

Hắn thừa biết nàng nói vậy chỉ để chọc cười họ, giảm bớt căng thẳng mà thôi.

Quả nhiên không khí thoải mái hơn nhiều.

"Cộc cộc cộc cộc." tiếng một đoàn ngựa chạy chậm chậm đang tiến về cổng Bắc. Một bóng áo trắng, bộ dáng tương tự Mạc Đình Chí đang bước nhanh về phía đoàn xe ngựa.

Kỳ vương đang mai phục gần đó, hừ mạnh, hắn tưởng gã ngốc lảm hay sao? Mạc Đình Chí thực sự, sẽ ngu đến nỗi không thêm hóa trang, cứ thanh thiên bạch nhật chạy đến trước đoàn xe dù biết có người đang mai phục sao? Đúng là sĩ nhục trí thông minh của Kỳ vương hắn mà.

Nhưng hình như hắn quên mất, chính hắn cũng suýt trúng kế sao?

Kỳ vương đợi bóng áo trắng đến gần đoàn xe bèn hô lên: "Họ Mạc, người đưa tay chịu trời đi."

Tất nhiên, hắn biết rõ người áo trắng kia chỉ là một tử sĩ bình thường. Lời này là nói cho người cũng đang mai phục đằng sau mình - Bình vương - nghe.

Đột nhiên, cả một đoàn khoảng 20 - 30 người mặc áo đen bịt mặt kín mít xông về phía bóng người áo trắng.

Người áo trắng che mặt bằng chiếc mạng cũng màu trắng nốt.

Hắn không có tí gì là kinh ngạc hay hoảng sợ, không nói một lời, bình tĩnh rút kiếm ra đỡ. Hắn cũng chẳng thèm chạy trốn, cứ lẩn tránh, nhưng tuyệt không chạy trốn. Có vẻ như hắn không muốn những người áo đen rời khỏi công Bắc.

Kỳ vương biết hắn đang cố kéo dài thời gian, nên cũng "tốt bụng" dùng dằng theo.

Các chiêu thức của hắn mặc dù rất hiểm, nhưng chỉ cần khéo léo là hoàn toàn có thể né tránh. Không giống một trận đấu sinh tử chút nào. Cứ như đang đấu kiếm giao hữu vậy. Người áo trắng nhận thấy có điểm lạ nhưng cũng đành âm lao theo lao.

Bình vương đang trốn gần đó, do bị che khuất không thể thấy tình hình bên này. Nhưng hắn cũng thấy nghi ngờ.

Cho dù võ công của Mạc Đình Chí rất cao, nhưng tam đệ cũng không kém, hơn nữa lại có những gần ba mươi Chung vệ quân, làm sao một mình hắn có thể chống đỡ lâu vậy được.

Đáng ngờ nhất là, cánh tay trái của Mạc Đình Chí - Tả hộ vệ Lạc Quế Ngọc - nổi tiếng dũng mãnh, cũng không xuất hiện bảo vệ chủ. Ban đầu cũng vì ngại có nàng ta, hắn mới phải huy động nhiều người như vậy, sợ một mình Kỳ vương không đối phó nổi.

Nhưng không để hắn nghi ngờ lâu, sau một lúc dằng co, người áo trắng dần bị ép vào thế yếu. Những chiêu thức của Kỳ vương mạnh tay dần, những Chung vệ quân quanh đó hầu như không tham dự vào cuộc chiến, chỉ bao quanh hai người như tấm lưới, không để "Mạc Đình Chí" trốn thoát." Nếu để hắn bị bắt rồi mới cướp người thì không kịp mất", Bình vương thầm nghĩ rồi ra lệnh.

"Lập tức xông ra cướp người. Không được giết hắn, chỉ được cướp sống."

"Dạ."

Lập tức có thêm một toán người, cũng bịt mặt, mặc áo đen, xông vào. Có khoảng gần bốn mươi tên.

Kỳ vương thấy vậy bèn nhếch môi cười khê, rồi vừa như lăm bằm một mình, vừa như đang nói vào người áo trắng.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Các bá tánh thường dân sợ đến mức lập tức tìm chỗ trốn, không ai dám lộ mặt. Đoàn xe ngựa Lục quốc bị bỏ quên hẳn. Cả một khu rộng lớn quanh công Bắc, chỉ thấy một bóng áo trắng bị vây quanh bởi một toán người áo đen. Tình thế y như trận cờ kì lạ của gã thanh niên trong biệt viện Kỳ vương.

Kỳ vương giấu lại nụ cười, quay lại, mặt khê biếc sắc, tựa như đang nghi hoặc, hoảng hốt thực sự, hỏi: "Các người là ai, do ai phái tới."

Những người áo đen kia không nói một tiếng, xông thẳng vào đám người áo đen của Kỳ vương.

Tất nhiên, lực lượng quá chênh lệch, phe Kỳ vương chỉ chống đỡ được không lâu. Kỳ vương cũng không dẫn người áo trắng bỏ trốn như Bình vương đoán, mà cùng quân của mình chống đỡ đến cùng.

Tam đệ. Người đứng là đồ "Hữu dũng vô mưu" mà.

Bình vương lấy khăn che mặt lại, rồi nhanh chóng nhập cuộc. Lúc này trông hắn cũng không khác gì với những kẻ áo đen khác. Nhưng Kỳ vương vừa nhìn là biết ngay đó là ai, bèn đâm một nhát vào kẻ áo đen tiêu tốt đang đấu với mình, dồn lực đối phó với kẻ đầu đàn.

Đánh rắn thì phải đánh vào đầu.

Nhưng nếu Bình vương chịu tình tảo ngầm lại thì sẽ thấy, làm sao tam đệ của hắn có thể vừa nhìn sơ là biết ngay hắn là kẻ cầm đầu mà tập trung đối phó.

Bình vương giờ kiếm lên chém về phía em trai mình. Kỳ vương bình tĩnh dùng kiếm đỡ lại, rồi đẩy người áo trắng về phía sau, xông đến tiếp chiêu của Bình vương. Hai người võ công ngang nhau, kỳ phùng địch thủ, giao đấu rất lâu mà vẫn không ngã ngũ.

Cả hai đều phòng thủ kỹ càng, tấn công dồn dập. Mỗi lần Kỳ vương sử dụng sát chiêu, là tên áo đen lại dễ dàng hóa giải. Rồi nhanh chóng lấy lại lợi thế, trở thành kẻ tấn công. Và ngược lại, mỗi lần tên áo đen tấn công, Kỳ vương cũng phòng thủ chặt chẽ. Sau khi giằng co một lúc lâu, Kỳ vương khê nhảm tính, có lẽ bên công Tây cũng sắp xong rồi, bây giờ nhị ca cũng chẳng làm được gì nữa.

Đột nhiên, các động tác của hắn chậm lại, lỏng lỏng, vụng về.

Bình vương chỉ nghĩ hắn đã mất sức trong cuộc đấu với Mạc Đình Chí, cũng không nghi ngờ gì.

Nhân lúc Kỳ vương lơ là, Bình vương đâm một kiếm, hướng thẳng vào ngực Kỳ vương. Phản ứng của hắn rất nhạy, bèn lách người qua, đường kiếm xẹt qua cánh tay, bật máu. Vết thương cũng không nặng lắm. Nhưng hắn vẫn giả vờ lao đảo té xuống.

Bình vương quay đầu với một người áo đen khác, phát tay ra hiệu. Người kia hiểu ý, lập tức chạy đến túm lấy người áo trắng, quát lên

"Rút mau."

Lập tức, cả toán người áo đen rút hết.

Kỳ vương cũng cho một vài tên thuộc hạ "đuổi theo" cho có lệ, rồi nhanh chóng tiến tới đoàn sứ giả Lục quốc, dừng bước trước xe ngựa dẫn đầu, tay nắm thành quyền, khẽ cúi đầu xuống.

"Một trọng phạm của triều đình có ý muốn hại các ngài, bốn vương vì gấp rút truy bắt nên đã có hành động mạo phạm. Xin quý quốc bỏ lỗi cho sự đường đột này."

Có một giọng nam rất êm tai, nhã nhặn vang lên

"Không sao cả. Xin Kỳ vương đừng khách sáo. "Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết". Lục quốc và bốn vương sẵn sàng trợ giúp."

Màn xe được nhắc lên. Một nam tử có gương mặt dịu dàng như nước, khí chất tao nhã, các đường nét không có gì đặc biệt, nhưng khi kết hợp lại trên cùng một khuôn mặt thì như bổ khuyết lẫn nhau, hài hòa kì lạ.

"Xin chào Thụy vương. Chào mừng đến Chung quốc."

Đây chính là Thụy vương Từ Giai Bình của Lục quốc.

Phía Bắc náo động lớn vậy mà dường như không ảnh hưởng gì đến cổng thành phía Tây. Nhưng đây chỉ là sự bình yên trước một cơn giông bão lớn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trò Chơi Cân Não (4)

Khoảng 1 canh giờ trước ở thành Tây.

Nghĩa là đang ở cuối giờ Tỵ (Khoảng 11 giờ), còn khoảng nửa canh giờ thì đoàn sứ giả hộ tống của Nam quốc đến.

Hôm nay là một ngày náo nhiệt lạ thường, những người dự thi Thi hội từ năm nước sẽ tập trung đầy đủ, nên người dân hiếu kỳ muốn xem mặt họ tập trung quanh đó rất đông. Các quán nước xung quanh tha hồ hốt bạc. Vui như trải hội.

Quán nước ba người đang ngồi nằm trong một góc khuất nhỏ phía bên phải cổng thành, vậy mà cũng đông nghịt người. Hôm nay người đông đến kỳ lạ.

Cho dù thực sự là hiếu kỳ, tò mò đến đâu nhưng Nam quốc không phải lần đầu tiên đến dự, hơn nữa, những người mà họ phải đến thường không nổi bật bằng những nước còn lại. Đáng ra, họ phải tập trung nhiều hơn về các cổng còn lại chứ.

Có phải nàng đã quá nhạy cảm rồi?

"Sao thế, cô bé?" Mạc Đình Chí đầy vẻ quan tâm, hỏi.

Lúc nàng vừa định trả lời là không sao, đột nhiên, nàng thấy tên tiểu nhị gầy gò, xanh xao bước đến cái bàn bên cạnh họ, nhẹ nhàng rót nước cho ông khách ngồi bàn đó. Mạc Đình Chí đưa lưng về phía họ, nàng lại ngồi chéo sang bên phải, vừa vặn thấy được cảnh đó. Đó chỉ là một cảnh bình thường, tay tiểu nhị phục vụ rất chuyên nghiệp, nhưng vấn đề là mặt trong ngón tay cái của bàn tay phải, cùng đầu ngón trỏ của gã bị chai sạn một cách kì lạ. Vết chai này trông như được tạo thành do cầm kiếm lâu năm. Nghe nói kiếm sĩ ở đây cho rằng, trên người phải nhiều vết đao, trên tay nốt chai phải dày, thì mới đáng tự hào.

Vết chai trên tay gã tiểu nhị rất dày, rất to, chứng tỏ gã đã cầm kiếm rất lâu. Gã trông chỉ chừng hơn đôi mươi, mà đã có thâm niên cầm kiếm lâu như vậy, chỉ có một khả năng, đó là những sát thủ hoặc binh sĩ được huấn luyện ngay từ nhỏ.

Tay phải hẳn có vết chai, trong khi nàng quan sát thấy hẳn lau bàn, bưng nước bằng tay trái nhưng bàn tay này lại vô cùng bình thường không có một vết thương, vì vậy không thể có chuyện do làm việc nặng mà có vết chai được.

Hơn nữa, hẳn sử dụng tay trái khá lóng ngóng, chứng tỏ hẳn không hề thuận tay trái. Có lẽ hẳn vì không muốn người ta nghi ngờ mình nên mới không dám dùng tay phải. Sở dĩ hẳn sơ suất dùng tay phải rót nước rồi bị nàng phát hiện được, có lẽ vì hẳn không thuận tay trái, không đủ lực bưng cả ấm nước nặng hơn mười cân, đành phải dùng đến tay phải.

Nàng tiếp tục quan sát, thấy hấn vừa rót xong nước, lập tức đưa tay trái ra đón ấm nước từ tay phải, rồi rũ tay áo khá dài xuống che khuất cánh tay phải như sợ bị người khác để ý. Ấm nước quá nặng, vậy mà hấn chỉ dùng một tay trái mà cầm, quyết không sử dụng đến tay phải nữa.

"Nàng sao vậy?" hấn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, môi cũng hơi run run.

"....."

Thanh Nguyên không trả lời. Hấn nghĩ do nàng quá căng thẳng nên không hỏi tiếp nữa. Dù sao thì cô bé vẫn là cô bé.

Quế Ngọc nhìn cô cười khinh bỉ, ánh mắt như muốn nói, chẳng phải lúc này cô nói hay lắm sao, sao bây giờ lại sợ run thế?

Thanh Nguyên tiếp tục đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng rối ren tìm kế.

Nàng thấy ông chủ quán to béo cũng giấu cánh tay trong tay áo. Có lẽ cũng là đồng bọn. Nhưng nàng không xác định được.

Nếu những người này là sát thủ thì có nghĩa là kế hoạch của Mạc Đình Chí đã bị lộ, họ đang bị mai phục, chỉ cần vừa tiếp cận đoàn sứ giả thôi là lập tức hồn lìa khỏi xác.

Nhưng mọi chuyện chỉ do nàng tưởng tượng thì họ sẽ mất cơ hội duy nhất để thoát thân. Sau ngày hôm nay, khi biết mình bị lừa, "kẻ thù" sẽ càng tăng cường canh gác, lục soát, chỗ họ trốn sớm muộn sẽ bị phát hiện, kết quả lúc đó cũng chỉ có chết. Chỉ còn cách liều một phen thôi.

Nàng âm thầm nhắc mình bình tĩnh lại, rồi hít một hơi. Nàng lên đưa tay xuống, giật chuỗi vòng bằng kết bằng nhiều viên ngọc tròn trên tay Quế Ngọc, nàng ta vừa định mở miệng mắng, Thanh Nguyên đã khế rít lên

"Cầm mồm."

Quế Ngọc nín thinh, lúc này vẻ nghiêm túc Thanh Nguyên có cái gì đó thật hung tợn, lạnh lùng. Đến nỗi Quế Ngọc chỉ biết im lặng nhìn nàng bứt chuỗi vòng ra, ném xuống sàn nhà. Việc này chỉ diễn ra vài giây dưới gầm bàn nên không ai thấy được.

Nàng đứng bật dậy, đi đến gần tên chủ quán cũng đang bước tới. Vừa đi nàng vừa quay đầu lại, nói với Mạc Đình Chí

"Đại ca, huynh cứ ngồi chờ chú hai đi, muội đi mua bánh ăn" giọng nói làm nũng dễ thương, hấn cũng chỉ cười cười, gương mặt thể hiện rõ sự nuông chiều. Hấn không biết nàng đang định làm gì, chỉ đành phối hợp theo thôi.

Rồi bất chợt nàng đập trúng những viên ngọc dưới sàn, trượt té.

Nàng la lên thất thanh, khuôn mặt lộ vẻ kinh hoàng rất thật. Nếu không phải đã thấy nàng đích thân bứt chuỗi ngọc đó, hấn sẽ không nhìn được mà chạy tới đỡ ngay.

Nhưng có người nhanh hơn hấn một bước. Tên chủ quán chạy tới, thân thủ nhanh nhẹn đối lập với vẻ ngoài béo ú nặng nề.

Tên chủ quán dùng hai tay đỡ lấy Thanh Nguyên, nhờ vậy nàng mới không phải hôn chào đất mẹ bao la.

Thanh Nguyên chụp lấy bàn tay phải của gã, sờ nhẹ, quả nhiên có một vết chai tương tự.

Hấn cũng không để ý mấy, chỉ nghĩ nàng đang hoảng sợ nên mới nắm bừa.

"Cô nương, không sao chứ?"

"Không sao, cảm ơn đại thúc." nàng cười tỏ ý cảm ơn rồi nhặt chuỗi ngọc dưới đất lên, quay qua dùng giọng chua ngoa hét lên với Quế Ngọc.

"Chị dâu à, tỷ tỷ không thích đại ca chiều chuộng ta quá thì tỷ tỷ cứ nói, việc gì phải vứt chuỗi vòng xuống ám hại ta thế này?"

"Ngươi..." Quế Ngọc không hiểu mô tê gì cả, chưa kịp nói cho hết câu đã bị nàng chặn họng. Nàng chẳng hiểu mô tê gì cả.

"Tỷ tỷ khỏi chối, vòng ngọc này không phải của hồi môn của tỷ tỷ sao?" rồi quay qua nhìn Mạc Đình Chí

"Đại ca, huynh phải đòi lại công bằng cho muội, đừng để những "người xung quanh" nghĩ huynh muội chúng ta dễ bắt nạt, muội đi một dạo một vòng cho há miệng, huynh xử lý chị ta đi."

Ánh mắt nàng đảo như rang lạc, lại còn nhấn mạnh từ "người xung quanh", hy vọng hấn hiểu.

Mạc Đình Chí hình như cũng hiểu ý nàng, trầm giọng: "Muội đi chơi đi, để huynh "xử lý" những người không biết điều này. Nhớ là không được "đi lạc" đâu đấy." rồi giả vờ quay qua trách mắng "cô vợ" của mình.

Lúc này rồi mà vẫn sợ nàng "đi lạc".

Sau khi đi khỏi quán nước một quãng, nàng mới xác định không ai đi theo, yên tâm thở phào.

Lúc này khi ngã vào ông chủ quán, nàng để ý thấy hai ông khách ngồi gần đó cũng vuron một chân ra khỏi bàn, điệu bộ như sắp xông lên.

Gã chủ quán liếc thấy chuỗi ngọc dưới chân, lại thêm nàng cố tình ngã thật chứ không làm trò, ông ta mới phất tay ra hiệu, hai người đó rút chân vào bàn, bình thân uống trà như không có gì xảy ra.

Rồi lúc nàng nói muốn đi mua bánh, một trong hai tên đã dứt tay vào áo, muốn kiểm bạc thanh toán. Không phải để theo dõi nàng thì còn là gì nữa?

Thế nên nàng mới diễn vở kịch cãi nhau giữa chị dâu và em chồng cho họ xem. Nàng cực rằng bọn họ sẽ không dám "Đánh rắn động cỏ."

Mục tiêu của họ là một thanh niên và một cô gái trên hai mươi. Cho dù có giỏi hóa trang mấy cũng không thể biến thành một cô bé mười lăm được.

Họ chắc chắn không muốn hành động nông nổi, kinh động đến "con mồi".

Rõ ràng trong canh bạc này, nàng là người thắng.

Xem nào, bây giờ các nàng chỉ có ba người, nàng lại không có võ công, nếu bây giờ rút lui chỉ tổ gây chú ý thôi. Hơn nữa nếu họ rút lui thì đoàn người Nam quốc tính sao? Nhờ lũ người kia tìm người đóng giả bọn họ, lừa đoàn sứ giả Nam quốc, vậy thì chẳng những công Dã Tràng mà mang họa sát thân. Phải tìm cách làm sao vừa an toàn rút lui vừa báo động được cho đoàn sứ giả.

Nàng đoán, bọn người đó chưa nhận ra Mạc Đình Chí. Nếu đã nhận ra họ tất sẽ không để nàng đi như vậy.

Mà nếu đã không xác định được con mồi ở đâu, chắc chắn họ sẽ không đơn giản chỉ mai phục ở quán nước.

Họ đang "Ôm cây đợi thỏ", mà xui xẻo sao các nàng lại trùng hợp chui vào ổ mai phục.

Thanh Nguyên nhìn sang hai bên đường, ngắm nghĩ một lúc, quyết định bước vào một hàng bán lược gần đó. Giả vờ ngắm nghía mấy cây lược rồi như vô tình hỏi: "Ừa, sao không thấy bà Tư ra bán vậy huynh, bà ấy bệnh hả?"

Gã bán lược ngẩng lên nhìn nàng rồi nhanh chóng cười lấy lòng đáp: "À, bà ấy bệnh rồi, không ra bán được."

"Vậy sao? Thôi muội không mua nữa." Thanh Nguyên chậm chậm bước khỏi sạp hàng.

Đây là lần đầu nàng đến Phong thành, làm gì biết bà Tư là ai? Chỉ giả vờ thử hấn thôi.

Quả nhiên, chúng không chỉ mai phục ở quán nước mà cả một khu vực rộng lớn quanh đây đều có người của chúng cả.

Đây, nàng vừa từ sạp bán lược bước ra, liền cảm thấy rất nhiều ánh mắt tập trung trên người mình. Khi nàng xoay người lại, họ lại giả vờ buôn bán không để ý tới nàng nữa.

Thanh Nguyên rảo bước rời khỏi đó. Bây giờ là đầu giờ Ngọ rồi, giữa Ngọ đoàn sứ giả sẽ đến, phải hành động ngay.

Phủ tri huyện Phong thành.

"Tùng, tùng, tùng..." có người đánh trống.

Một nha sai đi ra, thấy một cô bé vô cùng xinh đẹp. Ăn mặc sang trọng, quý phái. Mắt phượng mày ngài làn da sáng bóng. Nghĩ cô nàng là tiểu thư nhà quyền quý bèn nhẹ giọng.

"Tiểu thư nhà ai mà đến đây gõ trống. Có oan tình gì sao?" vừa nói vừa xoa xoa tay ra vẻ nhỉnh nọt. Nàng hiểu ý, bèn dứt một nén bạc vào tay tên nha sai.

"Muội gặp tri huyện có việc, xin huynh giúp giùm."

Tên nha sai cười rất khả ố, nói: "Có việc sao không nói sớm, ta dẫn tiểu thư vào."

Đó là Thanh Nguyên. Nàng lau hết tro bụi trên mặt, mua một bộ đồ mặc tiền giả làm tiểu thư quyền quý.

Nàng theo hấn đi vào công đường, một chốc sau, một người đàn ông trung niên có bộ râu dê nhìn y chang mấy ông tham quan trên phim đi ra.

Người ta nói phim thường là tưởng tượng, nhưng theo nàng thấy, phim rất thực tế đấy chứ. Đây chẳng phải tạo hình của các vai diễn tham quan điển hình hay sao?

Hắn tuy không có vẻ nịnh nọt lộ liễu như tên nha sai, nhưng thái độ cũng ít nhiều kính trọng. Phong thành này chỗ nào cũng là quý nhân giàu có, không đắc tội được. Hắn đánh giá trang phục diện mạo nàng một lượt, nhẹ nhàng hỏi.

"Cô nương có oan khuất gì?"

"Bẩm tiểu nữ có chuyện cần mật báo với đại nhân ạ."

Rồi lại ra vẻ ngần ngại, e dè nhìn quanh bổ sung thêm: "Chuyện vô cùng quan trọng ạ."

Quan huyện hiểu ý, suy nghĩ một chút thấy cũng không hại gì, bèn cho tất cả nha sai lui hết, chỉ để lại một tên sư gia già.

"Có chuyện gì quan trọng. Cô nói đi"

"Thưa đại nhân. Tiểu nữ do tình cờ mà biết được, sắp có một vụ án mạng xảy ra ạ."

"Cái gì?" tri huyện sững sốt, lâu lắm rồi nơi này không xảy ra một vụ đánh nhau lớn chứ đừng nói án mạng. Hắn hơi nghi ngờ. "Nàng có chắc không? Nói bậy ta sẽ cho bắt nàng về tội vu khống."

Cô gái vội quỳ sụp xuống

"Tiểu nữ nào dám lừa đại nhân. Sự việc là vậy. Hôm nay, lúc đi dạo, ta tình cờ lên nghe được bọn cướp định giết một cô gái bằng cách hạ độc nàng ta. Bọn chúng còn nói lâu nay tri huyện Phong thành anh minh thần dũng, thực sự là khắc tinh của chúng, hại chúng mất miếng ăn. Nên bàn nhau hôm nay đúng giờ Ngọ, ở cổng Tây, khi đoàn sứ giả Nam quốc vừa tiến vào thì hạ độc, giết người trước các sứ giả để làm mất uy phong của đại nhân. Chúng còn nói, Kỳ vương và Bình vương đang ở Phong thành, nếu làm vậy sẽ khiến các vị vương gia không còn tin dùng ngài nữa. Ta luôn ngưỡng mộ uy danh của đại nhân nên mới liều chết đến báo tin. Xin đại nhân hãy nhanh chóng cứu người, diệt hết bọn cướp này đi." Thanh Nguyên cầu mạnh vào chân, nặn ra vài giọt nước mắt.

"Hừ, cái lũ này, bốn quan nhất quyết không tha cho chúng." quan huyện có vẻ rất tức giận. Nhưng tên sư gia già nhanh trí hỏi: "Làm sao chúng tôi có thể tin nàng được? Nên nhớ đây là chuyện hệ trọng."

Gã quan huyện cũng bắt đầu do dự, nhìn nàng.

Ánh mắt lão đã kèm nhèm rồi nhưng thần trí còn minh mẫn, sắc bén lắm.

Nhưng Thanh Nguyên cũng không phải phường lỗ mãng, làm việc mà không chuẩn bị kỹ.

"Bẩm, ta nghe bọn đàn em gọi tên cầm đầu là Đại ca Hồ. Còn người đàn ông có vẻ là nhị ca hơi gầy thì được gọi là Ba Dữ."

Tri huyện thốt lên "Vậy thì đúng rồi."

Lão sư gia lại không cho là đúng: "Những thông tin này dân chúng Phong thành cũng có nhiều người biết mà."

Đúng là có rất nhiều, chỉ mất một chút công sức là tra ra. Biết vậy ngay từ đã không cho ông ta vào cùng rồi. Lão này tính đời quá.

Nàng giả vờ khóc rống lên, rất thương tâm. "Ai yô, đại nhân ơi. Tiểu nữ đã bất chấp tính mạng bị đe dọa đến báo tin cho ngài, vậy mà sư gia của ngài lại nghi ngờ tiểu nữ như vậy đây. Tiểu nữ lừa ngài thì có lợi lộc gì chứ. Đại nhân nghĩ xem, bây giờ cả hai vị vương gia đều ở đây, nếu ngài lập được công lao, bắt được băng cướp đáng sợ lại còn ngăn cản được một vụ giết người, chắc chắn họ sẽ rất hài lòng trước sự anh minh của ngài. Khi trở về kinh đô, chỉ cần họ bẩm báo vài tiếng, thế nào đại nhân chẳng được thăng chức, có khi lại được đích thân Thánh thượng khen thưởng ấy chứ. Nhược bằng ngài để họ thấy băng cướp giết người lộ hành, lại còn ngay trước mắt Đoàn sứ giả ngoại quốc, vậy thì còn đâu là Quốc thể (nói đơn giản là sĩ diện của Quốc gia) nữa. Đến lúc đó, không chừng còn bị giáng chức ấy chứ. Ngài cho người đi đến đó, nếu có vấn đề thì chặn ngay, còn nếu không có thì xem như đang nghênh đón Đoàn sứ giả. Biết đâu các vương gia thấy ngài hiếu khách như vậy, lại càng quý mến hơn. Việc này rõ ràng "Trăm lợi mà không một hại." đó, đại nhân."

Lão sư gia còn định nói gì đó, nhưng quan huyện đã hoàn toàn bị thuyết phục rồi.

"Người không cần nói gì hết, sư gia. Ta quyết định rồi. Xin cô nương dẫn ta đến đó chủ trì công lý. Ta tuyệt không để bọn cướp này "Động thổ trên đầu Thái Tuế."

Nghĩ lại cũng thấy áy náy với lũ cướp này. Rõ ràng chỉ là một băng cướp vặt vãnh nhỏ, thế mà bị nàng phóng đại thành lũ đại gian ác.

"Xin tri huyện thứ lỗi, tiểu nữ không dám đi cùng, cha ta sẽ nổi giận. Ta chỉ là một cô gái yếu đuối, xin tha cho sự nhát gan của phường nhi nữ. Đại nhân đừng lo, chỉ cần đến quán nước phía bên phải cổng Tây, bí mật mai phục quanh đó là được. Nhưng đại nhân à, lũ cướp này hành động dã man, đàn em đi theo cũng rất nhiều, nếu để phát hiện có quan binh thì sẽ chúng làm liều mất, tôi nghĩ đại nhân nên mặc thường phục thì thích hợp hơn. Lũ cướp này đã cải trang thành chủ quán nước, còn đàn em thì ẩn nấp xung quanh, đại nhân hãy chờ đến khi cô gái kia trúng độc, hãy xông vào mà bắt cả bọn. Nên nhớ TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC kinh động bọn chúng. Nếu không cùng lắm ngài chỉ bắt chúng với tội danh trộm cắp thôi, không buộc tội giết người được. Người bị hại là một cô gái thô kệch, xấu xí, ngồi cùng bàn với một đôi vợ chồng trẻ, ngu quan binh thường. Ngài đến đó thì tự khắc sẽ nhận ra họ thôi. Ta xin chúc Đại nhân "Đại công cáo thành", bắt trọn bọn cướp, trừ bạo cho dân."

Tên tri huyện cười tít mắt, còn hài lòng, tiễn nàng ra cửa, trước khi để nàng đi còn nói : "Nếu dân chúng Phong thành ai cũng có lòng hiệp nghĩa như nàng thì tốt quá. Bất được chúng rồi bốn quan sẽ cho tuyên dương nàng trước toàn thành."

Trái ngược với hân, lão sư gia về mặt phức tạp, nửa tin nửa ngờ nhìn nàng. Lão cũng hiểu bây giờ gã đại nhân này hoàn toàn vui vẻ, nếu bây giờ mở miệng ngăn cản chỉ tổ làm hân mất hứng mà lão cũng mang họa.

Thôi, đành tới đâu hay tới đó.

Nàng thong thả bước đi, đứng như phong cách tiểu thư thiên kim, nhưng vừa khuất mắt bọn họ là nàng ba chân bốn cẳng trút bỏ bộ quần áo tiểu thư, bôi tro vào mặt, lại trở thành một nha hoàn.

Cho dù không thừa nhận, nhưng trong tiềm thức mỗi con người đều ít nhiều kì thị, xem thường những kẻ dưới cơ mình.

Nếu hôm nay nàng không khoác bộ cánh tiểu thư, mà chỉ là một con ở thì còn lâu mới có việc "quan huyện" cao quý chịu tiếp chuyện, chứ đừng nói đến việc tin tưởng lời nàng nói.

Thế giới này tàn khốc vậy đấy, kẻ càng có quyền thì lời nói càng có trọng lượng.

Lúc nàng trở về quán nước, đã gần tới giữa giờ Ngọ rồi.

Ông chủ quán, tiểu nhị lẫn hai ông khách và cả những kẻ "buôn bán" quanh đó đều vẫn như cũ. Nếu không biết có lẽ nàng vẫn nghĩ mọi chuyện vẫn bình thường. Nàng ngồi vào bàn bưng cốc nước lên uống ừng ực.

Mạc Đình Chí dùng ánh mắt hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.

Nàng cầm lấy bàn tay hân dưới gầm bàn, viết lên: "Kế hoạch bị lộ. Chỉ cần làm theo ta."

Mạc Đình Chí trấn động, vẻ mặt khiếp sợ. Tuy hân cũng lơ mơ hiểu được đã xảy ra chuyện, nhưng khi đích thân nghe lại là một cảm giác khác.

Lộ rồi ư? Theo tính cách của Kỳ vương, không thể có chuyện hân đoán ra được. Và lại, chính hân cũng mang người mai phục Lục quốc mà.

Chẳng lẽ....

Vậy là tên kia cũng đến rồi. Phiên phức đây.

Nhưng hân nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đánh mắt ra hiệu cho Quế Ngọc.

Ngồi thêm một lúc, mắt thấy đột nhiên có thêm rất nhiều người, người thì giả vờ xem hàng, người thì ngồi vào quán nước, nhưng tất cả ánh mắt đều như có như không rơi vào người nàng. Ông chủ quán tỏ vẻ nghi hoặc. Nàng biết không thể đợi lâu nữa. Để bọn họ đoán ra những người này là ai thì hỏng bét.

Thời cơ đã đến. Thanh Nguyên bóp chặt cổ tay lại, cúi đầu xuống giả vờ lượm cái tách. Nàng há miệng cắn thật mạnh vào cổ tay, máu không thể lưu thông do đã bị tay kia bóp chặt lại, bèn phun ra như mưa. Nàng không cắn vào động mạch chủ, nên tuy máu phun ra rất nhiều nhưng một lúc sau là đông lại ngay.

Nàng ngậm chặt ngúm máu trong miệng, nhin đau ngẩng đầu lên. Đưa tách nước lên miệng, rồi nhanh chóng quẳng cái tách xuống, phun máu ra.

Máu bắn lên văng trúng cả Quế Ngọc. Nàng hét lên một tiếng: "Có độc." rồi ngất xỉu.

Mạc Đình Chí rất nhanh nhạy, lập tức hiểu ý nàng, bèn đứng bật dậy la to lên: "Trong trà có độc. Mọi người cẩn thận."

Gần như ngay lập tức, khách trong quán chạy tán loạn, có người còn đứng dậy tìm ông chủ quán tính sổ.

Những nha sai lập tức xông vào đòi bắt ông chủ quán và những người khác. Ông chủ quán lúc đầu còn nấn nại xin xỏ, nói mình không liên quan, nhưng đột nhiên nghe tiếng xe ngựa đang chạy tới gần, biết mục tiêu sắp xuất hiện, không thêm giằng co nữa, trực tiếp rút đao ra.

Hai ông khách thấy vậy, cũng lần lượt lúi vũ khí ra. Những kẻ giả vờ bán hàng, cũng lật đồ cả sạp hàng, rút vũ khí ra, xông vào.

Lũ nha sai thấy vậy lúc đầu cũng thấy sợ nhưng nghĩ lại bọn họ người đông hơn, lại nghĩ tới tiền thưởng, bèn hăng máu lên, xông vào giáp lá cà.

Những bá tánh bình thường thấy cảnh gươm đao chém giết, sợ hãi quá chạy tán loạn. Khung cảnh càng thêm rối loạn.

Thanh Nguyên hé mắt nhìn tình hình. Nàng biết vẫn còn một toán người nữa chưa lộ diện. Không có cơ sở gì cả, chỉ là nàng dựa theo tâm lý luôn có sẵn "phương án dự bị mới yên tâm" của con người mà phán đoán. Ai cũng vậy, dù làm việc gì cũng luôn chừa cho mình con đường lui, luôn có sẵn "Kế hoạch B". Đó là tâm lý thường tình.

Nếu không bức những kẻ này hiện nguyên hình ra thì nàng đừng mong an toàn rời khỏi. Nàng kề vào tai Mạc Đình Chí, nói: "Mau lột cái mặt nạ ra."

Hắn kinh ngạc nhìn nàng.

Quế Ngọc thốt lên: "Người lú lẩn rồi à.." nàng chưa kịp ý kiến gì, hắn đã đứng dậy, xé cái mặt nạ ra.

Một gương mặt đẹp tuyệt hiện ra. Nàng biết không nên dò thám mê trai tại thời điểm này, nhưng không nhịn được.

Gương mặt đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ, đường nét tinh tế, ngũ quan như vẽ.

Hào khí bùng bùng, khí chất cực kì bá đạo, giữa biển người như vậy mà vẫn cực kỳ nổi bật. Đến nỗi chỉ sau vài phút, cả một toán áo đen xông ra.

Cũng ngay lúc đó, một toán người khác xông ra giao chiến với những kẻ áo đen này. Không thấy toán này từ đâu đến nhưng ai cũng biết rõ họ là người của ai. Trừ đoàn sứ giả Nam quốc này ra thì còn ai trồng khoai đất này nữa.

Tình thế được cân bằng, không bên nào chiếm được lợi thế. Chính vì vậy thời gian càng kéo dài thêm.

Mạc Đình Chí ôm Thanh Nguyên đã bị "trúng độc" lẩn vào đám người, chạy về phía ngôi miếu hoang. Hắn chưa ngu đến nỗi chạy về đoàn người Nam quốc. Đúng như hắn nghĩ, sau khi họ vừa chạy khỏi đó.

Cổng thành phía Tây đóng chặt lại. "Nội bất xuất, ngoại bất nhập."

Khá lắm, Chung Tuấn Cơ, xem như ngươi lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trò Chơi Cân Não (5)

Hôm nay là một ngày đại loạn của Phong thành.

Thi hội chưa diễn ra, đoàn sứ giả mới vào cổng là gặp thích khách, cả cổng Tây và cổng Bắc đều bị tấn công, gây ra cảnh náo loạn. Tri huyện không biết vì sao bị cách chức, Bình vương dâng sớ về kinh, đề nghị trừng phạt Kỳ vương vì tội tự ý điều động binh lính, mạo phạm đoàn hộ tống Lục quốc. Và tin tức chấn động nhất là, Thụy vương đích thân đến dự Thi hội.

Bình vương đang rất tức giận. Nhưng gương mặt lại rất bình tĩnh, thậm chí có vẻ vui nữa.

Chỉ có người thị vệ thân cận hắn mới hiểu, vương gia càng tức giận thì ngoài mặt lại càng hòa ái, dễ gần.

Cô hầu nữ có lẽ cũng bị gương mặt dịu dàng của hắn đánh lừa, nên mới si mê đến nỗi làm đổ cả trà nóng lên người hắn.

Cứ nghĩ Bình vương nổi tiếng nhân hậu sẽ không trách phạt. Nhưng không ngờ, hắn vẫn giữ vẻ mặt hết sức dịu dàng đó, ra lệnh: "Người hầu trà nước mà đến rót trà cũng làm đổ, đôi tay như vậy thì giữ làm gì? Lôi xuống cắt hết hai tay."

Cô thị nữ khóc rống lên xin tha mạng, nhưng không ai dám lên tiếng nói đỡ dù là một câu. Sợ đến nỗi ngất xỉu, nhưng hắn thậm chí không thèm nhú mắt lấy một lần. Cứ như việc giết một người đơn giản như đạp chết một con kiến.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh.

Cứ tưởng bắt được người, ai dè ngay lúc hắn vui vẻ nhất, mới phát hiện bị trúng kế. Tên kia chỉ là một tên thế thân. Quá tức giận, hắn kết liễu tên tử sĩ tại chỗ. Thế là mất cả chì lẫn chài.

Bây giờ bình tĩnh suy nghĩ lại, mới cảm thấy hắn đã quá sơ suất. Rõ ràng mọi việc quá thuận lợi, thuận lợi đến kì lạ.

Hắn biết Kỳ vương tuy là một mãnh tướng, nhưng lại khá đơn thuần, không có tâm kế. Chính vì vậy hắn mới chủ quan, không thèm suy xét lại.

Kế hoạch hôm nay rất hoàn hảo. Chuẩn xác đến từng chi tiết. Tính toán cẩn thận, nắm rõ mọi hành động của đối phương.

Tên tiểu tử đó không thể thiết kế một cái bẫy hoàn hảo như vậy được.

Chỉ có đầu óc cơ mưu của "tên kia" mới nghĩ ra được thôi.

Nếu đây là kế hoạch của một người khác, Kỳ vương nhất định không xuất hiện tại cổng Bắc.

Kỳ vương bỏ công truy bắt Mạc Đình Chi đã hơn một năm, từ Hạo thành đến tận Phong thành. Phong thành giáp ngay Lục quốc, nếu hấn mà chạy thoát thì sẽ không cách nào bắt lại được.

Kỳ vương không thể chỉ vì muốn lừa hấn mà bỏ qua cơ hội bắt người. Cũng không ai có thể ra lệnh cho Kỳ vương đến cổng Bắc, trừ một người.

Hơn nữa, chỉ có người kia mới hiểu rõ tính cách đa nghi của hấn, cũng hiểu rõ sự nóng nảy của Kỳ vương, mới bố trí được kế hoạch này.

Nếu kế hoạch này là của một người khác, Kỳ vương sẽ không chịu gác nhiệm vụ bắt người lại, làm nghi binh như vậy. Người có thể làm Kỳ vương nổi tiếng tin tưởng hết mực, ngoan ngoãn phục tùng..

Chỉ có kẻ đó thôi.

Hấn cười khê. Tuy không bắt được người nhưng hấn lại có một thu hoạch ngoài dự định.

Hấn bước đến bên bàn đọc sách, viết tấu chương đưa về kinh, đề nghị thánh thượng xử lý Kỳ vương.

Tất nhiên, hấn biết, cùng lắm chỉ là phạt giảm bổng lộc hay tự sám hối gì đó.

Quan trọng là thăm dò xem người kia có còn ở trong cung không thôi.

Muốn duyệt tấu sơ phải có Ngọc ấn. Mà Ngọc ấn là một vật cực kỳ quan trọng, chỉ có vua mới được giữ, là đại diện cho thân phận thiên tử.

Từ Phong thành đến Hạo thành chạy thật nhanh chỉ mất khoảng hơn một tháng, tấu sơ trình lên Bộ hình, rồi vào cung thì mất khoảng năm ngày. Như vậy, nếu người kia thực sự có mặt trong cung thì mất khoảng một tháng rưỡi đến hai tháng là duyệt xong.

Nếu quá thời hạn đó thì,...

Hừ, đại ca, tốt nhất đừng để ta biết được người đang ở đây.

Hôm nay không chỉ có mình Bình vương tâm trạng không tốt.

Trong biệt viện Kỳ vương, không khí cũng u ám, căng thẳng như vậy.

Vẫn gãi thanh niên nọ, vẫn ván cờ chỉ có mình hấn. Ván cờ đang ở thế bí, hấn trầm ngâm rất lâu vẫn không tìm ra cách giải.

Kỳ vương cũng không nói một lời, ngồi bên cạnh.

Một người áo đen đi vào phòng, quỳ xuống báo cáo với cả hai: "Bẩm chủ nhân, vương gia, thuộc hạ đã lấy được tấu chương của Bình vương."

"Đề lên bàn rồi lui đi." mắt hấn vẫn không rời khỏi bàn cờ.

Sau khi người áo đen lui ra, hấn mới ung dung đi đến bàn, rút Ngọc ấn ra, viết lời phê vào, rồi in Ngọc ấn vào.

Kỳ vương trợn mắt, không thể tin được. "Đại ca, sao huynh lại biết nhị ca sẽ gửi tấu chương về kinh? Đừng nói huynh có tài tiên tri nha."

Hấn mỉm cười trêu mến nhìn cậu em trai đơn thuần của mình: "Cần gì có tài tiên tri. Nhị ca của đệ không phải một kẻ ngu ngốc, sau ngày hôm nay chắc hẳn hấn đã lơ mờ nhìn ra ai đã đứng sau chuyện này. Nhưng biệt viện này canh gác quá kỹ lưỡng, thâm nhập vào đây dò xét là chuyện không thể. Chỉ còn cách hướng sự điều tra về phía hoàng cung. Bắn một mũi tên về cung, xem có con thú nào bị trúng tên hay chỉ bắn vào không khí? Khi nghe nói hấn cũng đến Phong thành, ta đã đem sẵn Ngọc tỷ, chuẩn bị cho tình huống bị lộ rồi."

Kỳ vương đành phải cảm thán, sao cùng cha cùng mẹ mà đại ca lại thông minh như thế, còn mình thì.

Hấn đưa tấu chương cho Kỳ vương: "Đệ cất tấu chương này, đợi khoảng hai tháng sau thì gửi cho nhị đệ, hấn rất đa nghi nên tốt nhất làm sao cho thật giống như vừa từ hoàng cung gửi đến."

Kỳ vương nói: "Đại ca, đệ điều tra rồi, những kẻ ngăn chân chúng ta có hai toán. Một toán là người của Nha môn, lão tri huyện nói là họ nhận được tin báo có băng cướp muốn làm loạn nên phái binh đến bắt. Một toán khác thì không tra ra, nhưng..." nhưng cả hai đều biết đó là người Nam quốc.

"Ai báo tin." hấn vừa hỏi vừa ngồi vào bàn cờ, nghiên cứu cách phá thế bí.

"Một cô gái, họ không biết thân phận nàng ta."

"Hay thật, chưa biết người báo tin là ai, nguồn tin có đáng tin không mà đi bắt người. Hồ đồ. Truyền lệnh của ta, "Tri huyện Phong thành làm việc tắc trách, làm nhục Quốc mệnh, cách chức, tịch biên gia sản."

"Tuân mệnh."

Kỳ vương bước ra khỏi phòng nhưng rồi khựng lại, vẻ do dự muốn hỏi rồi lại thôi, cuối cùng không nhìn được, quay lại bên bàn cờ, ngồi trước mặt người nọ, hỏi: "Hoàng huynh, sao huynh biết được Thụy vương sẽ đến mà mai phục quanh đó, sao huynh lại giao công Tây cho người khác, nếu huynh ở đó chắc chắn Mạc Đình Chí không thể chạy thoát. Chuyện huynh đến đây rồi bày kế cho đệ vốn rất bí mật, sao hán đoán được kế hoạch của ta? Đệ không hiểu"

Nếu không giải thích rõ ràng thì hán sẽ bứt rứt không yên.

"Cuối cùng đệ cũng hỏi rồi sao? Có thể nhìn không hỏi này giờ, tiến bộ rồi nhì."

"Huynh..." sao cứ thích trêu hán.

"Hán không biết. Hán không hề biết mình đã trúng kế. Nếu biết, hán sẽ không đích thân xuất hiện tại cổng Tây. Ta nhận được tin báo Thụy vương đích thân đến đây từ trước giờ Ngọ. Lúc đó ta bèn nghĩ ngay từ đầu hán không hề có ý "Giương Đông kích Tây", thực sự người của hán trà trộn trong đoàn người Lục quốc. Nam quốc chỉ là mồi nhử thôi. Thụy vương đến là để tiếp ứng hán. Thế nên ta mới để người lại ở cổng Tây để phòng bắt trắc, rồi mang thêm người đến cổng Bắc để giúp đệ. Nhưng khi thấy người xuất hiện chỉ là kẻ thế thân, ta mới biết hóa ra hán thực sự trúng kế của ta, đoàn người Nam quốc mới là người tiếp ứng thực sự."

Ngừng lại một chút, hán thở dài. "Thực tế, ngay từ đầu, Thụy vương đến đây với mục đích khác, chỉ đơn giản là sự trùng hợp mà thôi. Còn ta thì mắc vào cái bẫy do ta tự tưởng tượng, thù địch. Còn việc xảy ra ở thành Tây, ta nghĩ là do hán tình cờ phát hiện, mới lên kế hoạch chạy trốn."

"Mạc Đình Chí đúng là Mạc Đình Chí, thật thông minh." Kỳ vương thán phục.

"Không, kế hoạch này không phải của hán. Người đến báo tin cho tri huyện là một cô gái, mà theo miêu tả thì không giống với Lạc Quế Ngọc. Người của ta nói từ đầu chỉ cuối Mạc Đình Chí không hề ra chỉ thị gì cho nàng ta, không có một hành động đáng ngờ nào. Chính vì vậy bọn thuộc hạ của ta mới không nhận hán. Bọn chúng tưởng là hán chỉ mang theo Lạc Quế Ngọc, không ngờ lại có thêm một cô gái khác, nên mới sơ suất. Nàng ta đã tự tìm cách xác định đâu là người của ta, rồi bày kế đánh lừa quan sai. Cái lòng ta thiết kế chặt chẽ như vậy, chỉ sót một lỗ nhỏ, vậy mà lũ chuột này cũng chạy thoát được. Ta quá đa nghi, suy tính quá kỹ, nên mới tạo ra lỗ hổng đó. Nghi ngờ đúng chỗ thì gọi là thận trọng, sai chỗ thì trở thành đa nghi mất rồi"

Câu nói mang hàm ý tự trách nhưng giọng điệu thoải mái, nhẹ nhàng.

"Huynh à, đừng mãnh như Tào Tháo mà còn bị tính đa nghi hại mà. Dù sao người cũng đang ở Phong thành, chúng ta từ từ mà bắt " Kỳ vương an ủi.

"Đệ ngây thơ quá rồi. Thụy vương đến đây chắc chắn có mục đích. Một mình Mạc Đình Chí đã khó đối phó nay lại thêm một Thụy vương nữa. Ta thà rằng hán đến cứu Mạc Đình Chí, chứ như bây giờ ta thật sự không nhìn thấu mục đích của hán. Chưa kể, hán sẽ trợ giúp cho Mạc Đình Chí chạy trốn nữa. Bây giờ ta đã có đến hai kẻ thù trong bóng tối, còn cả nhị ca luôn thích phá rối của đệ. Thật sự là một vấn đề khó giải mà."

Kỳ vương cũng không biết nói gì. Những trò cân não này thực sự không hợp với hán mà.

"Đệ hãy hết sức cảnh giác, canh gác cẩn thận. Từ bây giờ đến khi Thi hội khai mạc chỉ còn 5 ngày thôi. Sau khi khai mạc, Phong thành sẽ đóng cổng hoàn toàn. Hán chỉ còn có 5 ngày thôi. Ta nghĩ, hán sẽ nhanh chóng có hành động thôi."

Hán di chuyển một quân cờ trắng, cười sáng lạng, chỉ là một quân cờ nhỏ, không ai chú ý, nhưng đã nhanh chóng tháo gỡ tình thế bí bách, không phân thắng bại trên bàn cờ. Vai trò của quân cờ thật ngoài dự kiến.

"Xem nè, ta đã phá được thế cờ này rồi."

Quân trắng đã thắng, nhưng lần này trên bàn cờ thật sự, ai sẽ giành phần thắng đây?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trò Chơi Cân Não (6)

Buổi trưa nắng gay gắt như muốn thiêu đốt con người. Trong mật đạo ngầm nơi gần miếu hoang, cái nóng lại như gay gắt hơn. Nóng như muốn thiêu đốt tâm can. Tay Thanh Nguyên đã được băng bó cẩn thận. Thần sắc mỗi người đều trầm tư, căng thẳng. Không cần nói, ai cũng hiểu bây giờ khả năng toàn vẹn trốn khỏi thành của họ càng ít đi. Cuối cùng vẫn là Quế Ngọc dè dặt mở miệng. "Làm sao người biết được có người mai phục"

"Quan sát."

Quế Ngọc không phục.

"VẬY CÒN NHỮNG NHA SAI KIA, LÀM SAO NGƯỜI LỪA ĐƯỢC HỌ."

"DỰ DỄ."

"Làm sao người nghĩ ra kế này."

"Tình cờ"

Quế Ngọc: "....."

Đúng thật là tình cờ, đột nhiên nghe người ta bàn tán về băng cướp địa phương, có tên lão đại tên Hồ, thế là nghĩ ra.

Mặc kệ Quế Ngọc còn đang bất mãn, nàng quay sang Mạc Đình Chí: "Bây giờ tính sao?"

Tính sao? Hắn cũng muốn biết tính sao lắm. Đường như đây là một câu hỏi rất khó trả lời trong trường hợp này.

Hắn nói: "Chúng ta chỉ còn năm ngày để nghĩ cách. Để đảm bảo an toàn cho những người tham gia Thi hội, sau khi cuộc thi bắt đầu, tất cả cổng thành phải đóng chặt. Càng gần ngày đó, người ra vào càng ít hơn, cổng thành sẽ canh gác ngày càng nghiêm ngặt hơn. Tuy nói là năm ngày nhưng thực tế chỉ còn ba ngày."

Lại trầm mặc.

"Chỉ có ngày hôm nay thôi." Thanh Nguyên nhận định.

Cả hai người còn lại đều khó hiểu nhìn nàng.

Quế Ngọc phản đối. "Hôm nay vừa xảy ra chuyện lớn, cả thành tất nhiên đều phải giới nghiêm, lúc này trốn ra có khác nào nộp mạng."

"Chính vì ai cũng nghĩ như người vậy, nên mới là thời cơ thuận lợi nhất. Hôm nay đoàn sứ giả của cả năm nước đến cùng một lúc, cho dù bọn chúng có giới nghiêm thế nào, cũng phải tỏ ra tôn trọng khách, cũng sẽ có chỗ hở. Hơn nữa, bắt đầu từ ngày mai, những người đến tham dự ngày càng ít đi, cũng toàn là những nhân vật không quan trọng. Còn nữa, nếu ta không đoán nhầm, kẻ thù của các người là Kỳ vương hoặc Bình vương phải không?"

Ngay từ lúc nghe tin tri huyện bị cách chức, nàng đã hiểu người đối phó với họ không đơn giản. Chuyện tri huyện điều động binh mã giải vây cho nàng, ngoài những tên áo đen ra thì không ai biết được. Hơn nữa, những quan sai này đều đã cải trang ngay cả người dân Phong thành còn không nhận ra nữa là. Chỉ có một cách giải thích, đó là kẻ đứng sau đủ quyền thế để bắt các nha sai về tra khảo, tra ra rồi thì trực tiếp cách chức kẻ ngáng đường mình. Trong Phong thành này, người có thể cách chức một quan viên, ngoài hoàng đế ra, chỉ còn hai vị vương gia thôi. Chỉ có điều nàng không ngờ là chính hoàng đế mới là người ra lệnh.

Mạc Đình Chí không hề bất ngờ, với sự thông minh của nàng, không nhận ra mới là chuyện lạ. Hắn bông đùa. "Là Kỳ vương. Nàng sợ sao, cô bé."

"Nếu ta sợ, huynh có cho ta rút lui không?" đúng là giả tạo, lời nàng xuống bần rồi còn hỏi sợ không, sợ thì sẽ thoát thân sao?

"....."

"Được rồi, ta ra ngoài tìm cách. Tốt nhất là huynh nên ngoan ngoãn ở lại trong này". Chỉ sợ với thế lực của Kỳ vương, tìm đến đây là chuyện sớm muộn.

Đợi đến khi nàng khuất bóng, Quế Ngọc nhẹ giọng. "Chủ nhân, nàng ta..."

Mạc Đình Chí phát tay. "Nàng ấy sắp quay lại rồi."

Quế Ngọc trở mắt, quay lại làm gì?

Đúng nửa phút sau, nàng quay lại thật. Bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói

"Ta không biết cách ra."

Quế Ngọc té ghế, Mạc Đình Chí ôm bụng cười. Không khí dịu đi trong giây lát.

Thanh Nguyên cải nam trang. Tất nhiên, nàng không ngại thor đến nỗi tưởng là cột tóc lên, mặc bộ đồ khác là thành đàn ông. Nàng dán ria mép, vẽ lông mày thật rậm, độn nhiều vải vào người. Nhìn như một người đàn ông nhỏ con nhưng khỏe mạnh, bộ râu xồm xoàm cùng đôi lông mày rậm nhìn càng thêm mạnh mẽ, nam tính.

Nàng ngồi trong quán nước. Nơi thu thập tin tức tốt nhất, không phải ngay tại nơi đông người nhất sao.

Nàng nhìn sơ thấy quán nước vắng khách, bèn gọi bà chủ tới thêm trà nước, rồi giờ tuyệt chiêu ninh nọt, bắt đầu thu thập. "Bà chủ này, ta thường nghe nói Phong thành nơi đâu cũng là người đẹp, vốn lúc đầu không tin, nhưng giờ phải tin rồi đó. Ngay cả một bà chủ quán nước cũng đẹp như vậy mà"

Bà chủ to béo, mặt đỏ, đỏ cả mặt. "Huỳnh cứ giỡn. Có thật ta đẹp không? Chưa ai khen ta như vậy cả."

Nhìn vào gương mặt đỏ, thân hình to béo, đường nét thô cứng của bà ta, Thanh Nguyên dỗi lòng: "Thật, đẹp lắm. Vợ ta mà được như vậy ta cũng mừng."

"Huỳnh chỉ nhìn ta thôi."

Chị hai à, tỷ tỷ đã biết ta nhìn rồi sao còn cười đến ngoác cả miệng thế.

Chị ta ngồi ngay vào ghế đối diện Thanh Nguyên, vẻ thân tình hỏi: "Chú em là người ở đâu đến thế, không giống dân trong thành, họ cứ chê ta xấu xí, ế chồng."

"Ừ thì bọn họ đâu thấy được vẻ đẹp "Tiềm ẩn" của tỷ tỷ đâu." Thanh Nguyên đáp. Mỗi tội tìm hoài mà nó cứ ẩn.

Xong, lại nói tiếp: "Chẳng giấu gì tỷ tỷ, ta là người xứ khác, đến Phong thành làm ăn, muốn mua ít hàng đến Lục quốc bán. Nhưng không hiểu sao, mấy hôm nay thành canh gác nghiêm quá, không cho ra, hàng của ta cứ kẹt mãi."

Nói rồi còn bực tức đập tách trà xuống một cách thô lỗ.

Chị chủ quán lắc đầu ra vẻ hiểu biết: "Vậy là chú không biết rồi. Hôm nay Phong thành đại loạn, Kỳ vương ra lệnh canh gác nghiêm ngặt để tìm thích khách. Có lẽ những ngày tới canh phòng còn nghiêm hơn nữa, chú em muốn ra khỏi thành thì phải tranh thủ ngay hôm nay."

Thanh Nguyên ra vẻ khó xử: "Vậy hàng của ta thì sao? Đó là cả gia tài của ta, là mạng sống của ta đó. Không thể bỏ lại được."

"Vậy thì khó rồi, chú không phải thích khách, có ra khỏi thành cũng không sao, nhưng còn muốn mang theo hàng thì..." Chị ta nhìn vói vẻ thông cảm, rồi như sực nhớ ra. "À, sao chú không tìm Huỳnh gia đi"

"Huỳnh gia?"

Chị ta phản kích: "Huỳnh gia chuyên về vận chuyển hàng hóa, rất có thế lực nơi này. Ta nghe nói hôm nay họ có chuyển một chuyến hàng rất quan trọng sang Lục quốc. Toàn là những kỳ trân dị bảo, nghe nói chuyến hàng này rất quan trọng, đã có được gấp phép xuất thành rồi. Sao chú không gửi nhờ hàng của mình chung với hàng của họ."

Thanh Nguyên suy nghĩ thấy đây quả là cách an toàn nhất, bèn hỏi tiếp: "Ai là người làm chủ Huỳnh gia vậy."

"Gia đình đó có ba người con, vì tranh chấp tài sản, không ai nhường ai nên bây giờ Huỳnh gia do cả ba cùng làm chủ. Phải có sự đồng ý của cả ba mới được chuyển hàng. Thiếu một người cũng không được."

"Họ là những người như thế nào vậy."

"Ông chủ lớn, là cậu cả thì rất háo sắc nhưng cũng rất sợ vợ. Cậu hai thì rất mê cờ bạc, lúc nào cũng lê la khắp các sòng bạc." Nói tới đây, chị ta lộ ra vẻ chán ghét.

"Riêng cậu út thì ngược lại, chẳng những tốt bụng mà còn rất giỏi làm ăn, chỉ tiếc là con của thiếp thất, không có quyền hạn gì trong nhà. Chú tìm họ thương lượng đi. Nếu dè lâu, hàng của cậu càng khó thoát"

"Cám ơn tỷ tỷ." Món "hàng" này thật quá phiền phức đi.

Bỗng có khách đến, chị chủ quán lùi đi mất còn mình Thanh Nguyên ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ mãi. Cuối cùng, tìm ra đối sách, nàng đứng dậy, trả tiền rồi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trò Chơi Cân Não (7)

Thanh Nguyên đứng trước thanh lâu lớn nhất trong Phong thành. Nơi này không hổ là chốn ăn chơi, cả ban ngày ban mặt mà cũng công khai làm ăn như thế. Cả tòa nhà sừng sững hùng vĩ, bên trong là cảnh trụy lạc, xa hoa, khắp nơi đều có mùi phấn hoa, tiếng cười đùa.

Nàng vừa bước vào, tú bà liền đơn đã chạy tới chào hàng. Khuôn mặt bà ta dày phẩn, nụ cười rất thân thiện, nhưng cực kỳ giảo hoạt, lời đòi.

Nàng dúm một nén bạc vào tay bà ta

"Bà chủ, ta muốn tìm ông chủ Huỳnh."

Bà ta nghiêm mặt lại, ông chủ Huỳnh bí mật đến đây, làm sao nàng ta biết được.

Thanh Nguyên cười cười, vậy ra ông ta ở đây thật. Khi nàng đến Huỳnh gia tìm, không ai biết ông ta ở đâu, nàng liền nghĩ ngay tới thanh lâu. Con người thường có tâm lý không thích đến chỗ ăn chơi vào buổi trưa, thấy không thoải mái, sợ người ta phát hiện, đến buổi tối thì vui vẻ hơn. Nhưng thực tế, cho dù họ có đến buổi tối thì cũng không che giấu được việc họ đã đến thanh lâu, và cũng chẳng vui vẻ hơn tí nào. Đây chỉ là tâm lý. Nhưng có một con cạp cái trong nhà, muốn ăn vụng chỉ còn cách đến vào ban ngày, hơn nữa đến ngay trong giờ làm việc thì thích hợp nhất.

Nàng chỉ đến đây cầu may thôi, cũng không chắc chắn lắm, dù sao Phong thành cũng có cả chục thanh lâu. Không ngờ nàng may mắn đến thế, vừa đoán đã trúng.

Thấy tú bà có vẻ do dự, không muốn làm mất lòng khách lớn, nàng trấn an

"Bà đừng lo, ta chỉ đến bàn chuyện làm ăn thôi. Không phải do vợ ông ta phải tới đâu. Nếu bà sợ làm mất lòng ông Huỳnh thì cứ mặc kệ ta, xem như không biết chuyện gì là được. Đây là chút long thành." nói rồi nàng lại dúm thêm một thỏi bạc nữa.

Lúc này nét mặt tú bà mới giãn ra, thân thiện nói: "Quý khách lần đầu tiên đến hả."

Rồi quay sang cô gái bên cạnh. "Xuân à, muội dẫn khách lên phòng ba ở tầng hai đi, nhớ đừng làm phiền "vị khách lớn" ở phòng bên cạnh nha."

"Cám ơn bà chủ." Thanh Nguyên đi theo cô gái tên Xuân lên tầng hai, trước lúc đi còn quay lại nhìn, bà ta đúng là một con hồ ly thành tinh mà.

Lúc đi ngang phòng một nằm bên cạnh phòng hai, ghé mắt vào, thấy ngay một gã trung niên bên trái một nàng, bên phải một nàng, vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Nhìn vào độ xa hoa của căn phòng, cùng với sắc đẹp của các cô kỹ nữ, ngoài ông chủ Huỳnh giàu có ra, còn ai dám chơi sang thế chứ.

Nàng bước vào phòng bên cạnh, rồi nói với cô gái tên Xuân

"Nàng..." chưa kịp nói hết, nàng ta đã ngắt lời

"Xin lỗi, bà chủ dặn ông không được ra khỏi phòng này." Nàng cười rất dịu dàng nói

"Ta đâu có định đi đâu. Có người đẹp như nàng rồi sao còn nhớ đường về. Người đẹp, nàng ra ngoài gọi giúp ta cậu người hầu đứng trước cửa vào đi. Cậu bé lúc nãy đi theo ta đó." lại dúm thêm ít bạc vào tay nàng ta. Có tiền mua tiền cũng được.

Có bạc trong tay, cô gái cười tít mắt đi ngay.

Khi đến đây, nàng đã lờ mờ trước việc ông chủ Huỳnh thỏa thuận với tú bà, không cho ai biết ông ta ở đây.

Bà già đó rất giảo hoạt, tất nhiên sẽ không vì vài nén bạc của nàng mà làm mất vị khách lớn. Chỉ là nghe nàng hỏi vậy, bà ta nghĩ là nàng đã biết ông ta ở đây rồi, nếu để nàng đi thì sẽ báo tin cho kẻ khác. Nên mới "Lấy lùi làm tiến", nhốt nàng trong này. Chỉ sợ trước khi ông chủ Huỳnh chưa rời khỏi đây thì nàng đừng hòng chuồn. Nhưng mà "Người có kẻ Trương Lương, ta có thang vượt tường".

Thực ra nàng không có mang theo một người hầu nào cả. Nhưng những cậu bé ăn mày thì ngoài cổng thanh lâu có đây, chúng lại rất khôn lanh, chỉ cần nghe có người gọi đến thì mặc kệ có gọi mình hay không, cũng tranh thủ cơ hội kiếm ăn.

Quả nhiên, nốt lát sau cô gái tên Xuân dẫn về một cậu bé ăn mày nhìn có vẻ sáng sủa, đôi mắt rất lanh lợi.

"Có phải người này không?" giọng nàng ta đầy vẻ khinh bỉ.

"Cám ơn. Đúng là cậu ta. Nàng đi ra đi."

Đợi sau khi nàng ta ra khỏi phòng, Thanh Nguyên nói với cậu bé: "Em rất thông minh, biết thức thời, tranh thủ hơn cao thủ mà, bây giờ em giúp ta đến Huỳnh phủ, không cần biết bằng cách nào, em cũng phải gặp được Huỳnh đại phu nhân, nhấn là chồng nàng ta đang ở đây. Chỉ cần thấy nàng ta đến, ta sẽ thưởng lớn."

Cậu bé không nói một lời, quay người đi mất. Còn Thanh Nguyên thì ngồi thêm một lúc, căn thời gian cho thích hợp rồi bước sang phòng bên cạnh. Nàng đẩy cửa bước vào, trong phòng có ba người đang cười đùa, uống rượu. Hai cô gái và một người đàn ông. Họ sừng sốt nhìn nàng. Nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện người đàn ông, gật đầu chào hỏi ông ta: "Ông chủ Huỳnh"

Ông ta chán ghét nhìn nàng: "Người là ai? Ai cho người vào." rồi quay sang cô gái bên cạnh, tức giận chất vấn: "Bà chủ các nàng làm ăn thế hả?"

Nàng vội lên tiếng: "Bà chủ không tiết lộ gì cả, xin ông chủ Huỳnh chớ giận. Ta chỉ tình cờ thấy ông ở đây, nên vào bàn chuyện làm ăn thôi."

"Tôi đang bận, ngày khác hãy nói. Mời ông ra khỏi đây ngay."

Không để ý tới lệnh đuổi khách, giọng đều đều nói: "Ta có một lô hàng, xin ông chủ cho phép quá giang hàng của ông đến Lục quốc."

"Khỏi cần nói gì hết, hàng của ta rất quan trọng, không thể làm bậy được, không tiễn."

Thanh Nguyên nghe tiếng bước chân rầm rập, bèn nhanh chóng kéo hai cô gái bên cạnh ông ta lại, hai tay ôm hai cô. Ông chủ Huỳnh tức giận muốn mở giòng ra chửi thì cánh cửa bị đá văng, một người đàn bà trung niên, mặt mũi hầm hầm bước vào: "Giỏi lắm, Huỳnh Chánh, ông dám ăn vụng sau lưng ta ư, lại còn trong giờ làm việc?"

Ông chủ Huỳnh sợ tới lấp bắp cả miệng, không còn vẻ hống hách của ông chủ lớn tí nào. "Bà.. bà .. bình tĩnh nghe ta giải thích... nghe ta nói..."

"Giải thích cái gì, ta không tha cho ông..." ngay lúc bà ta muốn lao vào xé xác ông chồng ăn chả, Thanh Nguyên lên tiếng giải vây. "Bà chủ Huỳnh, xin cho ta nói một lời được không?"

Lúc này bà ta mới để ý thấy còn một người khác trong phòng, không muốn mất mặt nên mới bình tĩnh lại: "Người đừng ngụy biện cho ông ta làm gì. Người cũng cùng một giuộc với ông ta thôi."

"Bà hiểu lầm rồi, bà Huỳnh. Chúng tôi đang bàn chuyện làm ăn. Ông chủ Huỳnh đang định ký tên đồng ý một chuyện làm ăn với ta. Bà xem, ta còn mang cả hợp đồng đến đây. Có ai đi Thanh lâu mà mang theo cả thứ này không?" vừa nói cô vừa lôi bản hợp đồng ra cho bà ta coi.

Thấy được cứu, ông chủ Huỳnh lên tục gạt đầu: "Phải đó, phải đó"

Bà ta bán tín bán nghi: "Bàn việc gì mà đến Thanh Lâu?"

"Thực ra đã bàn xong rồi, đến đây chỉ để kí kết thôi, ông ấy vừa định kí tên thì bà đến. Phải không, ông chủ Huỳnh?"

Nói rồi Thanh Nguyên liếc nhìn ông ta. Ông ta chần chừ một lúc, nhưng thấy vẻ dửng dưng của bà vợ, đành qua kí tên vào hợp đồng, thậm chí còn chưa kịp nhìn vào xem trong đó viết cái gì.

Bà vợ cũng biết việc làm ăn quan trọng hơn nên hậm hực nhìn ông ta kí tên vào tờ giấy xong mới hỏi: "Có thật không?"

Ông ta nhìn Thanh Nguyên cầu cứu. Đã kí tên rồi mau giúp ta giải vây.

Thanh Nguyên nhìn tờ giấy mỉm cười hài lòng, nói giúp: "Tất nhiên rồi, việc làm ăn quan trọng vậy, có thể đem ra đùa sao? Bà không thấy chỉ có ta ôm mỹ nhân, còn ông Huỳnh thì không có cô nào sao? Thực ra lúc đầu ông ấy cũng không muốn đến đây, sợ sẽ làm vợ hiền phải buồn lòng. Nhưng vì chiều theo ý ta, ông ấy mới bắt buộc đi đến thôi. Có người chồng tốt vậy, bà phải mừng chứ sao lại suốt ngày nghi ngờ này nọ."

Bà ta nghe vậy, vẻ mặt dịu đi rất nhiều, nhìn thấy quả thật ông chồng không ôm cô nào cả, cũng nguôi giận, dịu dàng nhìn chồng: "Sao không giải thích? Thôi được rồi, thiếp về nấu canh cho chàng tắm bồ, chàng không được la cà ở những nơi này lâu qua đó" xong, vui vẻ bỏ đi.

Ông Huỳnh như vừa thoát khỏi đại nạn, một câu bà xã hai câu bà xã, cung kính như kẻ hầu, chỉ sợ bà ta không chịu đi.

Đợi sau khi bà ta đi rồi, ông ta hậm hực nhìn Thanh Nguyên, mắng: "Đồ tiểu nhân. Dù sao không phải chỉ có mình ta đồng ý là được đâu. "

Thanh Nguyên chỉ cười, không hề có chút tức giận, đáp: "Đúng, ta tiểu nhân, ta chấp nhận. Nhưng mà ông Huỳnh này, ta cảnh cáo ông, đừng nghĩ tới chuyện cảnh báo cho nhị gia. Ông thừa biết, nếu chuyện này chỉ có một mình ông kí tên, mọi tội lỗi sẽ trút lên đầu ông đấy. Nhị gia và tam gia sẽ không bỏ qua cơ hội đập đổ ông đâu. Thà cả ba người cùng chia tội, còn hơn gánh mọi thứ một mình. Người ta nói "anh em hoạn nạn có nhau" mà."

Nàng đứng dậy đi ra khỏi phòng, nàng biết, ông ta sẽ không nói cho nhị gia. Dù sao ông ta cũng không mạo hiểm địa vị của mình, chỉ là một chuyện hàng thôi, mất mát đến đâu chứ.

Ánh mắt ông ta vẫn chăm chăm dán vào lưng nàng, mãi đến khi nàng đi mất.

Tại một sông bài náo nhiệt nhất Phong thành.

Tìm nhị gia dễ hơn đại gia nhiều. Nhị gia này gần như xem sông bài là nhà. Chỉ cần hỏi thăm một tí là biết ngay.

Trong sông bài có đủ loại người, có đủ các loại bài bạc. Từ ông nông dân đến phú thương, thư sinh có đủ. Ai cũng mải mê thả tâm trí vào những canh bạc, không ai để ý đến nàng.

Sông bạc có ba tầng.

Tầng một là dành cho những con bạc bình thường.

Tầng hai dành cho người khá giả.

Tầng ba dành cho những người quyền quý, giàu có, thế lực.

Huỳnh nhị gia đang ở tầng ba. Vừa liếc mắt, nàng đã nhìn ra ông ta ở đâu, lập tức bước tới.

Không phải vì ông ta quá nổi bật hay xuất chúng gì, mà bởi trên bàn tài xỉu luôn vọng ra giọng nói oang oang, hách dịch : "Huỳnh nhị gia ta mà không đủ tiền sao chơi sao?"

"Ta đường đường là thiếu gia nhà họ Huỳnh, ta nói tài là tài."

Nàng quan sát trên bàn tài xỉu, ông ta đặt cả trăm lượng vào tài.

Đích thực không hổ danh là tên phá của mà.

Mười lượng đã đủ cho cả gia đình bình thường sống một tháng, vậy mà một trăm lượng chỉ đủ để ông ta thua ngay trong chớp mắt.

Tên này đối lập với anh trai mình hoàn toàn. Đại gia to béo, bụng phệ ra dáng một ông chủ, còn hấn ồm nhom, gầy gò nhìn như tên ma đói. Đúng là tướng của một con bạc đích thực mà.

Nàng đứng quan sát rất lâu, ông ta đặt con nào thì thường không ra con đó. Nhưng càng thua thì ông ta càng hăng máu, càng đặt nhiều hơn. Lại có thêm vài tên cứ đứng bên cạnh khích tướng, nên chẳng bao lâu, tập ngân phiếu trên bàn đã vơi đi một nửa.

Nhị gia bực bội, rửa thắm: "Cái số chó chết gì thế. Hôm nay xui quá. Không chơi"

Nghe vậy, tên lác xí ngầu lại liếc mắt ra hiệu cho hai tên đứng cạnh nhị gia. Hiểu ý, chúng lại ra sức khiêu khích: "Nhị gia đừng giận, mau đặt thêm vài ván đề gỡ xui đi."

"Đúng đó nhị gia, ngài giàu có vậy thì xá gì vài đồng lẻ.."

"Đúng đó, đúng đó...."

Nhị gia suy nghĩ lại, quyết định đặt thêm, nhưng lại nghe một giọng nói ồ ồ: "Nhị gia có muốn cá cược với ta không?"

Là Thanh Nguyên.

Nhị gia hứng thú nhìn nàng, hỏi: "Cá cược? Cược gì? Ngươi lấy gì mà cược? Tiền hay sắc? Tiền thì ngươi có vẻ không có. Còn sắc? Ta không có hứng thú với đàn ông nha"

Mọi người cười ầm lên. Thanh Nguyên cũng cười theo, không hề xấu hổ hay nổi giận như hấn tường.

"Ngươi cười gì?" hấn hỏi

"Ta cười đường đường là nhị gia của Huỳnh gia lại không dám cá cược với hạng người nhỏ nhoi như ta."

Hấn tức giận rống lên: "Ai nói ta không dám. Ngươi cược gì. Ta chấp hết."

Đúng là thứ công tử bột ngu ngốc.

Thanh Nguyên vỗ tay, nói: "Không hổ danh là nhị gia. Anh hùng lắm. Ta muốn cược ván sau, nhị gia nhất định sẽ thắng. Nếu Nhị gia thắng thật, ta chỉ muốn xin ngài đồng ý một vụ làm ăn nhỏ thôi."

"Làm ăn gì?" hấn nghi ngờ hỏi.

"Chỉ là ta muốn quá giang một chuyến hàng nhỏ sang Lục quốc thôi. Sao? Nhị gia không dám à?"

"Hừ, ta thì có gì mà không dám" dù sao không phải chỉ mình hấn đồng ý là được, còn đại ca và tam đệ mà.

"Nhưng nếu ván sau ta thua thì ngươi mất gì? "

"Nếu ván sau nhị gia mà thua..." nàng rút con dao ra, chia bàn tay lên bàn, đâm con dao vào giữa ngón trỏ và ngón cái. Quát thật lớn: "Ta sẽ mất một bàn tay."

Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn nàng, là một bàn tay nha, dù sao tiền bạc cũng là vật ngoài thân, mất rồi thì kiếm lại được, nhưng đây là tay người, cắt rồi không thể mọc lại. Tên này là dùng cảm hay điên đây?

Nhị gia thì rất hưng phấn. Chưa bao giờ chơi một trò kích thích như vậy. Nếu hấn thắng ván này, thì được tiền, cùng lắm chỉ mất một chữ ký, một vụ làm ăn nhỏ nhoi thôi, mà chưa chắc hai người kia đồng ý nữa. Nếu thua cũng chẳng mất mát gì, chỉ là ít tiền thôi.

Hắn cười sáng khoái

"Được. Ta đặt tài. Ta đã thua liên tục cả ngày rồi. Xem người làm sao xoay chuyển vận số của ta."

Thanh Nguyên lập tức quay qua nói với những người trong sòng bạc. "Xin mọi người làm chứng giúp chúng ta. Nhị gia đã hứa sẽ kí tên đồng ý một vụ làm ăn cho ta nếu ta thắng. Mọi người nhớ làm chứng đó."

"Được, được..." họ đều đồng thanh trả lời. Có vẻ như một bàn tay người chẳng là cái thá gì.

Mọi hoạt động bài bạc khác đều dừng lại. Ai cũng hồi hộp theo dõi trận cá cược này, vẻ mặt không giấu nổi vẻ phấn khích.

Nhà cái lắc cái chén đựng xí ngầu. Mọi người hồi hộp nhìn theo từng nhịp lắc của nhà cái.

Khi nhịp lắc cuối cùng dừng lại, nhà cái nói: "Rồi, mở đây."

Ngay lúc hắn định mở cái chén ra, Thanh Nguyên la lên: "Dừng lại." Mọi người nhìn nàng chăm chăm, muốn xem "Trong hồ lô của nàng bán thuốc gì".

Nhị gia chế giễu: "Sao? Hối hận à?"

Mặc kệ mọi người nói gì, nàng đẩy tên nhà cái ra, không cho gã đến gần bàn tài xỉu.

Nàng lấy hết tiền đặt bên tài, dồn sang bên xỉu. "Ta muốn đặt xỉu."

Nhà cái biến sắc, định chạy ra lắc thêm lần nữa, Thanh Nguyên giơ tay cản lại. Ánh mắt sắc bén như dao. "Vây là đủ rồi. Không cần lắc nữa."

Quay qua nhị gia, nàng nói: "Nhị gia không có ý kiến gì chứ."

Tất nhiên, dù sao tài hay xỉu không quan trọng, hắn gật đầu.

Thanh Nguyên nhìn lướt qua một lượt, rồi từ từ mở cái chén ra.

Nàng hét lên. "Hai, ba, ba, xỉu. Nhị gia thắng."

Mọi người ò lên: "Thắng rồi, thắng kia."

Nhà cái mặt xanh lét, ván này nhị gia đặt gần một ngàn lượng. Là một ngàn lượng. Hắn không còn cách nào, đành lấy tiền ra chung.

Nhị gia hài lòng nhận tiền, cười suốt. Thắng mà cũng là thua, thua cũng như thắng. Hắn nói: "Người thắng rồi. Tốt lắm. Lấy hợp đồng đi. Ta luôn là người giữ lời mà"

Hắn vui vẻ ký vào hợp đồng. Cũng như đại gia, hắn cũng không thèm nhìn vào trong đó viết gì.

"Nhị gia thật là đại nhân vật, thắng không kiêu, thua không nản. Ta bội phục."

Nhị gia cười tít mắt, Thanh Nguyên nhanh chóng lẩn vào dòng người, đi mất, không ai để ý nàng nữa.

Bây giờ chỉ còn tam gia.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trò Chơi Cân Não (8)

Thật ra không phải Thanh Nguyên may mắn hay có tài tiên đoán gì. Chỉ là nàng quan sát thấy mỗi lần bên tài đặt nhiều tiền hơn, thì thế nào cũng lắc ra xỉu, và ngược lại.

Rõ ràng nhà cái đã giở trò trong mấy viên xí ngầu đó. Đây chỉ là một loại bạc bịp đơn giản. Chỉ cần chịu khó để ý là biết ngay.

Trước cửa hiệu nhà họ Huỳnh.

Thanh Nguyên tự tin bước vào, tên chủ quầy đơn đã cười hỏi nàng muốn giao hàng hay làm ăn.

Nàng chỉ cười, đút vào tay hắn một nén bạc, nói muốn tìm tam gia. Có bạc, hắn cười tươi rồi đưa nàng vào phòng khách ngồi đợi.

Tam gia Huỳnh Tân nổi tiếng là một nhà buôn mát tay, rất giỏi kinh doanh, quan hệ rộng rãi, được người Phong thành yêu mến.

Tam gia là con riêng của Huỳnh lão gia với một người hầu nữ trong nhà. Luôn bị đại phu nhân căm ghét. Cũng như tam tiểu thư của Tiêu phủ, nhờ tài kinh doanh mà được Huỳnh lão gia đề ý, tin tưởng.

Hắn không háo sắc như đại gia, không ham mê cờ bạc như nhị gia, cũng không rượu chè. Nhưng đã là con người thì ai cũng phải có dục vọng, chỉ là người thông minh thì biết áp chế dục vọng của mình. Và vị tam gia này, tuyệt đối là một người thông minh.

"Nghe nói công tử tìm ta có việc."

Quay đầu lại, Thanh Nguyên thấy một thanh niên chưa đến ba mươi, gương mặt có nhiều nét tương đồng với hai người kia, nhưng khí chất thì thanh tao hơn hẳn.

Hắn ngồi vào vị trí giành cho chủ rồi mỉm cười, hỏi: "Xin hỏi là việc gì vậy?"

Thanh Nguyên ngồi vào vị trí của khách, mỉm cười đáp: "Quân tử không thích vòng vo dài dòng. Ta xin nói thẳng, ta có một lô hàng, muốn nhờ Huỳnh gia cho quá giang sang Lục quốc."

Hắn hơi sững sốt trước thái độ quá thẳng thắn của nàng, nhưng không phải suy nghĩ lâu, hắn đáp: "Xin lỗi, chuyển hàng tới Lục quốc rất quan trọng, ta không muốn vì một món lợi nhỏ mà hỏng việc."

Thanh Nguyên cũng không bất ngờ gì, thực tế ai cũng thấy, Phong thành vừa xuất hiện thích khách, lại đang rối loạn, chỉ cần là người sáng mắt sẽ không nhận lời, nhưng.....

"Nhưng nếu không phải một món lợi nhỏ. Mà cơ hội làm chủ sản nghiệp của Huỳnh gia thì sao?"

Tay cầm tách trà của Tam gia hơi khựng lại, lát sau, hắn đặt cái tách xuống, nói: "Cậu có dụng ý gì? Muốn chia rẽ anh em tôi sao?"

Tam gia này quả thông minh, vẫn còn biết tỉnh táo trong mọi trường hợp. Nhưng tách trà bị khựng lại chứng tỏ hắn đã ít nhiều động lòng.

"Xin tam gia đừng lo, ta không phải là người của Huỳnh lão phu nhân, hay đại gia, nhị gia phái tới đâu thăm dò ngài đâu. Ta thật sự có thành ý làm ăn cùng tam gia. Trong chuyện này ngài tuyệt đối "Trăm lợi không có một hại."

Thấy hắn vẫn có vẻ do dự, nàng còn bồi thêm một câu: "Ở đây không có ai cả. Không ai nghe được đâu."

"Nói đi"

"Xin ngài xem hai bản hợp đồng này, ngài sẽ hiểu." vừa nói nàng vừa rút hai bản hợp đồng đã được kí, đưa cho tam gia.

Hắn nhìn lấy, đọc sơ qua một lượt, rồi trợn mắt lên, vẻ không thể tin được, đọc thêm một lần nữa. Trong đó viết: "Huỳnh gia đồng ý giúp Trần Thanh Nguyên, vận chuyển một chuyến hàng sang Lục quốc vào giờ Mùi (13-15h) ngày hai mươi lăm năm Tòng đế. Nếu chuyến hàng bị mất mát hay hao tổn gì, thì ta Đại gia Huỳnh Kính và Nhị gia Huỳnh Thành, xin rút khỏi vị trí chủ nhân của Huỳnh gia. Để lại toàn bộ quyền điều hành mọi việc kinh doanh của Huỳnh gia cho tam gia Huỳnh Tân"

Hắn dĩ nhiên hiểu điều này nghĩa là gì, hắn thắc mắc: "Làm sao cậu có được chữ kí của các anh ấy?"

"Xin tam gia yên tâm, ta có nhân chứng cho thấy họ kí những bản hợp đồng này trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo."

Hắn nhìn nàng, ánh mắt như muốn hỏi tại sao nàng phải làm vậy?

Hiểu được nghi vấn của hắn, nàng đáp: "Tam gia yên tâm, trên đời này không ai cho không biếu không ai cái gì cả. Dĩ nhiên ta cũng có mục đích của mình. Chuyến hàng này của ta rất quan trọng, nếu không chuyển khỏi Phong thành ngay hôm nay thì sẽ rất phiền phức. Ta cần chuyển hàng, tam gia cần phá bỏ hai hòn đá ngáng chân. Hai ta đều có lợi cả. Tội gì không làm?"

Tam gia vẫn chần chừ không dám quyết định. Thanh Nguyên biết hắn đang dao động, tranh thủ thuyết phục tiếp. "Tam gia. Không chỉ ta mà dân chúng trong thành đều biết, đại gia là kẻ háo sắc, bất tài, còn nhị gia thì là một tên phá của. Huỳnh gia đều nhờ ngài mới được ngày hôm nay. Ngài cam lòng nai lưng ra làm trâu làm ngựa, để họ rung đùi ngồi hưởng sao? Ta biết ngài đang nghĩ gì. Ngài sợ người ta đàm tiếu nói ngài là kẻ phản trắc, bán đứng cả anh em. Nhưng chẳng phải người xưa có câu "Vô độc bất trượng phu" sao? Người làm việc lớn thì xá gì miệng lưỡi thế gian. Ngài là người thông minh, ta không cần nói ngài cũng biết, đây là cơ hội duy nhất để ngài tổng cổ hai kẻ ăn hại đó. Ngài suy nghĩ kỹ lại đi. Bây giờ họ muốn lợi dụng ngài, nên mới để ngài yên ổn làm "Tam gia", nhưng khi ngài hết giá trị lợi dụng, chắc gì họ sẽ không vứt bỏ ngài. Lúc trước còn có Huỳnh lão gia giúp ngài, nhưng bây giờ lão gia đã không còn nữa. Họ lúc nào cũng có thể viện lý do ngài là con kẻ ở mà đá ngài đi. Tam gia, "Thà ta phụ người chứ đừng để người phụ ta.", ngài hiểu đạo lý đó mà."

Có vẻ như hắn hiểu lời nàng, lại cũng như không hiểu.

Hắn cứ miên man suy nghĩ mãi nhưng Thanh Nguyên đã nắm chắc phần thắng. Ngay từ đầu, khi thấy tách trà khựng lại thì nàng đã biết tam gia này cũng không ưa hai ông anh, cũng có sẵn những bất mãn. Chỉ cần quạt tí lửa là cháy bùng ngay.

Quả nhiên, sau khi suy tính rất lâu, hắn thận trọng hỏi: "Cậu tính làm sao để lô hàng của mình bị tổn thất, nên biết bảo tiêu của Huỳnh gia không phải kẻ vô dụng. Hơn nữa, làm sao ta biết những món hàng của cậu không gây hại cho Huỳnh gia."

Thanh Nguyên nghiêm mặt lại, đáp: "Tất nhiên sẽ có nguy hiểm. Ta đã nói rồi sẽ không ai cho không biếu không ai cái gì. Nếu không nguy hiểm, việc gì ta phải tốn bao công sức thuyết phục các ngài. Nhưng càng nguy hiểm thì phần thưởng càng lớn. Ta cam đoan chỉ cần ra khỏi Phong thành, ta sẽ làm cho lô hàng của mình biến mất ngay. Trách nhiệm của ngài là làm sao cho món hàng của ta qua công thành trót lọt. Đó không phải việc của ta. Lô hàng của Huỳnh gia vận chuyển khá quan trọng, lại toàn đồ dễ vỡ, quan sai sẽ không dám tra xét kỹ càng. Việc qua mặt họ tương đối dễ, chỉ sợ ngài không có gan làm thôi."

"Ta có thể biết lô hàng đó là gì không?" hắn cầm tách trà lên uống, mắt nhìn nàng với vẻ dò xét. Tên này rốt cuộc là ai.

"Ta nghĩ ta có quyền bảo vệ sự riêng tư của mình. Ngài chỉ cần biết đây là một lô hàng nguy hiểm."

Thanh Nguyên rút tờ hợp đồng đã ghi sẵn, để lên bàn: "Nếu ngài đồng ý thì hãy xem kỹ bản hợp đồng này rồi ký. Yên tâm, ta sẽ không lừa ngài đâu. Ta sẽ không xài một chiêu tới ba lần."

Tam gia lấy tờ hợp đồng lên, chăm soi thật kỹ, trong đó viết: "Tam gia Huỳnh Tân đồng ý vận chuyển một lô hàng ra khỏi Phong thành. Sau khi đến Lục quốc, Trần Thanh Nguyên có trách nhiệm làm cho lô hàng biến mất, và giao lại hai bản hợp đồng của nhị gia, đại gia cho Tam gia. Trần Thanh Nguyên cam đoan sau khi ra khỏi Phong thành, sẽ đường ai nấy đi, không làm phiền Huỳnh gia nữa. Nhưng bù lại, tam gia không được phép xem xét, dò hỏi bất cứ thông tin gì về lô hàng. Nếu Tam gia nuốt lời không chịu chuyển hàng, thì phải dùng toàn bộ sản nghiệp của Huỳnh gia để bồi thường. Ngược lại, nếu Trần Thanh Nguyên không chịu giao hàng hay vi phạm bất cứ điều khoản gì trong hợp đồng, thì cả Trần Thanh Nguyên và lô hàng sẽ giao cho tam gia toàn quyền xử lý."

Xem thật kỹ hợp đồng, hắn quyết định liều một phen. "Được ăn cả ngã về không." Hắn đặt bút ký tên vào bản hợp đồng. Chữ ký đẹp như rồng bay phượng múa. Huỳnh Tân.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trò Chơi Cân Não (9)

"Tam gia làm việc rất quyết đoán. Trước giờ Mùi ta sẽ đưa hàng qua. Ta cũng sẽ trà trộn để đi theo chuyển hàng. Chúc cả hai chúng ta đều thành công lấy được thứ ta muốn. Ta xin phép đi chuẩn bị."

Mục đích đạt được, Thanh Nguyên chuẩn ngay. Tam gia biết dây cung đã lên nỏ, muốn rút lại cũng không kịp, đâm lao thì theo lao, nhanh chóng đi sắp xếp mọi thứ.

Thanh Nguyên về miếu hoang, như mọi lần, Mạc Đình Chí ra đón nàng vào mật đạo. Nàng vẫn phải bịt mắt. Sau khi vào phòng, hắn căng thẳng hỏi: "Nàng đã tìm được cách chưa?"

Thanh Nguyên lờm lờm thật lâu, rồi mở miệng: "Giờ ta thấy hơi hối hận. Đáng ra lúc trước ta phải vùi đủ một trăm điều ước mới phải."

Hắn phá ra cười: "Cái đồ tham lam này. Có hối hận cũng đã muộn, làm ăn lỗ vốn rồi."

Hắn biết nàng đã tìm được cách nên mới thoải mái như vậy.

Thanh Nguyên cũng cười cười, không hiểu sao hắn không còn đáng sợ như ban đầu nữa.

"Tôi đã thỏa thuận để Huỳnh gia 'vận chuyển' các người ra khỏi thành, rất nguy hiểm, nhưng đây là cơ hội duy nhất, phải liều thôi. Bây giờ việc trước mắt là làm sao đưa hai người ra khỏi mật đạo này mà không bị lộ. Anh có cách gì không?"

Mạc đình Chí yên lặng ngẫm nghĩ, hỏi: "Từ đây đến nơi tập trung để xuất phát mất bao lâu?"

"Đại khái nửa canh giờ."

"Chúng ta có thể nín thở trong nửa canh giờ."

Một câu nói tối nghĩa dường như chỉ có hai người hiểu. Thanh Nguyên quay người bước đi, Mạc Đình Chí đưa nàng ra ngoài.

Quế Ngọc không hiểu nhưng không muốn hỏi gì cả. Càng hỏi nàng càng cảm thấy mình chỉ là người thừa, không cùng thế giới với họ.

Khoảng một lúc sau, Thanh Nguyên quay lại, mang theo hai chiếc rương cực lớn. Nàng lấy con dao ra, đục nhiều lỗ nhỏ quanh thân và dưới đáy rương.

"Ta đã nhờ người của Huỳnh gia tới đưa "hàng" đi. Lát nữa họ sẽ tới. Hai người mau chui vào rương. Yên tâm, có lỗ thoát khí này, hai người sẽ cảm cực được thôi."

Hai người không nói một lời, chui vào cái rương. Thanh Nguyên đẩy hai cái rương ra khỏi mật đạo. Theo chỉ dẫn của Mạc Đình Chí, Thanh Nguyên tìm được đường ra khỏi mật đạo.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy rõ mọi lối đi trong mật đạo.

Đi hết hành lang hẹp dài, quẹo trái đi thêm một lúc. Đi tới ngõ cụt, không còn đường đi nữa. Mạc Đình Chí ra khỏi rương, lần mò quanh bức tường, tới một điểm nào đó, ấn mạnh vào, một hộc nhỏ xuất hiện trên mặt đất, trong đó có một cái chìa khóa. Hắn cầm chiếc chìa khóa nhỏ như cây kim, tìm một lỗ nhỏ trên tường, đâm vào, bức tường mở ra như một cánh cửa kéo. Một mật đạo quá tinh xảo, quá hoàn mỹ.

Nàng biết hắn cố tình để nàng thấy được mật đạo này. Hắn muốn "tặng" nó cho nàng.

Quả nhiên nàng đoán đúng. Mạc Đình Chí giao cái chìa khóa cho nàng rồi dặn: "Không có cái khác. Đây là độc nhất vô nhị."

Lạ thay, Thanh Nguyên cảm thấy họ ẩn ý đến kì lạ, đến nỗi không cần một lời thừa thãi nào. Họ gặp nhau còn chưa đến mười ngày mà?

Lúc đó, Thanh Nguyên không hiểu tại sao, nhưng sau này mỗi khi nghĩ lại về cảnh tượng ngày hôm nay, nàng mới hiểu, họ cùng là một loại người, họ coi nhau như những người tri kỷ, nhưng tiếc thay số mệnh đã định họ phải trở thành kẻ thù. Nếu không có ngày hôm đó, phải chăng sau này, khi Mạc Đình Chí chết trước mặt nàng, nàng sẽ không đau lòng như vậy không? Nhưng nếu không có ngày hôm đó, nếu Mạc Đình Chí không tặng nàng cái mật đạo đó, thì nàng đã chết lâu rồi. Làm sao có cơ hội đau lòng chứ?

Đó là chuyện sau này. Bây giờ, Thanh Nguyên hiểu, anh ta thực sự tin tưởng, xem nàng là bạn.

Sau khi bước ra khỏi mật đạo. Thanh Nguyên mới phát hiện, mật đạo này nằm trong một căn nhà hoang. Căn nhà thông với ngôi vườn của một ngôi nhà rất đẹp nằm kế bên. Có lẽ hai căn nhà này đều là tài sản của anh ta. Thanh Nguyên đến bên bức tường, sờ sờ quanh đó, tìm ra một lỗ rất nhỏ, bắt chước hắn, đâm cái "chìa khóa" vào, bức tường đồng loạt lay động.

Thanh Nguyên vừa đẩy hai cái rương, vừa ghi nhớ đường. Rốt cuộc đã có một tài sản đầu tiên thuộc về nàng rồi. Từ căn nhà hoang, đi thẳng rồi quẹo phải là thấy ngay ngôi miếu hoang. Có vài tên bảo tiêu đứng đó chờ sẵn. Họ không hỏi một lời đẩy hai cái rương ra đường cái.

Kỳ vương nghĩ bọn họ ẩn nấp ở đâu đó, không dám lộ mặt, lục soát từng ngõ nhỏ xíu xinh. Còn họ thì nghênh ngang ngoài đường như chốn không người.

Chẳng phải "Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất sao"?

Đoàn người đi khoảng nửa canh giờ thì đến Huỳnh phủ. Tam gia cũng đi theo. Thấy nàng, anh ta gật đầu xem như chào hỏi, hơi ngạc nhiên khi phát hiện lô hàng của nàng chỉ có hai cái rương. Hắn nói

"Ta sẽ cho hàng của cậu giấu vào thùng hàng của ta. Bình thường quan sai không tra xét gì nhiều, hy vọng lần này cũng vậy."

Thanh Nguyên gật đầu ngầm ý mình đã biết. "Ta muốn nhắc lại, lô hàng này là "hàng cấm", nếu bị bắt được thì cả hai ta sẽ gặp rắc rối. Hơn nữa, nếu hôm nay không đưa được hàng ra thì hàng của ta sẽ trở thành thứ vô dụng, vậy thì thỏa thuận của chúng ta xem như bỏ. Chúng ta đang ngồi chung một con thuyền, thuyền mà chìm thì chúng ta sẽ cùng chết đuối đấy."

Tất nhiên hắn hiểu đạo lý này rồi.

"Ngài cũng đừng nghĩ đến việc thủ tiêu ta để bịt miệng. Ta không mang theo hai tấm hợp đồng ấy đâu. Ta đã giấu nó tại một nơi khác rồi. Chỉ cần được an toàn ta sẽ nói ngài nghe chỗ ta giấu. Nếu giết ta thì mất cả chì lẫn chài đấy. Ngài sẽ không làm chuyện "Hại người hại mình" vậy chứ?"

Tam gia thân nhiên cười lạnh lùng, "tên tiểu tử này không đơn giản tí nào."

Trên mặt hắn không hề có vẻ xấu hổ khi bị vạch trần. Đúng là người kinh doanh là những kẻ mặt mày chai sạn nhất.

Ngoài việc muốn "xử" nàng, nàng thật không nghĩ ra lý do nào để anh ta đích thân mạo hiểm đi theo.

"Ta biết rồi, xuất phát." hắn cười nói.

Sau khi nghe hiệu lệnh, cả đoàn người bắt đầu xuất phát. Có khoảng ba chục người đi theo, ba rương lớn đựng đầy hàng, một trong ba rương đó đựng hai rương nhỏ nữa, hai rương này "đựng" Mạc Đình Chí và Quế Ngọc. Cả Huỳnh Tân và Thanh Nguyên đều cười ngửa. May mà cười ngửa là một trong môn thể thao mà nàng thích nhất ở kiếp trước.

Họ đi khoảng nửa canh giờ nữa thì đến cổng thành Bắc. Phải công nhận Huỳnh Tân là một người hết sức thông minh. Hắn hiểu, càng đi đến những cổng

vắng người thì càng khả nghi, mà càng đến những nơi càng đông người thì người khác càng nghĩ bạn quang minh chính đại. Chính vì vậy mà hắn chọn công thành sầm uất nhất, nhiều người qua lại nhất.

Họ dừng trước cổng, Huỳnh Tân xuống ngựa, đến trước những tên quan sai gác cổng, trình giấy phép, rồi như lệ cũ, nhét vài nén bạc vào tay tên nha sai. Nhưng lần này, hắn không hề nhận bạc. Tiếc rẻ trả bạc lại cho Huỳnh Tân rồi nhẹ giọng nói khẽ: "Xin lỗi tam gia. Lần này không thể làm khác được. Cấp trên đã ra lệnh rồi. Xin thông cảm."

Tam gia hơi biến sắc. Bình thường hắn vẫn thường mang theo một vài món hàng cấm ra khỏi thành, bọn họ thường mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua. Tuy lần này toàn thành cảnh giới, nhưng hắn không nghĩ lại soát gắt gao thế này. Nếu để họ soát ra "món hàng" đó thì ...

Hắn hơi nháy mắt ra hiệu với Thanh Nguyên. Nhưng trời ạ, nàng có phải thánh đầu, nàng cũng không biết phải làm gì. Lòng rối bời, tay đồ mờ mờ, nhưng mặt vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười nhìn các quan sai đang đi tới. Bọn họ nói: "Ba rương hàng, hai rương đựng vải vóc, một rương đựng châu báu. Mở ra cho ta kiểm tra."

Thanh Nguyên tim đập như muốn nhảy ra khi nhìn họ mở từng chiếc rương. Sao còn chưa tới chứ? Chúa ơi.

Khi gã nha sai mở đến chiếc rương cuối cùng, chưa kịp lục soát, thì một nha sai khác cười ngửa chạy đến, báo: "Này, các anh em, thích khách lại xuất hiện làm loạn ở cổng Tây kia, bên đó không đủ người, mau qua giúp một tay đi."

"Cái gì?" tên nha sai lập tức nhảy xuống, sau khi cử hai người ở lại gác cổng, lại giao cho một người khác nhiệm vụ tiếp tục lục soát, rồi lên ngựa đi ngay.

Khi chỉ còn ba tên nha sai, Tam gia lại nhét thêm một túi bạc vào tay tên được nhiệm vụ lục soát. Chỉ còn ba người ở đó, hắn vui vẻ nhận bạc mà không sợ bị phát hiện. Đoàn người nhanh chóng ra khỏi Phong thành, tiến vào Lục quốc.

Lúc này, cả Thanh Nguyên và Huỳnh Tân đều yên tâm thở phào. Những người kia không hiểu sao họ trông như được trút bỏ gánh nặng. Chỉ có hai người mới hiểu, quả thật đúng là họ vừa từ Quỷ môn quan trở về.

Thanh Nguyên nháy mắt ra hiệu, Huỳnh Tân lập tức điều động những tên bảo tiêu khác đi lấy nước, lấy thức ăn.

Hắn nhìn nàng cười thách thức

"Ta muốn biết làm sao cậu có thể di chuyển hai rương đồ này. Ta cho người xem xét kỹ rồi, quanh đây không có ai mai phục, vậy là cậu không có người trợ giúp, nếu cậu không di chuyển chúng được thì cả cậu và món hàng đều do ta định đoạt."

Nàng cũng cười rất tươi đáp lại: "Ta không định tự mình di chuyển chúng, chúng sẽ tự di chuyển thôi."

Ngay lúc Huỳnh Tân còn đang không hiểu nàng nghĩ gì, nàng đi lên xe, mở cái rương lớn ra, rồi mở từng rương nhỏ, có hai người từ trong rương nhảy ra.

Một nam một nữ.

Người đàn ông đi đến bên Huỳnh Tân, chụm tay lại: "Cảm ơn sự tương trợ của anh bạn. Sau này có dịp sẽ báo đáp."

Thanh Nguyên đứng bên cạnh, bất mãn: "Huỳnh không cần cảm ơn hắn ta. Ta và hắn đã thỏa thuận với nhau, hắn giúp huỳnh là do có lợi ích thôi. Huỳnh cứ chuyển sự biết ơn của mình cho ta là được rồi."

Mạc Đình Chí cười rộ lên, đúng là cô bé dễ thương.

Huỳnh Tân tái mặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi, thốt lên: "Cậu dám lừa ta?"

"Ta không lừa ngài. Hai người này là "món hàng" ta muốn đưa sang Lục quốc. Ai nói người thì không thể là hàng hóa chứ? Ta vốn chưa từng nói món hàng này là gì mà."

"Cậu...." hắn hận đến muốn giết người nhưng cũng đành cứng miệng, không nói gì được.

Thanh Nguyên xuống nước, nhẹ giọng nói: "Được rồi, cho dù món hàng này là gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng đã được mục đích rồi. Ngài cứ đi trước đi, khi nào ta về Phong thành, sẽ thông báo cho ngài biết chỗ để hai bản hợp đồng đó."

Huỳnh Tân không thèm nói một câu, về mặt coi thường bỏ đi ngay, không thèm chào tạm biệt nữa.

Ba người núp vào một bên cho đến khi đoàn người đi khuất.

Mạc Đình Chí nhìn cô chằm chằm, hỏi: "Em đã làm gì ở cổng Tây? Đừng nói là trùng hợp, ta không tin đâu."

Thanh Nguyên cười cười, hắn thật sự hiểu nàng mà.

"Ta chỉ chơi trò "Giương Đông kích Tây" thôi. Đây là chiêu hữu hiệu nhất, dùng hoài không cũ. Ta chỉ vừa nghĩ ra trên đường đi mua rương thôi. Chúng ta đã dùng kế cả ngày hôm nay, cả chúng ta và Kỳ vương đều mệt mỏi. Tự nhiên sẽ không muốn đấu kế nữa. Đây là tâm lý hết sức bình thường. Tựa như khi ta ăn một món quá lâu, sẽ thấy ngán mà tránh món đó. Tuy ngoài mặt họ canh gác rất kỹ càng, nhưng lại không bày thêm kế nào nữa, cho nên ta

mới nói đây là thời cơ thích hợp nhất. Chính ta cũng thấy mệt mỏi, không muốn bày kế nữa. Nếu không nhờ tình cờ nghĩ ra, biết đâu đối phương cũng nghĩ như ta, thì chắc bây giờ chúng ta vẫn còn kẹt ở Phong thành. Còn về việc làm sao gây rối, ta xin miễn nói."

Quế Ngọc há hốc mồm, cuối cùng nhịn không được nói: "Ta nghĩ tìm phôi người làm băng đá tảng, không biết sợ hãi, người thật sự là một quái vật."

Mạc Đình Chí không để ý đến nàng ta, nhìn Thanh Nguyên với vẻ nghiêm túc: "Theo ta đến Lục quốc. Ta muốn dẫn em theo để thực hiện điều ước cho em."

Quế Ngọc mặt trắng bệch, cho một cô gái đi theo, nghĩa là gì? Ngâm khẳng định vị trí đặc biệt của nàng ta?

"Xin lỗi, ta còn có việc phải làm ở Chung quốc, nhưng huynh đừng mong quên ta. Ta sẽ luôn nhớ rõ huynh thiếu ta ba điều ước, ta sẽ đòi lại thôi."

Nàng lấy từ trong túi ra một ít lương khô, một túi bạc, một bình nước.

"Từ đây đến làng mạc gần nhất cũng phải mất hai ngày. Hãy mang theo ăn đường. Hẹn ngày gặp lại."

Nàng xoay người, hướng về phía Phong thành. Bóng dáng áo trắng, lưng thẳng, đầu ngẩng về phía trước, tự tin bước đi. Bóng khuất xa dần xa dần đến khi không còn thấy nữa.

Mạc Đình Chí cứ nhìn theo nhìn theo đến khi không còn thấy bóng dáng đó nữa, vẫn cứ nhìn tiếp. Trong lòng thấy ngọt ngào, ấm áp xen lẫn chút chua xót. Quế Ngọc không thể chịu nổi ánh mắt si mê ấy, cứ kiếm tìm một thân hình đã khuất dạng, giọng nói buồn bã, nghẹn ngào: "Chủ nhân,....." sao ngài không nhìn ta như vậy?

Một lát sau, Quế Ngọc rút cái còi nhỏ ra, thổi một tràng dài. Một lúc sau nữa, ba người cưỡi ngựa xuất hiện, dắt theo hai con ngựa khác. Họ xuống ngựa, quỳ trước mặt Mạc đình Chí: "Thưa tướng"

Hắn nhìn túi bạc và đồng lương khô. Nàng ấy còn nghĩ cho hắn đến phút cuối cùng. Rõ ràng là lo xa mà, đã về đến Lục quốc thì sao có chuyện không có thức ăn, không có bạc chứ.

Đúng là một cô bé dễ thương.

Hắn lên ngựa, chạy về phía Bắc, ngược với hướng của nàng, khoảng cách của họ ngày càng xa.

Cô bé à, chúng ta sẽ gặp lại thôi, em sẽ không làm chuyện lỗ vốn đâu. Em sẽ tìm đến ba điều ước của ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trò Chơi Cân Não (10)

Thanh Nguyên theo đường cũ, trở về Phong thành. Nàng đến quán nước đã hẹn sẵn, ngồi chờ.

Khắp nơi vẫn còn đang bàn tán về vụ việc xảy ra ở thành Tây trưa nay. Chỉ nội trong một ngày, thành Tây bị tấn công hết hai lần, cũng may là lần này không có thương vong gì lớn.

Một ông khách nói với người bạn: "Ta đã có mặt ở thành Tây trưa nay. Nghĩ lại còn thót tim, đột nhiên, có tiếng nổ mạnh như pháo bông, rồi một chùm ánh sáng nổ ra, rồi biến mất, cứ lặp đi lặp lại."

Một bà khách khác ngồi ngay bên cạnh phản đối: "Không phải. Ta bán bánh nướng ở gần đó mà, ta thấy rõ ràng có lửa bùng lên, rồi nhiều tia lửa khác xuất hiện. Ly kì lắm."

"Đâu phải...."

Rồi n phiên bản khác nhau. Đúng là càng truyền càng sai sự thật mà.

Mọi chuyện là vậy.

Đúng như những gì nàng kể cho Mạc Đình Chí nghe, trên đường mua lương về, nàng tình cờ gặp lại cậu bé giúp nàng truyền tin ở Thanh Lâu. Đúng lúc nàng cần người để giúp, cậu bé lại xuất hiện.

Nàng nhờ cậu bé gửi thư nặc danh cho Kỳ vương nói công phía Tây sẽ xảy ra chuyện. Đúng như nàng dự đoán, họ tất nhiên nghĩ nàng đang chơi trò "Giương Đông kích Tây", thế là tập trung gác công Bắc. Có lẽ vì vậy mà đoàn người Huỳnh gia mới bị soát gắt gao thế. Kỳ vương nghĩ một trong những công khác sẽ bị tấn công, Mạc Đình Chí sẽ trốn bằng công Tây. Tất nhiên hắn nghĩ sẽ không ai ngu ngốc đến nỗi thông báo cho kẻ thù biết nơi mình sẽ

tấn công. Nàng dựa vào chính tâm lý này để bẫy hấn.

Những cái gọi là tia lửa hay chùm sáng này nọ, chỉ là thuốc nổ đen bình thường. Thành phần gồm bột than củi nghiền mịn và diêm tiêu.

Diêm tiêu được lấy bằng cách hòa đất lẫn phân dơi trong hang với nước, lọc, cô đặc, sấy khô. Các thành phần hỗn hợp được để riêng, nghiền mịn, rồi mới trộn với nhau.

Thuốc nổ đen là một loại thuốc nổ. Nó là thuốc nổ đầu tiên do con người chế tạo ra. Nàng đã khống chế liều lượng sao cho không gây thương vong.

Nàng đem đồng thuốc nổ đen này rắc lên cả cổng Tây và cổng Bắc. Nhờ những cậu bé ăn mỳ, tìm đến những chỗ có rắc sẵn thuốc nổ đen, giờ Mùi vừa đến, là đốt lửa lên ngay. Có nghĩa là, cho dù Kỳ vương đem quân mai phục bên cổng nào thì cũng có thuốc nổ đen cả. Đốt ở cổng Tây để "Giương Động kích Tây", nếu cổng Tây không kịp được thì đốt ở cổng Bắc, nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn. Có điều nếu trốn ở cổng Bắc, chỉ sợ Kỳ vương sẽ phát hiện đoàn người Huỳnh gia chưa kiểm tra mà đã đi, sẽ gây nghi ngờ.

Không ngờ kế hoạch rất thuận lợi. Họ rời đi mà không gây chú ý cho ai, nha sai cũng đã "kiểm tra" rồi, vậy là hết manh mối.

Không ai đề phòng những cậu bé ăn mỳ nhỏ tuổi, không ai biết đến thuốc nổ đen, đó là mấu chốt thành công của cả kế hoạch.

Lát sau, cậu bé ăn mỳ đến quán nước theo đúng hẹn.

Thanh Nguyên đưa một túi bạc cho cậu ta rồi nói: "Cậu bé, em rất thông minh. Chắc em đã đoán được mọi chuyện hồi chiều là do ai làm rồi nhỉ? Tuy ta là người bày kế nhưng các em mới là người thực hiện. Tốt nhất là các em nên giữ mồm giữ miệng cho tốt. Nếu không, người thiệt thòi là chính các em. Đây là tiền thưởng của các em, từ nay chúng ta không ai nợ ai."

Cậu bé mặt tái mét. Nó không ngờ chỉ đốt một ngọn lửa mà lại gây ra chuyện lớn đến vậy. Vốn muốn đến trút giận, chửi ván Thanh Nguyên, không ngờ lại bị nàng dọa đến xanh mặt mặt mỳ.

Thấy vậy Thanh Nguyên dịu dàng an ủi: "Em đừng lo. Chỉ cần em không nói là mọi chuyện sẽ coi như không xảy ra. Dù sao thì cũng đâu làm chết ai đâu. Đừng sợ. Mà ta muốn em giúp ta một chuyện nữa. Đợi đến khi Huỳnh tam gia trở về từ Lục quốc, hãy đến Huỳnh phủ, đưa cho ông ta hai tờ giấy mà ta đã gửi nhờ em. Yên tâm đi, em không làm không công đâu. Ông ta chắc chắn sẽ thưởng đậm cho em. Em có thể nhân cơ hội này vào làm công Huỳnh phủ nữa. Nên nhớ, tương lai của em là do em nắm lấy"

Không biết nó có hiểu những gì nàng nói không vì ánh mắt nó khá mờ mịt. Chưa từng có ai nói với nó những điều này, không, phải nói là chưa ai từng đối xử với nó như một con người. Những lời đó chỉ là một lời khuyên nhủ bình thường, nhưng đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của cậu bé. Từ một tên ăn mỳ trở thành Phú thương giàu có nhất Chung quốc. Tất nhiên, đó là chuyện sau này.

"Lâm Mẫn Phi. Em tên là Lâm Mẫn Phi, năm nay mười một tuổi. Tạm biệt."

Cậu bé vụt chạy mất. Thanh Nguyên không hiểu, đành cười khổ.

Bây giờ thì xong chuyện Mạc Đình Chí rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều rắc rối khác.

Thanh Nguyên đứng dậy, tính tiền, về Tiêu phủ.

"Rầm", Kỳ vương tức điên lên, đập đổ cả bàn trà. Chưa bao giờ hấn muốn giết người đến vậy.

Bị trúng kế, những hai lần trong một ngày.

Kiểm soát gắt gao vậy mà gián điệp Lục quốc báo Mạc Đình Chí đã về nước Lục.

Hấn không hiểu, làm sao tên đó có thể thoát thân như vậy. Tuy cổng Tây bị tấn công, nhưng những cổng khác vẫn có người kiểm soát mà. Hơn nữa kiểm rất kỹ càng là đằng khác.

Làm sao mà.....

Chẳng lẽ Mạc Đình Chí thật sự có cánh sao?

Mặc cho cậu em trai như sắp phun lửa, tên thanh niên cứ thông dong ngồi...đánh cờ.

Kỳ bắt mất hết lên

"Huỳnh, sao huỳnh bình tĩnh quá vậy? Huỳnh không tức hả?"

Hấn đi một nước cờ nữa, rồi trả lời: "Đập bàn đập ghế thì ai mà chả làm được. Quan trọng là đập vỡ chúng rồi thì đệ có hạ hỏa tí nào chưa? Rõ ràng là chưa. Vậy sao huỳnh phải "điên" với đệ chứ?"

Đi thêm một nước cờ đen nữa, nói tiếp: "Mạc Đĩnh Chí không trốn thì cũng đã trốn. Hết cách. Bây giờ quan trọng là dồn sức đối phó Thụy vương Từ Giai Bình. Một người đã đi không có nghĩa là ván cờ phải dừng lại. Còn nữa, đệ không cần phải tự trách. Mạc Đĩnh Chí đã gửi thư đến khiêu khích, chứng tỏ hắn rất tự tin có thể náo loạn công Tây. Đệ có canh phòng bao nhiêu lớp cũng thế thôi. Và nếu huynh đoán không lầm, có lẽ hắn cũng đã chuẩn bị đề phá rồi cả các công còn lại nữa. Đệ mai phục công Tây thì hắn đánh công Bắc, mai phục công Bắc thì đánh công Nam. Nói chung, đệ không có lỗi."

Kỳ vương biết anh trai chỉ an ủi mình thôi, nhưng đúng như huynh ấy nói, có bức tức thì cũng không ích lợi gì. Hắn nhún vai, tới ngồi đối diện anh trai, hỏi: "Vậy Thi hội lần này vẫn sẽ tiến hành Kế hoạch chứ?"

"Tất nhiên. Bà già họ Dung đó đang làm loạn hậu cung của huynh. Nếu không kiềm chế lại thì rất rắc rối. Hậu phương không vững thì làm sao tiền tuyến "chiến đấu" được."

"Vậy còn nhị ca, huynh ấy nhất định sẽ phá rồi. Quyền lực của đệ và nhị ca như nhau, đệ không thể áp chế huynh ấy được. Đáng ra ngay từ đầu không nên để huynh ấy đến đây. Thật phiền phức mà."

"Đệ chẳng đã nói quyền lực của hai đệ ngang nhau là gì, đệ lấy quyền gì mà cấm hắn đến. Ngay từ đầu, sợ ý đệ hắn biết được đệ điều động Chung vệ quân thì đã lường trước hắn sẽ tới rồi. Nếu huynh ngăn cản, thì càng chứng tỏ mình "Có tật giật mình", và lại bà già đó cũng không để huynh can thiệp. Mọi họa này ngay từ đầu đã có sẵn rồi. Thôi đành "Bình đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn!" vậy."

Cả hai không nói thêm gì nữa.

Phủ sứ giả.

Biệt viện của Thụy vương

Người đàn ông dịu dàng như dòng nước ấm, nhắm mắt nghỉ ngơi trên chiếc giường mềm, trên tay vẫn cầm quyển sách, nét mặt yên bình, dễ chịu.

Một thị vệ bước vào, quỳ xuống, dâng một lá thư cho hắn.

Một điều lạ là từ đầu chí cuối thị vệ đó không bấm báo một tiếng. Cứ quỳ mãi, cho đến khi người đàn ông tỉnh dậy.

Người đó cũng không ngạc nhiên khi thấy có tên thị vệ quỳ ở đó. Chỉ đón lấy tờ giấy, rồi phát tay bảo anh thị vệ lui đi.

Mở tờ giấy ra, vồn vẹn bốn chữ: "Thừa tướng đã về."

Hắn nhếch mép, cười rất lạnh lùng: "Vậy mà cũng thoát được. Bản lĩnh quá nhỉ, Mạc Tuấn."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử

Tối đó, Thanh Nguyên về Tiêu phủ.

Không ai phát hiện nàng đã biến mất cả một ngày, không ai buồn hỏi nguyên do.

Bởi hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn.

Trong buổi gặp gỡ giữa những người dự thi Thi hội, họ tự tổ chức đối thơ với nhau, Tiêu Lam đã bị đánh bại.

Có lẽ không ai ngờ Tiêu Lam lại bị bại.

Hơn nữa, lại còn bị bại bởi đối thủ không đội trời chung, tài nữ La Viện Kỳ của Lê quốc.

Tài nữ của một quốc gia, tựa như một hoa hậu không vương miện của Quốc gia đó. Đã được xưng là tài nữ, có nghĩa là họ phải gánh trên người thể diện của quốc gia. Chuyện thắng bại là lẽ thường tình, nhưng thắng bại của một tài nữ không chỉ là vinh nhục của riêng nàng ta, mà còn là mặt mũi thể diện nước nhà.

Trước đây, Chung quốc có ba tài nữ nổi danh. Nhưng hai người đã vào cung. Một người là Ngọc Lan - Lan phi, người khác Dung Tú - Dung hoàng hậu. Cuối cùng chỉ còn mình Tiêu Lam. Vì vậy, mọi người đều ngầm hiểu Tiêu Lam là đệ nhất tài nữ của Chung quốc.

Vậy mà lại bị một tài nữ khác đánh bại, khác nào nói Chung quốc không bằng Lê quốc?

La Viện Kỳ là tài nữ số một Lê quốc. Năm tuổi đã biết làm thơ, mười tuổi biết đánh đàn, năm nay mới mười tám tuổi nhưng đã được tôn là Lê quốc đệ nhất tài nữ. Cha cô là La Khiêm đại tướng quân, một trong những khai quốc công thần hàng đầu của Lê quốc.

Về mặt gia thế, Tiêu Lam đã thua kém, sắc đẹp thì "Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười", không ngờ cả tài năng cũng không bằng.

Tâm trạng Tiêu Lam cực kỳ xấu, thậm chí Văn Sinh đại phu tới gặp cũng không thèm tiếp. Còn hai vị phu nhân thì mừng như bắt được vàng. Cuối cùng cũng có người trị được nàng ta, sao lại không vui?

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, San San đi tới bảo tiểu thư tìm nàng có việc. Đi vào phòng, thấy Tiêu Lam đang trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt có chút hung tợn, không còn hiền dịu thường thấy. Thanh Nguyên đứng một bên chờ nàng ta mở lời, "không có chuyện thì không lên điện Tam Bảo", gọi nàng đến đây chắc không đơn giản là nói chuyện cho vui.

Tiêu Lam cũng không nói gì cả, Thanh Nguyên càng không mở miệng trước, mãi đến một lúc lâu, lâu đến nỗi Thanh Nguyên đứng mỏi cả chân, giọng nói không nóng không lạnh của Tiêu Lam mới cất lên. Nghe chua xót, náo nức lạ lùng.

"Lúc này, trước khi em vào, ta đang nhớ lại xem tuổi thơ của mình là như thế nào? Ra sao? Hôm nay, lúc ta nói chuyện phiếm với La Viện Kỳ, nàng ta kể ta nghe tuổi thơ của nàng ta ở Lê quốc rất vui vẻ, có rất nhiều bạn, rất nhiều trò chơi, cha rất yêu chiều mẹ con nàng ta, lại có rất nhiều người anh luôn bảo vệ nàng ta. Rồi nàng ta hỏi ta, tuổi thơ của ta như thế nào? Ta không trả lời được. Ta nói là ta không nhớ. Nhưng thực tế là hoàn toàn không có để mà nhớ. Mẹ ta yêu cha thật lòng. Dù biết ông ấy khinh thường xuất thân của mình, mẹ vẫn khôn để tâm, vẫn mãi mòn chờ đợi ông ta. Đôi lúc ta rất hận mẹ, nếu mẹ dẫn ta đi, nếu cha ta là một người khác, có lẽ, ta đã có một tuổi thơ. Khi ta vừa ra đời, mẹ cầu xin ông ban cho một cái tên. Ông ta chỉ nhún mày rồi lầm bầm: "Người đứng là màu xanh đáng nguyên rủa. Kêu nó Từ Lam"(Từ nghĩa là chết chóc ấy. Lam là màu xanh, xanh lam í mà). Thế đấy. Người có biết là ông ta rất ghét màu xanh không? Chỉ cần thấy màu xanh là ông ta lại cảm thấy chướng mắt. Trong trí nhớ của ta, từ trước năm mười tuổi, ông ta chưa từng tới thăm ta một lần, chưa từng tặng ta cái gì, cũng chưa bao giờ bao giờ bế ta. Ta cảm thấy mình như một món hàng. Ông ta yêu thương ta vì ta có giá trị, vì ta là một tài nữ. Tình thương của ông ta rẻ mạt vậy đó. Người ngoài nhìn vào thấy ta rất thanh thoi, rất nhàn nhã. Nhưng chỉ có mình ta biết, ta như một con thiên nga, trên mặt nước thì rất đẹp, dưới mặt nước thì phải đạp liên tục. Hai bà mẹ kế của ta đều mong ta bị đạp đổ, bị thất bại. Cha ta chỉ quan tâm tới giá trị mà ta đem lại, "bán" ta thì được bao nhiêu tiền. Những người đó.... Ta sẽ trả lại cho họ những gì ta phải chịu. Ta không được phép thua, cố gắng lắm bỏ được đến địa vị này."

Nói xong, nàng ta dừng lại một chút, vẻ mặt đã bình tĩnh lại, giọng cũng không còn cay nghiệt nữa.

Nàng ta nhìn thẳng vào mắt Thanh Nguyên. Ánh mắt cao ngạo, dường như cô bé đáng thương trong câu chuyện vốn không phải mình.

"Ta nói những điều này cho người nghe, không phải vì ta muốn người đồng tình hay thương hại, ta không cần. Ta biết người là người thông minh, người biết giấu tài, ta và người đều là những người khác biệt giữa một biển người tầm thường. Có lẽ người cũng biết những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Ta rất ghét La Viện Kỳ, nàng ta có tất cả mọi thứ, nàng ta kể về tuổi thơ của mình để cười nhạo ta. Ta không muốn thua nàng ta. Ta muốn người giúp ta."

Thanh Nguyên cũng chẳng thêm đóng kịch nữa, dù sao khán giả đã không còn, đóng cho ai xem. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn đáp trả Tiêu Lam. Không hề có thái độ cung kính của kẻ dưới.

"Tại sao ạ? Việc này đâu nằm trong phận sự của em?"

Tiêu Lam không tức giận trước thái độ có phần ngạo mạn.

"Vì ta sẽ trả lại giấy bán thân cho người. Ta biết người muốn tự do. Chỉ cần người giúp ta lần này, ta sẽ trả tự do cho người, sau khi trở về Hạo thành, người sẽ thoát khỏi thân phận nô lệ. Không bị ai trói buộc."

Thanh Nguyên biết đây là một cơ hội tuyệt vời. Thi hội là nấc thang quan trọng đưa Tiêu Lam vào cung. Nàng chỉ có một thân một mình, không thân phận không thể lực, muốn tiến cung là chuyện không tưởng. Nhưng nếu Tiêu Lam tiến cung, nàng cũng sẽ có cơ hội đi theo. Mà nếu đã thoát khỏi thân phận nô lệ, nghĩa là nàng sẽ không phải chịu sự trói buộc của Tiêu Lam, thoải mái hành động.

Phân tích lợi - hại xong, Thanh Nguyên khẽ đáp: "Phục vụ cho tiểu thư là nhiệm vụ của nô tỳ."

"Tốt"

Tiêu Lam vừa lấy một tờ giấy đưa cho nàng xem vừa nói: "Sáng nay, thi làm thơ, thi đánh đàn, hai chúng ta đều "Kỳ phùng địch thủ". Nhưng tới phần câu đối thì ta không bằng. Đây là câu đối của nàng ta. Người hãy nghĩ xem làm sao đối lại. Lui đi."

Thanh Nguyên bước ra khỏi phòng của Tiêu Lam, về phòng mình, thấp nền lên, nhìn vào tờ giấy, trong đó viết: "Tùng thanh, trúc thanh, chung khánh thanh, thanh thanh tự tại" (Câu đối khắc ở chùa Diệu Đức, Huế)

Nghĩ một chút, nàng viết câu đối còn lại vào chính tờ giấy kia.

Sáng sớm tinh mơ, Tiêu Lam đã thức dậy, ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ trên giường.

Hôm qua, nghĩ nát óc cũng không đối ra về sau, trong lúc tuyệt vọng nhất, đột nhiên gương mặt con nô tỳ đó lại xuất hiện.

Dù lí trí nói con bé đó chỉ là một con nha hoàn, làm gì có học hành mà biết đối câu.

Nhưng nàng vẫn muốn thử một lần, không hiểu sao cứ có cảm giác con bé này sẽ làm được.

San San đẩy cửa bước vào, đi tới bên giường của nàng, chìa ra một tờ giấy, nói: "Em thấy tờ giấy này nằm ở trước cửa phòng tiểu thư."

Tiêu Lam gần như không tin vào tai mình, dù đã nghĩ tới khả năng con bé đó sẽ đối được, nhưng khi thấy tận mắt lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

Vừa vui vẻ vừa ghen tị. Vui đã thắng La Viện Kỳ, vì đã tìm được một quân cờ tốt để lợi dụng. Ghen và thất vọng vì thua cả một con hầu.

Nhưng dù sao thua bí mật như vậy, còn tốt hơn là thua công khai, thua một kẻ không có tham vọng gì, xuất thân hèn hạ, dù sao cũng đỡ hơn thua địch thủ của mình.

Mở tờ giấy ra, câu đối đã hoàn chỉnh. Về sau là: "Son sắc, thủy sắc, yên hà sắc, sắc sắc giai không" (Câu đối khắc ở chùa Diệu Đức, Huế).

Tiêu Lam không nhắc gì về câu đối ấy. Cứ như giữa hai người không hề có một thỏa thuận nào cả, không xảy ra chuyện gì cả. Nhờ câu đối trên, Tiêu Lam đã lấy lại danh dự. La Viện Kỳ đành cúi đầu bái phục. Nổi danh khắp nơi. Tiêu Lam giữ lời hứa, trả giấy bán thân cho nàng. Nhưng nàng chưa muốn đi, bên ngoài rất nguy hiểm, ở đây vẫn an toàn hơn. Mà Tiêu Lam cũng không có vẻ gì như muốn đuổi nàng đi.

Những ngày tiếp theo Thanh Nguyên ở lì trong phủ, không ra ngoài lần nào nữa, bắt đầu thu thập tin tức liên quan đến Thi hội.

Thi hội có năm vòng hết thảy, diễn ra hơn một tháng liên tiếp. Tuy nhiên, để tham gia vào năm vòng này, tất cả những người dự thi đều phải tham gia đấu vòng loại. Những người dự thi chia làm năm nhóm, mỗi nhóm tự đấu thơ văn, chữ nghĩa với nhau. Loại dần từng người đến khi mỗi nhóm chỉ còn năm người. Vậy là có hai mươi lăm người được vào vòng trong.

Vòng một là thi làm thơ, mỗi người làm một bài thơ chủ đề bất kì. Giám khảo sẽ chọn ra hai mươi bài thơ hay nhất, đóng thành sách cho lưu hành khắp năm nước. Hai mươi người này được vào vòng hai, năm người còn lại bị loại tiếp.

Vòng hai là thi đối câu, hai mươi người này cứ đối nhau đến khi không thể đối được nữa thì bị loại, loại đến khi chỉ còn mười lăm người.

Vòng ba thi đánh cờ. Mười lăm người này bắt cặp đánh cờ với nhau, người còn dư ra sẽ đánh cờ với một người của ban giám khảo. Vậy là có tám cặp. Tám người thắng sẽ đi tiếp. Những người thua sẽ đấu cờ với nhau để chọn thêm hai người đi vào vòng trong. Nghĩa là có hai người là đậu... vớt.

Vòng bốn là vòng thi tài năng. Đánh đàn, thổi tiêu, ca hát, múa võ,... đều được. Năm người thắng sẽ được. Tất nhiên, vòng này chỉ giữ lại năm người.

Vòng cuối cùng, là vòng hùng biện. Giám khảo vòng này thường là những nhân vật lớn như Quan nhất phẩm, Thân vương... Năm nay Bình vương và Kỳ vương sẽ là giám khảo vòng này. Họ sẽ hỏi năm người này về những vấn đề khác nhau, rồi bàn bạc để tìm ra người trả lời tốt nhất. Dĩ nhiên, người đó sẽ trở thành "Thiên hạ đệ nhất Tài tử."

Cuộc thi này tổ chức ba lần, nhưng chưa bao giờ có cô gái nào đoạt giải cao nhất.

Lần đầu tổ chức, Tô Hào tài tử của Chung quốc giành giải cao nhất. Được mời vào cung làm Ngự sử. Trong cuộc thi năm đó, Dung Tú tài nữ cũng được vào tới vòng cuối. Đó là thành tích cao nhất của một cô gái trong Thi hội. Sau cũng tiến cung, trở thành hoàng hậu.

Lần thứ hai, Hà Gia Dũng của Lục quốc đoạt giải, được Tông đế hết sức ca ngợi, nhưng khi về nước lại không được vua nước Lục trọng dụng. Năm đó, Ngọc Lan tài nữ đánh bại Tiêu Lam vào vòng bốn, song cũng bị La Viện Nghi - chị gái của La Viện Kỳ - đánh bại. Tuy nhiên, cũng được vào cung, trở thành Lan phi.

Lần này, ai mong chờ cuộc đụng độ của Tiêu Lam và La Viện Kỳ.

Lục quốc phái đến năm người dự thi, trong đó đáng gờm nhất là Lâm Công Khánh công tử.

Nam quốc thì không có ai nổi bật. Vua nước Nam rất thông minh, nhìn thấu âm mưu của Tông đế.

Lê quốc thì có La Viện Kỳ.

Chung quốc có Tiêu Lam và Hứa Thu tài nữ.

Đó là những người sáng giá nhất. Cuộc thi chưa bắt đầu nhưng Phong thành đã mở các sòng bài cược xem năm nay ai sẽ thắng.

Tuy không biết ai sẽ là người thắng, nhưng có một điều chắc chắn, Tiêu Lam sẽ được vào cung, cho dù có đoạt giải hay không.

Cuộc chiến giữa Ngọc tử tướng và Dung quốc công đang ngày một gay gắt. Từ tranh đấu ngầm, nay đã lộ ra ánh sáng. Ai cũng thấy.

Mà Tông đế và Kỳ vương bắt hòa với mẹ con Dung thái hậu và Bình vương thì ai cũng đã biết.

Nếu nàng đoán không nhầm, mục đích đến Phong thành của Bình vương là ngăn không cho Kỳ vương tìm một hậu thuẫn chống lưng cho Tông đế.

Hậu thuẫn này, ngoài tam tiểu thư của Tiêu phủ giàu nhất nhì Chung quốc, thì chỉ còn La Viện Kỳ và Hứa Thu.

Liên hôn với La Viện Kỳ sẽ tạo mối quan hệ tốt giữa Lục quốc và Chung quốc. Trong tay La Khiêm có hơn hai mươi vạn quân, gần một phần tư binh lực của Lục quốc. Đại tướng quân La Khiêm lại rất yêu con gái, có La Viện Kỳ, như có trong tay một quân cờ khổng lồ La Khiêm.

Hứa Thu là em gái ruột của tướng quân Hứa Sơn. Hứa Sơn chinh chiến liên miên, rất được lòng quân, trong tay có Bình phủ, có thể điều động năm vạn binh. Hai anh em Hứa Thu, Hứa Sơn là con của Hứa Sâm đại tướng quân. Hứa Sâm đại tướng đã hy sinh tính mạng đỡ một mũi tên cho tiền đề ở sa trường, tiền đề cảm kích nên đã đem Bình phủ truyền lại cho con trai ông ta. Hứa Sơn rất yêu thương cô em gái duy nhất này. Có Hứa Thu là có Hứa Sơn, mà có Hứa Sơn thì có Bình phủ. Cả Bình vương lẫn Tông đế đều muốn lấy được Hứa Thu.

Người ta nói Hứa Sơn rất thương Hứa Thu nhưng Thanh Nguyên thì không nghĩ vậy.

Cuộc đấu đá nội bộ giữa Bình vương và Tông đế rõ ràng như ban ngày. Cả những người dân bình thường còn thấy hướng hồ Hứa Sơn.

Biết vậy, mà hấn vẫn để em gái mình đến Phong thành, trở thành miếng mồi ngon cho hai con cá đói.

Rõ ràng là hấn đang hy sinh hạnh phúc của em gái để củng cố quyền lực cho mình.

Tạm thời, hấn sẽ không gả Hứa Thu cho ai cả, cứ để đó xem Bình vương và Tông đế xem ai trả lợi ích nhiều hơn thì gả cho kẻ đó.

Hào môn sâu tựa biển, nếu không phải bắt buộc thì không ai muốn vào đó. Vậy mà lại có những kẻ đẩy cả người thân vào đó để đổi lấy quyền lực, thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (2)

Trên một phương diện nào đó, Thi hội không khác gì một trò PR bản thân. Tất cả những người tham gia đều có một mục đích duy nhất, trở nên nổi tiếng.

Nói chung, đây là một cuộc thi hoa hậu, nam vương cấp cổ đại.

Còn một ngày nữa là đến vòng loại, Tiêu Lam chắc chắn sẽ được vào vòng trong, nên rất bình thản, riêng nhị phu nhân lo sốt vó. Hai vị tiểu thư còn lại cũng hiểu mục đích đến đây chỉ để du lịch, không thể vào vòng trong, nên cũng chẳng bận tâm gì.

Tiêu phủ yên tĩnh lạ lùng. Đến mức Thanh Nguyên bắt đầu thấy nhàm chán.

Nàng bắt đầu phân tích tình hình của mình. Dĩ nhiên, nàng phải vào cung. Nhưng cho dù tiến cung với tư cách một cung nữ hạ đẳng nhất, cũng phải có một xuất thân hoàng hoàng. Lúc đầu, nàng nghĩ có thể đi theo tam tiểu thư tiến cung, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy không ổn.

Thứ nhất, nàng đã không còn là nô tỳ của nàng ta, vậy thì tiến cung với tư cách gì. Nếu muốn đi theo, nàng phải nộp lại giấy bán thân cho Tiêu phủ. Nhưng mang thân phận một nô lệ thì vĩnh viễn không có chuyện được làm phi, chứ đừng nói là hoàng hậu. Tổ huấn của Chung quốc ghi rõ, người có thân phận nô lệ vĩnh viễn không được phép trở thành thành viên của hoàng tộc.

Thứ hai, Tiêu Lam không phải kẻ ngu ngốc. Thanh Nguyên đã được tự do mà còn nhất quyết theo hầu nàng ta tiến cung, chắc chắn nàng ta sẽ nhìn ra mục đích của nàng. Đại gì cho đi theo. Tự đứng mang theo một đối thủ bên cạnh mình à?

Thứ ba, cho dù có may mắn tiến cung mà không cần nộp lại giấy bán thân, thì việc ở bên cạnh một cô nàng sắc sảo, thông minh như Tiêu Lam, nàng cũng khó bề hành động.

Cuối cùng, kết luận lại, nàng tuyệt đối không có khả năng tiến cung bằng cách "đu" theo Tiêu Lam.

Thanh Nguyên đã suy nghĩ cả một đêm nhưng cũng không tìm ra cách giải quyết. Hiển nhiên Thi hội này là dịp duy nhất để vào cung, sẽ không bao giờ có cơ hội tốt đến thế nữa.

Không nghĩ ra cách nào, nàng quyết định dạo phố cho đầu óc thư thái.

Trái ngược với sự yên tĩnh của Tiêu phủ, đường phố cực kì náo nhiệt. Các sòng cá cược mở ra khắp nơi, họ đều đặt cược cho Tiêu Lam hoặc La Viện Kỳ. Từ quán trà, đến quán ăn đều đang bàn tán xôn xao về vòng loại sẽ diễn ra công khai vào ngày mai.

Vòng loại chưa diễn ra, nhưng Phong thành đã chọn ra được hai mươi lăm người vào vòng trong rồi. Đây đúng là một ngôi thành rảnh rồi đến mức nhàm chán.

Nhưng có vẻ như Thi hội không phải là chủ đề bán tán duy nhất

"Này chú biết gì chưa, Huỳnh gia đôi chủ rồi đó. "

"Ừ. Ta biết lâu rồi. Tam gia đuổi cổ đại gia, nhị gia rồi. Một mình độc chiếm gia sản của Huỳnh gia."

"Ai, sao tam gia lại có thể làm vậy chứ? Thật quá đáng mà, không biết lễ nghĩa liêm sỉ gì cả"

"Nghe nói Huỳnh gia đang gặp khó khăn đấy. Thì ai mà chịu làm ăn với một kẻ như vậy được."

"Đúng đó..."

Thanh Nguyên chột nhứ này lại, Huỳnh gia đang gặp khó khăn? Rồi như nghĩ ra gì đó, cười gian xảo.

Những người này thật nực cười, lúc hai vị kia còn làm chủ, thì không tiếc lời mạt sát họ, chỉ có tam gia mới xứng làm chủ.

Còn khi tam gia đảo chính thì lại quay lưng sỉ vả người ta không biết liêm sỉ. Miệng lưỡi người đời thật đáng sợ. Nhưng nhờ vậy, mà nàng có thể.....

Thanh Nguyên đứng dậy, thanh toán tiền rồi đi ngay. Đi về phía Huỳnh phủ.

"Tam gia, có người muốn gặp ngài." tên gia nhân lo sợ bẩm báo. Đạo này tâm trạng tam gia rất tệ, không khéo sẽ trở thành vật hy sinh mất.

Quả đúng vậy, một ly trà quảng thẳng ra cửa, tam gia hét lên: "Không thấy ta đang bận sao? Không gặp gỡ gì sất?" hắn đang điên đầu tính toán sổ sách, còn tâm trí đâu mà gặp ai.

Hai người kia rút khỏi Huỳnh gia, nhưng lại đòi chia gia sản, lấy lại phần thuộc về họ. Hắn biết, bọn họ làm vậy để gây áp lực với hắn, muốn giữ lại nguồn vốn cho Huỳnh gia thì phải chấp nhận cho họ ở lại. Nếu bọn họ đồng loạt rút hết gia sản thuộc về họ, Huỳnh gia phá sản là cái chắc.

Cha hắn thật sự là một lão cáo già. Biết trước có ngày hôm nay, đã làm sẵn một bản di chúc, giao cho đại phu nhân. Trong đó ghi rõ, nếu trong ba người ai có hành động muốn độc chiếm Huỳnh gia, thì phải chia tài sản cho hai người còn lại.

Thảo nào mà mụ đàn bà kia cùng hai tên ngốc đó không dám đuổi cổ hắn.

Tên gia nhân dè dặt nói tiếp

"Nhưng người đó dặn ta nói với tam gia là, hắn có cách giúp tam gia, hắn còn nói : 'Đừng quên vụ ở Lục quốc.'"

Tam gia khựng lại. Lục quốc? Lẽ nào là tên kia.

"Mời hắn vào."

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, trầm ổn, một gương mặt đàn ông dữ tợn với bộ râu xồm xoàm. Chính là gã đã lừa hắn lần trước, là Thanh Nguyên "Chào tam gia" Thanh Nguyên nở nụ cười lấy lòng.

"Chẳng phải đã nói sẽ không gặp lại ư? Ngươi đến làm gì?" thái độ hết sức lạnh lùng, nếu không phải tại tên này....

"Tam gia đừng như vậy. Ta đâu có ý hại tam gia đâu. Ta vốn không biết phải chia tài sản cho hai vị kia. Ta có thành ý đến sửa sai, gỡ rối cho tam gia đây" nàng bước tới ngồi vào chiếc ghế đối diện Huỳnh Tân, uống một ngụm trà, rồi giả hoạt nhìn hắn

"Không biết tam gia có hứng thú làm ăn với ta không? Vẫn như cũ, cả hai chúng ta đều có lợi ích?"

"Ngươi muốn làm gì?" Huỳnh Tân nghi ngờ nhìn hắn.

Thanh Nguyên lấy tay chấm nước trà, rồi viết lên trên bàn hai chữ

"Thi hội"

"Thi hội? Thi hội thì liên quan gì?"

"Kế hoạch của ta rất đơn giản. Tam gia chỉ cần làm sao giúp ta có một suất tham gia vào cuộc thi này. Ta sẽ cử người tham gia. Tam gia chỉ cần đặt cược thật nhiều tiền vào người của ta, ta cam đoan sẽ vào được vòng trong. Tiền thắng cược thì tam gia sáu phần, ta chỉ lấy bốn. Thế nào?"

Huỳnh Tân tròn mắt không thể tin được

"Vậy khác nào bán độ. Hơn nữa, thời hạn đăng kí đã hết, làm sao ta giúp người được?"

"Nếu tự mình làm được thì ta đã chẳng nhờ tam gia. Ta đã nói rồi, càng khó khăn càng nguy hiểm thì phần thưởng càng lớn. Làm sao đăng kí là chuyện của tam gia, nhiệm vụ của ta chỉ là tham gia thôi. Sao? Tam gia có chịu nhận vụ làm ăn này không? Ta biết Huỳnh gia đang gặp khó khăn về mặt tài chính. Đây không phải là cơ hội làm ăn có một không hai hay sao?"

Huỳnh Tân trầm ngâm suy nghĩ, đây đích thực là cơ hội ngàn vàng, nếu không liều một lần nữa thì sẽ không có cơ hội trở mình. Nhưng liệu người này có đáng tin không?

Thanh Nguyên biết ánh nhìn đó nghĩa là gì.

"Xin tam gia yên tâm. Ta tuy không có ưu điểm gì, nhưng tuyệt đối là một người biết giữ chữ tín. Ta đã làm sẵn hợp đồng rồi. Giấy trắng mực đen vẫn đáng tin hơn lời nói suông, đúng không?"

Huỳnh Tân đón tờ giấy Thanh Nguyên đưa sang. Trên đó ghi: "Tam gia Huỳnh Tân và Trần Thanh Nguyên đồng ý hợp tác làm ăn. Vụ làm ăn này tuyệt đối bí mật, không để người thứ ba biết được. Tam gia có nhiệm vụ xử lý, bịt miệng tất cả những người liên quan, không để chi tiết vụ làm ăn này lộ ra ngoài. Lợi nhuận bên tam gia được sáu, Trần Thanh Nguyên được bốn. Sau vụ này cả hai không còn liên quan gì nhau. Bên nào vi phạm hợp đồng, phải bồi thường gấp mười lần lợi nhuận kiếm được."

Đọc kỹ lại một lần rồi một lần, hắn hỏi: "Sao ta biết người có lừa ta như lần trước không?"

"Tam gia nói sai rồi. Ta đâu có lừa Tam gia, ta hoàn toàn làm đúng theo hợp đồng mà. Dùng người thì phải tin người. Tam gia cũng hiểu đạo lý này mà."

Không yên tâm, đọc thêm lần nữa, thấy không còn gì khả nghi nữa, nhưng vẫn phải hỏi lại. "Người chắc là sẽ an toàn chứ? Cuộc thi này do triều đình tổ chức, hành động của chúng ta là phạm thượng đó, để lộ ra thì hai chúng ta đều không yên ổn đâu. cái người mà người phải đi có đáng tin không? Hắn sẽ không làm lộ bí mật của chúng ta chứ?"

"Yên tâm, bởi người mà ta phải đi, chính là ta. Ngài xem, ngay cả chi tiết vụ làm ăn, ta còn không dám ghi rõ ra trên hợp đồng mà. Chỉ có hai chúng ta biết bí mật này thôi. Ngược lại, ngài mới phải dùng người cẩn thận, đừng để người của ngài phá hỏng mọi chuyện." Thanh Nguyên thông thả đáp lại.

Thấy không còn gì đáng nghi nữa, hắn đặt bút kí tên vào rồi nói: "Ta sẽ sắp xếp mọi chuyện. Ngày mai vào giờ Thìn (7h - 9h) ta sẽ cho người mang thẻ dự thi đến đợi người ở quán ăn phía bên phải cổng Nam. Ta đã tin tưởng người, người cũng đừng làm ta thất vọng."

Thanh Nguyên hài lòng cười tươi: "Tất nhiên. Ta đã sao ra hai bản hợp đồng, mỗi người một bản, nên nhớ đừng để lộ bí mật này cho ai biết. Ngài cứ yên tâm đặt cược thật nhiều cho Trần Thanh Nguyên đi. Xin phép"

Lúc sắp ra khỏi cửa, Thanh Nguyên chợt dừng lại, quay lại nói với Huỳnh Tân: "À, cậu bé tên Lâm Mẫn Phi ấy..." thấy hắn khó hiểu, dường như không biết cái tên này, nàng nhắc nhở

"Là cái cậu bé tới đưa bản hợp đồng cho ngài ấy. Cậu bé đó là một tài năng kinh doanh, hãy giúp ta đào tạo cậu ta. Có thể xem như đây là một phần quà nhỏ dành cho ta được không, tam gia?"

Hắn gật đầu: "Tôi biết rồi." Dù sao nhận thêm một thằng bé vào làm cũng không phải chuyện lớn gì, ngược lại, còn có thể vói thêm một món quà từ gã này nữa. Dù sao tặng quà cũng phải có qua có lại mà.

Nhưng nếu hắn biết, nhiều năm sau, cậu bé đó sẽ trở thành một trong những đối thủ lớn của hắn, liệu hắn còn có thể hào phóng tặng "quà" cho Thanh Nguyên như vậy không?

Gây sự chú ý ở Thi hội, là cách vào cung đơn giản nhất. May mà Huỳnh gia gặp khó khăn đúng lúc...

Thanh Nguyên biết rõ, nếu thi với thân phận một cô gái, sẽ chẳng bao giờ được vào cung.

Tông đế và Bình vương chỉ chăm chăm vào những cô gái có thân phận, có tiền tài, để củng cố thế lực.

Nhưng nếu tự nhiên đi cầu hôn với những cô gái đó, thì ý đồ quá lộ liễu, gây tiếng xấu, tạo dư luận không hay.

Còn nếu để nàng ta tự chứng tỏ bản lĩnh của mình, nghĩa là vào được vòng trong ở Thi hội, thì mọi chuyện sẽ được hợp lý hóa. Mọi người sẽ cho rằng, họ được chú ý vì họ có tài năng, không liên quan đến gia thế.

Một cô gái thân phận tầm thường như Thanh Nguyên, nếu vào vòng trong, sẽ làm lộ hết ý đồ của anh em Tông đế. Họ không thể cưới về một quân cờ

vô dụng, vô giá trị như vậy.

Cách giải quyết duy nhất là, không cho nàng vào vòng trong.

Mà cho dù có vào được, Tông đế sẽ ban hôn nàng cho một tên quan lại nào đó, như vậy thì hỏng bét.

Cho nên, Thanh Nguyên quyết định, giả trai dự thi.

Nếu đoạt giải, nàng sẽ được vào cung làm quan, ít nhất cũng có cơ hội tiếp cận Tông đế.

Còn làm sao để trở thành hoàng hậu, là việc sau này. Sau này hẵng tính.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (3)

Hôm sau, đúng giờ Thìn, Thanh Nguyên đến quán nước chờ. Một lúc sau, một người hầu của tam gia bước đến.

Nhìn trước nhìn sau như sợ có kẻ theo dõi, thấy không có gì bất thường, mới yên tâm ngồi xuống.

Thanh Nguyên phì cười trước độ "lắm cảm" của hắn. Khi người đó giờ chiếc nón lá ra, Thanh Nguyên mới biết hoá ra là cậu bé ăn mày nọ.

Thanh Nguyên cười nhẹ nhàng, nói: "Sao rồi? Làm việc ở Huỳnh gia quen chưa?"

Cậu bé đỏ mặt nhìn nàng, cúi đầu xuống, giọng lí nhí như muỗi kêu: "Cám ơn tỷ tỷ. Ta nhất định sẽ cố gắng. Ông chủ kêu ta đưa vật này cho tỷ tỷ."

Thanh Nguyên cầm lấy tấm thẻ dự thi. Đó là một miếng bạc mỏng, trên đó khắc tên nàng Trần Thanh Nguyên

Huỳnh Tân đúng là có bản lĩnh, một người không lai lịch, xuất thân không rõ ràng như nàng mà hắn cũng xoay sở lấy được tấm thẻ này. Quả là hao tổn không ít tâm trí.

Thanh Nguyên đứng dậy, véo mặt cậu bé rồi nói: "Em phải cố gắng phấn đấu đấy. Tương lai của em do chính em nắm giữ, nhớ chưa?"

Nàng quay người bước đi, để lại cậu bé tim đập thình thịch, mặt đỏ gấc.

Thanh Nguyên có mặt ở một căn biệt viện cực kì lộng lẫy. Đây là nơi diễn ra vòng loại.

Có khoảng một một trăm người đến dự thi.

Trên mặt họ là nét căng thẳng, lo sợ dễ nhận ra.

Hai vị tiểu thư đứng một góc nói chuyện với nhau.

Tam tiểu thư đứng ở một góc khác, nhìn họ cứ như người dưng. Tiêu Lam rất thoải mái, luôn miệng mỉm cười, chẳng có vẻ gì lo lắng.

La Viện Kỳ vừa đến, thấy Tiêu Lam, bèn chạy qua chỗ nàng ta.

La Viện Kỳ rất đẹp, không phải kiểu đẹp dịu dàng như Tiêu Lam, đó là một vẻ đẹp trẻ con, có chút ngây thơ. Đôi mắt to, tinh nghịch. Gò má bụ bẫm nhìn rất đáng yêu. Nụ cười rất trong sáng, không hề giả tạo. Thanh Nguyên đã từng đọc câu bày ở đâu đó rồi "Nụ cười đẹp nhất là nụ cười thật lòng."

Tuy khuôn mặt không đẹp đến mức khó thờ như Tiêu Lam, nhưng nụ cười thì đẹp hơn hẳn.

Nụ cười tạo cảm giác vui vẻ cho người đối diện.

Một cô gái như vậy, luôn sống trong sự bao bọc, không nhìn thấy sự đen tối của cuộc đời. Một cô gái như vậy chỉ thích hợp với cuộc sống vô lo vô nghĩ. Đây một bông hoa thuần khiết như vậy vào cung thì thật tàn nhẫn.

Nàng ấy cứ lú lo nói chuyện với Tiêu Lam. Tiêu Lam cũng đáp lại rất thân thiết. Nhìn họ càng giống chị em hơn khi Tiêu lam nói chuyện với hai cô chị.

Phía xa hơn nữa, Hứa Thu và Lâm Công Khanh.

Nàng chưa từng gặp mặt họ, nhưng chỉ cần nhìn vẻ nhún nhường của các thí sinh khác là dễ dàng đoán ra.

Hứa Thu không đẹp lắm, chỉ được xem là thanh tú, dễ nhìn. Thua xa Tiêu Lam và La Viện Kỳ.

Lâm Công Khanh thì rất đẹp trai. Mày râu, mắt sáng, một nét đẹp mạnh mẽ, anh tuấn.

Cả hai người đều rất lạnh lùng, không nói chuyện với ai cả, chỉ lẳng lặng đứng một góc, nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đội khoảng nửa canh giờ, có một lão già đi ra, đứng trên bục cao, giọng nói mạch lạc mạnh mẽ, đối lập với vẻ già khom bên ngoài.

"Ta tên Vương Kiên, từng là thầy giáo của Tông đế, bây giờ làm việc ở Tàng thư các (thư viện hoàng gia). Rất hoan nghênh các vị tài tử, tài nữ đến tham dự cuộc thi. Chắc các vị ở đây đều biết rõ quy tắc của cuộc thi, ta cũng không cần nói nhiều. Vòng loại này có một trăm người hết thảy, chia làm năm nhóm, mỗi nhóm có hai mươi lăm người. Các vị sẽ tự đấu thơ với nhau, sau một canh giờ mỗi nhóm sẽ tự chọn ra năm người vào vòng một. Bây giờ, ta sẽ phân loại xem ai vào nhóm nào."

Nói xong, ông lão bắt đầu đọc tên sắp xếp từng nhóm một.

Thanh Nguyên vào nhóm hai, chung với hai vị tiểu thư.

La Viện Kỳ vào nhóm một, chung với Hứa Thu.

Lâm Công Khanh vào nhóm ba.

Tiêu Lam được xếp vào nhóm bốn.

Sắp xếp xong, cả năm nhóm tản ra về năm căn phòng khác nhau.

Nhóm hai của Thanh Nguyên đi vào căn phòng số hai.

Vừa vào phòng, mọi người im lặng, bắt đầu nhìn nhau bằng vẻ thù địch.

Một người khá nổi bật trong nhóm, nói: "Cứ nhìn nhau như vậy thì cũng chẳng giải quyết được gì. Chúng ta cứ chia làm năm nhóm để tự thi với nhau nhé. Người có tài thì thắng, thế nhé."

Mọi người không phản đối gì, dù sao đây cũng là cách tốt nhất.

Thanh Nguyên vào chung một nhóm với bốn cậu thanh niên khác.

Họ nhìn nhau, không biết nói gì. Cuối cùng Thanh Nguyên đành lên tiếng trước: "Chúng ta thi đối câu. Được không? Thời gian không còn nhiều, cứ đây đưa mãi thì đến tối cũng không xong đâu."

Bốn người còn lại gật đầu tán thành. Một thư sinh mặt xanh môi tái nói: "Vậy để ta ra câu đối trước nhé. Cúc dục ân thâm Đông hải đại"

Ba anh thư sinh còn lại suy nghĩ một lát, một anh đối lại: "Sinh thành nghĩa trọng Thái sơn cao." hớn hờ đọc tiếp

"Tôi có một câu đối: 'Rễ sâu chẳng sợ cành lay động', xin các vị đối lại."

Ba anh kia cũng nghĩ ngẫm nghĩ một lúc, một anh đối lại.

"Tôi xin phép đối lại: 'Cây thẳng đừng lo bóng xế chiều'. Rồi đọc thêm một câu đối khác nữa

"Đạo mẹ, đức cha, biển rộng trời cao khôn sánh"

Anh thư sinh ra câu đối đầu tiên, nghĩ ra câu đối, đáp lại: "Tình chồng, nghĩa vợ, buồn ân bề ái nào tày"

Thấy mọi người không có ý kiến gì, khoan thai định đọc tiếp, thì Thanh Nguyên cắt lời: "Các anh em, ta thấy cứ kiểu này sẽ không chọn ra người thắng đâu. Các huynh đều là những nhân tài hiếm thấy, 'Kỳ phùng địch thủ' với nhau. Ta tự nhận bản thân tài học thô thiển, nhưng nếu bảo ta rút lui như vậy thì ta cũng không phục. Hay là vậy đi, cũng gần hết một canh giờ rồi, ta sẽ ra một câu đối, nếu các huynh đối lại được, ta lập tức nhận thua. Các huynh bắt cặp với nhau mà đấu tiếp. Còn nếu không ai đối được, thì ta sẽ là người vào vòng sau, các huynh nghĩ sao?"

Họ nhìn nhau, ngẫm lại thấy cũng có lý. Lại thấy Thanh Nguyên râu ria xồm xoàm, thô lỗ, (Ở đất nước này, chỉ có dân lao động tay chân, ít học mới để râu.) nhìn không giống kẻ có tài, và lại từ đầu tới cuối không đối lại được một câu, cũng vui vẻ gật đầu đồng ý, nói: "Được, vậy mời anh bạn ra câu đối."

Thanh Nguyên ra chiều nghĩ ngợi, rồi đọc: "Vũ vô kiềm tỏa, năng lưu khách" ("Mưa, dù không xích không khóa, cũng có thể giữ chân khách ở lại") (Chú thích: câu đối này là của Nguyễn Giản Thanh)

Bốn người còn lại nhìn nhau. Rất lâu sau đó cũng không ai đối lại được.

Tất nhiên rồi, đây là một câu đối nổi tiếng của một danh nhân mà, đám thư sinh bình thường này sao đối lại được chứ.

"Boong", một tiếng trống vang lên, báo hiệu đã hết một canh giờ.

Bốn chàng thư sinh kia, mặt nhẵn như khi ăn ớt, buồn bực bỏ đi. Một trong bốn người nhìn nàng chăm chăm rồi cười cười: "Anh bạn thắng rồi. Thì ra là cao nhân. Chúng tôi đúng là múa rìu mà đòi qua mắt thợ mà. Bái phục."

"Huynh quá khen. Ta không giỏi vậy đâu." Thật đấy, ta chỉ đạo thôi.

Thanh Nguyên cực kì xấu hổ. Câu đối này vốn dĩ không phải của nàng. Hy vọng không bị kiện đòi bồi thường tiền bản quyền.

Cũng may, trước đây nàng từng có một ông boss người Trung Quốc thích thơ Đường, thích câu đối. Lúc trước còn chửi rủa ông ta có những sở thích điên khùng, bây giờ mới thấy hữu dụng.

"Huynh không cần khiêm tốn. Đây quả thực là một câu đối hay, đơn giản mà thâm thúy. Xin huynh có thể cho ta biết câu đối còn lại được không?"

Thanh Nguyên mở miệng đọc nốt câu còn lại. "Sắc bất ba đào, dị nịch nhân" ("Sắc đẹp, dù chẳng phải sóng gió, cũng dễ làm cho người ta chìm đắm") (Của Nguyễn Giản Thanh nốt)

Anh thư sinh lầm nhảm câu đối, rồi cười tươi: "Ta đã thua một cách tâm phục khẩu phục. Cũng không uổng công đến tham dự. Chúc anh bạn vào được vòng cuối. Tạm biệt"

Thanh Nguyên rất thích anh chàng này, có dũng khí nhận thua, thắng không kiêu ngạo, bại không nản chí.

Cả nhóm người cùng bước ra khỏi phòng. Có người vẻ mặt hớn hờ, có người buồn âm ỉm. Hai vị tiểu thư cũng không vào được vòng trong. Nhưng họ không có vẻ thất vọng. Nghe nói họ đã từng tham gia hết thảy ba lần nhưng chưa bao giờ qua được vòng loại.

Thí sinh từ các phòng khác cũng lục tục đi ra. Cũng có những gương mặt thất vọng xen lẫn những gương mặt vui vẻ, hạnh phúc.

Đúng như dự đoán, La Viện Kỳ, Lâm Công Khanh, Hứa Thu, Tiêu Lam, đều được vào vòng trong.

Những người thua bị thu hồi thẻ dự thi, những tấm thẻ này sẽ bị tiêu hủy. Năm ngày sau, vòng một sẽ bắt đầu. Mọi người có vẻ kinh ngạc khi thấy tấm thẻ của nàng không bị tiêu hủy, họ không ngờ một kẻ trông thô lỗ, không học thức như vậy lại đánh bại được những anh chàng thư sinh sách vở đầy bụng.

Phía bên ngoài Phong thành, bản danh sách những người qua vòng loại vừa được đưa ra, mọi người đã nhốn nháo, sôi sục cả lên. Bởi trong danh sách đó có cái tên Trần Thanh Nguyên. Cách đây một giờ, thậm chí họ còn không biết có người này tham gia. Các sòng bạc mở ra đã gần cả tháng nay nhưng không ai đặt một đồng nào cho người này.

Thế mà hôm nay, lại có rất nhiều người cùng cược hần sẽ vào vòng loại. Thần kỳ hơn là, hần quả thực đã qua được vòng loại. Tất cả những người tham gia cuộc thi này đều con cháu của những gia tộc thư hương, là những trí sĩ, tài tử nổi danh. Không ai nghĩ một người có lai lịch bình thường như hần sẽ vào được vòng trong.

Tam gia cố tình tạo một gia thế vô cùng tầm thường cho nàng, để tránh sự chú ý. Người ta thường nhìn vào gia cảnh một người để đánh giá người đó. Gia cảnh của Thanh Nguyên là con một gia đình bán giấy bút. Không ai đặt một cắc bạc nào cho nàng, vậy là tam gia "bội thu". Không cần nói cũng hiểu, "nhiều người cùng đặt cược" cho nàng, đều là người của tam gia.

Thanh Nguyên lẫn trong đám đông, đi mất.

Đi đến một ngõ vắng, dừng lại, nói to: "Nhấn với tam gia là mọi chuyện như cũ ở vòng một."

Rồi đi mất.

Một bóng đen đi sau nàng nghe vậy, quay đầu về hướng ngược lại, không đi theo nàng nữa.

Năm ngày sau, vòng một bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thiên Hạ Độ Nhất Tài Tử (4)

Mộng mơ lâu

Đây là quán nước nổi tiếng nhất Phong thành, dành riêng cho giới trí thức, văn nhân tài tử.

Thanh Nguyên ngồi ngay trên cái bàn gần cửa sổ, tiếng tranh luận vẫn không dứt, chủ đề chính vẫn là Thi hội. Dưới lầu là những người đi đường, người buôn bán náo nhiệt cả một góc phố. Thanh Nguyên mang một bộ râu dày, mặc đồ nam giới vải thô. Nhìn cực kì khác biệt giữa những con người nhỏ nhả, vài lạp thượng hạng, mặt mày trắng trẻo.

Nàng chỉ muốn đến để nhận dạng đối thủ của mình ở vòng một, nhưng có vẻ người có tài thực sự sẽ không ngu ngốc tới độ đến nơi này để người khác dò xét mình đâu nhỉ? Tam tiểu thư qua vòng loại, không có gì bất ngờ, hai vị tiểu thư rót, cũng bình thường. Chỉ có nhị phu nhân là cực kì thất vọng.

Đột nhiên, có một giọng nói kéo nàng ra khỏi những suy nghĩ ngẩn ngang.

"Xin hỏi, hai chúng tôi có thể ngồi ở đây chứ. Quán không còn chỗ."

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên, thấy hai người đàn ông đứng trước mặt mình. Một người mặc áo của gia nhân, một người trông có vẻ là chủ nhân.

Người vừa lên tiếng là anh chàng thị vệ có gương mặt hết sức bình thường. So với người bình thường càng bình thường hơn. Nhưng đôi mắt sâu thẳm của hắn cứ như đang hút hồn nàng. Đó là cặp mắt rất đen, rất tròn, rất sâu.

Người còn lại thấy vẻ ngần ngại của nàng, bèn khinh bỉ: "Này, coi chừng nước miếng chảy ra kia. Đừng nói với ta người thích đàn ông đấy nhé"

Thanh Nguyên hoàn hồn lại, nhìn gã công tử, bình thần đáp lại với giọng bông đùa. "Đúng vậy, ta thật ngưỡng mộ anh bạn có một tình nhân đáng yêu như vậy. Anh bạn thật tốt số."

"Người..."

"Phốc", gã gia nhân cười phá lên, rồi vỗ vỗ tên chủ nhân đang muốn nổi nóng của mình, nói: "Thôi đi, là cậu chọc người ta trước mà." rồi quay sang nhìn nàng với vẻ hứng thú.

"Chúng tôi ngồi nhé."

"Tự nhiên."

Hai người ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện với nàng, tên gia nhân thắc mắc hỏi: "Chỗ này ngay hướng gió, lạnh như vậy, sao huynh lại chọn ngồi đây"

Thanh Nguyên bỏ tách trà xuống, nói: "Ta từng đọc một quyển sách (Chú thích : là truyện Hoa tư dân của Đường Thất Công Tử, trong đó có đoạn nhân vật Diệp Trần bình luận như thế này)

nói rằng, những người ngồi ngay một góc của quán nước, đều là những nhân vật tài giỏi, truyền kì..."

Gã chủ nhân nghe vậy, không bỏ qua cơ hội phục thù, bèn trêu: "Thế hóa ra huynh tự cho mình là người tài giỏi nên mới ngồi đây à? Huynh có soi gương chưa vậy? Đúng là không biết lượng sức."

Thanh Nguyên nhìn hắn cười rất tươi, ghé lại: "Còn ta, chỉ vì lúc ta đến còn mỗi vị trí này, muốn bỏ đi nhưng đã lỡ gọi món, đành ngồi lại. Anh bạn hình như chưa gọi món thì phải? Sao huynh không bỏ về? Quán còn nhiều bàn, sao huynh không ngồi với người khác, mà lại nhất quyết ngồi chỗ này với ta. Chẳng lẽ huynh tự tin mình là người thông minh, tài giỏi à? Ta cho huynh mượn tiền mua gương nhé." nói xong còn làm động tác móc tiền.

Gã gia nhân cười ngặt nghẽo, chảy cả nước mắt, còn tên chủ nhân thì tức tới đỏ mặt.

Cười xong rồi, tên gia nhân hòa giải: "Thôi nào, hai người đừng trêu ghẹo nhau nữa."

Tên chủ nhân hậm hực nhìn nàng rồi bung tách trà lên uống cho hạ hỏa, nàng cũng cười cười làm lạnh.

Ngay lúc tên chủ nhân muốn nói gì đó, lại có tiếng nói sang sảng vang lên. "Ta nghĩ Tông đế điên rồi. Chỉ vì một trăm lượng vàng, đã cho Nam quốc thuê cả một vùng núi Thuận Lam. Đất của mình mà đem cho người khác như vậy, thật hồ đồ."

Cả ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Bàn đó có khoảng mười người, người vừa thốt ra những lời đó là một chàng thư sinh trắng trẻo, nhỏ nhả.

Hắn vừa dứt lời, đã có kẻ tán thành ngay: "Đúng đó, rõ ràng là tự cắt thịt của mình cho kẻ khác ăn mà."

"Lại còn cái luật tử hình nữa. Như vậy thì còn gì là nhân đạo nữa."

Lại có tiếng thờ dài: "Sâm đế (tiên đế ấy) nhân từ, Minh đế cơ trí, sao lại có con cháu bất tài như vậy?"

"Còn nói nữa. Theo ta, ông ta không chỉ bất tài mà đích thực là một tên hôn quân. Lộc thành phía Nam hạn hán, lũ lụt liên tiếp, vậy mà triều đình không

thêm mở kho lương tiếp tế. May nhờ Giang gia nhân từ ra tay cứu giúp, nếu không, Lộc thành không biết đã có thêm bao nhiêu cái xác."

Hôn quân? Thanh Nguyên cười khẩy, chính các người mới là lũ hồ đồ thì có.

Thấy nụ cười chế giễu của nàng, tên gia nhân hứng thú hỏi: "Hình như anh bạn không nghĩ vậy thì phải?"

Gã chủ nhân nghe vậy cũng nhìn nàng chăm chăm.

"Hay là thử nói ý kiến của huynh ra, để chúng ta cùng bàn luận."

Thanh Nguyên suy nghĩ một lát, thấy cũng không gây hại gì, chỉ như nói chuyện phiếm, dù sao cũng không gặp lại họ nữa. Nàng thấp giọng nói: "Tông đế tuyệt đối không hồ đồ. Trái lại, hẳn rất cơ mưu. Thuận Lam là vùng núi cao, đất đai cằn cỗi, địa thế cực kì hiểm trở, là nơi ẩn náu lí tưởng của lũ sơn tặc hung hãn. Thuận Lam hướng về Nam quốc, nằm sau núi Thuận Sơn, nhưng lại không cao bằng Thuận Sơn. Nghĩa là không có tác dụng phòng thủ khi bị tấn công. Đất đai không thích hợp trồng trọt. Là một ngọn núi "chết", hoàn toàn vô dụng, giữ lại làm gì?"

Nhưng Nam quốc, vốn thừa đồng bằng thiếu núi cao, thì lại rất hữu dụng. Thuận Lam nằm tiếp giáp biên giới của họ. Họ có thể xây một pháo đài trên núi để quan sát tình hình những nước khác, lại có thể trồng cây lấy gỗ. Tuy nhiên Chung quốc có núi Thuận Sơn cao hơn nhiều, có tác dụng che chắn, Nam quốc vốn không thể dò xét được gì. Nguồn lợi kinh tế từ việc lấy gỗ vốn không lớn, nói chung Chung quốc hoàn toàn không có tổn hại gì cả, lại có thêm một khoản tiền lớn. Hơn nữa, nếu người Nam muốn "dùng" Thuận Lam, thì nhất thiết phải tiêu diệt lũ sơn tặc, vậy chẳng phải là Chung quốc ngồi không hưởng lợi sao? Tiêu diệt đám sơn tặc cũng đâu có dễ?"

Tên gia nhân nhìn cô với vẻ thú vị, hỏi tiếp: "Vậy còn đạo luật tử hình thì sao? Ý kiến của huynh thế nào?"

"Cổ nhân có câu "Nhân chi sơ, tính bản thiện", nhưng giết người thì phải đền mạng. Nếu cướp của, phóng hỏa, hiếp dâm xong mà vẫn nhớn nhọc thì người dân sẽ xem thường pháp luật, còn đâu là kỉ cương. Triều đình phải tốn tiền nuôi lũ cận bá ấy, sau khi ra tù, chúng lại tiếp tục phạm pháp, cùng lắm thì vào ngồi tù tiếp. Chỉ có tử hình mới là biện pháp tốt nhất. Con người đều sợ chết. "Cái chết nhẹ tựa lông hồng" chỉ có trong sách vở thôi. Biết sợ thì sẽ biết kiềm chế hành vi của mình."

"Vậy còn vụ lũ lụt ở phía Nam. Chẳng lẽ cách làm của Tông đế là đúng ư? Bỏ mặc người dân là đúng ư? " lần này là gã chủ nhân. Vừa nói gã vừa nhìn về phía tên gia nhân như chất vấn.

Thanh Nguyên cười cười, đáp: "Giang gia có họ hàng với hoàng tộc, là một gia tộc hiển hách lâu đời, của cải không để đâu cho hết. "Trời cao hoàng đế xa", Tông đế vốn không có cách nào thăm dò tài lực thực sự của Giang gia. Cho dù triều đình có mở kho lương đi nữa, nhưng đường quá xa, lại có lũ tham quan như chó đói luôn sẵn sàng nhảy vào ăn chặn, phần đến tay người dân e rằng không còn bao nhiêu. Muốn giải quyết vấn đề này, cách tốt nhất là để Giang gia ra tay. Vừa dò xét được thực lực của họ, vừa đỡ được bao nhiêu vấn đề. Số tiền để cứu tế, giải quyết vấn đề lương thực lên đến hơn một ngàn lượng vàng ròng. Vậy mà Giang gia chỉ cần một tháng là đã huy động được. Vậy đã chứng tỏ, thế lực, tiền bạc của gia tộc lớn đến mức đáng sợ. E là đã "Phủ địch khả quốc". Tuy Giang gia luôn im hơi lặng tiếng, không phô trương, không kiêu ngạo, nhưng càng giấu diếm thì càng đáng ngờ. Biển càng êm thì khi sóng đến càng dữ dội. Không có âm mưu thì sao phải ra sức lấy lòng người dân chứ. Ta e những tin tức mà chúng ta nghe được đều do chính Giang gia tung ra. Lũ lụt mới xảy ra ở phía Nam có hơn một tháng, vậy mà ngay cả Phong thành ở phía Đông còn biết tin, không phải quá nhanh sao? Tuy nhiên, họ đã ngu ngốc khi quá xem thường vị hoàng đế này. Theo cách nhìn của riêng ta, có lẽ Tông đế đã chuẩn bị cách để đối phó họ, nên mới không thêm tìm cách giải thích hay ngăn chặn tin đồn. Ông ta muốn họ lo là mất cảnh giác, rồi mới ra tay thanh trừng."

Nói xong một hơi dài, Thanh Nguyên lấy tách trà lên uống, nên không nhìn thấy ánh mắt chăm chăm của tên gia nhân đang "chiếu tướng" nàng.

Gã công tử mở miệng dùng khẩu hình hỏi tên gia nhân: "Huynh thật sự nghĩ vậy à"

Rồi quay qua hỏi tiếp: "Nếu huynh là Tông đế huynh sẽ làm sao để diệt mối họa Giang gia?."

"Chia để trị."

"Chia để trị?" cả hai người thốt lên cùng lúc.

"Phân tán lực lượng của họ ra nhiều nơi, rồi tiêu diệt từng nơi một."

"Nếu họ phản kháng" gã chủ nhân hỏi: "Càng tốt, vậy ta sẽ có cơ ghép họ vào tội mưu phản."

"Chẳng phải huynh nói thế lực của họ rất lớn mạnh sao? Nhờ họ đẩy binh làm liều thì thế nào.?" lần này là tên gia nhân hỏi

"Ta nói thế lực của họ mạnh, nhưng đâu nói là đều tập trung một chỗ. Làm vậy thì chẳng phải quá lộ liễu sao? Chắc chắn thế lực của họ nằm rải rác khắp nơi. Chỉ chờ cơ hội tập hợp lại thôi. Nếu triều đình tấn công, họ sẽ không kịp trở tay. Còn về những thế lực nằm rải rác....Đã chặt được đầu rắn thì lo gì không bắt được cái thân. Cứ thu thập từ từ thôi."

"Tông đế đúng là một tên ngốc", gã gia nhân cảm thán.

Rồi lại lẩm bẩm, chỉ đủ để mình hẩn nghe: "Sao ta chưa bao giờ nghĩ ra cách này."

Thanh Nguyên nhìn sắc trời đã xế chiều, bèn nhanh chóng, móc một nén bạc rồi bỏ đi.

Gã gia nhân hỏi túm tay nàng lại: "Có thể cho ta biết tên không?"

"Trần Thanh Nguyên. Ta không muốn biết tên anh bạn đâu. Tạm biệt."

Nói xong, Thanh Nguyên nhanh chân chuẩn bị đi mất. Nàng còn có một cái hẹn với tam gia. Nếu nàng quay đầu lại, sẽ bắt gặp ánh mắt đầy hứng thú pha chút nguy hiểm như gã thợ săn nhìn thấy con mồi của tên gia nhân. Và như vậy, có lẽ nàng đã cảnh giác hơn, và có lẽ cuộc đời nàng sẽ mở một trang mới theo hướng khác. Tiếc là nàng không quay lại một lần nào cả. Cứ vậy mà đi ra khỏi đó.

Hai người còn lại nhìn nhau, gã chủ nhân mở miệng: "Hoàng huynh,....."

Tên gia nhân chặn lại ngay: "Ồ đây không tiện nói chuyện."

Rồi cũng móc bạc ra, đi mất.

Đằng sau, tiếng phê phán, chửi rủa Tông đế bắt tài vẫn vang lên mãi...

Biệt viện Kỳ vương

"Hoàng huynh, những gì tên đó nói có thật không? Sao hắn như con sâu trong bụng huynh thế?"

Gã gia nhân, lúc này đã bỏ cái mặt nạ tâm thường ra, nằm trên ghế, đáp với giọng lười biếng: "Cũng không hắn. Lúc đầu, ta muốn tìm cách vu cho Giang gia tội mưu phản. Nhưng bây giờ nghe hắn nói mới biết kế hoạch của mình thật ngốc biết chừng nào. Đã là vu oan thì thế nào cũng để lại sơ hở, hơn nữa còn khiến cho lòng người bất bình. Còn phải đầu đầu phải người đột nhập Giang gia, rồi tìm cách chiếm lòng tin của người nhà họ Giang nữa. Trong khi đó, nếu theo cách của hắn, thì Giang gia sẽ tự mình chui đầu vào rọ mà không cần làm gì cả. Haizzz, ta thật ngốc mà".

Rồi hắn ngồi dậy, gọi: "Quang Huy"

Một bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, quỳ trước mặt hắn.

"Lập tức đến Lộc thành truyền lệnh của trẫm, nhị lão gia Giang Xương là người vừa khôn khéo vừa trung thành, rất vừa lòng trẫm. Nay trẫm muốn hắn nhanh chóng đến Diệu thành ở phía Bắc để coi sóc chuyện buôn bán tơ lụa. Không được chần chừ. Bảo hắn đừng phụ lòng trẫm. Còn nếu hắn chống đối, cứ ghép vào tội mưu phản."

"Thần tuân lệnh." rồi nhanh chóng biến mất.

"Trăng hôm nay đẹp thật, tam đệ nhỉ. Phong thành đúng là một nơi thú vị." Kỳ vương nhìn lên trời, hôm nay làm gì có trăng, sao còn không có mà???

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (6)

Hôm nay là một ngày cực kì náo nhiệt. Trời xanh, mây trắng, điểm một vài cánh chim. Dân trong thành cực kì hào hứng. Vòng một của Thi hội sẽ diễn ra vào ngày hôm nay. Từ sáng sớm, các sòng bạc đã mở cửa đánh cược.

Hai mươi lăm người dự thi đã cùng có mặt tại tòa biệt viện hôm trước

Không ai buồn nói chuyện với ai cả.

Không khí khá căng thẳng.

Ai cũng nhìn nhau bằng ánh mắt xem thường. Những người này đúng là mất mọc trên trán mà (tự cao).

Dĩ nhiên, người "được" xem thường nhất ở đây, ngoại trừ Thanh Nguyên thì còn ai có "vinh dự" đó.

Đây là lần đầu tiên một kẻ xuất thân bản hàn được vào vòng trong.

Không ai bắt chuyện hay đứng chung với nàng. Làm vậy là điều sỉ nhục.

Nhưng chả sao, vậy thì càng yên tĩnh.

Đột nhiên có khoảng năm người cùng đi ra từ một căn phòng lớn.

Ông lão giám khảo hôm trước đi lên trên một chiếc bục cao, nói: "Chào mừng các bạn đến tham gia vòng một. Qui tắc ở vòng một như sau, các bạn sẽ cùng làm một bài thơ chủ đề tùy thích, giám khảo sẽ chọn ra hai mươi bài thơ hay nhất, chính là hai mươi người được vào vòng sau. Thành phần ban giám khảo có cựu đại học sỹ Lý Thế"

Là một ông già lụ khụ ngồi ở hàng đầu.

"Nhà thơ Tống Tường"

Một người đàn ông trung niên nho nhã.

"Thầy giáo, kì thủ nổi tiếng Lâm Thông "

Không hiểu sao nàng cứ thấy ông ta nhìn rất quen mắt.

"Người đoạt giải kì thi trước Tô Hào ngự sử."

Người này đậm chất thư sinh, nghĩa là xanh xao, trắng trẻo, tao nhã.

"Cuối cùng là nhà phê bình thơ Lê Nghĩa"

Hình như đây là người trẻ nhất trong năm người, vóc dáng nhỏ bé, lùn, gương mặt hơi thô.

"Bây giờ cuộc thi bắt đầu. Các bạn có một nén nhang. Sau khi hết giờ chúng tôi sẽ thu hết các bài thơ của các bạn, đọc công khai, rồi phê bình và cùng xem xét với nhau. Bắt đầu."

Có hai mươi lăm người đi ra, mỗi người cầm một cái khay, trên đó có giấy, viết, khiên mực.

Trên mỗi cái khay đều có ghi tên từng người. Một người đi đến trước mặt nàng, dẫn nàng vào một căn rất đẹp. Những người khác cũng được dẫn vào những căn phòng khác.

Tên đó cung kính đứng bên cạnh nàng suốt, nhưng tuyệt nhiên không nói một câu nào.

Hiểu rồi, giám sát xem những người dự thi có gian lận không ấy mà.

Thanh Nguyên suy nghĩ một lúc lâu, rồi đặt bút viết.

Viết xong, quay qua nói với tên "giám thị": "Chừng nào hết giờ thì gọi ta dậy"

Rồi lẩn ra bàn...ngủ.

Tên người hầu dờ khóc dờ cười.

Lát sau, người kia lay nàng dậy.

Thanh Nguyên mơ màng đứng dậy, ra khỏi phòng, đến một sân vườn lớn, có xếp sẵn chỗ ngồi và thức ăn. Những cái bàn nhỏ xếp thành vòng tròn lớn.

Không ai có tâm trạng ăn uống.

Những món trên bàn đều cực ngon, toàn là đồ hảo hạng. Thanh Nguyên ăn như hổ đói.

Một tên thư sinh ngồi kế thấy vậy, châm biếm: "Làm như chưa từng được thấy qua những thứ này vậy. Ý, xin lỗi, ta quên mất, ngươi đúng là chưa bao giờ thấy nhì"

Một kẻ khác phụ họa. "Mặc xác người ta, anh Từ ơi. Dù sao sau hôm nay cũng bị loại mà, cứ để người ta tranh thủ một bữa cuối đi."

Những người khác nghe vậy cười ầm lên.

Thanh Nguyên cứ thản nhiên ăn uống như không biết người bị châm biếm là mình.

Thái độ quá mức thờ ơ của nàng khiến bọn họ không còn hứng thú trêu chọc nữa.

Năm giám khảo đi ra, ngồi vào những cái ghế được sắp sẵn ngay giữa vòng tròn.

Ông già lụ khụ cầm một khay đầu tiên lên, đọc lớn

"Từ Vân, làm trong một nén nhang, bài...."

"Cậu bị loại." một trong những giám khảo lên tiếng. Là người phê bình thơ Lê Nghĩa.

Người ngồi kế bên vừa chế giễu Thanh Nguyên, đứng bật dậy phản đối

"Tại sao? Ngài thậm chí còn chưa đọc bài của ta mà"

Lê Nghĩa thong thả trả lời: "Cho dù hay cách mấy, chúng tôi cũng không chấp nhận một kẻ gian lận"

Hắn lúng túng, xấu hổ đỏ cả mặt, nhưng vẫn cãi chày cãi cối: "Ta không có."

"Cậu đừng chối làm gì. Người hầu của chúng tôi đã khai hết rồi. Cậu dùng tiền hối lộ nó rồi lấy bài thơ của người khác chép vào. Cậu có thể ở lại làm khán giả nếu muốn, nhưng xin hãy trả lại bằng tên."

Những người xung quanh đều che miệng cười thầm, cũng có kẻ tái mặt đi. Có lẽ cũng là phường gian lận.

Hắn thẹn quá hóa giận, còi miêng bâng tên, vút phăng ra, rồi hăm hăm bỏ đi.

Lê Nghĩa lấy một khay khác, đọc: "La Viện Kỳ, làm trong nửa nén nhang, bài "Tuyệt cú" (Chú thích: Tác giả thật sự là nhà thơ Đỗ Phủ)

Tuyệt cú

Giang bích điêu du bạch

Son thanh hoa dục nhiên

Kim xuân khan hựu quá

Hà nhật thị qui niên?

Dịch thể lục bát

Non xanh thêm vẽ hoa tươi

Cánh chim thêm trắng trắng ngời non xanh.

Lưu hoa đã nở trên cành

Ngày về quê cũ biết đành năm nao?

Dịch nguyên thể

Nước biếc chim thêm trắng

Nước xanh hoa tươi sao.

Xuân này thôi đã quá

Quê cũ về năm nao. "

Lê Nghĩa hưng phấn khen ngợi: "Không hổ danh là La Viện Kỳ tài nữ, thơ hay. Nàng đậu. Có ai có ý kiến gì không?"

Ông ta nhìn bốn người còn lại. Không ai có ý kiến. Bài thơ này thực sự rất hay.

Những thí sinh không hện mà gập đầu nhìn về phía La Viện Kỳ. Ánh mắt có chút kính nể pha chút ghen tị.

Lê Nghĩa để bài thơ lên một chiếc khay bằng vàng cực đẹp, chuẩn bị đem đi in ấn.

Tô Hào đứng dậy, lấy một chiếc khay khác, một bài thơ rất bình thường, các giám khảo cũng không mặn mà gì, chỉ ghi ghi chép chép gì đó.

Đến chiếc khay thứ ba.

Tôi lướt Lâm Thông đứng dậy, đọc: "Bài "Tập Thi"(Thơ vật) của Lâm Công Khanh, làm xong trong nửa nén nhang. (Chú thích : bài thơ này của Vương Duy)

Tập thi

Quân tự cố hương lai

Ứng tri cố hương sự

Lai nhật ý song tiền

Hàn mai trước hoa vĩ?

Dịch thể lục bát:

Anh vừa từ biệt quê hương

Chuyện quê anh hẳn tỏ tường hơn ai.

Cửa buồng thêu đỏ cảnh mai

Trời đêm lạnh lẽo hoa thì nở chưa?

Dịch nguyên thể:

Chàng ra đi bấy chầy

Cửi canh mặc nhện vầy

Đêm lại đêm mòn mỏi

Nhớ chàng như trăng đầy"

Ông già lụ khụ lên tiếng: "Bài này đạt rồi, không cần chấm thêm chi nữa."

Ba người khác đều gật đầu tán thành. Lâm Thông nhìn Lâm Công Khanh, cười: "Thật sự là một bài thơ rất hay, Lâm công tử không hổ danh là tài tử đệ nhất Lục quốc."

Lâm Công Khanh gật đầu tỏ ý cảm ơn, không có chút kiêu ngạo nào.

Sau đó là một vài bài thơ lật vạt bình thường.

Chiếc khay thứ mười, Tổng Tường đứng dậy, đọc: "Tiêu Lam, bài "Tự Quân Chi Xuất Hĩ" (Từ buổi chàng ra đi), làm trong một nén nhang. (Tác giả bài này là Trương Cửu Linh)

Tự Quân Chi Xuất Hĩ

Tự quân chi xuất hĩ

Bất phục lý tàn ky

Tư quân như nguyệt mãn

Dạ dạ giảm thanh huy

Dịch thể lục bát

Từ chàng cất bước lên đường

Cửi canh thiếp bỏ cho mành nhện giăng.

Nhớ chàng như ánh trăng rằm

Đêm đêm ánh sáng giảm dần quang huy.

Dịch nguyên thể:

Chàng ra đi bấy chầy

Cửi canh mặc nhện vầy

Đêm lại đêm mòn mỏi

Nhớ chàng như trăng đầy"

Đọc xong, Tống Tường trầm ngâm. Sau, ông ta nói: "Bài thơ này hay nhưng chỉ chứa đầy tình ý nhi nữ thường tình, không có chút khí khái. Thơ là nơi để chứa đựng những lý tưởng to lớn, tâm hồn phóng khoáng, những nỗi buồn nước non. Há lại dùng tài năng của mình để làm ra những bài thơ tình yêu, oán than tầm thường như vậy."

Tiêu Lam đứng dậy, dịu dàng đáp trả: "Thưa, ta chỉ là một nhi nữ, suốt ngày nhốt mình trong thư phòng, chỉ biết đến những thú vui khuê phòng, mơ màng về tình yêu. Chỉ làm trai, đội trời đạp đất vốn không dành cho nhi nữ như ta. Và lại, theo ta, chính tấm lòng nhi nữ nhỏ nhặt mới làm nên những cái lớn lao của nam nhi, nếu không có những người phụ nữ bình thường đứng sau giải quyết những việc nhỏ như đong gạo, nấu cơm, thì những trang nam nhi sao có thể yên tâm thả lòng với trời đất, tận tụy với xã tắc. Không có bàn tay chăm sóc của nữ nhi, không có tình yêu nhi nữ, nam nhi chỉ là những kẻ thô lỗ, cục cằn, làm gì mà phóng khoáng vĩ đại. Nước nhà phải đi chung với nhau. Không có nước thì sao có nhà. Mà nước là tập hợp của nhiều "nhà", không phải sao? Một nhà thơ thông thái như ngài, chẳng lẽ không hiểu đạo lý đó sao? "

Tống Tường là một người hiểu lý lẽ, biết những gì Tiêu Lam nói không sai, cũng không tức giận hay phản bác, chỉ đưa bài thơ cho những giám khảo còn lại, hỏi: "Các ngài nghĩ sao?"

Lâm Thông, Tô Hào đồng ý cho đỗ, nhưng Lý Thế vốn cổ hủ, luôn tâm niệm đàn bà phải là cái bóng của đàn ông, bỏ phiếu chống. Lê Nghĩa từng có xích mích với Tiêu gia cũng không đồng ý. Thế là phán quyết cuối cùng trở về tay Tống Tường.

Tiêu Lam cười khê, thái độ như không thèm để ý thắng thua, nhưng bàn tay đã xiết chặt cái khăn, trán lấm tấm mồ hôi.

Tống Tường suy nghĩ rất lung, cuối cùng cũng gật đầu nói: "Tiêu Lam đỗ"

Lúc này, Tiêu Lam không thể giấu được một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Lại thêm một vài bài khác nữa, có thêm một người gian lận, bị loại thẳng, những chiếc khay voi dằn, chỉ còn một khay cuối.

Khởi hồi cũng hết, đây là khay của Thanh Nguyên.

Người cầm khay của cô là ông lão Lý Thế.

Ông ta đồng dục: "Trần Thanh Nguyên, làm xong trong thời gian chưa tới nửa nén hương..."

Ông ta cứ ngỡ nhìn lầm, nên để tờ giấy sát lại, xem cho kỹ, sau khi thấy đúng là không lầm, bèn đưa mắt khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người nàng, tỏ vẻ nghi hoặc. Những người khác cũng quay sang nhìn nàng, chưa tới nửa nén nhang ư? Tô Hào ngoắc tay gọi một người hầu đứng bên những cái khay tới. Thanh Nguyên nhận ra đó là người lúc này đã giám sát nàng.

Tô Hào hỏi nhỏ gì đó, tên người hầu lắc đầu.

Tô Hào nhìn Lý Thế lắc đầu, ý là không có gì khuất tất.

Lý Thế thu hồi ánh mắt lại, nhìn vào tờ giấy đọc tiếp. "Bài thơ "Tĩnh Dạ Tư" (Đêm yên tĩnh suy nghĩ)

Tĩnh Dạ Tư

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương

Dịch thể lục bát

Trước giường trăng sáng như gương

Ngồi trên mặt đất màn sương phủ mờ.

Ngẩng đầu trăng sáng như thơ

Cố hương ta những hồn mơ cúi đầu.

Dịch nguyên thể

Trước giường trăng sáng gương

Ngò đất phủ màn sương
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng
Cúi đầu nhớ cố hương."

(Bài thơ này chắc bạn nào cũng biết là của Tiên thơ Lí Bạch mà, phải không)

"Thơ hay. Đúng là thơ hay." Lý Thế trầm trồ.

"Tất nhiên hay rồi, đây là bài thơ nổi tiếng nhất của Lí Bạch, bài thơ mà không người Trung Quốc tha phương cầu thực nào không thuộc lòng." Thanh Nguyên nghĩ thầm.

"Cậu có thể cho ta biết, tại sao cậu lại làm một bài thơ nhớ nhà tha thiết như vậy không? Hình như gia đình cậu cũng ở Phong thành này mà."

Thanh Nguyên than thầm "Toi rồi", đáp lại. "Thưa, lúc nhỏ ta sống Lộc thành với ông bà, sau này mới chuyển về Phong thành. Mấy ngày nay nghe nói Lộc thành thiên tai lũ lụt, chẳng biết chốn cũ có còn cảnh đẹp non xanh nước biếc làm say lòng người như ngày nào không? Ta làm bài thơ này để tưởng niệm cảnh xưa, người xưa" nói dối không chớp mắt, cao thủ. Chính nàng cũng phải tự thán phục bản thân mình mà.

Nghe vậy, Lý Thế nào lòng thờ dài, nói: "Cậu trai trẻ à, ta cũng ở Lộc thành, đúng là đáng buồn"

Rồi dừng lại một lúc, ông ta nói tiếp: "Cậu còn trẻ mà đã biết đau với nỗi đau của thiên hạ, buồn với nỗi buồn của xã tắc như vậy, thật đáng khen, cậu đồ."

Thanh Nguyên mặt dày máy cũng thấy hơi xấu hổ, xin lỗi Lý Bạch đại gia.

Xong, năm người ngồi vào bàn thảo luận thêm một chút, rồi chọn ra hai mươi bài thơ, đọc danh sách hai mươi người được vào vòng hai.

Cả Thanh Nguyên, Tiêu Lam, La Viện Kỳ, Lâm Công Khanh đều được chọn.

Những người bị loại nhanh chóng trả lại thẻ tên, rồi thất vọng buồn bã ra về.

Thanh Nguyên cũng lục tục đi ra, Lâm Công Khanh đi lướt qua nàng, bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn nàng chằm chằm rồi bỏ đi mất.

Ra khỏi biệt viện, tam gia cho người đến báo tin, kiếm được hơn mười ngàn lượng bạc rồi.

Thanh Nguyên nhấn lại: "Vòng hai vẫn như cũ."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (7)

Đã bốn ngày trôi qua từ ngày thi vòng một, nhưng người dân Phong thành vẫn không ngớt bàn tán về nàng. Họ bất ngờ đến mức hết hồn khi biết nàng lại vượt qua vòng một.

Có rất nhiều tin đồn cho rằng hối lộ, gian lận. Không hề có thực tài, chỉ biết đi cửa sau. Rằng thế nào nàng cũng bị loại ở vòng hai thôi.

Mà người tung ra những tin đồn này, lại chính là chủ nhân của những lời đồn đó.

Thanh Nguyên biết, nếu nàng cứ êm xuôi như vậy mà lọt vòng, thế nào cũng sẽ có nhiều người đặt cược cho nàng.

Mà số người đặt cược càng nhiều, có nghĩa là số tiền thu về càng ít.

Tam gia khi nghe kế hoạch của nàng, cũng phải cảm thán: "Ồ trên thương trường đã bao nhiêu năm, từng gặp không biết bao nhiêu kẻ thủ đoạn. Nhưng người có thể đi tung tin bôi nhọ chính bản thân mình để đạt được mục đích thì đây là lần đầu tiên ta gặp."

Thanh Nguyên đành cười khỏ, thế diện thì ai chả muốn giữ, nhưng: "Danh dự có thể ăn thay cơm đâu? Ta công nhận mình là kẻ tiểu nhân, nhưng chẳng phải chính những tên tiểu nhân mới là người sống thọ nhất ư?"

Tam gia đành bó tay với kiểu cãi cùn của nàng.

Thanh Nguyên hỏi: "Chuyện ta nhờ ngài điều tra như thế nào rồi?"

Tam gia trầm ngâm: "Thám tử của ta chưa đưa tin về."

"Cố gắng lấy được tin trước vòng ba."

"Ta không hiểu sao huynh phải điều tra tên này? Quan trọng lắm sao?"

"Rất quan trọng. Tin tức này sẽ quyết định thắng thua của ta ở vòng ba."

Vòng hai của Thi hội sẽ tổ chức vào ngày hôm nay.

Vẫn là biệt viện hôm trước, nhưng bây giờ chỉ còn hai mươi người.

Những người vào được vòng này đều không phải tầm thường.

Họ đều thanh cao, kiêu ngạo, không ai thềm nói chuyện với ai, mỗi người đều đứng một góc riêng.

Hôm nay Tiêu lam đặc biệt xinh đẹp, tựa như một đóa hoa sen, lạnh nhạt thanh khiết.

La Viện Kỳ thì tràn đầy sức sống, lú la lú lo bắt chuyện với Tiêu Lam.

Lâm Công Khanh đến gần Thanh Nguyên, cười: "Bài thơ của huynh thật sự rất hay. Nhưng những lời của huynh toàn là dối trá."

Thanh Nguyên sững người. "Lộc thành vốn khô cằn, không có bất kì danh lam thắng cảnh nào, thời tiết oi bức, khó chịu, làm sao có chuyện non xanh nước biếc chứ. Quê của ông già Lý Thế ở Lộc thành, đối với ông ta, quê hương tất nhiên đẹp. Những người còn lại thì chưa bao giờ đến Lộc thành, nên không phát hiện chuyện huynh nói dối. Nhưng ta đã từng đến đó rồi, huynh không lừa ta được đâu. Tại sao huynh lại nói dối, bài thơ đó có đúng là của huynh không? Hay là...."

Nàng lấy lại bình tĩnh gạt bàn tay hấn đang để trên vai mình, đáp

"Cảnh đẹp hay không là tại lòng người. Có định nghĩa, giới hạn nào của "Non xanh nước biếc" không? Có thể đối với anh bạn, cảnh đẹp là phải núi non xanh mướt, đồng ruộng bát ngát. Nhưng với ta, chỉ cần nơi nào ta thấy thoải mái và ấm áp thì đều là cảnh đẹp. Cảm nhận cái đẹp là bằng tâm hồn chứ không phải bằng mắt. Còn riêng vấn đề về bài thơ đó. Nếu huynh có chứng cứ chứng minh bài thơ không thuộc về ta, huynh có thể tố cáo ta, còn không xin huynh chớ nói ra những lời lẽ mang tính chất xúc phạm đó"

Lâm Công Khanh hơi ngạc nhiên, nhưng không giận dữ, chỉ cười cười bỏ đi.

Tiêu Lam thấy hết mọi chuyện diễn ra bên này, neho mắt cảnh giác.

La Viện Kỳ vẫn thao thao bất tuyệt nhưng miệng thì cười mĩa mai.

Hứa Thu cũng có mặt ở vòng hai dù bài thơ của nàng ta không mấy xuất sắc. Xem ra đây là lệnh ngầm của hai vị vương gia. Nếu Hứa Thu thất bại quá sớm, kế hoạch của họ sẽ hỏng bét.

Vẫn là năm người đó, vẫn là ông già tóc trắng Vương Kiên lên phát biểu

"Chúc mừng các vị tài tử đã vào đến vòng hai. Vòng thi đối câu. Thể lệ ở vòng này như sau, Ban giám khảo sẽ lần lượt ra câu đối, các vị sẽ thi nhau đối lại, mỗi lần đối đúng một câu sẽ có một điểm, cuối cùng năm người có số điểm thấp nhất sẽ bị loại. Số lượng câu đối là do các giám khảo quyết định. Chúng ta bắt đầu."

Hai mươi người dự thi ngồi quay thành vòng tròn như hôm trước, bên cạnh mỗi người đều có một người hầu, lo ghi chép số điểm đạt được của mỗi người.

Tổng Trưởng nói

"Vậy đề ta bắt đầu trước. "Cung kiếm ra tay, thiên hạ đồ đồn hai mắt lại" Mời đối lại"

Thanh Nguyên tranh thủ kiểm điểm: "Rồng mây gặp hội, anh hùng chỉ có một người thôi"(Câu đối tặng một người chột mắt mới đỗ khoa thi võ)

Tổng Trưởng gật đầu hài lòng, Thanh Nguyên có một điểm.

Tô Hào đọc tiếp: ""Trưởng nội vô phong phạm tự lập" Mời"

("Trong trường không có gió mà sao cột buồm dựng lên")

(câu này của Đoàn Thị Điểm)

Thấy Tiêu Lam muốn mở miệng đối. Thanh Nguyên vội vàng chặn họng. Kiến thức của cô lèo tèo không bao nhiêu, những câu đã biết phải tranh thủ dành trước. "Hung trung bắt vũ thủy trường lưu" ("Trong bụng không có mưa mà nước vẫn chảy")

(Câu này Trạng Quỳnh đối lại)

Tô Hào hơi bất bình trước sự bất lịch sự của Thanh Nguyên, khề nhừ mày, nhưng rồi cũng gật đầu, ghét thì ghét nhưng phải công nhận là đối rất chuẩn.

Tiêu Lam bực mình liếc xéo nàng một cái, rồi ngồi xuống.

"Vậy thì ta tiếp nhé. "Mỹ nhân như ngọc, hành vũ, hành phong, anh linh mặc trắc"

May quá, câu này Thanh Nguyên đã từng nghe qua, trong lúc mọi người đang suy nghĩ, nàng đọc ngay: "Tê thế kỳ âm, hộ dân, hộ quốc, thương lai vô cùng" (Nguyễn Khuyến, về đối đề tại Đền thờ Thánh Mẫu Làng Cổ Ngựa, Xã Hiền Khánh, Huyện Vụ Bản, Nam Định)

Lại có thêm một điểm, những người ngồi kế bên vừa bất bình vừa nể phục nhìn nàng. Nhưng thực tế, chỉ có mình nàng biết, câu đối của nàng toàn là hàng đạo. (Mong các vị thi nhân bỏ qua cho.)

Lê Nghĩa ra về: "Nước trong leo lẻo, cá đớp cá" -- (Vua Minh Mạng)

Thanh Nguyên mừng hóm, đây chẳng phải câu đối nàng đã từng học sao. "Trời nắng chang chang, người đối người" Thanh Nguyên "ché" câu đối của Cao Bá Quát. Nguyên văn là "Trời nắng chang chang, người trời người". Lúc đó, Cao Bá Quát bị vua Minh Mạng cho quân bắt trói nên mới đối lại như vậy. Sử dụng câu đối này trong hoàn cảnh này chỉ làm mọi người nghi ngờ thêm thôi.

Mọi người càng bất bình liếc xéo nàng, tên này không nể mặt ai cả.

Tô Hào thấy vậy bèn đứng dậy, giải vây cho nàng: "Trong thi đấu vốn chẳng cần vuốt mặt nể mũi gì cả, có tài thì phải thể hiện, không đối được là do bản thân mình bất tài, không nên quay sang trách kẻ khác."

Nghe vậy, những người khác giận đỏ mặt nhưng không ai nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn nữa.

Thật ra nàng cũng đâu muốn "nổi bật" như vậy đâu.

Thấy đã yên ắng hơn, Tô Hào ra về đối: "Ta đã từng đọc được một câu đối rất hay. "Than trong lò, sắt trong lò, lửa trong lò, thổi phi phò đúc nên dùi sắt" Mời các vị đối lại." (1)

Thanh Nguyên chớp ngay cơ hội bèn đối: "Nghien ở túi, bút ở túi, giấy ở túi, viết lúi húi mà đậu khô nguyên"

Tô Hào cười: "Đối rất chuẩn."

Vậy là Thanh Nguyên đã có năm điểm.

Theo tính toán của nàng, những người khác đang rất sốt ruột, chắc chắn sẽ cố ghi thật nhiều điểm. Thực lực của những người còn lại chia làm hai nhóm. Nhóm kì tài gồm Tiêu Lam, Lâm Công Khanh, La Viện Kỳ, và nhóm bình thường, là những người còn lại.

Ba người kia chắc chắn sẽ giành đối hết, những người tài năng không bằng họ, tất nhiên sẽ không ghi được bao nhiêu điểm. Nghĩa là cho dù chỉ có năm điểm nàng vẫn có khả năng đỗ.

Vòng thi này, người thông minh chưa chắc đã đỗ, mà kẻ bất tài như nàng cũng chưa chắc sẽ rớt, bí quyết là phải mặt dày, biết tranh thủ cơ hội ở những câu dễ, không sợ đụng chạm, tranh giành.

Nói tóm lại, muốn vượt qua vòng này, chỉ có những kẻ kì tài và những người vô si. May mắn thay, Trần Thanh Nguyên tuyệt đối là một kẻ vô si, tiểu nhân.

Câu đối tiếp theo là của Lâm Thông: "Cây xương rồng trồng đất rắn, long vẫn hoàn long" (Câu này của Đoàn Thị Điểm)

Tiêu Lam cười tươi, đối: "Quả dưa chuột tuột trắng gang, thử chơi thì thử" (Câu này của Trạng Quỳnh)

Lâm Thông gật đầu. Tiêu Lam có một điểm.

Tới lượt Lý Thế, đối: "Tứ thời bát tiết canh chung thủy" ("Bốn mùa, tám tiết luôn chung thủy")

Lâm Công Khanh nhừ mảy suy nghĩ một chút, đáp: "Xin được đối lại: "Ngạn liễu đôi bờ dục điểm trang" ("Dặm liễu, gò bờ muốn điểm trang") (Nguyễn Khuyến, câu đối viết cho góa phụ bán thịt lợn)

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, cười gật đầu.

Tiếp theo, Tống Tường đối: "Nợ vương nợ, nợ càng thêm nợ" (tạm thời chưa biết tác giả)

La Viện Kỳ đáp lại. "Tình vương tình, tình vẫn vương tình"

Tổng Tường vốn nổi tiếng không thích những câu thơ, câu đối mang hơi hướm tình yêu, nên tỏ vẻ không vui. Nhưng dù sao đối rất chuẩn, ông ta đành gạt đầu đồng ý.

Rồi cứ như vậy, đổ cả một buổi chiều, càng đổ càng hăng say, vòng hai này gần như là chiến trường riêng của nhóm Tiêu Lam.

Các giám khảo cũng là những người yêu văn thơ, nên cứ đối mãi, không biết mệt.

Thanh Nguyên không hứng thú gì với những thú vui này, nghe cũng không hiểu, như vịt nghe sấm, xem tí ngu gục.

Cuối cùng, có vẻ như không còn câu đối nữa, ai cũng mệt rã rời, Lâm Thông ra hiệu cho Vương Kiên, ông ta hiểu ý, bèn đi lên bục tuyên bố.

"Vòng hai chính thức chấm dứt. Bây giờ chúng ta sẽ cùng kiểm tra số điểm của mỗi người."

Không hề ngoài dự đoán, Tiêu Lam được mười sáu điểm, đứng đầu trong vòng này. Lâm Công Khanh đuổi sát nút với mười bốn điểm, đứng thứ hai.

La Viện Kỳ xếp thứ ba, mười ba điểm. Hứa Thu đứng thứ mười bốn, vị trí áp chót, có bảy điểm. Mà người đứng hạng chót, chính là Thanh Nguyên, vòn vẹn năm điểm.

Thế là qua được vòng hai.

-----

(1) Câu đối này là của Lê Văn Huru. Có một giai thoại về ông như thế này.

Lê Văn Huru là nhà sử gia đầu tiên của nước ta. Có một giai thoại về ông thuở bé đó là: một hôm đi ngang qua lò rèn, thấy người ta đang làm những cái dùi sắt, Lê Văn Huru muốn xin một cái để làm dùi đóng sách. Người thợ rèn thấy vậy, bèn ra một vế đối: "Than trong lò, sắt trong lò, lửa trong lò, thổi phi phò đúc nên dùi sắt"

Lê Văn Huru liền đối: "Nghien ở túi, bút ở túi, giấy ở túi, viết lúi húi mà đậu khô nguyên"

Người thợ rèn phục lẫn, thích thú bèn cho cậu học trò Lê Văn Huru một chiếc dùi sắt...

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (8)

Sau khi chọn ra mười lăm người vào vòng sau, Vương Kiên thông báo

"Ngày mai Bình vương sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở biệt viện của ngài. Có cả các vị giám khảo, Kỳ vương và các sứ giả của các quốc gia khác. Xin các vị tới dự đúng giờ." rồi đưa chúng ta về.

Tiêu Lam đột nhiên bước đến gần Thanh Nguyên. Nhìn chăm chăm với vẻ dò xét. Thanh Nguyên đè nén thanh âm của mình lại, sao cho thật trầm, nghe như giọng đàn ông. "Tiểu thư không biết nhìn chăm chăm vào mặt người khác là vô cùng bất lịch sự sao.?"

Có vẻ giọng nói của nàng đã làm tan sự nghi ngờ của Tiêu Lam. Cô ta lúng túng gượng cười: "Xin lỗi. Chẳng qua là huynh rất giống ...một người bạn của ta."

Thanh Nguyên cười rộ lên, cọt nả nâng cằm Tiêu Lam. "Thật vinh hạnh quá. Có phải ta giống người tình trong mơ của tiểu thư không? Ta không ngại đi ra từ trong mơ, trở thành người tình hiện thực của nàng đâu"

La Viện Kỳ đứng ngay đó, thấy vậy liền chạy đến gạt tay nàng ra, mắng: "Đồ dê xồm, mặt dày, vô liêm sỉ. Còn để ta thấy cảnh này một lần nữa, ta cắt tay ngươi đấy."

Nàng khinh bỉ liếc xéo tên dê xồm rồi đỡ Tiêu Lam bỏ đi.

Những tài tử thư sinh xung quanh cũng bủi môi khinh thường bỏ đi mất.

Một người còn giờ giọng châm biếm rất .....văn hóa: "Bây giờ tôi mới biết câu "Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn" chỉ là lí thuyết thôi? Nhìn xem, ở đây chả phải có một tên hạ lưu, xuất thân hạ lưu mà phẩm chất còn hạ lưu hơn"

Thanh Nguyên cười tươi rói như không hiểu ý: "Sao, có người như vậy sao, thật đáng xấu hổ mà. Nhưng chúng ta lại cùng thi đấu với một kẻ như vậy, há chẳng phải cũng dơ bẩn như hắn sao?" rồi còn đặt tay lên trán ra vẻ suy ngẫm.

"Người..." tên kia tức giận, dậm chân đi mất. Không sợ kẻ lưu manh, chỉ sợ kẻ lưu manh có văn hóa. Không sợ kẻ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ kẻ lưu manh có văn hóa lại còn mặt dày.

Thanh Nguyên đắc thắng phìi mũi bỏ đi. Cũng may lúc này nàng phản ứng nhanh. Nếu càng muốn trốn tránh sẽ dẫn đến càng nhiều sự nghi ngờ. Nàng cố tình ra vẻ vô si để Tiêu Lam khinh thường không muốn đến gần.

Nàng hiểu tính cách của Tiêu Lam. Một người cao ngạo như vậy sẽ không muốn đứng gần thứ hạ lưu, sợ làm bẩn mắt. Vậy là giải quyết xong một mối họa.

Huỳnh phủ

Huỳnh Tân thấy Thanh Nguyên đi vào, hết sức hưng phấn, báo: "Chúng ta kiếm được hai mươi ngàn lượng bạc rồi. Huỳnh đúng là tính toán như thần, không ai đặt cược vào huỳnh cả, chúng ta hốt trọn sông."

Thanh Nguyên "ừ" một tiếng, đi đến bên bàn trà. Không hề có chút vui mừng. Nàng vốn đã dự đoán trước rồi.

Huỳnh Tân không hề mất hứng, hỏi: "Huỳnh đã chuẩn bị cho vòng ba chưa? Có cần ta mời kì thủ về luyện tập không?"

"Không cần đâu. Ta không biết chơi cờ."

Thanh Nguyên thư thái ngồi ăn bánh trong phòng khách Huỳnh phủ. Huỳnh Tân cứ nhìn nàng suốt như đang nghiên cứu một sinh vật lạ vậy. Nhìn xong lại cúi đầu tự hỏi, rồi lại nhìn tiếp. Nhìn thật kỹ xem có phải nàng đang giỡn không? Cuối cùng không nhận được, hỏi dồn dập: "Không biết chơi cờ. Vậy huỳnh định làm sao vượt vòng ba đây? Bằng niềm tin à? Huỳnh giỡn cho vui thôi phải không?"

Thanh Nguyên cười, chớp chớp mắt. "Nhìn ta giống giỡn lắm sao?"

Huỳnh Tân tức sùi bọt mép. "Ta cần tiền. Ta đã vay vốn để làm một vụ lớn. Nếu không có tiền xoay sở thì ta tiêu chắc."

"Ta biết rồi. Chính ta cũng muốn kiếm tiền mà. Có ai chê tiền hôi đâu? Ta đã có cách rồi. Chỉ mong những gì ta tính là đúng. Có tin tức gì chưa?"

Huỳnh Tân lấy một phong thư đưa cho nàng.

"Thăm tử vừa gửi tin về sáng nay. Hắn có một bà vợ cực kì hung dữ, không có con cái gì. Đáng ra lúc đầu người được phái đến không phải hắn. Không hiểu hắn làm cách nào mà cuối cùng người kia rút lui, hắn được chọn thay thế. Ta cũng đã để ý, mấy ngày nay hắn cứ lúng lúng khắp Phong thành tìm một người. Xem ra đây mới là mục đích chính của hắn."

Thanh Nguyên nhìn chằm chằm tờ giấy, suy nghĩ rất lâu.

Một người đẩy cửa phòng bước vào, thông báo: "Thưa. Có ông chủ Lý tìm Tam gia ạ."

Huỳnh Tân bảo nàng chờ một lát rồi đi ngay.

Thanh Nguyên nhìn cậu bé vừa vào, vẫy tay bảo cậu tới gần.

Thanh Nguyên hỏi

"Em là trẻ mồ côi phải không?"

"Dạ. Em không biết bố mẹ mình là ai."

"Vậy sao em biết tên mình."

"Cái tên của em bây giờ là em tự bịa ra. Tên thật của em là Lâm Nhất Ngôn. Em không thích cái tên này chút nào" cậu bé bĩu môi tỏ vẻ không thích, nhìn rất đáng yêu.

"Tên của em rất đẹp mà. " Quân tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy", chắc cha mẹ rất yêu em nên mới nghĩ ra một cái tên đơn giản mà ý nghĩa vậy. Cha em muốn nhấn nhủ em phải sống thật quân tử, thông qua cái tên để nhắc em đạo làm người quân tử. Hiểu không?"

Cậu bé cười đến là ngây thơ: "Cám ơn ngài."

"Giày em rách rồi kìa, tháo ra đi, ta sẽ nói tam gia mua em một đôi mới."

"Dạ." cậu bé ngồi xổm xuống, tháo đôi giày ra.

Thanh Nguyên như có như không liếc nhìn chăm chăm đôi bàn chân nhỏ nhắn của cậu.

Quả nhiên là..... Xem ra trời cũng phù cô nàng rồi.

Sáng hôm sau, Thanh Nguyên xuất phát đến biệt viện Bình vương.

Lúc Thanh Nguyên vừa đến cổng, đã có một người đứng chờ sẵn, đưa nàng vào chỗ ngồi.

Nàng theo hần đi qua một hành lang dài, đến điểm cuối của hành lang, là một khu vườn cực lớn. Những bông hoa lan, hoa huệ vẫn còn đầm sương đêm. Hương hoa thoang thoang dịu dàng. Bước vào mùa đông, ánh mặt trời không còn gay gắt nữa, trở nên ấm áp, dễ chịu hơn nhiều.

Đi vào sâu trong vườn, thấy có nhiều bàn nhỏ, xếp cạnh nhau thành hình chữ U, phía đầu chữ U có ba bàn lớn, đẹp hơn hẳn những bàn còn lại. Tất cả các thí sinh được qua vòng ba đã tụ tập đầy đủ, cả năm giám khảo cũng có mặt. Ngồi bàn chính giữa là một vị mỹ nam, vẻ mặt hòa ái, đang cười nói với người bên cạnh. Chung quốc có tục lệ, chỉ có chủ nhà mới được ngồi ở giữa. Cho dù khách là đương kim hoàng đế cũng phải ngồi một bên. Vậy người này chắc là Bình vương Chung Tuấn Duyệt.

Người bên phải hần, là một người đàn ông trẻ, lá liễu dài như một nét mi, gương mặt dịu dàng, thanh đạm như nước, một vẻ đẹp trong suốt, thanh mát như một dòng suối. Mặc dù nghe có vẻ phi logic, nhưng quả thật nàng cũng không biết dùng từ gì để tả vẻ đẹp của hần. Đường như mọi từ ngữ đều quá tầm thường.

Ngồi bên trái là.... chỉ có thể mượn nghệ thuật tả người của cụ Nguyễn Du, là

"Râu hùm, hàm én, mày ngài

Vai năm tấc rộng thân mười thước cao

Đường đường một đấng anh hào

Côn quyền hơn sức lược thao gồm tài"

(Câu này trong truyện Kiều, tả Từ Hải)

Đáng sợ hơn là, tên đó chính là gã công tử cao ngạo, khó ưa nàng gặp ở Mộng mơ lâu. Mặt nàng trắng bệch đi. "Từ Hải" có vẻ chán chường, bất chợt nhìn thấy vẻ ngán ngùng của Thanh Nguyên, mắt sáng lên, môi khẽ nhếch lên đầy vẻ khinh bỉ, lớn tiếng châm chọc: "Nước miếng chảy xuống chân rồi."

Nghe tiếng của hần, mọi người bất giác dừng mọi động tác lại, quay qua nhìn Thanh Nguyên.

Một tên thư sinh họ Triệu giễu cợt: "Aiii, anh bạn Thanh Nguyên thật có giá, bắt tất cả mọi người phải chờ."

Một người khác đổ dầu vào lửa: "Huynh thông cảm. Người ta đâu được giáo dục như chúng ta đâu, đâu biết tới lễ chính là không tôn trọng chủ nhà."

Những người xung quanh xì xào bàn tán, có người vui sướng khi người khác gặp họa, có người bàng quan, có người đồng tình thương hại. Không tôn trọng vương gia, đây là tội bất kính.

Thanh Nguyên mắng thầm, lũ người đục nước béo cò này.

Có phải nàng cố ý đau, nàng đâu ngờ xui xẻo bị ....lạc đường.

Nhưng thân thể của Thanh Nguyên bây giờ là người gốc Phong thành, nếu nói lạc đường thì quá ư là khó tin.

Thanh Nguyên cười nhỉnh nọt: "Ta nào dám bắt các vị vương gia chờ. Chẳng qua vốn ta là con kẻ khó, từ nhỏ chưa từng thấy những bông hoa đẹp đến vậy. Thanh khiết mà tao nhã, thiết nghĩ chủ nhân khu vườn cũng là một người như vậy. Vì quá say mê nên cứ ngẩn ra ngắm hoa, không ngờ lại đến trễ."

Hàm ý nhỉnh hót ai cũng nghe ra. Bình vương khẽ cười định bỏ qua, nhưng Kỳ vương thì không quên mối hận cũ, quyết không dễ dàng buông tha.

"Léo mép nhĩ? Ngươi nghĩ nhị hoàng huynh sẽ nể nang cặn đến sẽ vì những lời nhỉnh hót trắng trợn này mà bỏ qua vậy sao?"

Bình vương đánh mặt lại, chẳng phải đang mắng xéo hần là kẻ nể nang sao?

Mỹ nam như nước ngồi cạnh, thấy tình hình căng thẳng, bèn giải vây: "Hôm nay là ngày vui, không nên vì chút việc nhỏ mà mất vui. Qua được vòng hai, chắc cũng có tài năng. Hay là vậy đi, ta có một câu đối, nếu ngươi đối lại được, chúng ta sẽ bỏ qua, đối không xong, ngươi sẽ chịu phạt. Được không?"

Thanh Nguyên thờ dài, chết thì chết. "Dạ"

Mĩ nam như nước nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi đọc. "Quá phủ trĩ, môn phủ bế, nguyệt quá khách quá quan"(1) (Tới phủ trĩ, cửa phủ đã đóng, mời khách qua đường cứ qua)

Câu đối có tới ba chữ "quá", hóc búa.

Thanh Nguyên mặt nhăn như khi ăn ớt.

Mọi người đều cười thầm, Kỳ vương cười cọt nhìn nàng, Bình vương có vẻ hứng thú nhìn nàng, Lâm Công Khanh thờ ơ, Tiêu Lam không có biểu hiện gì, la Viện Kỳ vui sướng cười không thèm che giấu.

Đứng lúc ai cũng tưởng nàng chết chắc. Kỳ vương nói: "Chuẩn bị chịu phạt chưa?"

Thì giọng nói sang sảng của Thanh Nguyên vang lên: "Tiên đối dị, hồi đối nan, thỉnh vương gia tiên đối" (Ra đối dễ, đối lại mới khó, mời vương gia đối trước)

Mĩ nam như nước mỉm cười, khen: "Đối rất chuẩn. Mau vào bàn đi. Mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Bình vương gật đầu, Kỳ vương hậm hực nhưng đành chịu.

Thanh Nguyên ngồi vào bàn cuối.

Bình vương mỉm cười: "Hôm nay khí trời rất đẹp. Hoa nở rộ khắp vườn. Các vị đều là những tài năng xuất chúng, sao ta không làm thơ để lưu giữ vẻ đẹp này nhỉ? Thụy vương thấy sao?"

Thụy vương, chính là mỹ nam như nước nọ, cười: "Ý kiến rất hay. Mời các vị."

Nói rồi họ lục tục kéo nhau ra vườn hoa ngắm hoa. Thanh Nguyên biết mình không có tài cán gì, và lại mục đích của nàng tới đây vốn không phải để ngắm hao làm thơ gì, nàng không đi theo.

Thanh Nguyên đi cùng các vị giám khảo, tụt lại phía sau.

Nàng đi đến bên Lâm Thông bắt chuyện: "Ông Lâm, ta nghe nói quê ông ở Châu thành phải không?"

Lâm Thông có vẻ ngạc nhiên, rồi nhanh chóng trấn định lại. "Đúng."

Thanh Nguyên có vẻ bất ngờ, nói: "Vậy à? Ta nghe nói người Châu thành có một tục lệ là thích đeo một sợi chỉ vào ngón chân út, phải vậy không? Ai là người Châu thành cũng đều làm theo phong tục này, ngài có đeo không?"

Lâm Thông hơi lúng túng, gượng cười

"A, Có."

Thanh Nguyên cười cười không nói gì nữa, rồi tách ra đi trước.

Lâm Thông thấy không còn ai nữa, bèn lén lút đi đến một ngôi đình vắng ở phía Tây khu vườn.

Ông ta cởi giày ra, xé một đường chỉ áo, buộc vào ngón chân.

Có sáu ngón chân.

Thanh Nguyên cười gian manh, vậy là mọi thứ đúng như nàng dự đoán.

-----

(1) câu này là do tác giả chế lại từ câu chuyện ứng đối của Mạc Đĩnh Chi trong chuyến đi sứ. Câu chuyện như sau:

Năm 1308 Mạc Đĩnh Chi đi sứ nhà Nguyên, đến cửa khẩu sai hẹn, quân Nguyên canh gác bắt phải chờ đến sáng hôm sau. Thấy sứ bộ Đại Việt cứ biện bạch mãi, viên quan phụ trách canh cửa ải thả từ trên lầu cao xuống một câu đối, thử thách sứ bộ Đại Việt nếu đối được thì họ sẽ mở cửa. Câu đối có nội dung như sau: Quá quan trĩ, quan quan bế, nguyệt quá khách quá quan (nghĩa là: Tới cửa ải trĩ, cửa quan đóng, mời khách qua đường cứ qua)

Một vế đối hóc búa đến 4 chữ quan và 3 chữ quá? Mạc Đĩnh Chi thấy khó, nhưng ông đã nhanh trí dùng mẹo để đối như sau: Tiên đối dị, đối đối nan, thỉnh Tiên sinh tiên đối (nghĩa là: Ra câu đối dễ, đối câu đối khó, xin mời Tiên sinh đối trước).

Vế đối của ông có 4 chữ đối và 3 chữ tiên, đúng với yêu cầu câu đối của viên quan ấy. Tưởng lâm vào thế bí, hóa ra lại tìm được vế đối hay, khiến người Nguyên phải phục và liền mở cửa ải để đoàn sứ bộ của Mạc Đĩnh Chi qua biên giới

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (9)

Vòng ba sẽ diễn ra vào ngày hôm nay.

Vẫn như cũ, vẫn những người đó, vẫn những giám khảo này, vẫn ông lão MC Vương Kiên lên phát biểu. "Vậy là đã tới vòng ba. Chúc mừng các vị. Luật của vòng này như sau: mười lăm người các vị sẽ chia làm bảy cặp đấu cờ với nhau, người cuối cùng sẽ đấu với giám khảo Lâm Thông. Chúng ta sẽ dùng phương thức bốc thăm để chọn ra người này"

"Không cần đâu ạ." vừa nói xong đã nghe thấy một tiếng nói từ đám đông.

Thanh Nguyên đi ra từ trong đám người.

"Từ lâu ta đã luôn ngưỡng mộ kĩ nghệ của Lâm Thông. Ta muốn được đấu với ngài ấy"

Mọi người há hốc mồm nhìn nàng. Từ ánh mắt của họ có thể dịch ra "Tên này ám đầu rồi chắc"

Lâm Thông là kỳ thủ nổi tiếng năm nước. Trước giờ trong đấu cờ chỉ thua có hai lần. Một lần là thua trong tay Tông đế. Lần khác là thua Thụy vương, một lần đấu hòa với thừa tướng Lục quốc, Mạc Tuân. Trong năm năm qua, ông ta ngày nào cũng đấu hai trận cờ, khắp năm nước số người đến khiếu chiến không hề ít, đấu hơn cả chục ngàn ván cờ mà chỉ thua có hai lần, hòa một lần. Chứng tỏ tài năng của ông ta đã cao siêu đến mức nào.

Chẳng ai ngu ngốc đến nỗi đòi đấu cờ với một kì tài như vậy. Khác nào gián tiếp nhận thua.

Ngay cả Lâm Thông cũng tròn mắt nhìn Thanh Nguyên.

Tên này hoặc là một thiên tài cờ vây, hoặc là một kẻ thiếu năng, không biết trời cao đất dày.

Vương Kiên háng giọng, hỏi: "Vậy, có ai có ý kiến gì không?"

Mọi người còn lo "đính chương" của Lâm Thông, nay có kẻ chết thay, ngu sao mà có ý kiến.

Vương Kiên tất nhiên cũng hiểu, chỉ là hỏi cho có lệ thôi. "Vậy thì quyết định vậy đi. Sau đây, ta sẽ đọc danh sách những cặp đấu với nhau"

Hứa Thu, Lâm Công Khanh, Tiêu Lam, La Viện Kỳ đều được chọn đấu cặp với một thư sinh bình thường, không hề nổi bật.

Ai cũng nói đây là danh sách bốc thăm ngẫu nhiên, nhưng tất nhiên không phải vậy.

"Ngẫu nhiên" thế nào mà những người quan trọng, có giá trị đều được chọn đấu với những kẻ bình thường. Phần thắng coi như là nắm trong tay.

Người đấu với Hứa Thu là một thư sinh rất giỏi làm thơ nhưng đánh cờ rất tệ. Tài năng của Hứa Thu chỉ có thể thắng được anh chàng này.

Nhìn thì như một cuộc thi công bằng nhưng thực tế mọi thứ đều đã được sắp xếp rất tinh vi.

Bảy cặp kia được đưa vào bảy phòng khác nhau. Thanh Nguyên và Lâm Thông được đưa vào phòng cuối.

Căn phòng rộng rãi, rất đẹp, bàn cờ bằng gỗ quý, kế bên có sẵn trà và bánh trái.

Lâm Thông ngồi vào bàn, cười: "Chúng ta bắt đầu đi"

Thanh Nguyên cũng ngồi vào, nhìn thẳng vào mắt người đối diện, nói: "Trước khi bắt đầu, ta muốn kể một câu chuyện cho ngài nghe, dù sao vòng này cũng không giới hạn thời gian mà, được không?"

Lâm Thông lịch sự gật đầu

"Ngài không phải người Châu thành, đúng không? Câu chuyện về sọt chỉ buộc chân chỉ là do ta bịa ra để thử ngài thôi, vốn không có tục lệ này. Quê quán của ngài là ngay tại đây, Phong thành, đúng không?"

Lâm Thông sững sờ tới độ làm rớt cả tách trà, mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không kịp nói, Thanh Nguyên đã chen miệng vào

"Tôi biết một cậu bé. Cha cậu ta là một thư sinh tài năng nhưng không gặp thời, không biết luân cú nên đã gần tuổi trung niên mà vẫn không thể nổi danh. Mẹ cậu bé là một nông phụ một chữ bẽ đôi cũng không biết, mỗi ngày oặt lưng ra làm việc để mua giấy bút cho chồng theo đuổi công danh. Gia đình ba người của cậu bé rất hạnh phúc. Mãi tới một ngày, người cha đến Châu thành để tham dự một cuộc gặp của các tài tử, hứa ba tháng sau sẽ trở

về. Nhưng đừng một cái, đi biệt biệt năm năm liền. Người mẹ vì quá nhớ chồng, đã bỏ con thơ lại cho bà ngoại ở Phong thành, đến Châu thành tìm chồng. Cuối cùng, gặp phải cướp đường, bị giết tại chỗ, chết nơi đất khách quê người. Người chồng đó, thì ra đã cưới một vị góa phụ giàu có, thế lực ở Châu thành. Nhờ sự giúp đỡ của vợ mà thăng tiến nhanh chóng trở thành một tài tử nổi danh. Để che giấu thân phận, ông ta không dám nhận mình là người Phong thành, muốn gặp mặt con trai, cũng phải lấy cớ đến Phong thành làm giám khảo, rồi lên lút kiểm tìm. Một người cha như vậy, một người chồng như vậy, ngài nghĩ sao?"

Lâm Thông tái mặt đi, môi run run, tay nắm chặt lại, vẻ đau khổ bị thương đến não lòng. Mỗi câu nói của Thanh Nguyên cứ như những con dao khác nhau cắm vào lòng hắn.

Cuối cùng, hắn bình tĩnh lại, giọng nói như lạc đi: "Ta không hiểu cậu nói gì?"

"Ông hiểu mà. Sáu ngón chân là một đặc tính di truyền, từ đời cha sang đời con. Cậu bé đó cũng có sáu ngón chân như ông vậy. Khuôn mặt hai người rất giống nhau, ngay lần đầu gặp là ta đã thấy nghi ngờ. Rồi khi phát hiện hai người đều có tật hay cắn móng tay, cùng có một vết bớt màu đỏ ở lòng bàn chân, ta đã lờ mờ nhìn ra mọi chuyện. Ta đã cho người đến Châu thành điều tra rồi, cũng hỏi những người hàng xóm, họ hàng của ông ở Phong thành. Ta thậm chí còn tìm ra mộ của vợ cũ của ông ở Châu thành, cũng đã tìm được cậu bé đó. Ông đặt tên cho cậu ta là Lâm Nhất Ngôn, có phải muốn cậu ta sẽ trở thành một người quân tử không? Quân tử dám làm dám chịu. Vậy tại sao ông lại không dám thừa nhận những gì mình làm chứ? Đây là hình tượng quân tử mà ông muốn cậu bé trở thành ư? Bà ngoại cậu bé nhận được tin con gái chết, con rể mất tích, chết vì quá đau lòng. Lúc đó cậu bé mới chỉ tròn bảy tuổi. Phải ra đường ăn xin, lừa gạt, lê lét khắp các sông bãi, kỹ viện để kiếm hai bữa. Ông là cha, ông nhẫn tâm vậy ư? Đó là cốt nhục của ông mà. Cậu bé vẫn chưa biết được sự thật này, vẫn ngây ngô chờ cha về tìm nó. Ước mơ của nó là kiếm thật nhiều tiền, hoàn thành ước mơ của cha, phụng dưỡng cha già. Cậu bé đã đổi tên thành Lâm Mân Phi. Cậu ta nói mình không thích tên Nhất Ngôn. Nhưng ta biết, cậu ta không muốn một ngày nào đó ông trở về tìm, rồi phát hiện trong thành có một thằng bé ăn xin lừa gạt tên Lâm Nhất Ngôn. "

Lâm Thông gục đầu xuống bàn cờ, vai run rẩy, tiếng nước nở vang lên khe khẽ rồi to dần. Thanh Nguyên quay lưng lại, đây là giây phút yếu đuối nhất của một người đàn ông, nàng không muốn nhìn thấy, giữ cho ông ta một chút riêng tư, tự trọng cuối cùng. Một lúc thật lâu sau, ông ta ngồi dậy, mặt vẫn uơn uớt

"Thật ra cậu muốn ta làm gì? Ta muốn gặp Nhất Ngôn. Cậu đang giữ nó phải không? Ta đã lật ngược cả Phong thành này lên, cậu giấu nó ở đâu?"

Thanh Nguyên quay người lại, cười: "Ta không biết chơi cờ. Ta chưa bao giờ học thứ này. Ông là người thông minh, ông hiểu sẽ phải làm gì chứ? Mỗi người đều có một câu chuyện của mình. Ta không quan tâm quá khứ của ông là gì. Đối với ta, đây chỉ là một vụ làm ăn. Ta được thứ ta muốn, ông sẽ được gặp con, ta hứa bí mật này sẽ theo ta đến cùng. Sao? Thành giao chứ?"

"Ta không thể thua, ta là Tiên Kỳ, danh dự của ta sẽ mất hết."

Thanh Nguyên thật sự thấy xem thường, ghê tởm người này. Nàng mĩa mai

"Ồ, vậy ra sĩ diện của ông quan trọng hơn con trai à? Vậy thì ta cũng không có gì để nói"

Lâm Thông nhìn nàng với vẻ khó xử, xấu hổ. Cuối cùng, ông ta dè dặt hỏi: "Cậu sẽ không để ai biết chứ?"

"Tất nhiên, Trần Thanh Nguyên ta không có gì tốt, chỉ duy một ưu điểm là biết giữ chữ tín. Hứa là làm. Ta cũng rất mến Nhất Ngôn, ta biết vợ ông bị vô sinh, bà ấy luôn muốn có một đứa con, ta hứa sẽ giúp cậu bé được về sống với ông, vợ ông sẽ không có ý kiến. Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần ông ghi lại món nợ nhân tình này, sau này hãy giúp lại ta một lần. Thế thôi. Ông suy nghĩ kĩ đi, tiền bạc, danh vọng đâu thể chôn theo ông, đưa tang cho ông, khóc thương cho ông. Ông cần một người kế thừa hương quả mà, phải không"

Lâm Thông không do dự nữa, lập tức gật đầu: "Ta đồng ý"

"Tốt. Ta sẽ lo mọi việc còn lại."

Hai người bước ra khỏi phòng, hình như những phòng khác vẫn chưa đấu xong, hai người là người đi ra đầu tiên.

Những người kia không kinh ngạc lắm, với tài năng của Lâm Thông, đấu được lâu như vậy cũng đã là khá lắm rồi. Nên khi biết người thua chính là Tiên kỳ Lâm Thông, mọi người gần như bị sét đánh.

Ai uống trà sững sờ tới mức phun trà, cảm lý thì làm rớt ly, ngồi ghế cũng phải té xuống.

Họ nhìn Thanh Nguyên với ánh mắt như nhìn một con quái thú.

Tất nhiên, khi những người khác đấu xong đi ra, tình trạng còn trầm trọng hơn. suốt ngày hôm đó, ở đâu cũng nghe tiếng tách vỡ, tiếng nước phun. Họ bắt đầu nể sợ nặng. Ngay cả Lâm Công Khanh nổi tiếng lạnh lùng cũng hơi nhếch mi khi nghe nàng thắng Lâm Thông.

Vậy là Thanh Nguyên chính thức nâng số lần thua của Lâm Thông lên ba lần, chính thức trở thành huyền thoại của Chung quốc, người Chung thứ hai từng thắng Lâm Thông. Mà khôi hài nhất, vị huyền thoại này chỉ biết cờ vây thì có hai quân trắng và đen. Đó là toàn bộ kiến thức về cờ vây của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (10)

Vòng ba hôm nay vừa có kết quả, Phong thành như muốn nổ tung. Trần Thanh Nguyên lại lọt vòng. Hơn nữa là đầu Tiên Kỳ Lâm Thông, vậy mà vẫn qua được. Tất nhiên, dân chúng Phong thành không phải người duy nhất ngạc nhiên.

Lúc nhận được danh sách, Kỳ vương đang đánh cờ cùng anh trai mình. Khi biết ngoài anh mình ra và Thụy vương ra, còn có một kẻ khác thắng được Lâm Thông, bất ngờ đến nỗi làm rớt cả quân cờ. Là Lâm Thông đó. Ngoài bất ngờ ra còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa nữa.

Tại sao hả? Vậy thì phải kể đến nguồn gốc của cái tên Kỳ vương. Kỳ vương vốn được gọi là Dững vương, đây là tên do đích thân tiên đế ban tặng, lấy trong câu "Hùng Dững Thao Lược". Kỳ vương lúc đó cực kì tự hào với cái tước hiệu này. Cho đến bốn năm trước, một lần nghe được danh tiếng của Lâm Thông ở Châu thành, vốn cũng nổi tiếng là đánh cờ hay lại thêm bản tính háo thắng, bèn chạy đến Châu thành khiêu chiến. Lâm Thông nói có thể đánh bại hắn trong vòng mười nước cờ. Kỳ vương thì nghĩ hắn quá ngạo mạn, cho dù hắn tài năng cỡ nào, nhưng dù sao Kỳ vương được dạy đánh cờ từ bé, sao dễ dàng thua trong mười nước cờ vốn vẹn được. Kỳ vương bạo miệng nói, nếu đúng như vậy, hắn sẽ đổi tên từ Dững vương sang Kỳ vương (Kỳ = cờ). Đúng thật, Kỳ vương không thua trong mười nước cờ, mà thua chỉ trong ...chín nước. Mặc dù không thua nhưng còn nhục nhã hơn thua rồi. Kỳ vương về đề độ, nhất quyết xin được đổi tên, đồng thời còn quỳ ở tẩm cung của Tông đế ba ngày liền, năn nỉ Tông đế đi Châu thành phục thù cho mình. Cuối cùng mới có người đầu tiên đánh bại được Lâm Thông.

Kỳ vương bất mãn: "Sao tên kia lại thắng được cơ chứ? Nói vậy không lẽ đệ không bằng hắn sao? Hắn chỉ là tên thất phu vô học thôi mà."

Tông đế cười khỏ với cậu em trai: "Đừng đánh giá cuốn sách qua cái bìa. Đó là đạo dùng người."

"Chẳng lẽ cờ thuật của Lâm Thông sa sút đến thế?"

Rồi nhanh chóng lãng sang chuyện khác: "Huỳnh, Giang gia sao rồi? Đệ thấy Quan Huy đã về từ hôm qua mà."

"Đúng như gã kia dự đoán. Giang gia chống thánh lệnh, đang tập hợp binh lực từ các thành khác. Cuối cùng cũng chịu lùi cái đuôi cáo ra." Ánh mắt hắn lóe lên một vẻ tàn nhẫn đáng sợ. Kỳ vương rung mình, lãng sang chuyện khác: "Huỳnh, hôm qua đạo thánh chỉ của huỳnh đã đến biệt viện Bình vương. Nhị ca đã không còn nghi ngờ gì nữa. Số lượng ám vệ theo dõi biệt viện của đệ cũng bớt đi đáng kể."

Hắn chỉ ừ lấy lệ, vẫn chuyên tâm nghiên cứu bàn cờ. Kỳ vương biết lúc này hắn không muốn nói chuyện, bèn lặng lẽ rút lui.

Huỳnh Tân vẫn nhìn chằm chằm vào Thanh Nguyên từ lúc nàng mới bước vào. Nhìn tới nỗi Thanh Nguyên ngứa ngáy tay chân, bực mình nói: "Ngài đang muốn hỏi gì thì hỏi đi. Đừng nhìn nữa."

Huỳnh Tân vẫn nhìn nàng, lát sau hỏi: "Làm sao huynh qua được vòng này? Huỳnh nói huynh không biết đánh cờ mà"

Thanh Nguyên tâm trạng tốt bèn trêu hắn: "Ta hỏi lộ Lâm Thông."

Huỳnh Tân coi thường bĩu môi: "Đừng giỡn, tài sản của hắn nhiều như nước trong thác, cây trong rừng, e rằng huynh bán mạng đi còn không đủ nữa là"

"Hỏi lộ đầu nhất thiết phải là tiền bạc. À, mà huynh có quen với bà vợ của Lâm Thông không?"

"Có. Cha ta trước đây rất thân thiết cha bà ta. Chúng tôi cũng được xem là thanh mai trúc mã. Chồng trước của bà ta cũng từng làm ăn với ta"

Thanh Nguyên cười cười: "Vậy thì tốt quá rồi, huynh giúp ta một việc nhé"

"Việc gì"

"Trả tiền hối lộ cho Lâm Thông"

Huỳnh Tân xem té ghê, trả bằng cái gì, tiền không đủ, chẳng lẽ trả sắc.

"....."

"Đừng lo, nhan sắc của ngài chưa đủ đô đâu. Ta chỉ cần ngài giúp ta gửi một lá thư thôi."

Mấy ngày sau, Châu thành rộ tin Lâm phu nhân quyết định nhận nuôi một đứa bé trai xinh xắn. Đặt tên là Lâm Nhất Ngôn. Lâm phu nhân hết lòng cưng chiều, yêu thương cậu bé.

Dân Châu thành kháo nhau rằng, hôm đó Lâm phu nhân đi chùa, gặp một đạo sỹ đắc đạo, phán rằng sắp tới bà ta sẽ có một đứa con trai. Đứa con này tuy không phải bà ta sinh ra, nhưng đích thực là con trai bà ta, do kiếp trước đầu thai nhầm nơi, khiến mẹ con phân ly.

Không ngờ đúng ngay hôm sau, một người bạn thân thiết gửi thư nói có một đứa bé trai tướng quý nhân, rất lanh lợi tháo vát, muốn nhờ Lâm phu nhân nhận nuôi cho.

Lâm phu nhân nghĩ đến lời của đạo sỹ ngày trước, bèn lập tức sai người đến tận Phong thành đón cậu con trai "thất lạc", còn cái tên thì nhờ ông chồng đang ở Phong thành đặt hộ.

Cũng ngày hôm đó, ở Huỳnh phủ xuất hiện một lá thư ghi vồn vẹn sáu chữ "Ôn này ngày sau tất báo"

Không ai biết người gửi hay người nhận là ai. Chỉ có mình Thanh Nguyên hiểu.

Rồi cũng trong ngày hôm đó, tin tức Giang gia chống lệnh vua, muốn mưu phản loan truyền ra. Giang đại gia bị xử tử, Giang nhị gia bị ép cung bắt khai ra đồng đảng. Tài sản Giang gia bị xung quốc khổ. Nghe nói nhiều đến nỗi chờ cả chục xe còn chưa hết. Một gia tộc hiển hách là thế, vậy mà bị xóa sổ chỉ trong một đêm.

"Công cao hơn chủ" đây là tai họa mà công thần triều nào cũng mắc phải.

Phong thành quả nhiên là chốn ăn chơi thượng hạng. Cả một góc vắng, ngõ nhỏ cũng có Thanh lâu.

Thanh Nguyên trong vai gã đàn ông râu tóc xồm xoàm, ăn mặc tầm thường đi vào Thanh lâu này.

Hương lâu cũng từng là một thanh lâu nổi tiếng, nhưng do cạnh tranh khốc liệt, kinh doanh không đúng đường lối nên bây giờ trông cực kì thảm hại. Kỹ nữ ở đây cũng rất đẹp, nhưng lại quá dung chi tục phẫn, không biết lôi kéo khách, dần dần Hương lâu trở thành một thanh lâu hạng bét. Khách chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thanh Nguyên được chia hai mươi ngàn lượng bạc trong vụ "làm ăn" với tam gia. Có tiền rồi lại đang rảnh rỗi, Thanh Nguyên quyết định bắt đầu gầy dựng thế lực của mình. Nhờ sau này có chuyện bất trắc, không thể về thế giới kia, ít ra cũng có nơi nương thân. Hơn nữa, nàng cũng không thể ở mãi trong Huỳnh phủ, sẽ có người nghi ngờ.

Nàng bước vào Hương lâu, chỉ có vài tên nhà giàu mới nổi, không có tiền vào những thanh lâu lớn, đành vào những thanh lâu hết thời.

Tú bà vừa thấy khách vào đã chạy nhanh tới lôi kéo, trên người bà ta toàn mùi son phấn rất ghê mũi. Thanh Nguyên gọi bà ta lên phòng nói chuyện riêng. Rồi trước ánh mắt kinh ngạc của tú bà, nàng vút một túi bạc lên bàn: "Ta muốn mua Hương lâu"

Từ trước tới nay, không người đàn ông nào muốn kinh doanh thanh lâu, suốt ngày vây quanh đám oanh oanh yến yến khiến họ cảm thấy mất sĩ diện.

Thanh Nguyên trả lời thắc mắc của bà ta: "Đừng nhìn ta như vậy, ta thấy sĩ diện chẳng là cái thá gì cả, miễn là kiếm được tiền. Tòa thanh lâu này vốn đã cũ kĩ, ế khách, ta trả một trăm lượng là đã cao rồi đấy. Bà hãy suy nghĩ cẩn thận xem"

Khỏi phải nói, lập tức tú bà nhận lời ngay. Có người gánh nợ giùm mình, lại có tiền đường giả, quá tốt rồi còn gì, cầu còn không được nữa.

Bà ta vui vẻ đồng ý ngay: "Được, được, thành giao nay. Nhờ ông chăm sóc các chị em cho, ta lập tức lấy giấy bán thân cùng các giấy tờ khác lên ngay."

"Bà giúp ta đuổi hết đám khách ở dưới kia, rồi gọi tất cả các gái lên gặp ta."

"Ta đi liền" bà ta cười lấy lòng rồi bỏ đi ngay.

Khoảng mười phút sau, có khoảng gần hai mươi cô gái chỉnh tề đứng trước mặt nàng. Họ đều có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy chủ nhân mới là một tên đàn ông.

Thanh Nguyên đứng phắt dậy, nói: "Các cô chắc hẳn đã biết, ta mua đứt thanh lâu này rồi. Từ nay ta sẽ là ông chủ của các cô."

Nói rồi Thanh Nguyên đi đến bên bàn trà, cầm xấp giấy bán thân của họ, đưa cho họ cầm rồi nói tiếp: "Ta biết nhiều người trong số các cô là do bị ép buộc tới đây. Trước giờ ta chỉ dùng những người chịu cam tâm đi theo mình, nếu các cô không muốn đi theo ta, có thể xé giấy bán thân, rồi đi ngay. Ta tuyệt đối không truy cứu. Nhưng đã đi theo ta thì phải hết sức trung thành, tuyệt đối nghe lời ta. Tất nhiên, ta sẽ không bạc đãi người của mình."

Bỏ đi sao? Thế giới bên ngoài rất khó lường, các cô xuất thân từ chốn phong trần, vốn đã không còn khả năng thích nghi với bên ngoài. Ở đây còn được che nắng che mưa, ra ngoài chỉ để người ta phỉ nhổ, coi thường.

Thanh Nguyên tất nhiên biết được họ vốn đã không còn đường lui, chỉ nói vậy để đánh vào tâm lý của họ thôi. Ai cũng muốn được tôn trọng, được tự mình quyết định cuộc đời của chính bản thân. Gái thanh lâu thiếu nhất chính là sự tôn trọng đó. Nếu cảm giác được mình được tôn trọng, tự nhiên sẽ không phản bội người đã tôn trọng họ.

Họ nhìn nhau một lúc rồi cùng đưa lại xấp giấy bán thân cho Thanh Nguyên.

Nàng nhận lại những tờ giấy đó, nói: "Tốt. Bây giờ ta sẽ cải tiến lại phương thức làm việc của Thanh lâu này."

Thanh Nguyên chỉ vào một cô gái xấu nhất trong số họ: "Từ nay về sau, cô sẽ trở thành quản lý của thanh lâu này. Là quản lý, chứ không phải tú bà. Cô tên gì?" Cô ta có vẻ ngạc nhiên pha lẫn vui sướng. Vốn cô ta là người ít khách nhất ở đây, nay đột nhiên được trọng dụng, vậy là không phải lo sẽ bị đá ra cửa nữa rồi.

"Cám ơn ngài. Ta sẽ cố gắng. Ta tên Tú Tú"

Nàng đảo mắt nhìn bọn họ: "Các cô biết không? Đàn ông vốn là loại động vật càng không lấy được càng hứng thú muốn lấy. Những kẻ đến thanh lâu đều là phường dung tục nhất, nhưng lại thích những cô gái thanh cao, thuần khiết. Trang điểm đậm, ăn nói ngọt ngào chỉ thích hợp với những vị khách bình thường, tiền kiếm được từ họ không bao nhiêu. Muốn móc tiền từ những vị khách lớn, phải biết thay đổi, phải mới lạ. Trong các cô, ai đã từng được học chữ, biết ngâm thơ, làm câu đối?"

Cô gái kia lên tiếng, "Diễm Hương biết đấy"

Mọi người quay qua nhìn một cô gái, đó là một cô nương trẻ, rất đẹp, rất thanh thuần.

Cô ta bước ra từ đám đông

"Trước đây ta từng học chữ, làm thơ, nhưng vì cảnh nhà sa sút, bị bán vào đây."

Thanh Nguyên nhìn cô ta, nghĩ, một cô gái đẹp như vậy, lại có học thức, có lẽ tú bà thấy cô ta quá thanh cao, không biết lấy lòng khách, nên bị tú bà xếp xó một chỗ. Đúng là có báu vật mà không biết dùng.

"Tốt. Bây giờ cô sẽ là át chủ bài của Hương lâu. Tất cả các cô hãy tẩy trang hết đi, ta sẽ giúp các cô có được bộ dạng thích hợp nhất. Trang điểm không phải đậm là đẹp đâu. Ta sẽ chỉ cho các cô thấy. Cô, lại đây"

Thanh Nguyên ngoắc tay ra hiệu cô gái kia bước đến.

"Cô có một làn da trắng, sao còn phải bôi phấn cho mặt tự nhiên? Chẳng những làm mất đi vẻ đẹp của làn da, còn khiến cô già đi cả chục tuổi. Mặt cô vốn không to, cô lại chọn cách vẽ mắt hình lá liễu, khiến cho đôi mắt đã nhỏ nay còn nhỏ hơn, không có hồn. Còn quần áo nữa. Da cô đã trắng, lại còn chọn quần áo màu xanh nhạt, vốn không tôn lên được gì cả."

Nói xong, Thanh Nguyên lấy khăn tay nhúng nước lau sạch phấn của cô nàng. Các cô gái nhìn nhau, há hốc mồm, một người đàn ông lại rành chuyện son phấn như vậy, lại còn đích thân trang điểm cho một cô gái, đúng là lần đầu tiên được gặp.

Thanh Nguyên dùng một ít phấn hồng phớt nhẹ hai má, dùng chì đen đánh đậm hai mắt, dùng son màu nhạt điểm môi hồng. Tháo mái tóc được búi cao ra, thả xuống, đưa một bộ đồ màu đỏ sậm đưa cô ta thay.

Một phút sau, một cô gái da trắng nõn nời bật trên màu áo đỏ, mắt to, má hồng nhạt tự nhiên, nhìn cứ như hai con người khác.

Mọi người trầm trồ xuýt xoa, đây chính là sức mạnh của trang điểm.

Cô gái nhìn vào gương, hỏi: "Đây thực sự là ta sao?"

Mọi người cùng gật đầu, chính là cô đấy.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (11)

Hôm sau, Phong thành lan truyền tin tức về buổi diễn hoàn toàn miễn phí ở Hương lâu. Mà độc đáo hơn, Hương lâu đã tuyên bố, chỉ những người cảm nhận nhận được vẻ đẹp của mỹ nhân Hương lâu mới biết mà tìm đến.

Hương lâu cho treo một bài thơ ở trước mỗi cổng thành.

Giai nhân ca(Lý Diên Niên)

Đông phương hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Bản dịch (Người dịch :Haruken)

Phong Đông có giai nhân

Duy mình nàng tuyệt sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả

Màng chi thành nước đổ

Giai nhân gặp mấy lần?

(Chú thích; Nguyên tác bài thơ là phương Bắc, nhưng vì Phong thành là ở hướng Đông, tác giả đã sửa lại cho hợp lý.)

Mọi người tò mò vì lẽ gì mà một thanh lâu hạng bét lại dám tự nhận có những cô gái "Liếc nhìn thành quách xiêu. Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả". Chẳng phải quá ngạo mạn sao?

Vì thế, trời vừa chập tối, số người đến tham gia đã đầy cả gian khách lớn.

Bước vào Hương lâu, ai cũng ngỡ ngàng.

Có cảm giác như không phải vào Thanh lâu mà đang vào biệt viện của các tài nữ.

Phòng khách lớn không treo đèn hoa rực rỡ, chói mắt, thay vào đó là những bức tranh, thư pháp treo đầy tường. Không có mùi son phấn nồng đậm, chỉ có mùi hoa, mùi mực thoang thoảng.

Các cô hầu nữ ăn mặc đàng hoàng, nói chuyện nho nhã, cứ như thật sự xuất thân từ các dòng dõi thư hương.

Không có cái kiêu các cô gái cột nhà, nhảy vào lòng đàn ông như những thanh lâu bình thường, thậm chí cũng không có tú bà vồn vã chào khách.

Các hàng bàn ghế được xếp theo hàng, một sân khấu lớn dựng ngay phía trước. Sân khấu được che bằng một chiếc màn trắng.

Trên bàn mỗi người là một tách trà hoa hảo hạng, hương thơm thanh nhẹ.

Không ai đến Thanh lâu để ăn uống bao giờ, nên ở những nơi khác, các món ăn thức uống đều khá tầm thường nếu không muốn nói là khó ăn.

Một lát sau, một cô gái trẻ bước lên sân khấu: "Xin chào mừng các vị đến với Hương lâu của chúng tôi. Ta là quản lý ở đây, Tú Tú. Tiếp theo, mời mọi người thưởng thức buổi diễn của chúng tôi. Lần lượt do Diễm Hương, Ngọc Châu, Linh Linh, Tam bảo hương của chúng tôi biểu diễn"

Nói xong, tấm màn trắng được kéo lên, một cô gái áo trắng ngồi trước cây đàn. Cô gái mang mạng che mặt màu trắng, không ai nhìn rõ dung mạo của cô. Làn da rất trắng, ánh mắt buồn, trên gò trán trắng ngần có vẽ một bông sen bằng mực đỏ, rất bí ẩn, diễm lệ. Mặt không trang điểm, mái tóc chỉ quấn sơ bằng dây trâm

Những ngón tay trắng gầy gầy là lướt bên dây đàn, đôi mắt như đang thất thần, mang một nỗi buồn xa xăm. Diễm Hương nhớ lại lời dặn của Thanh Nguyên: " Cô đừng khóc. Hãy để nước mắt tràn ngập nhưng không sao rơi xuống được, như vậy càng bí ẩn, càng thu hút. So với khóc còn hiệu quả hơn nhiều."

Quả nhiên rất hiệu quả. Lệ quanh tròn mắt nhưng vẫn nuốt xuống, vẻ kiên cường pha lẫn nỗi buồn, càng làm người ta thương tiếc.

Khúc đàn vốn không có gì đặc biệt, tất nhiên không thể sánh bằng các tài nữ, nhưng vẫn làm đàn ông điên đảo.

Khúc nhạc kết thúc, cô gái đứng dậy, bỏ đi ngay, hành động vốn vô lễ nhưng lại càng làm đàn ông cảm thấy nàng thanh cao như đóa sen trên trán vậy.

Họ la ó đòi nàng đàn thêm một khúc, đòi gặp nàng. Nhưng rồi tất cả chợt im bặt.

Một thân áo đỏ như ngọn từ trên trời phi xuống như tiên nữ giáng phàm. Nói là bay nhưng thực tế là có một sợi dây đỏ treo từ lầu hai thả nàng xuống.

Khán giả không nhìn thấy cứ ngỡ là bay.

Cô gái áo đỏ hoàn toàn ngược lại với Diễm Hương. Nếu Diễm Hương là nước thì cô ta là lửa.

Cô gái có một đôi mắt không to, nhưng đuôi mắt xéch lên đầy vẻ cao ngạo. Tóc được cột rất gọn gàng, tỉ mỉ. Làn da trắng muốt, trên cằm cổ là hình con chim bị thiêu trong lửa bằng mực đỏ.

Cô gái liếc những người ngồi dưới với vẻ lạnh lùng.

Ngọc Châu : " Tại sao phải làm ra vẻ lạnh lùng, xem thường họ ạ. Nhỡ họ thấy bị xúc phạm mà bỏ đi mất thì sao?"

Thanh Nguyên: " Đàn ông rất mâu thuẫn, ai cũng có máu muốn thuận phục kẻ khác, cô càng xem thường họ, thì họ càng muốn chinh phục cô. Trái lại nếu cô tự động hiến dâng, dịu dàng nghe lời thì họ nhanh chóng chán ngấy, sẽ không biết trân trọng cô."

Không ai thấy bị xúc phạm trước cái nhìn của Ngọc Châu, ngược lại càng hưng phấn hơn bao giờ hết.

Cô múa một điệu bình thường, nhưng nhờ những ống tay áo được thiết kế rất rộng nhìn như những cánh chim khao khát tự do, muốn bay lên, làm điệu múa trở nên đặc sắc.

Một cơn mưa cánh hoa từ trên trời rơi xuống, cô gái áo đỏ bay lên giữa những cánh hoa trắng, sự tương phản tạo ra một vẻ đẹp khó diễn tả.

Ngay lúc khán giả còn ngỡ ngàng.

Tấm màn trắng thả xuống.

Rồi lại nhấc lên. Đứng giữa sân khấu là một bóng lưng áo trắng, mặc nam phục, tay cầm thanh kiếm.

Người đó quay đầu lại.

Đó là một vẻ đẹp không giới tính, vượt qua ngưỡng vẻ đẹp nam nữ. Nếu không biết trước đó là một cô gái thì không thể phân biệt được.

Cô gái không đẹp lắm, chỉ được coi là thanh tú, đáng yêu, nhưng chiếc áo nam trang khiến cô có vẻ mạnh mẽ, hấp dẫn khó cưỡng. Một cô gái mặc trên người bộ quần áo thô cứng của đàn ông nhưng lại không hề có vẻ thô lỗ, nam tính.

Cô gái cầm thanh kiếm lên múa. Đường kiếm mạnh mẽ nhưng những cánh tay mềm mại như múa. Trước khi lên đài, Thanh Nguyên chỉ nói một câu: " Trong sự mạnh mẽ phải chứa chút yếu đuối. Trong vẻ yếu đuối phải có sự mạnh mẽ." Rồi như vô tình như cố ý, đường kiếm hươu ngang làm đứt sợi dây buộc tóc, một sợi tóc đen nhánh thả xuống trên nền áo trắng, làm kẻ khác không thể dời mắt.

Điệu múa kết thúc, tấm màn lại kéo xuống. Nhưng chỉ một chốc sau, nhanh đến nỗi khách hàng không kịp la ó, tấm màn lại kéo lên.

Ngồi giữa sân khấu là một cô gái áo đỏ, tóc dài như một tấm lụa, ôm lấy gương mặt thanh tú, khiến gương mặt có vẻ gì đó hấp dẫn khó cưỡng. Chiếc áo đỏ che kín người, phía trên lộ ra một phần khuôn ngực. Dưới xương quai xanh là hình một cây kiếm được xăm bằng mực đỏ.

Cô gái chỉ ngồi yên đó như một con búp bê.

Lát sau, đột nhiên có tuyết rơi xuống. Thực ra nhìn kỹ lại thì biết chỉ là những nắm giấy cuộn tròn lại, thả từ trên cao xuống. Nhưng hình như không ai còn tâm trí mà "nhìn kỹ" nữa.

Cô gái đứng dậy, cầm lấy chiếc dù đen, múa dù trong tuyết. Cô nàng chỉ hươu hươu cây dù. Nhưng chiếc áo đỏ, làn tuyết trắng, mái tóc đen, cây dù đen, tạo ra một mỹ cảnh đẹp tuyệt đến nỗi chẳng ai quan tâm nàng múa đẹp hay không?

Rồi tấm màn lại khép lại lần nữa, che mất bóng dáng áo đỏ vẫn đang múa say mê.

Sau đó, tấm màn lại được nhấc lên, Diễm Hương ngồi giữa sân khấu, ngay vị trí ban đầu, vẫn đeo mạng che mặt, như thể nàng chưa từng di chuyển khỏi chỗ đó.

Rồi từ trên không, một cô gái áo đỏ "bay" xuống bên trái sân khấu trong những cánh hoa đỏ.

Bên phải cũng là một cô gái áo đỏ từ trên không đáp xuống dưới làn tuyết trắng.

Tiếng đàn của Diễm Hương vang lên, hai cô gái cùng nhau múa một điệu, cánh hoa và tuyết trắng cùng rơi trên sân khấu, giữa tiếng đàn.

Rồi khi tiếng đàn kết thúc, cả ba cô gái cùng bay lên, hai cô gái áo đỏ vẫn duy trì tư thế múa trên không. Đột nhiên chiếc khăn che mặt của cô gái áo trắng bị tụt bay mất. Cô gái hốt hoảng chụp lại, nhưng chiếc khăn cứ bay mất. Chỉ những người đứng trên sân khấu mới thấy cánh tay lên gỡ cái khăn ra của chính cô gái.

Chưa kịp nhìn kỹ khuôn mặt của cô gái, tấm màn hạ xuống che hết cả sân khấu. Khán giả vẫn ngỡ ngàng mãi.

Ngày hôm sau nữa, Hương lâu đột nhiên nổi tiếng trong một đêm. Danh tiếng của "Tam bảo hương" truyền đi khắp nơi. Một đồn mười, mười đồn trăm, ai cũng tò mò muốn đến Hương lâu xem mặt họ.

Khách hàng xếp hàng đầy ngoài cửa Hương lâu.

Nhưng không ai được vào cả. Hương lâu tuyên bố, muốn trở thành khách hàng của Hương lâu, phải có thẻ hội viên. Mà mỗi ngày, Hương lâu chỉ bán ra năm mươi thẻ thôi.

Các đại gia trong thành điển cuồng lùng sục thẻ hội viên. Có lúc giá cả lên tới cả trăm lượng một thẻ.

Bên ngoài ồn ào thế, nhưng bên trong Hương lâu lại yên tĩnh dị thường.

Trong căn phòng lớn, Thanh Nguyên khôi phục thân phận nữ, lười biếng nằm xem sách trên ghế. Tú Tú đi vào, cười tươi báo: "Chúng ta đã bán hết năm mươi thẻ hội viên rồi ạ. Tối nay họ sẽ đến. Vậy ta có nên cho các cô gái biểu diễn không?"

Thanh Nguyên đáp: "Không cần. Cái gì hiếm mới quý, nhiều sẽ ngán. Nói với họ là các cô gái chỉ biểu diễn hai lần vào ngày một, ngày mười lăm hàng tháng thôi."

Tú Tú lo lắng: "Vậy hôm nay ta phải làm gì để hấp dẫn họ đây, chúng ta bán thẻ hội viên với giá cao như vậy, nếu không có gì đặc biệt thì ...."

"Được rồi, ta sẽ thu xếp cho."

Thanh Nguyên cho cải tiến lại toàn bộ khu vườn hoang của Hương lâu. Phía trên treo thật nhiều đèn lồng, hết sức lộng lẫy, các gian hàng đồ ăn, rượu bày đầy hai bên, khách hàng muốn ăn thì sẽ tự lấy, một sân khấu lớn dựng ở giữa vườn mời cả nghệ nhân về biểu diễn xiếc, các cô gái lên đài hát, đàn.

Cô thiết kế theo ý tưởng phố đèn lồng.

Cách thức tiếp khách cũng rất đặc biệt.

Các tấm thẻ ghi tên các cô gái được giấu đầy ngoài sân, ai lấy được tấm có ghi tên cô gái nào thì sẽ được cô gái đó đón tiếp. Không phân biệt giàu nghèo. Khách hàng sẽ cùng các cô gái đi dạo trong vườn, ăn uống nói chuyện, ngắm cảnh xem biểu diễn. Không chỉ đơn giản là ăn bánh trà tiền.

Các cô gái được tôn trọng mà chính khách hàng cũng thấy mới lạ, vui vẻ.

Vì vậy, mặc dù một tháng mới biểu diễn hai lần nhưng vẫn hút khách như thường.

Tầng ba của Hương lâu chỉ dành cho một mình nàng ở, không ai được phép tiến vào. Không ai biết Thanh Nguyên là bà chủ nơi này, nàng cũng không về Tiêu phủ hay Huỳnh phủ nữa. Nàng đang suy nghĩ cách qua vòng bốn. Quả thật đau đầu. Nàng không biết múa không biết đàn, càng không biết võ...

Nếu không qua được vòng bốn thì còn lâu mới được tiến cung.

Chẳng lẽ nói sở trường của nàng là kiếm tiền và PR sao?

Trong lúc nàng suy nghĩ đến thất thần, đột nhiên có một bóng đen bay thẳng vào phòng nàng. Trên ngực người áo đen có một vết thương do kiếm đâm, trên vai cũng vết kiếm chém. Người đó mang khăn bịt mặt màu đen, lao đảo bước đến bên nàng. Thanh Nguyên không cảm thấy sợ, với vết thương kiểu này thì hấn khó màây bất lợi cho nàng.

Người đó nắm lấy cánh tay Thanh Nguyên, thì thào: "Giúp ta...giúp... nhấc với Kỳ vương ....Thụy vương ....đầu độc Thi hội.... giá họa...."

Rồi ngắt đi, không còn hơi thở.

Thụy vương, đầu độc, Thi hội.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên Hạ Độ Nhất Tài Tử (12)

Thanh Nguyên tự nhắc mình phải bình tĩnh.

Người này có lẽ là gián điệp Kỳ vương phái đi dò xét Thụy vương. Nhưng không may bị phát hiện. Vết thương còn khá mới, nghĩa là hắn vừa giao chiến với người của Thụy vương, rồi may mắn đào tẩu được.

Chắc chắn bây giờ đang có người mai phục quanh Hương lâu, nếu nàng chạy đi báo tin cho Kỳ vương thì mất mạng ngay. Nhưng nếu họ biết nàng đang giữ cái xác, thì cũng sẽ bị giết để bịt miệng thôi.

Việc quan trọng nhất là phải giấu cái xác.

Động nào đi.

Để xem nào, việc những người kia truy bắt người này chắc chắn là việc bí mật. Bọn họ tạm thời sẽ không dám xông vào lục soát, vì dù sao nơi này cũng là chốn đông người hỗn tạp, không cần thận có thể làm kinh động Kỳ vương.

Theo nàng đoán, bọn họ sẽ cho người lên canh chừng nơi này, sau đó về tìm một cách danh chính ngôn thuận đi vào đây mà không sợ bị người khác để ý.

Vậy là tạm thời nàng vẫn an toàn, chỉ cần giấu nhem cái xác đi, không phát hiện cái xác, bọn họ sẽ bỏ đi nơi khác, lúc đó mới tính sau.

Thanh Nguyên nhanh tay lau sạch vết máu, vác cái xác to lớn quẳng vào thùng tắm, rắc thật nhiều cánh hoa lên, che mất máu loang ra trong thùng nước.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa

"Cô chủ, là ta Tú Tú đây, có nhiều quan sai tới đây đòi tra xét ạ. Họ nói sứ đoàn Lục quốc vừa báo là có một tên trộm ăn cắp nhiều đồ vật của họ ạ"

"Ta biết rồi. Họ thích lục soát thì để họ lục đi"

Đúng như nàng dự đoán, giả vờ báo tin tìm tên trộm, vậy thì cho dù Kỳ vương biết cũng không để ý. Mà cho dù có biết "tên trộm" ấy là người của mình, thì cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể làm gì được. Trên danh nghĩa, tên gián điệp là người của Thụy vương, có bắt được người thì cũng là do Thụy vương xử lý, không đến lượt Kỳ vương. Chẳng lẽ thừa nhận mình cài gián điệp bên cạnh Thụy vương sao?

Thanh Nguyên bình tĩnh lại, những giọt mồ hôi lạnh đọng trên trán như nước tắm.

"Cộc, cộc, cộc"

"Mời vào"

Một đội quân gồm hơn mười người, dẫn đầu là một người đàn ông tướng rất to lớn, gương mặt rất anh tuấn, hào khí ngời ngời. Thấy Thanh Nguyên lóe lỏ trong thùng tắm, lúng túng đỏ mặt lên, miệng cứ liên tục "Xin lỗi, xin lỗi" rồi lui ra. Thanh Nguyên cười đến là quẩn rừ

"Không cần đâu. Đại nhân cứ làm việc của mình, không cần để ý đến ta đâu"

"Nhưng..." hắn ngập ngừng một lúc, rồi như ma xui quỷ khiến

"Vậy, xin cô thứ lỗi. Các anh em vào lục soát mau."

Mười người này vào phòng lục soát khắp nơi, dĩ nhiên là không tìm được người rồi. Thanh Nguyên nhắm mắt ngả người ra phía thành bồn tắm. Về mặt an nhàn thoải mái, nhưng chỉ có nàng biết, nàng đã sợ tới cứng người.

Tên đội trưởng không thể không chế ánh mắt của mình, liếc sang nhìn nàng. Nhìn đến ngây người. Làn da trắng ản hiện sau làn khói, vẻ mặt hồng hào, làn tóc đen thả sau lưng cực kì quyến rũ. Gần hai mươi tuổi đầu nhưng do từ nhỏ đã lo luyện võ, sống chung với anh trai và cha, chưa từng tiếp xúc thân mật với phụ nữ. Trong tâm trí hắn, phụ nữ là những sinh vật yếu đuối và thích khóc. Không ngờ thì ra họ lại đẹp đến vậy. Thảo nào các sư huynh thường lên trốn sư phụ vào Thanh lâu tìm họ để "ngắm" (Chú thích : Anh này ngây thơ, cứ nghĩ người ta bỏ tiền vào đây là để ngắm gái.)

Một lát sau, một tên lính đi lên báo: "Không có ạ"

"Tìm kỹ chưa?" rõ ràng họ nói người chắc chắn ở trong thanh lâu này mà

"Chỉ còn một chỗ." tên lính khó xử liếc về phía thùng tắm của Thanh Nguyên

"Là khu vực quanh thùng tắm ạ"

Hắn cũng rất khó xử, ngại ngần nói: "Xin nàng hãy mặc quần áo vào để chúng tôi lục soát quanh thùng tắm được không?"

"Không cần đâu." như vậy không phải hồng hồng bát sao "Ta thấy hơi mệt, các huynh cứ soát đi, để mặc ta"

"Vậy...xin thứ lỗi" ra lệnh cho những binh lính khác đi ra ngoài đội, hắn nhẹ chân đi vào khu vực quanh thùng tắm.

Hắn quay mặt sang một bên, tránh nhìn phải thân thể nàng, lục soát qua loa, tất nhiên là không soát được gì.

Đúng lúc hắn định đi ra, thì tình cờ nhìn thấy cánh hoa trong thùng nước nửa trắng nửa đỏ do thấm máu.

Hắn tiến đến gần hơn để xem, Thanh Nguyên sợ đến nhũn người. Khi hắn tiến sát đến bên thùng tắm, Thanh Nguyên đứng bật dậy. Bầu ngực trắng như sữa hiện ra, trong lúc hắn há hốc mồm kinh ngạc, nàng ôm chặt cổ hắn, bộ ngực thiếu nữ mềm mại ép vào bộ áo giáp thô cứng. Nàng luồn lưỡi vào khoang miệng hắn, cắn nhẹ môi dưới, lấy lưỡi chà xát nhẹ vào răng hắn, hai chiếc lưỡi giao nhau nhẹ nhàng. (Tội nghiệp cái tâm hồn "chong xán" của em)

Có một dư vị ngọt ngào, thơm tho đọng trên lưỡi hắn.

Thanh Nguyên rút lưỡi ra, rồi liếm nhẹ vào bờ môi dưới hắn, cười đến quỵn rũ.

"Ngài nên đi về rồi."

Mặt hắn đỏ như tôm luộc, quên mất mình định làm gì, lát sau lúng túng nói: "Ta.... sẽ chịu trách nhiệm" rồi quay lưng đi nhanh như thể bị ...chó đuổi.

Thanh Nguyên cũng phải phì cười, rõ ràng nàng tấn công mà hắn lại đòi chịu trách nhiệm.

Đợi thêm một lúc nữa, xác định không còn ai nữa, Thanh Nguyên mới nhảy ra từ thùng tắm. Lôi cái xác ra, thở dài, đọc một đoạn kinh siêu thoát, rồi giấu xuống gầm giường. Mạng người ở thế giới này rẻ thế đấy. Hy sinh tính mạng mình chỉ để thỏa mãn dục vọng quyền lực của kẻ khác.

Thanh Nguyên gọi một cô hầu vào đem thùng đi đổ.

Nhìn thấy thùng tắm đầy máu, cô ta sợ hãi, dùng ánh mắt nói lên nỗi thắc mắc của mình.

Nàng giả vờ xấu hổ, trả lời

"Tỷ quên mất đã tới "ngày đó", muội hãy lấy cho tỷ thùng nước khác, đừng nói cho ai biết, tỷ xấu hổ lắm" (ngày đó là gì thì mọi người tự hiểu, đừng bắt em giải thích)

Cô hầu cười cười ra vẻ thông cảm rồi đi lấy thùng nước khác.

Thanh Nguyên tắm rửa sạch sẽ, mông lung suy nghĩ biện pháp.

Nếu không tìm được cái xác, chắc chắn Thụy vương sẽ biết kế hoạch đầu độc của mình bị lộ, sẽ án binh bất động rồi tìm cách khác.

Như vậy thì càng phiền phức, nếu biết hắn đầu độc, còn có thể tìm cách đối phó nhưng nếu đối qua cách khác thì hết đường mà phòng.

Thụy vương đã đích thân đến đây, thì sẽ không có chuyện trắng tay mà về. Chắc chắn phải có hành động.

Mà mục đích của hắn chỉ có một, đầu độc Thi hội giá họa cho Chung quốc, châm ngòi chiến tranh giữa các nước.

Chung quốc đang có nội loạn, như một miếng thịt ngon bày giữa lũ sói đói.

Thời đại này rất coi trọng sĩ diện, nếu không có một cái cớ thật thuyết phục, không ai dám giành miếng thịt đó, không ai muốn trở thành đối tượng bị thiên hạ phỉ nhổ.

Tuy nhiên, "thuyền mịch còn ba tác đình", chắc chắn Thụy vương cũng hiểu một mình nuốt trọn miếng thịt này thì nhất định bị ghen.

Hắn muốn làm ngư ông đắc lợi. Chờ các nước khác nhảy vào xâu xé Chung quốc, còn Lục quốc thì bàng quan đứng nhìn, đợi đến khi cục diện đã ngã ngũ, nghĩa là đã có một bên yếu đi, thì nhảy vào kiếm lợi.

Nhưng có một chuyện nàng không hiểu nổi. Nàng không biết Thụy vương làm sao giải quyết Lâm Công Khanh. Nếu giết hắn, vậy khi các nước khác vịn vào cớ này để gây chiến, thì chính Lục quốc mới phải là người đi đầu, bởi Lâm Công Khanh là đệ nhất tài tử Lục quốc, gia thế vô cùng hiển hách, các nước khác phát động chiến tranh mà Lục quốc ngồi yên thì quá khó hiểu.

Còn nếu giết hết tất cả mà tha cho Lâm Công Khanh thì khác nào tự tuyên bố ta đây mới là kẻ chủ mưu.

Thôi không nghĩ nữa, cứ xử lý cái xác đã rồi tính.

Phải làm sao cho lũ người đó tin tên gián điệp này chết trước khi kịp báo tin cho người khác, có vậy Thụy vương mới yên tâm giữ lại kế hoạch ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (13)

Sáng hôm sau, ở Phong thành phát hiện một xác chết nam, bị kiếm đâm mà chết. Xác chết được phát hiện ngay sau khu vườn của Hương lâu. Tất nhiên, một xác chết nhỏ nhỏ không thể ảnh hưởng đến lạc thú của các đại gia, họ vẫn đến Hương lâu chơi bời như thường.

Biệt viện của Thụy vương

Thụy vương đang ngồi uống trà, trong phòng có một con vẹt và hai người đàn ông áo đen đang quỳ, báo cáo: "Thưa, đã tìm được tên gián điệp rồi ạ"

Thụy vương thờ ơ: "Hắn có kịp tiếp xúc với ai trước khi chết không?"

"Có lẽ là không ạ"

"Có lẽ? Ta ghét nhất là từ đó. Có hoặc không?" giọng nói không ẩn chứa sự tức giận

"Thưa, không ạ" nhưng vẫn khiến tên áo đen lác giọng đi vì sợ

"Sao ngươi biết?"

"Hôm qua quan phủ đã lục soát rất kỹ rồi, không ai che giấu hắn cả. Hôm nay hắn được tìm thấy ở gần Hương lâu, chứng tỏ hắn đã kịp trốn ở đâu đó trước khi quan phủ tới, tuy không bị bắt nhưng cũng vì mất máu mà chết. Nếu hắn có tiếp xúc với ai đó trong Hương lâu, thì ít nhất người này cũng phải báo quan hoặc chôn cất xác chết, hoặc giả ít nhất cũng phải đi tìm đại phu, chứ không thể để cái xác chết nằm yên ở đó cả. Hơn nữa, ta cũng đã cho người canh gác quanh biệt viện Kỳ vương, không ai khả nghi lang thang quanh đó cả, nghĩa là không có ai đến báo tin cho Kỳ vương."

"Vậy sao?" đúng là rất hợp lý nhưng hắn vẫn cảm thấy có cái gì đó đáng ngờ. Tên gián điệp đó bị thương rất nặng, làm sao mà trốn được cả quan phủ và lũ thuộc hạ của hắn? Nhưng nếu quả thật có người giúp đỡ tên kia, tại sao lại ....

Con vẹt kêu lên "Chết chắc rồi, chết chắc rồi"

Biệt viện của Kỳ vương

"Huynh, tên gián điệp mà đệ phái đến bên Thụy vương bị giết rồi" Kỳ vương vẻ mặt nghiêm trọng nói

"Uhm." hoàng đế không để ý gì đến gã, trả lời cho có lệ rồi tiếp tục nghiên cứu bản đồ đang đến hồi gay cấn.

"Huynh, huynh không nghĩ là có chuyện gì mờ ám sao?"

"Tất nhiên là có. Chỉ là Thụy vương không phải tên ngốc, không phải đệ cứ phái vài người đi là sẽ dò ra hắn muốn làm gì đâu."

"Nhưng huynh không lo sao?"

"Có. Lo chứ, nhưng ta có một kiểu lo khác. Lo không có nghĩa là nhảy chơi chơi như đệ đâu. Ta biết chắc hắn tới đây để nhắm tới Thi hội, nhưng không biết hắn sẽ làm gì. Tốt nhất là đệ nên đề phòng cảnh giác, ta cũng hứng thú muốn xem hắn sẽ đi nước cờ gì đây"

Cả một đêm qua, Thanh Nguyên cứ đầu đầu suy nghĩ xem làm sao giải quyết cái xác đó. Cuối cùng, nàng quyết định cứ để cái xác được phát hiện một cách tự nhiên nhất. Cái đơn giản đôi khi lại không làm người khác nghi ngờ.

Nhưng bây giờ cái quan trọng nhất là âm mưu đầu độc của Thụy vương. Nàng không biết hắn định làm gì, đầu độc bằng cách nào, trong vòng bốn hay vòng năm đây.

Nàng muốn báo cho Kỳ vương, nhưng cuối cùng lại thôi. Thứ nhất, nàng không biết Thụy vương có thay đổi kế hoạch không, nếu có, vậy thì báo cũng vô ích. Thứ hai, chắc chắn ở biệt viện của Kỳ vương đang bị người của Thụy vương giám sát chặt chẽ, tới đó có khác nào nộp mạng.

Mà cho dù có tìm ra cách báo tin thì cũng không kịp. Chỉ còn ba ngày nữa là tới vòng bốn. Nàng lại chưa nghĩ ra cách qua vòng này. Đầu óc như muốn nổ tung, các sợi dây thần kinh đều căng như dây đàn.

Rõ chán.

"Ê, các cô biết tin gì chưa, Lương hộ vệ bị bắt rồi"

Hai cô hầu nữ nhận lúc rảnh rồi ngồi hóng chuyện. Thanh Nguyên không thèm để ý.

"Ừ, biết rồi. Cha anh ấy sáng nay vừa tự tử do đau lòng quá độ đó. Không ngờ ngoài mặt thì chính nghĩa, thế nhưng bên trong lại súc sinh đến vậy." cô hầu nữ A thờ dài.

"Không ngờ hôm qua anh ấy vừa mới đến đây làm việc, thế mà ngày mốt đã bị xử tử rồi"

Hôm qua? Đến đây làm việc? Lương họ vệ.

Thanh Nguyên mở cửa ra, hai cô hầu nữ ngồi trước cửa giật mình đứng dậy. Họ nghĩ Thanh Nguyên ngủ rồi nên mới thoải mái ngồi tám như vậy.

"Người mà các em nói đến có phải kẻ đã đến đây lục soát hôm qua không? Anh ta phạm phải tội gì vậy"

Một cô lanh miệng trả lời: "Dạ. Người mà bọn em nói đến chính là Lương Quan hộ vệ, hôm qua chỉ huy lính của quan phủ tới Hương lâu lục soát ạ. Anh ta có ý đồ cưỡng gian chị dâu, bị anh trai phát hiện, bèn giết hết cả hai. Quan phủ đã định tội, ngày mốt sẽ chặt đầu thị chúng"

"Lui đi"

Cái người mà mới hôn một chút đã đỏ mặt như tôm luộc, cường hiếp?

Thanh Nguyên từng gặp phải nhiều dạng người, nàng tuyệt đối có thể khẳng định hẳn không thể làm ra chuyện đó.

Nàng suy nghĩ một lát, thấy cũng rảnh rồi, dù sao cũng không nghĩ ra phải làm gì, cứu một người còn hơn xây bảy cảnh chùa, thôi thì đi xem thử vậy.

Khi còn học đại học, một trong những quyển sách gối đầu của Thanh Nguyên là tiểu thuyết "Bố già" của Mario Puzo. Nhân vật chính là tay trùm xã hội đen Vito Corleone. Ông ta rất thích giúp đỡ những người xung quanh, từ những việc nhỏ đến việc lớn. Nhiều người cho rằng ông ta rồi hoi, nhưng Thanh Nguyên lại nghĩ ông ta khôn ngoan nhất.

Sự giúp đỡ đó, với những người khác thì như đáng cứu thế, nhưng với ông ta thì chỉ như cái phất tay. Những người đó sẵn sàng bán mạng để trả ơn ông ta, tôn kính ông ta như bậc quân vương.

Những người khác thích sưu tập đá quý, đồ cổ còn bố già Vito thì thích sưu tập những món nợ ân tình.

Thanh Nguyên cũng đang đi tìm những món nợ kiểu này đây.

Trong ngực tối dơ bẩn, hôi hám, có một thanh niên quần áo rách rưới, trên người đầy vết thương, vết thương chảy mủ do không được chăm sóc, băng bó, những con chuột, con gián bò đầy phòng, hơi thở của người thanh niên yếu ớt đến mức gần như sắp lìa đời.

Nghe tiếng bước chân, hắn gắng gượng ngẩng đầu lên, tim đập mạnh như thể muốn nhảy ra.

Là cô gái đó, là tiên nữ của hắn, người đã cướp lấy nụ hôn đầu của hắn.

Hắn thực sự không muốn để nàng nhìn thấy bản thân mình thành ra bộ dạng này, nhưng cũng muốn được nhìn thấy nàng.

Thanh Nguyên bước đến gần, đỡ hắn dậy, không chê hắn hôi hám dơ bẩn.

Nàng dùng vải sạch băng lại vết thương cho hắn, lấy một chiếc khăn thấm ướt lau mặt cho hắn, rồi từ trong lồng com, lấy ra một chén cháo trắng, bón hắn ăn từng muỗng một.

Lệ đọng quanh mắt, hắn thật sự muốn khóc, mẹ mất từ bé, trong nhà chỉ có cha và anh trai, hắn chưa bao giờ được đối xử một cách dịu dàng như vậy.

Thanh Nguyên đột nhiên trời dấy bán năng làm mẹ, lấy tay gạt giọt lệ của hắn, hắn càng cố nuốt nước mắt xuống, không khóc nữa, nàng biết hắn đang nghĩ kiểu như "Anh hùng vô lệ", "Chảy máu không chảy nước mắt".

Nàng dịu dàng vỗ mặt hắn: "Ai nói quân tử thì không thể khóc. Quân tử cũng là người, cũng biết đau lòng khi người thân mất mà. Khóc đi"

Nước mắt như vỡ đê mà tràn ra, tiếng nức nở thút thít vang lên giữa nhà lao u tối, đáng sợ, nghe càng thê lương hơn.

Đợi đến khi hắn bình tĩnh, Thanh Nguyên hỏi: "Ta tin huynh trong sạch. Huynh phải kể mọi chuyện cho ta biết thì ta mới giúp đỡ huynh được."

Lương Quan bình tĩnh lại, lắc đầu, nói năng lộn xộn: "Ta thật sự không có giết người. Ta không biết tại sao lại như vậy. Có ai đó đập vào đầu ta, khi tỉnh dậy thì đã thấy hai cái xác nằm cạnh mình. Ta thực sự không biết. Ta..."

Thanh Nguyên trầm ngâm nghĩ, nếu thực sự là vậy thì đúng là có kẻ giả họa rồi.

"Huynh bị đánh ngất vào lúc nào?"

"Giờ Tý (23 - 1 giờ)"

Giờ đó thường người ta đã an giấc.

"Sao huynh lại về trễ như vậy"

"Ta ngày nào cũng phải làm việc đến giờ đó" giọng nói thều thào.

Tập kích, giả họa vào giờ đó, chỉ có những người quen thân với hắn, nắm rõ giờ giấc trở về của hắn mới làm được.

"Có ai biết giờ về của huynh không?"

"Chỉ có các anh em trong nha phủ và những người hàng xóm thôi."

Thanh Nguyên ngồi nghĩ ngợi rất lung, rồi lại hỏi: "Hai người kia làm sao mà chết"

Lương Quan đau đớn trả lời: "Chị dâu bị bóp cổ mà chết, còn anh trai thì bị đâm chết."

"Ta hiểu rồi, huynh đã kí vào giấy nhận tội chưa?"

"Họ bắt lấy ngón tay ta, lấn vào giấy" Lương Quan nhìn không được đành cười khổ, từ nhỏ hắn đã muốn làm quan sai, bảo vệ người dân, ra sức học võ, vậy mà không ngờ, quan phủ lại là một nơi đen tối bất phân thị phi như thế, không có tội cũng bị ép thành có tội.

Thanh Nguyên thờ dãi, nhìn hắn, chậm rãi nói: "Ta sẽ tìm cách cứu huynh. Nhưng sau khi cứu được huynh thì huynh sẽ trở thành người của ta, phải trung thành và nghe lệnh ta. Huynh đồng ý chứ?"

Hắn như bị ma xui quỷ khiến, gật đầu. "Tốt. Chúng ta thành giao" Một bản khế ước chung thân

-----

Nhà xác của Phong thành là một nơi người sống không dám vào, ma quỷ không thêm tới. Là nơi chứa xác của những nạn nhân trong các vụ án chưa thụ lí xong.

Vừa hôi thối vừa ghê rợn, không ai dám bước vào đây nửa bước.

Thế mà trên hai cái xác mới được đưa vào, có một cô gái xinh đẹp bịt mặt, đang đứng bên cạnh.

Thanh Nguyên nhìn cái xác nữ trắng bệch trước mắt, nhìn từ móng tay đến ngực, cổ, rồi nhìn sang cái xác nam nằm ngay bên cạnh.

Cẩn thận xem xét vết thương trước ngực, là một vết đâm cực lớn, dài gần ba tấc là ít. Bỗng nhiên nàng phát hiện tay của cái xác nam đang nắm giữ cái gì đó, nắm rất chặt. Thanh Nguyên phải cố hết sức mới mở ra được nắm tay kia. Đó là...

Có quá nhiều nghi điểm, dù không phải là thám tử chuyên nghiệp cũng nghĩ ra, thế mà lũ quan lại này cứ như bị mù.

Thanh Nguyên tìm đến ngọn núi phía Tây của Phong thành. Vào một ngôi làng nhỏ, thấy có khoảng năm căn nhà nằm sát nhau, căn nhà thứ hai, có vẻ là căn khang trang nhất, là của Lương Quan.

Căn nhà hoang vắng, không một bóng người, chỉ thấy một bà lão ngồi đốt giấy tiền. Thanh Nguyên lân la dò hỏi: "Bà lão, người nhà bà mất sao?"

Bà lão đã già, mắt lại kèm nhèm, trả lời: "Không phải, người bạn hàng xóm già của ta mới thất cổ từ tự sáng nay"

"Tại sao vậy?"

Bà lão thở dài: "Con trai út của ông ta cưỡng hiếp chị dâu rồi giết anh cả, nếu là ta thì ta cũng nhảy sông tự tử thôi. Đứa trẻ đó nhìn thì ngoan ngoãn, vậy mà.... Thật là biết người biết mặt không biết lòng. Ngày hôm đó ta và cậu Dương còn ngồi chơi với chị Lương, vậy mà ta vừa về thì đã..."

"Bà nói ngày hôm đó là ngày chị Lương bị hại à?"

Bà lão chân chất không thắc mắc sao Thanh Nguyên chỉ là một người qua đường mà biết nhiều chuyện như vậy, trả lời: "Thì chính ngày đó. Ta đến biếu tàu ấy một ít rau quả, gặp cậu Dương đang ở đó, nên có ngồi nói chuyện một chút. Sau đó thì bỏ về."

Thanh Nguyên kích động nắm hỏi tiếp: "Thế lúc bà bỏ đi, cậu Dương vẫn còn ngồi đó à?"

"Đúng vậy. Hình như tới cuối giờ Hợi mới thấy cậu ấy bỏ đi."

"Sao bà lại biết rõ vậy ạ?"

"Tại hôm đó ta bị mất ngủ, ngồi trong nhà may áo, thấy được."

"Cảm ơn bà, cho ta hỏi, cậu Dương là ai vậy? Làm nghề gì? Nhà cậu ta ở đâu?"

Bà lão giọng ngân ngẩn: "Cậu ta là họ hàng xa của Tri huyện, làm nghề đồn củi, là phường du thủ du thực. Sáng nay cậu ta đã đi vào rừng bỏ củi rồi. Hình như nghe nói ngày mốt sẽ bỏ đi Châu thành. Đây, nhà của cậu ta kìa"

Theo hướng tay của bà lão, Thanh Nguyên nhìn thấy căn đầu ngõ. Ngày mốt? Không phải ngày mà Lương Quan bị xử tử sao? Trùng hợp thế nhỉ?

Nàng cảm ơn bà lão rồi đi về phía căn nhà của cậu Dương. Thanh Nguyên trèo từ cửa sổ, lên vào nhà. Căn nhà hết sức bừa bãi, rách rưới, có một mùi ẩm mốc do lâu ngày không quét dọn.

Căn phòng không có đồ đạc gì nhiều, Thanh Nguyên nhẫn nại tìm kiếm, "vật đó" chắc chắn ở trong này.

Đây rồi.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân, Thanh Nguyên giật mình lên trốn ngay.

Lương Quan được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (14)

Thanh Nguyên trong bộ dáng đàn ông với bộ râu xồm xoàm quen thuộc, đứng trước cổng quan phủ của Phong thành, nắm chặt cây dùi, đánh thật mạnh.

"Tùng, tùng, tùng"

Đây là lần thứ hai nàng đến nơi này. Vẫn như cũ, đút lót một chút, nàng được đưa vào công đường. Chỉ khác lần này không phải lão quan mập kia nữa, mà là một người đàn ông trung niên, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, sôi đời.

Quan trầm giọng: "Người là ai? Muốn kiện cáo gì?"

"Thanh Nguyên đồng dạng: "Tôi là Trần Thanh Nguyên, muốn kiện quan phủ đại nhân lạm hình, vu oan người vô tội, xét xử hồ đồ, không công bằng"

"Cái gì?" quan huyện nheo mắt đầy vẻ tức giận.

"Người dám nhục mạ quan phủ, có biết tội gì không? Đưa hắn ra ngoài đánh hai mươi trượng"

"Đại nhân, luật lệ Chung ghi rõ, mọi người dân đều có quyền cáo trạng, tố cáo bất kì ai, cho dù là quan phủ. Ngài không thềm nghe rõ cáo trạng của ta mà đã định tội, không phải là lạm dụng tư hình sao?"

"Người..."

"Nói rất hay"

Quan huyện chưa nói hết câu, đã có một tiếng nói dễ nghe xen vào.

Cuối cùng thì quý nhân đã tới.

Quan huyện thấy rõ người đến là ai, bèn nhanh chóng đi xuống, khom lưng kính cẩn: "Xin chào Bình vương", rồi nhìn người đứng phía sau Bình vương "Xin chào Kỳ vương"

Kỳ vương? Nàng kinh ngạc quay đầu. Kỳ lạ, nàng đâu có "mời" hắn đến.

Thanh Nguyên đã lên gửi thư mới Bình vương đến chủ trì công đạo, đồng thời nhờ Huỳnh Tân lan truyền khắp thành tin tức Trần Thanh Nguyên muốn kiện quan huyện để gây sự chú ý, buộc Bình vương xuất hiện.

Nhưng nàng đâu có gửi thư cho Kỳ vương, sợ sẽ kinh động đến đám người của Thụy vương đang mai phục quanh phủ của hắn.

Thanh Nguyên nhún vai đứng dậy hành lễ.

Bình vương cười rất hòa nhã: "Ta nghe Trần Thanh Nguyên muốn cáo trạng. Tò mò nên đến xem thử. Không cần để ý đến hai anh em ta đâu. Cứ xử án đi"

Kỳ vương liếc nhìn Thanh Nguyên rồi ngồi vào chiếc ghế dành cho khách quý.

Bình vương ngồi vào chiếc bên cạnh, phát tay: "Xử tiếp đi"

Quan huyện mặt nhăn như khi ăn ớt, hận không thể chém chết Thanh Nguyên. Bước chân nặng nề đi lên trên bàn xử án.

Biết tin có hai vị vương gia đến, người dân kéo đến xem xử càng đông hơn, chật ních cả cổng. Trong đám người đó, có cả tên thị vệ có cặp mắt rất đẹp mà Thanh Nguyên từng gặp. Cũng chính là Tông đế nổi tiếng. Trong bộ dạng quê mùa, cùng khuôn mặt tầm thường, hắn như lặn hoàn toàn vào đám đông.

Kỳ vương khó chịu nhìn ông anh, chỉ là một vụ án thôi mà, sao phải mạo hiểm thế chứ, nhờ bị nhị ca nhận ra thì sao?

"Trần Thanh Nguyên, người cũng là một người có tài có ả học, sao lại ngấm máu phun người, vu oan cho bản quan, biết tội gì không?"

Thanh Nguyên kiêu ngạo nhìn tên quan chuyên quyền độc đoán hồ đồ trước mặt, khàng khái trả lời: "Đại nhân là quan phụ mẫu mà lại đi vu oan cho Lương Quan, dùng hình ép hắn nhận tội, không phải lại càng ngấm máu phun người ư?"

Quan huyện chột dạ nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, đập mạnh xuống bàn, quát: "Lương Quan cường hiếp, giết người, chứng cứ rành rành, đúng người đúng tội. Bản quan không vu oan cho hắn. Còn về việc lạm hình là tuyệt đối không có, người chỉ nghe một phía từ Lương Quan, vốn không có chứng cứ"

"Đại nhân, không có tội, sẽ không ai ngu ngốc nhận tội. Nếu Trần Thanh Nguyên ta chứng minh được Lương Quan là trong sạch, thì có phải ngài sẽ thừa nhận là hắn bị ép nhận tội không?"

Quan huyện cười gằn: "Được, nhưng người đừng có mà cuồng vọng, Lương Quan là bị bắt quả tang tại trận, không thể chối cãi."

Thanh Nguyên mỉm cười: "Đại nhân, có vẻ ngài đã có sự nhầm lẫn trong khái niệm bắt quả tang rồi nhĩ. Bắt quả tang nghĩa là bị bắt ngay lúc phạm tội, còn Dương Quan, nếu ta nhớ không nhầm thì hắn hoàn toàn bất tỉnh nhân sự khi các ngài đến, không ai tận mắt nhìn thấy hắn cưỡng hiếp, giết người, cùng lắm thì hắn chỉ được xem là nghi phạm, chứ không phải thủ phạm."

Bình vương gật gù: "Lời của hắn nói rất có lý."

Quan huyện như nuốt phải con ruồi, im lặng không nói gì cả. lát sau, Kỳ vương từ đầu đến cuối không nói câu nào, rốt cuộc cũng mở miệng: "Vậy thì sao? Cho dù vậy, Lương Quan cũng là nghi phạm duy nhất, vụ án chỉ có một nghi phạm thì nghi phạm đó chính là thủ phạm."

Thanh Nguyên nhìn Kỳ vương, không e sợ, hỏi: "Vương gia nói đúng, nhưng nếu vụ án này có tới hai nghi phạm thì sao?"

Kỳ vương thả lỏng người, cầm tách trà lên uống, rồi nói: "Vậy thì phải xem thử trong hai nghi phạm này ai là người đáng nghi hơn"

Thanh Nguyên khom lưng, giọng nói cầu khiến nhưng giọng điệu mạnh mẽ không cho phép từ chối: "Xin Bình vương hãy cho phép ta trình bày luận điểm của mình."

Bình vương quay đầu nhìn quan huyện

Quan huyện hiểu ý, giọng nói có chút uy hiếp: "Cho phép người làm, nhưng nếu không chứng minh Lương Quan là trong sạch, ta sẽ khép người vào tội nhục mạ mệnh quan, tội này không nhẹ đâu."

Rồi truyền: "Cho Lương Quan vào."

Có hai nha sai xách một người đầu róc ròi bời, thân thể đầy vết thương, dơ bẩn không chịu nổi đi vào. Lương Quan mở mắt nhìn khắp nơi, kinh ngạc nhìn Thanh Nguyên, hắn đâu có quen người này.

Thanh Nguyên cũng không nhìn hắn, nói với quan huyện, "Xin cho phép khiêng hai cái xác vào"

Quan huyện phát tay, hai cái xác được khiêng vào.

Xác chết bốc mùi rất ghê, Bình vương nhíu mày, Kỳ vương chán ghét lấy khăn tay bịt mũi lại, nhưng Thanh Nguyên không hề nề hà, chỉ lấy khăn che mặt lại, giặt tấm vải trắng che xác chết lên. Lương Quan rất cảm động, cho dù không biết hắn là ai, nhưng vẫn cảm thấy ấm áp vì có người quan tâm lo lắng cho mình, tin tưởng mình. Thanh Nguyên cầm bàn tay của xác chết lên, nói: "Xin mọi người hãy xem cho kỹ. Móng tay của nạn nhân nữ cái dài cái ngắn,

ngón trỏ còn bị gãy nữa. Chúng tỏ trước khi chết, nạn nhân đã hết sức vùng vẫy, cào cấu vào tên thủ phạm. Xin quan huyện cho kiểm tra xem Lương Quan có những vết thương như vậy không? "

Quan huyện nói: "Trên người hấn nhiều vết thương như vậy? Có thể vết móng tay đã bị lẫn vào những vết thương khác hoặc đã lành rồi cũng nên"

"Quan huyện, ngài nhìn vào những ngón tay của nạn nhân đi, móng tay cô ta dài và chắc như vậy, nếu cào đến nỗi bị gãy bật ra, thì vết thương phải rất là sâu. Vụ án mới chỉ diễn ra tối ngày hôm qua, làm sao vết thương lành kịp. Càng không có chuyện bị vết thương khác chồng lên. Một vết thương sâu như vậy, chỉ có một ngày trôi qua, không dễ gì bị che mất."

Quan huyện đuối lý, đành kêu người kiểm tra thân thể Dương Quan. Hai tên nha sai dẫn Lương Quan ra phía sau kiểm tra.

Một lát sau, họ quay lại, bẩm báo là không có vết thương nào như vậy cả.

Kỳ vương hồ hững hoi: "Cho dù là vậy cũng không đủ sức thuyết phục. Không thể chứng minh hấn vô tội."

Thanh Nguyên mặc kệ giọng điệu cổ tình khiêu khích của Kỳ vương

"Xin cho ta hỏi, quan huyện đã tìm ra hung khí giết người chưa?"

"Chưa."

"Hình như nếu ta không nhớ nhầm thì đại nhân đã kết luận vụ án như thế này "Lương Quan đi làm về, đã say rượu, lại thấy chị dâu xinh đẹp, không kiềm được chế thủ tình, cưỡng hiếp chị dâu, nhưng không may bị anh trai phát hiện được, nhất thời kích động, đâm chết anh trai, rồi tiếp tục bóp chết chị dâu để bịt miệng. Cuối cùng, do quá say nên ngủ quên" có phải vậy không ạ?"

"Đúng."

"Vậy xin cho ta hỏi, nếu Lương Quan thực sự một phút nông nổi nên mới gây tội ác, sau đó thì ngủ quên, vậy làm sao có thời gian giấu đi hung khí? Tại sao hấn nhận tội rồi mà vẫn không khai ra chỗ giấu?"

Quan huyện mở hôi rỗng rỗng, không phản bác gì được, bèn đưa mắt nhìn hai vị vương gia.

Ông ta ngoan cố

"Được, ta thừa nhận ta sai. Có thể sau khi giết người xong, hấn giấu hung khí rồi mới lần ra ngủ."

"Vậy ta hỏi ngài, có phải ngài đã cho người lục soát rất kỹ toàn bộ nhà hấn cùng khu vực xung quanh không?"

"Đúng. Cả ngọn núi sau nhà hấn, từng bụi cây ta cũng đã lục rồi. Cả một khu vực hai dặm quanh đó ta đều cho tìm kiếm. Không có."

Thanh Nguyên bắt trúng điểm sơ hở, nói

"Đại nhân, có người làm chứng nói giờ Tý (23 - 1 giờ) hôm đó Lương Quan mới về đến, vụ án được phát hiện vào giữa giờ Sửu(2 giờ sáng). Từ nha huyện về nhà hấn nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ (khoảng 1 tiếng), cứ cho là giữa giờ Tý (12 giờ đêm) hấn về đến nhà, vậy là hấn chỉ có một canh giờ. Giết người, cưỡng hiếp lại còn giấu hung khí trong lúc say, cho dù nhanh tay như thế nào, cũng không thể đem hung khí giấu quá xa, cùng lắm chỉ quanh quẩn gần đó, vậy mà ngài đã cho tìm khắp nơi vẫn không có là sao? Chỉ có một khả năng thôi, đó là vốn không tồn tại hung khí đó."

Bình vương nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Nhờ hấn không hề đem giấu. Ý ta là biết đâu hấn dùng chính những hung khí trong nhà giết người, rồi lau sạch vết máu, để lại chỗ cũ thì sao?"

Thanh Nguyên gật đầu: "Đúng là hoàn toàn có khả năng đó. Nhưng "

Cô nhìn quan huyện, hỏi: "Có phải đại nhân đã cho tịch thu toàn bộ đồ vật trong nhà hấn làm chứng cứ. Tuyệt đối không ai có thể đụng đến, đúng không?"

"Đúng. Không ai có thể động vào."

"Có thể cho đem tất cả những thứ sắc nhọn trong nhà hấn ra cho mọi người xem không, thưa đại nhân"

Quan huyện nháy mắt với sư gia, sư gia đích thân đem một cái khay đựng khoảng năm con dao khác nhau và một cây kiếm lên.

Thanh Nguyên hỏi Lương Quan: "Đây là đồ vật của gia đình người, không thiếu thứ gì chứ?"

Lương Quan lắc đầu "Không thiếu gì cả".

Thanh Nguyên bước đến gần cái xác nam, giờ tắm vải trắng che xác ra, chỉ vào vết thương của cái xác

"Xin các vị hãy nhìn cho kỹ, miệng vết thương của nạn nhân rất lớn, những cây kiếm cây dao này vốn không thể gây ra một vết thương như vậy." rồi nàng

phất tay, một cô hầu chạy vào, đưa cô một cái riu. Thanh Nguyên úm lưỡi riu vào vết thương giữa ngực, vừa khít.

"Các vị thấy rồi chứ, vết thương này gây ra bởi một cây riu."

Mọi người ồ lên ngạc nhiên, họ tự hỏi sao nàng biết được. Chỉ là một vết thương không có thêm manh mối gì cả, cho dù từ độ dài của miệng vết thương để tìm kiếm, nhưng trên đời này có biết bao nhiêu loại vũ khí, sao nàng có thể đoán ngay là cái riu.

Kỳ vương đem thắc mắc của mọi người nói ra: "Sao người có thể đoán được là cây riu. Đừng nói là người đoán mò nhé."

Thanh Nguyên lắc đầu: "Thưa, bởi nghi phạm thứ hai là một tên tiểu phu, nên ta mới đoán thế" (Riu là dụng cụ lao động của tiểu phu) Xin cho ta truyền nghi phạm thứ hai vào, chúng ta sẽ rõ ràng cả thôi."

Kỳ vương gật đầu.

Lập tức, một người đàn ông to lớn, vạm vỡ, râu ria đầy mặt, miệng cứ la lối được giải lên: "Sao lại bắt ta, ta không làm gì sai. cậu à, cứu....."

"Câm miệng" chưa đợi hắn nói hết quan huyện vội chặn miệng hắn lại, hỏi Thanh Nguyên.

"Đây là người đã báo án cho ta, sao có thể là nghi phạm?"

Thanh Nguyên không trả lời, chỉ hỏi hắn

"Đại nhân, không lẽ người báo tin thì không thể là hung thủ sao? Hay bởi hắn là cháu của ngài nên mới không thể là hung thủ?"

"Người đừng lẩn lút, nói vậy là sao?" quan huyện ức đỏ mặt

Thanh Nguyên làm bộ quỳ xuống, sợ sệt: "Ta lỡ lời, xin thứ lỗi. Nhưng quả thật hắn và đại nhân có quan hệ họ hàng mà. Hay đại nhân để ta hỏi hắn nhé, nếu không người ta hiểu lầm ngài cố tình bao che mất"

Quan huyện "hừ" một tiếng, không dám làm quá trước mặt hai vị vương gia, quay qua hỏi tên cháu tría

"Người tên gì, nhà ở đâu, làm nghề gì?"

"Bẩm đại nhân, ta tên Mã Dương, làm nghề đồn củi, là hàng xóm của Dương Quan"

Thanh Nguyên nói chen vào: "Ta có được phép hỏi chuyện hắn không, đại nhân"

Quan Huyện nặng nề gật đầu

Thanh Nguyên hỏi: "Giữa giờ Tuất (20h) hôm xảy ra án mạng , người đang ở đâu?"

Hắn chột dạ, đảo mắt qua lại, không dám nhìn vào mắt Thanh Nguyên, lắp bắp nói: "Ta đang ở nhà"

"Có chắc không"

"Chắc"

"Tốt. Cho gọi bà Trương vào"

Một bà lão già nua mắt kèm nhèm được đưa vào, chính là bà lão Thanh Nguyên đã gặp ở nhà Lương Quan. Lần đầu đến nơi này, bà lão run run quỳ xuống. Thanh Nguyên thân thiết hỏi: "Bà Trương, bà nói cho mọi người biết ngày hai mươi tháng này, vào giữa giờ Tuất, bà đang làm gì"

Thái độ nhẹ nhàng của Thanh Nguyên làm bà bớt sợ hơn, đáp: "Ta đang ở nhà họ Lương, nói chuyện với chị Lương"

"Ngoài bà và chị Lương ra, còn ai ở đó không?"

"Còn có cậu Dương."

"Có phải cậu Dương này không?" Thanh Nguyên chỉ vào người đàn ông sắc mặt trắng bệch đang quỳ bên cạnh.

Bà lão gật đầu, "Phải đấy, phải đấy"

"Vậy bà có biết ông ta ra khỏi nhà chị Lương vào giờ nào không?"

"Tôi khoảng giờ Hợi (21 - 23h) tôi mới thấy cậu ta đi ra"

"Cám ơn bà"

Thanh Nguyên đến gần bên người đàn ông đang sợ đến run rẩy, bắt cánh tay ông ta lên, trên tay đang quấn băng.

"Tại sao ông bị thương? Vết thương này do cái gì gây ra?"

"Do...do ta không cẩn thận bị té."

"Vây à" Thanh Nguyên nhanh tay rút miếng vải băng trên tay ra, động tác quá nhanh khiến người đàn ông không kịp phản ứng.

Một vết thương dài vẫn còn vương máu hiện lên sau miếng băng ấy. Tất nhiên ai cũng hiểu đây là vết thương do cái gì gây ra.

Ông ta vẫn cãi cò: "Lúc tôi đùa giỡn với con gái không cẩn thận gây ra thôi."

Thanh Nguyên cười cười nghĩ thầm "đúng là cái chày cái cối"

Nàng phất tay thêm lần nữa, một chiếc khay đựng một tấm vải được bung lên, nàng cầm miếng vải giờ lên, lúc này mọi người mới nhận ra đây là một chiếc áo to lớn bằng vải thô, nhìn người đàn ông đang quỳ, hỏi: "Cái này là áo của ông phải không? Ông chối chối, chỉ cần đưa ông mặc thử là biết ngay. Nói dối nhiều quá sẽ khiến người ta nghĩ rằng ông có tật giật mình đấy"

Ông ta đành thừa nhận: "Đúng là của ta. Nhưng làm sao huynh lấy được?."

Đây là vật Thanh Nguyên lấy ra từ trong nhà hắc hòi sáng.

"Người không cần biết."

Thanh Nguyên tiến lại gần cái xác nam, mở lòng bàn tay đang nắm rất chặt của cái xác, lấy ra một mảnh vải nhỏ. nàng giờ lên để mọi người cùng xem. Kỳ vương thắc mắc: "Đây là cái gì?"

"Đây là thứ nạn nhân đã lấy được từ trên người hung thủ trong lúc giằng co. Là chứng cứ quan trọng để biết ai là kẻ thủ ác"

Nàng đặt mảnh vải vào một góc nhỏ bị rách trên tay áo. Vừa như in.

Cậu Dương sợ đến nỗi ngồi bệt xuống đất.

Thanh Nguyên từng bước áp sát hắc hòi, có cảm giác như từ thân đang tiến gần.

"Sao? Gào lên là người vô tội nữa đi. Người có gì muốn chối cãi nữa không? Bằng chứng đầy đủ, tốt nhất là người nên nhận tội đi"

Hắc hòi sợ hãi kêu "Cậu, cứu con"

Quan huyện xanh mặt, lên nhìn sắc mặt hai vị vương gia.

"Tôi không làm gì hết. Chiếc áo đó đã bị trộm rồi. Sao biết không phải tên hung thủ lấy của ta mặc rồi giả họa cho ta chứ?" nhận tội rồi cũng chết, không nhận cũng chỉ có một con đường chết.

Kỳ vương cũng hùa theo làm khó: "Hắc hòi nói đúng. Cái áo này không biết người lấy ở đâu, trong thời điểm nào, nhờ cái này là của tên hung thủ ăn cắp của Mã Dương thì sao? Lương Quan nằm ngủ ngay bên cái xác. Cùng lắm người chỉ có thể chứng minh ngoài Lương Quan thì có thêm một nghi phạm khác thôi." hắc hòi muốn xem thử tên này còn chiêu gì không?

Thanh Nguyên chẳng hiểu mình rốt cuộc đã động chạm gì tên này mà hắc hòi cứ thích chống đối nàng thế nhỉ?

Nàng thở dài cười khò: "Không, hung thủ chỉ có thể là Mã Dương thôi. Mã Dương đã đánh ngất Lương Quan rồi vu oan cho hắc hòi. Ta sẽ chứng minh ngay bây giờ."

Thanh Nguyên lấy hai cây gỗ lớn, nói với Lương Quan và Mã Dương

"Hai người hãy dùng hết sức bình sinh chặt vào hai khúc gỗ này đi. Nên nhớ phải dùng hết sức."

Hai người mò mịt không hiểu nhưng vẫn làm theo. Thanh Nguyên cầm hai khúc gỗ đã bị chém, nhìn vết chém nhẹ hều trên thanh gỗ của Mã Dương, bèn cười lạnh nhìn hắc hòi

"Nói người có tật giật mình còn không chịu nhận. Người xem, ta nói chặt khúc gỗ bằng sức mạnh lớn nhất có thể, thì người lại cố tình không dùng lực. Chẳng phải chột dạ sao? Người là một tiểu phu vai hổ lưng beo thế mà lực chém lại không bằng một người bị thương nặng như Lương Quan. Có điều..."

Nàng cầm khúc gỗ lên cho mọi người cùng thấy rồi nói: "Việc người chém mạnh hay nhẹ thôi nào cũng không cứu người được đâu. Ta cố tình nói vậy để lừa người chột dạ mà lộ ra đuôi chuột của mình thôi. Chính người đang tự nhận mình là hung thủ đấy."

Nàng đến gần cái xác nữ, chỉ vào vết bầm trên cổ cái xác, nói: "Các vị, hãy nhìn vào dấu tay trên cổ của nạn nhân. Vết bầm từ phía bên trái cổ nạn nhân đậm hơn nhiều so với bên phải. Nghĩa là lực từ tay trái mạnh hơn tay phải. Như vậy, có thể chứng minh, hung thủ là một người thuận tay trái. Mà lúc này,

chúng ta đều tận mắt thấy Lương Quan dùng tay phải chém vào thanh gươm, còn Mã Dương thì dùng tay trái. "

Bình vương cười nhìn nàng: "Vậy hóa ra người bắt hai người họ chém vào khúc gươm là để kiểm chứng xem họ thuận tay nào. Nhưng vì sợ Mã Dương cố tình dùng tay không thuận để che giấu tội ác, nên mới cố tình nói thêm câu "dùng hết sức" để hấn chỉ lo hạn chế sức lực chém xuống mà quên mất việc che giấu tay thuận của mình. Phải không?"

Kỳ vương lạnh lùng nhìn nàng, tuy không thích nhưng cũng phải thừa nhận tên này rất thông minh, quyết, so với hoàng huynh của hấn thì người chín người mười.

Rồi Bình vương nhíu mày nghi ngờ hỏi tiếp: "Ta nghe nói người chưa từng quen biết hay gặp gỡ Lương Quan, vậy sao người biết hấn thuận tay phải mà không phải tay trái. Hơn nữa, sao người lại nhiệt tình giúp hấn như thế?"

Thanh Nguyên bình tĩnh nói: "Chẳng là, lúc này khi Lương Quan đi vào, ta bắt gặp bàn tay bên phải anh ta có vết chai sạn do thường xuyên cầm kiếm, nên đoán anh ta thuận tay phải. Còn về việc giúp Lương Quan giải oan thì do có người nhờ thôi. Xin thứ lỗi, ta phải giữ bí mật danh tính người đó."

Thanh Nguyên không hề nói dối. Đúng là nàng đã nhìn thấy vết chai của Lương Quan nhưng là từ hồi sáng lúc gặp trong đại lao, còn về việc có người nhờ vả thì...nàng tự nhờ mình không được sao? Đâu có tính là lừa dối hoàng thân.

Quan huyện biết là không còn đường lui nên vội phán: "Mã Dương giết người, hiếp dâm, lại còn thêm tội vu oan cho người khác, bản quan phán người tội tử hình, chính Ngọ (đúng 12h trưa) ngày mai thi hành."

Nghe xong, Mã Dương sợ đến ngất xỉu. Kỳ vương chán ghét lắm bầm "Đúng là thứ tham sống sợ chết, dám làm không dám nhận"

Nghe đến tội tử hình, những người dân bàn tán xôn xao, trước nay ở Chung quốc chưa bao giờ có ai bị tử hình, luật mới của Tông đế vừa đưa ra vấp phải không ít sự phản đối. Trước đây do vụ xử Lương Quan diễn ra trong bí mật, nên tuy có người phản đối việc thi hành án tử hình, nhưng cũng không lên tiếng được, bây giờ Mã Dương lại được xử một cách công khai, người dân có dịp phản kháng. Một giọng nói trong đám đông vang lên: "Tử hình thì quá tàn nhẫn. Người có học thì phải "Lấy đức phục nhân", giết hấn thì phỏng có ích gì, người chết có sống lại đâu"

Lời vừa nói xong đã thấy cả một rừng người cùng hưởng ứng: "Phải đấy, giết thì quá độc"

"Không nên thi hành án tử"

"Quá tàn nhẫn.."

Thanh Nguyên quay đầu sang nhìn đám đông đang ồn ào, nàng giơ tay lên ra hiệu đám đông yên lặng, rồi nói: "Đúng, lấy đức phục nhân là đúng, giết hấn thì nạn nhân cũng không sống lại. Nhưng các vị, hãy nhìn Lương Quan này, hấn có một gia đình hạnh phúc, có cha, có anh, có chị. Thế mà chỉ sau một đêm, nhà tan cửa nát, người thân mất hết, bản thân còn suýt nữa phải mang hàm oan xuống gặp Diêm vương. Nếu các người là hấn, các người có chịu đựng được không? Nhìn tên thù ác nhờn nhờ sống nhàn, còn người nhà thì chết thảm. Lấy đức báo oán chỉ dành cho "con người" thôi. Chỉ có con người mới biết phục thiện. Nhưng cái loại căn bọ tán tận lương tâm, cảm thù cũng không bằng như vậy, làm sao mà biết đến hai chữ "hối cải" chứ. Ai có thể đảm bảo khi hấn trở ra từ trong tù, có tiếp tục làm hại người khác không? Đã có ba mạng, à không, suýt nữa là bốn mạng người chết trong tay hấn đấy. Đó vốn không phải người thân của các người, tất nhiên mọi người có thể luôn miệng "lấy đức phục nhân" rồi Nếu người bị cưỡng hiếp là con gái, là em gái của các người, các người có thể tha cho hấn không? Nếu người bị giết là con trai, là anh trai của các người, ai có thể bình thân mà la lối đòi thả hấn. Là bác hả?"

Cô chỉ vào một ông lão, rồi lại chỉ sang cô ái bên cạnh "Hay là cô."

"Các người có biết chị Lương làm sao mà chết không? Bị bóp cổ chết, còn anh Lương thì trơ mắt nhìn vợ mình bị cưỡng hiếp rồi còn bị hung thủ chém chết. Còn ông Lương, bảy mươi tuổi rồi còn phải kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh. Quá nhục nhã, đau đớn mà tự tử chết. Còn chính bản thân Lương quan cũng mang đầy vết thương, xem phải mang tiếng xấu đời đời. Tương lai mất hết. Còn tên Mã Dương này? Nói mọi người không tin, hấn đã dự định ngay rồi khỏi khỏi Phụng hoàng. Hấn muốn tận mắt thấy Lương Quan bị xử tử, rồi mời yên tâm đến một nơi khác lập nghiệp, chuẩn bị cả lễ vật để cưới vợ. Hãy hỏi hàng xóm quanh gia đình Lương Quan, nhà họ Lương ai cũng lương thiện, tốt bụng, chị Lương dịu dàng nết na, anh Lương chăm chỉ cần cù, ông Lương thân thiện, dễ mến, cả nhà họ đều rất quý tên Mã Dương cô đơn, không thân không thích, có món ngon hay rượu tốt đều mang sang sẻ chia. Chính Lương Quan cũng rất thân thiết với hấn. Vậy mà hấn không chút cần rứt lương tâm, làm ra chuyện súc sinh như vậy. Loại người như vậy, có xứng đáng với hai chữ nhân từ không? Có xứng với lòng thương hại của mọi người không?"

Đám đông im phăng phắc, không ai nói một tiếng nào. Giọng nói nghẹn ngào của Lương Quan vang lên: "Cha...cha.. tôi..mất rồi?"

Lương Quan vẫn chưa biết tin này. Thanh Nguyên gật đầu, hấn khóc rống lên, tiếng khóc đau đớn, thể lương không gì sánh bằng.

Kỳ vương lạnh lùng nhìn gã quan huyện, bình sinh hấn ghét nhất là lũ quan hồ đồ, làm khổ dân chúng

"Quan huyện Phong thành Lưu Minh xử án hồ đồ, không phân biệt trắng đen, lạm hình ép nhận tội, vu oan người trong sạch, tội không thể dung tha, tước bỏ chức quan, tịch biên gia sản, giáng xuống làm dân thường, con cháu đời sau nếu không có công trạng lớn tuyệt đối không thể vào triều làm quan"

Quan huyện sợ mất mặt nhưng chỉ đành cắn răng phun ra hai chữ "Tuân lệnh"

Bình vương khen Thanh Nguyên vài câu rồi đi mất, Kỳ vương không nói câu nào, cũng bỏ đi luôn. Nàng lấy tờ giấy viết tội vài chữ vào đấy.

Thanh Nguyên lẩn vào đám đông, nắm tay một người có gương mặt tầm thường, nhìn sâu vào mắt người đó. Đúng là hấn rồi, ngay từ đầu nàng đã nhận ra hấn, tên thị vệ đi chung với Kỳ vương, bèn lên đưa một tờ giấy cho hấn rồi nhanh chóng lui đi.

Tông đế nhìn mảnh giấy trong tay mình, cũng nhanh chóng đi về biệt viện của Kỳ vương.

Thanh Nguyên đưa Lương Quan về Hương lâu, chăm sóc vết thương của hấn. Khi hấn tỉnh lại, đã thấy trước mặt mình là cô gái xinh đẹp như tiên hôm nọ đang ngồi đọc sách.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, hỏi: "Có phải chính nàng đã giúp ta không, ta vốn không quen biết gã Trần Thanh Nguyên đó."

Thanh Nguyên nhìn hấn: "Ta vốn không thích ép buộc người khác. Huynh có hai lựa chọn. Một là tiếp tục ở lại Phong thành, sống cuộc sống mà huynh muốn. Hai là đi theo ta, trở thành thị vệ của ta, suốt đời trung thành, nghe lời ta."

Lương Quan không cần suy nghĩ đến nửa giây, ánh mắt thờ ơ, trả lời: "Mạng của ta là do nàng nhặt về. Ta cũng không còn người thân để vương bận, nàng đi đâu ta theo đó"

"Đi theo ta không đơn giản đâu. Ta sẽ làm những chuyện hết sức điên rồ, nguy hiểm."

"Ta chấp nhận" hấn chẳng còn gì nữa, chỉ còn nàng.

"Ta nghĩ chúng ta nên thành thật với nhau, sẽ tốt hơn." nói rồi nàng vắn tóc cao lên, lấy bộ râu dán vào mặt "Ta tên Trần Thanh Nguyên"

Biệt viện của Kỳ vương

Tông đế mở tờ giấy Thanh Nguyên nhét cho hấn, đọc: "Thụy vương muốn đầu độc Thi hội. Cần thận đề phòng"

Kỳ vương khó hiểu: "Liệu có thể tin được tên ấy không? Làm sao hấn có thể nhận ra huynh từ trong đám người? Tại sao hấn không đưa trực tiếp cho đệ? Sao hấn biết được tin này, liệu có phải kế của Thụy vương không, muốn lừa chúng ta không? Huynh, sao huynh không trả lời"

Tông đế cảm thấy trà nóng lên, thổi một hơi, uống. Xong, mới thông thả trả lời: "Ta không biết làm sao hấn có thể nhận ra ta. Tuy không biết làm sao hấn có được tin này, nhưng ta tin hấn không nói dối. Nếu đây là kế của Thụy vương, hấn sẽ đưa tin cho đệ hoặc những tâm phúc thân cận của đệ. Chỉ có tên Thanh Nguyên này không biết tâm phúc của đệ, chỉ gặp qua ta - thị vệ của đệ - nên mới đưa ta. Hấn không thể đưa trực tiếp cho đệ, chắc là có nội tình gì đó, hoặc là hấn ghét đệ, không muốn tiếp xúc, hoặc là..... có người đang mai phục, theo dõi đệ, hấn không thể trực tiếp đưa cho đệ."

"À, ra vậy, tên này khá thông minh đấy chứ" Kỳ vương tán thưởng.

"Không, hấn vừa làm ra một chuyện hết sức ngu ngốc."

"Hả" Kỳ vương chưng hửng, sao huynh ấy cứ thích làm mình mất mặt vậy chứ?

"Hấn chỉ gặp chúng ta một lần, ta lại luôn đi sát đệ, có lẽ hấn cho rằng ta là thị vệ thân cận của đệ, mới yên tâm giao tin tức cho ta. Nhưng nếu ta thực sự là tâm phúc của đệ, có người mai phục đệ, thì chắc chắn cũng phải có người theo dõi cả thuộc hạ của đệ chứ. Đưa cho đệ không xong, thì đưa cho những người thân cận đệ càng không ổn. Cũng may ta không phải, nếu không, hấn đã gặp họa. Có thể nói, hấn khá may mắn."

"Người theo dõi đệ ...có phải là Thụy vương?"

Không có tiếng trả lời. Đêm nay trăng thanh gió mát, khiến tâm trạng con người cũng bớt căng thẳng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (15)

Hôm nay là vòng bốn của kỳ thi hội. Vòng này đặc sắc hơn nhiều vì có hai vị vương gia, lại có cả Thần Y Văn Sinh làm giám khảo.

Một trăm người lúc đầu, nay chỉ còn vòn vẹn mười người. Lúc này, tất cả bọn họ đang tập trung ở biệt viện hôm trước chuẩn bị loại thêm năm người nữa. Vào đến vòng này, ngay cả những người ngây thơ không biết lo lắng như La Viện Kỳ cũng mang sắc mặt nghiêm trọng, khẩn trương. Nhưng cũng có những tên thần kinh thép như Lâm Công Khanh không biết chữ sợ làm sao viết. Thanh Nguyên vẫn thắc mắc rất nhiều về gã này. Thụy vương định làm gì gã, giết hay không giết đều dờ dả. Trên người gã này có một cái gì đó dừng dừng, bất cần, hoang dại.

Ngồi đợi một lúc, có năm người cùng đi ra. Hoàn toàn không phải năm giám khảo hôm trước. Điều làm Thanh Nguyên bất ngờ nhất là trong đám này còn có cả Thụy vương. Nàng suy nghĩ một chút rồi không thể không tán thưởng. Giữ kẻ thù ngay bên mình để đề phòng đúng là cách tốt nhất, Kỳ vương xem ra cũng không phải kẻ dễ dặt mũi.

Tuy nhiên, thực tế đây không phải kẻ của Kỳ vương, là do Tông đế nghĩ ra, còn Kỳ vương thì vẫn hậm hực không hiểu sao phải kẻ kẻ bên Thụy vương.

Thụy vương mặc một chiếc áo lông trắng rất đẹp. Không hiểu sao người cổ đại nào cũng thích áo trắng thế nhỉ? Vừa khó giặt vừa dễ bẩn.

Kỳ vương thì ngược lại, mặc một bộ chiếc bào màu đen, cứng cáp, uy dũng.

Bình vương thì giản dị hơn hẳn, chỉ mặc một bộ đồ màu xanh lam, nho nhã như một thư sinh.

Còn có tên Văn Sinh kiêu ngạo nữa. Thật quá đáng. Nhìn hần xem, lúc nào cũng cười tươi rói, thân thiện biết mấy. So với lúc quát mắng nàng ở Tiêu phủ thì cứ như hai loại người khác nhau. Thanh Nguyên đành phần hận thốt thầm: "Con người, đứng là trên thì đội dưới thì đạp". (Chỗ này tác giả chơi chữ. Câu đầu đội trời chân đạp đất là nói về quân tử. Còn câu trên đội dưới đạp là mỉa mai những kẻ thấy người sang thì bắt quàng làm họ, thấy kẻ khó thì khinh thường.)

Người cuối cùng đi ra là một cô gái rất đẹp. Có vài phần tương tự La Viện Kỳ nhưng thành thực, quyến rũ, trầm tĩnh hơn nhiều. Cô gái mặc một chiếc áo tơ tằm màu vàng. Màu vàng là một màu sắc rất kén người mặc. Nếu người mặc không đẹp, mặc vào chỉ thêm thô tục. Nhưng cô gái này mặc màu vàng mà vẫn toát lên khí thái nhã nhặn, lịch sự, quả thật là một người đẹp hiếm thấy. Cô nàng chính là đệ nhất tài nữ Lê Quốc La Viện Nghi. Trong lịch sử Thi hội, nàng ta là người phụ nữ duy nhất lọt vào vòng năm. Cô nàng như có như không hờ hững liếc qua cô em cùng cha khác mẹ đang nói chuyện thân mật với Tiêu Lam, rồi quay qua nhìn chỗ khác ngay, cứ như hai người dưng.

Cả năm người ngồi vào một chiếc bàn lớn trong vườn. Những người dự thi ngồi phía dưới chờ đến lượt lên trình diễn. Thanh Nguyên cảm thấy cả đám người bọn họ như những chú hề biểu diễn cho khách xem.

Có lẽ nàng không phải người duy nhất nghĩ như vậy, vì hình như nàng thấy Lâm Công Khanh đang nhếch môi cười giễu nhìn Hứa Thu lên biểu diễn.

Người biểu diễn đầu tiên luôn là người có lợi thế hơn, vì ấn tượng trong màn biểu diễn đầu tiên thường khá sâu đậm. Thiên vị một cách lộ liễu.

Hứa Thu hát một bài, giọng hát cô nàng rất ngọt và dễ nghe. Tiết mục không có gì đặc sắc. Nếu cô đoán không lầm, vòng này Hứa Thu sẽ bị loại. Thực tế cô nàng này tài năng chẳng bằng ai, vào đến vòng này là do có sự sắp xếp thiên vị. Còn vào vòng trong nữa chỉ càng làm mọi người bất mãn. Có lẽ bọn họ cố tình cho Hứa Thu biểu diễn trước, ra về thiên vị rồi loại cô nàng, ngụ ý muốn nói không có tài năng thì dù được thiên vị vẫn thất bại.

Hiển nhiên, Hứa Thu cũng hiểu điều này, cô nàng không có vẻ chuyên tâm biểu diễn lắm, hát rất hay nhưng không có hồn.

Tiếp theo là một vài người nữa, đàn, hát, làm thơ, đủ cả.

Đến tiết mục của La Viện Kỳ.

Cô nàng mỉm cười bước lên đài, tiếng đàn vang lên, là một điệu múa. Không phải kiểu hươ tay múa chân bình thường như Linh linh, Ngọc Châu. Là một điệu thật sự. Nghĩa là có thể làm người khác ngẩn ngơ.

Bàn tay trắng như búp sen, những ngón tay dẻo dai, có sự quyến rũ như những điệu nhảy truyền thống của Thái Lan, nhưng không phóng túng bằng, mà thay vào đó là sự trang nhã, mềm mại.

Thanh Nguyên đã từng công tác đến Thái Lan một lần. Từng được chiêm ngưỡng điệu múa Lakhon nổi tiếng đất Thái. Lần đầu nhìn thấy điệu múa này, nàng đã bị rung động sâu sắc. Nó tinh tế, nhưng không ồn ào, mang vẻ đẹp uyển chuyển, mềm mại, nhưng không yếu ớt.

Điệu múa của La Viện Kỳ khác nhiều so với điệu Lakhon. Nhưng không hiểu sao lại tạo cho nàng cùng một cảm xúc với điệu Lakhon. Điệu múa là ngôn ngữ tâm hồn. Thanh Nguyên có thể đọc được sự dịu dàng, tự nhiên và sâu sắc trong điệu múa ấy. Nàng không nghĩ một cô gái vô ưu vô lo như La Viện Kỳ lại có thể tạo ra một điệu múa sâu sắc như thế. Trông cô nàng như một cánh chim muốn được giải thoát, vẻ mặt có một nét buồn xa xăm, trong ánh mắt là khát vọng tự do không dễ nhận thấy.

Đúng là không thể đánh giá cuốn sách qua cái bìa. Đằng sau vẻ lạc quan, ngây thơ kia là một tâm hồn như thế. Chỉ có khi múa La Viện Kỳ mới bộc lộ tâm hồn mình một cách trần trụi như thế.

Rất nhiều năm sau đó, khi đã trở thành hoàng hậu, Thanh Nguyên được xem rất nhiều điệu múa khác nhau, đẹp hơn nhiều so với điệu múa của La Viện Kỳ nhưng không điệu múa nào để lại ấn tượng sâu sắc như thế.

Có lẽ vì ấn tượng quá sâu, nên lần thứ hai xem lại điệu múa này, nàng không khỏi chùng hững. Cùng một điệu múa, cùng một người múa đó, nhưng niềm khát khao cháy bỏng trong ánh mắt ấy đã bị thay thế bằng những toan tính, mưu mô.

Cũng nhiều năm sau, sau cái chết của Mạc Đình Chí một tháng, nàng nhận được tin La Viện Kỳ treo cổ tự tử. Lúc đó, trong lòng nàng dậy lên một nỗi buồn tê tái, trống rỗng.

Tông đế khó hiểu hỏi nàng: "Đối với em, rốt cuộc La Viện Kỳ là cái gì, sao em lại buồn như vậy?"

Thanh Nguyên không thêm suy nghĩ, lời đã bật ra khỏi môi: “Nàng ấy là Hatsumi của em”

Hatsumi là nhân vật trong tác phẩm “Rừng Naui” của Haruki Murakami.(1)

Cô gái đó yêu tay chơi Nagasawa. Dù biết tình yêu của mình là vô vọng, không thể được hồi đáp, cô vẫn mù quáng theo đuổi.

Haruki đã viết thế này: “Giống như bao người khác mà tôi biết, Hatsumi đã đạt đến một giai đoạn nào đó của cuộc sống và đã quyết định – hầu như là hoàn toàn bất ngờ – kết thúc nó”

“Giai đoạn nào đó” của Hatsumi là khi Nagasawa bỏ đi, còn với La Viện Kỳ là khi đã hy sinh cả tự do để có tình yêu nhưng rồi tình yêu đó cũng bỏ cô mà đi. Nỗi đau ấy sâu sắc như những vết cứa vào da thịt, chẳng bao giờ lành lại.

Cuốn tiểu thuyết này nàng đọc đã khá lâu rồi, đến nỗi không còn nhớ gì về nội dung của nó nữa, nhưng trong khoảnh khắc đó, từng từ ngữ trong tác phẩm đó bất chợt hiện lên trong đầu nàng, dường như đã được khắc sâu từ rất lâu rồi thì phải.

“Hatsumi có một phẩm chất có thể làm rung động tận đáy lòng ta”, “tôi chợt hiểu con rung động tận đáy lòng ấy là gì. Nó là một thứ khát khao ấu thơ chưa bao giờ và sẽ không bao giờ thành hiện thực” “Cái mà Hatsumi khuấy động trong tôi là một phần bản ngã tôi đã thiếp ngủ bấy lâu” (Trích trong “Rừng Naui”)

Watanabe cảm nhận được sự rung động này trong đêm chơi bida với Hatsumi, còn với Thanh Nguyên, là ngay lúc này đây, khi xem La Viện Kỳ biểu diễn.

Điều múa kết thúc, mọi người vỗ tay như sấm. La Viện Kỳ vẫn ngẩn ra, trên mặt là một nét gì đó như thảng thốt như buồn bã.

Cuối cùng, nàng nở một nụ cười rất đẹp, rồi đi xuống. Có lẽ chiếc vé đầu tiên vào vòng năm đã có rồi, kỷ lục của La Viện Nghi sắp bị phá bỏ.

Bình vương tán thưởng: “Không hổ danh là tài nữ đệ nhất Lê quốc. Múa rất đẹp, vừa uyển chuyển mềm mại, vừa phóng khoáng tự do.”

Lời khen nghe ra rất bình thường, nhưng nếu biết ở Lê quốc, danh hiệu này thuộc về cả hai chị em họ La, và hai người vốn không ưa gì nhau, thì lời khen này chẳng khác gì đang châm ngòi nổ.

Quả nhiên, La Viện Nghi liếc nhìn cô em gái, nở nụ cười châm biếm với vẻ khinh bỉ.

La Viện Kỳ cũng không chịu kém cạnh, ngao ngễ nhìn đáp lại.

Với xuất thân như thế này, cũng không trách họ được.

Mẹ của La Viện Nghi là chính thất, trong khi mẹ của La Viện Kỳ chỉ là một nô tỳ, không danh phận gì. Cuộc hôn nhân của La Khiêm đại tướng quân và vợ cả là do “Chỉ phúc vi hôn” (hôn nhân theo giao ước), hoàn toàn miễn cưỡng, không có cảm tình gì với nhau. La Khiêm phải lòng cô hầu nữ của mình, bỏ mặc vợ cả phòng không gối chiếc.

Do ghen tuông mù oán, La phu nhân đầu độc giết chết cô hầu nữ của chồng, La Viện Kỳ mới đầy tháng đã mồ côi mẹ. La tướng quân muốn trừng trị vợ cả, nhưng không tìm được bằng chứng, và lại thế lực họ ngoại quá mạnh, đành phải mắt nhắm mắt mở.

Từ đó, ông không thêm đoái hoài gì mẹ con La Viện Nghi, chỉ một mực yêu thương La Viện Kỳ.

Hai cô gái sinh cùng một ngày. Một người vừa đầy tháng đã mất mẹ nhưng có tình yêu thương của cha, một người có cha mà cũng như không có, bù lại, có sự chiều chuộng vô bờ của mẹ. Không ai trọn vẹn cả.

Họ luôn cảm thấy vì sự có mặt của đối phương mới gây ra nỗi bất hạnh cho mình.

Sống trong cùng một nhà nhưng số lần gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, tình cảm còn không sâu đậm bằng người dung, bằng mặt không bằng lòng.

Biết người ta ca ngợi em gái mình, La Viện Nghi dốc lòng học tập để tranh danh hiệu tài nữ với em gái.

Biết chị mình phải lòng Mạc Tuấn thừa tướng của Lục quốc, La Viện Kỳ tuyên bố không phải Mạc Tuấn không chịu gả, dù rằng cô nàng chưa bao giờ gặp Mạc Tuấn.

Thanh Nguyên cảm thấy hai chị em nhà này giống như hai đứa trẻ giành đồ chơi với nhau. Dù không hẳn là thích món đồ ấy, nhưng cũng phá cho bố ghét.

Tiếp đến là Tiêu Lam. Sắc mặt cô nàng rất bình tĩnh. Biểu diễn sau một tiết mục hấp dẫn như vậy mà vẫn bình tĩnh như không, Tiêu Lam quả lợi hại.

Cô nàng cầm cây đàn ba mươi sáu dây, ngồi vào ghế điều chỉnh dây đàn, bắt đầu đàn.

Những ngón tay thon dài, trắng nõn như những cánh bướm lướt trên thân đàn.

Là khúc “Hoa tàn”

Đây là khúc đàn giúp Tiêu Lam nổi danh chỉ sau một đêm.

Quả là danh bất hư truyền, tiếng đàn ai oán, bi thương, không cần một từ ngữ nào để diễn tả, nỗi buồn cứ len lỏi vào tâm hồn.

Tiêu Lam đã đến đến trình độ cảm sự, ngay cả dân ngoại đạo như Thanh Nguyên còn nhận thấy điều này.

Âm thanh phát ra từ cây đàn như một dòng nước ấm rót nhẹ vào tai người. Dịu dàng, ấm áp.

Khi nghe những cô hầu dùng những từ ngữ hoa lệ, không có thực để miêu tả tiếng đàn của tam tiểu thư, Thanh Nguyên cảm thấy không tin lắm, cho rằng họ phóng đại. Nhưng hôm nay nghe rồi mới biết, tuyệt không khoa trương tí nào.

Có thể xứng với danh cảm sự. Cảm sự là danh hiệu quý giá nhất đối với những người chơi đàn. Tương tự như danh hiệu “Tiên kỳ” đối với môn cờ vây.

Đàn xong, Tiêu Lam nhìn sơ qua những người ngồi trong vườn, thấy vẻ ngơ ngẩn của mọi người, hài lòng cười một cách kiêu ngạo. Đúng là với ngón đàn này, cô nàng hoàn toàn có thể kiêu ngạo.

Kỳ vương gật gù: “Thực sự rất hay. Tiếng đàn của nàng là âm thanh tuyệt nhất ta từng nghe” lời ít ý nhiều.

Bình vương than thở: “Phải chỉ được nghe tiếng đàn của nàng xướng với vũ điệu của Viện Kỳ tài nữ, chắc chắn sẽ là màn biểu diễn tuyệt vời nhất”

Tiêu Lam gật đầu cảm ơn.

Văn Sinh ngồi yên nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng nhận xét.

“So với tiếng đàn năm ấy ở Tiêu gia, có tiến bộ thêm về mặt kỹ thuật, nhưng thiếu đi tình cảm.”

Câu nhận xét thẳng thừng khiến Tiêu Lam hơi nhú mảy, nhưng vẫn dịu dàng nói cảm ơn.

Sau đó, đến lượt một vài người lên biểu diễn nữa. Những tiết mục của họ rất hay, đã vào được vòng này thì đều không phải hạng tầm thường, nhưng so với hai màn biểu diễn quá xuất sắc vừa rồi, thì đúng là thua kém rất nhiều, nhàn nhạt, vô vị.

Thanh Nguyên chuyển tầm mắt qua nhìn Lâm Công Khanh đang ngồi uống trà. Nàng không hiểu Thụy vương tính làm gì với hắn? Giết hay không giết cũng đỡ cả.

Nàng lơ đãng nhìn hắn cầm tách trà lên rồi trấn động đến trọn to mắt, ngồi thẳng người lên, rướn cổ nhìn lại lần nữa để chắc là mình không nhìn lầm.

Lâm Công Khanh đang cầm tách trà lên, đưa ngón tay trở vào tách trà, khuấy đều lên, đưa lên mũi ngửi một lúc lâu, rồi uống. Động tác rất nhanh, và cũng khá bình thường nên hầu như không ai thấy được.

Bất chợt Thanh Nguyên nhớ lại câu chuyện xảy ra vài tháng trước lúc cô còn là người hầu trong Tiêu phủ.

Có một lần, ông chủ Tiêu giành được một vụ làm ăn lớn, lời to, trong lúc vui vẻ, thưởng cho tất cả người hầu mỗi người một tách trà sen Mẫn thành.

Cô người hầu ở chung phòng với Thanh Nguyên cầm tách trà lên uống, cũng làm những động tác y như vậy.

Lúc đầu Thanh Nguyên nghĩ đó chỉ là một thói quen. Nhưng điều lạ lùng là, cô ta chỉ làm động tác như vậy khi uống trà sen do Mẫn thành bào chế, còn những loại trà khác thì tu lên cổ uống ừng ực, muốn thô lỗ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Tò mò, Thanh Nguyên lần la hỏi, mới biết cô nàng là người gốc Mẫn thành. Mẫn thành có một hồ sen lớn, hình bán nguyệt, nên gọi là hồ Bán Nguyệt. Lá trà được ướp từ sen trong hồ có một hương thơm thuần khiết đặc biệt, không nơi nào có được. Từ đó, trà sen trở thành đặc sản số một Mẫn thành, là nguồn lợi kinh tế lớn nhất nơi này. Dân trong thành nhà nhà đều ướp trà sen, ai cũng biết cách pha trà sen, trẻ con uống trà sen còn nhiều hơn uống sữa. Có thể nói, trà sen đã nuôi cả Mẫn thành. Động tác bỏ tay vào tách trà nghĩa là máu thịt đã hòa với trà, đưa lên mũi ngửi, thể hiện sự thưởng thức kính trọng sâu sắc. Người Mẫn thành từ nhỏ đã được dạy làm động tác này khi uống trà. Đối với họ, uống trà không chỉ là uống trà, mà còn là một nghi lễ.

Do vị trí địa lý khó khăn, bị bao quanh bởi nhiều ngọn núi, nên dân Mẫn thành rất ít tiếp xúc với bên ngoài. Thành ra, người Chung quốc còn không biết đến nghi lễ này, mà có biết cũng không ai làm. Nói cách khác, chỉ có người Mẫn thành mới kính cẩn thực hiện nghi lễ này trước khi uống trà sen.

Trùng hợp thay, hôm nay trên bàn mỗi người, đều là một tách trà sen hảo hạng chính gốc Mẫn thành.

Trong lúc nàng mãi ngẩn ngơ suy nghĩ, Lâm Công Khanh đã đi lên biểu diễn. Thanh Nguyên chỉ biết đó là một màn múa võ, nhưng nhìn ánh mắt tán thưởng của những người xung quanh, cũng biết đó là một màn biểu diễn xuất sắc.

Nếu nàng nhớ không nhầm, Lâm Công Khanh là con trai một võ tướng Lục quốc, mẹ là người gốc Lục quốc, không có bà con thân thích ở Mẫn thành, nhưng động tác này không thể chỉ là ngẫu nhiên hay thói quen được. Khoan đã, hình như có lần nói chuyện phiếm, nàng đã nghe nói thật ra người lúc đầu được lựa chọn đi dự thi vốn không phải Lâm Công Khanh. Nhưng vì người kia bị bệnh đột xuất, Thụy vương đã tiến cử Lâm Công Khanh đi thay.

Hay là.....

Thanh Nguyên khiếp sợ với ý tưởng lóe lên trong đầu mình. Nàng cần xác định lại một lần nữa. Nàng gọi một người hầu đứng gần đó lại, dặn dò một vài câu. Người hầu bỏ đi ngay, một lúc sau, cầm một cái khay quay lại.

Nàng cầm cái khay, lén rời khỏi chỗ của mình, đến một chỗ trống bên cạnh Lâm Công Khanh, thoải mái ngồi xuống, nịnh nọt

“Màn trình diễn của anh bạn rất hay”

Hắn châm biếm: “Huynh có xem sao? Muốn nịnh nọt cũng phải để tâm ngồi xem rồi mới nịnh chứ. Trình độ nịnh nọt của huynh làm mất mặt Chung quốc quá”

Ặc, đúng là mất mặt thật, nhưng cũng đâu cần nói thẳng như vậy. Thanh Nguyên vẫn giữ nụ cười méo xệch cứng đờ, cuối cùng hạ khóa miệng xuống, nói vu vu: “Này, huynh biết không, trà hôm nay chúng ta uống là trà sen nổi tiếng của Chung quốc ta đây. Ta cũng biết cách pha loại trà này. Ta chỉ huynh cách pha nhé”

Không đợi hắn trả lời, Thanh Nguyên cầm cái khay để lên bàn. Trong khay là một ấm trà nhỏ, với chiếc đĩa đựng một bông sen lớn, một cái chén đựng nước nóng, hai cái tách nhỏ. Thanh Nguyên thao thao bất tuyệt: “Có rất nhiều loại ấm để pha trà nhưng dùng ấm sành hoặc ấm sứ là tốt nhất vì giữ được nhiệt lâu. Nước để pha trà tốt nhất là nước mưa. Nước mưa hứng ngay giữa trời là sạch nhất, ngon nhất...”

Lâm Công Khanh nhú mày, phản đối ngay: “Những hạt sương đọng trên tàu lá sen mới là thứ nước tinh khiết, đặc biệt nhất. Nước mưa không xứng với pha trà sen.”

Thanh Nguyên cười mỉm “Vậy sao?” nhưng điều này cũng chưa chứng minh được gì.

Nàng nói tiếp “Trước khi pha phải rót ít nước sôi tráng ấm, đổ đi rồi mới cho trà vào. Dùng thìa tre hoặc thìa gỗ để múc trà. Lần đầu rót một ít nước sôi tráng qua lớp trà rồi đổ đi, coi như “rửa” trà. Sau đó rót thêm nước sôi ngập lớp trà, để một lúc cho ngấm. Đến lần thứ ba thì mới rót đầy ấm. Sau đó để chừng nửa khắc thì có thể thưởng thức. Nước pha trà sen phải thật sôi, càng sôi càng tốt...”

Hắn lại ngắt lời nàng lần nữa, lần này, giọng gay gắt hơn nhiều: “Huynh không biết thì đừng nói bậy. Không biết thì dựa cột mà nghe. Nước quá nóng chỉ làm “cháy” lá trà, làm mất hương vị, khiến trà trở nên chất chứ ngon gì. Pha trà sen cần nước sôi sủi tăm (Khoảng 80 độ các bạn ạ) mới tỏa ra hương thơm tuyệt vời nhất. Cách pha trà của huynh đang sỉ nhục những người ngày đêm dốc công ướp trà đấy.”

Nói xong rồi quay đi ngay, không thèm để ý Thanh Nguyên nữa.

Nàng giả vờ giải đầu không hiểu: “Lạ thật, ta nghe nói người nước Lục không thích uống trà mà. Vả lại Lục quốc cũng không chú trọng lắm về việc pha trà. Nên mới dám múa riu qua mắt thợ, lõe huynh lấy oai. Sao huynh còn rảnh về pha trà hơn ta nhỉ?”

Trong khoảnh khắc đó, nàng thấy lưng hắn cứng lại, nhưng giọng nói thì hết sức bình thản, như trả lời câu hỏi: “Cha ta thích uống trà, pha trà, nên tôi cũng có nghiên cứu”

“Thế à. “

Một báo cáo tâm lý đã chỉ ra rằng, con người lúc nói dối thường nói rất thích vòng vèo, dùng nhiều lời nói dối không cần thiết để che đậy một lời dối trá, hơn nữa còn nói rất trơn tru.

Chẳng hạn như người đàn ông này, Rõ ràng anh ta chỉ cần nói là đó sở thích của hắn là xong. Hắn là một văn nhân, thích pha trà thì có gì lạ, vốn là một chuyện kinh thiên động địa (nghĩa là hết sức bình thường). Nhưng cha hắn là một võ tướng, thô lỗ dưng mãnh, uống nước là nhiều hơn nước trà, làm sao có sở thích pha trà chuyện nghiệp thế chứ.

Tâm lý con người đôi lúc thú vị thế đấy.

Thanh Nguyên không nói gì nữa, ngồi xem màn diễn của người khác.

Còn một người nữa là đến lượt nàng rồi.

Màn biểu diễn cuối cùng của hôm nay, Trần Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên đi lên phía trước, gập đầu chào giám khảo.

Bình vương mỉm cười chào lại.

Văn Sinh về mặt lạnh băng.

-----

(1) Rừng Na-Uy (tiếng Nhật: ノルウェイの森, Noruwei no mori) là tiểu thuyết của nhà văn Nhật Bản Murakami Haruki, được xuất bản lần đầu năm 1987. Với thủ pháp dòng ý thức, cốt truyện diễn tiến trong dòng hồi tưởng của nhân vật chính là chàng sinh viên bình thường Watanabe Toru. Cậu ta đã

trải qua nhiều cuộc tình chớp nhoáng với nhiều cô gái trẻ ưa tự do. Nhưng cậu ta cũng có những mối tình sâu nặng, điển hình là với Naoko, người yêu của người bạn thân nhất của cậu, một cô gái không ổn định về cảm xúc, và với Midori, một cô gái thẳng thắn và hoạt bát. Các nhân vật trong truyện hầu hết là những con người cô đơn móc nối với nhau. Có những nhân vật đã phải tìm đến cái chết để giải thoát khỏi nỗi đau đớn ấy.

Câu chuyện xảy ra với bối cảnh là nước Nhật những năm 1960, khi mà thanh niên Nhật Bản, như thanh niên nhiều nước khác đương thời, đấu tranh chống lại những định kiến tồn tại trong xã hội. Murakami miêu tả những sinh viên cải cách này như những tên đạo đức giả và thiếu sự kiên định.

Tác phẩm này đã đưa Murakami lên thành một trong những nhà văn hàng đầu của Nhật Bản.

Tên nguyên gốc của tác phẩm, *Noruei no mori*, là cách dịch tiêu chuẩn trong tiếng Nhật cho tựa bài hát *Norwegian Wood* được John Lennon viết khi còn trong nhóm *The Beatles* (và cũng thường được nhắc đến trong cốt truyện).

Tác phẩm được dịch sang tiếng Việt và xuất bản lần đầu tiên vào năm 1997 do Kiều Liên và Hải Thanh thực hiện, Bùi Phụng hiệu đính. Năm 2006 bản dịch mới của Trịnh Lữ được xuất bản.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Để Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nhân Sinh Như Kỳ (4)

Trong lúc Thanh Nguyên đang giao dịch với Lý Lộc, có một âm mưu khác cũng được tiến hành song song tại dãy nhà kế bên.

Phòng của nhị thủ lĩnh.

Lương Quan trong vai một tên nô bộc, cầm khay trà bước vào phòng. Uống trà trước lúc ngủ là thói quen bao năm nay của Bùi Tuấn.

Hắn không hề nghi ngờ cầm tách trà lên uống. Và sau đó, dần chìm vào giấc ngủ. Lương Quan nhẹ nhàng đóng cửa lại, đem lại yên tĩnh như vốn đã vậy.

Thanh Nguyên tiếp tục đi đến phòng của đại phu nhân, gõ cửa.

Có tiếng nói dễ nghe phát ra. "Vào đi."

Nàng đi vào, kính cẩn thưa: "Bẩm, nhị thủ lĩnh muốn được cùng phu nhân trò chuyện, đàm luận ạ."

Đại phu nhân hỏi: "Có việc gì vào lúc đêm khuya thế này?"

"Nhị thủ lĩnh nhờ tiểu nhân chuyển lời :

Loàn đơn ước muốn hỏi khách lâu hồng

Đằm ấm thì thương kẻ lạnh lùng

Ngoài ấy dù còn áo lẻ

Cả lòng mượn đắp lấy hơi cùng" (1)

Câu "lòng mượn đắp lấy hơi cùng" khiến đại phu nhân đỏ ửng mặt. Nhưng rồi nghĩ đến người đàn ông hung bạo nhỏ nhen kia, cùng với đôi chân gầy lả của gã tình nhân trước, cô chợt rung mình, quát: "Vớ vẩn. Người nói bậy bạ gì thế, rút ngay cho ta."

Thanh Nguyên nói tiếp: "Đại phu nhân, việc gì bà phải chịu đựng một gã tàn bạo, đáng sợ như đại thủ lĩnh chứ. Tên thư sinh trước đây quá yếu đuối nên mới bị trừng trị. Nhưng nhị thủ lĩnh thì khác, ngài sẽ lo chu toàn mọi chuyện mà. Lấy chồng mà không được hưởng niềm vui ân ái, "cá nước gặp nhau" nơi khuê phòng, có khác gì ở góa chứ? Tam tông tứ đức chỉ dành cho những người phụ nữ có phu quân, nhưng đại phu nhân à, bà có sao? Đại thủ lĩnh có bao giờ làm tròn "nghĩa vụ" làm chồng chưa?"

Đại phu nhân kinh ngạc, "Sao người biết?"

Lý Lộc là kẻ sĩ diện, việc hắn "bị yếu" vốn chỉ có mình cô biết. Hắn không nạt thiếp, không lén phét bên ngoài, ai cũng cho rằng cô thật hạnh phúc khi có một người chồng chung thủy. Nhưng thực tế, chỉ có mình cô biết, không phải hắn không muốn, chỉ là "Tâm có dư mà lực không thừa".

Thanh Nguyên cười, làm sao mà biết hả? Mông tóp, mắt thâm quầng, mắt thưa, gầy như con mắm, rõ ràng là biểu hiện của chứng yếu sinh lý, cương dương không đầy đủ.

Đại phu nhân này dù gì cũng xuất thân danh giá, có ăn học đàng hoàng, sao có thể làm ra việc mất mặt như ngoại tình được. Chỉ có một khả năng thôi, nhu cầu sinh lý không được đáp ứng đầy đủ.

Thêm nữa, nàng quan sát thấy, trong cả bữa tiệc lúc sáng, trong khi những người khác ăn thịt ăn cá, hân chỉ ăn...pín dê.

Theo quan niệm, ăn gì bỏ nấy của người xưa, ăn pín dê thì tất nhiên để bỏ....

"Làm sao tiểu nhân biết vốn không quan trọng. Đó là sự thật. Đại phu nhân, lúc nào cũng sống trong lớp vỏ đạo đức, bị những cái gọi là luân lý trói buộc, cuộc sống như vậy dễ chịu sao? Nhị thủ lĩnh chờ bà tại phòng riêng, muốn đi hay không là quyết định của bà. Tiểu nhân cáo lui."

Thanh Nguyên lui ra khỏi phòng.

Bản năng gốc luôn mạnh hơn lý trí. Cởi bỏ lớp áo ra thì ai cũng như nhau thôi, thực nữ hay dâm phụ chỉ khác nhau ở lớp áo bề ngoài. Một người sống đúng với bản năng, một người bị lý trí kiềm hãm lại. Và bây giờ, lớp áo lý trí của thực nữ đang bị bục chỉ.

Bùi Tuấn cảm thấy đau đầu kinh khủng, như muốn nứt toác ra. Toàn thân nóng rực, hưng phấn lạ lùng.

Nóng quá, nóng đến mức hân chỉ muốn nhảy vào hồ nước.

Có tiếng gõ cửa, có ai đó bước vào. Hân không biết là ai, cũng không có thời gian suy nghĩ, không biết mình đang làm gì.

Nhưng những người đang đứng trên nóc nhà thì thấy rất rõ.

Bùi Tuấn lao vào ôm lấy "chị dâu", tính vốn phóng đảng, nên những lời lẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến người đỏ mặt tía tai được thốt ra rất tự nhiên.

"Tiên nữ, nàng đến thăm ta sao? Sao lại đẹp đến thế? Cho ta hôn một cái."

Đại phu nhân hốt hoảng, chống cự một cách yếu ớt rồi lao vào vòng xoay tình ái điên cuồng. Sau đó, là cảnh xuân phơi phới, mặn nồng.

Lý Lộc hận không thể nhảy xuống xé xác đôi câu nam nữ này.

Thanh Nguyên giữ chặt cánh tay hân, giờ mà nhảy xuống thì mọi chuyện hỏng bét, việc nàng bỏ thuốc kích dục vào trà sẽ bị lộ ngay.

"Bình tĩnh đã, không nên manh động. Sao? Ngài chấp nhận hợp tác với ta chứ?"

Hân còn sự lựa chọn sao, người anh em thân thiết đang cầm súng hân, lại còn muốn dè dặt cười cợt, chiếm đoạt vị trí của hân, còn sự lựa chọn sao?

-----

(1) : Bài thơ này là bài số mười trong chùm thơ "Tích cảnh" của Nguyễn Trãi. Bốn câu của bài tứ tuyệt như một lời bày tỏ nỗi nhớ nhung, tâm trạng cô đơn tới khách lâu hồng. Lời ước hẹn rụt rè đượm chút hờn trách mượn áo để đắp lấy hơi mang ước nguyện gắn bó, giao hòa. Tầm áo giai nhân, hơi ấm tình yêu sẽ làm người đơn chiếc bớt lạnh lùng. Thơ của Úc Trai viết về tình yêu, hơn nữa lại là tình yêu lứa đôi mang phong vị ca dao thật tình tứ, thiết tha.

Sáng hôm sau, mọi việc tiếp theo diễn ra như một kịch bản được viết sẵn.

Lý Lộc bình tĩnh đón nhận ánh mắt áy náy của Bùi Tuấn.

Đại phu nhân thì như người được hồi xuân, tràn đầy sức sống. Cả sơn trại yên tĩnh, thanh bình, không ai tưởng tượng được những cuộc chiến khốc liệt đang âm thầm được tiến hành.

Thanh Nguyên và Lương Quan vẫn an phận làm một kẻ gác cổng.

Tại khách điểm trong thị trấn dưới núi.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, mây xanh gió mát, Phong thành quả là nơi lý tưởng để thanh tịnh nghỉ dưỡng.

Tuy nhiên có một số người lại không thanh tịnh như vậy được.

Nhất là những người chỉ sáu ngày để quay về cung, nhưng mọi việc thì vẫn giậm chân tại chỗ, vừa nhận được thư báo thì bị anh trai chiếm mất.

Tông đế phải về tới Hạo thành trước Bình vương, nếu không thì chuyện hoàng đế không ở trong cung sẽ bị bại lộ.

Bình vương chọn con đường chính, họ chọn đường phụ, chênh lệch gần hai mươi ngày. Trừ những khoảng thời gian đi lại, rồi còn xử lý mọi chuyện trong cung, giải quyết vấn đề tàn dư trong cuộc càn quét lũ sơn tặc, chỉ còn mười ngày để hành động.

Bây giờ đã qua mất ngày thứ tư rồi.

Nhưng Tông đế có vẻ không lo lắng mấy. Vừa uống trà vừa đọc thư. Đúng là "Hoàng đế không lo thì chết Vương gia." (Câu tục ngữ gốc là "Hoàng đế không lo thì chết thái giám")

Kỳ vương sốt ruột hỏi: "Huynh, hấn viết cái gì thế?"

Tông đế đưa tờ giấy cho cậu em trai.

Trên đó vồn vện năm chữ: "Chính ngộ (Đúng mười hai giờ trưa) ngày mười lăm" Ngoài ra có vẽ hình một ngọn núi, ngay giữa lưng núi là hình hai con chó và số mười chín.

Kỳ Vương khó hiểu nhìn anh trai mình.

"Chính ngộ ngày mười lăm hành động, thế thôi."

Kỳ Vương bực mình: "Tất nhiên là đệ hiểu. Đệ đâu có mù chữ. Ý đệ là hành động ra sao, hấn không nói cụ thể thì hành động thế quái nào được."

"Hấn nói rõ đấy chứ." Tông đế đáp lại.

"Đâu, đệ có thấy đâu"

"Chính ngộ này mười lăm, đem một trăm người lên sơn trại ở lưng núi tiếp ứng cho hấn."

"Hả" Kỳ vương nghech mặt ra, cẩn thận lấy tờ giấy ra nghiên cứu lại lần nữa.

Tông đế buồn cười bảo: "Đệ có đọc nát tờ giấy cũng không thấy đâu. Chó còn được gọi là cầu. Cầu lại đồng âm với "cửu" nghĩa là chín. Hai con chó, chín lần chín là tám mươi mốt, cộng thêm mười chín, đúng một trăm. Về ngay lưng chừng núi, không phải bảo ta mang người đến sơn trại thì còn gì?"

Kỳ vương "à" một tiếng, bức xúc: "Sao không viết huyệt toạ ra cho rồi, việc gì phải dùng mật hiệu?"

"Có lẽ hấn sợ sẽ bị bọn sơn tặc phát hiện."

"Sao có thể? Hấn chỉ là một tên tiểu tốt trong sơn trại, ai mà thèm quan tâm đến thư từ của hấn chứ? Theo đệ, tên này chỉ giỏi vẽ chuyện"

Kỳ vương nói tiếp. "Nhưng anh hai, sao đệ cứ thấy không ổn. Cứ đưa người nghênh nghênh vào sơn trại thế à, đó là sơn trại của sơn tặc chứ đâu phải nơi nghỉ mát. Và lại, đem người đến đó rồi làm gì?"

Tông đế không trả lời bởi chính hấn cũng đang thắc mắc. Nhưng dù sao thì quá trình không quan trọng bằng kết quả.

Cả sơn trại rạo rức, người người đều phấn khởi, vui vẻ. Ngày mười lăm tháng này, Đại thủ lĩnh quyết định tổ chức một bữa tiệc lớn, kỷ niệm mười năm ngày sơn trại được thành lập. Đại thủ lĩnh tuyên bố, tất cả thành viên sơn trại đều được đến dự, ăn uống rượu chè thoải mái.

Việc này không quái lạ nhưng Bùi Tuấn vẫn cảm thấy có gì đó khuất tất. Bùi Tuấn không phải kẻ ngu, tối đó rõ ràng có người hạ thuốc hấn, hấn đã cho người mai phục điều tra. Tất cả những kẻ khả nghi, kể cả hai tên tiểu tốt gác cổng cũng không bỏ sót, nhưng vẫn không phát hiện gì.

Tâm trạng hấn rối bời, anh cả còn tổ chức tiệc mừng ngay lúc này, khiến hấn càng thêm nghi ngờ.

Nhưng dù có phản đối thế nào thì hấn cũng chỉ là nhị thủ lĩnh, người nắm quyền chính vẫn là anh cả.

Ngô Cường đi bên cạnh, hỏi: "Huynh, anh cả muốn tổ chức tiệc thì cứ mặc huynh ấy, huynh cản làm gì, chỉ khiến huynh ấy tức giận thôi. Dù sao sơn trại ta làm ăn cũng khá, tiệc chút tiền kia để làm gì?"

Bùi Tuấn thở dài, đôi khi đầu óc đơn giản lại hạnh phúc hơn. Cũng mong không có chuyện gì.

Ngày mười lăm, Chính Ngộ (Đúng 12h)

Có một toán người cải trang thành những người nông dân đem cá, rau lên sơn trại. Bên trong những thùng rau quả là những thanh đao sắc nhọn.

Để tránh bị gián điệp trà trộn, sơn trại có một quy tắc, không phải sơn tặc thì không được lên núi. Thậm chí, dù có lệnh của các vị thủ lĩnh cũng không được. Chỉ trừ những dịp tiệc tùng kiểu này, người bình thường mới có dịp lên núi cung cấp thức ăn và rượu.

Đó là lý do Thanh Nguyên phải tổ chức bữa tiệc này.

Bên trong sơn trại, mọi người đang hào hứng ăn uống, tiệc tùng. Đúng không khí tiệc kiểu thổ phỉ, khắp nơi là những cô gái lâu xanh xinh đẹp, lá loi. Ngồi ở vị trí cao nhất là đại thủ lĩnh, lần lượt là nhị thủ lĩnh và tam thủ lĩnh.

Đại phu nhân chán ghét nhìn cảnh xa hoa, thô tục trước mặt. Chốc chốc lại lên đưa mắt nhìn chiếc ghế bên phải phu quân mình.

Lý Lộc làm như không nhìn thấy. Thanh Nguyên bưng một chiếc khay lên, trong đó có ba cái chén. Lý Lộc rót rượu vào đó, đón lấy một chén uống cạn, rồi đưa hai chén còn lại cho hai người em kết nghĩa, nói: "Các người biết không? Ta là con một tiểu phu, từ nhỏ đã thất học, một chữ bẽ đôi cũng không biết. Những tên như ta chỉ có một con đường duy nhất là nhập ngũ, liều mạng lập công danh hồng có ngày "Quang tông diệu tổ". Nhưng tiếc thay, lúc đó đất nước yên bình, chuộng văn hơn võ, quân đội không có đất dụng võ, vài các bạc quân lương làm gì đủ sống. Ngay cả tiền mua quan tài, an táng mẹ già cũng phải muối mặt đi vay mượn họ hàng. Nhắc lại mà lòng vẫn đau xót. Rồi sau đó, ta được gặp hai đệ. Những ngày đầu mới thành lập, băng cướp của chúng ta chỉ có ba người, vừa là thủ lĩnh vừa là lính gác. Có những lúc nhiều tháng trời không có được một vụ, ba anh em ta phải uống nước lã cầm hơi. Có lúc mệt đến nỗi phải mò vào nhà dân trộm nắm thóc, con gà, rồi bị đánh đuổi như phường trộm cắp vặt tầm thường. Có lần chỉ vì cướp vài chục lượng bạc còn con, Tam đệ còn phải vào tù ngồi suốt một năm trời, chịu bao nhục nhã, đau đớn. Một tên thư sinh trói gà không chặt như Nhị đệ phải cầm thanh đao nặng cả chục cân giết người. Bây giờ, chúng ta đã là băng cướp lớn thứ hai Chung quốc này, anh em trong trại có đến cả nghìn người, tiền bạc xài ba đời cũng không hết. Có được ngày hôm nay, cũng nhờ anh em ta đồng lòng, bán mạng bán sức mà ra. Mười mấy năm nay, chúng ta đã cùng kẻ vai sát cánh, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Vết sẹo trên lưng Ngô Cường còn nhiều gấp đôi tuổi hấn, bàn tay thư sinh mềm mại của Bùi Tuấn đầy nốt chai do cầm kiếm. Có câu "anh em có kiếp này không có kiếp sau", có những anh em như hai đệ, cuộc đời ta cũng không uống. Ta không biết nhiều chữ nghĩa như tam đệ, không biết làm sao biểu đạt hết, đành dùng ly rượu này, kính hai đệ một ly."

Ngô Cường, Bùi Tuấn mắt rung rung uống cạn ly rượu, những năm tháng đó là những dấu ấn không bao giờ quên.

Xong, ánh mắt Lý Lộc tối sầm lại, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, nhìn Bùi Tuấn, rít qua kẽ răng: "Nhưng tại sao người lại phản bội ta?"

Bùi Tuấn sững sờ nhìn Lý Lộc, có tiếng chén vỡ, đại phu nhân tròn to mắt nhìn ông chồng mình, Ngô Cường cười: "Anh hai, huynh uống nhiều quá rồi. Sao lại lấy chuyện này ra giỡn chứ?"

"Ta hết sức tỉnh táo. Lúc hoạn nạn thì có nhau, giàu sang rồi sẽ có tư tâm. Hấn làm gì thì có trời chứng giám, việc này không liên quan đến đệ, hôm nay ta phải giết tên súc sinh này."

Lý Lộc rút đao ra, như có sự chuẩn bị sẵn, có một phần ba những người ngồi trong sảnh lớn đứng bật dậy.

Thanh Nguyên cũng nằm trong số đó.

Băng cướp này có gần một nghìn người, được chia làm ba nhóm. Nhóm màu xanh là quân của Đại thủ lĩnh. Màu vàng của Nhị thủ lĩnh, màu đỏ của Tam thủ lĩnh.

Tuy nhiên, sau vụ đánh cướp món hàng của nhà họ Trương tháng trước, một nửa số người của đại thủ lĩnh đều bị thương.

Nếu trực diện giáp lá cà với nhị thủ lĩnh, thì thua là cái chắc.

Đó là lý do hấn phải mượn người của Thanh Nguyên.

Lý Lộc chìa mũi đao về phía Bùi Tuấn: "Ta rất thất vọng, người là đứa em trai mà ta rất mực yêu thương, sao người có thể làm ra chuyện cầm thú như vậy được?"

Bùi Tuấn thanh minh: "Đệ không cố ý, có kẻ gài bẫy, đệ..."

"Nhị thủ lĩnh đừng chối, chính tiểu nhân đã thấy tận mắt mà."

Thanh Nguyên vội lên tiếng chặn họng Bùi Tuấn. Thực tế hấn chưa từng có ý định làm phản, do nàng bịa chuyện gán tội cho hấn thôi.

Việc Trương gia có quan hệ mật thiết với Dung gia là sự thật, chỉ là gần đây, sau khi xảy ra "Huyết án vườn đào", quan hệ giữa hai nhà đã rạn nứt nghiêm trọng. (Bật mí nhé, Thanh Nguyên sẽ là người phá vụ án này đây.)

Vụ việc mới xảy ra gần đây, những băng cướp khác vẫn chưa biết tin nên không dám mạnh động.

Bùi Tuấn có mối quan hệ giao tiếp rộng rãi khi còn ở Hạo thành, có lẽ nhờ vậy hấn mới nắm được tin tức, ra tay "ăn hàng".

Bùi Tuấn há miệng muốn nói gì đó nhưng không thành lời, đại phu nhân nét mặt xanh lét, chân nhũn ra không đứng nổi nữa, ngồi thụp xuống sàn.

Lý Lộc lấy miếng ngọc màu trắng trong người ra, quăng mạnh xuống đất: "Miếng ngọc này là tín vật của anh em ta. Quan hệ giữa chúng ta như miếng ngọc vỡ này, không anh em gì nữa."

Ngô Cường ngơ mặt ra, muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng đột nhiên toàn thân mềm nhũn ra, phun một ngụm máu tươi rồi bất tỉnh.

Bùi Tuấn chạy đến đỡ hấn. Lý Lộc cũng toan chạy đến, nhưng bị Bùi Tuấn đẩy ra. Bùi Tuấn cười khẩy: "Thì ra là vậy. Trong rượu có độc. Đại ca, huynh chỉ tìm có thôi, ngay từ đầu huynh đã muốn nuốt trọn tất cả. Gài bẫy đệ, rồi hạ độc Ngô Cường. Tất cả là âm mưu của huynh."

Lý Lộc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đánh mắt nhìn Thanh Nguyên.

Nàng lại châm đầu vào lửa: "Nhị thủ lĩnh hạ độc tam thủ lĩnh. Các anh em, xông lên."

Bên dưới nháo nhào lên, lập tức, người của Thanh Nguyên rút đao nhào lên, thấy vậy, người của Lý Lộc cũng xông tới.

Nhị thủ lĩnh cầm lá cờ màu vàng phát lên, người của hấn cũng xông lên tiếp chiến.

Người của Ngô Cường bị kẹt ở giữa, vì tránh "tên bay đạn lạc", đành nhào vào đánh loạn, gặp ai đánh đó.

Lý Lộc biết có chuyện gì đó không ổn, nhưng đâm lao thì phải theo lao.

Bùi Tuấn rút đao ra, lao vào chém về phía Lý Lộc.

Lý Lộc lấy đao đỡ lại.

Lý Lộc có sức mạnh nhưng lại không linh hoạt uyển chuyển như Bùi Tuấn. Hai người cứ giằng co như vậy rất lâu, bắt phân thắng bại.

Lương Quan che chở Thanh Nguyên lùi về một góc an toàn.

Hấn nhìn nàng, chưa kịp mở miệng Thanh Nguyên đã trả lời: "Huynh không cần hỏi, ta biết huynh muốn hỏi gì. Ta bôi độc sẵn vào cái chén."

"Nhưng sao nàng biết Ngô Cường sẽ lấy đúng cái chén đó? Tại sao phải giết Ngô Cường?"

"Ngô Cường ngồi bên trái, tất nhiên hấn sẽ lấy cái chén bên trái. Lý Lộc ngồi ngay giữa, theo phản xạ tiềm thức, tự nhiên sẽ chọn cái chén chính giữa. Bùi Tuấn rất thông minh, hơn nữa người sai là hấn, hấn sẽ không nhảy vào đánh với Lý Lộc. Trừ khi kích động hấn, khiến hấn bị che mất lý trí. Và lại, nếu Ngô Cường không chết, hấn sẽ ra tay ngăn cản cuộc chiến này, đối với chúng ta hoàn toàn bất lợi. Nói chung, trong kịch bản của ta, hấn có rất nhiều lý do để chết."

Lương Quan rùng mình trước sự lạnh lùng của Thanh Nguyên. Nói về chuyện sống chết của một con người mà lại như bàn luận chuyện thời tiết.

Nàng trợn mắt liếc hấn: "Nhưng hấn có chết đâu. Thuốc ta hạ chỉ làm hấn mất tí máu rồi bất tỉnh thôi. Hấn có tội nhưng không phải do ta phản xử."

Lương Quan thờ phào.

Nàng giải cảm: "Mà lý do chính là vì thuốc độc đắt hơn loại thuốc này đến hai mươi phân tiền lận."

Lương Quan : "....."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (16)

La Viện Nghi không giấu nổi vẻ khinh thường. Làm sao một kẻ thô lỗ như vậy lại vào được tận vòng này.

Kỳ vương không khỏi châm biếm: "Nào, người thi có tài năng gì? Nói trước, cái cọ không phải một cái tài đâu."

Thanh Nguyên kéo cái ghế ngồi trước mặt họ, tự tin trả lời: "Tài năng của ta là binh pháp."

Mọi người nhìn nhau không hiểu. Người thế giờ này vốn xem trọng nho giáo, không thích chiến tranh, mọi chuyện "Dĩ hòa vi quý", thành ra tiết mục của nàng trở thành độc nhất vô nhị, chưa từng xuất hiện. Hơn nữa, nàng là người thi cuối cùng, mọi người đều chăm chú nhìn màn diễn của nàng.

Kỳ vương hứng thú nhìn nàng, hấn hoàn toàn không thấy mấy trò hát hò, ca xướng có gì thú vị.

Thụy vương mỉm cười, hỏi trước: "Theo huynh, trong hành quân đánh trận thì yếu tố nào là quan trọng nhất?"

"Trong hành quân, có năm yếu tố quyết định thắng bại. Binh lực, lòng quân, tướng soái, thiên và địa, binh pháp. Theo ta, quan trọng nhất là tướng soái. Binh lực đủ mạnh, đủ dùng, không chú trọng về lượng, chỉ trọng về chất. Địa là địa lợi, nói về đường sá xa gần, địa thế hiểm yếu hay bằng phẳng, khu vực tác chiến rộng hẹp, địa hình phải chăng có lợi cho tiến công, phòng thủ, tiến tới, thối lui. Binh Pháp là pháp chế, nói về tình trạng tổ chức, biên chế, sự quy định về hiệu lệnh chỉ huy, sự phân chia chức quyền của tướng tá, sự cung ứng vật tư cho quân đội và chế độ quản lý. Lòng quân cũng rất quan trọng. Nguyên vọng của tướng và quân phải nhất trí với nhau, đồng tâm đồng đức. Có như vậy, trong chiến tranh mới có thể bảo binh vì tướng mà chết, vì tướng mà sống, không sợ hiểm nguy. Đoàn kết nhau thì nước biển tát cũng cạn. Tướng soái giỏi là người biết huấn luyện một đội quân có binh lực như ý, biết rõ lợi thế và điểm yếu của cả địch và ta để tính toán đưa ra những kế sách hợp lý. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Lòng dũng cảm, uy tín, tài trí, lòng nhân ái, sự uy nghiêm, sáng suốt của người tướng soái, chính là cách thu phục lòng quân tốt nhất. Chiến tranh không phải là đấu sức mà là trận đấu trí của hai bên, tài trí, sự khéo léo của tướng mới là yếu tố quyết định thắng thua."

Kỳ vương suy nghĩ một lát, hỏi tiếp: "Vậy người có thể giải thích tại sao Lê quốc lại thua Nam quốc ở trận Hữu Thọ không? Tướng soái của Lê quốc lúc đó là La Khiêm tướng quân nổi tiếng cầm quân như thần. Vậy thì tại sao lại thua?"

Phù, trúng tủ rồi. Không uống công năng dành cả đêm nghiền cứu.

Thanh Nguyên cười rồi trả lời: "Trận Hữu Thọ diễn ra tại thành Hữu Thọ của Nam quốc vào năm thứ chín Sấm đế. Nguyên nhân của cuộc chiến này là do thái tử Nam quốc từ chối lời cầu hôn của công chúa Quỳnh Dung của Lê quốc. Dân chúng là người trực tiếp gánh chịu nỗi đau của chiến tranh, không ai mong muốn xảy ra chiến tranh cả. Công chúa do phụ mẫu sinh ra, nhưng lại được nuôi dưỡng bằng tiền thuế của muôn dân thiên hạ. Một cuộc chiến tranh phải trả giá bằng tính mệnh của bách tính, há có thể dễ dàng phát động. Dân chúng, tướng quân, binh sỹ hy sinh tính mạng của mình để bảo vệ từng tấc đất dưới chân mình chứ không phải vì bảo vệ sĩ diện của một cô công chúa nào cả. Vậy mà vua Lê lại sẵn sàng tuyên chiến chỉ vì một cái cơ nguy ngô như vậy, để chuyện riêng xen vào quốc sự, thử hỏi làm sao người dân không phẫn nộ, làm sao binh sỹ còn sĩ khí để chiến đấu khi mục đích cuộc chiến quá mức phi nghĩa như vậy? Trong cuộc chiến này, ngay từ đầu Lê quốc đã đánh mất lòng dân. Đó là nguyên nhân thứ nhất. Thứ hai, binh lực Lê quốc gấp đôi Nam quốc, lại có La Khiêm tướng quân, còn tướng soái Nam quốc chỉ là một võ tướng không nổi danh, lại là lần đầu ra trận, nên Lê quốc đã khinh địch, thiếu đề phòng. Mà trong binh pháp, kỵ nhất là việc khinh địch. Thành Hữu Thọ sương mù bao phủ quanh năm, đến tháng mười thì thời tiết lạnh như cắt da thịt, nước kết thành băng. Trong khi đó, Lục quốc quanh năm khô nóng, binh sỹ đã quen với khí hậu nóng bức, hoàn toàn không thể thích ứng được. Hữu Thọ thành lại không tự cung cấp lương thực được, thường do bên ngoài vận chuyển vào. La Khiêm không thêm điều tra kỹ càng, cứ thế mà tiến vào, khinh địch yếu ớt, hèn nhát, mà không biết đã trúng kế "Dụ hổ xuống đồng bằng" của Nam quốc. Kết quả là, hàng trăm binh lính chết rét, trong thành không có lương thực, quân lương vận chuyển từ Lê quốc đến thì bị chặn cướp, nước trong thành đã bị đóng băng, không có cả nguồn nước. Cái đói, cái rét, bệnh tật bào mòn sỹ khí, muốn ra khỏi thành thì đã bị Nam quốc bao vây. Đầu hàng là chuyện nằm trong dự đoán. Ta dám nói, nếu trận đó không phải một thiên tài như Phan Hải lãnh đạo Nam quốc, e là cục diện đã khác. Binh lực chênh lệch nhau rất nhiều, nhưng chỉ cần biết lợi dụng hoàn cảnh, biết tính toán, Nam quốc không cần một binh một tốt đã đánh bại Lê quốc. Đó chẳng phải càng chứng minh tầm quan trọng của tướng soái ư'

Bốn người trầm mặc suy nghĩ những lời của Thanh Nguyên, La Viện Nghi sắc mặt rất xấu. Cũng phải thôi, có ai thích nghe người khác nói xấu cha mình đâu.

"Nói như người, trận đánh đó thua là hoàn toàn do cha ta khinh suất ư?"

Thanh Nguyên vội cười tươi lấy lòng: "T sao dám. Chẳng qua, có câu không có chiến thắng nào là mãi mãi. Thất bại hôm nay là tài sản kinh nghiệm ngày mai. Trận Hữu Thọ đã diễn ra hơn mười năm rồi, là trận chiến kinh điển của năm nước, đó chỉ là quan điểm cá nhân của ta thôi, chẳng thay đổi được gì cả. Trong thâm tâm, ta rất kính trọng cha cô, ông ấy biết rút kinh nghiệm từ thất bại, từ đó, luôn cẩn trọng trong cầm quân, không bao giờ khinh địch nữa. Thiết nghĩ, nếu không có trận thua ở Hữu Thọ, sẽ không có một La Khiêm tướng quân người dân quý mến, kẻ thù vừa nghe tên là sợ mất mật như ngày hôm nay."

Lời nàng nói rất bùi tai, không ngạo mạn, không vô lễ nên La Viện Nghi cũng không tiện làm khó nữa.

Kỳ vương hỏi tiếp: "Theo người, có nên phá vỡ tình thế năm nước trị thiên hạ như hiện nay không. Nếu có người có tình gây chiến thì có lợi hay có hại?"

Thanh Nguyên hiểu dụng ý của Kỳ vương muốn cảnh cáo Thụy vương, nàng cũng vui lòng hợp tác: "Một núi không thể có hai hổ chứ nói gì là năm. Năm nước chúng ta cùng nhau cai trị cả một vùng trời phía Bắc, nhưng ở phía Tây, phía Đông, phía Nam còn nhiều nước khác nữa, tách nhau ra hoàn toàn không có lợi, chỉ có cách thống nhất cả năm nước mới chống chọi được. Bên ngoài năm nước có vẻ chung sống rất hòa thuận, nhưng đã có sự chênh lệch về kinh tế, quân sự. Có nước mạnh, nước yếu. Cá lớn nuốt cá bé là quy luật tồn tại không thể chối cãi. Phá vỡ tình thế này là chuyện cần thiết và đương nhiên. Sớm muộn gì một cuộc chiến sẽ xảy ra thôi. Tuy nhiên, thời điểm bây giờ hoàn toàn không thích hợp để gây chiến."

"Tại sao?" Thụy vương hỏi. Ánh mắt có phần sắc bén của hắn chiếu vào người khiến Thanh Nguyên không khỏi rùng mình.

"Ta ví dụ vậy nhé. Một ngọn núi kia có năm con hổ. Trong đó, có một con lớn mạnh hơn hẳn so với những con còn lại, lẽ đương nhiên con hổ này muốn thống trị cả khu rừng. Tuy nhiên, bốn con hổ còn lại cũng không phải kẻ vô dụng, thế là năm con hổ đại chiến với nhau. Vì sức mạnh không chênh lệch nhiều, cuộc chiến cứ dùng dằng mãi mà chưa ngã ngũ. Chỉ lo chiến đấu với nhau những con hổ sẽ bị yếu dần đi, móng vuốt bị bào mòn dần, thế là tạo cơ hội cho những con hổ từ những khu rừng khác mon men đến kiếm ăn, làm nger ông đắc lợi. Năm con hổ này đánh nhau thì bị thương là đáng, chỉ tiếc cho những con vật nhỏ khác phải gặp nạn. "Trâu bò đá nhau ruồi muỗi gặp họa". Cuộc chiến càng dài, khu rừng càng tổn thất nhiều hơn, nger ông càng đắc lợi thêm. Trừ phi có một con hổ đủ mạnh để đè bẹp sự kháng cự của bốn con còn lại, thống trị cả khu rừng trong một thời gian ngắn, còn không thì tốt nhất là nên duy trì tình trạng kiềm chế nhau. Nói tóm lại, phải có sức mạnh đánh nhanh thắng nhanh thì mới mong độc chiếm khu rừng"

Thụy vương cười cười, nhưng rõ ràng là "tiểu lý tàng đao" (trong nụ cười ẩn chứa dao sắc) Sao hắn không hiểu nàng đang ám chỉ gì chứ? Lục quốc không phải chính là con hổ mạnh kia sao? Tuy những gì nàng nói rất có lý, nhưng hắn có đủ tự tin thống trị khu rừng này.

Văn Sinh trầm ngâm, nhũ mày suy nghĩ rồi hỏi: "Phía Nam có sáu nước khác nhau, phía Tây cũng có ba nước, phía Đông thì có tận tám nước, chúng ta

chỉ có năm nước thôi, tại sao phải gây chiến. Cứ duy trì tình hình này không tốt sao, ít nhất thì cả ba phía quanh chúng ta đều trong tình trạng như vậy, không ai dòm ngó ai. Người không phải cũng nói là chiến tranh hoàn toàn không có lợi sao?"

"Văn đại phu, đúng là tình thế hiện nay, phía nào cũng thế cả, bản thân ta cũng không thích chiến tranh. Nhưng con người thì ai cũng có dục vọng, khát khao quyền lực, chúng ta muốn duy trì tình thế này, người khác chưa chắc đã muốn như vậy. Phía Tây đang diễn ra chiến tranh giữa Song quốc và Xuân quốc, phía Bắc cũng đang trong tình trạng bế tắc trước con sông lớn, ngay sau khi làm chủ được khu rừng của mình, họ sẽ dòm ngó khu rừng của người khác thôi, lòng tham con người là vô đáy, không bao giờ có chữ "đủ". Ngài cũng biết, một cây đu đủ thì dễ bẻ, chứ một bó thì không dễ gì gãy. Chỉ có cách đoàn kết năm nước lại mới chống chọi lại với thế lực bên ngoài. Ta không phủ nhận là có nhiều cách để đạt được sự đoàn kết đó, nhưng cách nguyên thủy, nhanh chóng nhất, chính là bạo lực."

Văn Sinh không phản bác, bốn người còn lại nhìn nhau. Có lẽ những vấn đề càng lúc càng mang tính nghiêm trọng. Bình vương làm điệu không khí, hỏi: "Gần đây ta cũng đang nghiên cứu trận chiến giữa Song quốc và Xuân quốc. Cho ta biết cách nhìn của huynh đi"

Thanh Nguyên nhíu mày nghĩ ngợi: "Theo ta, trận chiến này sẽ không kéo dài, Song quốc sẽ thua sớm thôi."

"Tại sao?"

"Tuy ngoài mặt hai bên có vẻ không thua nhau bao nhiêu, nhưng thực tế, lại không phải vậy. Song quốc đất đai màu mỡ, khí hậu ôn hòa, người dân hiền lành, thân thiện, quốc khố giàu có, trù phú. Nhưng do lâu rồi không có chiến tranh, cả vua và dân đều đã quen sống hòa bình, an lành, nên quân đội không được huấn luyện đẳng hoàng, không chú trọng đầu tư quân sự, võ tướng không được trọng dụng bằng quan văn, tướng tài không bao nhiêu, còn tài tử thì quá nhiều. Tạm thời, do có nhiều tiền tài, nhiều lương thực, dân đông, binh lính nhiều, nên vẫn còn duy trì được. Nhưng sớm muộn gì cũng không chống đỡ được thôi. Xuân quốc thì ngược lại. Vua nước Xuân đã tâm lớn, vừa đăng cơ đã lo tuyển binh, tuyển tướng, quân đội xuân quốc vừa hùng hậu vừa dũng mãnh. Tuy ít nhưng ai nấy đều thiện chiến. Một bên có chất, một bên có lượng nên đã giằng co được khá lâu. Nhưng ta đã nói rồi đấy, binh lực chỉ chú trọng chất chứ không phải lượng, Song quốc rõ ràng yếu thế hơn. Chưa kể, nước xuân sống ở nơi hoang dã, đất đai khô hạn, quanh năm không có lấy một trận mưa lớn, sinh hoạt ở nơi khắc nghiệt như vậy, người Xuân đã thêm nhỏ dãi đất đai màu mỡ của nước Song, tự nhiên quyết tâm chiến đấu cùng sỹ khí cũng cao hơn hẳn. Về khí thế, nước Song đã thua nhiều rồi. Ta cho rằng, cuộc chiến này chỉ cần một tháng là ngã ngũ thôi. Thôn tính xong Song quốc, rồi sẽ đến những nước khác thôi. Có thể nói Xuân quốc sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bá chủ vùng đất phía Tây"

Không khí lại im lặng, căng thẳng. Mọi người khiếp sợ nhìn Thanh Nguyên. Ai cũng nghĩ ít nhất cuộc chiến này sẽ diễn ra trong nửa năm, và lại, quân đội Song quốc lại nhiều vô kể, gấp đôi Xuân quốc. Chưa từng có ai nhìn ra những khía cạnh khác của trận chiến này một cách tỉ mỉ, tinh tế như vậy.

Kỳ vương còn muốn hỏi nữa, nhưng Bình vương đã dùng ánh mắt ngăn cản lại. Kỳ vương đưa mắt nhìn Thụy vương, cảm nhận một luồng khí nguy hiểm từ thân thể hắn, Kỳ vương mới giật mình. Thanh Nguyên càng nổi bật thì sẽ càng gây chú ý cho Thụy vương, với cá tính ăn không được thì đập đổ của Thụy vương, tính mạng của nàng có thể bị đe dọa.

Bình vương cười: "Cám ơn huynh. Chúng tôi hỏi xong rồi."

Bọn họ đi vào một căn phòng nhỏ bàn bạc gần nửa canh giờ mới đi ra.

Những người dự thi ngồi bên ngoài chờ. Họ bắt đầu nhìn Thanh Nguyên với vẻ kính phục, không còn coi thường xuất thân hay vẻ ngoài của nàng nữa. Lâm Công Khanh đến gần bên nàng, hỏi: "Người làm sao chắc được Song quốc sẽ thua trong một tháng? Đừng nói là đoán mò, ta không tin"

"À, Song quốc có mười vạn quân, Xuân quốc có năm vạn, cuộc chiến này tính đến nay đã hơn một tháng. Cuộc chiến lại diễn ra ở vùng núi Ngọc Thạch khô cằn, nóng nực. Sức chịu đựng, thích nghi với hoàn cảnh của quân Xuân tốt hơn hẳn quân Song. Họ lại quen sống du mục, biết cách sinh tồn trong những khu rừng đầy thú dữ, biết cách tìm ra nguồn nước, biết những quy luật tồn tại trong rừng. Tất nhiên, chiến đấu bao lâu cũng không vấn đề gì. Quân Song thì hoàn toàn ngược lại, chỉ quen sống ở đồng bằng, đưa họ vào vùng núi như vậy, sức chiến đấu đã giảm đi ba phần. Nếu ta là tướng nước Xuân, ta sẽ không làm gì cả, để họ chết dần chết mòn trong rừng, trên núi, đến khi họ không còn sức chiến đấu thì xông vào bắt cả bọn. Mà một người bình thường, phải chiến đấu trong một môi trường mình chưa bao giờ biết đến, chịu đựng kiểu khí hậu khác hoàn toàn với khí hậu mình đã quen, thì chỉ mất hai tháng là chịu không nổi. Trận Hữu Thọ chỉ mất hơn hai tháng là La Khiêm đã chịu không nổi, phải đầu hàng đấy."

Lâm Công Khanh không hỏi nữa.

Lát sau, giám khảo đi ra.

Danh sách năm người lọt vòng cuối là

Lâm Công Khanh của Lục quốc

La Viện Kỳ của Lê quốc

Tiêu Lam của Chung quốc

Hồ Nhật của Trần quốc

Trần Thanh Nguyên của Chung quốc.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (17)

Vậy là chỉ còn năm người. Lúc đầu náo nhiệt, vui vẻ bao nhiêu thì bây giờ quanh què bấy nhiêu.

Thụy vương mỉm cười hài lòng nhìn Lâm Công Khanh, ánh mắt tràn ngập vẻ tán thưởng. Thanh Nguyên cảm thấy một cơn lạnh dọc sống lưng. Nếu không biết âm mưu của hắn, có lẽ nàng còn tưởng hắn là thật tâm mến trọng Lâm Công Khanh. Biết rồi càng thấy nực cười mỉa mai, chua xót làm sao.

Kể ra so với Thụy vương “Miệng nam mô bụng mở dao găm” này, Kỳ vương coi bộ tốt hơn nhiều. Ít ra tuy hắc nộ này, nhỏ nhen nhưng rất thẳng thắn. Ví dụ như lúc này, thấy vẻ mặt hờn chướng mắt của nàng, là không ngại chăm chọc ngay.

“Tiểu nhân đắc chí.”

“Nếu được đắc chí kiểu này thì ta đây cũng không ngại làm tiểu nhân.” Như mọi khi, Thanh Nguyên lập tức giấu lại.

“.....”

Bình vương bước lên phía trước: “Bốn ngày nữa, nghĩa là trước ngày thi cuối một này, ta sẽ cho thiết đãi yến tiệc tiễn người bị loại về nhà, đồng thời chúc mừng những người lọt vòng cuối. Mời tất cả đến dự đầy đủ. Và để an toàn, xin mời năm người ở lại tại khu nhà phía Tây của biệt viện này cho đến khi cuộc thi kết thúc.”

Được ăn, ở miễn phí, đại gì từ chối.

Những người bị loại, và các giám khảo lục tục rời khỏi biệt viện.

Thanh Nguyên nhìn Văn Sinh, cảm thấy rất khó hiểu. Những người được chọn làm giám khảo cuộc thi này đều là những nhân vật lớn. Càng vào vòng trong, thân phận của giám khảo càng tôn quý hơn. Ba vị vương gia thì khỏi nói, La Viện Nghi là một tài nữ nức tiếng, cha là nhất đẳng công thần, miễn cưỡng cũng xem như một nhân vật có thế lực. Nhưng Văn Sinh cũng lắm chỉ là một đại phu, thậm chí so với những giám khảo ở vòng trước, danh tiếng của hắn cũng không nổi bằng, tại sao hắn lại được chọn?

Chỉ có hai khả năng, thứ nhất, hắn là một kẻ thâm tàng bất lộ, là một nhân vật lớn đang giấu mình trong cái vỏ bọc bình thường.

Thứ hai, hắn là người của một trong hai vị vương gia, đến đây để trợ giúp một trong hai người. Nhưng không biết là Kỳ vương hay Bình vương đây?

Dù sao thì, chỉ cần không xung đột lợi ích thì cũng không cản trở nhau làm gì. Hắn làm việc cho ai là chuyện của hắn.

Kỳ vương xoay người bỏ đi. Thanh Nguyên đi thật nhanh theo hắn, bước chân thùm thụp như động đất, nhưng Kỳ vương mãi suy nghĩ chuyện gì đó nên không để ý.

Nàng dẫm phải một cành cây khô.

Khi chỉ còn cách bóng lưng hắn một khoảng nhỏ, nàng chợt ngừng lại, cúi xuống nhặt ....đồng tiền.

Xong, nhẹ nhàng đi lướt qua Kỳ vương.

Kỳ vương thắc mắc nhìn Thanh Nguyên, tên này làm gì thế nhỉ?

Quả nhiên.

May mà lúc này nàng không mạnh động.

Kỳ vương chọn lối đi vắng vẻ nhất ra công chính. Lối đi này phải băng qua một khu vườn tiêu điều, xác xơ. Chỉ có Thanh Nguyên và hắn trong khu vườn, vậy mà Thanh Nguyên lại nghe thấy tiếng lạo xạo của cành cây khô, trong khi cả hai người đều không dẫm phải. Khu vườn rất yên tĩnh nên tiếng vang này không thoát khỏi tai Thanh Nguyên.

Để không kinh động đến “kẻ thứ ba”, nàng cũng “vô tình” đạp phải một cành cây.

Thanh Nguyên bước đi thật nhanh tạo tiếng động thật lớn, sau đó dừng lại ngay. Rõ ràng đã dừng lại rồi thế mà vẫn nghe tiếng bước chân mạnh mẽ, chỉ dừng sau nàng đúng nửa nhịp. “Kẻ thứ ba” này không ngờ nàng sẽ dừng lại nên không kịp không chế bước chạy. Chỉ chậm có nửa nhịp thôi, hắn đã để lộ dấu vết rồi.

Vậy là rõ rồi, Kỳ vương đang bị theo dõi. Các thí sinh không được phép mang theo người vào đây, chỉ còn các giám khảo thôi. Bây giờ chưa biết chủ nhân của những kẻ theo dõi này là ai. Nếu là ba người kia thì không sao, còn nếu là Thụy vương thì ..... Rất nguy hiểm. Lúc đầu, nàng cũng đoán Thụy

vuong sẽ cho người theo dõi Kỳ vương. Vì vậy mới không dám đưa tin trực tiếp cho Kỳ vương, chỉ dám đưa cho người hầu. Nàng nghĩ sở dĩ hấn làm vậy không phải vì hấn nghi ngờ điều gì, mà chỉ để chắc ăn thôi. Chờ một thời gian thấy không có động tĩnh gì thì sẽ rút người về.

Ai ngờ hấn lại kiên quyết căn không chịu buông. Hoặc là hấn là một kẻ cực kì đa nghi và thận trọng. Hoặc là hấn đã nghi ngờ có người thứ ba biết được âm mưu đầu độc của hấn, và hấn đang lập sẵn cái lồng chờ con chuột đó đến báo tin cho Kỳ vương là “thịt” ngay.

Nếu thực sự là vậy thì có nghĩa lúc này nàng vừa mới dạo một vòng quỳ môn quan xong.

Nghĩ mà phát sợ.

Nhưng dù sao cũng phải tìm cách đưa thứ này cho Kỳ vương. Không thể để lâu được.

Kỳ vương đến chỗ hẹn. Chiều nay, tên gian xảo kia cho người đưa tin bảo hấn đến khu vườn vắng trong khu nhà phía Tây của biệt viện.

Trong hồ lô của gã này đang bán thuốc gì đây?

Hấn thấy Thanh Nguyên đang ngồi dưới gốc cây.

“Người hẹn ta đến đây làm gì? Ta đây không có nhiều thời gian đâu”

Nàng xoay mặt lại, “thẹn thùng” nhìn hấn. Không, không nghe lầm đâu, là “thẹn thùng”.

Kỳ vương rung mình. Ánh mắt như cô gái nhìn thấy người yêu này là sao? Lại còn đỏ mặt nữa. Một cô gái mặt đỏ ửng thì rất đáng yêu, nhưng một tên đàn ông râu ria xồm xoàm mà đỏ mặt thì thấy mà kinh.

Hấn cười khan vài tiếng, lấp bắp: “Người làm gì mà nhìn ta như chó thấy phân vậy. Không, ý ta là...ta không phải phân.”

Thanh Nguyên cúi đầu xuống, chân này để lên chân kia, hai tay khẽ vân vê vạt áo, khẽ cắn môi, ngẩng lên nhìn hấn rồi lại như sợ hãi, ngượng ngùng cúi đầu xuống ngay, do dự nói: “Ta thích anh”

Nếu hỏi trưa hấn có ăn cơm, chắc chắn sẽ nôn ra hết ngay. Nhưng hấn lại không ăn, miệng thì há hốc kinh ngạc, nên không cách nào thể hiện sự ghê tởm trong lòng được.

Chưa kịp phản ứng, nàng đã bước đến gần, ôm cổ hấn, ghé sát vào tai, thủ thủ: “Có người đang theo dõi huynh, phối hợp đi, còn nữa, đây không phải là hôn, chỉ là truyền tin thôi”

Hấn còn chưa kịp hiểu truyền tin là sao, thì khuôn mặt với bộ râu lộm thuộm của Thanh Nguyên chợt phóng đại trước mắt, đôi môi áp vào môi hấn.

Dùng lưỡi khẽ khều nhẹ cái bọc rất nhỏ được giấu sẵn dưới lưỡi, đẩy cái bọc vào khoang miệng Kỳ vương, thì ra đây là cái gọi “Truyền tin”, không phải nụ hôn.

Động tác này diễn ra rất nhanh nên những kẻ đang trốn ẩn đó không thấy được. Mà chúng vẫn đang nổi da gà, quay mặt sang chỗ khác, sao mà thấy được. Trong cái thời đại này, không ai có thể bình tĩnh nhìn chăm chăm hai tên đàn ông hôn nhau, cho dù là sát thủ chuyên nghiệp nhất.

Buồng Kỳ vương đang choáng váng ra, thấy một mảnh vải lòi ra từ khe miệng phải đang há ra của hấn, Thanh Nguyên lại áp môi vào. Lần này là một nụ hôn phớt theo kiểu chuồn chuồn nước, chiếc lưỡi của nàng chỉ “thăm hiểm” ngoài viền môi, đẩy nhẹ mảnh vải vào miệng.

Rồi lại cắn cắn môi, giậm chân nũng nịu: “Thấy ghét quá đi” (em phục sát đất chị này >”<)

Chạy đi mất. Để lại “nạn nhân cùng “khán giả” vẫn còn trong con rừng mình.

Tại biệt viện của Kỳ vương

Hấn đã súc miệng cả chục lần mà vẫn không ngăn nổi cơn buồn nôn.

Tông đế đang cực lực nhịn cười một cách lộ liễu. Mắt vẫn đang tập trung vào bàn cờ, ra vẻ nghiêm túc nghiên cứu ván cờ, nhưng nửa canh giờ rồi vẫn không đi được nước nào. Khỏe miệng run rẩy, các cơ mặt giật giật đã bán đứng hấn.

Kỳ vương bực mình nhìn ông anh mình, bực mình cầm cái bánh lên ăn, bực mình nhớ lại cái cảm giác ngứa ngứa khi bộ râu cọ vào mặt, rồi cảm giác cái lưỡi như con rắn trơn bò trong khoang miệng hấn, bực mình ném chiếc bánh đậu xanh đáng thương xuống đất.

Cuối cùng, không còn nhịn được nữa, Tông đế cười phá lên, cười ngặt nghẽo, cười lớn đến nỗi thấy cả cuồng hống, mắt cả hình tượng bí hiểm, lạnh lùng thường ngày.

Kỳ vương nghiêng rằng: “Đệ sẽ giết hấn”

Tông đế vừa nói vừa cười, tiếng nói ngắt quãng liên tục: “Thôi... nào, bắt đắc dĩ thôi... đúng là trong tình hình này thì cách đó là hợp lý và ít bị nghi ngờ nhất”

“Tốt thôi. Vậy thì từ nay về sau, huynh sẽ giúp đệ nhận tin từ hấn nhé. Để huynh biết cái cách hấn truyền tin kinh tởm cỡ nào. Rõ ràng là hấn muốn chơi đệ mà. Sao không nhờ một cô gái chứ?”

Tông đế lại càng cười to hơn. “Không ai đáng tin hơn bản thân mình.”

Cười hết nỗi, hấn ngồi nghiêm túc lại, nhìn vào cái bọc nhỏ dính đầy nước bọt. Bên ngoài là mảnh vải trắng, phía trong bọc thêm hai mảnh vải khác nhau, tin tức được viết vào mảnh vải cuối cùng để tránh bị nước bọt làm ướt.

Trong đó ghi: “Lâm Công Khanh là người Mẫn thành”

Tông đế trầm ngâm tán thưởng: “Tên này quả không tầm thường. Ta phải có hấn”

“Hấn chỉ là một tên tiểu nhân thôi” Kỳ vương phản đối.

“Đệ tưởng làm tiểu nhân dễ lắm sao? Chẳng phải có câu “Thà đắc tội quân tử còn hơn đắc tội tiểu nhân” sao? Muốn làm quân tử, chỉ cần cao thượng, đàng hoàng, chính trực. Nhưng muốn làm tiểu nhân cần nhiều “phẩm chất” hơn kia. Người thông minh trên đời này rất nhiều, gọi là người thông minh. Người tinh ranh, lạnh lẽ, biết xoay chuyển theo tình huống, tùy cơ ứng biến, gọi là người khôn khéo. Người có thủ đoạn, có tâm kế, mặt dày, không dễ bị công kích, không dễ gì bị nắm điểm yếu, là kẻ tâm cơ. Người biết lấy điểm yếu của kẻ khác để thành lợi thế của mình, không từ mọi thứ để đạt mục đích, thì gọi là kẻ thủ đoạn. Nhưng, người có tất cả những tính cách đó, ta gọi chung là kẻ tiểu nhân. Trần Thanh Nguyên tuyệt đối là một kẻ tiểu nhân. Ta thà giữ những kẻ tiểu nhân được việc, còn hơn những tay quân tử vô dụng, chỉ biết nói đạo lý, chỉ biết sống bám vào những quy tắc đạo đức cứng nhắc trong sách vở, chỉ là những con mọt sách. Quân tử chỉ có đất dụng võ vào thời bình, còn trong thời loạn, tiểu nhân mới là kẻ hữu dụng.”

Kỳ vương suy nghĩ một lát rồi thán phục: “Anh hai à, huynh đúng là một tiểu nhân”

Hắc hắc

“Cộc, cộc”

“Vào đi” là giọng của Tông đế

Tên áo đen đi vào, hai tay kính cẩn dâng lên một xấp tài liệu.

Tông đế cầm sấp giấy dày cộm lên, rồi phát tay, tên áo đen lui ngay, trong cả quá trình không cần lấy một lời nói.

Kỳ vương tò mò nhìn anh trai đang đọc tài liệu, chân mày nhíu lại

“Huynh, trong đó viết gì vậy?”

Tông đế đưa xấp tài liệu cho Kỳ vương. Vừa nhận được tin của Thanh Nguyên, hấn đã thả bỏ câu gửi thư cho gián điệp Lục quốc đi điều tra, đồng thời cho người phi nhanh đến Mẫn thành tìm kiếm mọi tin tức liên quan đến Lâm Công Khanh. Quả nhiên...

Kỳ vương đón lấy xấp giấy, đọc. Trên đó viết: “Mười năm trước ở Mẫn thành, có một người phụ nữ chưa chồng mà có chửa với một vị công tử, sinh ra một đứa bé trai. Khi đứa con được tròn mười tuổi, do không chịu được lời đàm tiếu của thiên hạ, người mẹ dắt theo con mình bỏ đi, không rõ tung tích. Tuy nhiên. Hai tháng trước, em trai của người phụ nữ nói rằng, có người đã chi trả mọi chi phí để đưa ông ta đến Lục quốc dự lễ tang của chị gái. Thì ra hai mẹ con bà đã lưu lạc đến Lục quốc, trở thành người hầu của một vị quan trong triều đình Lục quốc. Hiện thời vẫn chưa biết đứa con đó ở đâu”

Xấp tài liệu thứ hai, được gửi từ Lục quốc. “Lâm Hùng tướng quân, là phó tướng của La Khiêm đại tướng, chỉ có một đứa con trai là Lâm Công Khanh. Lâm tướng quân và Lâm phu nhân đã thành hôn và có một đứa con trai ở quê nhà. Sau, Lâm tướng quân đi tòng quân, rồi mất tung tích vợ con. Mười năm sau, mới tìm lại được hai người, đặt tên cho con là Lâm Công Khanh. Trong Lâm phủ, có một vú nuôi họ Trương, theo hầu chăm sóc Lâm Công Khanh từ nhỏ, hai tháng trước mới qua đời.”

Kỳ vương trầm ngâm, quá rõ ràng rồi còn gì.

Lúc phát hiện ra Lâm Công Khanh là người Chung quốc, Thanh Nguyên đã hiểu ra kế hoạch của Thụy vương.

Nếu giết tất cả mọi người trừ Lâm Công Khanh, tất nhiên mọi hướng nghi ngờ sẽ chuyển qua Lục quốc, bởi giết người trên lãnh thổ của mình thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Tuy nhiên, nếu “đột nhiên” việc Lâm Công Khanh là người Chung quốc bị phát hiện, mọi việc sẽ dễ hiểu hơn nhiều. “Chung quốc cài Lâm Công Khanh vào Lục quốc làm gián điệp, nhằm gây họa cho Lục quốc”, như vậy, mọi vấn đề sẽ được giải quyết, các nước khác sẽ có cơ gây chiến, còn Lục quốc có thể ung dung làm “kẻ bị hại”, không cần can thiệp vào trận chiến.

Lâm Công Khanh bị đem ra vật tế thần.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (18)

Năm người cuối cùng của cuộc thi này được xếp vào một khu nhà sang trọng trong biệt viện phía Tây. Phòng của Thanh Nguyên nằm giữa phòng của Tiêu Lam và Lâm Công Khanh. Căn phòng rộng lớn, đầy đủ tiện nghi, nằm giữa một khu vườn lớn, cây lá xum xuê, gió thổi vào phòng mang theo mùi thơm hoa cỏ rất dễ chịu.

Thanh Nguyên ngồi trên ghế nhắm nghiền mắt, bên cạnh là Lương Quan đang nghiêm túc canh gác giấc ngủ cho nàng. Gương mặt rất nghiêm túc nhưng ánh mắt vẫn không kiềm chế được, liếc nhìn về phía “người đàn ông” đang ngủ say sưa. Kể cả trong giấc ngủ, hàng lông mày của nàng cũng nhíu lại. Hắn thật sự muốn tiến lên xoa đôi lông mày, giúp nàng có một giấc ngủ yên bình.

Bàn tay vươn lên, chưa kịp chạm vào, đã nghe tiếng nói thanh nhẹ, đôi lập với vẻ ngoài thô lỗ.

“Lương Quan”

Hắn giật mình vội rút tay về

“Ta đây”

“Làm giúp ta ba việc” ánh mắt vẫn chưa mở ra.

“Thứ nhất, báo tin cho Tú Tú, nói ta muốn mở thêm chi nhánh của Hương lâu ở Hạo thành, cho người lo việc này đi. Thứ hai, tìm Huỳnh Tân, nói ta muốn lấy tiền về. Thứ ba, giúp ta mua sữa bò tươi, phải là sữa tươi, đừng mua tập trung một chỗ, phân tán ra mà mua. Ta cần dùng trong bữa tiệc ngày mai.”

Bữa tiệc ngày mai là cơ hội tốt nhất và duy nhất để hạ độc.

Chắc chắn Thụy vương sẽ hành động.

Bữa tiệc được tổ chức ở khu trung tâm trong biệt viện.

Tiêu Lam là người xuất hiện đầu tiên, chiếc áo lụa màu xanh bao bọc thân hình hoàn hảo, gương mặt luôn túc trực nụ cười dịu dàng, trông nàng thật thanh nhã, sang trọng.

Đàn ông ngược theo mỗi bước đi của nàng, mãi đến đến khi nàng vào chỗ ngồi.

Tiếp theo là La Viện Kỳ, Lâm Công Khanh, Hồ Nhật theo sau.

Mọi người cũng gặp nhau rồi, nên không phản ứng gì nhiều. Cuối cùng, Thanh Nguyên bước đến. Thái độ của mọi người càng hồ hởi hơn, chẳng thèm nhìn lấy một lần.

Chỉ có Kỳ vương là long mặt lên, nghiêng răng ken két như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Bữa tiệc rất xa hoa, chén đĩa bằng bạc, món ăn toàn là thức hảo hạng.

Năm vị giám khảo ngồi ở năm hàng ghế đầu tiên.

Dưới hơn nữa là bọn người Thanh Nguyên.

Sau đó là những người lọt vào vòng bốn.

Dưới hơn nữa là vòng ba.

Rồi vòng hai.

Hàng ghế cuối cùng là vòng một.

Bình vương đứng lên, giơ ly rượu lên: “Ngày mai, các vị phải rời khỏi Phong thành rồi, sự tham gia thi đấu hết mình của mọi người đã góp phần tạo nên thành công của Thi hội. Bồn vương thay mặt Chung quốc, kính các vị một ly” rồi ngửa cổ lên uống.

Mọi người cũng giơ ly rượu lên, uống cạn.

Thụy vương đề nghị: “Sao ta lại phải tiễn biệt theo cách thông thường này thể nhỉ? Chúng ta đang có năm vị tài tử hay chữ ngồi đây mà. “

Bình vương tán đồng: “Thụy vương nói đúng. Sao ta lại quên mất nhỉ? Nào, mời năm vị”

Vừa dứt lời, Tiêu Lam đã “mở hàng”

(Bài thơ này tên “Tạ đình tống biệt của Hứa Hồn)

Lao ca nhất khúc giải hành chu

Hồng diệp thanh sơn thủy cấp lưu

Nhật mộ từ tình nhân dĩ viễn

Mãn thiên phong vũ há tây lâu

(Bản dịch)

Nghe xong bài hát giả biệt bạn lên thuyền ra đi

Núi non xanh biếc, lá trở màu hồng, giòng nước chảy xiết

Trời chiều xuống, tình rượu đầy bạn đã đi xa lắm rồi

Bước xuống lầu ngoài trời mưa gió chan hòa

Ý thơ

“Cùng bạn ca hát nâng ly tiễn đưa, xong bạn lên thuyền giữa cảnh trời đất đẹp đẽ, cây lá đỏ hồng, núi xanh biếc, sông nước thuận dòng. Buồn quá, bạn đi rồi ta say túy lúy, tình rượu đầy trời đã về chiều, giờ thì bạn đã xa cách ngàn trùng. Quay về, bước xuống lầu quán rượu thì ngoài kia đã gió mưa chan hòa! Mưa ngoài trời hay mưa trong lòng?”

“Tuyệt tác. Đúng là tuyệt tác” một giọng nói hưng phấn từ hàng ghế dưới vang lên

“Được tiễn biệt bằng một bài thơ như vậy, ta thấy rất vinh hạnh.”

Tiêu Lam gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Đúng là cô nàng này đã quyết tâm nổi bật, không thêm khiêm tốn gì cả.

La Viện Kỳ cũng không chịu thua kém, đứng lên đọc tiếp

(Bài thơ này tên là “Biệt Đồng Đại” của Cao Thích. Cao Thích (705-765) có người bạn thân là Đồng Đại tức Đồng Đình Lan, một danh cầm thời bấy giờ. Trong buổi chiều tiễn bạn, Cao Thích làm bài thơ “Biệt Đồng Đại” với lời lẽ thân thương)

Mười dặm vàng pha bóng nhật vân,

Nhàn xuôi gió bắc, tuyết bay nhanh.

Đừng buồn nẻo trước không tri kỷ,

Thiên hạ ai người chẳng biết anh.

(Tản Đà dịch)

Mọi người thả hồn theo tiếng thơ, trong giọng ngâm ấm áp của La Viện Kỳ.

Chưa kịp có một tiếng tán thưởng nào, Tiêu Lam lại trở tài

Sông dài nước chảy lênh đênh,

Dặm nghìn đất khách mối tình mệnh mỏng.

Hoa kia chia mối hận lòng.

Lúc rơi tới đất tuyệt không tiếng gì.

(Bài thơ này của Vi Thừa Khánh. Nhà thơ Vi Thừa Khánh (?- 707) vì liên can đến vụ Trương Dịch Chi dưới thời Võ Hậu nên bị đày đi Lĩnh Nam (tỉnh Quảng Tây). dịp này ông làm bài thơ “Nam hành biệt đệ” để từ biệt em mình)

Quả là kẻ tám lạng người nửa cân, không ai nhìn ai. Thanh Nguyên nhàn nhã cắn miếng bánh, cứ tình hình này thì không đến lượt nàng phải vắt óc suy nghĩ. Tiêu Lam cố tình thể hiện như vậy thì cũng dễ hiểu, vì mục đích của cô nàng là vào cung, càng nổi bật thì cơ hội càng cao. Tuy không hài lòng lắm với hành động cướp lời của nàng, nhưng vì bài thơ quá hay nên mọi người cũng đành im lặng, không phản đối.

Đọc xong, nhìn phản ứng tán thưởng của mọi người, Tiêu Lam không thể nhịn nổi một nụ cười đắc ý, dù được che giấu rất kỹ nhưng khóe miệng nhếch khe lên đã bán đứng tâm tình vui sướng, kiêu ngạo của nàng ta.

Tới lượt Lâm Công Khanh ngồi kế La Viện Kỳ, giọng đọc không hàm chứa cảm xúc gì cả, nhưng ý nghĩa bài thơ thì quá đậm thắm.

Lộng gió xuân tươi gác giữa hồ,

Ly tình dây cuốn liễu quanh co.

Ong vàng ở mãi thành quen biết,

Từ già kêu vài tiếng liễu lo...

(Xa hồ Thượng Đình – Lê Nguyễn Lưu dịch)

(Bài thơ “Biệt hồ Thượng Đình” của nhà thơ Nhưng Dục)

Rồi đến Hồ Nhật. Anh chàng này cũng khá nổi bật, chỉ tiếc là Thanh Nguyên vốn chỉ chú ý đến nhóm người Tiêu Lam, nên không chú ý đến anh ta.

Hồ Nhật hơi bối rối, suy nghĩ một chốc mới đọc. (Bài thơ này là bài “Biệt nhân” của Vương Bột)

Khói sông mờ lãng đãng

Núi tịch mịch mù sương

Tiến bạn về sau bến

Ngẩn ngơ những dặm đường

(Nguyễn Hữu Vinh dịch)

(Trên sông dầy đặc sương mờ

Núi tịch mịch nhạt màu vì khói mây buông phủ

Tiến bác đi, ở ngoài bến phía nam

Bây giờ về ngơ ngẩn nhìn theo!)

“Hay. Rất hay” Bình vương khen ngợi. “Các vị đúng là nhân tài, trong một thời gian ngắn đã có thể sáng tác ra những bài thơ hay tuyệt như thế này”

Thanh Nguyên cười thầm trong lòng, trong bữa tiệc chia tay kiểu này, thế nào chả có những tiết mục văn vẻ, thơ ca chứ. Chỉ sợ ai cũng đã có sự chuẩn bị sẵn rồi.

Cuối cùng, chỉ còn mình Thanh Nguyên. Nàng nhún mày suy nghĩ, lắc đầu rồi thành thật trả lời: “Đành làm mọi người mất hứng vậy, trong thời gian ngắn ta không thể sáng tác ra một bài thơ cho ra hồn chứ đừng nói là những tuyệt tác như bốn vị. Xin thứ lỗi.”

Mọi người cũng không ý kiến gì, dù sao cũng không ai ưa nàng, trong lòng họ, nàng mãi chỉ là một tên bình dân, không ăn học gì, dù có vào tới vòng nào, thì trong tiềm thức, ấn tượng của họ về nàng sẽ không thay đổi. Địa vị đáng sợ thế đấy, thân phận đại diện cho tất cả mọi thứ về bạn, từ học thức, phẩm chất đến tính cách. Một anh nông dân thì luôn phải gánh theo cái mác lạc hậu, quê mùa. Còn một người giàu có thì sẽ không bao giờ bị nghi ngờ là kẻ cắp, bởi đơn giản, họ có địa vị.

Như mọi khi, Kỳ vương châm chọc, đây gần như trở thành thói quen của hắn: “Cũng đúng. Người thì biết cái gì. Thứ ái nam ái nữ.”

Trong lúc mọi người vẫn không hiểu ái nam ái nữ là sao, Thanh Nguyên lại tỏ ra vô tội: “Ta đâu có”

“Còn không nhận, người đã hôn...” rồi im bật, sợ lỡ lời nên im luôn, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi không thèm nhìn nàng nữa.

Thanh Nguyên cười cười, tên nhóc này dễ thương thật đấy.

Thụy vương nhìn nàng chăm chăm, như con thú đang nhìn miếng mồi của mình vậy. Một ánh mắt thật đáng sợ.

Bình vương đứng dậy, vỗ tay hai cái, lập tức có một đoàn người hầu bước vào, dọn các món ăn ra. Mọi người cầm một cái khay đựng ba đĩa thức ăn

khác nhau. Bàn nào cũng có một khay như vậy. Kể cả bàn của Thụy vương.

Thừa ăn vừa để lên bàn, những người hầu đó đã cầm một cây kim lên thử độc. Chắc đây là sự chuẩn bị của Kỳ vương.

Thanh Nguyên nhìn những món trong khay.

Một đĩa thịt cua, một đĩa trái cây, một đĩa canh có rải cánh hoa.

Nước Chung vốn là xứ nóng, núi cao bao quanh, không hề có biển. Vì vậy, những món hải sản được xem như của quý.

Bình vương tự hào: “Món này là món cua hấp muối, được chuyển trực tiếp từ Lục quốc về, ngựa phi nhanh liên tục không ngừng nghỉ trong nhiều ngày, chuyển về Phong thành mà cua vẫn còn sống. Món này có mùi thơm thanh nhạt, thịt mềm như tan ra trong miệng, rất bổ. Xin mời các vị thưởng thức.”

Kỳ vương giãn mày ra, có vẻ yên tâm vì không tìm thấy độc trong kim.

Tất nhiên là không thấy rồi, thịt cua vốn đâu có độc. Nhưng các loại hải sản đều giàu Protein và canci. Nếu trước hoặc ngay sau bữa ăn có hải sản ta ăn các loại hoa quả chứa nhiều acid tanic như nho, cam, quýt,... sẽ làm mất đi chất dinh dưỡng của hải sản. Ngoài ra hoa quả ăn cùng với hải sản còn có tác dụng kích thích nhu động ruột gây đầy bụng, nôn mửa, tiêu chảy.

Thật trùng hợp, trên bàn có một đĩa cam.

Nhưng dù sao cũng không gây chết người. Cả trong bát canh cũng không chứa độc. Nhưng dù sao nàng cũng không tin Thụy vương lại bỏ qua cơ hội này. Ngày mai, những người không dự thi vòng cuối sẽ bỏ về hết, năm người các nàng cũng chỉ ở lại dự thi một ngày. Mà muốn gây ra một trận chiến lớn thì phải giết thật nhiều người. Buổi tiệc đêm nay là cơ hội tốt nhất.

Nàng nhử mày nhìn vào bát canh. Bát canh trong suốt như nước, trên bề mặt có rải cánh hoa. Người Chung rất thích uống canh hoa. Họ cho rằng vẻ đẹp của hoa không chỉ để ngắm. Các vị phu nhân trong Tiêu phủ cũng rất thích món này. Nấu canh chung với đường, mật ong, sữa, và cánh hoa. Cánh hoa càng quý thì càng đắt tiền.

Bát canh này nấu chung với những cánh hoa màu đỏ, rất đẹp nhưng nhất thời Thanh Nguyên không nhớ ra là hoa gì.

Chợt nhìn thấy con mèo hoang chạy qua, Thanh Nguyên muốn đem bát canh cho nó uống thử. Nhưng chợt tỉnh táo lại, rút lại bàn tay cầm bát canh lại.

Trong một nơi xa hoa, sang trọng như vậy, xuất hiện một con mèo hoang thì thật vô lý. Vừa đúng lúc nàng muốn tìm cách thử độc, lại có ngay “đối tượng” xuất hiện. Không phải “Cầu được ước thấy”, quá mức thuận lợi sao? Hy vọng là do nàng quá đa nghi.

Nhưng sự thực là Thanh Nguyên đã nghĩ đúng.

Con mèo này thật sự là cái bẫy của Thụy vương. Hắn vẫn luôn nghi ngờ kế hoạch của mình đã có kẻ thứ hai biết. Nhưng vì đã lỡ leo lên lưng cọp, không kịp thời nghĩ ra một cách khác, lại không thể ra về tay không, hắn cũng không muốn dùng đến kế hoạch này.

Hắn nghĩ, nếu có kẻ nào đó biết được kế hoạch của hắn, chắc chắn sẽ tìm cách thử độc. Hắn đã bố trí rất nhiều người quan sát xung quanh, chỉ cần có kẻ nào quăng thức ăn cho mèo ăn, sẽ thủ tiêu ngay, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Tuy không ai “dính chương” cả, nhưng hắn vẫn có một linh cảm không lành.

Thanh Nguyên cảm thấy như đang có một cục gạch nặng tấn đê lên ngực.

Dù biết là sẽ có người chết, sẽ bị đầu độc nhưng lại đành bó tay, không làm gì được, trơ mắt ra nhìn.

Vận tung óc ra cũng không nhớ được đó là loại hoa gì, có cách thử độc nhưng cũng không dám thử. Uống thì chết, không uống, sau khi mọi người chết hết, chỉ còn mình nàng, thì cũng sẽ bị xem như là hung thủ. Và lại, nàng cũng không thể để mặc mọi người chết.

Nàng muốn đứng ra cảnh báo nhưng lại không có bằng chứng, không thể chứng minh trong canh có độc. Nàng cũng không chắc trong canh có độc không. Nhờ không có, thì chính nàng sẽ mang họa sát thân.

Nhưng dù trong lòng có bao nhiêu căng thẳng, gương mặt nàng vẫn rất bình thường. Đây là thành quả có được sau bao năm làm công tác PR, lúc nào cũng phải cười tươi dù trong lòng đang phát hỏa.

Bình tĩnh lại nào. Hít một hơi thật sâu, nóng nảy chỉ tổ hỏng việc.

Nàng vót cánh hoa lên, quan sát cẩn thận. Cánh hoa màu đỏ phiem hồng, hình trái tim, rất đẹp. Nhất định nàng đã thấy ở đâu đó rồi.

“Đây là hoa nước tôi trồng đó” giọng nói pha chút tự hào của Hồ Nhật vang lên.

Thấy vẻ ngần ngại của Thanh Nguyên, hắn cho rằng nàng là kẻ quê mùa, chưa từng thấy qua loại hoa như vậy.

“Hoa này mới được phát hiện ở khu rừng Cát Hòa nước tôi. Có mùi thơm đặc biệt, màu sắc đẹp và kiêu sa.”

Thanh Nguyên sững sốt: “Cát Hòa?”

“Đó là vùng rừng núi có khí hậu nhẹ nhàng, ẩm áp quanh năm. Nếu huynh đến đó một lần thì sẽ biết thế nào là chốn tiên cảnh. So với Cát Hòa, Phong thành chỉ là nơi trần tục” khí thế kiêu ngạo, không thêm nề mặt ai cả. Nhưng Thanh Nguyên vẫn đang tập trung suy nghĩ, không thêm so đo.

“Thế người nước huynh có ăn thử cánh hoa này bao giờ chưa?”

“Chúng tôi chỉ mới phát hiện loại hoa này gần đây thôi. Và lại, Trần quốc chúng tôi yêu mến vẻ đẹp của hoa, làm sao có thể làm ra cái việc man rợ như nuốt chửng, nhai nát cánh hoa chứ?” lắc lắc đầu tỏ vẻ ghê tởm.

Vậy thì đúng rồi.

Thanh Nguyên chưa kịp làm gì, đã thấy có nhiều người lần đường ra. Có người chỉ nôn mửa. Có người đau bụng dữ dội.

Kỳ vương không tỏ vẻ bất ngờ cho lắm, chỉ có sự tức giận: “Lập tức gọi đại phu ngay”

Bình vương thì hết sức ngỡ ngàng: “Người đâu, khiêng các vị khách về phòng nhanh. Văn Sinh, mau. ....”

“Đề yên đó cho ta” tiếng quát tháo, ra lệnh vang dội của Thanh Nguyên khiến mọi người sững sốt, dừng lại ngay. Giống như sư tử đầu đàn ra lệnh cho các con sư tử khác trong đàn. Động tác dừng lại đó, tự nhiên như phản xạ không điều kiện, nhanh đến nỗi họ không biết mình đang nghe theo lệnh nài, giống như thần tử thì phải nghe lệnh vua. Đó là bậc khí thế của Đế vương chỉ hậu.

“Lương Quan. Mau đem sữa lại đây.” Lương Quan lập tức chạy đến khu vực nhà bếp, lấy hai thùng sữa lớn ra.

“Càng di chuyển thì càng mất thời gian, càng làm chất độc lan ra nhanh hơn. Các người hãy sắp xếp những người có triệu chứng nhẹ, nặng vào hai chỗ khác nhau. Những người nhẹ hơn thì chỉ cần chờ đại phu tới. Người bị nặng hơn thì lập tức dùng sữa bò súc miệng liên tục, nhớ là phải liên tục và không được di chuyển đi đâu cả. Súc đến khi họ nôn ra. Nhanh”

Những người hầu đưa mắt hỏi ý kiến các vị vương gia. Kỳ vương gật đầu cho phép, bọn họ nhanh chóng làm theo lời nài. Văn Sinh bình tĩnh đến gần xem xét tình trạng của nạn nhân. Thụy vương liếc nhìn Thanh Nguyên chăm chăm, vậy ra là tên này. Thanh Nguyên cũng không thêm để ý hấn, chỉ lo cấp cứu cho nạn nhân.

Những người còn lại thấy có người bị trúng độc, cũng không hề hoảng loạn, chỉ buông hết thức ăn xuống, đứng qua một bên. Họ đều là những người đã quen với sóng to gió lớn, trúng độc cũng không phải chuyện lớn lao gì.

Thanh Nguyên kiên nhẫn đổ sữa vào miệng một người đàn ông đang co giật liên tục. Người đó chỉ nôn sữa chứ không nôn thức ăn. Bãi nôn dơ bẩn hôi tanh nóng nực dính vào áo Thanh Nguyên, nhưng nàng vẫn không nề hà gì, tiếp tục dứt, động viên: “Cố lên. Huynh còn trẻ như vậy, một bụng kinh thì tài vẫn như vậy, chưa kịp thi thố, trở tài với đời mà đã chết thì uổng lắm. Mạng của huynh nằm trong tay huynh đấy”

Mồ hôi dính lấm tấm trên trán nàng.

Những người xung quanh nín thở nhìn theo từng động tác của nàng.

Sau gần một canh giờ vật vã, cuối cùng cũng xử lý xong. Có hai người chết và tám người vẫn bị hôn mê.

Thanh Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Những điều nàng có thể làm, chỉ có nhiều đó.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (19)

Những người còn lại được đưa vào một căn phòng lớn.

Những tách trà được bưng lên.

Một thư sinh Nam quốc châm biếm: “Coi chừng có độc đấy. Trên đời này đúng là không thể tin ai được mà.”

Mọi người không ý kiến gì, nhưng rõ là họ khá e dè, không dám uống nữa.

Bình vương đen mặt lại, nhưng giọng vẫn ôn nhu: “Đây là lỗi của ta. Ta nhất định sẽ cho các vị câu trả lời hợp lý nhất.”

“Đây là đạo đãi khách của Chung quốc sao?” một tiếng nói khác lại vang lên. Bình vương chưa kịp trả lời, giọng Tiêu Lam đã vang lên: “Trần Thanh Nguyên. Ta thấy hình như huynh đã biết trước rồi thì phải?”

Lúc này, mọi ánh mắt đều tập trung về phía nàng.

Văn Sinh đưa ra một câu hỏi không hợp hoàn cảnh: “Tại sao lại dùng sữa bò? Huynh biết họ trúng độc gì, phải không?”

Kỳ vương không nói gì cả, chỉ căn dặn người hầu chăm lo cho nạn nhân.

Bình vương cũng nhú mày suy nghĩ, nhưng nhận được, không hỏi.

Thanh Nguyên để tách trà xuống, từ tốn trả lời từng câu. “Sữa bò có tác dụng giải độc cấp tốc. Ta chỉ đột nhiên phát hiện ra trong món ăn có độc, nhưng không ngăn cản kịp thời. Vì biết trước nên không bắt ngờ là chuyện đương nhiên.”

“Quả nhiên là có độc. Thức ăn là do chính các vị chuẩn bị. Hai vị vương gia giải thích sao đây?” Hồ Nhật thừa dịp công kích.

“Không, đây chỉ là một sự cố thôi. Mà nếu thực sự là một âm mưu thì chính Trần quốc các người mới phải giải thích đây” Thanh Nguyên thông thả lấy chiếc bánh đậu xanh lên ăn, cả buổi tối vì quá căng thẳng, nàng không ăn được gì cả.

“Liên quan gì đến nước ta chứ?”

Nàng đặt chiếc bánh xuống, lấy giọng nói một hơi: “Lúc này chúng ta đã thử độc rồi, hoàn toàn không có. Vậy thì chứng tỏ Chung quốc vô can.”

“Chẳng phải người nói là thức ăn có độc sao?” lần này là câu hỏi của Kỳ vương. Nói rồi, hắn chỉ muốn căn lười cho xong. Tự dung tự đi làm khó mình, đúng là “Vác đá tự đập chân mình” Đàng ra câu này phải do những người nước khác, chống đối Chung quốc hỏi chứ.

Bình vương liếc xéo cậu em trai bộp chộp của mình. Phụ hoàng nói đúng, tính cách nóng nảy, không biết suy nghĩ sâu xa của hắn chỉ thích hợp làm Tướng, tuyệt không phải nhân tài làm Vương.

Thanh Nguyên đáp: “Đúng là có độc thật nhưng đây là “loại độc đặc biệt”. Chất độc này chỉ tiết ra khi kết hợp hai món cua và trái cây. Nếu ăn riêng từng món thì không sao. Đó là lý do không tìm được chất độc trong thức ăn. Tuy nhiên, chất độc này cũng lắm chỉ gây nôn mửa, đau bụng, tiêu chảy. Nguyên nhân gây chết người chính là nằm trong bát canh, chính xác hơn là những cánh hoa trong canh. Hoa này có độc tính cực kì cao, gây chết người. (Bật mí với các bạn, đây là hoa trúc đào. Một trong những loài hoa độc nguy hiểm) Những người bị nôn mửa nhẹ là do độc trong cua và trái cây. Người chết thì do độc trong hoa. Hoa này vẫn chưa có tên, và hình như được trồng ở núi Cát Hòa bên Trần quốc thì phải. Tuy nhiên, ta tin quý quốc không phải có âm mưu hạ độc. Bởi loại hoa này chỉ mới được tìm thấy gần đây, Trần quốc cũng chưa biết gì về độc tính của nó. Hương thơm của nó không gây hại, nhưng lá, cây, rễ đều có độc, hơn nữa là kịch độc. Thiết nghĩ, nếu nói Chung quốc cố tình hạ độc, thì Trần quốc không phải càng đáng nghi hơn sao?”

Hồ Nhật cứng họng.

Bình vương chớp lấy thời cơ, xoa dịu mọi người: “Ta cam đoan đây chỉ là sự hiểu lầm thôi. Chúng tôi chưa bao giờ muốn làm tổn hại tình bang giao các nước.”

Hồ Nhật bực tức hừ một tiếng, không biết phải cãi thế nào nữa, bởi hoa này quả thật được chuyển từ Trần quốc sang.

“Đây là sơ suất của chúng tôi, thật lòng xin lỗi các vị, bây giờ cũng đã khuya rồi, xin mời các vị về phòng nghỉ trước. Để chúng tôi xử lý mọi việc còn lại.”

Kỳ vương cúi đầu xuống tạ lỗi, giọng điệu rất chân thành. Đến nỗi Thanh Nguyên cũng phải giật mình. Nàng luôn cho rằng gã này là một tên tính tình cực kỳ kiêu ngạo, trẻ con, không ngờ hắn cũng là người biết co biết giãn đúng lúc.

Đã giải thích đến nước này rồi, cũng không còn có để làm khó nữa, mọi người kéo nhau về phòng ngủ. Phòng khách đông đúc chẳng mấy chốc chỉ ba vị vương gia, Văn Sinh, La Viện Nghi và Thanh Nguyên.

Đúng lúc Thanh Nguyên định cáo lui, La Viện Nghi liếc xéo Thanh Nguyên, hỏi: “Lúc này có quá nhiều người, ta không tiện hỏi nhưng hình như người đang cố lảng tránh vấn đề thì phải? Tại sao lại có sẵn nhiều sữa bò trong bếp như vậy? Người nói chỉ tình cờ phát hiện thức ăn có độc, không kịp ngăn cản, nhưng tại sao trong bếp lại thủ sẵn sữa tươi. Có thật là người chỉ tình cờ phát hiện không? Hoặc giả ngay từ đầu người đã biết trước, bởi chính người là kẻ dựng nên mọi chuyện?”

Dường như tất cả ánh mắt trong phòng đều tập trung lên người nàng. Đúng là có quá nhiều sơ hở. Thụy vương vẫn nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt thù hận pha chút hứng thú.

Thanh Nguyên trừng mắt nhìn cô nàng, nhếch mép cười khinh khỉnh: “Cô nghĩ mình là ai mà lại có giọng điệu bẽ trên như thế? Nên nhớ ta không phải là người Lê, mà nơi này cũng không phải là Lê quốc để cô giương oai điệu võ thế đâu. Cùng lắm cô chỉ là quốc khách của chúng tôi, lấy quyền gì mà bắt ta trả lời chứ? Nên biết tự ý thức thân phận của mình”

“Người dám vô lễ với.” La Viện Nghi giờ tay lên, bàn tay vừa đến sát má phải của Thanh Nguyên thì bị nắm lại.

“Đồ vô lại. Bỏ tay ra, người dám dùng bàn tay dơ bẩn đó mà chạm vào ta ư?” cô ả thét lên, giọng vô cùng chanh chua đánh đá, chẳng có tí phong thái tài

nữ nào.

La Viện Kỳ mĩa mai: “Tài năng thì bất chước, đua đòi học theo được. Nhưng khí chất thì không. Một kẻ đánh đá thì có cố gắng cách mấy cũng không thành tài nữ.”

“Ngươi...”

Kỳ vương khẽ lắc đầu, hấn ngán nhất là những cô nàng thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, bướng bỉnh kiêu này.

Thấy vẻ chán ghét, sừng sờ của mọi người, La Viện Nghi giặt mạnh tay ra, trừng ánh mắt hình viên đạn về phía Thanh Nguyên, răng nghiến kèn kẹt muốn trợn cả hàm.

Bình vương quát : “Trần Thanh Nguyên, không được vô lễ với quốc khách như vậy. Mau trả lời câu hỏi của La cô nương.”

“Đạ. Trước đây ta từng theo học một vị danh y một thời gian, từng thấy qua loại hoa này, cũng biết được tác hại của cua và trái cây. Ta có sở thích uống sữa tươi mỗi tối, nên có nhờ người hầu mang ít sữa tươi, không ngờ lại có công dụng. Chỉ đơn giản là trùng hợp thôi. Biệt viện này không phải của ta, thức ăn cũng không phải do ta chọn, làm sao có thể hạ độc được. Và lại, nếu ta là kẻ chủ mưu, sao ta lại mất công cứu sống người, để rồi mình trở thành đối tượng bị nghi ngờ chứ.”

Dù câu trả lời không quá thuyết phục nhưng đúng là nàng không có động cơ gây án.

Và dù tức điên lên nhưng La Viện Nghi đành kéo về phòng giam nhắm con giận.

Thụy vương nhìn nàng rất lâu, phải nói là ánh mắt hấn chưa bao giờ rời khỏi nàng, hấn đang phân vân phải xử lý nàng thế nào đây. Kế hoạch dày công nghiên cứu bao lâu nay đã bị phá một cách lằng xẹt. Đành phải gác lại âm mưu nuốt trọn Chung quốc. Hấn thật sự muốn đâm chết nàng, nhưng giết một kẻ thông minh, được việc như vậy thì quả là đáng tiếc.

Cuối cùng, mọi người bỏ đi hết, chỉ còn Kỳ vương vẫn chần chừ chưa đi. Nàng biết hấn có việc muốn nói với nàng, cũng biết việc đó là gì.

Nàng vừa đến gần hấn, hấn đã lùi lại theo phản xạ ngay, tránh nàng như tránh rắn độc. Thanh Nguyên cười rộ lên: “Ta không “truyền tin” nữa đâu, huynh khỏi sợ.”

Vừa nghe đến đó, sắc mặt Kỳ vương đã đen lại. Sợ hấn phát hỏa, Thanh Nguyên không dám đùa nữa, vội nói: “Ta biết huynh muốn nói gì, ta sẽ hết sức cẩn thận. Ta cũng không thấy bất tiện nếu huynh cho người giám sát, bảo vệ ta.”

Rồi nhanh chóng lĩnh đi mất.

Phong thành đang vào tháng có khí hậu mát mẻ, dễ chịu nhất, trăng đêm này rất tròn và sáng, những ngôi sao tỏa ánh sáng khiêm tốn xung quanh trăng. Tiếng người gác đêm vang lên lạnh lạnh phá tan màn đêm: “Cẩn thận củi lửa, đề phòng đạo tặc”

Thụy vương ngồi gác cầm bên bàn làm việc. Lông mày nhíu lại, mắt vẫn nhắm. Tiếng gõ cửa vang lên, không chờ nhận được sự đồng ý của chủ nhân, một người phụ nữ bịt kín mặt đã bước vào phòng: “Vương gia, chủ nhân sai ta đến hỗ trợ ngài. Kế hoạch tiến hành như thế nào rồi ạ.” giọng nói lạnh lùng, vô cảm thốt lên trong màn đêm lạnh lạnh, tối tăm này nghe càng lạnh lẽo hơn.

“Nói với Mạc Tuấn là kế hoạch đã thất bại, phải dời mọi việc lại.” Thụy vương vẫn không thèm mở mắt.

“Thất bại? Chủ nhân đã tốn nhiều công sức thiết lập, mọi việc đâu vào đấy sao có thể thất bại được. Ngài ăn nói sao với chủ nhân đây”

“Lạc Quế Ngọc, chớ có vô lễ, đừng tưởng là người của hấn thì ta không làm gì được cô.”

Quế Ngọc không thèm để ý tới sự uy hiếp của Thụy vương: “Ta là người của chủ nhân, ngoài chủ nhân ra ta chẳng sợ ai cả. Ta chỉ muốn biết mọi việc là như thế nào để báo lại với chủ nhân thôi. Tại sao lại thất bại?”

Thụy vương khẽ cười: “Bây giờ ta đang hợp tác với Mạc Tuấn. Ta sẽ không giết một người nào của hấn dù cho người đó chỉ là một kẻ không vó chút phân lượng nào như ngươi. Nhưng ngươi nên nhớ cho kỹ, dù ở Lê quốc hấn có là hoàng tử. Nhưng ở Lạc quốc, ta là vương gia, hấn là thần tử. Ta là bề trên, hấn là kẻ tôi tớ. Hãy nhớ kỹ điều đó.”

Những lời của hấn như những nhát dao đâm vào lòng nàng. Cho dù ngày đầu tiên đi theo người đàn ông đó, nàng cũng biết mình chẳng là cái đinh gì trong lòng hấn, nhưng khi chính tai nghe điều này, nàng vẫn cảm thấy như bị xát muối vào tim.

Nàng cố gắng bình tĩnh, lặp lại câu hỏi: “Ta chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Có kẻ thọc gậy bánh xe.”

“Có cần xử lý hấn không?”

“Không. Sự việc đã thất bại, giết hấn cũng không cứu vãn được gì. Ngược lại, ta thấy hấn là một kẻ thông minh, giữ hấn lại, mai này tất hữu dụng.”

“Ngài không sợ này hấn sẽ trở thành mũi dao đâm ngược chúng ta sao?”

“Hấn không xứng. Cứ tạm thời gác mọi việc trước đi. Bây giờ cuộc nội chiến của họ vẫn chưa diễn ra, vẫn còn thời gian để chuẩn bị thêm một kế hoạch khác. Người cứ về Lục quốc trước đi. Chẳng có việc gì cần người ở đây đâu.”

“Kẻ phá hoại đó là ai?”

“Trần Thanh Nguyên”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thiên Hạ Độ Nhất Tài Tử (20)

Sáng mai là ngày diễn ra vòng năm, cũng là ngày kết thúc Thi hội. Cuộc thi tưởng như hết sức bình thường và đơn giản này, lại ẩn chứa biết bao âm mưu, thủ đoạn chính trị.

Cục diện bây giờ rõ là chiến loạn từ trong ra ngoài.

Lương Quan đứng bên cạnh nhìn Thanh Nguyên đang ngồi thất thần nhìn chăm chăm vào tờ giấy để trên bàn. Tờ giấy vẽ ba vòng lồng vào nhau. Trung tâm của ba vòng tròn đó là một quân cờ màu đen. Hấn chẳng hiểu gì cả.

"Đây là Chung quốc" Thanh Nguyên chỉ vào quân cờ đen.

Lương Quan giật mình: "Sao ạ?"

Không để ý tới vẻ khó hiểu của Lương Quan, Thanh Nguyên chỉ vào ba vòng tròn đang bao vây quân cờ, nói: "Vòng tròn thứ nhất chính là nội chiến của Chung quốc. Cuộc nội chiến này tất sẽ xảy ra, và nó sẽ trở thành một vòng tròn lớn kìm hãm, hay thậm chí sẽ hủy diệt nước Chung. Nội không yên, ngoại tất loạn, bốn nước còn lại đang canh chừng chúng ta như hổ rình mồi. Nội chiến vừa kết thúc, họ sẽ nhảy vào xé xác Chung quốc ngay. Đó là cái vòng lớn thứ hai. Còn cái vòng lớn nhất đang bao vây chúng ta, chính là những nước bên ngoài. Xuân quốc cực kỳ hung tàn, hiếu chiến, tham lam, chỉ cần thống nhất được phía Tây, họ sẽ dòm ngó đến những phía còn lại, mà đầu tiên là phía Bắc - nơi có năm nước chúng ta. Chung quốc thoát nhìn thì thật thái bình, nhưng người sáng suốt ai cũng thấy, nơi này sắp thành một chiến trường lớn."

Nói xong, nàng ngừng đầu nhìn Lương Quan đang trầm ngâm suy nghĩ lời nàng.

"Biết sao ta nói với huynh những lời này không?"

Lương Quan thành thực lắc đầu.

"Ta muốn giúp Tông đế leo lái Chung quốc đột phá ba cái vòng tròn này. Dĩ nhiên ta cũng có mục đích riêng của mình. Những việc ta sắp làm đều hết sức điên rồ, ngu ngốc và cực kì nguy hiểm, thậm chí không chỉ có ta mà tất cả những người xung quanh đều sẽ bị liên lụy. Huynh là trợ thủ duy nhất mà ta có. Ta nói điều này cho huynh biết không phải cho huynh cơ hội rút lui. Con người ta không phải kẻ tốt bụng gì. Ta cứu huynh là có mục đích của mình, "Làm ơn há dễ mong người trả ơn" (Câu này trích trong "Lục Văn Tiên") chỉ có trong sách thôi. Huynh không còn đường lui đâu. Ta chỉ không muốn có ngày huynh chết mà không hiểu tại sao mình chết. "Nghĩ người thì không dùng, dùng người thì không nghĩ", ta đã thành thật tin tưởng huynh, cũng mong huynh phải trung thành với ta. Ta tuyệt đối không chấp nhận sự phản bội!"

Có một chút lạnh lùng pha lẫn đáng sợ, khí thế bá đạo vương giả trên người nàng, Lương Quan hoảng sợ nhìn nàng như kẻ xa lạ. Ấn tượng về cô gái quyền rũ, lời đòi, có chút lảng lơ đã biến mất sạch.

Hấn gật đầu mà không thêm suy nghĩ nhiều. Hấn chẳng còn gì nữa, người thân, tương lai, bạn bè, đã mất hết. Chỉ còn nàng, cho dù chỉ là lợi dụng, hấn cũng cam tâm tình nguyện. Ít ra ở bên nàng, hấn có cảm giác vẫn còn người thân, vẫn còn người để hấn quan tâm, vẫn còn người cần hấn.

Thanh Nguyên hài lòng gật đầu: "Tốt. Bây giờ hãy tìm cách bí mật nhắn với Kỳ vương là ta muốn biết tất cả mọi thứ về "kẻ ở Mẫn thành", hấn sẽ tự hiểu. Huynh không cần đến Kỳ phủ đâu, người của Kỳ vương đang bao vây đây rầy nơi này, chỉ cần ra nói với họ là được. Sau đó đến Huỳnh phủ, nhắn với Huỳnh tam gia hãy dồn hết tiền bạc đặt một ván cuối vào Lâm Công Khanh. Huynh giúp ta tổng kết số tiền mặt chúng ta đang có, ngày mai, khi Thi hội sắp kết thúc, đặt cược tất cả vào hấn."

Sau một canh giờ Lương Quan mang theo một bức thư trở về. Thanh Nguyên chăm chú đọc bức thư rất lâu, rồi lấy giấy viết ra, viết một bức thư đưa Lương Quan: "Chuyển cho Lâm Công Khanh. Huynh về phòng nghỉ được rồi."

Nửa nén hương sau, một tiếng gõ cửa vang lên. Thanh Nguyên lẩm bẩm "Nhanh như vậy sao."

"Vào đi"

Lâm Công Khanh bước vào. Sắc mặt hắn rất xấu. Vừa bước vào cửa, đã ném tờ giấy lên bàn, quát khê: "Thật ra ngươi muốn gì?"

Gió thổi bay tờ giấy, trên đó chỉ ghi một cái tên "Lý Huệ Trâm"

Thanh Nguyên rót trà vào tách. "Uống tách trà đã. Làm gì mà nóng nảy thế"

Hắn gạt phăng tách trà xuống đất, chiếc tách tan tành. "Thôi ngay đi. Huynh muốn gì? Làm sao huynh biết được chuyện này"

Nàng bình tĩnh đặt tách trà của mình xuống, con giận của hắn chẳng nhằm nhò gì với kẻ xã giao lão làng như nàng.

"Được. Người ngay thì không nói lời vòng vo. Ta muốn huynh giúp ta một chuyện, huynh có thể gọi là uy hiếp, nhưng ta thích gọi là hợp tác hơn, bởi cả hai ta đều có lợi."

"Ta sẽ không để huynh uy hiếp ta đâu." Lâm Công Khanh lạnh lùng đáp trả.

"Lý Huệ Trâm là mẹ huynh? Bà ấy đã dùng mọi cách để giúp huynh có địa vị như này hôm nay, huynh đành lòng đạp đổ mọi thứ huynh có sao? Và lại, ta đã nói không phải là uy hiếp bởi đâu phải chỉ mình ta có lợi."

Những lời của nàng như một nhát đánh vào đầu hắn và những chuyện xưa cũ chợt hiện ra như một thước phim

Năm đó hắn còn rất nhỏ, nhưng cũng nhận thấy sự kì thị chán ghét của người trong làng dành cho mẹ con mình. Họ gọi mẹ hắn là đồ lăng lợ, hắn là đồ con hoang.

Những lúc như vậy, mẹ chỉ mỉm cười, nắm tay hắn bỏ đi.

Rõ ràng bà đã có thể phá bỏ hắn đi, rồi sống một cuộc sống bình thường như bao người khác. Nhưng bà chọn cách giữ hắn lại, giữ lại biết bao si nhục, khinh bỉ của người đời. Bà chưa một lần oán hận hắn, bà luôn giành những thứ tốt đẹp nhất cho hắn, dù trong lúc cùng quẫn nhất bà cũng chưa từng một lần có ý nghĩ bỏ rơi hắn.

Hắn nhớ người mẹ có đôi bàn tay chai sạn gầy guộc đó, đã quỳ xuống dập đầu cầu xin hắn, xin hắn đừng nhận bà là mẹ, mẹ của hắn là Lâm phu nhân cao quý. Ngay cả lúc hấp hối trên giường bệnh, di ngôn của bà cũng là mong hắn đừng để tang bà, kéo người khác nghỉ ngơi.

Hắn không thể để bao công sức của mẹ đổ sông đổ biển.

Nhìn sự đau đớn trên mắt hắn, Thanh Nguyên biết hắn đang dao động. Dù sao đã nắm được gót chân Asin rồi thì sợ gì không đổ chứ (Asin là một vị anh hùng Hy Lạp. Nhược điểm duy nhất của anh là gót chân, nơi chưa được tắm nước thánh)

Lâm Công Khanh ngồi xuống ghế dành cho khách, giọng nghèn nghẹn hỏi: "Muốn ta làm gì?"

Thanh Nguyên cười tươi: "Ta thích những kẻ thức thời. Huynh biết không, ta vừa cứu huynh một mạng, và đang cho huynh một cơ hội trả thù đây"

"Cứu ta?"

"Huynh hãy nhớ lại xem, tại sao huynh lại được tham dự cuộc thi này. Huynh có tài, nhưng so với Phan Quân, hay Từ Kiến thì rõ ràng không bằng. Tại sao họ đều "bận rộn" không thể đi được đúng lúc đến vậy?"

Lâm Công Khanh nhíu mày, đúng là chuyện này quá trùng hợp. Từ Kiến cáo bệnh, Phan Quân sang Trần quốc học tập, thế là hắn được chọn thay thế. Hắn linh cảm có cái gì đó không ổn nhưng không biết là gì?

"Huynh nghĩ xem, ta có thể điều tra ra chuyện này chẳng lẽ Thụy vương không thể. Huynh thực sự cho rằng chuyện hạ độc trong bữa tiệc chỉ là trùng hợp thôi sao. Chỉ cần nghĩ đến việc huynh là người gốc Chung, với âm mưu hạ độc trên đất Chung thì huynh sẽ hiểu ngay"

Lâm Công Khanh sửng sốt, hắn gần như không thể tin vào những gì mình vừa nghĩ ra: "Tại sao?"

Thanh Nguyên lắc đầu: "Cả hai ta đều biết tại sao mà. Huynh đã có sẵn đáp án, chỉ là không thể tin nổi nên cần một người giúp huynh khẳng định thôi. Chính trị là như thế, không từ thủ đoạn, những tài tử suốt ngày văn thơ với sách vở như huynh sẽ chẳng bao giờ hiểu và cũng chẳng cần hiểu đâu. Huynh chỉ cần giúp ta một việc, ta sẽ im lặng, bí mật của huynh vĩnh viễn sẽ là một bí mật"

"Việc gì?" giọng nói hết sức căng thẳng

"Không cần căng thẳng thế đâu, ta đâu có bắt huynh lên núi đao xuống biển lửa. Huynh chỉ cần dành giải trong vòng thi ngày mai là được."

"Ngươi....." hắn bị điên hay sao?

"Ta không điên đâu. Ta biết huynh là người thông minh, huynh cũng hiểu nếu đoạt giải nhất thì sẽ không bao giờ được trọng dụng (Tại sao thì trong những chương trước có nói đến rồi, thắc mắc gì mời các bạn xem lại), cùng lắm chỉ có cái hư danh. Ngay từ đầu, huynh chỉ muốn vào đến vòng này rồi rút êm thôi chứ gì? Nhưng huynh có nghĩ đến, huynh có gốc Chung quốc, dù Lục vương có coi trọng huynh, Thụy vương sẽ bỏ qua sao? Lục vương đã già, ai cũng ngầm hiểu Thụy vương sẽ là người kế vị. Với tính đa nghi như hần, liệu huynh sẽ có đất sống trong triều đình Lục quốc sao? Hơn nữa, theo ta biết, cuộc sống của huynh trong Lâm phủ cũng không tốt đẹp gì, Lâm tướng quân thường xuyên xa nhà, huynh lại không phải con ruột nên Lâm phu nhân cũng không yêu thương gì, bà ta luôn hà hiếp mẹ con huynh. Huynh muốn làm quan lớn cũng chỉ để trả thù bà ta thôi, đúng không? Chẳng thả huynh hãy dành danh tiếng về cho mình, có vậy, Thụy vương mới tha cho huynh, bởi hần nghĩ huynh chỉ là kẻ tham danh tiếng, không phải kẻ có thể gây sự uy hiếp cho hần."

"Tại sao ta phải làm vậy?" hần ngờ ngạc hỏi, dù cũng được xem là kẻ thông minh nhưng sao năng càng nói hần càng nghi ngờ trí tuệ của mình thế này.

"Trả thù và kiếm lợi ích cho mình. Lục vương có bốn người con trai. Đại vương tử thì chết trên sa trường, nhị vương tử là kẻ vô dụng, chỉ biết ăn chơi, đàn đúm. Cuộc chiến giành ngôi báu chỉ còn Tam vương tử Thụy vương và tứ vương tử Linh vương. Thụy vương chiếm ưu thế hơn, nhưng võ kịch chưa hạ màn thì vẫn chưa biết ai là chân mạng thiên tử. Thử nghĩ xem, nếu huynh phò tá tứ vương tử giành được ngôi, chẳng những sẽ trở thành bậc công thần khai quốc mà còn trả thù được Thụy vương. Lợi ích rõ ra đây, sao gọi là uy hiếp."

Lâm Công Khanh không trả lời, chỉ ngồi chònh cằm suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng, hần mở miệng: "Làm vậy thì huynh được lợi gì?"

Thanh Nguyên đứng dậy đến bên cửa sổ, dùng tay đùa nghịch với con chim vành khuyên trong lồng: "Ta luôn tâm niệm một điều, trên đời này không ai cho không biếu không cái gì. Dĩ nhiên, ta cũng có lợi ích của mình. Ta cũng như huynh thôi, nhưng người ta cần phò tá là Tông đế. Như huynh đã thấy, Thụy vương đang muốn gây chiến, trong tình hình nội loạn, quân lực chia năm sẽ bầy như bây giờ, Chung quốc vốn không có khả năng chống đỡ. Chỉ còn cách dẹp yên nội loạn, tập trung binh lực lại, mới hy vọng có đường sống. Ta cần thời gian trì hoãn kế hoạch thôn tính của Thụy vương, mà cách tốt nhất, là tạo nên một cuộc tranh giành quyền lực ngay tại Lục quốc. Kẻ thù chung của hai ta là Thụy vương, sao không cùng nhau bắt tay tiêu diệt hần chứ? Kẻ thù của kẻ thù là bạn mà."

Lâm Công Khanh thốt lên: "Nếu vậy thì..."

Thanh Nguyên biết ngay hần muốn nói gì: "Lục quốc sẽ có tổn thất là sự thật. Nhưng đã là tranh giành quyền lực thì phải thế thôi. Chúng ta sẽ chắt chắt đối đầu với nhau, nhưng đó là chuyện sau này, chúng ta chỉ cần lo chuyện trước mắt thôi. Huynh không cần suy nghĩ nhiều làm gì, con người chỉ chọn đường sống, ta đang mở đường sống cho huynh đây."

Lại rơi vào im lặng, sau đó hần đứng dậy, quay đầu đi ra cửa, nói vọng lại: "Ta sẽ dành giải, mong người giữ lời."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử (21)

Hôm nay là ngày kết thúc một chặng đường phong ba tại Phong thành. Bắt đầu bước sang một trang mới gay go, phức tạp hơn, tất cả mới chỉ là nấc thang đầu tiên trên đường tìm về nhà của Thanh Nguyên.

Thời tiết hôm nay âm u, ẩm ướt, con người cũng trở nên uể oải mệt mỏi hơn. Người của Kỳ vương bao vây khắp phòng nàng từ sau khi kết thúc bữa tiệc, tin chắc là Kỳ vương cũng biết việc nàng bí mật gặp gỡ Lâm Công Khanh, mà Thanh Nguyên cũng không có ý muốn giấu diếm.

Lâm Công Khanh là một kẻ rất thông minh, xảo quyệt. Một chính trị gia tài năng. Nàng đã quan sát rất kỹ sắc mặt, biểu hiện của hần đêm qua. Ngay khi biết âm mưu giá họa của Thụy vương, hần chỉ bất ngờ, sửng sốt nhưng không hề có chút tức giận nên có của một kẻ bị lợi dụng. Bởi lẽ đối với hần, những thủ đoạn chính trị này không phải xa lạ, chính hần cũng là một tay gian hùng lão luyện trong vỏ bọc thư sinh. Có một kẻ như vậy phò tá, Linh vương sẽ làm nên chuyện lớn, thế nào Lục quốc cũng sẽ có một trận nội chiến gà bay chó sủa ra trò cho xem. Tranh giành quyền lực là một mầm mống hiểm họa mà bất kì triều đại nào cũng có. Chỉ khác ở chỗ, nó được phơi ra ánh sáng hay ẩn giấu trong bóng tối.

Vậy là tạm thời giải quyết được mối họa từ Lục quốc.

Thanh Nguyên ngồi ăn sáng với Lương Quan. Hai người đều không nói lời nào với nhau. Lương Quan không phải một người quá trầm lặng, nhưng không hiểu sao, cảm giác bên ngoài thanh bình và ấm áp đến nỗi hần không muốn phá vỡ. Không khí trầm lắng nhưng không gượng gạo, như hai người bạn lâu năm ngồi ăn một bữa với nhau, không cần nói một lời vẫn hiểu nhau, đích thực là "Quần tử chi giao đạm tựa thủy" (Quan hệ giữa quần tử nhạt như nước)

Thanh Nguyên suy nghĩ rất lung, nàng đang đi trên một sợi dây thăng, có thể té lộn cổ bất cứ lúc nào. Tuy hiện nay, Thụy vương không có động tĩnh gì, nhưng đó là do Kỳ vương ra mặt bảo vệ nàng, nếu hần cho rút người đi hết, tính mạng nhỏ bé của nàng có thể mất đi bất kì lúc nào. Bây giờ, nàng như cá trên thớt.

Nếu mọi chuyện thuận lợi như dự tính, Kỳ vương thực sự coi trọng nàng, đề bạt nàng vào một chức quan nào đó, thì sẽ thoát hiểm, dù sao Thụy vương cũng không thể lộ hành trong Chung quốc, không thể đuổi giết nàng về tận Hạo thành.

Nhưng nhờ hấn không ra tay, kết quả là không cần nghĩ đến, chỉ có hai chữ : Chết chắc.

Giống như rút hết gia tài của mình đặt một ván bài vậy, được ăn cả, ngã về không.

Thanh Nguyên rút một tờ giấy ra, vệt một vết mực vào đấy, hỏi: "Huynh có thấy cái gì không?"

Lương Quan giật mình, phải mất một lúc mới hiểu nàng đang hỏi mình, trả lời theo phản xạ: "Một vết mực."

Nàng cười, lắc đầu: "Sao huynh không nhìn ra đó là một tờ giấy trắng."

Lương Quan ngẩn ngơ, không hiểu dụng ý của nàng.

"Con người luôn bị bề nổi của sự việc hấp dẫn, mà không thấy phần chìm của nó. Ai cũng chỉ thấy vết mực đen mà không thấy tờ giấy trắng. Thế đấy"

Người thường luôn cho rằng đoạt giải nhất mới là kẻ tài giỏi, chỉ có người khôn khéo mới hiểu được phần chìm của vấn đề, đấy là đoạt giải cao chưa chắc đã là hay.

Cũng như người tinh ý thì thấy được tờ giấy trắng đằng sau vết mực, người bình thường đơn giản chỉ thấy vết mực.

Mạng sống của nàng nằm ở việc Kỳ vương là người tinh khôn hay đơn thuần.

Nếu suy nghĩ của hấn như người thường, thì nàng chết chắc. Hấn sẽ không bỏ công sức bảo vệ một kẻ "bất tài" như nàng.

Giờ Ngọ

Năm người được đưa đến một đại sảnh cực lớn, xa hoa, và rất lộng lẫy.

Tiêu Lam rất thoải mái, tự tin, mục đích của cô nàng vốn không phải là đoạt giải. Có thua cũng chẳng sao.

Hồ Nhật thì ngược lại, hết sức khẩn trương, hồi hộp. Có lẽ trong năm người, người duy nhất không có mục đích riêng khi tới nơi này, toàn tâm toàn ý đoạt giải, chỉ có hấn.

Vẫn bộ râu xấu xí, cùng điệu bộ đáng ghét của một tên vô lại. Về mặt phơi phới vui vẻ hoàn toàn đối lập với sự căng thẳng trong lòng. Một trong những quy tắc sống còn của chính trị là không bao giờ để người khác thấy được cảm xúc thật của mình, nhất là trên bàn đàm phán. Chính trị gia đều là những diễn viên tài năng, lúc nào cũng mang sẵn một chiếc mặt nạ thủy tinh.

Như mọi lần, La Viện Kỳ riu rít trò chuyện với Tiêu Lam, Lâm Công Khanh im lặng ngồi một góc trong phòng.

Lần này, không có vị giám khảo này như những vòng trước, họ được trực tiếp đưa dây nhà phía Bắc của tòa biệt viện, có năm căn phòng nằm kế nhau.

Tô Hào (Ai không nhớ anh này là ai thì xin mời đọc lại các chương trước) cầm một cái rương nhỏ làm bằng bạc, trên nắp khắc hình một đôi chim tình xảo.

Hấn đặt cái rương xuống bàn.

"Chúc mừng các vị đã vào được tận vòng này. Các vị đều là những nhân tài tinh hoa của năm nước, cho dù ai là người thắng thì cũng rất xứng đáng. Trước khi bước vào vòng thi, ta xin mạn phép giải thích quy tắc vòng này. Trong rương có năm tờ giấy ghi số thứ tự nằm căn phòng, giám khảo phòng thứ nhất là Bình vương, phòng thứ hai là Kỳ vương, phòng thứ ba là đại học giả Lý Tiễn, phòng thứ tư là Văn Sinh thần y, và phòng cuối là do Nam quận vương Chung Tuấn Thắng, em họ của đương kim thánh thượng làm chủ khảo. Các vị phải dùng tài biện luận của mình để thuyết phục các giám khảo. Sau khi hết thời gian, các giám khảo sẽ tự chọn ra người chiến thắng. Trong trường hợp có nhiều hơn một người được chọn, thì những người này sẽ tiếp tục tranh luận nhau để tìm ra người giỏi nhất. Xin mời các vị bốc thăm."

Người đầu tiên là Lâm Công Khanh, bốc trúng thăm số một. Sau là Hồ Nhật, phòng số năm. Tiêu Lam phòng số ba, La Viện Kỳ phòng số bốn. Cuối cùng, đến phần Thanh Nguyên.

Cô bước đến gần cái bàn, đút tay vào chiếc rương, mò mẫm một lúc, mới lấy ra một tờ giấy. Mở tờ giấy ra, trong đó viết số NĂM.

Có đến hai tờ thăm số năm?

Nàng giật mình trong giây lát rồi bình tĩnh quay sang bốn người phải sau, nói to: "Ta bốc trúng thăm số HAI"

Hồ Nhật bực mình: "Ai chẳng biết. Số hai là số cuối cùng, không phải nguoi thì là ai, có vậy cũng nói"

Thanh Nguyên cười cười, không để ý đến vẻ thù địch của Hồ Nhật.

Một trò tiêu xảo đơn giản. Vốn không hề tồn tại tờ thăm số hai. Nói cách khác, phòng số hai là phòng "đặc biệt" dành riêng cho người cuối cùng. Hơn nữa, tờ thăm cuối cùng được giấu trong một góc nhỏ trong rương, phải quờ quạng một lúc mới tìm được. Những người bốc thăm trước, theo tâm lý, sẽ cố bốc thật nhanh để tránh sự nghi ngờ không cần thiết. Chỉ có người cuối cùng, mới phải tốn sức để lục lọi tờ thăm. Như vậy, xác suất hai tờ thăm số năm lọt vào tay người khác hết, là rất thấp. Kẻ có thể nghĩ ra một cái bẫy nhỏ nhưng tinh xảo như vậy, thực không đơn giản.

Bốn người lại được đưa đến những căn phòng tương ứng với số thăm của họ. Khi lướt ngang qua Thanh Nguyên, Lâm Công Khanh thì thầm bằng giọng chỉ có hai người nghe thấy: "Nhớ phải giữ lời."

Nàng quay qua nhìn hắn, nhưng ánh mắt chỉ bắt kịp bóng lưng áo đen.

Không biết nên khen hắn tự tin hay mắng hắn tự phụ đây.

Nàng được một người hầu đưa đến trước cửa phòng thứ hai.

Đẩy cửa bước vào, đó là một căn phòng xa hoa tuyệt đẹp. Có một mùi thơm nhẹ nhàng của sách vở, mùi thơm đặc trưng của giấy.

Vật dụng trong phòng đều là thượng hạng, bàn gỗ quý, rèm che cửa bằng lụa. Phải nói là lụa ở Chung quốc còn quý hơn vàng, một khúc lụa còn đắt hơn cả một ngôi nhà.

Chỉ có quý tộc mới dám dùng lụa may áo mặc trong những dịp long trọng.

Vậy mà ở đây người ta lại dùng lụa làm rèm cửa. Đúng là kẻ ăn không hết người lần không ra.

Đi vào sâu hơn, thấy Kỳ vương ngồi trên ghế. Bên cạnh Kỳ vương là tên thị vệ hôm nọ. Chẳng hiểu sao, ánh mắt hắn luôn dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của nàng, đến nỗi bỏ quên cả những người xung quanh.

"Người bị bỏ quên" chán ghét mỉa mai: "Nếu người đã thích nhìn như vậy thì cứ nhìn cho hết giờ đi, tốt nhất là móc con mắt ra dán vào thân thể hắn để nhìn cho thỏa"

Thanh Nguyên giật mình, ra vẻ thông cảm. "Xin lỗi, xin lỗi, không người đàn ông nào thích người khác nhìn chăm chăm vào tình nhân của mình, ta hiểu mà, hiểu mà."

"Người..." đây là câu hắn nói nhiều nhất mỗi khi gặp tên này.

Tên thị vệ mỉm cười thú vị nhìn màn đấu khẩu của hai người.

Nàng bí mật quan sát gã này.

Gương mặt bình thường đến mức gặp rồi thì quên, nhưng đôi mắt lại rất sâu, rất hiểm, không thấy đáy.

Hắn cũng không khó chịu khi bị nhìn như vậy, rất tự nhiên mỉm cười nhìn lại nàng.

Màn trao đổi ánh mắt chỉ kết thúc khi bị Kỳ vương phá hoại.

"Chúng ta bắt đầu được chứ?"

Thanh Nguyên ngồi xuống chiếc ghế được sắp sẵn đối diện với Kỳ vương.

Thanh Nguyên xoay qua nhìn người thị vệ, rồi rất thân thiện quỳ xuống: "Xin bái kiến bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

Kỳ vương trở mặt ra, Tông đế cũng sững người, thu lại nụ cười, sắc mặt hết sức nghiêm túc, hỏi: "Sao người biết?"

Thanh Nguyên đứng thẳng người, phong thái kiêu ngạo, tự tin, không chút hoảng sợ, đáp: "Lụa là cực phẩm hảo hạng, chỉ dành riêng cho quý tộc. Chỉ có bậc vương tôn, quan lớn mới đủ khả năng dùng. Theo ta được biết, lụa được chuyển từ Song quốc ở phía Tây, qua hơn cả vạn dặm đường mới đến được Chung quốc. Mấy tháng nay Song quốc đang có chiến tranh, nguồn lụa chuyển đến nước ta ngày càng ít, giá trị càng liên thành. Chuyển hàng duy nhất năm nay chỉ có ba khúc, một khúc dành cho thái hậu, một khúc khác dành cho Lan phi và Hoàng hậu, khúc cuối cùng là của hoàng thượng. Bên ngoài ngài mặc một bộ áo bằng vải thô, nhưng đôi giày bằng lụa này đã tố cáo thân phận ngài."

"Nhưng đâu phải chỉ có mình hoàng thượng là được dùng lụa. Bản thân ta cũng đang mặc một bộ áo bào bằng lụa. Sao người không cho rằng đôi giày ấy do ta ban thưởng cho hắn." Kỳ vương kinh ngạc.

Thanh Nguyên lại thừa dịp mỉa mai: "Tất nhiên ta biết ngài hào phóng rồi, mỗi khúc lụa bằng một năm tiền sinh hoạt của một gia đình bình thường. Vậy mà ngài lại dùng để làm rèm cửa cơ mà. Nhưng đôi giày này làm bằng lụa tơ tằm, loại lụa cao cấp nhất, đắt tiền nhất. Vì nó được tạo ra bởi một loài sâu bướm chứ không phải tằm dâu. Người ta không thể nuôi loài sâu bướm này như tằm dâu được. Loại lụa này khác với những thứ lụa bình thường ở chỗ: bướm nở ra trước có thể làm hỏng các kén khác nên những sợi tơ dài tạo nên các kén đó sẽ bị đứt ra thành nhiều sợi ngắn hơn. Khi nuôi tằm dâu, người ta nhúng các nhộng vào nước sôi trước khi bướm hình thành hoặc xâu từng con một bằng kim nên cả kén còn nguyên sẽ được tháo ra thành một sợi dài liên tục. Nhờ vậy mà vải dệt từ loại lụa này sẽ chắc hơn, đẹp hơn. Lụa trên áo ngài chỉ là loại lụa bình thường, vậy mà lụa trên chiếc giày của thuộc hạ ngài lại là lụa thượng hạng. Hơn nữa, nghe nói loại lụa tơ tằm này mỗi năm chỉ sản xuất có năm mươi khúc, chỉ có hoàng tộc tôn quý mới được ngự dụng

Trùng hợp thay, ba khúc lụa được chuyển tới tháng trước, là lụa tơ tằm thượng hạng. Người có thể dùng loại tơ lụa may giày, lại thân thiết với Kỳ vương, vốn không có bao nhiêu."

"Giờ!" Tông đế tán thưởng. Tên này quả không tầm thường. Trong vòng thi cuối của một cuộc thi quan trọng như vậy, còn đủ tinh táo quan sát, phân tích tình hình như vậy, chỉ có những người có quả gan bằng sắt mới làm được.

"Vậy ngươi thử đoán xem, trăm sẽ hỏi ngươi câu gì"

Thanh Nguyên thân nhiên cười: "Ngài vốn không định hỏi gì cả, chỉ đến để thăm dò tiểu nhân thôi."

"Ngươi nghĩ rằng ngươi xứng đáng để ta thăm dò sao?" Tông đế hứng thú nhìn nàng.

"Vốn lúc đầu tiểu nhân cũng không tự tin lắm. Nhưng sự xuất hiện của ngài chẳng phải là câu trả lời rõ ràng nhất hay sao?"

Tông đế nhìn chằm chằm nàng. Hần phát hiện, nói chuyện với tên này thật sự rất thú vị.

"Đến đây nào, chúng ta chơi một ván cờ nhé. Nghe nói ngươi đã thắng Lâm Thông, chắc kì nghệ cũng không tầm thường đâu nhì."

"Tài thô học thiện, nhưng cũng mạn phép phụng bồi thánh thượng"

Không phải nàng đang khiêm tốn, đích thực tài đánh cờ của nàng có thể nói là tài thô học thiện. Chỉ là nàng không tin Tông đế đến đây chỉ để đánh cờ với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhân Sinh Như Kỳ * (1)

(*) Đòi người như ván cờ.

Một kỳ thủ rất nổi danh là ông Emmanuel Lasker đã nói: "Cờ vua chỉ hạn chế cho nhân loại sống trên trái đất, trong khi cờ vây vượt khỏi thế giới này. Nếu một hành tinh nào có những sinh vật biết lý luận thì ở đó họ phải biết đánh cờ vây." Thanh Nguyên rất thích với câu danh ngôn này, nhưng tiếc là không có hứng thú gì với cờ vây. Vì vậy, hệ quả là nàng đang ngồi dằn ra trước bàn cờ trống rỗng, tay chân có cảm giác thừa thãi lạ lùng. Nàng biết nó, chỉ tội là nó không biết nàng. Lúc trước cũng biết sơ sơ về cách chơi, nhưng để đối với một người đạt cấp "Tiên kỳ" như Tông đế thì quả là nhiệm vụ bất khả thi. Thanh Nguyên thẳng thắn tự thú: "Tiểu nhân sẽ không thắng được thánh thượng"

Tông đế không có vẻ ngạc nhiên. Nước đi hết sức lộn xộn, với "tài năng" kiểu này mà thắng được Lâm Thông, nhất định có tiểu xảo. Nhưng như vậy càng chứng tỏ hần lợi hại. Bởi Lâm Thông là kẻ kiêu ngạo, yêu cờ như mạng, muốn bắt một kẻ như vậy gian lận, nhận thua là điều không dễ.

"Sao ngươi biết? Ván cờ chưa kết thúc mà"

Trên bàn cờ, thế trận có vẻ cân bằng, đất của quân đen và quân trắng không xê xích nhau bao nhiêu. Nhưng người mù cũng thấy, từng bước đi của quân đen đều được tính toán vô cùng kỹ lưỡng. Tông đế đã tính trước nhiều nước không chỉ cho một nhóm quân mà có thể cả chục nhóm quân nằm xen kẽ phức tạp trên bàn cờ. Chỉ cần đi thêm vài nước, thế trận cân bằng lập tức sẽ bị phá vỡ, ván cờ sẽ kết thúc ngay. Tông đế quả là một kỳ thủ thượng hạng, có thể đánh úp đối phương một cách bất ngờ, nhanh chóng.

"Tiểu nhân từng nghe qua một câu rất hay. "Việc trị nước cũng không khác gì đánh cờ vây, biết cách dùng, biết cách đặt cho đúng chỗ thì thắng, không biết cách dùng, cách đặt thì thua."(Câu này của Âu Dương Tu viết trong "Tân ngữ đại sử") Đấu với một thiên tài trị quốc như bệ hạ, tiểu nhân cảm chắc phần thua rồi"

Tông đế từ tốn nhặt từng quân cờ đen vào chén, chậm rãi nói

"Ta biết ngươi chỉ nịnh nọt thôi, nhưng quả thực câu nói đó rất đúng với những gì ta luôn tâm niệm. Ngươi biết không? Ta rất thích cờ vây. Có câu tâm tư con người còn sâu hơn đại dương, không thể nhìn thấu. Nhưng trong cờ vây, không ai giấu mình được cả, tất cả suy nghĩ đều bộc lộ qua những nước cờ. Sự mềm dẻo, khôn ngoan, nhẫn nại, biết bỏ cái nhỏ để giành cái lớn, biết hy sinh tiêu tiết để giành đại cục nhằm dẫn tới thắng lợi, đó là cốt lõi của cờ vây, nhờ những cốt lõi này, ta có thể đánh giá suy nghĩ, tài trí của một người. Khi chơi cờ vây cũng giống như khi ra trận đánh giặc. Bàn cờ là chiến trường và mục đích là chiếm lấy lãnh thổ. Mỗi một nước đi là bao nhiêu tâm huyết, suy tính, mưu toan."

Chẳng mấy chốc, bàn cờ chỉ còn lại quân trắng của Thanh Nguyên và một quân đen duy nhất đang bị bao vây.

"Nhưng ngươi đang phá vỡ quy tắc của ta. Ta không thể "đọc" được gì từ ngươi cả. Là do ngươi không hề biết gì về cờ vây hay ngươi quá khôn khéo đây? Đã vậy thì ta hãy thẳng thắn với nhau nhé. Dùng ngươi thì không nghi, nghi ngươi thì dùng dùng. Ta rất ngưỡng mộ tài năng, cũng như sự khôn ngoan của ngươi, ta thật sự cần có những người như vậy. Ngươi là một kẻ thông minh. Chắc chắn không phải đến đây chỉ vì một cái danh hiệu tài tử võ

vấn, hảo huyền. Chúng ta đều biết rõ mục đích của nhau. Ta có thứ người cần, người có thứ ta muốn. Chúng ta là một tổ hợp hoàn hảo, người không thấy thế sao? Nhưng trước hết, người phải khiến ta tin tưởng đã. Đừng nói những câu kiểu như "Tiểu nhân không cầu mong gì cả" hay "Được phục vụ cho thánh thượng là vinh dự của tiểu nhân", ta không tin đâu. Những câu này chỉ dành cho những kẻ giả dối, bất tài. Nào, người muốn gì?"

"Tiểu nhân cũng chỉ là một kẻ tầm thường thôi, tiểu nhân muốn có quyền lực. Tin rằng quyền lực cũng là mục tiêu chính của thánh thượng. Tiểu nhân rất vui lòng được trở thành một phần trong cuộc chiến này."

"Tốt. Trẫm thích những kẻ thẳng thắn. Con người ai cũng có tham vọng, chẳng có gì phải che giấu cả. Có vẻ như ngươi đã có sự chuẩn bị sẵn. Nói trẫm nghe, ngươi nghĩ gì về triều chính hiện tại?" Tông đế cười thoải mái.

"Đây có tính là nội dung bài thi của tiểu nhân không nhỉ?" Thanh Nguyên nói.

"Cứ cho là thế đi."

Thanh Nguyên lấy tay loại bỏ nhiều quân trắng ra khỏi bàn cờ. Chỉ để lại sáu quân bao vây quân đen.

"Sâm đế Chung Tuấn Minh là một vị thánh hiền đích thực. Yêu dân như con, nhưng trong trị quốc thì không cần những điều đó. Chính vì ông quá từ bi, quá hiền lành nên mới để hậu cung lũng loạn triều chính, quần thần lấn quyền, trung thần bị hà hiếp, gian thần lộng hành. Ngoài mặt, Chung quốc đang trong trạng thái quốc thái dân an, nhưng việc quyền lực bị chia rẽ như vậy, không sớm thì muộn sẽ có hậu họa."

Nàng nhặt một quân trắng lên, nói: "Đầu tiên là Dung thái hậu Dung Hoa. Có câu hậu cung không được tham chính. Nhưng bao nhiêu năm nay, thái hậu luôn can dự vào mọi việc của triều đình. Tay mắt mai phục khắp nơi trong hậu cung, trong triều, có hơn một phần ba các vị đại thần là tâm phúc của thái hậu. Nếu thái hậu hướng về bệ hạ thì thật sự quá tuyệt. Nhưng thái hậu không phải mẹ ruột của người, để một người đàn bà khác họ nắm quá nhiều quyền lực là một sai lầm. Giống như để một con dao ngay cổ vậy. Đó là vấn đề thứ nhất."

Đặt quân trắng xuống vị trí sát sao bên cạnh quân đen. Cầm một quân đen khác lên, nói: "Vấn đề thứ hai là Bình vương. Bình vương Chung Tuấn Duy nổi tiếng nho nhã hiền từ, được người dân và nhiều cự thần ủng hộ. Lại là con ruột của thái hậu, được bà hết lòng gầy dựng thế lực, hỗ trợ tuyệt đối. Có thể nói trong số ba người con của mình, người được lòng Sâm đế nhất không ai ngoài Bình vương. Nếu không nhờ Thái hoàng thái hậu đương thời vốn không ưa Dung thái hậu liều chết tuyệt thực ngăn cản, có lẽ ngài vàng đã đổi chủ, không đến lượt ngài ngồi lên. Trong lịch sử, những vụ đảo chính, tranh giành ngài vàng không thiếu. Bình vương chưa bao giờ tỏ ý bất mãn với thánh thượng, nhưng ai cũng hiểu đó chỉ là bề ngoài thôi. Việc ngài ấy đến tận Phong thành đã chứng minh điều đó. Cuộc thi này tập trung nhiều người tài, nhiều thế lực trong và ngoài nước, là dịp duy nhất để công khai tìm kiếm thế lực hậu thuẫn. Bình vương không thèm che giấu ý đồ của mình, tin rằng đã chuẩn bị đầy đủ để tuyên chiến rồi. Bình vương là cây đao thứ hai đang đề trên cổ ngài. Còn thứ ba là"

Bỏ quân đen xuống, lại cầm thêm một quân đen khác lên: "Là Hứa Sơn tướng quân. Hứa Sơn đang nắm binh phù trong tay, nghĩa là đang làm chủ một phần binh lực của Chung quốc. Công lao sa trường hiển hách, nhiều đời trung thành phục vụ xã tắc, Hứa Sơn đích thực là một vị công thần. Nhưng rõ ràng, hắn không phải một bề tôi thần tử đáng tin. Thái độ trung lập không ngã về phe nào, không tham dự tranh đấu trong triều, làm nhiều người làm tướng hắn là một trung thần. Nhưng nếu là trung thần thực sự, sẽ hết lòng phục vụ ủng hộ bệ hạ, chứ không nửa vời thế này. Hắn biết thế lực của hoàng thượng và Bình vương đang cân bằng, chưa biết ai sẽ là người giành phần thắng, nên mới án binh bất động, chờ xem ai là kẻ có lợi thế hơn để đi theo. Hắn là kẻ gió chiều nào theo chiều nấy, có dã tâm lớn, giữ một kẻ như vậy bên mình vừa có lợi vừa có hại. Nếu biết lợi dụng, hắn sẽ là một món vũ khí lợi hại, nhưng nếu không cẩn thận, hắn sẽ thành lưỡi dao xuyên tim."

Cũng như lần trước, nàng cầm thêm quân đen thứ tư lên: "Mối họa tiếp theo là trận chiến chính trị của Dung An quốc công và Ngọc Long tể tướng. Dung gia là danh gia vọng tộc lâu đời. Ba đời nhà họ Dung đều là quan lớn. Dung thái hậu là muội muội của Dung quốc công, con gái ông ta lại là quốc mẫu Dung hoàng hậu. Quyền lực của Dung gia bao phủ khắp hậu cung, phần nhiều phi tử đều là họ hàng, hoặc tâm phúc của Dung gia. Bản thân Dung An cũng là một đại thần có bề dày công lao hiển hách. Còn Ngọc Long tể tướng là đại thần khai quốc. Cha ông ta Ngọc Hải đại tướng là em trai kết nghĩa của Minh đế, đã cùng Minh đế kẻ vai sát cánh xây dựng Chung quốc. Ngọc Long tể tướng cũng đi theo phò trợ Sâm đế từ thuở thiếu thời, có thể nói ông ta là tâm phúc của Sâm đế, quyền lực dưới một người trên vạn người. Quan lại trong triều có nhiều người là môn sinh của ông ta, lại có con gái là Lan phi đang mang long thai. Hai người này kẻ chèn người ngoài, cùng nhau kiểm soát triều đình. Nhưng một núi không thể có hai hổ. Phải có một người bị đào thải. Nhưng cho dù là ai, thì cuộc chiến này sẽ gây tổn thất lớn cho Chung quốc. Bởi quyền lực trong tay của họ rất lớn, bao phủ khắp nơi. Tự như con nhện bao năm cần mẫn thêu dệt, kiến thiết một tấm lưới lớn, cho dù con nhện có chết đi, mạng lưới vẫn còn, vẫn đủ sức "bẫy" kẻ thù. Đây là một mối họa lớn."

Thanh Nguyên đặt bốn quân trắng bao vây bốn phía quân đen. Cầm lên hai quân trắng cuối cùng.

"Tuy nhiên, cho dù có nguy hiểm thế nào, cũng chỉ là nội loạn. Cái đáng sợ hơn là ngoại xâm kia. Quân đen dù bị bao vây sát sao nhưng cũng có cơ hội chuyển bại thành thắng. Đáng lo nhất là hai quân trắng này, chúng đã chờ sẵn bên ngoài, chỉ cần quân đen vừa đột phá được vòng vây phía trong, chúng sẽ nhào vào xâu xé ngay. "Trai cò đá nhau ngư ông đắc lợi". Ngư ông thứ nhất là bốn nước láng giềng. Âm mưu hạ độc lần này đã thể hiện dã tâm của họ. Trong năm nước, mạnh nhất là Chung quốc và Lục quốc, sau là Lê quốc, Nam quốc, cuối cùng là Trần quốc. Có thể nói bốn phía đều là hổ. Còn quân trắng cuối cùng, chính là những nước bên ngoài. Tạm thời, phía Nam và Đông đang chiến loạn liên miên, bản thân họ cũng phải giải quyết nội loạn của mình, không rảnh để ý dòm ngó ta. Nhưng cuộc chiến giữa Song quốc và Xuân quốc đang đi đến hồi kết. Sớm muộn gì Xuân quốc cũng là bá chủ phía Tây, đến lúc đó, năm nước chúng ta sẽ là tầm ngắm đầu tiên của họ."

Tông đế im lặng chăm chú nghe nàng phân tích, ngay cả Kỳ vương cũng trầm tĩnh lạ thường, không ngắt lời cô lần nào. Tông đế hỏi: "Vậy theo người, ta phải làm sao để giải quyết sáu mối họa này đây?" Tông đế nhìn nàng bằng đôi mắt rất sâu, rất thâm trầm. Giữa họ không còn khoảng cách thân phận nữa. Nàng thấy bóng mình in trong mắt hắn.

"Về phần Dung thái hậu và Bình vương, không có cách nào ngăn cản cuộc chiến này cả, chỉ có cách giảm thiểu hết mức lực sát thương và những tổn hại

mà nó gây ra thôi. Muốn vậy, thế lực của ta phải áp đảo họ, mạnh hơn họ. Dung thái hậu có sự giúp đỡ của Dung quốc công, vậy thì bệ hạ phải lôi kéo Ngọc tử tướng. Hắn sẽ đồng ý phò trợ ngài. Bởi hắn hiểu rõ, nếu Dung thái hậu thắng thế, chính ông ta cũng không có cơ hội sống sót. Dung quốc công sẽ không bỏ qua cho ông ta. Tiếp theo là Hứa Sơn. Tiểu nhân biết bệ hạ và Bình vương đều đang muốn có được người này. Có sự trợ giúp của hắn không khác gì hỗ thêm cánh. Dù giữ hắn lại rất nguy hiểm, nhưng tạm thời chúng ta phải có được Bình phù trong tay hắn. Việc đối phó hắn thế nào thì sau này hẵng hay. Tình hình bây giờ, dù có thêm sự trợ giúp của Ngọc Long, thì thế lực của ngài và Bình vương cũng không hơn kém bao nhiêu. Dùng quyền lực để lôi kéo hắn là một hạ sách. Làm thế là trúng kế hắn ngay. Giống như một cuộc đấu giá vậy. Cho dù món hàng ấy không đáng giá đến thế, nhưng vì không muốn đối phương có được nó, hai người cứ liên tục hét giá thật cao, cao hơn nhiều so với giá trị thực của món hàng. Đến lúc đó, chỉ có kẻ bán là hưởng lợi. Ai cũng nghĩ cách hấp dẫn Hứa Sơn mà không biết, mấu chốt vấn đề là Hứa Thu. Đừng xem thường vị thế của nhi nữ. Nếu nàng ta không chịu gả, thì Hứa Sơn có làm gì cũng vô dụng. Ngược lại, Hứa Sơn rất yêu em gái, chiếm được lòng Hứa Thu, cộng thêm một chút lợi ích, sẽ giành được sự ủng hộ của hắn. Cuộc chiến Dung - Ngọc bề ngoài thì rất có hại, nhưng thực ra ẩn chứa rất nhiều lợi ích. Lợi ở chỗ, nhờ nó, ngài có thể cân bằng các thế lực trong cung. Nếu không có Ngọc Long, thì toàn bộ triều đình lẫn hậu cung đều thuộc về Dung gia, lúc đó ngài sẽ thất thế trước Bình vương. Một mình Bệ hạ không có cách nào hạ bệ được Dung gia cả. Nhưng nếu thế lực triều chính bị chia ra làm nửa, Ngọc Long và Dung An mỗi người nắm một phần, mọi việc sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Đến khi một trong hai bên bị tiêu diệt, ngài có thể ung dung thu thập bên còn lại. Nghĩa là thay vì phải đối phó với một người nắm giữ toàn bộ quyền lực, bây giờ, ngài chỉ cần tiêu diệt người nắm giữ một phần thôi. Không phải quá tốt hay sao? Nhưng tạm thời ta không thể để cuộc chiến sống còn này nổ ra. Hoàn toàn bất lợi."

Nói xong, Thanh Nguyên cầm chén nước lên lấy hơi. Kỳ vương ngo ngoe: "Tại sao?"

"Bởi như ta đã nói đấy. Thời điểm hai người kết thúc cuộc chiến, người thắng chưa kịp dưỡng sức, chưa kịp tiếp thu thế lực, tiền tài của kẻ bại, chúng ta chỉ cần đâm một nhát, thì sẽ kết liễu được hắn ngay. Không cần tốn quá nhiều sức, đã quét sạch toàn bộ những kẻ làm loạn này. Cuộc chiến này rất có lợi với chúng ta. Nhưng bây giờ, bệ hạ còn phải lo đối phó với mẹ con Dung thái hậu, lại còn những nước bên ngoài đang chờ "nuốt trọn" chúng ta. Làm sao ta kịp thời thu dọn tàn cuộc của cuộc chiến Dung - Ngọc chứ. Mà nếu ta không hành động ngay sau khi cuộc chiến kết thúc, "người thắng" sẽ có thời gian hồi phục, dưỡng sức. Nếu người thắng là Dung An, bệ hạ thua chắc. Nhưng nếu Ngọc Long thắng, cũng chẳng hay ho gì. Có thể hắn sẽ trợ giúp ngài đánh tan thế lực của thái hậu, nhưng rồi sau đó, "Công cao hơn chủ", bệ hạ sẽ không khác gì con rối trên tay người, mặc ông ta sai khiến, làm chủ triều chính. Đến khi đó, muốn tiêu diệt hắn là một việc không tưởng. Cộng thêm Lan phi đang hoài thai long chủng, nếu là một hoàng tử, khỏi cần đoán cũng biết ông ta sẽ hết lòng phò tá cháu ngoại mình lên ngôi, rồi sẽ có thêm một vị hoàng đế bù nhìn đời kế tiếp, rồi mọi việc sẽ tiếp tục kéo dài như thế. Dần dần, Chung quốc sẽ trở thành thiên hạ của Ngọc gia."

Kỳ vương rung mình khi nghĩ đến viễn cảnh này. Tông đế cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng chưa bao giờ phân tích một cách tỉ mỉ, thấu đáo như thế. Như thế một nhà tiên tri, biết trước mọi việc sẽ xảy ra.

Tông đế suy tư rất lâu, hỏi: "Theo ngươi, ta và Bình vương, ai là người có lợi thế hơn."

Thanh Nguyên cũng phải suy nghĩ rất lâu, mới trả lời. "Bệ hạ là thiên tử được thiên hạ công nhận. Hành động của Bình vương chẳng khác gì tạo phản. Vì vậy, về mặt tình, lý thì người đã có lợi thế hơn. Nhưng Bình vương có sự trợ giúp của Thái hậu và Dung gia, lại có thêm sự yêu mến của đông đảo người dân, so với hoàng thượng thân cô thế cô thì quả là....."

Nàng không nói nữa, nhưng ý nghĩa sau sự ngập ngừng đó mọi người đều hiểu.

"Nhưng kẻ mạnh chưa chắc là người thắng. "Người thắng mới là kẻ mạnh" (Danh ngôn để đời của cầu thủ huyền thoại - Franz Beckenbauer) Chưa đến phút cuối cùng thì không nói lên được điều gì cả. Trình Giảo Kim (1) luôn xuất hiện vào lúc bất ngờ nhất mà. (Ý là sẽ có kẻ phá rồi cục diện vào phút cuối cùng ý mà)"

Tông đế nhìn thăm dò nàng, nàng bình tĩnh mỉm cười, đứng thẳng, đối mặt với thiên tử.

Kỳ vương ngo ngoe: "Trình Giảo Kim là ai?"

"Một người bạn của ta. Huynh ấy rất thích phá ngang mọi chuyện." Thanh Nguyên lấp liếm cho qua.

Tông đế hứng thú: "Vậy ra ngươi muốn trở thành Trình Giảo Kim của trẫm ư?"

Thanh Nguyên tự tin khẳng định: "Không phải "muốn" mà là "sẽ". Người thắng cuộc luôn luôn nói "sẽ", chỉ có kẻ bại trận hèn nhát mới "muốn".

Tông đế cười to thoải mái nói: "Không biết tài cán ngươi đến đâu, nhưng vòng này ngươi đậu rồi. Ngươi thật sự có tài hùng biện đấy, ta bị thuyết phục rồi. Này, Tuấn Đạt, nói với những tên bên ngoài rằng đã có người chiến thắng rồi, không cần thi nữa."

Thanh Nguyên lắc đầu nguầy nguậy: "Bệ hạ, chúng ta đều hiểu mục đích của cuộc thi này là gì mà, cần gì phải thử nhau. Cái danh hiệu này chỉ là chén thuốc độc tẩm đường thôi. (Tại sao thì các bạn đọc lại các chương trước nhé). Bệ hạ quá xem thường tiểu nhân đấy."

Kỳ vương bỗng thấy sự xuất hiện của mình thật dư thừa. Hắn có cảm giác hai người này sinh ra là dành cho nhau. Họ hiểu nhau, nhìn thấu nhau cho dù chỉ gặp nhau không quá ba lần. Hắn chưa bao giờ thấy có người nào có thể tung hứng ấn ý với hoàng huynh như vậy. Phải chăng vì họ cùng là một loại người như nhau?

Dù nói cùng một loại ngôn ngữ nhưng hắn có cảm giác như họ đang sử dụng một loại mật hiệu nào đó, chỉ có họ mới hiểu.

"Ta sẽ tiến cử ngươi vào một Bộ hình. Ngươi phải tự chứng tỏ thực lực của mình. Hãy chứng tỏ ngươi đáng mặt Trình Giảo Kim."

Như Thanh Nguyên dự tính, Lâm Công Khanh chiến thắng tuyệt đối. Trở thành thiên hạ đệ nhất tài tử. Rõ ràng là một kết quả được dự tính từ trước. Không ai bất mãn gì về kết quả này, trừ tất cả những người dân Phong thành.

Trần Thanh Nguyên "vinh dự" trở thành cái tên "được" nguyên rủa nhiều nhất Phong thành. Sau bốn vòng thi, lúc ai cũng nghĩ hắn sẽ bại, thì hắn lại ung dung đậu. Một lần có thể cho là may mắn, hai lần có thể cho là trùng hợp nhưng ba lần, bốn lần thì chắc chắn là cao nhân ẩn mình. Thế là từ chỗ không ai biết tên tuổi, tới vòng năm, số tiền đặt cược cho nàng đã lên đến hàng ngàn. Số người căm thù nàng sau khi kết quả được công bố cũng tăng chóng mặt.

Nhưng Thanh Nguyên không biết điều đó. Bởi bây giờ nàng đang ngồi trên xe ngựa của Kỳ vương, chuẩn bị về Hạo thành. Bắt đầu một chương mới của cuộc đời, đầy sóng gió và chông gai.

-----

(1): Trình Giảo Kim là bạn thân của Tần Thúc Bảo từ thuở nhỏ. Khi ra trận ông sử dụng riu làm vũ khí. Khi đánh nhau, 3 búa đầu thì rất mạnh nhưng đến búa thứ 4 thì không được như vậy nữa. Ông tham gia khởi nghĩa ở Ngõa Cương và làm vua ở đó 3 năm. Khi Lý Mật lên làm vua một thời gian thì ông không phục nên cùng với Tần Thúc Bảo, La Thành sang Lạc Dương cùng Vương Thế Sung và Đan Hùng Tín (vốn là tướng cũ của Ngõa Cương đã bỏ đi trước đó). Từ Mậu Công sau khi hàng Đường đã giả dạng sang Lạc Dương chiêu hàng 3 người, Giảo Kim và Thúc Bảo theo về còn La Thành thì đang bệnh nên không đi được bắt buộc phải hàng Vương Thế Sung. Ông theo Lý Thế Dân đánh dẹp các phản vương khác. Khi về triều được phong làm chức Tổng binh.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhân Sinh Như Kỳ (2)

Thế là ba tháng sóng gió ở Phong thành đã đi đến hồi kết. Bây giờ Thanh Nguyên có thể miễn cưỡng được xem là giàu có. Số tiền cá cược thu được, cộng thêm lợi nhuận của Hương lâu đủ để cô nàng sống an nhàn cả đời. Có một câu tuyên ngôn luôn đúng trong bất kì thời đại nào, tiền bạc là bạn thân của quyền lực. Muốn có quyền thì trước tiên phải có tiền.

Nàng đã nghiên cứu rất nhiều về tình hình chính trị của Chung quốc. Phải nói là hỗn loạn cực kỳ. Cách trị quốc của Sâm đế, gọi lịch sự là nhân ái, nói trắng ra là nhu nhược. Ông cả nể, dễ mềm lòng, dễ tin người, dễ bị thuyết phục. Dưới triều đại của ông, gian thần thì nhiều, trung thần không bao nhiêu. Một người lương thiện như vậy rõ ràng không thích hợp với những thủ đoạn chính trị đen tối trên ngai vàng. Dân chúng tôn thờ ông là một vị vua nhân ái nhưng đạo đức vốn không hề có cân lượng gì trong chính trị.

Lịch sử Việt Nam xếp Lê Tương Dực, Lê Ngọa Triều là vị hôn quân số một.(1) Nhưng theo Thanh Nguyên, một đế vương không quản nỗi hậu cung của mình, để người phụ nữ của mình lộng quyền làm loạn triều chính, mới là một "hôn quân" thực sự.

Rõ ràng, Sâm đế là một hôn quân.

Trên xe ngựa im lặng tuyệt đối. Chiếc xe tuyệt đẹp, bên trong bọc vải nhung, rộng rãi xa hoa. Có thể xem là một chiếc Roll - Royce cổ đại.

Nhưng việc ngồi cả chục tiếng đồng hồ trên chiếc xe ngựa xóc nảy, giật lên giật xuống quả là một cực hình.

Thanh Nguyên mệt đến nỗi không thèm nói năng gì. Thái độ lạnh lùng đó khiến Kỳ vương chướng mắt. Mà sự thực là thái độ gì của nàng cũng khiến hắn ngứa mắt.

Tông đế nhắm mắt dưỡng thần. Hắn vẫn mang chiếc mặt nạ tầm thường, che giấu khuôn mặt thật.

Lương Quan ngồi sát bên Thanh Nguyên, không che giấu nỗi sự lo lắng khi thấy tâm trạng khó chịu của cô nàng.

Đoàn người của Kỳ vương đã lên đường được ba ngày. Dọc đường vô cùng bình an. Nhưng chính vì quá yên tĩnh mới khiến Thanh Nguyên cảm thấy không ổn.

Con đường họ đi là đường tắt băng qua núi Hành. Mà như một quy luật, có núi thì có sơn tặc.

Một đoàn người rầm rộ, xa hoa như vậy mà không gặp tên cướp nào thì quả là hiếm có.

Nhưng đó chưa phải là điều lạ nhất.

Từ Hạo thành đến Phong thành có hai con đường. Đường chính phải đi mất ba tháng, qua nhiều thành thị, nhưng rất an toàn. Đó là con đường Tiêu gia đi. Đường tắt thì mất hai tháng, chính là con đường họ đang đi. Vùng núi này có bọn sơn tặc cực kì hung hãn, liêu lĩnh. Thậm chí chúng còn cả gan cướp

cả ngân quan (Tiền nhà nước).

Không phải bắt đắc dĩ, không ai muốn đi đường này.

Tại sao Tông đế lại bỏ dễ chọn khó như vậy.

Thanh Nguyên đưa mắt nhìn hấn, ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu. Tên này rốt cuộc định làm gì?

Như cảm thấy có người nhìn mình, Tông đế mở mắt nhìn nàng. Dường như hấn có thể đọc được thắc mắc trong mắt nàng, bâng quơ nói: "Bọn cướp này rất giàu có."

Kỳ vương, Lương quan trở mắt ra, nói mở há?

Chỉ mình Thanh Nguyên hiểu ý nghĩa của câu nói ngắn đến đáng sợ đó.

Nói một cách đơn giản, hấn muốn thả lưới bắt cá, dùng chính bản thân mình làm mồi, bắt trọn lũ cướp. Hay thật đấy, bọn chúng cướp của tất cả mọi người, còn Tông đế thì định cướp lại từ tay chúng. Vậy cuối cùng, ai mới là kẻ cướp đây?

Cướp của người lương thiện thì gọi là sơn tặc, cướp của sơn tặc thì gọi là ... hoàng đế.

Thanh Nguyên nhìn hấn chăm chăm, nàng không tin mọi việc chỉ đơn giản thế. Quả nhiên nàng đoán đúng. Tông đế nói: "Đã đến lúc ngươi phải chứng tỏ ta không nhìn nhầm người. Ít nhất cũng phải cho những kẻ kia một lý do tại sao ngươi được tiến cử vào triều."

Thanh Nguyên nhún vai: "Tiểu nhân biết rồi."

Tông đế không nói nữa, nhắm mắt ngủ.

Kỳ vương khó hiểu nhìn anh trai mình. Thực ra, ngay từ đầu, Tông đế đã chuẩn bị một kế hoạch tỉ mỉ để diệt gọn lũ cướp này.

Ngân khó đang cạn kiệt, lũ người thái hậu lại bòn rút quốc sách bao nhiêu năm nay, số tiền thâm hụt đã là một con số khổng lồ.

Không thể tăng thuế, mấy năm nay nơi nào cũng mất mùa, khô hạn, tăng thuế chỉ khiến mọi việc thêm rắc rối, lòng dân oán than.

Thanh Nguyên thờ dài, đúng là củ khoai nóng bỏng, thế nào lại rơi vào tay nàng.

"Tiểu nhân muốn biết thông tin về lũ cướp này."

Tông đế ra hiệu, Kỳ vương miễn cưỡng máy móc đáp: "Lũ cướp này xuất thân nhà lính, nhưng do nhiều năm không chiến tranh, họ không có đất dụng võ, cùng quần quật nên lập ra băng cướp "Hành sơn tặc" cướp của giết người không ghê tay. Thủ lĩnh của chúng là ba anh em kết nghĩa: Lý Lộc, Bùi Tuấn, Ngô Cường. Số tiền chúng tích góp được sau bao năm đánh cướp đã gần bằng một phần ba quốc khố. Dưới trướng của chúng có đến hàng nghìn tên cướp lâu la. Nhờ vị thế núi Hành hiểm trở, quan binh triều đình tấn công bao nhiêu lần nhưng vẫn không hề hấn."

Nói xong, nở nụ cười ba phần thật, bảy phần chế nhạo.

"Ngươi thực sự nghĩ ngươi sẽ làm được sao?"

Thanh Nguyên chẳng thèm quan tâm đến giọng điệu của hấn, hỏi: "Tính cách ba người đó thế nào?"

Châm chọc không xi nhê, Kỳ vương bực mình đáp: "Đại thủ lĩnh Lý Lộc tính tình nham hiểm, nhỏ nhen, rất hay ghen. Nhị thủ lĩnh Bùi Tuấn là một tay hào sảng, nhưng rất thông minh, quý quyết. Tam thủ lĩnh Ngô Cường thô lỗ, vũ phu, tính tình nóng nảy, là một tên hữu dũng vô mưu điển hình."

Thanh Nguyên suy nghĩ rất lâu, lâu đến nỗi người ta cứ tưởng rằng nàng đã ngủ gật mất.

"Bọn chúng sẽ không ra mặt đánh cướp đâu. Chúng ta giễu võ giương oai hai ngày nay, nếu muốn cướp thì chúng đã cướp từ lâu rồi, chỉ cần động não một chút sẽ phát hiện đây là cái bẫy."

Tông đế đồng tình: "Đúng vậy. Ta cũng không ôm hy vọng mọi việc lại thuận buồm xuôi gió đến vậy. Nếu chúng thật sự ngu đến nỗi không nhìn ra đây là cái bẫy, làm sao có thể xưng hùng xưng bá bao nhiêu năm nay ở Chung quốc. Ta giao nhiệm vụ này cho ngươi, làm như thế nào là việc của ngươi. "Đường xa mới biết sức ngựa", chớ làm ta thất vọng."

Lương Quan bức xúc: "Chúng là băng cướp nguy hiểm thứ hai ở Chung quốc đấy."

Tông đế cười: "Ta biết chứ"

Thanh Nguyên mở miệng: "Tiểu nhân biết mình phải làm gì."

Lương Quan thờ dài. Có ngăn cản cũng vô dụng. Chỉ còn cách hết lòng bảo vệ, che chở nàng thôi.

Thanh Nguyên xuống xe ở một thị trấn nhỏ gần chân núi Hành.

Nàng và Lương Quan cùng ngồi trong một quán nước đơn sơ.

Một lát sau, một tên mặt mày bặm trợn dần tiến đến, vẻ lắm la lắm lét nhìn xung quanh như sợ bị ai phát hiện. Hắn cầm hận nhìn Thanh Nguyên: "Ta đã chuẩn bị hết rồi. Ngày mai huynh hãy đến sơn trại báo danh là được."

Mấy tháng trước, trong một lần lỡ đại, hắn đã lấy cắp một số châu báu trong trại đem bán. Tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng không ngờ lại bị người khác nắm tay. Tam thủ lĩnh ghét nhất là những kẻ tư lợi, nếu để người biết được, hắn cảm chắc cái chết.

Hắn đã chuẩn bị bỏ trốn, nhưng không ngờ tên kia không đòi vàng bạc gì. Chỉ yêu cầu hắn tiễn cử hai người vào sơn trại là được.

Thanh Nguyên gật đầu, "Ta biết rồi."

"Về chuyện kia...."

"Bí mật đó sẽ theo ta xuống mồ. Chỉ cần huynh giữ lời hứa thì ta sẽ để yên."

Hắn an tâm thở phào, lặng lẽ đứng dậy bỏ đi.

Đợi đến khi tên kia đi mất, Lương Quan không kiềm chế được, hỏi: "Ta không hiểu tại sao nàng phải tốn nhiều thời gian như vậy. Chẳng phải chỉ cần dứt lốt ít tiền là xong sao?"

Vừa mới vào trấn, nàng đã bắt hắn lục tìm mọi góc ngách, dùng rất nhiều tiền bạc để mua tin tức về lũ cướp này. Mất hơn hai ngày liền, tốn cả đồng bạc mới phát hiện ra tin tức có một tên cướp lên bán tài sản trong sơn trại. Đây chỉ là một tin tức hết sức bình thường, sơn trại nào chẳng có vài tên như vậy, nhưng Thanh Nguyên lại mừng như bắt được vàng.

Thanh Nguyên cười cười: "Quá lộ liễu. Qua sự xuất hiện của Kỳ vương, có lẽ lũ cướp đã phần nào đoán ra họ đang nằm trong tầm ngắm của triều đình. Tự nhiên sẽ hết sức đề cao cảnh giác. Chỉ dùng tiền dứt lốt không thể làm người ta im lặng mãi mãi. Chỉ khi nắm trong tay điểm yếu, mới dễ dàng điều khiển được họ."

Lương quan nửa hiểu nửa không, không nói thêm gì nữa.

Thanh Nguyên chắc lưỡi: "Trà này dở quá."

Kỳ vương rất bức bối.

Hắn cứ đưa mắt nhìn Tông đế đang an nhàn đọc sách trên giường. Muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi.

Tông đế thờ dãi: "Muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Kỳ vương hỏi bằng giọng điệu có chút bức bối xen lẫn thắc mắc. "Đệ chẳng hiểu huynh đang định làm gì. Chẳng phải lúc đầu đã lên kế hoạch trực tiếp tấn công sơn trại ư? Quân binh, vũ khí đã đâu vào đấy, cứ sao lại hủy bỏ, còn giao một việc quan trọng như vậy cho một tên lai lịch bất minh. Huynh thừa biết "Người kia" sắp đến rồi. Nếu không chuẩn bị tiền đầy đủ, mọi việc sẽ hỏng bét."

Tông đế day nhẹ huyết thái dương: "Tấn công trực tiếp vào sơn trại vốn là một hạ sách, chỉ vì không đủ thời gian, quá cấp bách, ta mới phải làm vậy. Nhưng bây giờ có cách tốt hơn, lại không hao binh tổn tướng, sao ta lại không thử? Ta thấy đệ quá thành kiến với hắn đấy, lai lịch hắn như thế nào không quan trọng, miễn là được việc thôi."

Kỳ vương gân cổ cãi: "Đệ không có thành kiến với hắn. Rõ ràng hắn chỉ là một tên cơ hội, gió chiều nào ngã chiều đó, một nịnh thần chính hiệu."

Tông đế nghiêm khắc nhìn đệ đệ mình, giọng điệu có chút khắt khe. "Trong chính trị, vốn không tồn tại bất kỳ một chuẩn mực đạo đức nào, chỉ có quyền lợi và quyền lợi thôi. "Gió chiều nào ngã chiều đó" còn được gọi là "tùy cơ ứng biến", cơ hội, thực dụng là thứ thời. Hắn ta có thể nhìn thấu bản chất của Thi hội, còn đệ có thể không, hắn có thể phá tan âm mưu của Thụy vương, còn chúng ta vẫn ngờ ngẩn không hay gì? Chỉ riêng việc đó đã đủ để ta tin tưởng rồi."

Sống trong cung từ nhỏ, thế mà không nhìn ra bản chất của chính trị, nên vui hay buồn đây? Nếu được, hắn rất muốn cậu em trai này có thể sống vui vẻ, không cần biết đến những điều này. Nhưng đã sinh ra trong hoàng thất thì thân bất do kỷ, không phải muốn dừng là có thể dừng được.

Kỳ vương cứng họng, muốn phản bác nhưng không biết nói gì.

Sơn trại của băng cướp này là một căn nhà lớn dựng ngay trong núi. Địa thế sâu và khó đi, khắp nơi đều có bẫy. Hèn chi quan binh triều đình mãi mà không tấn công vào được.

Ngay cổng vào nhà có hai người đàn ông đang đứng gác, chính là Thanh Nguyên và Lương Quan.

Tông đề cho họ thời hạn mười ngày phải hoàn thành nhiệm vụ, nhưng đã hai ngày trôi qua mà Thanh Nguyên vẫn không hề có hành động gì.

Lương Quan thật sự không hiểu nàng đang suy tính gì, ngay cả hán còn thấy nóng lòng nhưng nàng vẫn bình chân như vại.

Thanh Nguyên thờ dài : "Đúng là hoàng đế chưa lo thái giám đã sợ."

Không phải nàng không sốt ruột nhưng đôi lúc, hấp tấp chỉ thêm hỏng việc.

Lương Quan cởi chiếc áo ngoài, trùm lên đầu Thanh Nguyên. Trời nắng như vậy ngay cả nam tử hán như hán còn thấy khó chịu, huống chi một cô gái.

Thanh Nguyên cười tươi thay cho lời cảm ơn.

Đương lúc đó, một tên lâu la đi đến, hưng phấn nói: "Này, đại thủ lĩnh về rồi. Các người có lộc ăn rồi, mau vào đi."

Thanh Nguyên xoay người đi theo tên kia, nghiêng người nói nhỏ với Lương Quan: "Đấy, cơ hội đến rồi."

Vừa vào trong nhà, Thanh Nguyên mới hiểu, thế nào là ổ cướp chính hiệu.

Tiếng cười nói ồn ào, mùi rượu thịt, mùi sơn phấn trộn lẫn vào nhau. Có cả chục người đàn ông, và rất nhiều phụ nữ.

Có tên cướp mặt mày bặm trợn, bóp cằm đồ rượu vào miệng cô gái ngồi cạnh. Cô gái nước mắt lưng tròng nhưng không dám phản kháng.

Có một tên cướp khác một tay ôm bình rượu, một tay thò vào trong áo cô gái trẻ. Cô ta không có vẻ gì như đang bị xúc phạm, cười duyên, "Ghét quá đi"

Thanh Nguyên điềm tĩnh bước vào một góc vắng, ngồi xuống. Lương Quan chán ghét nhìn nhìn cảnh tượng trụy lạc xung quanh. Hán chưa bao giờ biết thì ra con người có thể đồi bại đến mức này.

Thanh Nguyên kín đáo đưa mắt nhìn tình hình xung quanh. Có ba tên ngồi trên cao đang vui vẻ nói chuyện với nhau. Không cần hỏi cũng biết họ là ai.

Người ngồi chính giữa có gương mặt rỗ, đầu hói, khoảng hơn bốn mươi. Có một người phụ nữ rất đẹp ngồi cạnh ông ta. Dưới chân ghế ông ta đang ngồi có khắc một chữ "nhất" rất to, là kí hiệu thể hiện thân phận, đại thủ lĩnh Lý Lộc.

Ngồi bên trái là một người đàn ông trẻ hơn, đô con, mắt toét, mũi hếch, sọ hẹp, lông mày nhợt nhạt. Dưới chân ông ta có khắc chữ "Tam", vậy đây là tam thủ lĩnh Ngô Cường.

Người ngồi bên phải, khôi hài cười cũng biết là nhị thủ lĩnh Bùi Tuấn. Hoàn toàn khác với sự dị hợm, xấu xí của hai người kia, Bùi Tuấn có một gương mặt hết sức nho nhã, tuấn tú mang khí chất một nho sinh điển hình.

Họ cười nói tay áp tay bá rất thân thiết.

"Anh ba, lần này nhờ huynh thông minh, dùng kế diệu hổ ly sơn, ta mới ăn được một vỏ lớn như vậy" Ngô Cường nói

"Đúng vậy, lần này đệ đúng là đại công thần rồi, ta sẽ thưởng thật hậu" Lý Lộc vừa cười vừa nhét nguyên tảng đùi gà to dùng vào mồm. Đáng ăn thô tục không gì sánh bằng. Cô gái ngồi cạnh nhủ mày tỏ vẻ khó chịu rồi quay mặt sang chỗ khác. Bất ngờ, hán ta kéo tóc cô quay lại, gần từng tiếng

"Cô vừa nhìn thẳng nào đấy, đồ lăng lo."

Cô gái lắp bắp mãi mà không nặn ra câu nào ra hồn: "Tôi...tôi..."

Những người xung quanh không để ý lắm, hình như do họ đã quá quen với cảnh này rồi.

Bùi Tuấn nắm tay Lý Lộc lại, cười giảng hòa: "Anh hai à, đang lúc vui vẻ mà, đừng làm đệ mất hứng vậy chứ. Nể mặt đệ đi."

Lý Lộc dịu lại, thả tóc cô gái ra

"Mau vào trong đi. Nể mặt em ba tôi bỏ qua cho cô, đúng là thứ đàn bà dễ tiện mã."

Rồi quay sang hai người anh em câu mình, vui vẻ nói: "Nào, không say không về."

Trong giọng nói không giấu nổi vẻ ghen tuông.

Cô gái uất ức đứng dậy, trước khi đi còn dùng ánh mắt cảm kích nhìn Bùi Tuấn.

Mọi người lại vui vẻ ăn uống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Không cần ai giới thiệu, Thanh Nguyên cũng biết cô gái này là ai.

Lý Lộc chỉ có một thê tử, là do hắn dùng vũ lực ép gả.

Hắn cung chiêu vợ hết mực, nhưng cô gái này xuất thân từ dòng dõi thư hương, không chịu nổi sự thô lỗ của chồng, nên đã từng vụng trộm một lần.

Lý Lộc tức điên lên, nhưng không hề thôi vợ, chỉ bí mật đánh gãy tay chân tên gian phu.

Từ đó, hắn luôn day nghiền, mắng nhiếc, xỉ vả vợ không tiếc lời. Cho dù là một con muỗi được bay qua, hắn cũng nổi cơn ghen.

Thanh Nguyên vuốt mũi cười, rồi đứng dậy lên bỏ đi.

Bên ngoài khu vườn vắng vẻ, lạnh lẽo đến tê lương. Tiếng khóc thút thít vang lên càng khiến cảnh vật thêm quỳ dị.

Một người đàn ông đến gần bên cô, thưa: "Phu nhân, tam thủ lĩnh nhờ tôi gửi bức thư cho người."

Cô gái nín khóc, không thể tin nổi: "Tam thủ lĩnh?"

Hắn gạt đầu, cô gái nhanh tay đón lấy lá thư, gương mặt đỏ ửng lên, nở nụ cười hoài xuân tươi rói. Rồi như chợt nhớ đến vẫn còn người ngoài, hắng giọng: "Lui đi"

Đội người kia đi khuất, cô gái mở lá thư ra, đọc lại lần nữa. Là một bài thơ

"Quan Thư

Quan quan thư cuu.

Tại hà chi châu.

Yêu điệu thực nữ.

Quân tử hảo cầu.

..."

(Bốn câu thơ này nằm trong bài đầu tiên trong "kinh thi" của Khổng Tử.

Đây là bản dịch của Tản Đà :

Quan thư

Thư cuu cất tiếng quan quan

Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ

Dịu dàng thực nữ đào thơ

...Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà.)

-----
(1) Đây là hai vị vua thời Lê, nổi tiếng hoang dâm, tàn bạo, vô độ.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhân Sinh Như Kỳ (3)

Cuối giờ Hợi (23h)

"Cốc, cốc, cốc"

Có tiếng gõ cửa, Lý Lộc vừa đứng dậy mở cửa, vừa lau bầu nguyên rửa vài câu. Giờ này thì còn ai đến nữa.

Mở cửa ra, một tên lạ mặt, nhỏ con với bộ râu xồm xoàm, xấu xí. Lý Lộc bực mình gắt lên: "Có chuyện gì? Nửa đêm canh ba mà không cho ai ngủ thế hả?"

Thanh Nguyên không hề phật lòng, lắc đầu cười.

Lý Lộc nổi đóa: "Ngươi cười cái cứt gì thế?"

"Ta cười ngài vừa bị cầm sừng, vừa bị đâm lén sau lưng, tính mạng xem tí cũng bị mất đi, vậy mà vẫn ngủ ngon cho được. Bái phục, bái phục."

Lý Lộc gần từng tiếng: "Ngươi nói bậy bạ gì thế? Có tin ta sẽ lột da ngươi không?"

"Tin chứ, ngài là thủ lĩnh băng cướp lớn nhất nhì Chung quốc mà. Muốn giết ta là việc dễ như trở bàn tay thôi. Chỉ là ngài thực sự không muốn nghe những gì ta nói ư? Nghe xong hãy giết cũng chưa muộn mà"

Lý Lộc dịu lại, nhúm mày suy nghĩ, nhìn chằm chằm Thanh Nguyên. "Nếu ngươi nói bậy, ta sẽ cắt đầu ngươi ném vào rừng làm mồi cho sói đấy."

Thanh Nguyên gạt đầu rồi tự tin đi vào phòng. Lý Lộc đốt nến lên.

"Ta cho ngươi nửa canh giờ, nói."

Trước ánh mắt hung tàn như loài dã thú của một tên đồ tể, nàng vẫn không hề thấy sợ. Dường như nàng đã nắm chắc phần thắng. Có lẽ chính sự tự tin đó đã khiến Lý Lộc có phần tin vào những gì nàng nói, dù nàng vẫn chưa tiết lộ điều gì.

Thanh Nguyên hỏi: "Có phải ngài vừa "ăn" được một vụ lớn ở Châu thành không?"

Lý Lộc gạt đầu.

"Có phải để giành được vụ này, ngài đã tiêu diệt sạch bọn cướp Hắc Sơn ở núi Vu thuộc Châu thành không?"

Lý Lộc bực bội: "Ngươi muốn nói gì?"

Thanh Nguyên nghiêm túc, chậm rãi, nói: "Lần này, ngài vừa đánh cướp được hàng, vừa tiêu diệt được một băng cướp, ngoài mặt thì nhìn oai phong, là một chiến thắng lớn, nhưng ngài đã bao giờ nghĩ đến điều này chưa? Chúng ta là đạo tặc, cái quan trọng nhất của một đạo tặc không phải là tiền tài, không phải danh tiếng, mà là một chữ "nghĩa", là nghĩa khí. Cùng là đồng đạo với nhau, vậy mà chỉ vì giành ăn, ngài đã thẳng tay hạ sát cả trăm mạng người của băng Hắc Sơn. Trong mắt mọi người, ngài đã trở thành một kẻ tham lam vô độ, không nghĩa khí. Tuy ngoài mặt không ai nói gì, nhưng trong lòng họ nghĩ sao thì...."

Lý Lộc phản bác ngay: "Vớ vẩn, đạo tặc bọn ta có quy tắc không giết trẻ con, không cướp của người già, không hãm hiếp phụ nữ. Vậy mà băng Hắc Sơn không từ thủ đoạn nào, cả đứa bé mười tuổi cũng cưỡng bức, giết chúng, chỉ coi như thanh lý môn hộ thôi."

Thanh Nguyên cười. "Đề ta đoán nhé, nhị thủ lĩnh đã dùng những lí lẽ này để thuyết phục ngài phải không? Đúng, chúng đáng chết. Nhưng đại thủ lĩnh à, nếu người giết chúng là quan phủ hay một thế lực nào khác, thì mọi người sẽ nghĩ chúng đáng tội. Nhưng chính ngài cũng là một đạo tặc mà. Ngài thử đặt mình vào vị trí người khác mà nghĩ đi. Tặc là chuột, quan là mèo, mèo bắt chuột là hiển nhiên. Khi dấn thân vào hắc đạo, ai cũng lường trước được điều đó rồi. Có khi người khác còn há hê, cho là thanh lý môn hộ, đúng người đúng tội. Nhưng cùng là đạo tặc với nhau, có thể ngài không hãm hiếp trẻ con, không đánh cướp của người già, nhưng ngài cũng đâu phải phòràng lương thiện gì, làm gì có tư cách phán xử người khác. "

Ngừng một lúc, lại nói tiếp: "Đó là chưa kể, chuyến hàng lần này là hàng của Trương gia. Ai chả biết Trương gia là phú thương một vùng, nhưng không phải ai cũng biết mối quan hệ thân thiết giữa Trương gia và Dung gia. Trước đây, Trương gia từng ra tay giúp đỡ Dung gia trong lúc bản hàn. Bây giờ Dung gia đã trở thành "Nhất đẳng công tặc", thao túng cả triều đình, dĩ nhiên Trương gia cũng được thơm lây. Họ đâu dễ dàng tha cho kẻ dám "Động thổ trên đầu thái tử", cướp hàng của họ. Ngài chẳng những đắc tội với hắc đạo, mà còn chọc giận cả Trương gia và triều đình nữa. Câu chuyện của Trương gia được lưu truyền khắp nơi, nhưng một người ít ỏi học, quanh năm suốt tháng sống trong rừng như ngài không biết thì cũng không lạ. Nhưng nhị thủ lĩnh vốn là người gốc Hạo thành mà lại không biết ư? Hơn nữa, chuyến hàng này rất có giá trị, tại sao những băng cướp khác lại không nhắm đến, tại sao ngài lại dành được quá dễ dàng, ngài đã từng suy nghĩ chưa? Trương gia ỷ vào thế lực của Dung gia, cho rằng không ai dám cướp của họ, nên mới không thêm cảnh giác. Mà những băng cướp khác, cũng vì e sợ điều đó nên không ai dám ra tay. Chỉ có phòràng hỗn tạp, không biết trời cao đất dày như Hắc Sơn mới dỏm ngó thôi. Điều này, ngay cả tên tiểu tốt như ta còn nhìn ra, huống chi là một người thông minh như nhị thủ lĩnh. Thế mà ngài ấy lại còn cố tình thuyết phục ngài nhận vụ này, chẳng phải đâm lén sau lưng là gì? "

Lại dừng thêm một lúc nữa. Nhìn sắc mặt lúc đen lúc trắng của hắn, Thanh Nguyên biết mình đã thành công phân nửa rồi. Lý Lộc này cũng được xem là một kẻ thông minh, chỉ tiếc là quá nhỏ nhen và đa nghi. Với tính cách này, có khi ngay cả chính bản thân mình hắn còn không dám tin tưởng huống hồ là người khác, cho dù người đó có là người anh em vào sinh ra tử cũng vậy thôi.

Quả nhiên, hắn bắt đầu dao động: "Nhưng tại sao? Nhị đệ không phải là người như vậy" Dường như hắn đang cố thuyết phục bản thân.

Thanh Nguyên vỗ đùi cười lớn. Chả biết đây là lần thứ bao nhiêu cô nghe câu hỏi dạng này rồi. "Thôi nào. Rõ ràng cả hai chúng ta đều hiểu mà. Trong lòng ngài đã có sẵn đáp án rồi, chỉ cần một người xác nhận thôi. "Chim chết vì mồi" mà, quyền lực thì ai mà không ham. Chữ "Nhị" so với "Đại", cho dù

có tôn quý mấy thì cũng thua mất một bậc. Ngài quen với nhị thủ lĩnh bao năm nay, cũng biết hẳn không phải là người chịu an phận, sao có thể chịu cảnh ngồi dưới cơ người khác."

Lý Lộc suy nghĩ rất lâu, trên mặt là một sự thất vọng, ê chề pha lẫn tức giận. Hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp nhị đệ. Bùi Tuấn vốn là con nhà quan, dòng dõi thư hương danh giá, tương lai sáng lạn. Nhưng sau đó cha bị kết tội tham ô, gia sản bị tịch biên, hắn cũng bị bắt xung quân. Rồi ba người gặp nhau, kết làm anh em, từ trong quân ngũ đến son trại, thân còn hơn anh em ruột thịt. Hắn thật sự không muốn tin Bùi Tuấn phản bội mình. Rồi bất chợt nhớ ra điều gì đó: "Vậy người nói vợ ta cầm sừng ta là sao? Gian phu là kẻ nào?"

"Còn ai khác ngoài người anh em tốt của ngài chứ?"

"Cái gì? Nói dối, Bùi Tuấn tuy háo sắc nhưng không bao giờ nhắm đến phụ nữ có chồng. Bọn ta đã từng thề trước Thủy thần, không bao giờ vì phụ nữ mà làm mất lòng nhau. Ta có thể nghi hắn tham lam nhưng tuyệt không tin hắn dám thề điều trước thủy thần."

"Đúng." Anh em như tay chân, phụ nữ là quần áo", vậy tại sao ngài lại giành người "quần áo" của bạn chứ? Bùi Tuấn không thề điều, người thề điều là ngài"

Lý Lộc đập mạnh xuống bàn, chiếc bàn gãy làm đôi: "Người càng nói càng điều. Rốt cuộc người có ý đồ gì? Ta không phải người hiền lành gì, nhưng sẽ không bao giờ giành phụ nữ với kẻ khác. Người có tin ta sẽ bóp chết người không?"

Thanh Nguyên thông thả đứng dậy, dù trong lòng rất căng thẳng, nhưng ngoài mặt lại bình thản như không.

"Tên thật của vợ ngài là Dương Kim Xuân. Là con gái của thầy đồ họ Dương, quê gốc Hạo thành. Một trong những môn sinh tâm đắc của ông ta mang họ Bùi, vì sa cơ lỡ vận nên không thể theo đuổi đường công danh. Lúc còn ở Hạo thành, hai người từng là đồng môn, việc con gái thầy đồ Dương thăm cảm mến Bùi công tử là việc được lưu truyền khắp giới nho văn. Thậm chí nếu không vì gặp chuyện chẳng may, có lẽ hai người đã nên duyên vợ chồng cùng nên. Vậy chẳng phải chính ngài mới là người chia long rẽ phượng, cướp người yêu của bạn sao?"

Lý Lộc mặt trắng bệch, phản bác một cách yếu ớt: "Không thể nào. Ta gặp nàng ấy ở Phong thành mà, sao có thể...."

"Sau khi về hưu, thầy đồ Dương chọn Phong thành là nơi dưỡng già. Nếu ngài không tin, cứ cho điều tra, chỉ sợ ngài không dám thôi, kết quả rõ như ban ngày. Còn một điều nữa, ngài không thấy gã tình nhân trước của phu nhân có vài nét tương tự nhị thủ lĩnh ư? E rằng có người muốn "Nhìn bóng nhớ người" thôi"

Lý Lộc nắm chặt tay đến mức thấy cả gân xanh, nghiêng răng ken két.

Ở thời đại này, bị cầm sừng là nỗi nhục lớn nhất của đàn ông. Bị người phụ nữ của mình và anh em tốt cầm sừng, là nỗi nhục lớn nhất trong các nỗi nhục.

Tuy nhiên, một lúc sau, hắn đã bình tĩnh lại, nhịp thở đã trở nên bình thường, nhìn Thanh Nguyên: "Người là ai? Do ai phái tới? Người đừng hòng ly gián bọn ta, trừ khi tận mắt thấy, còn không ta sẽ không tin. Nhưng trước hết, ta phải giết người đã, biết quá nhiều cũng là một cái tội."

Lý Lộc cầm thanh đao trên tay, lăm le bước đến gần Thanh Nguyên. Đao đã tuốt khỏi vỏ, từ thần đang đến gần. Nàng sợ đến mức muốn nhũn chân ra, nhưng hình như nụ cười tức tưng trên môi đã trở thành một phản xạ vô điều kiện mỗi khi gặp nguy hiểm thì phải.

Thanh Nguyên vẫn duy trì nụ cười hết sức bình thản, nói: "Ta đã đến đây thì không sợ chết. Nhưng ngài không thắc mắc mục đích ta đến đây ư?"

Lý Lộc trầm tư suy nghĩ một lát, hỏi: "Người muốn gì?"

"Rất đơn giản, một cuộc giao dịch."

"Giao dịch?"

"Ta cần tiền, ngài cần quyền. Mặc dù ngài là đại thủ lĩnh, nhưng người có tiếng nói nhất ở đây, người được kính trọng nhất, lại là nhị thủ lĩnh. Dĩ nhiên, nếu tình cảm anh em ngài thực sự thâm thiết như tay chân, thì cũng không phải vấn đề gì lớn, ai nắm quyền cũng thế thôi. Nhưng hình như, nhị thủ lĩnh không thỏa mãn với vị trí thứ hai. Nếu không ra tay diệt trừ, người chết sẽ là ngài. "Người không thương mình, trời chu đất diệt.", anh em rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là bản thân mình, phải không?"

Lý Lộc lắc đầu. "Từ khi chúng ta có chút tiếng tăm trong giang hồ, có rất nhiều kẻ đến đây giờ trò ly gián. Nếu dễ dàng tin người thế, chúng ta đã phơi bày ngoài đường. Bùi Tuấn đi theo ta từ thời trai trẻ, tâm can hẳn thế nào ta không biết, nhưng tình thù tức bao năm qua của chúng ta cũng không phải giả. Giang sơn này là do ba chúng ta cùng đổ xương máu gây dựng nên, từng đồng từng khác đều do chúng ta liều mạng mà có. Bằng cái gì mà người đòi ngồi không hưởng lợi?"

Thanh Nguyên đập bàn đứng dậy, giọng nói trầm nhưng có một sức mạnh bá đạo áp đảo.

"Chỉ bằng vào việc ta có bằng chứng nhị thủ lĩnh lén lút tư tình với phu nhân. Ta không nói sẽ ăn không ngồi hưởng. Ta sẽ cho ngài mượn binh lực, ngài chỉ cần trả đúng công sức ta đã bỏ ra, thế thôi."

Lý Lộc nghiêng chặt răng, ánh mắt lóe lên sự hung tợn đáng sợ.

Thật lâu sau, mới nghe thấy tiếng trả lời của hắn. Vồn vện một chữ "Được", nhưng dường như đã rút hết sức mạnh của hắn. Trông hắn có sự tuyệt vọng,

đau khổ, tức giận và rất nhiều cảm xúc xen lẫn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nhân Sinh Như Kỳ (4)

Trong lúc Thanh Nguyên đang giao dịch với Lý Lộc, có một âm mưu khác cũng được tiến hành song song tại dãy nhà kế bên.

Phòng của nhị thủ lĩnh.

Lương Quan trong vai một tên nô bộc, cầm khay trà bước vào phòng. Uống trà trước lúc ngủ là thói quen bao năm nay của Bùi Tuấn.

Hắn không hề nghi ngờ cầm tách trà lên uống. Và sau đó, dần chìm vào giấc ngủ. Lương Quan nhẹ nhàng đóng cửa lại, đem lại yên tĩnh như vốn đã vậy.

Thanh Nguyên tiếp tục đi đến phòng của đại phu nhân, gõ cửa.

Có tiếng nói dễ nghe phát ra. "Vào đi."

Nàng đi vào, kính cẩn thưa: "Bẩm, nhị thủ lĩnh muốn được cùng phu nhân trò chuyện, đàm luận ạ."

Đại phu nhân hỏi: "Có việc gì vào lúc đêm khuya thế này?"

"Nhị thủ lĩnh nhờ tiểu nhân chuyển lời :

Loàn đơn ước muốn hỏi khách lâu hồng

Đằm ấm thì thương kẻ lạnh lùng

Ngoài ấy dù còn áo lẻ

Cả lòng mượn đắp lấy hơi cùng" (1)

Câu "lòng mượn đắp lấy hơi cùng" khiến đại phu nhân đỏ ửng mặt. Nhưng rồi nghĩ đến người đàn ông hung bạo nhỏ nhen kia, cùng với đôi chân gầy lả của gã tình nhân trước, cô chợt rùng mình, quát: "Vớ vẩn. Người nói bậy bạ gì thế, rút ngay cho ta."

Thanh Nguyên nói tiếp: "Đại phu nhân, việc gì bà phải chịu đựng một gã tàn bạo, đáng sợ như đại thủ lĩnh chứ. Tên thư sinh trước đây quá yếu đuối nên mới bị trừng trị. Nhưng nhị thủ lĩnh thì khác, ngài sẽ lo chu toàn mọi chuyện mà. Lấy chồng mà không được hưởng niềm vui ân ái, "cá nước gặp nhau" nơi khuê phòng, có khác gì ở góa chứ? Tam tông tứ đức chỉ dành cho những người phụ nữ có phu quân, nhưng đại phu nhân à, bà có sao? Đại thủ lĩnh có bao giờ làm tròn "nghĩa vụ" làm chồng chưa?"

Đại phu nhân kinh ngạc, "Sao người biết?"

Lý Lộc là kẻ sĩ diện, việc hắn "bị yếu" vốn chỉ có mình cô biết. Hắn không nạt hiếp, không lăng pháng bên ngoài, ai cũng cho rằng cô thật hạnh phúc khi có một người chồng chung thủy. Nhưng thực tế, chỉ có mình cô biết, không phải hắn không muốn, chỉ là "Tâm có dư mà lực không thừa".

Thanh Nguyên cười, làm sao mà biết hả? Mông tóp, mắt thâm quầng, mắt thưa, gầy như con mướp, rõ ràng là biểu hiện của chứng yếu sinh lý, cương dương không đầy đủ.

Đại phu nhân này dù gì cũng xuất thân danh giá, có ăn học đàng hoàng, sao có thể làm ra việc mất mặt như ngoại tình được. Chỉ có một khả năng thôi, nhu cầu sinh lý không được đáp ứng đầy đủ.

Thêm nữa, nàng quan sát thấy, trong cả bữa tiệc lúc sáng, trong khi những người khác ăn thịt ăn cá, hắn chỉ ăn...pín dê.

Theo quan niệm, ăn gì bổ nấy của người xưa, ăn pín dê thì tất nhiên để bổ....

"Làm sao tiểu nhân biết vốn không quan trọng. Đó là sự thật. Đại phu nhân, lúc nào cũng sống trong lớp vỏ đạo đức, bị những cái gọi là luân lý trói buộc, cuộc sống như vậy dễ chịu sao? Nhị thủ lĩnh chờ bà tại phòng riêng, muốn đi hay không là quyết định của bà. Tiểu nhân cáo lui."

Thanh Nguyên lui ra khỏi phòng.

Bản năng gốc luôn mạnh hơn lý trí. Cởi bỏ lớp áo ra thì ai cũng như nhau thôi, thực nữ hay dâm phụ chỉ khác nhau ở lớp áo bề ngoài. Một người sống đúng với bản năng, một người bị lý trí kiềm hãm lại. Và bây giờ, lớp áo lý trí của thực nữ đang bị bức chỉ.

Bùi Tuấn cảm thấy đau đầu kinh khủng, như muốn nứt toác ra. Toàn thân nóng rực, hưng phấn lạ lùng.

Nóng quá, nóng đến mức hắn chỉ muốn nhảy vào hồ nước.

Có tiếng gõ cửa, có ai đó bước vào. Hắn không biết là ai, cũng không có thời gian suy nghĩ, không biết mình đang làm gì.

Nhưng những người đang đứng trên nóc nhà thì thấy rất rõ.

Bùi Tuấn lao vào ôm lấy "chị dâu", tính vốn phóng đảng, nên những lời lẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến người đỏ mặt tía tai được thốt ra rất tự nhiên.

"Tiên nữ, nàng đến thăm ta sao? Sao lại đẹp đến thế? Cho ta hôn một cái."

Đại phu nhân hốt hoảng, chống cự một cách yếu ớt rồi lao vào vòng xoáy tình ái điên cuồng. Sau đó, là cảnh xuân phơi phới, mặn nồng.

Lý Lộc hận không thể nhảy xuống xé xác đôi câu nam nữ này.

Thanh Nguyên giữ chặt cánh tay hắn, giờ mà nhảy xuống thì mọi chuyện hỏng bét, việc nàng bỏ thuốc kích dục vào trà sẽ bị lộ ngay.

"Bình tĩnh đã, không nên manh động. Sao? Ngài chấp nhận hợp tác với ta chứ?"

Hắn còn sự lựa chọn sao, người anh em thân thiết đang cầm sừng hắn, lại còn muốn đề đầu cười cồ, chiếm đoạt vị trí của hắn, còn sự lựa chọn sao?

-----
(1) : Bài thơ này là bài số mười trong chùm thơ "Tích cảnh" của Nguyễn Trãi. Bốn câu của bài tứ tuyệt như một lời bày tỏ nỗi nhớ nhung, tâm trạng cô đơn tới khách lâu hồng. Lời ước hỏi rứt rề đượm chút hờn trách mượn áo để đắp lấy hơi mang ước nguyện gắn bó, giao hòa. Tấm áo giai nhân, hơi ấm tình yêu sẽ làm người đơn chiếc bớt lạnh lùng. Thơ của Úc Trai viết về tình yêu, hơn nữa lại là tình yêu lứa đôi mang phong vị ca dao thật tình tứ, thiết tha.

Sáng hôm sau, mọi việc tiếp theo diễn ra như một kịch bản được viết sẵn.

Lý Lộc bình tĩnh đón nhận ánh mắt áy náy của Bùi Tuấn.

Đại phu nhân thì như người được hồi xuân, tràn đầy sức sống. Cả son trại yên tĩnh, thanh bình, không ai tưởng tượng được những cuộc chiến khốc liệt đang âm thầm được tiến hành.

Thanh Nguyên và Lương Quan vẫn an phận làm một kẻ gác cổng.

Tại khách điểm trong thị trấn dưới núi.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, mây xanh gió mát, Phong thành quả là nơi lí tưởng để thanh tịnh nghỉ dưỡng.

Tuy nhiên có một số người lại không thanh tịnh như vậy được.

Nhất là những người chỉ sáu ngày để quay về cung, nhưng mọi việc thì vẫn giậm chân tại chỗ, vừa nhận được thư báo thì bị anh trai chiếm mất.

Tông đế phải về tới Hạo thành trước Bình vương, nếu không thì chuyện hoàng đế không ở trong cung sẽ bị bại lộ.

Bình vương chọn con đường chính, họ chọn đường phụ, chênh lệch gần hai mươi ngày. Trừ những khoảng thời gian đi lại, rồi còn xử lí mọi chuyện trong cung, giải quyết vấn đề tàn dư trong cuộc cân quét lũ sơn tặc, chỉ còn mười ngày để hành động.

Bây giờ đã qua mất ngày thứ tư rồi.

Nhưng Tông đế có vẻ không lo lắng mấy. Vừa uống trà vừa đọc thư. Đúng là "Hoàng đế không lo thì chết Vương gia." (Câu tục ngữ gốc là "Hoàng đế không lo thì chết thái giám")

Kỳ vương sốt ruột hỏi: "Huỳnh, hắn viết cái gì thế?"

Tông đế đưa tờ giấy cho cậu em trai.

Trên đó vón vện năm chữ: "Chính ngộ (Đúng mười hai giờ trưa) ngày mười lăm" Ngoài ra có vẽ hình một ngọn núi, ngay giữa lưng núi là hình hai con chó và số mười chín.

Kỳ Vương khó hiểu nhìn anh trai mình.

"Chính ngộ ngày mười lăm hành động, thế thôi."

Kỳ Vương bực mình: "Tất nhiên là đệ hiểu. Đệ đâu có mù chữ. Ý đệ là hành động ra sao, hấn không nói cụ thể thì hành động thế quái nào được."

"Hấn nói rõ đấy chứ." Tông đế đáp lại.

"Đâu, đệ có thấy đâu"

"Chính ngộ này mười lăm, đem một trăm người lên sơn trại ở lưng núi tiếp ứng cho hấn."

"Hà" Kỳ vương nghếch mặt ra, cẩn thận lấy tờ giấy ra nghiên cứu lại lần nữa.

Tông đế buồn cười bảo: "Đệ có đọc nát tờ giấy cũng không thấy đâu. Chó còn được gọi là cầu. Cầu lại đồng âm với "cửu" nghĩa là chín. Hai con chó, chín lần chín là tám mươi mốt, cộng thêm mười chín, đúng một trăm. Vẽ ngay lưng chừng núi, không phải bảo ta mang người đến sơn trại thì còn gì?"

Kỳ vương "à" một tiếng, bức xúc: "Sao không viết huych toẹt ra cho rồi, việc gì phải dùng mật hiệu?"

"Có lẽ hấn sợ sẽ bị bọn sơn tặc phát hiện."

"Sao có thể? Hấn chỉ là một tên tiểu tốt trong sơn trại, ai mà thèm quan tâm đến thư từ của hấn chứ? Theo đệ, tên này chỉ giỏi vẽ chuyện"

Kỳ vương nói tiếp. "Nhưng anh hai, sao đệ cứ thấy không ổn. Cứ đưa người nghênh nghênh vào sơn trại thế à, đó là sơn trại của sơn tặc chứ đâu phải nơi nghỉ mát. Và lại, đem người đến đó rồi làm gì?"

Tông đế không trả lời bởi chính hấn cũng đang thắc mắc. Nhưng dù sao thì quá trình không quan trọng bằng kết quả.

Cả sơn trại rạo rực, người người đều phấn khởi, vui vẻ. Ngày mười lăm tháng này, Đại thủ lĩnh quyết định tổ chức một bữa tiệc lớn, kỷ niệm mười năm ngày sơn trại được thành lập. Đại thủ lĩnh tuyên bố, tất cả thành viên sơn trại đều được đến dự, ăn uống rượu chè thoải mái.

Việc này không quái lạ nhưng Bùi Tuấn vẫn cảm thấy có gì đó khuất tất. Bùi Tuấn không phải kẻ ngu, tối đó rõ ràng có người hạ thuốc hấn, hấn đã cho người mai phục điều tra. Tất cả những kẻ khả nghi, kể cả hai tên tiểu tốt gác cổng cũng không bỏ sót, nhưng vẫn không phát hiện gì.

Tâm trạng hấn rối bời, anh cả còn tổ chức tiệc mừng ngay lúc này, khiến hấn càng thêm nghi ngờ.

Nhưng dù có phản đối thế nào thì hấn cũng chỉ là nhị thủ lĩnh, người nắm quyền chính vẫn là anh cả.

Ngô Cường đi bên cạnh, hỏi: "Huynh, anh cả muốn tổ chức tiệc thì cứ mặc huynh ấy, huynh cần làm gì, chỉ khiến huynh ấy tức giận thôi. Dù sao sơn trại ta làm ăn cũng khá, tiếc chút tiền kia để làm gì?"

Bùi Tuấn thờ dài, đôi khi đầu óc đơn giản lại hạnh phúc hơn. Cũng mong không có chuyện gì.

Ngày mười lăm, Chính Ngộ (Đúng 12h)

Có một toán người cải trang thành những người nông dân đem cá, rau lên sơn trại. Bên trong những thúng rau quả là những thanh đao sắc nhọn.

Để tránh bị gián điệp trà trộn, sơn trại có một quy tắc, không phải sơn tặc thì không được lên núi. Thậm chí, dù có lệnh của các vị thủ lĩnh cũng không được. Chỉ trừ những dịp tiệc tùng kiểu này, người bình thường mới có dịp lên núi cung cấp thức ăn và rượu.

Đó là lý do Thanh Nguyên phải tổ chức bữa tiệc này.

Bên trong sơn trại, mọi người đang hào hứng ăn uống, tiệc tùng. Đúng không khí tiệc kiểu thổ phỉ, khắp nơi là những cô gái lâu xanh xinh đẹp, lá lơi. Ngồi ở vị trí cao nhất là đại thủ lĩnh, lần lượt là nhị thủ lĩnh và tam thủ lĩnh.

Đại phu nhân chán ghét nhìn cảnh xa hoa, thô tục trước mặt. Chốc chốc lại lên đưa mắt nhìn chiếc ghế bên phải phu quân mình.

Lý Lộc làm như không nhìn thấy. Thanh Nguyên bưng một chiếc khay lên, trong đó có ba cái chén. Lý Lộc rót rượu vào đó, đón lấy một chén uống cạn, rồi đưa hai chén còn lại cho hai người em kết nghĩa, nói: "Các người biết không? Ta là con một tiểu phu, từ nhỏ đã thất học, một chữ bẻ đôi cũng không

biết. Những tên như ta chỉ có một con đường duy nhất là nhập ngũ, liều mạng lập công danh hòng có ngày "Quang tông diệu tổ". Nhưng tiếc thay, lúc đó đất nước yên bình, chuộng vẫn hơn võ, quân đội không có đất dụng võ, vài cắc bạc quân lương làm gì đủ sống. Ngay cả tiền mua quan tài, an táng mẹ già cũng phải muối mặt đi vay mượn họ hàng. Nhắc lại mà lòng vẫn đau xót. Rồi sau đó, ta được gặp hai đệ. Những ngày đầu mới thành lập, băng cướp của chúng ta chỉ có ba người, vừa là thủ lĩnh vừa là lính gác. Có những lúc nhiều tháng trời không có được một vụ, ba anh em ta phải uống nước lã cảm hơi. Có lúc mệt đến nỗi phải mò vào nhà dân trộm nắm thóc, con gà, rồi bị đánh đuổi như phường trộm cắp vặt tầm thường. Có lần chỉ vì cướp vài chục lượng bạc cùn con, Tam đệ còn phải vào tù ngồi suốt một năm trời, chịu bao nhục nhã, đau đớn. Một tên thư sinh trói gà không chặt như Nhị đệ phải cầm thanh đao nặng cả chục cân giết người. Bây giờ, chúng ta đã là băng cướp lớn thứ hai Chung quốc này, anh em trong trại có đến cả nghìn người, tiền bạc xài ba đời cũng không hết. Có được ngày hôm nay, cũng nhờ anh em ta đồng lòng, bán mạng bán sức mà ra. Mười mấy năm nay, chúng ta đã cùng kẻ vai sát cánh, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Vết sẹo trên lưng Ngô Cường còn nhiều gấp đôi tuổi hắc, bàn tay thư sinh mềm mại của Bùi Tuấn đầy nốt chai do cầm kiếm. Có câu "anh em có kiếp này không có kiếp sau", có những anh em như hai đệ, cuộc đời ta cũng không uống. Ta không biết nhiều chữ nghĩa như tam đệ, không biết làm sao biểu đạt hết, đành dùng ly rượu này, kính hai đệ một ly."

Ngô Cường, Bùi Tuấn mắt rung rung uống cạn ly rượu, những năm tháng đó là những dấu ấn không bao giờ quên.

Xong, ánh mắt Lý Lộc tối sầm lại, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, nhìn Bùi Tuấn, rít qua kẽ răng: "Nhưng tại sao ngươi lại phản bội ta?"

Bùi Tuấn sững sờ nhìn Lý Lộc, có tiếng chén vỡ, đại phu nhân tròn to mắt nhìn ông chồng mình, Ngô Cường cười: "Anh hai, huynh uống nhiều quá rồi. Sao lại lấy chuyện này ra giỡn chứ?"

"Ta hết sức tỉnh táo. Lúc hoạn nạn thì có nhau, giàu sang rồi sẽ có tư tâm. Hắc làm gì thì có trời chứng giám, việc này không liên quan đến đệ, hôm nay ta phải giết tên súc sinh này."

Lý Lộc rút đao ra, như có sự chuẩn bị sẵn, có một phần ba những người ngồi trong sảnh lớn đứng bật dậy.

Thanh Nguyên cũng nằm trong số đó.

Băng cướp này có gần một nghìn người, được chia làm ba nhóm. Nhóm màu xanh là quân của Đại thủ lĩnh. Màu vàng của Nhị thủ lĩnh, màu đỏ của Tam thủ lĩnh.

Tuy nhiên, sau vụ đánh cướp món hàng của nhà họ Trương tháng trước, một nửa số người của đại thủ lĩnh đều bị thương.

Nếu trực diện giáp lá cà với nhị thủ lĩnh, thì thua là cái chắc.

Đó là lý do hắc phải mượn người của Thanh Nguyên.

Lý Lộc chìa mũi đao về phía Bùi Tuấn: "Ta rất thất vọng, ngươi là đứa em trai mà ta rất mực yêu thương, sao ngươi có thể làm ra chuyện cảm thù như vậy được?"

Bùi Tuấn thanh minh: "Đệ không cố ý, có kẻ gài bẫy, đệ..."

"Nhị thủ lĩnh đừng chối, chính tiểu nhân đã thấy tận mắt mà."

Thanh Nguyên vội lên tiếng chặn họng Bùi Tuấn. Thực tế hắc chưa từng có ý định làm phản, do nàng bịa chuyện gán tội cho hắc thôi.

Việc Trương gia có quan hệ mật thiết với Dung gia là sự thật, chỉ là gần đây, sau khi xảy ra "Huyết án vườn đào", quan hệ giữa hai nhà đã rạn nứt nghiêm trọng. (Bật mí nhé, Thanh Nguyên sẽ là người phá vụ án này đấy.)

Vụ việc mới xảy ra gần đây, những băng cướp khác vẫn chưa biết tin nên không dám manh động.

Bùi Tuấn có mối quan hệ giao tiếp rộng rãi khi còn ở Hạo thành, có lẽ nhờ vậy hắc mới nắm được tin tức, ra tay "ăn hàng".

Bùi Tuấn há miệng muốn nói gì đó nhưng không thành lời, đại phu nhân nét mặt xanh lét, chân nhũn ra không đứng nổi nữa, ngồi thụp xuống sàn.

Lý Lộc lấy miếng ngọc màu trắng trong người ra, quăng mạnh xuống đất: "Miếng ngọc này là tín vật của anh em ta. Quan hệ giữa chúng ta như miếng ngọc vỡ này, không anh em gì nữa."

Ngô Cường ngờ mặt ra, muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng đột nhiên toàn thân mềm nhũn ra, phun một ngụm máu tươi rồi bất tỉnh.

Bùi Tuấn chạy đến đỡ hắc. Lý Lộc cũng toan chạy đến, nhưng bị Bùi Tuấn đẩy ra. Bùi Tuấn cười khẩy: "Thì ra là vậy. Trong rượu có độc. Đại ca, huynh chỉ tìm có thôi, ngay từ đầu huynh đã muốn nuốt trọn tất cả. Gài bẫy đệ, rồi hạ độc Ngô Cường. Tất cả là âm mưu của huynh."

Lý Lộc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đánh mất nhìn Thanh Nguyên.

Nàng lại châm dầu vào lửa: "Nhị thủ lĩnh hạ độc tam thủ lĩnh. Các anh em, xông lên."

Bên dưới nháo nhào lên, lập tức, người của Thanh Nguyên rút đao nhào lên, thấy vậy, người của Lý Lộc cũng xông tới.

Nhị thủ lĩnh cầm lá cờ màu vàng phát lên, người của hắc cũng xông lên tiếp chiến.

Người của Ngô Cường bị kẹt ở giữa, vì tránh "tên bay đạn lạc", đành nhào vào đánh loạn, gặp ai đánh đó.

Lý Lộc biết có chuyện gì đó không ổn, nhưng đâm lao thì phải theo lao.

Bùi Tuấn rút đao ra, lao vào chém về phía Lý Lộc.

Lý Lộc lấy đao đỡ lại.

Lý Lộc có sức mạnh nhưng lại không linh hoạt uyển chuyển như Bùi Tuấn. Hai người cứ giằng co như vậy rất lâu, bắt phân thắng bại.

Lương Quan che chở Thanh Nguyên lùi về một góc an toàn.

Hắn nhìn nàng, chưa kịp mở miệng Thanh Nguyên đã trả lời: "Huynh không cần hỏi, ta biết huynh muốn hỏi gì. Ta bôi độc sẵn vào cái chén."

"Nhưng sao nàng biết Ngô Cường sẽ lấy đúng cái chén đó? Tại sao phải giết Ngô Cường?"

"Ngô Cường ngồi bên trái, tất nhiên hắn sẽ lấy cái chén bên trái. Lý Lộc ngồi ngay giữa, theo phản xạ tiềm thức, tự nhiên sẽ chọn cái chén chính giữa. Bùi Tuấn rất thông minh, hơn nữa người sai là hắn, hắn sẽ không nhảy vào đánh với Lý Lộc. Trừ khi kích động hắn, khiến hắn bị che mất lý trí. Và lại, nếu Ngô Cường không chết, hắn sẽ ra tay ngăn cản cuộc chiến này, đối với chúng ta hoàn toàn bất lợi. Nói chung, trong kịch bản của ta, hắn có rất nhiều lý do để chết."

Lương Quan rung mình trước sự lạnh lùng của Thanh Nguyên. Nói về chuyện sống chết của một con người mà lại như bàn luận chuyện thời tiết.

Nàng trợn mắt liếc hắn: "Nhưng hắn có chết đâu. Thuốc ta hạ chỉ làm hắn mất tí máu rồi bất tỉnh thôi. Hắn có tội nhưng không phải do ta phán xử."

Lương Quan thờ phào.

Nàng gãi cằm: "Mà lý do chính là vì thuốc độc đắt hơn loại thuốc này đến hai mươi phân tiền lận."

Lương Quan : "....."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhân Sinh Như Kỳ (5)

Một cuộc hỗn chiến dữ dội. Vì thực lực hai bên tương đương nhau nên cứ giằng co mãi.

Bùi Tuấn chém một nhát trực diện về phía Lý Lộc. Lý Lộc dùng kiếm đỡ lại. Xét về sức mạnh thì Lý Lộc có ưu thế hơn, hắn dùng sức đẩy mạnh thanh kiếm, Bùi Tuấn lao đao ngay.

Bùi Tuấn xuất thân giàu có, Lý Lộc là phường lao động tay chân ngay từ thuở thơ bé. Không phải nghĩ cũng biết đây là một sự so sánh khắp khiêng.

Bùi Tuấn thở hồng hộc, Lý Lộc vẫn rất sung sức.

Thừa thế xông lên, Lý Lộc chĩa thẳng mũi kiếm về phía hắn.

Bùi Tuấn không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn mũi kiếm đâm về phía hắn.

"Đại ca. Mai Sơn Nghĩa." hắn hét lớn.

Như một câu thần chú, mũi kiếm của Lý Lộc chậm lại rồi ngừng hẳn.

Chỉ thất thần trong giây lát nhưng tình thế đã thay đổi.

Bùi Tuấn nắm chặt thanh kiếm, lao đến, đâm một nhát thật mạnh vào lòng ngực Lý Lộc.

Tất cả hành động diễn ra quá nhanh, đến nỗi không ai kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lương Quan lắc đầu ngao ngán. "Sao lại có người bị ồ đến thế chứ?"

Thanh Nguyên không đồng tình. "Bi ồ hay không là do cách nhìn của người khác thôi. Ta thấy nên gọi là "Tùy cơ ứng biến" thì đúng hơn."

Nàng lắm bả. "Đủ lạnh lùng, đủ tàn nhẫn, đủ thông minh, đủ bình tĩnh. Những người như vậy, Sinh ra trong thời điểm, địa điểm thích hợp thì làm hoàng đế, sinh nhầm chỗ thì thành sơn tặc."

Người ta đồn rằng, trước đây khi còn trong doanh trại, Bùi Tuấn và Lý Lộc vốn không ưa nhau.

Lý Lộc ghét cay đắng những kẻ độc sách.

Chuyện Lý Lộc bắt nạt Bùi Tuấn diễn ra như cơm bữa.

Cho đến một ngày, đội binh của cả hai phải đến núi Mai Nghia Sơn tập luyện.

Do tính háo thắng, nôn nóng lập công, Lý Lộc thất lạc đồng đội và bị lạc trong rừng.

Lúc đó, những người từng choàng vai bá cổ, xưng anh gọi em với hấn, không ai chịu ở lại tìm kiếm hấn.

Họ được lệnh phải về trại trước khi mặt trời xuống núi.

"Quân lệnh như sơn", không ai dám chống, thế là Lý Lộc bị bỏ rơi.

Duy chỉ có Ngô Cường và Bùi Tuấn kiên quyết chống lệnh, suốt đêm tìm kiếm, mãi gần sáng mới tìm thấy Lý Lộc đang ngất lịm vì đói và lạnh.

Hoạn nạn thấy chân tình, ba người kết nghĩa anh em, gắn bó suốt mười năm trời.

Có lẽ Lý Lộc không bao giờ ngờ rằng, cái ơn cứu mạng mười năm trước, đã trở thành miếng giấy nợ đòi mạng vào mười năm sau.

Lý Lộc trợn to mắt nhìn Bùi Tuấn rồi ngã xuống, tắt thở ngay.

Ngay cả lúc chết mắt vẫn không nhắm.

Bùi Tuấn cúi xuống, vuốt mặt hấn, đôi mắt nhắm lại, nhưng những cảm xúc bất ngờ, tuyệt vọng, đau đớn trong ánh mắt ấy vẫn cứ ám ảnh.

Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt xác chết.

Tình cảm anh em mười năm trời, chỉ đổi lấy một giọt nước mắt.

Bàn tay cầm kiếm đâm vào không hề run rẩy, không hề áy náy, không hề do dự.

Có lẽ giọt nước mắt ấy là thứ duy nhất chứng tỏ hấn còn là con người.

Thanh Nguyên nghĩ, nếu lúc này Bùi Tuấn không đọc câu "thần chú đoạt mạng" đó, Lý Lộc có nỡ đâm nhát kiếm đấy không.

Và câu trả lời là không.

Lý Lộc chưa bao giờ có ý muốn giết Bùi Tuấn.

Hấn cũng không nghĩ đến việc Bùi Tuấn sẽ giết mình.

Có lẽ vì vậy, trong những giây phút cuối cùng, ánh mắt hấn là sự ngạc nhiên đến kinh hoàng.

Thời cơ đã đến.

Thừa lúc hỗn loạn, Thanh Nguyên chạy ra ngoài sân, bắn pháo bông lên trời.

Trong lúc ồn ào như vỡ chợ, tất nhiên không ai để ý đến.

Chỉ một lúc sau, đã có một toán quân lính ủa vào sảnh trong. "Các người đã bị bao vây. Đầu hàng đi."

Lũ sơn tặc bất ngờ nhưng không hoảng loạn.

Đối với chúng, quan binh chả là cái đinh gì hết.

Bùi Tuấn quát: "Anh em, mau ngừng tay."

Trước nay, dù ai cũng biết họ là cướp nhưng không ai có bằng chứng.

Bởi bọn hấn luôn nhanh chóng phi tang tang vật sau khi cướp.

Nói cách khác, không ai có quyền kết tội hắn.

Theo bọn chúng về công đường, cùng lắm ngồi vài ngày lại thả ra.

Nhưng nếu bây giờ họ chống trả quan binh thì mọi chuyện hỏng hết.

Khác nào có tạt giết mình, không đánh mà khai.

Thậm chí, quan binh có thể ỷ vào có bọn hắn có ý chống đối quan phủ, giết sạch tất cả.

Tuy nhiên, những tên sơn tặc ít ăn học, hữu dũng vô mưu làm sao hiểu được điều đó.

Thanh Nguyên cười cười, Bùi Tuấn này thật có bản lĩnh, trong lúc này vẫn đủ bình tĩnh suy xét mọi chuyện.

Nàng đứng trên chiếc bàn, hét thật lớn. "Anh em, lũ quan binh này suốt ngày cứ chèn ép, hà hiếp chúng ta. Chúng thì có khác gì ta chứ. Chúng cũng chỉ là lũ cướp cạn thôi, ăn hối lộ trên mồ hôi công sức của dân thì khác nào cướp. Chỉ khác ở chỗ chúng ta là cướp đêm chúng là cướp ngày, chúng ta cướp trong bí mật, chúng thì cướp giữa thanh thiên bạch nhật, cướp quang minh chính đại. Nhân cơ hội này, giết sạch chúng đi."

Những lời của nàng nhanh chóng kích động lũ sơn tặc đang trong cơn nóng nảy.

"Đứng"

"Hà có gì bọn chúng sống an nhàn còn ta phải chui nhúc chui nhui."

"Giết hết lũ quan binh này đi"

"Xông lên."

Trong sự náo động vỡ òa đó, giọng nói của Bùi Tuấn trở nên lạc lõng và yếu ớt đến tội nghiệp. Phải căng hết tai lên mới nghe được.

"Nghe ta nói, bình tĩnh..."

Những tưởng một cuộc hỗn chiến khác sẽ kéo dài.

Nhưng mọi chuyện nhanh chóng ngã ngũ.

Một phần ba số người trong đám sơn tặc đột nhiên quay ngược mũi kiếm, trợ giúp quan binh.

Đó chính là một trăm người được Tông đế phái đến, trà trộn vào sơn trại..

Lũ sơn tặc ngơ ngác nhìn nhau.

Không ai hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Mặt Bùi Tuấn tối lại.

Lúc đầu, quan phủ chỉ có vài người, so với gần nghìn tên sơn tặc thì quả là trứng chọi đá.

Nhưng lũ sơn tặc đã bị thương rất nhiều trong cuộc hỗn chiến trước đó, lại mất thêm một trăm người nữa, hơn nữa hôm nay là ngày vui, không ai đem theo vũ khí phòng thân.

Thế là phần thắng nhanh chóng nghiêng về phía quan phủ.

Bùi Tuấn thấy được điều đó.

Hắn không có cách nào ngăn cản được, mọi việc đã được sắp xếp hoàn hảo, không có lấy một khe hở.

Hắn đứng né sang một bên, bàng quan nhìn cuộc đấu đang đi đến hồi kết.

Quả nhiên, chưa đầy một canh giờ sau, quan binh đã áp đảo sơn tặc.

Cả băng cướp từng hoành hành ngang dọc suốt mười năm trời bị tóm gọn trong chưa đầy một canh giờ.

Đại thủ lĩnh chết, nhị thủ lĩnh bị bắt, tam thủ lĩnh bị thương. Đại phu nhân thất cổ tự tử trong ngục.

Triều đình thu giữ gần năm mươi vạn lượng vàng, là tang vật của lũ cướp, xung vào quốc khố.

Trận ra quân đầu tiên của Thanh Nguyên, thành công vang dội.

Băng cướp này làm bá chủ một phương suốt mười năm, số thành việc lên đến cả ngàn người, ai nấy đều thông thạo địa hình, gan lỳ và hung dữ, đường vào hang ổ của chúng được canh gác cực kì cẩn mật.

Trước đây, Tông đế định dùng hơn một nghìn binh để tóm gọn lũ cướp.

Nhưng Thanh Nguyên chỉ dùng chưa đến năm trăm người, trong vòng chưa đầy mười ngày.

Ngay cả chính Tông đế cũng thấy ngỡ ngàng.

Kỳ vương thì khỏi nói, ngỡ ngàng chưa đủ hình dung, phải nói là sững sờ.

Tông đế mỉm cười hài lòng: "Không làm trăm thất vọng. Nào, nói đi, ngươi muốn được ban thưởng gì. Quy tắc cũ, đừng nói những câu như là...."

"Tiểu nhân vẫn nhớ chứ." Thanh Nguyên nói. Xong, nàng háng giọng, nhại theo điệu bộ của Tông đế. "Đừng nói những câu như là "Tiểu nhân không cần ban thưởng gì hết. Chỉ cần được phục vụ cho hoàng thượng đã là một vinh hạnh.", ta sẽ không tin đâu. Nhưng câu này chỉ dành cho những kẻ giả dối." (Các bạn xem lại chương 43 : Nhân sinh như kỳ (Phần 1) để hiểu rõ hơn.)

Tông đế phì cười.

Nàng nói tiếp: "Tiểu nhân sẽ không nói những câu giả dối, và làm những chuyện vô nghĩa như vậy đâu ạ. Tiểu nhân muốn ba điều."

Tông đế phát tay: "Nói"

"Thứ nhất, tiểu nhân muốn có một phần mười số tiền thu được của bọn cướp."

Kỳ vương trở mặt: "Một phần mười. Tức là năm vạn lượng, sao ngươi không đi ăn cướp cho rồi."

Thanh Nguyên đáp: "Chính vì không phải là cướp nên chỉ lấy năm vạn lượng thôi. Nếu tiểu nhân là cướp, sẽ lấy hết cơ."

Kỳ vương chưa kịp tranh cãi đã nghe tiếng Tông đế vang lên: "Chuẩn."

Hắn bực bội: "Huynh. Là năm vạn lượng vàng. Vàng chứ không phải bạc đâu."

Tông đế không đáp Kỳ vương, ánh mắt chiếu tướng Thanh Nguyên. "Điều thứ hai là gì?"

Nàng nói: "Điều thứ hai, tiểu nhân muốn có mạng Bùi Tuấn."

"Ngươi muốn có hấn để làm gì?" Tông đế hỏi

"Làm cận vệ."

Lương Quan và Kỳ vương nhìn nàng với ánh mắt không thể tin được. Kỳ vương mãi mãi: "Không biết nên khen ngươi dũng cảm hay cười ngươi ngu ngốc. Hại hấn mất hết tất cả, giết anh em hấn, nhốt hấn vào ngục mà còn muốn hấn làm cận vệ cho ngươi."

"Chủ nhân, ngài..."

Thanh Nguyên không để ý đến hai người, chỉ nhìn Tông đế, chờ câu trả lời.

"Quân vô hý ngôn (Vua không nói đùa bao giờ)" nàng nói.

Tông đế nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị, xoa cằm: "Đúng vậy. Tuy hấn là tên tử tù tội ác tày trời nhưng vua thì không nói chơi. Được."

Thanh Nguyên định quỳ xuống cúi đầu cảm ơn. Nhưng câu nói tiếp theo của Tông đế đã cản nàng lại: "Năm vạn lượng vàng."

"Hả?"

"Mạng của Bùi Tuấn, năm vạn lượng vàng."

"Nhưng hoàng thượng nói..."

"Ngươi chỉ nói là muốn có mạng Bùi Tuấn, đâu có yêu cầu ta giao hấn cho ngươi. Ta đã tha mạng hấn rồi đấy, muốn lấy hay không là quyền của ngươi." Tông đế bình thản trả lời.

Kỳ vương cười phụt cả ngụm trà vừa uống.

Đúng là "Vô quyết dày có móng tay nhọn". Muốn đổi phỏ với tên gian xảo phải tìm tên xảo quyết.

Tông đế làm như không nhìn thấy vẻ mặt tức của đến nỗi muốn giết người của nàng, hỏi. "Sao? Trẫm đã ban thưởng đấy. Người muốn hay không?"

Thanh Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi: "Muốn."

Tông đế mỉm cười: "Chuẩn tấu."

Tên hoàng đế trù mìn, keo kiệt, hầy đợi đấy.

"Còn việc thứ ba."

"Tiểu nhân muốn có Kim bài ngự ban."

Kỷ vương tức giận: "Người đứng là lòng tham vô đáy."

Có Kim bài ngự ban của Hoàng đế, chẳng những có thể tự do ra vào trong cung, không cần hành lễ với bất kì ai kể cả hoàng đế, mà còn có tác dụng như tấm kim bài miễn tử. Cho dù phạm phải tội nặng đến đâu, cũng có thể được miễn chết một lần.

Tấm kim bài này chỉ dành tặng cho những công thần có công lớn với quốc gia, những bậc trung thần nghĩa sỹ, và dành cho người ngoại quốc chiến thắng trong Thi hội. (Các bạn xem lại Chương 8 (Phần 1) : Mệnh Phụng Hoàng sẽ hiểu rõ hơn.)

Một tấm kim bài quý giá như vậy.....

Tông đế trầm ngâm không trả lời.

Thanh Nguyên nói: "Hoàng thượng. Xin nói thẳng. Muốn người khác bán mạng, ít nhất cũng phải có một phần thưởng hợp lý chứ."

"Ồ, vậy ra người cho rằng mình có đủ năng lực để xứng đáng với phần thưởng này sao?"

Nàng tự tin đáp lại: "Không phải "cho rằng", mà là chắc chắn. Tiểu nhân không bao giờ chọn những "chiếc áo" không vừa khổ người mình. Hoàng thượng yên tâm."

"Tốt. Mong người sẽ không bị "chiếc áo" đó siết chết. Chuẩn."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Quan Trường

Mọi người ngẩn ngơ, không hiểu gì cả. Ngay cả chú Hùng cũng nghếch mặt ra. Thanh Nguyên nói

"Nếu nạn nhân bị trúng độc, trải qua một thời gian dài như vậy, thuốc độc đã ngấm đến lục phủ ngũ tạng. Làm sao có thể nôn ra được. Chỉ có một cách giải thích. Đó là nạn nhân không hề trúng độc. Thực tế là có ai đó đã cố tình đổ thuốc độc vào miệng nạn nhân sau khi chết. Vì thế, độc mới bị nghẹn trong cổ, không thể trôi xuống được. Hơn nữa, hãy nhìn này."

Trước ánh mắt thán phục xen lẫn ngỡ ngàng của mọi người, cô bước lên bàn xử, cầm tờ giấy giờ lên cho mọi người xem

"Trong bản án của Hình bộ, ông ta khai rằng nạn nhân bị trúng độc máu mào hồng hạc (Tiết lộ nhé, chính là Kali xyanua rất "nổi tiếng"). Ai cũng biết đây là một chất kịch độc, chỉ một liều lượng nhỏ thôi là đã đủ chết người. Nhưng nạn nhân đã nôn ra cả một chén thuốc độc."

Cô cầm một chén nước lên, đổ một chén độc vào. Ngay lập tức, chén nước chuyển từ màu trong suốt sang màu xanh rất đẹp, sủi bọt.

"Một chén nước như vậy, ai có can đảm uống."

Chú Hùng chống chế

"Biết đâu nạn nhân bị cưỡng ép phải uống."

Cô cười khẩy

"Vậy thì phải có vết trầy xước gây ra do chống cự."

"Có thể hung thủ đánh ngất nạn nhân rồi mới đầu độc" chú Hùng nói.

"Này, chú không thấy rất mâu thuẫn sao? Việc gì hung thủ lại phải tốn nhiều công sức như thế. Trong bản khai của mình, chú viết rằng "Nạn nhân bị hung thủ đầu độc." Là bị đầu độc chứ không phải bị ép uống thuốc độc."

Ông ta không nói thêm lời nào nữa, há miệng muốn phản biện gì đó, nhưng không tìm được lời nào.

"Sao? Ông không biết nói gì à? Để tôi nói nhé, thực tế là ông đã bị mua chuộc, cố tình viết sai bản án, gây cản trở cho việc điều tra."

"Sao người không cho rằng đó là do ông ta nhất thời lầm lẫn." Kỳ vương hỏi

"Trên bản án ghi lại, lúc tìm thấy nạn nhân, cơ thể cô ta tái tím lại." Thanh Nguyên trả lời một cách khó hiểu.

"Thì sao? Đó không phải biểu hiện bị trúng độc sao?" Kỳ vương hỏi lại.

"Đúng. Với những chất độc bình thường thì đúng vậy. Nhưng những người giám định nào cũng biết, người bị trúng máu mào hồng hạc, cơ thể vẫn sẽ đỏ hồng tươi tắn. Đây là một kiến thức cơ bản, không lẽ một giám định chuyên nghiệp có kinh nghiệm hơn hai mươi năm, lại không nhìn ra điểm đó sao?"

Chú Hùng cúi gầm mặt xuống.

"Tôi khuyên chú nên khai ra, ai là người sai khiến chú? Hay phải nói là, có phải người đó cũng đang đứng ở đây."

Mọi người nín thở, hồi hộp nghe câu trả lời của chú Hùng. Nhưng Trương Nam thì ngược lại, không hề có chút lo lắng nào. Hắn ta thậm chí còn cười khẩy.

Cuối cùng, chú Hùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiên định

"Chẳng ai sai khiến cả, đây là chuyện do một mình tiểu nhân chủ trương."

Ồ,ồ.....

Thanh Nguyên thất vọng, lắc đầu thở dài.

Kỳ vương quát

"Vớ vẩn, người chỉ là một tên giám định nho nhỏ, nếu không có người sai khiến, sao dám làm ra chuyện động trời như thế? Ta cho người mộ cơ hội nữa, thành thực sẽ được khoan hồng."

Vừa dứt lời, đã nghe tiếng Thanh Nguyên vang lên

"Mang ông ta xuống, giam lại, chờ xét xử sau."

Chú Hùng như được trút bớt gánh nặng, dập đầu tạ ơn.

Kỳ vương chưng hửng

"Sao người không tra hỏi ông ta. Không nói thì đánh cho đến khi nói."

Thanh Nguyên nói

"Kỳ vương, trên công đường này, thần mới là người nắm quyền cao nhất. Và lại, ông ta sẽ không bao giờ nói ra đâu. Có đánh hay không cũng vô dụng."

Trương gia từng cứu sống cả gia đình chú Hùng thờ còn hàn vi. Với một người trọng tình nghĩa như vậy, muốn ông ta bán đứng ân nhân của mình là chuyện không thể nào.

"Nhưng chả sao, thần có khối cách để lôi tên hung thủ ra khỏi bóng tối."

Cô liếc mắt nhìn Trương Nam. Không hiểu sao hắn thấy hơi rùng mình.

Binh vương chống tay lên trán, suy nghĩ một lúc, rồi hỏi

"Nhưng vì sao hung thủ phải làm như vậy? Rõ ràng không phải là trúng độc, nhưng lại ngụy trang thành một vụ đầu độc? Hắn muốn che giấu điều gì?"

Đám đông tập trung phía ngoài công đường bắt đầu nhao lên. Ánh mắt Tông đế tràn đầy vẻ thương thức, kính nể. Người dám thọc tay vào xác chết đầu có nhiều.

Cô trả lời

"Thần cũng mất rất nhiều thời gian để suy nghĩ. Việc gì hung thủ phải làm vậy? Có ích gì? Rồi khi biết được một chi tiết nhỏ nhặt trong sinh hoạt của Lê tiểu thư, thần đã hiểu."

Cô quay qua hỏi Dương Vinh

"Khi biết nạn nhân chết do đầu độc, đại nhân có suy nghĩ gì."

Dương Vinh suy nghĩ một lúc, rồi trả lời

"Có thể hạ độc nạn nhân, chứng tỏ hung thủ là người thân cận."

Thanh Nguyên cười

"Việc dựng màn kịch trúng độc này là một mũi tên trúng hai con chim. Thứ nhất, Lê tiểu thư là danh gia khuê nữ, bình thường không có chuyện lớn thì sẽ không ra khỏi nhà, việc ăn uống ngủ nghỉ đều do người hầu săn sóc. Như vậy, sự điều tra của quan phủ sẽ hướng về những người thân cận với cô ấy, những người có khả năng hạ độc vào thức ăn, nước uống của cô ấy. Trong khi đó hung thủ thực sự lại là một kẻ không hề thân quen với nạn nhân. Hắn đã thành công trong việc đánh lạc hướng điều tra. Suốt cả tháng qua, Bộ hình chỉ lo thăm tra đám người hầu, thân hữu của Lê tiểu thư, thế là vụ án bị chững lại, và đi dần vào ngõ cụt."

Dương Vinh tức giận nhìn cô, nói vậy khác nào chê bai Bộ hình không có năng lực?

"Còn mục đích thứ hai, cũng là mục đích chính, là vì cái này."

Cô đi đến bên cái xác, kính cẩn mở miệng xác chết ra, dùng một cây kẹp, nhét vào tận cuống họng nạn nhân, tìm kiếm gì đó.

Mọi người hồi hộp theo dõi từng động tác nhỏ của cô.

Những giọt mồ hôi đọng trên trán, nhưng ánh mắt cô vẫn chăm chú, động tác nhẹ nhàng, tỉ mỉ.

Một lúc sau, trong sự mong chờ của mọi người, từ trong miệng nạn nhân, cô moi ra một vật màu trắng. Phải rất khó khăn mới nhận ra đó là chiếc khăn tay đã biến dạng, nhom nhóp nước bọt, ngái ngái mùi hôi vừa chua vừa thối. Một nha sai đứng gần đó, không chịu được phải nôn thốc nôn tháo.

"Đây mới là nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của nạn nhân. Bị nghẹn đến chết. Chiếc khăn tay đã ngăn không cho thuốc độc chảy vào cơ thể. Cho nên tôi chỉ cần khều nhẹ một, thuốc độc đã tràn ra khỏi họng."

Tiếng gào khóc thảm thiết phát ra từ trong đám đông. Lê phu nhân khóc đến nổi ngất xỉu, Lê lão gia cũng nước mắt lưng tròng. Mọi người thương cảm nhìn hai vợ chồng già.

Thanh Nguyên liếc nhìn Trương Nam. Trên mặt hắn lúc này có rất nhiều cảm xúc khác nhau. Sợ hãi, mệt mỏi, run rẩy, nhưng tuyệt đối không có sự hối hận.

Kỳ vương nuốt nước bọt, nói nhỏ với Tông đế đang ngồi bên cạnh.

"Nếu có ngày em bị giết, xin hãy chôn em ngay, đừng bao giờ để hắn dụng vào xác em."

Tông đế gật đầu, tuyệt đối đồng tình.

"Tốt nhất là em đừng nên trêu ghẹo, móc họng hắn nữa, kẻo có ngày hắn thực sự "móc họng" em đấy."

Kỳ vương nhìn cái khăn tay trên tay Thanh Nguyên, khẽ rung mình ớn lạnh.

Còn trên công đường lúc này, Trương Nam trắng bệch mặt mày, không còn vẻ cao ngạo nữa.

Ngọc tử tướng tò mò hỏi

"Làm sao ngươi biết có cái khăn trong miệng nạn nhân."

"Cũng do tình cờ thôi. Lê tiểu thư có một chiếc khăn tay lụa Xuân quốc rất đẹp, do đích thân thái hậu ban tặng, lúc nào cô ấy cũng mang trong mình, là vật bất li bất rời. Thế nên khi phát hiện chiếc khăn tay biến mất, tôi thấy rất lạ. Bởi ngoài mặt, chiếc khăn tay này cũng bình thường như những chiếc khác, rất ít người biết được giá trị thật của nó, nên không có chuyện bị hung thủ lấy đi. Cũng không thể làm rách, vì như tôi đã nói, Lê tiểu thư rất thích nó, luôn cột chặt trong người. Hơn nữa, ở hiện trường xung quanh cũng không tìm thấy. Đúng lúc đó, tôi đã vô tình phát hiện một sợi chỉ nhỏ mắc kẹt trong kẽ răng nạn nhân. Thế là sáng tỏ."

"Vậy ra chiếc khăn tay là chi tiết nhỏ nhặt mà ngươi nói đến à?" Bình vương hỏi.

"Vâng."

Trương lão gia ho khò khò, giọng nói khàn khàn vang lên

"Nhưng như vậy cũng không chứng tỏ con trai ta là hung thủ. Đây là bằng chứng đầy đủ mà đại nhân nhắc đến sao? Nếu vậy thì ai cũng có thể là hung thủ."

"Không. Chỉ có Trương Nam mới làm được thôi. Chỉ có hắn thôi." "Không thể nào." một cô gái lạ mặt đi ra từ đám đông.

Mọi người hướng ánh mắt tò mò về phía cô gái. Cô gái ăn mặc sang trọng, tuổi chừng rất trẻ, dường như là con gái một gia đình nhà giàu nào đấy.

Ánh mắt Trương Nam tối lại, đầy vẻ khó chịu khi phải đứng gần cô gái. Trên người cô ấy có mùi hương quế.

Thanh Nguyên đánh mặt lại

"Đây là chỗ nào mà để cô tùy tiện làm loạn thế này?"

Lúc này cô gái mới ý thức được sự thất thố của mình, vội quỳ xuống

"Xin đại nhân tha tội."

"Cô là ai?"

"Tiểu nữ họ Châu, con gái Châu viên ngoại, lúc trước sống ở Hạo thành, một năm trước thì chuyển đến Mẫn thành. Vốn là bạn thân khuê phòng của Lê tiểu thư. Nghe tin cái chết của cô ấy, tiểu nữ vội vã về kinh, ai ngờ..." giọng nói nghe như muốn khóc.

Cô nhú mày

"Lúc này cô nói không thể nào, nghĩa là sao?"

"Bẩm, tiểu nữ vừa đến, không kịp nghe hết phần xử án của đại nhân. Lúc nãy nghe mọi người thuật lại, mới biết thì ra hung thủ nhắm vào các cô gái có mùi quế. Nhưng nếu vậy, thì lập luận của đại nhân không ổn ạ. Bởi Lê tiểu thư không hề dùng loại nước hoa này."

"Ồ ồ ồ...."

Dân chúng bắt đầu bàn tán, Thanh Nguyên đập mạnh vào bàn. quát

"Im lặng. Làm ồn trong công đường, sẽ bị xử phạt mười roi."

Trương lão gia cười khẩy

Nhưng Thanh Nguyên lại không có vẻ lo lắng khi rơi vào thế yếu. Cô vẫn mỉm cười tự tin

"Ông chủ tiệm nước hoa đã khẳng định Lê tiểu thư đặt mua rất nhiều nước hoa hương quế mà. Vậy rốt cuộc giữa hai người, ai là người nói dối?"

Cô gái trả lời

"Bẩm, không ai nói dối ạ. Chuyện là thế này. Đúng là lúc đầu, Lê tiểu thư rất thích mùi quế. Nhưng dần dà, mỗi lần ngửi thấy mùi này, mũi cô ấy lại trở nên bông rất, rất khó chịu. Cô ấy biết tiểu nữ cũng thích mùi quế, nên từ nhiều ngày trước đã nhờ người gửi hết đồng nước hoa còn lại đến Mẫn thành tặng tiểu nữ, và không hề dùng nữa."

"Việc đó xảy ra lúc nào?"

"Năm tháng trước khi cô ấy chết."

Thanh Nguyên không hỏi thêm. Không khí như ngưng đọng lại cùng với sự im lặng của cô.

"Lúc nãy đại nhân lập luận, hung thủ ngửi thấy mùi nước hoa, không khống chế nổi sát tâm, ra tay giết cô ấy. Nhưng Lê tiểu thư không dùng nước hoa ấy từ nhiều ngày trước khi bị giết. Nghĩa là, hung thủ không có động cơ giết cô ấy. Trần đại nhân, lập luận của đại nhân có chỗ hổng, câu trước đá câu sau, mâu thuẫn nhau." Bình vương kết luận.

"Không. Chẳng có chỗ hổng nào cả. Nếu không dám chắc, thần sẽ không dám làm mất thời giờ mọi người đâu. Như vậy thì càng phác họa rõ bộ mặt của hung thủ. Mọi người có thắc mắc tại sao có bao nhiêu cách thức giết người, tại sao hung thủ lại chọn cách phiền phức nhất? Nhét cái khăn vào miệng nạn nhân, cô ấy sẽ vùng vẫy, la hét, dễ làm kinh động người khác, hơn nữa còn mất rất nhiều thời gian."

Cô cầm chiếc khăn tay lên

"Đơn giản vì, trên người Lê tiểu thư không có mùi quế nhưng chiếc khăn này thì có."

Mặt Trương Nam trắng dần theo từng lời của cô. Thanh Nguyên tiếp tục

"Lê tiểu thư rất thích mùi quế, thậm chí cô ấy còn đặt mua số nước hoa đủ dùng cho cả năm. Chỉ vì bất đắc dĩ nên mới phải bỏ. Một người khi đã quen với một thứ gì đó, thì thường rất khó bỏ. Có lẽ vì vậy, cô ấy đã thoa một ít nước hoa vào tấm khăn tay của mình, không ngờ, tuy chiếc khăn tay không làm cô ấy nhức mũi, nhưng lại mang đến họa sát thân cho cô ấy. Hung thủ ghét cay đắng mùi này, nên đã dùng chính chiếc khăn làm hung khí."

Bình vương nói

"Nhưng dù sao đó cũng chỉ là lập luận của đại nhân. Tấm khăn tay đã biến dạng, không thể ngửi được mùi hương. Cũng không có bằng chứng chứng tỏ tấm khăn từng được tắm mùi quế."

"Có. Thần có. Người đâu, mang lọ nước hoa và hai chậu nước lên đây."

Nha sai cầm một lọ nước màu trắng đục lên.

"Những bông hoa quế tươi, sẽ được rải lên một tấm gỗ mỏng được thoa một lớp mỡ. Cánh hoa sẽ héo dần, rồi hòa tan vào lớp mỡ đó, tạo ra tinh dầu hoa quế. Nghĩa là trong tinh dầu, có một lượng mỡ. Cho dù mùi hương mất đi nhưng lớp mỡ này, trải qua một thời gian dài, vẫn không bị mất đi."

Thanh Nguyên đổ một giọt nước hoa vào chậu nước, lập tức có một lớp váng mỡ nổi lên.

Tiếp theo, cô cầm chiếc khăn tay, thả vào một chậu nước khác. Mọi người chăm chú theo từng động tác nhỏ của cô. Rồi khi cô lấy tấm khăn lên, chậu nước vẫn trong suốt, không hề vẩn đục.

Nhưng chỉ một giây sau, một lớp váng mờ mờ đã nổi lên. Lớp váng này không đậm nhưng đủ để nhận thấy, lập luận của cô là đúng.

"Vậy đã đủ chứng tỏ, trong khăn tay có tắm hương quế chưa?"

Kỳ vương hỏi, vẫn pha chút mỉa mai như thường.

"Không thể phủ nhận lập luận của người rất chắc chắn, nhưng dù chiếc khăn tay đó có tắm nước hoa hay không, cũng không thể chứng minh ai là hung thủ? Người không phải định nói trên khăn có thêu tên hung thủ chứ?"

"Kỳ vương anh minh, đoán đúng rồi." Thanh Nguyên đáp lại.

"....."

Cô khẽ liếc nhìn Trương Nam, rồi quay mặt nhìn đám đông

"Khăn tay là vật bất ly thân của nữ nhi. Thường được mang theo để trong người. Lê tiểu thư khó chịu với mùi quế nên chắc hương quế trên chiếc khăn tay cũng không nồng. Thêm nữa, Lê tiểu thư là người không bước ra khỏi cửa một bước. Vậy tại sao hung thủ lại ngửi được, để rồi nổi sát tâm?"

"Ý đại nhân là hung thủ đã từng tiếp xúc chiếc khăn tay đó?" Bình vương hỏi.

Mọi người ồn ào bàn tán. Tiếng xì xầm nhỏ rồi lớn dần.

"Tin rằng mọi người cũng đoán ra. Đối với nữ nhi Chung quốc, đôi bàn chân tượng trưng cho đức hạnh, còn khăn tay tượng trưng cho hạnh phúc. Đó là hai thứ không dễ dàng để người khác thấy, không được làm mất. Một thiên kim tiểu thư con nhà gia giáo như Lê tiểu thư chắc phải hiểu điều này hơn ai hết. Hơn nữa, chiếc khăn tay này rất quý, cô ấy giữ gìn rất cẩn thận, nên không thể có chuyện đánh mất rồi bị hung thủ nhặt được. Chỉ có một cách giải thích thôi, đó là do chính bản thân cô ấy giao cho kẻ thù ác. Một cô gái giao chiếc khăn tay cho một người đàn ông, nghĩa là đã giao "hạnh phúc" cuộc đời mình cho người ấy. Chiếc khăn tay đó chính là tín vật định tình của cô ấy. Nói cách khác, hung thủ chính là người cô ấy yêu."

Những lời tuyên bố của cô gây thêm một cơn chấn động. Người tình của Lê tiểu thư, chẳng phải là Dung Hiếu sao?

Ngọc tử tướng vừa nói vừa liếc xéo Dung quốc công

"To gan. Trong Hạo thành này, ai mà không biết nhà họ Dung và họ Lê có hôn ước với nhau. Chẳng lẽ người muốn ám chỉ kẻ giết người là Dung đại công tử ư?"

Hàm ý mỉa mai ai cũng nghe rõ.

Dung quốc công đáp trả

"Thanh giả tự thanh, bạch giả tự bạch. Tin rằng Trần đại nhân sẽ không oan uổng người tốt."

"Tất nhiên rồi Quốc công."

Thanh Nguyên cúi nhẹ người trả lời, rồi đứng thẳng dậy, hô

"Cho truyền nha hoàn Ngọc Linh."

Một cô gái khoảng mười bốn, mười lăm tuổi được dẫn vào.

Cô gái lúm lét nhìn xung quanh với vẻ hoảng sợ, lắp bắp.

"Đại nhân."

"Cô tên gì?" Thanh Nguyên hỏi

"Tiểu nữ tên Ngọc Linh, là người hầu của Lê phủ, nha hoàn của Lê tiểu thư ạ."

"Thường ngày, tiểu thư của cô có đồ vật yêu thích đặc biệt nào không?"

Cô hầu nhíu mày suy nghĩ rất lâu.

"Thưa, tiểu thư có một chiếc túi hương, lúc nào cũng để bên mình ạ. "

"Có phải là cái này?" vừa nói, cô vừa cầm lên một chiếc túi gấm màu xanh lam. Dây cột túi màu trắng, trên mặt túi có thêu hình đôi chim uyên ương rất tinh xảo.

"Chính nó ạ." cô hầu gật đầu.

"Cô chắc chứ?"

"Chắc. Có lần, nô tỳ lỡ tay làm bẩn chiếc túi, tiểu thư đã phạt nhện đói hai ngày. Ngày thường cô ấy là người rất dịu dàng, thiện lương. Nếu không phải chuyện lớn thì không làm khó ai bao giờ, nên nô tỳ nhớ rất rõ."

"Vậy cô có biết trong này chứa gì không?"

"Nô tỳ chịu. Tiểu thư rất quý nó, thường lôi ra ngắm nghía vuốt ve nhưng nô tỳ chưa bao giờ thấy cô ấy mở ra."

Thanh Nguyên cười

"Vậy thì hãy cùng xem trong này chứa gì nhé."

Cô mở chiếc túi ra. Trong đó chỉ có miếng ngọc bội trắng trong suốt và một tờ giấy. Là một bài thơ tình.

"Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong."

(Dịch :

"Trước sau nào thấy bóng người,

Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.") (1)

"Chà, đúng là một bài thơ tình hay nhỉ. Xem nào, nếu ta nhớ không nhầm, thì trong bữa tiệc thường hoa đào do Thái hậu tổ chức vào năm ngoái, đã xảy ra một sự kiện khiến người ta nhớ mãi không quên. Trong buổi tiệc đó, Lê tiểu thư trong lúc ngẫu hứng đã làm một câu thơ lỡ lỡ, "Trước sau nào thấy bóng người". Trương công tử đã hoàn thiện bài thơ đó, "Hoa đào năm ngoái còn cười gió Đông". Lúc đó, Thái hậu đã tán thưởng rằng "Bài thơ lời ngắn ý nhiều, vừa đúng ý cảnh vừa đạt dào ý thơ. Hai người với hai tư tưởng khác nhau nhưng bài thơ lại hoàn hảo như cùng một người viết ra." Người còn ban thưởng cho cả hai nữa. Lê tiểu thư được ban chiếc khăn lụa, cũng chính là hung khí của vụ án. Còn Trương công tử, thì được tặng Bạch ngọc Chung quý, một trong mười đại bảo vật cung đình Chung quốc. Phía sau miếng ngọc bội, còn khắc thêm cái đầu sư tử, vốn là Quốc hiệu của nước ta. Có thể nói đây là vật độc nhất vô nhị, không thể có cái thứ hai."

Thanh Nguyên xoay miếng ngọc lại, quả nhiên, phía sau đó có khắc cái đầu sư tử oai hùng, phai dưới khắc thêm chữ Chung.

Trước ánh mắt đổ dồn của mọi người, Trương Nam thần nhiên lấy từ trong người ra một miếng ngọc trắng khác

"Đây là Bạch ngọc Chung quý do thái hậu ban tặng, ta luôn mang theo trong người."

Hắn xoay miếng ngọc lại, cũng có khắc chiếc đầu sư tử bên trên chữ Chung.

Kỳ vương nhìn miếng ngọc trên tay Trương Nam, rồi lại quay sang nhìn miếng giống như Thanh Nguyên đang cầm, hỏi

"Vậy là sao? Rốt cuộc miếng ngọc nào mới là Bạch ngọc Chung quý thực sự đây.?"

Bình vương trả lời

"Chỉ cần gọi người chế tác ngọc trong cung đến là sẽ biết thật giả thôi."

"Cho truyền người chế tác ngọc." Thanh Nguyên ra lệnh.

Một canh giờ sau, một ông già lụ khụ, đi đứng khó khăn được dẫn vào công đường. Ông ta không quỳ.

"To gan, đứng trước công đường mà dám không quỳ." Thanh Nguyên đập bàn.

Ông già không hề bị dọa, ngược lại còn ngao mạn trả lời

"Ta đã phục vụ hoàng gia hơn bốn mươi năm nay, thêm nữa đầu gối ta rất yếu, nên được thái hậu cho phép miễn quỳ."

"Đó là trong cung, còn đây là công đường. Đứng trước bàn xét xử của ta thì ai cũng phải quỳ. Trừ khi ông có Kim bài ngự ban, còn không thì lập tức quỳ xuống cho ta. Nếu không, ta sẽ cho người đánh đến khi ông quỳ."

Có tiếng hoan hô trong đám đông

"Trần đại nhân xử án công bằng, không thiên vị ai cả, tôi rất phục."

"Phải đấy."

"Đúng, thực sự là Thanh quan. "

Tiếng tán thưởng, khen ngợi râm ran lan truyền trong đám đông. Thanh Nguyên cười thầm, chỉ sau hôm nay, danh tiếng của cô sẽ nổi khắp kinh thành. Thực ra, cô cũng không muốn so đo với một ông bác già cả làm gì, nhưng nếu không làm vậy, thì trong mắt dân chúng, cô cũng chẳng khác gì với đám quan lại bình thường, chỉ biết hà hiếp người dân, nịnh bợ quan cao.

Cô quát lớn

"Im lặng, không được làm ồn trong công đường."

Đám đông im phăng phắc. Người đàn ông đứng trên công đường, trợn tròn mắt với vẻ không thể tin được.

Ông ta rất bất ngờ trước thái độ quả quyết của Thanh Nguyên. Vốn là hồng nhân bên cạnh thái hậu, ngay cả nhiều vị quan lớn còn phải nể mặt, không ngờ có ngày lại bị một tên quan ngũ phẩm làm khó dễ.

Tuy nhiên, cũng là người tinh khôn, tất nhiên ông ta hiểu nếu tiếp tục dùng dằng cũng không lợi ích gì, bèn khó nhọc quỳ xuống.

Tông đế ngả người dựa vào ghế, lăm lăm

"Năm vạn lượng, một tấm kim bài, đáng đấy chứ." (Cái vụ này thì các bạn hiểu rồi nha)

Thanh Nguyên hài lòng, giọng nói cũng ôn hòa ít nhiều, hỏi

"Bác Long, bác là người chế tác ngọc kinh nghiệm lâu năm nhất trong cung. Bác hãy xem kỹ, trong hai miếng ngọc này, miếng nào mới là Bạch ngọc Chung quỳ thực sự."

Bác Long đứng dậy, từ trong cái túi lớn, lấy ra chiếc kính lúp trong suốt, soi thật kỹ từng đường nét, từng vân chữ trên miếng ngọc. Càng xem, càng nhàu mày. Cuối cùng, ông ta bỏ kính xuống, nói

"Xin thứ cho nô tài bất tài, không thể phân biệt được. Hai miếng ngọc này cho dù là về độ trong, độ dày, hay độ sáng đều tương tự nhau. Nét khắc trên đó đều đã phai mờ ít nhiều, lại thêm, miếng ngọc được tìm thấy trên người Lê tiểu thư đã bị nứt, càng khó phân biệt hơn. Chỉ có thể khẳng định, cả hai miếng ngọc đều làm từ ngọc trắng."

Trương Nam nói

"Bạch ngọc Chung quỳ là vật quý báu, tôi bảo quản rất cẩn thận, làm sao làm mất được."

"Ngươi đắc ý lắm sao? Đừng mừng vội, ta vẫn có cách chứng minh, miếng ngọc này là của ngươi."

Bác Long sừng sốt

"Không thể nào, hai miếng ngọc này căn bản không khác gì nhau, làm sao phân biệt được?"

"Bạch ngọc Chung quỳ lúc đầu chỉ là một miếng ngọc thô quý hiếm, được Trần quốc dâng sang. Sâm đế đã cho làm thành miếng ngọc tặng cho Dung quý phi, tức là đương kim thái hậu bây giờ. Theo lý mà nói, không thể có miếng thứ hai. Nhưng nếu muốn làm giả một miếng thì cũng không khó khăn gì. Mười năm trước, thời điểm Sâm đế cho đúc miếng ngọc này, thì bạch ngọc là một vật phẩm quý hiếm, bởi lúc đó, nước ta và Trần quốc không giao du nhiều, bạch ngọc chỉ được dâng sang một khối nhỏ. Nhưng gần đây, hai nước bắt đầu qua lại nhiều hơn, việc đặt mua vài vóc hay vài khối bạch ngọc cũng dễ dàng hơn nhiều, nhất là với một gia đình thương buôn thường xuyên qua lại buôn bán với các nước khác như Trương gia. Còn về việc điêu khắc, chỉ cần tìm một người thợ lành nghề là xong. Chẳng qua là làm giả bảo vật trong cung là tội khi quân, không ai dám làm nên ai cũng nghĩ là không thể thôi."

"Tuy nhiên, Trương công tử đây đã mắc một lỗi lầm nghiêm trọng. Hắn ta cho làm giả một khối bạch ngọc như đúc, giống đến từng li từng tý mà không biết rằng, Bạch ngọc Chung quý thực sự, vốn không hoàn hảo như vậy. Năm Sâm để thứ mười, trong lần lên núi Thạch Sơn ăn chay, thái hậu từng sơ ý làm rớt miếng ngọc. Tuy không bị vỡ, nhưng đã bị nứt một ít. Trong này ghi rất rõ"

Thanh Nguyên cầm cuốn sách cũ, trên bìa cuốn ghi "Chung quốc hậu cung sinh hoạt" (Ghi chép sinh hoạt của hậu cung)

Cô ném cuốn sách xuống công đường

"Miếng ngọc thái hậu ban tặng vốn có một vết nứt, vậy tại sao miếng ngọc trên người ngươi lại hoàn hảo vô khuyết như vậy? Trong khi miếng ngọc tìm được trên người Lê tiểu thư vừa vặn có một vết nứt. Độ sâu, độ dài đều trùng khớp với vết nứt ghi trong sách. Chứng cứ rành rành, ngươi còn dám chối đó không phải ngọc của ngươi không?"

-----

(1) : Hai câu thơ này của Thôi Hô, do Nguyễn Du dịch.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Quan Trường (2)

"Nếu Trương công tử không trả lời được thì để ta nói cho. Có thể do sơ suất ngươi đã làm mất Bạch ngọc Chung quý, Lê tiểu thư nhặt được, vốn đã có lòng yêu mến ngươi, nên đã âm thầm cất giấu. Vì sợ thái hậu trách tội, ngươi đã đúc một miếng bạch ngọc y chang để qua mắt người đời. " giọng nói lạnh lùng kết hợp với gương mặt lạnh tanh khiến người khác không khỏi nể sợ.

Trương Nam không phản bác một lời, sắc mặt xám nhợt như người chết.

"Ta tìm được chiếc túi này, được giấu trong người nạn nhân, ngay vị trí ngực trái, ngay trái tim.Sao, đến bây giờ ngươi còn dám chối rằng người tình trong mộng của Lê tiểu thư không phải là ngươi không?"

Các cô gái Chung quốc thường rỉ tai nhau một truyền thuyết, rằng, nếu có tình ý với một người đàn ông, phải để một vật bất kì của người đó ngay vị trí con tim, có như vậy, hai người mới có thể đầu bạc răng long.

"Thật độc ác, giết cả người yêu mình. Không bằng cầm thú." một cô gái phẫn nộ.

Như một con sóng, hàng loạt tiếng chỉ trích vang lên.

"Đúng là mất cả nhân tính mà."

"Thật quá tàn nhẫn."

Tông đế trần ngập hứng thú, nhìn cô, giọng nói trầm ấm, có chút khàn đục của hần vang lên.

"Tất cả những cái mà Khanh gọi là bằng chứng đều quá mơ hồ. Thực tế, đó chỉ là những suy đoán của Khanh. Nên nhớ, việc hung thủ có khả năng là người mà nạn nhân thầm thương trộm nhớ, chỉ là CÓ KHẢ NĂNG mà thôi, không hề có chứng cứ chắc chắn chứng minh điều đó. Khanh nói, Lê tiểu thư không thể làm mất chiếc khăn tay vì đó là vật do thái hậu ngự ban, nên chỉ có một khả năng là do cô ấy tự tay tặng cho người mình yêu. Nhưng chẳng phải Trương Nam cũng làm mất Bạch ngọc Chung quý đây thôi. Trên đời này có nhiều việc không thể lường trước được. Khanh không thể kết tội một người chỉ vì người đó lỡ làm mất một khối ngọc."

Chỉ với vài phân tích nho nhỏ đã đập đổ toàn bộ suy luận của cô. Thanh Nguyên nhìn thẳng vào cặp mắt tuyệt đẹp của hần, đáp

"Nếu thần dễ dàng kết tội một người chỉ vì những chứng cứ thiếu thuyết phục như vậy, thì quả là cô phụ sự trọng dụng của thánh thượng. Thần vẫn còn rất nhiều chứng cứ khác, thần tuyệt đối không vu oan người tốt, cũng không dễ dàng buông tha kẻ thù ác."

Kỳ vương hoảng sợ nhìn nụ cười nham hiểm của anh trai. Hần nhớ, lần cuối nhìn thấy nụ cười này là cách đây mười năm, năm hần mười tuổi. Lúc đó, Tông đế mười lăm, vừa mới kế vị. Trước giờ vẫn có nhiều lời đàm tiếu, nghi ngờ xung quanh việc đăng ngôi của hần, nhưng không ai dám nói thẳng, vì dù sao hần cũng là bậc quân vương. Chỉ có một người duy nhất, là ngự sử Tiêu Cường.

Triều đình Chung quốc có quy tắc, mỗi khi một vị quân vương qua đời, thánh chỉ truyền ngôi phải được viết nguyên văn trong sách sử. Ngự sử có nhiệm vụ đọc lại bản thánh chỉ, rồi tự tay ghi chép lại trước mặt bá quan. Hôm đó, trước mặt bá quan vẫn vô trong đại điện, Tiêu Cường đồng dạng đọc "Đại hoàng tử Chung Tuấn Cơ đức độ song toàn, trên hiếu thuận với trăm, dưới hết mực yêu thương huynh đệ, thương dân như con, thái độ phải phép với bậc bề tôi, phong thái hành sự khéo léo mà quả quyết, xử lý việc triều chính hết sức nghiêm minh, có đủ khí chất của bậc đế vương, thích hợp với ngôi

báu. Vậy trăm quyết định truyền ngôi cho đại hoàng tử, mong bá quan hết lòng phò tá, không được nghi ngờ."

Thế rồi, trước sự sùng sốt của mọi người, hần thân nhiên xé nát bản thánh chỉ, thân nhiên tuyên bố sẽ không chép bản thánh chỉ này vào sách sử, bởi không muốn lừa dối con cháu, không muốn phản bội lòng tin của Sâm đế, cũng không thể làm trái lương tâm.

Tiêu Cường đảm đương chức vụ này đã hơn mười năm, con người hết sức trung thực, thẳng thắn, nên những lời bóng gió của hần đã tổn thương nặng nề đến uy tín của đế vương.

Thế nhưng Tông đế lại không hề nổi trận lôi đình, cũng không trách phạt hần, chỉ cười với Tiêu Cường. Cũng một nụ cười nhìn có vẻ vô hại này.

Ngày hôm sau, người ta phát hiện ngự sử Tiêu Cường treo cổ trong nhà, để lại bức thư tuyệt mệnh rằng, hần cảm thấy rất hối hận vì đã đổ oan cho Tông đế, không còn mặt mũi nào nhìn người, đành phải đến hoàng tuyến tìm Sâm đế tạ lỗi.

Tiêu Cường vốn thân thiết với Dung gia, hết mực tôn sùng thái hậu, luôn ủng hộ nhị hoàng tử lên ngôi. Và lại, hần là người rất cứng đầu, một khi đã làm thì không hối hận, lại vô cùng trung thành với thái hậu, nên không thể có chuyện đột nhiên "hối hận" chỉ sau một đêm.

Chỉ có một cách giải thích, Tông đế đã làm gì đó.

Tuy nhiên, có thể làm cho một Tiêu Cường không sợ trời, không sợ đất, phải nói ra hai chữ hối hận, tuyệt không phải chỉ là vài trò hù dọa đơn giản.

Không ai biết Tông đế đã làm gì, trừ Kỳ vương. Mỗi khi nhớ đến thủ đoạn anh trai mình sử dụng, hần nổi cả gai ốc. Đến nỗi, hần luôn lấy việc đó để nhắc nhở, cảnh cáo bản thân, tuy có thân thiết đến mấy thì người đó cũng là một đấng quân vương, có thể đối xử với người khác như vậy, cũng có thể đối xử với mình như vậy. Gần vua như gần cọp.

Không biết nên nói Thanh Nguyên may mắn vì được Tông đế trong dụng hay nên nói cô xui xẻo vì bị hần nhìn trúng đây.

Lúc Kỳ vương khôi phục tinh thần, đã thấy Thanh Nguyên đang ngồi chồm hổm bên mấy cái xác.

Thanh Nguyên lật cái xác thứ ba lên, là tứ phu nhân Trương gia. Cái xác bị ngâm dưới sông bốc mùi hôi thối kinh người. Cô ngược mắt nhìn mọi người, nói

"Chính tứ phu nhân sẽ nói cho chúng ta biết ai là hung thủ"

Tứ phu nhân? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Trước khi ai đó kịp thắc mắc điều gì, Thanh Nguyên đỡ người nạn nhân dậy, mở miệng cái xác, móc từ trong họng một bông hoa màu trắng đã nát bầy. Bông hoa kẹt trong kẽ răng.

"Đó chỉ là một bông hoa thôi mà?" Kỳ vương nói.

"Vậy vương gia có thể nhận biết đây là hoa gì không?"

"....." Kỳ vương á khẩu.

"Hoa đu đủ" Bình vương trả lời "Nhưng vậy thì sao?"

"Ồ Hạo thành này, cây đu đủ được trồng không ít, nhưng tin rằng rất ít người biết, đu đủ có một đặc tính đặc biệt, đó là có phân biệt cây đực và cây cái. Hoa của cây đực màu hơi xanh lục, nhiều nhánh. Còn hoa của cây cái lớn hơn, cuống rất ngắn. Dựa vào đặc tính ấy, ta có thể thấy bông hoa mắc trong kẽ răng nạn nhân, là hoa của cây đu đủ cái." Thanh Nguyên đặt bông hoa lên một chiếc khay, gãi nha sai cầm chiếc khay lên, lần lượt đưa đến trước mặt mọi người. Quả nhiên, bông hoa này cuống rất ngắn, màu trắng. Đích thị là bông hoa cái.

"Nhưng vậy thì sao?" Bình vương lặp lại câu hỏi.

"Bộ hình kết luận, nạn nhân bị chìm nước đến chết. Bông hoa lại giắt trong kẽ răng. Suy đoán hợp lý nhất, là trong lúc bị chìm dưới nước, bông hoa này đã theo dòng nước chảy vào miệng nạn nhân, để rồi trở thành bằng chứng lật mặt hung thủ. Hay nói cách khác, nơi mà nạn nhân bị sát hại, là một nơi có trồng cây đu đủ. Đó có thể là một dòng sông, một con suối chẳng hạn, hoặc là..... Nếu ta nhớ không nhầm thì trong vườn hoa nơi Thượng viện của Trương công tử, cũng có một bờ hồ rất đẹp thì phải?" đang nói, cô đột ngột quay sang nhìn Trương Nam.

Trương lão gia cãi

"Trong khắp Hạo thành này, hầu như vườn hoa của nhà nào đều có bờ hồ cả, sao đại nhân cứ nhắm vào con trai ta?"

"Đúng vậy, trong Hạo thành này, bờ hồ sông suối có rất nhiều. Nhưng chỉ có vườn hoa Thượng viện của Trương gia là có trồng cây đu đủ, hơn nữa còn là cây đu đủ cái."

Ngừng một lát, nhìn sắc mặt trầm ngâm, suy tính của Trương lão gia, giọng nói không hề che giấu sự châm biếm của Thanh Nguyên lại vang lên

"Trương lão gia định nói gì? Trong Trương phủ có nhiều người như vậy, ai cũng có thể là hung thủ chứ không riêng mình Trương Nam?" Trương lão gia, ông đừng quên, chính con trai ông đã ra lệnh, không cho phép người ngoài đặt chân một bước vào vườn hoa Thượng viện. Cả người hầu trong phủ cũng chỉ được quét dọn vào những ngày lễ hàng tháng. Mà ngày Trương tứ phu nhân bị sát hại, trùng hợp thay, là ngày mười bốn, một ngày chẵn."

Trương lão gia thoáng sửng sò, lão ho sù sụ vài tiếng, "Lão gia" một người đàn ông vội chạy đến vuốt lưng lão ta. Đó là quản gia lâu năm của Trương gia, Trương Tín. Trương lão gia dùng ánh mắt pha chút cầu xin, có chút dục dõ, mang theo đôi phần uy hiếp nhìn Trương Tín. Nhân lúc hỗn loạn, lão ta về nhẹ lên mu bàn tay người quản gia. Theo đường di chuyển của ngón tay, thì đó là con số năm. Lúc đầu Trương Tín có vẻ do dự, nhưng sau khi Trương lão gia viết thêm một con số "tám" lên lòng bàn tay gã, gã không hề chần chừ, lập tức nhào lên công đường, khóc lóc

"Đại nhân, tiểu nhân nhận tội. Chính tiểu nhân là kẻ đã giết tứ phu nhân, tội tiểu nhân đáng chết muôn ngàn lần, xin tùy đại nhân xử trí."

Mặc dù vẫn còn ho sùng sục, nhưng Trương lão gia vẫn không thể giấu nổi nụ cười đắc thắng, dưới khốe môi đang run bần bật vì ho.

Thanh Nguyên nheo mắt nhìn người đàn ông luôn miệng la lối dưới công đường

"Giết người là tội chết, có đền bù bao nhiêu tiền cũng không bù đắp được nỗi đau tinh thần mà vợ con người phải chịu. Hãy suy nghĩ cho kỹ."

Trương Tín thoáng do dự, nhưng rồi cũng quyết tâm dập đầu nhận tội

"Tứ phu nhân là do tiểu nhân sát hại ạ. Tất cả là do tiểu nhân, không liên quan gì đến công tử cả."

"Người không thù oán gì với tứ phu nhân, tại sao phải giết cô ta?" Thanh Nguyên chất vấn.

"Bình thường, thái độ làm người của bà ta rất tệ, xem thường người khác mà không chịu nghĩ lại xem xuất thân của mình là gì? Cũng là phường ti tiện như chúng tôi thôi. Suốt ngày không đánh thì nể, có bao giờ bà ta coi chúng tôi là người." Anh mắt Thanh Nguyên quá đáng sợ, đến mức ông ta chỉ dám cúi đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào mặt cô.

Thanh Nguyên nhếch mép cười lạnh lùng

"Tâm phúc thân cận của Trương lão gia mà phải chịu đựng tính khí bất thường của người khác ư? Nghe nói, các vị phu nhân còn phải lấy lòng Trương quản gia để được lão gia để mắt mà."

Trương Tín cứng họng, chưa kịp phản bác thì đã nghe giọng nói đanh thép của cô tiếp tục vang lên

"Gánh tội thay người khác, theo điều thứ mười hai Chung quốc Bộ luật, phạt đánh hai mươi trượng. Người đầu, mau thi hành án."

Trương Tín ứ ớ không nói được một câu, Trương lão gia lập tức đứng bật dậy,

"Đại nhân làm vậy là có ý gì? Không thêm tra xét gì cả mà đã ghép tội, thiên lý ở đâu? Rõ ràng là coi thường luật pháp."

"Vậy hành động hối lộ, tìm người chết thay giữa thanh thiên bạch nhật, thì gọi là gì? Vô pháp vô thiên, coi trời bằng vung? Ta thế có Thủy thần chứng giám, Trần Thanh Nguyên này nhất định phải bắt hung thủ ra ánh sáng. Trương lão gia, người có làm gì cũng bằng thừa mà thôi." Thanh Nguyên giơ ba ngón tay lên thế, giọng nói trầm khàn nghe càng uy thế.

"Hay." Tông đế vỗ tay, kéo theo sau là một tràng pháo tay ca ngợi của dân chúng.

Thanh Nguyên vỗ bàn thật mạnh, lập tức không khí lại trở nên im lặng. Phiên xử tiếp tục.

"Kỹ nữ Chung quốc chúng ta có một quy tắc ngầm như thế này. Sau khi tiếp xong một vị khách quý đặc biệt nào đó, các cô gái thường lấy một vật gì đó của người đó, chứng tỏ mình đã từng được người đó đề mắt đến, nhằm nâng cao vị thế của mình." Thanh Nguyên vừa nói vừa cầm một quyển sổ lên. "Cuốn sổ này là sổ sách ghi lại tên các khách hàng của Thúy lâu. Vào ngày mười lăm, ngày nạn nhân bị phát hiện mất tích, cô ấy không hề tiếp kiến một vị khách nào cả, ít nhất là trong Thúy lâu."

Nói xong, cô đột ngột đứng dậy, chậm rãi đi xuống phía dưới công đường. Khi đi ngang qua Trương Nam đang tái mặt vì sợ, cô khẽ nói nhỏ

"Người chết chắc rồi."

Rồi lại thản nhiên đi lướt qua hần, quỳ xuống bên cái xác đầu tiên, cô gọi một bà thím đứng trong đám đông, nói nhỏ vào tai bà ta. Bà thím lắc đầu nguây nguây, Thanh Nguyên đánh mặt lại,

"Đây là lệnh."

Trong sự tò mò của mọi người, bàn tay run rẩy của bà thím thò vào chiếc áo yếm của nạn nhân, lần mò quanh ngực, người dân bắt đầu xôn xao, trong một đất nước bảo thủ, coi trọng đức hạnh như Chung quốc, thì hành vi này thật quá mức dâm ô, thiếu tôn trọng.

Tuy nhiên, mọi người chưa kịp phản đối, bà thím đã rút ra được một mảnh lụa rách trắng tinh từ trong ngực nạn nhân, có vẻ như được xé ra từ một vật gì đó. Thanh Nguyên đón tấm lụa, giơ lên trước mặt mọi người, nói

"Ngày mười lăm ba tháng trước, nạn nhân được phát hiện mất tích từ đầu Tuất (19h), đầu giờ Dần (3h sáng) sáng ngày hôm sau thì tìm thấy thi thể. Như tôi đã nói, kỹ nữ có thói quen bí mật lấy một vật gì đó của khách. Mà trong cả ngày hôm đó, cô ấy không hề tiếp kiến vị khách nào cả. Nếu cô ấy có gặp khách, thì chỉ có thể là sau khoảng thời gian mất tích. Nghĩa là chủ nhân của miếng lụa này, là vị khách cuối cùng của cô ấy, là người cuối cùng mà cô

ấy gặp, đồng thời chính là hung thủ."

Kỳ vương phản đối

"Làm sao người khẳng định chắc miêng vải đó là của một vị khách? Biết đâu đó là do ý trung nhân của cô ta tặng thì sao? Chẳng phải lúc này người nói, con gái Chung quốc thích giấu đồ vật của người mình yêu trong người sao? Mà cho dù đó có là của một vị khách làng chơi, cũng có thể đó là của những vị khách trước đó, cô ấy giấu trong mình rồi quên lấy ra."

Bình vương cũng gật đầu, nói

"Nếu không xác định được thời điểm nạn nhân giấu chiếc khăn này, thì không thể buộc tội hung thủ."

Thanh Nguyên đáp lại

"Kỳ vương, nếu đó là do ý trung nhân tặng, cô ấy sẽ không giấu trong ngực. Khác với những cô gái khuê các như Lê tiểu thư, các cô gái thanh lâu thường rất mặc cảm về thân phận của mình. Họ cho rằng thân thể mình rất bẩn thỉu, nếu có một vật quý giá nào đó, họ sẽ không bao giờ cất trong thân thể. Hơn nữa, cũng không ai tặng quà cho người khác bằng một mảnh vải lụa được xé nhăm nhở như thế cả. Người Chung quốc nào cũng biết, đó là một hành vi coi thường người khác."

Chưa hết câu, đã nghe Kỳ vương bắt bẻ

"Thế chẳng phải người nói kỹ nữ dùng đồ vật của khách để khẳng định vị trí của mình sao? Nếu vậy, thì vật đó hẳn là rất đáng quý, sao cô ấy lại giấu trong ngực.?"

"Tìm đến kỹ nữ không phải là việc danh giá gì, càng ít người biết càng tốt. Không thể có chuyện khách làng chơi tự nguyện lưu lại đồ vật, "dấu tích" ăn chơi của mình cho kỹ nữ. Cho nên, có thể khẳng định, nạn nhân đã lén ăn trộm miếng vải này. Vì là vật ăn trộm, nên cô ấy mới phải giấu nó trong ngực. Và cũng vì vậy, hung thủ cũng không phát hiện ra. Trong lúc vô tình, nạn nhân đã để lại bằng chứng tố cáo hung thủ."

Bình vương liếc xéo Dương Vĩnh

"Vụ án này xảy ra cả tháng trời, xác của nạn nhân đã nằm trong nhà xác Hình bộ lâu như vậy, thế mà ngay cả một mảnh lụa cũng không thể tìm ra. Đây là cách mà Hình bộ các người làm việc ư? Thật là tắc trách"

Dương Vĩnh đỏ mặt hộc hộc, lắp bắp không trả lời được, vì bị can vụ án này là Dung Hiếu, hẳn vốn là người chỉ lo cầu an, không dám đắc tội Dung gia, nên mới mắt nhắm mắt mở, qua loa cho xong chuyện.

Thanh Nguyên đỡ lời

"Bẩm Bình vương, Bộ hình đã tìm ra vết cắt hình trái đào trên lưng nạn nhân, nghĩa là họ đã khám nghiệm rất kỹ càng, đã tra xét thân thể nạn nhân. làm hết trách nhiệm. Chẳng qua là chiếc khăn này được giấu trong áo yếm của nạn nhân, ngay giữa hai bầu ngực, nạn nhân lại là phụ nữ. Cô ấy đã chết rất thảm thương rồi, nên họ muốn dành sự tôn trọng cuối cùng. Đó âu cũng là hành vi đúng đắn của bậc quân tử."

Kỳ vương nói mát

"Thế hóa ra người không phải là bậc quân tử ư? Chẳng phải người đã lén mò thân thể các nạn nhân ư, và lại, nếu chưa từng tra xét, lục lọi, sao người biết trong người nạn nhân có mảnh lụa."

Tong đế lắc đầu thờ dãi, không hiểu sao Kỳ vương thích đối đầu với tên này đến thế.

Thanh Nguyên thẳng thắn thừa nhận

"Đúng, thần không phải quân tử. Để tìm được hung thủ giết người, thần sẵn sàng làm kẻ tiểu nhân."

Kỳ vương ghen lời. Dương Vĩnh cảm kích nhìn cô, Bình vương cũng không tiện làm khó nên cũng im lặng.

Tông đế hỏi

"Cứ cho mảnh lụa đó thật sự là của khách làng chơi, nhưng đâu có chứng cứ chứng minh, cô ấy có tiếp khách trong khoảng thời gian mất tích. Như vậy, mảnh lụa này, có thể là của hung thủ, nhưng cũng có thể là của bất cứ người khách nào cô ấy đã tiếp lúc chưa mất tích."

"Mảnh lụa này là lụa gấm, được mang về từ Song quốc. Theo thần được biết, vì đang có chiến sự với Xuân quốc, để tránh gián điệp, nên số lượng vải lụa từ Song quốc nhập vào nước ta rất hạn chế. Cả năm nay, chỉ có một chuyến lụa tơ tằm dành cho hoàng thất. Còn lụa gấm thì nhiều hơn một chút. Có hai chuyến. Một chuyến đầu năm nay, được đích thân hoàng thượng ban thưởng cho gia quyến (người thân) của những vị tướng đã mất trong trận nội chiến với Giang gia ở Lộc thành. Toàn bộ mười khúc lụa trong chuyến hàng này, đều được gửi đến Lộc thành, không có một người nào ở Hạo thành có. Một chuyến khác nữa, vừa mới chuyển đến vào tháng trước, ngày mười ba, nghĩa là hai ngày trước khi nạn nhân mất tích. Ngày mười ba lụa được chuyển về, nên không có chuyện mảnh lụa này có trong người nạn nhân từ trước đó." Thanh Nguyên cung kính trả lời Tông đế.

Bình vương vẫn lại

"Sao đại nhân không nghĩ rằng, có thể mảnh lụa gấm này, là từ một chuyến hàng của những năm trước. Năm ngoái, nước ta đã nhập vào hơn mười chuyến lụa gấm đấy."

"Xin hãy nhìn kỹ tấm lụa này." Thanh Nguyên căng tấm lụa ra, dưới ánh mặt trời, những dấu hoa văn mờ mờ hiện ra. Đó là những đóa hoa đào.

"Song quốc khí hậu mát mẻ, mưa nhiều, thích hợp trồng trọt. Người Song trồng rất nhiều loại hoa. Mỗi năm, tùy theo tình hình thời tiết, họ sẽ chọn ra loài hoa nở nhiều nhất, đẹp nhất, để thêu trên lụa. Loài hoa đó, sẽ trở thành "Quốc hoa" của Song quốc trong năm đó, biểu trưng cho sự hưng thịnh, ấm no của đất nước. Năm ngoái, họ chọn hoa cúc làm "Quốc hoa". Năm kia là hoa lan. Còn năm nay, là hoa đào, vì vậy, mảnh lụa này, chỉ có thể từ chuyến hàng trong năm nay, không thể lẫn lộn được. Và điều đặc biệt ở chỗ, Song quốc chỉ thêu hoa văn trên lụa theo mùa hoa. Hoa đào nở vào dịp cuối năm, mà trùng hợp, chuyến hàng gần đây đúng dịp cuối năm, nên chúng ta mới may mắn sở hữu loại lụa gấm thêu hoa này. Cho nên, chuyến hàng đầu năm nay, chỉ là những khúc lụa gấm trắng bình thường, nếu có xuất hiện tại Họa thành, cũng dễ dàng phân biệt được đâu là lụa được chuyển vào từ đầu năm, đâu là được chuyển vào cuối năm. Nói một cách khác, tấm lụa này, chỉ có thể là hàng được chuyển vào ngày mười bốn tháng trước."

"Như vậy, chỉ có thể chứng minh được là, tất cả những người sở hữu loại lụa này, đều có thể là hung thủ, trong đó bao gồm tôi." Trương Nam nói.

"Không. Hung thủ chỉ có thể là người mà thôi." Thanh Nguyên trừng mắt nhìn hắn.

"Cái gì? Đại nhân đừng quá vô lý như vậy, tại sao chỉ có thể là con trai tôi, trong Họa thành này, ít nhất có hơn ba mươi hai người có được loại lụa này đây." Trương lão gia nói.

"Trương lão gia nhớ kỹ quá nhỉ. À, nếu ta nhớ không nhầm, chuyến hàng lần này là do Trương gia bỏ tiền ra vận chuyển, phân phối mà. Mọi người có biết, để buôn bán một khúc lụa, phải tốn nhiều công sức như thế nào không? Sau khi trải qua một hành trình dài đằng đẵng, những khúc lụa này, phải được làm sạch. Phải giặt bằng nước mưa trong, không được giặt quá mạnh tay, sẽ làm vải bị tổn thương. Không được phơi trong nắng to, vì sẽ làm vải bị giòn, nhanh hỏng. Sau đó, lại phải cắt thành từng khúc nhỏ hơn, đem bán lại cho các cửa hiệu trong kinh thành. Lại còn phải thương lượng giá cả nữa, đúng là một quá trình vất vả, chắc phải tốn không ít thời gian."

"Rốt cuộc đại nhân muốn nói gì?" Trương lão gia sốt ruột.

"Ta muốn nói là, một tấm lụa, phải mất ít nhất là năm đến bảy ngày sau khi chuyển về, mới được phân phối đến các cửa hiệu trong kinh thành, hay nói cách khác, một chuyến hàng về vào ngày mười ba, thì không thể nào có trong tay người bình thường vào ngày mười lăm. Trừ khi, tên khách làng chơi đó chính là chủ nhân chuyến hàng đó, nghĩa là người của Trương gia. Chỉ có thể là người của Trương gia mới không cần chờ đến lúc tấm lụa này được phân phối ra cửa hiệu, chỉ có người của Trương gia, không, chỉ có thể là Trương lão gia và Trương công tử mới có thể sở hữu tấm lụa gấm này một cách nhanh chóng nhất. Trương lão gia, chúng ta có thể truyền hết ba mươi hai người khách đó đến, thẩm vấn từng người một, xem họ mua vào lúc nào, nhưng ta e rằng, điều đó không cần thiết, vì kết quả đã rõ như ban ngày."

Trương lão gia chớp mắt đôi môi khô nứt nẻ, tính nói gì đó, nhưng cứ ứ mãi trong cổ, không bật thành lời.

"Sao? Trương lão gia không định nói ông đã tặng tấm lụa này cho Trương Tín chứ? Hay ông định nói, ông mới chính là hung thủ, tình cha con vĩ đại nhỉ?" Thanh Nguyên mỉa mai.

Lão ta nhìn sang con trai với ánh mắt bất lực, trong chốc lát, ông ta như già thêm chục tuổi, những nếp nhăn trên trán càng hằn sâu thêm. Cuối cùng, Trương Nam cúi đầu, tuyệt vọng nói

"Được, ta nhận tội là được chứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Quan Trường (3)

Thanh Nguyên cười, đó là một nụ cười đắc thắng của kẻ mạnh. Ánh mặt già nua của Trương lão gia như đại đi. Lão ta ngồi sụp xuống, Trương Nam thì rất bình tĩnh, gương mặt không mấy may cảm xúc, cứ như người vừa thú tội giết người không phải là hắn vậy.

"Tại sao?" Trương lão gia thều thào. Đó hẳn cũng là điều tất cả mọi người đều muốn biết, tại sao?

"Một con người sống trong nhung lụa, tính tình ôn hòa, đọc sách Thánh hiền bao nhiêu năm, tại sao lại có thể làm ra hành vi không bằng loài cầm thú như thế?" Bình vương cảm thán. Nhìn vào những vết rạch nhăm nhò, tàn bạo trên lưng của các cô gái, ai cũng không khỏi rung mình. Tàn nhẫn đến cùng cực.

Trương Nam cười khẩy

"Lũ đàn bà ti tiện đó đáng chết."

Kỳ vương tức giận đến run người.

"Thật là khốn kiếp, ngươi có còn là con người không?"

Trương Nam không trả lời.

Thanh Nguyên hỏi

"Trương Nam, ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại giết những cô gái đó, họ đâu có oán thù gì với ngươi?"

Hắn vẫn đứng đưng

"Muốn giết, muốn nói thế nào tùy các ngươi, ta không có gì để nói."

Thanh Nguyên nhìn người đàn ông đáng đáp thư sinh trước mặt, nói

"Ngươi càng không muốn cho mọi người biết, thì ta lại càng muốn nói." cô đứng dậy đi xuống công đường, khẽ sờ cái trán trắng gầy của mình.

"Haizz, chuyện này bắt đầu từ đâu nhỉ? À, từ lúc Trương lão gia cưới thêm thiếp thất thứ hai về. Lúc đó, Trương lão gia và Trương đại phu nhân là một đôi vợ chồng tương kính như tân, Trương đại phu nhân lại sinh được con trai, nên được Trương lão gia yêu thương hết mực. Tuy nhiên, do nóng lòng muốn có thêm con cháu nối dõi tông đường, Trương lão phu nhân đã thúc ép Trương lão gia nạp thêm thiếp. Thiếp thất này là một cô gái trẻ trung, hoa nhường nguyệt thẹn, tất nhiên là hơn hẳn đại phu nhân già nua, nên nhanh chóng chiếm trọn tình cảm của Trương lão gia. Tuy nhiên, dù yêu thương nhị phu nhân, nhưng Trương lão gia vẫn hết sức kính trọng đại phu nhân. Nhị phu nhân rất thích hoa quế, còn đại phu nhân thì yêu hoa đào đến si mê. Trong dịp mừng năm mới năm đó, đại phu nhân muốn trồng hoa đào trong vườn hoa Thượng viện, còn nhị phu nhân thì muốn hoa quế. Hai người phụ nữ hông ai chịu nhịn ai. Cuối cùng xảy ra xô xát, trong lúc giận dữ, đại phu nhân đã xô ngã nhị phu nhân mà không biết bà ta đã có hỷ mạch. Cuối cùng, thai lưu. Chuyện vẫn chưa yên, Trương lão gia lại phát hiện bà ta có gian tình với một hạ nhân trong phủ. Đại phu nhân bị phé truất và hóa điên, vì muốn bảo toàn danh dự cho Trương gia, Trương lão gia giam lỏng hai mẹ con bà ta Hạ viện của Trương gia, chịu đủ mọi sỉ nhục, khinh khi của người đời. Một người phụ nữ không tuân thủ đức hạnh như vậy, có kết cục như vậy cũng đáng"

"Im ngay, im ngay, mẹ ta không làm hại ai cả, mẹ ta không thông gian với ai cả, là do người đàn bà ti tiện đó vu oan cho bà, mẹ ta không hề có mang, tất cả là do lũ đàn bà ti tiện đó. Ngươi không được xúc phạm bà." Trương Nam hét lên, đôi mắt long sòng sọc như con thú bị thương. Hắn nhào về phía Thanh Nguyên, nhưng đã bị hai viên nha sai giữ lại.

Thanh Nguyên đến gần hắn, hắn vươn tay muốn bắt cô, nhưng bị hai vòng tay kiềm lại phía sau, nên chỉ có thể phẫn hận nhìn cô.

Thanh Nguyên chấp tay ra sau, khiêu khích nhìn hắn, nói

"Sau đó, Trương đại phu nhân chết trong oán hận, Trương lão gia cưới thêm ba vị phu nhân nữa, tuổi tác càng cao, nhưng vẫn không thể có thêm mụn con kế thừa hương quả. Bất chợt nhớ đến cậu con trai trong hạ viện, bèn sai người đón về, yêu thương gấp bội, cho thừa kế gia sản. Nhưng dù có sống trong nhung lụa, những vết thương tinh thần từ thờ thiếu thời, quãng thời gian sống chung với một bà mẹ điên, vẫn ám ảnh Trương công tử. Hắn ghét cay đắng mùi quế, cực kỳ yếu đào. Hắn rất hận nhị phu nhân, nên dù bà ta đã chết, nhưng hắn vẫn không buông tha những người phụ nữ trên thân thể có hương quế như bà. Mỗi lần ngửi thấy mùi quế từ trên những người phụ nữ, dù gần dù lạ, thì thú tính của hắn lại nổi lên. Ta nói có đúng không Trương công tử? Phải chăng ngươi đã liên tưởng những người phụ nữ vô tội đó với nhị phu nhân, và ra tay sát hại họ?"

Hắn kích động la hét, tay chân lung loạn xạ như người điên, đôi lúc lâm bầm, có lúc lại hét toáng lên. Hắn ngồi bệt xuống sàn, như người mất hết sinh lực

"Lũ đàn bà khốn kiếp đó, đều là những thứ rác rưởi, dâm tiện. Chính mắt ta thấy mẹ ta thông gian với gã đó, nhưng cuối cùng lại đổ hết tội lỗi lên đầu mẹ ta. Tất cả là do mẹ khốn đó, những kẻ kia cũng như mẹ ta thôi, ta phải thay trời hành đạo, ta phải giết lũ khốn đó. Lũ khốn đó."

Trương lão gia đau đớn gọi

"Con ơi." tiếng gọi thật thê lương. Có ai ngờ một nhà buôn bán linh đầy mình, nổi tiếng cứng cỏi, lại ra nông nỗi này.

Thanh Nguyên ngồi xổm xuống

"Ngươi rất đau đớn sao? Hay để ta nói thêm cho ngươi biết điều này nhé. Ngươi có bao giờ tự hỏi, có thật tất cả mọi chuyện là do nhị phu nhân không? Họ là đôi phu thê nhiều năm, hiểu vợ không ai bằng chồng, Trương lão gia cũng là người thông minh sắc sảo, có gì không điều tra rõ ràng, lại khép đại phu nhân vào tội chết. Không lẽ ăn đời ở kiếp với nhau bao nhiêu năm mà một chút tin tưởng cũng không có?"

Trương Nam ngẩng đầu lên, đôi mắt ngơ ngác ẩn sau mái đầu rối bù.

"Ngươi nói vậy là sao?"

"Là như thế này. Năm Sâm đế thứ tám, thương thư Lưu Văn, cha đẻ Trương đại phu nhân, vướng vào một vụ tham ô, ăn chặn quốc khố. Sâm đế quá tức giận, bèn hạ chỉ tru di tam tộc nhà họ Lưu, già trẻ lớn bé không chừa một ai, máu chảy thành sông. Cũng may, Trương đại phu nhân đã gả ra ngoài, không còn là người của Lưu gia nữa, nên mới tránh khỏi một kiếp nạn. Năm đó, Trương gia thế lực của Trương gia chưa lớn mạnh như bây giờ, nhiều mối làm ăn vẫn phải phụ thuộc vào sự chăm chú chiếu cố của triều đình. Lúc còn phú quý, nhà họ Lưu cũng từng không ít lần giúp đỡ họ Trương, giao tình hai nhà khá thân thiết, lại còn là thông gia với nhau, nên không thể tránh khỏi sự thành kiến, nghi kỵ của thánh thượng. Để tránh bị liên lụy, cách tốt

nhất là không được có chút liên hệ nào với Lư gia."

"Không, không thể nào, cha ta yêu mẹ ta như vậy...." Trương Nam lắp bắp, vẻ mặt cứng ngắc, kinh hoàng.

Trương lão gia đập đầu liên tục

"Cầu xin đại nhân, cầu xin đại nhân, thương cho tấm thân già này, xin đừng nói nữa."

Thanh Nguyên không mấy may quan tâm, vẫn tiếp tục nói

"Trương đại phu nhân là người phụ nữ hiền thực đoan trang, nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ, tại sao lại dễ dàng bị đánh gục như vậy, để rồi hão huyền như vậy. Là bởi vì, bà ấy đã nhìn thấu hết thảy âm mưu của phu quân, đau khổ trước tình người lạnh bạc, ngay cả người thân thiết nhất cũng có thể bỏ rơi ta, nên bà làm kẻ điên một cách vui vẻ, còn hơn đau khổ làm người tỉnh táo. Nhị phu nhân, e rằng, cũng chỉ là một người phụ nữ đáng thương. Cứ tưởng mình đã có được tình yêu của phu quân, nhưng hóa ra chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương. Một quân cờ bị lợi dụng. Kết cuộc, chỉ ba năm sau khi mẹ con người bị giam lỏng, bà ta cũng chết trong nỗi muộn phiền. Từ đầu đến cuối, người đã hận nhầm người, giết nhầm người."

Hắn hoang mang hướng ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía người cha già. Người đàn ông già nua quỳ sụp xuống, đôi vai như có một sức mạnh vô hình đè lên, nên cứ trĩu xuống, đang giấu mặt sau những ngón tay nhăn nheo đeo đầy nhẫn ngọc đắt tiền.

Trương Nam như kẻ mất hồn, bị kéo ra khỏi công đường. Hắn không thèm nhìn Trương lão gia lấy một ánh mắt. Mà nếu có thì Trương lão gia cũng không thấy, vì ông ta không hề ngẩng đầu lên lấy một lần.

Lúc đi ngang qua Thanh Nguyên, hắn chợt dừng lại, nói

"Người biết cái chết không là gì với ta, nên mới nói ra sự thật, làm ta đau khổ khổ không bằng chết. Chết thì cùng lắm là hết, nhưng bây giờ, ta chết cũng không nhắm mắt, chết mà vẫn đau. Người thật là hiểm độc."

Thanh Nguyên cười khẩy

"Đối với những gì mà người đã gây ra, thì như vậy hãy còn quá nhân từ."

Trương phủ.

Tối hôm nay, là một đêm không ngủ của Trương gia. Gia nhân không ngừng bàn tán về những tình tiết của vụ án diễn ra sáng nay. Những lời đàm tiếu khe khẽ đó, dù có cẩn thận đến đâu, vẫn lọt vào tai Trương lão gia, như những nhát dao đâm thẳng vào lão.

Chưa đến ngày xử quyết, nhưng trong phủ đã treo sẵn khăn tang. Không khí ngột ngạt đến đáng sợ. Trương lão gia thần thờ bên chiếc quan tài mạ vàng trống rỗng, được chuẩn bị sẵn cho con trai lão. Cái chết đến đột ngột, vẫn dễ chịu hơn nhiều, so với việc biết trước sẽ chết, nhưng vẫn đành bất lực tro mắt ra nhìn.

Có tiếng mở cửa, Trương lão gia không thèm nhìn. Nhưng rồi giọng nói lạnh lùng đó vang lên, giọng nói quen thuộc đó, khiến ông ta phải nghiêng rang nghiêng lại quay mặt lại.

"Trương lão gia."

"Người còn đến đây làm gì? Người hại ta còn chưa đủ thâm sao? Tốt nhất hãy rời khỏi đây khi lý trí của ta vẫn còn, nếu không ta không chắc người sẽ toại mạng đâu."

Thanh Nguyên lắc đầu cười khế. Lão ta sẽ không gây bất lợi cho cô, bởi người có thể bình thân ép chết người vợ đầu gối tay ấp với mình, chỉ vì lợi ích, một người lạnh lùng, tàn nhẫn như vậy, sẽ không dễ dàng làm điều gì bất lợi cho mình. Và giết cô trong chính ngôi nhà của mình, là điều vô cùng bất lợi.

"Giết người thì đền mạng"

Trương lão gia quát

"Người đâu, đuổi...."

Nhưng chưa kịp nói hết, đã nghe tiếng Thanh Nguyên ung dung nói tiếp

"Nhưng cuộc đời thì không công bằng đến vậy. Đôi lúc, không hẳn đúng lý thì sẽ thắng. Hạng Vũ một đời anh hùng nhưng cũng phải chịu cảnh mất nước, chết trong tay Lư Bang gian xảo, tiểu nhân đó thôi."

Trương lão gia im bật, suy nghĩ một lúc rồi dè dặt hỏi

"Người có cách cứu con ta?"

"Chỉ là một vụ làm ăn. Trả đúng giá thì giao hàng," cô ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách.

"Vậy ngươi muốn gì?" Trương lão gia hỏi.

"Toàn bộ các vụ làm ăn trong Hạo thành, cùng với mỏ than ở Lộc thành, và lò vũ khí ở Mẫn thành, Lộc thành, Ngân thành cùng với số vũ khí mà ông đã bí mật đúc cho Giang gia nhưng chưa kịp dùng đến."

Trương lão gia sừng sốt nhìn cô.

Thanh Nguyên nói

"Giang gia có ý muốn làm phản, thì tất nhiên, phải có sẵn hậu thuẫn, có sẵn sự chuẩn bị kỹ càng về vũ khí và quân lực. Nói về vũ khí, ở Chung quốc này, ngoài trừ Trương gia thì còn ai trồng khoai đất này nữa. Tuy Giang gia đã bị bắt trọn nhiều tháng nay, nhưng vẫn tuyệt nhiên không hé lộ một chút tin tức về đồng vũ khí, quân lương không lồ đó. E rằng, chỉ có Trương lão gia là biết chúng cất ở đâu"

Trương lão gia sắc mặt trắng bệch

"Ngươi là người của Tông đế, nói vậy, thánh thượng đã biết hết mọi việc rồi sao?"

Thanh Nguyên gật đầu

"Sự việc này quá lộ liễu, không chỉ thánh thượng, mà cả Dung gia, Bình vương đều biết. Chỉ cần biết động nào, đều sẽ suy nghĩ ra được. Bây giờ, Trương gia đang trở thành tấm bia để mọi người cùng ngắm bắn. Làm phản, là tội tru di đấy."

Trương lão gia lâm bầm

"Khi ta tham gia vào vụ làm phản này, đã sớm dự tính đến kết cuộc này. Chỉ là do quá chủ quan, tin tưởng Giang gia nên không để cho mình có con đường lui nào. Dù sao thì, có giao cho thánh thượng hay Dung gia thì kết quả cũng như nhau. Chỉ bằng giao cho Dung gia, dù sao cũng bao nhiêu năm ân nghĩa với nhau, hẳn sẽ không làm khó ta, biết đâu ta có con đường sống."

Thanh Nguyên vỗ đùi cười ha hả, nói

"Trương lão gia là quá ngây thơ hay già lắm lắm rồi. Con trai ngài vừa suýt nữa hại chết Dung Hiếu. Dung quốc công luôn ngỏ lời muốn hợp tác với Trương gia, nhưng ông lại giữ thái độ trung lập, chần chừ không chịu. Thế mà, hóa ra lại bí mật bắt tay làm phản với Giang gia, khác nào phi nhò vào mặt Dung gia. Ông nghĩ, sau những chuyện này, Dung quốc công còn để lại con đường lui cho ông sao?"

Tham gia vào cuộc chiến chính trị này, vốn không có ích lợi gì cho Trương gia. Nam họ Trương không được vào triều làm quan, Trương lão gia lại không có con gái, không thể đưa vào hậu cung, nếu phò tá thành công, cũng lắm chỉ được cái hư vinh "Khai quốc công thần" gì gì đó. (Cái vụ này trong những chương trước có nói đến, các bạn xem lại nhé) Nhưng nếu chọn nhầm chủ, thất bại, thì sẽ dẫn đến họa diệt vong. Tuy nhiên, trong tình hình chính trị căng thẳng hiện nay, sở hữu gia tài khổng lồ như Trương gia mà muốn cầu an, giữ mình, đứng ngoài vòng cuộc chiến là không thể nào. Tông đế và Dung gia đều nắm giữ một nửa cơ hội, không ai hơn ai. Trong lúc này, chọn phò tá ai thì cũng sẽ trở thành kẻ thù của người còn lại. Cách khôn ngoan nhất, là tìm đến một người thứ ba. Một đối tượng cũng đang nung nấu tham vọng ngồi lên ngôi báu, nhưng không bị người đời chú ý như Giang gia. "Trai cò đá nhau, ngư ông đắc lợi", Tông đế và Dung gia chỉ lo đối phó với nhau, không chú ý đến một Giang gia nhỏ nhoi ở tận Lộc thành. Cuộc chiến của Tông đế và Dung gia vô tình trở thành tấm bình phong che giấu ý đồ của Giang gia. Quả thực, trong suốt vài năm trời, không ai nhìn thấu dã tâm của Giang gia. Bọn họ có thể yên tâm tập hợp lực lượng, chiêu binh mãi mã. Nhưng không ngờ, trên đời này không ai ngu ngốc, chỉ có lão ta tự đắc là mình thông minh, tưởng rằng đã qua mặt được tất cả. Nhưng....

"Tông đế không có bằng chứng chứng tỏ ta có liên quan đến vụ làm phản của Giang gia, hẳn làm gì được ta?"

Thanh Nguyên thở dài

"Trương lão gia, hẳn là hoàng đế, hẳn nói có, thì là có. Giang gia làm việc cẩn thận như vậy, không lộ ra chút dấu vết, vậy mà ngài ấy cũng có cách trị chúng đây thôi, huống gì là một Trương gia nhỏ bé đang sức cùng lực kiệt."

Thấy lão im lặng, cô nói tiếp

"Trương lão gia, chúng tôi chỉ đòi lấy có phân nửa gia sản của ông, lại còn tha mạng cho con trai ông nữa, và cũng sẽ không tiếp tục truy cứu vụ làm phản, ông còn muốn gì nữa?"

"Đó là gia sản mà ta vất vả cả đời mới giữ được, nay ngươi bảo ta hai tay dâng hết cho người khác, lại còn hỏi ta muốn gì nữa ư?" Trương lão gia nói.

"Ông có sự lựa chọn khác sao? Một con cừu non, vốn không thể bảo vệ mình, lại còn tham lam muốn giữ thêm miếng thịt. Khác nào mời gọi lũ sói đến xơi tái. Sao không phóng khoáng một chút, quẳng nó ấy đi, để lũ sói chỉ lo xâu xé miếng thịt ấy, còn mình thì được thoát thân." Thanh Nguyên hỏi lại.

"Chính ngươi đã hại cha con ta ra nông nỗi này, cho dù giao tất cả cho Dung gia, ta cũng sẽ không giao cho ngươi." Lão ta lạnh lùng nhìn cô.

"Ông không hiểu vấn đề lắm thì phải. Cứ cho rằng, Dung gia sẽ không tính tóa chuyện cũ, mà tha cho ông con đường sống. Nhưng hẳn sẽ cứu con trai ông sao? Không, phải nói là, hẳn đủ năng lực để cứu con trai ông sao? Cho dù quyền khuynh đảo triều, nhưng Dung An cũn chỉ là bậc thần tử, trước khi một cuộc soạn ngôi diễn ra, thì quyền hành vẫn nằm trong tay Tông đế, thiên hạ này vẫn là của hắn, Bộ Hình, vẫn thuộc cai quản của Tông đế. Dung An có thể làm gì? Giao tất cả cho chúng tôi, cả hai cha con ông đều bình an, tuy Tông đế không có thiện cảm với ông, nhưng cũng không có thù oán gì,

không việc gì không tha cho ông một mạng. Còn Dung gia, quan hệ giữa hai nhà các ông, có thể nói dùng câu "từ bạn thành thù" để hình dung, mà ông ta cũng không có năng lực cứu Trương công tử, tại sao lại phải chọn cho mình con đường khó đi như vậy?"

Trương lão gia chần chừ, suy nghĩ thật chậm chạp. Rất lâu sau đó, lâu đến nỗi, những vệt sáng đầu tiên trong ngày bắt đầu lấp ló sau một đêm dài, mới nghe tiếng ông hỏi

"Người có chắc Tông đế sẽ giữ lời hứa."

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

"Được."

Ngày hôm sau, Trương lão gia lặng lẽ rời khỏi Hạo thành, có người nói, ông ta quá đau buồn, nên quyết định về quê sống an nhàn những ngày còn lại. Cũng có người nói, ông ta đã hóa thành ông già thơ thẩn, không rõ tung tích. Và cũng trong ngày đó, Bộ hình tuyên cáo, Trương Nam sợ tội nên đã tự sát, xác đã bị đem hỏa thiêu, không đối chứng được.

Chỉ biết rằng, nhiều năm sau đó, ở Lộc thành xa xôi, xuất hiện hai cha con, đứa con bị điện, chẳng nói chẳng rằng, lúc phát bệnh, thì hành hạ đánh đập người cha già, miệng không ngừng nguyền rủa. Những người dân quanh đó cảm thán

"Sống mà thơ thẩn, điên khùng, ngay cả cha cũng đánh như thế này, thì chết còn sướng hơn."

Quả thực, chết còn sướng hơn. Nhân nào quả nấy.

Nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ, ở Hạo thành, Thanh Nguyên đang ngồi uống trà với anh em Tông đế trong điện Thánh hiền. Đây là lần thứ hai cô bước vào nơi này.

Kỳ vương hưng phấn reo lên

"Không ngờ tài sản của Trương gia lại nhiều đến mức này. Phú địch khả quốc, không ngoa tí nào." Bề ngoài, Trương gia vẫn hoạt động bình thường. Nhưng không ai hay biết, cái cơ ngơi khổng lồ ấy đã đổi chủ.

Tông đế bỏ tách trà xuống, hỏi sang vấn đề khác

"Còn lô hàng của Giang gia, đã xác định địa điểm chưa?"

Kỳ vương gật đầu, nhưng rồi lại trầm ngâm, nói

"Bình lực, vũ khí của chúng nhiều không kể xiết, được giấu rải rác khắp nơi, nên nhiều năm qua vẫn không ai may mắn hay biết gì. Những điểm nhỏ thì em đã cho người đi xử lý, chỉ còn một lô hàng lớn, ở Nhật thành, là không dám tùy tiện manh động, sợ gây chú ý. Em cũng đang đau đầu không biết làm sao đây"

Thanh Nguyên có linh cảm không lành. Quả nhiên, Tông đế đã quay sang cô, ánh mắt vô cùn tin tưởng hỏi

"Ái khanh có ý kiến gì?"

Cô nhúm mày suy nghĩ một lúc, rồi trả lời

"Giương Đông kích Tây."

Dừng một chút, thấy họ không có phản ứng gì, cô nói tiếp

"Tháng này, Thái hậu cùng có chuyến đến Nhật thành lễ phật, chúng ta có thể cho người trà trộn vào đoàn người hầu, bí mật đến đó tóm gọn cả bọn."

Kỳ vương kinh ngạc hỏi

"Người điên à? Như vậy có khác nào Lay ôn tôi ở bụi này?"

"Không, ngược lại mới đúng. Đoàn người đi theo thái hậu rất đông, đến Nhật thành nhất định sẽ gây ra một trận náo loạn, nếu chúng nhân cơ hội này hành sự, có gây thêm một chút "náo loạn" nhỏ, sẽ không ai để ý. Và lại, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Không ai nghĩ chúng ta dám hành động ngay trước mắt kẻ thù, đó là một lợi thế."

"Nhưng như vậy thì chưa đủ." Tông đế tiếp lời.

Thanh Nguyên tiếp lời

"Phải có mồi dẫn."

Không hẹn mà gặp, cả hai cùng quay qua nhìn Kỳ vương. Tông đế nói

"Kỳ vương tiếp chi. Lộc thành năm nay mất mùa, gặp phải lũ lụt, lại thêm Giang gia lòng lang dạ sói có mưu đồ làm phản, khiến lòng dân cực kì hoang mang. Nay, trẫm hạ lệnh Kỳ vương đến Lộc thành trấn an dân chúng, đồng thời tiêu diệt trọn đồng bọn còn sót lại của Giang gia."

Kỳ vương ngơ ngác không hiểu đầu đuôi, nhưng vẫn quỳ xuống tiếp chi. Xong, hấn đứng lên, hỏi

"Đồng đảng của Giang gia không phải đã bị tiêu diệt gọn rồi sao, hơn nữa, lũ lụt đã xảy ra hơn tháng nay, mọi việc vốn đã sóng yên biển lặng, có sao....."

"Kỳ vương, tôi hỏi ngài. Lộc thành là hang ổ của Giang gia, trong khi số vũ khí tiền bạc vẫn chưa tìm ra, mà ngài lại quang minh chính đại, thân chinh đến đó, vậy nếu ngài là Bình vương, ngài sẽ nghĩ gì." Thanh Nguyên ngắt lời hấn.

Hấn nghiêm túc suy nghĩ một lát, trả lời

"Đây chắc chắn là cái bẫy. Một việc trọng đại và bí mật như vậy, đâu ai ngu ngốc đến nỗi giương cờ gió trống, làm như chỉ sợ thiên hạ không biết."

"Đúng. Hơn nữa, tho không ăn cò gần hang, Giang gia đã có ý bí mật làm phản, tất nhiên sẽ không giấu tiền bạc, quân lực ngay chính Lộc thành để tạo sự nghi ngờ cho người khác. Vậy mà ngài lại cố tình gây nhiều náo động, đích thân đến Lộc thành, hiển nhiên Bình vương sẽ đoán ngay đây là kế giương Đông kích Tây. Như vậy, ngài ấy sẽ chỉ tập trung sự chú ý vào con mồi thực sự, lo Tây mà bỏ Đông. (TG chơi chữ, rút từ câu giương Đông kích Tây.)"

"Rồi thì sao?" Kỳ vương vẫn chưa hiểu.

"Vậy nếu, trong lúc này, có một đoàn người khác, lặng lẽ rời khỏi Hạo thành, mà những người trong đoàn, đều là những tay chân đáng tin của em, thì nhị đệ sẽ nghĩ gì?" Tông đế vừa uống trà vừa hỏi.

Kỳ vương "ồ" lên một tiếng.

"Lúc đó, nhị ca sẽ cho người đi theo đoàn người kia, và sẽ vô tình bỏ qua đoàn người thứ ba, chính là mục tiêu chính, đoàn lễ phạt của thái hậu đến Nhật thành. Đúng không?"

"Đúng. Hơn nữa, Thái hậu rất ghét bị người khác làm phiền trong lúc dâng hương bái phạt. Bình vương lại mang danh hiệu tử, sẽ không dám đến Nhật thành làm loạn." Thanh Nguyên trả lời.

"Đằng sau một cái bẫy là một cái bẫy khác, kẻ trung hữu kẻ (trong kẻ có kẻ), xem ra em còn phải học hỏi nhiều lắm." Tông đế mỉm cười, nói.

Kỳ vương không trả lời, cho dù không phục, nhưng phải công nhận đầu óc tên này quả là đáng nể.

Hấn đứng dậy, nói

"Thần xin phép cáo lui, chuẩn bị đi Lộc thành."

Tông đế phát tay. Đợi đến khi chỉ còn hai người, Tông đế nhìn thẳng Thanh Nguyên, cô không hề e dè nhìn trả lại.

"Trẫm vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc Trương Nam đã làm gì lộ ra sơ hở mà khanh quả quyết hấn là hung thủ? Tại sao chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, khanh lại có thể lật lại toàn bộ sự việc một cách chi tiết, tỉ mỉ như vậy?"

Thanh Nguyên cười, cuối cùng hấn cũng hỏi. Cô từ tốn trả lời

"Trong lời khai ban đầu, khi quan sai hỏi, tối đêm tứ phu nhân chết, Trương Nam có thấy bà ấy có biểu hiện gì đặc biệt không? Thì hấn trả lời "Đêm đó, ta không ra khỏi nhà một bước, nên không biết tứ nương ra khỏi nhà lúc nào. Hơn nữa, đêm đó không có trăng, trời rất tối, ta cũng không hề bước ra khỏi nhà."

Tông đế gợn tay nâng trán, rồi bật cười,

"Hóa ra là vậy."

Quan sai chỉ thông báo là tứ phu nhân bị giết, không hề nói là bị giết ở trong nhà hay ở ngoài. Vậy tại sao hấn lại trả lời "Không biết tứ nương ra khỏi nhà lúc nào.". Nói như vậy, khác nào hấn đã biết tứ phu nhân bị giết bên ngoài. Đó là phản ứng của kẻ có tật giật mình.

"Kể từ lúc đó, thần đã chú ý đến hấn ta. Bắt đầu tập trung thu thập tin tức liên quan đến hấn. Chi tiết hoa quế và hoa đào càng khẳng định suy đoán của thần. Chỉ cần suy luận một chút sẽ ra."

Xong, cô dừng lại, nhìn Tông đế, giọng cảm kích

"Cám ơn hoàng thượng."

Tông đế không trả lời, chỉ ngược mắt lên "hừ" một tiếng

"Trước đêm xét xử, có người đưa đến cho thần xấp tài liệu mật liên quan đến Trương đại phu nhân và Lưu gia. Những thông tin tuyệt mật như vậy, ngoài trừ thánh thượng, còn ai đủ năng lực điều tra được chứ. Mạng lưới thông tin của ngài thật là đáng nể, ngay cả những bí mật được chôn kín suốt bao nhiêu năm qua cũng có thể moi ra được"

"Nhưng chúng cũng đâu có ích gì."

"Không, chúng là hình phạt thích hợp nhất dành cho Trương Nam."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quan Trường (4)

Tông đế cười, đó là nụ cười luôn thường trực trên môi hắn, Thanh Nguyên đã thấy rất nhiều lần, nhưng có thể khẳng định, đó không phải là nụ cười thật lòng, mà chỉ như một kiểu tán thưởng. Cô nói

"Thần có một thắc mắc muốn thỉnh giáo bệ hạ."

Vật áo vàng của Tông đế khẽ bay bay trong một buổi chiều lộng gió, giữa sân vườn rộng lớn, chỉ có hai người. Tông đế ngừng đầu

"Chuẩn."

Thanh Nguyên đứng dậy, đi đến bên Tông đế, đổ ấm nước sôi vào tách trà của hắn. Đem tách trà đổ đi, rồi lại đổ thêm một lượt trà nữa. Vị thái giám bên cạnh trở mắt nhìn cô. Không chỉ vì hành động hết sức vô lễ, mà còn vì, cô có thể nắm rõ sở thích của Tông đế. Tông đế không bao giờ uống trà ở lượt đầu tiên. Bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng thả vài cánh hoa sen vào tách nước, động tác nhanh gọn, giọng nói thờ ơ, hỏi

"Nếu không dám chắc Trương Nam là hung thủ, hoàng thượng sẽ không bỏ công sức ra điều tra hắn. Và lại, hôm nay trên công đường, hoàng thượng không có vẻ gì là ngạc nhiên khi thần khẳng định hắn là hung thủ. Xin cho thần biết, bắt đầu từ lúc nào ngài đã nghi ngờ hắn? Hình như bệ hạ còn chưa đọc qua chi tiết vụ án hay kết quả thẩm tra của Bộ Hình."

Tông đế đón chiếc khăn lụa trắng muốt từ tay Thanh Nguyên, bao lấy tách trà nóng hổi, đưa lên mũi, khẽ nhắm mắt thưởng thức hương trà. Trà sen Mãn thành, là vị trà mà hắn yêu thích nhất. Hắn trả lời

"Ra khỏi nhà vào ban đêm, đối với một người phụ nữ đã có chồng, là một hành vi mờ ám, thiếu đức hạnh. Tứ phu nhân là một cô gái thanh lâu, khó khăn lắm mới thoát khỏi kiếp phong trần, Trương lão lại là người rất coi trọng thể diện, quyết không chấp nhận để ai làm tổn hại danh dự Trương gia, nên trầm suy đoán, bà ta sẽ không dám ra khỏi nhà vào ban đêm để rồi bị giết hại bên ngoài như Bộ Hình đã kết luận. Và vậy, hiện trường vụ án, chỉ có thể ở trong Trương phủ."

"Bà ta từng thông gian với Dung Hiếu, tại sao bệ hạ không nghĩ rằng họ đã lén lút hẹn hò bên ngoài, rồi Dung Hiếu hay ai đó giết hại?" Thanh Nguyên vặn lại.

Tông đế cười, hỏi

"Khanh thực sự tin rằng một kẻ vô dụng như Dung Hiếu có thể giết người sao? Kết thúc mạng sống một người, cũng cần có lòng dũng cảm và trí thông minh đấy, hắn có sao? Hơn nữa, vụ án xảy ra sau khi việc thông gian của họ bị phanh phui, liệu họ còn dám gặp nhau sao?"

Thanh Nguyên không hỏi nữa, cô nhìn chăm chăm vào gương mặt hiền hòa cùng nụ cười tự tin của Tông đế.

"Nói như vậy, bệ hạ đã nắm rõ toàn bộ mọi chuyện từ trước đây hai tháng, khi vụ án mới xảy ra. Vậy tại sao bệ hạ không...." Nói đến đây, cô im bặt. Thời gian càng kéo dài, Dung Hiếu và Dung gia càng chịu nhiều điều tiếng, thì mâu thuẫn của hai nhà Dung - Trương càng sâu sắc. Như vậy, người được lợi nhất không ai khác ngoài Tông đế. Cô hỏi tiếp

"Bệ hạ, có phải, vụ Dung Hiếu thông gian với tứ phu nhân là do người phanh phui không? Không, phải nói là, ngay từ đầu, là do chính người "sắp đặt" cho họ thông gian với nhau."

Tông đế không thừa nhận cũng không phủ nhận. Thanh Nguyên nghĩ đến một khả năng nữa.

Không được tiết lộ danh tính khách làng chơi, là nguyên tắc nghề nghiệp của thanh lâu. Nhất là với vị khách danh giá như Dung Hiếu, thì lại càng phải giữ bí mật. Vậy tại sao việc Dung Hiếu là khách quen của cô gái thanh lâu nọ, lại bị đồn thổi khắp Hạo thành.

Hơn nữa, việc hôn ước giữa hai nhà Dung - Lê cũng chỉ là lời nói suông của các bậc trưởng bối, vốn không có văn tự hay tín vật làm chứng. Nay, Dung Hiếu lại làm ra hành vi đáng xấu hổ như vậy, theo lý, Lê gia phải giấu nhẹm vụ hôn ước đi, hoặc bí mật "giải quyết" với Dung gia. Có sao lại còn tuyên

cáo từ hôn khắp nơi, khác nào bôi tro trét trấu vào mặt. Phải chăng...

"Có phải chính bệ hạ đồn thổi, lan truyền tin đồn, để gieo vào lòng người suy nghĩ rằng, hung thù là Dung Hiếu?"

Tông đế không trả lời, lát sau, hần chen vào một câu nói vu vơ lạc đề

"Trà sen Mẫn thành đúng là cực phẩm trong các loại trà, khanh cũng nên thưởng thức."

Thanh Nguyên "dạ" một tiếng, rồi cầm tách trà thơm lừng lên. Đôi mắt vẫn không ngớt chăm chú nhìn vào người đàn ông có gương mặt bình thường nhưng hiền hòa trước mặt. Con người này, tuyệt không vô hại như vẻ bề ngoài. Lúc này, cô mới thấm thía câu nói "Không nên đánh giá quyển sách qua cái bìa."

Tháng mười hai, năm Tông đế thứ mười.

Trong Hạo thành hiện nay, có hai tin tức lớn đang rất được quan tâm. Thứ nhất, đó là tiệc thưởng hoa đào hằng năm do thái hậu tổ chức.

Khí hậu Chung quốc vốn không thích hợp để trồng hoa, huống hồ còn là loại hoa đồng đánh, khó chiều như hoa đào. Nên việc chăm sóc một cây đào, đến khi nó ra hoa kết trái là việc rất khó khăn. Chỉ có trong cung Từ Mẫn của thái hậu là trồng được, hơn nữa còn kết quả, quả nào quả nấy đều to và mọng nước. Đó cũng là món ăn chủ đạo trong bữa tiệc thưởng hoa. Có người còn đùa rằng, tiệc thưởng hoa của thái hậu không khác gì tiệc bàn đào của Vương mẫu nương nương. Khách được mời trong bữa tiệc này, chỉ toàn các bậc vương tôn công tử, tiểu thư đài các danh giá còn độc thân. Bởi bữa tiệc này, còn có một tên khác, là tiệc se duyên.

Các cô gái, chàng trai đến đây, thể hiện hết mọi tài hoa, để tìm được bậc lang quân, phu nhân như ý. Thậm chí, nếu may mắn, còn được đích thân thái hậu, hoàng thượng ban hôn nữa. Hôn nhân của các công chúa, hoàng tử, đa phần là từ các bữa tiệc thưởng hoa này mà ban hôn.

Năm ngoái, nhị tiểu thư của Dung gia, Dung Thanh Nghi được gả cho đại công tử của Trịnh thái sư, còn em gái của thái úy Lâm Hiệp, Lâm Linh, thì được gả cho thân vương Lưu Hàn. Còn năm kia, con gái duy nhất của Giang gia được đích thân hoàng thượng mai mối cho quận công Chung Tuấn Minh, em họ của Tông đế. Ai cũng nói Giang gia may mắn, được làm thông gia với triều đình. Không ngờ, chỉ chưa đầy hai năm sau, Giang gia đã bị khép tội mưu phản, tru di cả nhà. Cũng may Giang đại tiểu thư đã gả đi, nên mới thoát nạn.

Nghe thì có vẻ như họ được quyền quyết định đại sự chung thân của mình, nhưng thực tế, có bao nhiêu cuộc hôn nhân, là không mang nặng hơi thở chính trị trong đó.

Thanh Nghi quận chúa là cháu họ ngoại của thái hậu, còn Trịnh thái sư là đại thần rường cột của triều đình. Chẳng qua Dung gia chỉ muốn tranh thủ thêm sự ủng hộ của ông ta. Tuy nhiên, Tông đế cũng không chịu thất thế, lập tức ban hôn cho Lưu Hàn và Lâm Linh. Lưu Hàn là cháu trai của Sâm đế, có quan hệ thân thiết với Kỳ vương, còn Lâm Hiệp, cũng là quan nhị phẩm, chức vị hay danh tiếng đều không thua kém so với Trịnh thái sư.

Thời điểm đó, Tông đế đã có chút kiêng dè với Giang gia, nhưng chưa dám hành động vì không có chứng cứ, nên đành mượn quan hệ thông gia để kiểm chế, dò xét họ.

Bữa tiệc này, thực tế chỉ là tấm màn che đậy những âm mưu chính trị phía sau.

Hay nói cách khác, chỉ là dịp để hai phe tìm thêm đồng minh, tìm thêm thế lực ủng hộ, thông qua những cuộc hôn nhân chính trị đầy mưu toan.

Và con mỗi lần này của họ, không ai khác ngoài Hứa Thu tiểu thư, em gái của Hứa Sơn đại tướng quân. Trong tay Hứa Sơn là tám binh phù có thể điều khiển năm vạn tinh binh Chung quốc. Hiển nhiên, có được tám binh phù này, sẽ như hổ thêm cánh, chiến thắng đã gần như nằm trong tay.

Còn sự việc thứ hai, là cuộc viếng thăm của Lục quốc. Sứ giả Lục quốc chính là thừa tướng Mạc Tuấn. (Đó các bạn biết anh ấy là ai?)

Điện Liêm Chính.

Không khí như đang bị ngưng tụ. Im lặng tuyệt đối, thậm chí ngay cả tiếng vo ve của con ruồi cũng có thể nghe thấy.

Giữa đại điện, cả đám quan lại, đang quỳ thẳng tắp, mặt cúi gầm xuống đất.

Tông đế cao cao tại thượng, neho mắt nhìn những người đang sụp gối dưới chân mình, cười mỉa

"Trẫm không biết, thì ra dân chúng chỉ trả cả ngàn lượng bổng lộc, chỉ để các khanh quỳ xuống xin tha tội, rồi hô hào "chúng thần không dám" như vậy ư?"

"Chúng thần không dám" tiếng hô đồng loạt vang lên như một phản xạ.

"Trẫm không quan tâm các ngươi dám hay không, trẫm chỉ muốn biết, đối với sự khiêu chiến của Xuân quốc, rốt cuộc nên hòa, hay chống." Tông đế tức giận.

Sáng nay, khoái mã phi nước đại về báo tin, Song quốc đã thất thủ trước Xuân quốc. Giang sơn đổi chủ, kinh thành nước Song thất thủ, hoàng đế tự vẫn, quan lại cung phi đua nhau ôm cửa chạy trốn. Song quốc sát nhập Xuân quốc, trở thành kinh đô của Xuân quốc.

Mọi người thất kinh, không ai nghĩ một quốc gia trù phú, lớn mạnh như vậy, lại bị tiêu diệt chỉ trong vòng vòn vẹn năm tháng.

Thanh Nguyên trầm nghĩ, trù phú, giàu có thì sao, nhà Tống hùng mạnh là thế, đất Trung Hoa rộng lớn là thế, vậy mà vẫn chịu cảnh mất nước vào tay quân Mông Cổ đầy thôi.

Để phát triển một đất nước, giáo dục là quan trọng nhất, nhưng để bảo vệ giang sơn, sức mạnh quân sự mới là yếu tố quyết định hàng đầu.

Cái kết của Song quốc, hoàn toàn có thể dự báo từ trước, chỉ là hình ảnh phản chiếu lại cuộc chiến Mông _ Tống nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc.

Tuy nhiên, dã tâm của hoàng đế Xuân quốc quá lớn, vừa chiếm được Song quốc, chưa kịp bình ổn thiên hạ, đã vội đưa quân tiến sát biên giới Song _ Chung, ngày ngày luyện binh, hành động điều võ giương oai quá mức lộ liễu, không khác gì khiêu khích. Chỉ còn thiếu một lá thư khiêu chiến thôi. Tông đế nhẹ nhàng cầm một quyển tấu chương lên. Màu vàng rực rỡ khiến người ta chói mắt. Hắn chậm rãi đọc từng chữ trong đó. Giọng đọc đều đều, mềm mại cứ ngỡ như đang đọc một quyển sách hay, nhưng giọng điệu và nội dung lại khiến người ta nổi da gà.

"Khải bảm Thánh thượng.

Ngày mười hai, quân Xuân tập trận tại Quan thành, chỉ cách biên giới nước ta hai mươi dặm. Ngày mười lăm, nay từ rạng sáng, quân Xuân đã cho luyện binh ngay sát biên giới, gây ảnh hưởng đến sinh hoạt của dân chúng nước ta. Trước đây quan ệ giữa hai nước Song-Chung rất tốt, dân chúng quanh biên giới thường hay qua lại, mua bán trao đổi với nhau. Nhưng vào ngày mười bảy, quân Xuân đã cho bắt hơn một trăm con dân Chung quốc đang buôn bán, sinh hoạt trong Quan thành, dù họ đã có giấy phép thông hành, được chính quan phủ Quan thành đóng dấu thừa nhận. Ngày hai mươi, với lý do xâm phạm biên giới, Xuân quốc tuyên bố không chịu thả người. Đại tướng quân Xuân quốc Tô Quốc Hùng tuyên bố, những tám giấy thông hành mà người dân có trong tay, là thuộc về Song quốc, nay Song quốc đã mất, Xuân quốc không chịu trách nhiệm. Xét thấy đây là hành động phi lý, kiểm soát gây chiến, mong Thánh Thượng nhanh chóng xử lý, trả lại công đạo cho dân chúng.

Tri huyện Thọ thành Ngô Phụng "

Đọc xong, hắn bỏ quyển tấu chương xuống, hỏi

"Trong các khanh, có ai quen biết quan tri huyện Ngô Phụng này không?"

Lại rơi im lặng. Những người trong triều, đều là những vị quan ngũ phẩm trở lên, làm sao quen được vị quan thất phẩm nhỏ bé, cai trị một thành nhỏ như Thọ thành.

Tông đế nói, trong giọng nói không kiềm chế nổi sự tức giận

"Con dân của ta đang bị giam giữ, chưa biết sống chết thế nào, quân Xuân thì ngang nhiên khiêu chiến, Song quốc mất nước đã mười ngày, bao nhiêu tin tức lớn như vậy, thế mà ta lại không biết chút gì. Lục quốc, Trần quốc, Nam quốc có thể không biết vì họ cách Song quốc quá xa, nhưng Chung quốc ta giáp sát với Song quốc, thế mà lại không biết một tí gì. Xung quanh biên giới nước ta có đến sáu thành lớn nhỏ, có ba vị quan ngũ phẩm, cùng Thái thú tam phẩm Lý Cường cai trị. Vậy mà, cuối cùng, ta chỉ được biết tin qua một vị quan thất phẩm nhỏ nhoi, không ai biết tên."

Tông đế ném mạnh quyển tấu chương xuống đại điện, màu vàng của tấu chương, nổi bật trên nền đất màu nâu.

Những cái đầu vốn đã cúi thấp, nay lại càng thấp hơn.

Tông đế chống tay lên đầu, mặt mũi nhăn nhó nghỉ ngơi. Một lúc sau, hắn có vẻ bình tĩnh hơn, giọng nói cũng không gay gắt như lúc đầu nữa, ánh mắt hướng về Ngọc Long, hỏi

"Ngọc tử tướng, ý của khanh như thế nào?"

Ngọc Long khẽ cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi thận trọng trả lời

"Thần nghĩ không nên gây chiến, có câu dĩ hòa vi quý, thực lực Xuân quốc vốn rất hùng mạnh, nay chiếm được Song quốc, lại càng như hổ thêm vậy, đối đầu với họ lúc này quả không nên."

Dung quốc công phản bác

"Ý của tể tướng là, ta nên để mặc Xuân quốc muốn làm gì cũng được, sát hại dân ta ư? Đúng là dĩ hòa vi quý, nhưng nếu cứ nhu nhược nhịn thì chúng sẽ được đằng chân lân đằng đầu."

"Vậy theo ý quốc công, ta nên làm sao?" Tông đế hỏi.

"Theo thần, ta nên cho bắt tất cả người Song ở nước ta."

Mọi sự chú ý tập trung vào người vừa nói, Binh bộ thượng thư Trương Kiệt. Ông ngẩng đầu lên, đồng dạng nói tiếp

"Quân Xuân đã bắt người của ta trước, chúng ta có trả đũa lại cũng là hợp đạo lý. Bắt chúng phải trao đổi tù binh"

Đôi lông mày của Tông đế giãn ra, ai cũng nghĩ hắn tán thưởng ý kiến của Trương Kiệt, nhưng để ý kỹ sẽ thấy, nụ cười như có như không của hắn, tràn

đầy vẻ khinh thường pha chút chán nản.

Thanh Nguyên trầm nghĩ, với tầm nhìn hạn hẹp và thiên cận như vậy, mà cũng leo lên được chức quan thượng thư tam phẩm, triều đình Chung quốc đúng là bất ổn.

Tông đế liếc nhìn hai vị vương gia đứng hai góc giữa đại điện, hỏi

"Ý kiến của hai vị vương gia thế nào?"

Kỳ vương đáp

"Ý đồ của Xuân quốc đã quá rõ ràng, chúng ta không thể nhượng nhịn nữa. Hòa được một lần thì sẽ có lần thứ hai, rồi chúng sẽ lần cả lên đầu chúng ta. Thần đệ tự nguyện lĩnh binh mã đến biên giới, quyết cho chúng biết, Chung quốc ta tuyệt không dễ bắt nạt."

"Thần cũng cho rằng ta nên làm cho ra lẽ, không nên nhún nhường." một vị quan đồng tình.

"Đúng, không nên bỏ qua chuyện này." một vị quan khác nữa.

Chẳng mấy chốc, tiếng xì xầm bàn tán, hưởng ứng bắt đầu vang lên. Trong số những người đang quỳ ở đây, đa phần đều tự hào cho rằng Chung quốc là nước lớn, há dễ gì để một bộ tộc man di nhỏ nhoi đe dọa. Gọi một cách văn hoa, là lòng yêu nước, nói trắng ra, thì là kiêu ngạo, không biết lượng sức.

Tuy nhiên, Thanh Nguyên không phải là người duy nhất nghĩ vậy.

"Thưa thánh thượng, thần không nghĩ vậy. Xuân quốc vừa chiếm được Song quốc, lòng hiếu chiến và sỹ khí đang dâng tràn, trong khi chúng ta lại chẳng kịp chuẩn bị binh lực. Nếu bây giờ gây chiến, chúng ta sẽ ở vào vị thế bất lợi." Hứa Sơn nói, tuy đang quỳ nhưng bóng lưng vẫn thẳng, không hề e dè nhìn thẳng vào Tông đế.

Kỳ vương tức giận phản bác

"Vậy theo ý tướng quân, ta nên làm một con rùa rút đầu, bỏ mặc sự sống chết con dân chúng ta sao?"

"Vậy có phải biết là đường cụt nhưng vẫn đâm đầu vào tường mới được xem là dũng cảm không? Người làm việc lớn phải biết co giãn đúng lúc, không chấp nhặt việc nhỏ" Bình vương nói xen vào.

"Bình vương không thể nói như vậy." thái úy Lâm Hiệp nhìn Bình vương, rồi quay sang thưa với Tông đế

"Thưa thánh thượng, đó là hơn một trăm tính mạng, không thể xem là việc nhỏ được."

Ngọc tử tướng phản đối

"Một trăm mạng người thì đúng là không phải việc nhỏ. Nhưng so với sự an nguy của quốc gia, của hơn hàng vạn người, thì chỉ là việc vặt. Nếu trận chiến nổ ra, con số thương vong không chỉ là một trăm đâu."

"Tể tướng, ông....." Dung quốc công muốn nói gì đó, nhưng chưa nói đã nghe tiếng quát của Tông đế

"Đủ rồi."

Cả đại điện rơi vào im lặng. Tông đế nhìn lướt qua một lượt những người đang quỳ trên đại điện, ánh mắt hần rơi vào Thanh Nguyên, hần hỏi

"Trần khanh gia, khanh có cao kiến gì không?"

Mọi người im lặng tập trung nhìn về phía cô. Thanh Nguyên than thầm, sao đến cuối cùng, củ khoai lang nóng bỏng tay lại rơi vào tay cô rồi.

Cô ngẩng cao đầu, đáp

"Bẩm thánh thượng, lúc này, thần chợt nhớ đến một câu chuyện xưa lúc còn ở Phong thành."

Tông đế tỏ vẻ hứng thú

"Chuyện gì?"

"Là thế này. Trong làng của thần, có hai gia đình họ Lưu và họ Phan nhà đối diện nhau, phía trước là một mảnh sân chung. Lúc đầu, hai gia đình rất hòa thuận cùng sẻ chia mảnh sân đó, bởi bà con xa không bằng láng giềng gần. Nhưng tiếc thay, sau đó, nhà họ Lưu chuyển lên núi, bán lại căn nhà cho họ Lý từ nơi khác đến. Họ Lý muốn độc chiếm cái sân nên ra sức gây náo loạn, buộc họ Phan phải hai tay dâng không mảnh vườn. Quá đáng hơn, họ còn bắt cả con gà trống của họ Phan, nói rằng, vì con gà chạy lạc về phía sân của họ, nên họ có quyền làm thịt. Nhà họ Phan không biết làm sao, bởi họ Lý nổi tiếng hung hãn, ưa sinh sự, nếu báo quan, thì cuộc sống sau này cũng khó sống yên ổn. Hơn nữa, chỉ vì một con gà trống mà làm vậy thì không đáng, nhưng họ cũng không thể nuốt trôi cục tức này. Thế là họ kéo nhau đến nhà thầy của thần, hỏi xin ý kiến. Thầy thần nói, "cho dù báo quan hay bỏ qua thì cũng dở cả. Chỉ có cách vừa đâm vừa xoa thì may ra hậu quả. Nhà họ Lý tuy dữ dằn, nhưng dù sao cũng chỉ vừa chuyển đến, có nhiều cái còn phải nhờ

và lối xóm chỉ bảo, nên lẽ dĩ nhiên, họ cũng không muốn làm mất lòng ai cả. Chỉ là do bản tính họ hiếu thắng, ưa mềm không ưa cứng. Nếu ta làm căng với họ, họ sẽ cứng hơn cả ngàn lần, nhưng nếu ta chịu mềm mỏng, họ sẽ càng mềm hơn ta. Biểu họ nắm thóc hay bánh trái, bắc cho họ cái thang, thì họ sẽ tự động leo xuống thôi. Ta vừa không phải mất con gà, vừa giữ được tình nghĩa láng giềng, hơn nữa còn được tiếng thơm hòa nhã, cư xử phải phép."

Trong lúc mọi người đang ngẩn ra, cô nói tiếp

"Vụ viện lần này cũng vậy thôi. Người Xuân hưng hân nhưng không ngu ngốc, vừa chiếm được Song quốc, chưa kịp bình định thế cuộc, đã vội lao vào một cuộc chiến khác, rõ ràng không phải quyết định sáng suốt. Đó là chưa kể, nước Song và nước ta có quan hệ buôn bán, hợp tác rất thuận lợi. Nước Song không thể tự làm ra giấy, viết, đa phần đều phải chuyển từ nước ta vào, lụa nước Song dệt ra, ta cũng là người tiêu thụ nhiều nhất, nếu gây chiến với ta họ sẽ mất đi nguồn thu nhập đáng kể, họ không dại gì làm thế, Thần nghĩ, chẳng qua do dư âm trận thắng Song quốc, nhất thời quá hưng phấn tự cao, nên họ mới làm ra việc thiếu suy nghĩ như vậy. Có lẽ chính họ càng muốn rút khỏi thế cục này, bây giờ, nếu ta tuyên chiến, họ sẽ rơi vào thế cưỡi hổ, vì muốn bảo vệ danh dự, họ sẽ không tiếc tất cả mà chiến đấu. Kết cục, cả hai bên đều thương vong trong một trận chiến vô nghĩa. Nhưng nếu nhường nhịn họ, thì như Kỳ vương nói, họ sẽ coi thường chúng ta, chúng ta sẽ trở thành trò cười trước Lục quốc. Vậy nên theo ý thần, chúng ta phải bắt tất cả người Song quốc đang ở trên đất ta."

Nghe đến đây, Kỳ vương khó tin nhìn cô

"Đó là con dân của Song quốc, không phải Xuân quốc, người nghĩ lũ người hung hăng đó sẽ vì xót thương họ mà chịu nhượng bộ ta ư?"

Binh bộ thượng thư xấu hổ cúi đầu.

Tông đế cau mày, một vấn đề mà ngay cả người đơn thuần như Kỳ vương còn hiểu ra, chẳng lẽ cô không hiểu sao?

"Không, chúng ta không sử dụng trao đổi tù binh với họ. Mà ngược lại, chúng ta còn phải thả họ ra." Thanh Nguyên đáp

Binh vương hỏi

"Thế nghĩa là sao?"

"Xin hoàng thượng hãy loại bỏ bản giấy thông hành cũ, ban hành loại giấy thông hành mới, trên đó ghi rõ, cho phép những người bị bắt đó thông hành từ Chung quốc sang Xuân quốc, nghĩa là họ đã là người nước Xuân. Như vậy, trên danh nghĩa, những người đó đã được chúng ta công nhận là con dân nước Xuân. dù không muốn, nhưng quân Xuân cũng không thể bỏ mặc họ. Như thần nói, chính Xuân quốc cũng không muốn gây chiến trong hoàn cảnh này, nên sau khi chúng ta thả người của họ ra, họ sẽ biết điều mà thả người của ta. Chúng ta vừa không phải gây chiến, vừa không cần khom lưng cầu hòa."

Vừa dứt lời xong, cả điện rơi vào trầm ngâm. Thái úy Lâm Hiệp chất vấn.

"Nhưng đổi giấy thông hành từ Song sang Xuân, khác nào ta công khai ủng hộ hành động cướp nước của Xuân quốc, khác nào bợ đỡ, nịnh nọt chúng. Chung quốc ta sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ này. Từ cổ chí kim, danh chính ngôn thuận, sự tất thành, danh bất chính ngôn bất thuận, sự bất thành. Trần đại nhân, đại nhân có nghĩ đến điều này không?"

"Vậy hư danh và quyền lợi thực tế, bên nào nặng bên nào nhẹ, thái úy có nghĩ đến không?" Thanh Nguyên bình tĩnh phản biện. "Dù thừa nhận hay không thì việc Song quốc đã mất, là sự thực. Các nước khác, ai cũng mạnh mẽ tẩy chay Xuân quốc, nhưng có nước nào dám đứng ra đòi lại công bằng cho Song quốc đâu. Chỉ là những lời nói suông. Một phần ba lụa là của khắp lục quốc, đều do Song quốc dệt, đồng thau của Nam quốc, cũng là do Song quốc rèn. Ngược lại, phần nhiều hàng hóa của Lục quốc ta, cũng là chuyển sang Song quốc. Tẩy chay Xuân quốc, đồng nghĩa với việc, mất đi một món lợi lớn. Tây Điều vị thực Vong, Nhân vị lợi Vong (Loài chim vì ăn mà chết, người vì lợi mà cầm đầu vào chỗ chết) đứng trước quyền lợi, ai có thể từ chối. Đến lúc đó, những lời phản đối, cũng sẽ trở thành gió thoảng mây bay thôi."

Lâm Hiệp sừng sốt. Không chỉ hấn, hầu như tất cả mọi người đều bất ngờ trước những lời vạch trần thẳng thắn của Thanh Nguyên. Tất nhiên, họ đều hiểu, đó là bộ mặt thật của chính trị, nhưng đủ can đảm để nói trước đại diện triều đình, thì chẳng mấy ai.

Tông đế mỉm cười hài lòng.

"Trương Kiệt, trầm giao lại việc này cho khanh, ngay chiều nay, lập tức xuất phát đến Thọ thành."

Trương Kiệt mừng rỡ, cúi rạp xuống nhận lệnh.

"Truyền thánh chỉ của trẫm, tri huyện Ngô Phương, tuy chỉ là bậc quan thất phẩm, nhưng làm việc có trách nhiệm, cơ mưu lanh lẹ hơn người, yêu dân như con, xứng đáng là bậc quan phụ mẫu của thiên hạ. Nay trẫm sắc phong Ngô Phương làm thái thú tam phẩm, cai quản sáu thành quanh biên giới Song Xuân. Ngược lại, thái thú tiền nhiệm, Lý Cường, thái độ làm việc tắc trách, suốt ngày rượu chè tìm vui, làm chậm trễ quốc sự. Cai trị sáu thành ba năm, thì cả ba năm đều xảy ra nhiều vụ án oan, thất bát mất mùa, dân chúng oán than. Đã vậy, người của quan phủ còn ra sức hà hiếp dân chúng. Thật khiến lòng người oán than, khiến trẫm tự thấy hổ thẹn với dân chúng. Nay, truyền lệnh cách chức Lý Cường, tịch biên gia sản, biếm làm thứ dân."

Thanh Nguyên thờ dài, đúng là miệng lưỡi đế vương, muốn nâng người lên cảnh cao, thì có đủ mọi lời hoa mỹ, muốn đạp người xuống đất, thì tội danh nào cũng đào bới ra được. Có lẽ Tông đế còn không nhớ ra Chung quốc có vị quan tên Ngô Phương, vậy mà lại biết người này "cơ mưu lanh lẹ, yêu dân như con."

Quan phủ hà hiếp người dân, là thực trạng mà thành nào cũng có, còn việc mất mùa là do thiên nhiên, vậy mà cuối cùng lại trở thành con dao đoạt mạng

của Lý Cường. Gần vua như gần cộp quả không suông.

Chùa Hoàng Viên.

Đây là ngôi chùa lớn và linh thiêng nhất Hạo thành. Có hai lý do, một là do lịch sử lâu đời của nó. Ngôi chùa này đã tồn tại hơn hai trăm năm, chúng tăng trong chùa đều là những cao tăng đắc đạo, đức cao trọng vọng.

Ngày mười lăm hàng tháng, cảnh tượng trong chùa không khác gì trẩy hội, ngựa xe như nước, áo quần như nêm.

Người đến cầu tình duyên, người đến cầu danh phận, tiền bạc. Cũng có người, đến vì mục đích khác. Tuy trong cảnh đông đúc, chen chúc như vậy, nhưng sự chú ý của mọi người dường như tập trung vào một điểm.

Đó là một cô gái đẹp như tranh. Làn da trắng hồng, gần như trong suốt dưới ánh mặt trời. Đôi lông mi cong, mềm tựa như làn bướm. Đôi môi hồng khê hé mở, lộ ra hàm răng trắng muốt. Suối tóc dài, đen mượt như dòng thác, thu hút mọi ánh nhìn. Cô gái chỉ chừng mười lăm, vóc dáng nhỏ nhắn, đáng yêu. Bên cô còn hai người thị vệ, một người oai phong dũng mãnh, một người nhỏ nhả như thư sinh.

Thanh Nguyên nở nụ cười mê hoặc, gật đầu cảm ơn người thư sinh nhường đường cho mình, rồi bước vào chùa. (Ai đoán dc cô ấy đến đây làm gì nào.?)

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Quan Trường (5)

Thanh Nguyên bước vào chùa, mùi nhang khói thoang thoảng, tiếng gõ mõ đều đều nghe thật náo lòng. Có lẽ đó là lý do kẻ ác không dám bước vào cửa chùa. Bởi mỗi tiếng gõ, nhưng một lời cảnh báo về tội ác của họ. Đón lấy nén nhang từ trong tay vị tiểu tăng, cô quỳ xuống thành tâm cúng bái. Xong, có một tiểu tăng đưa cô đến hậu viện.

Đó là khu vườn rất đẹp và yên tĩnh, nằm sau chùa. Không có hoa cỏ gì cả, chỉ có những cây cỏ thụ to lớn, cùng một màu xanh mướt của lá cây.

Trong vườn, chỉ duy có một căn phòng. Chú tiểu đưa cô đến trước căn phòng, gõ cửa hai cái, rồi tự động mở cửa, mời cả ba vào.

Ba người bước vào trong. Có một vị tăng trẻ đang ngồi tụng kinh trên giường.

Người này tuổi chỉ chừng đôi mươi, có lẽ cũng không lớn hơn những tiểu tăng khác, nhưng lại khoác áo cà sa của trụ trì.

Xem ra đây chính là trụ trì Minh Đức của chùa Hoàng Viên.

Lý do thứ hai mà ngôi chùa này nổi danh như thế, là bởi vì vị trụ trì đức cao trọng vọng này.

Chẳng những là một cao tăng đắc đạo, Minh Đức đại sư còn sở hữu

gương mặt đẹp như tượng tạc, ánh nhìn xa xăm buồn bã trước thế tục, khí chất nhân từ, thanh cao như Phật sống, không ai dám mạo phạm.

Tiếng tụng kinh nhẹ nhàng, êm dịu như rót nước ấm vào tai người.

Cuối cùng, sư mở mắt ra, nhìn thẳng vào Thanh Nguyên, nói

"Nữ thí chủ muốn đàm luận về vấn đề gì?"

Cô ngồi xuống, nói

"Thường nghe danh Minh Đức đại sư đức cao trọng vọng, là vị cao tăng đắc đạo, vậy xin thỉnh giáo đại sư. Tình yêu thế tục, khiến ta si mê, đắm say, khiến ta ghen tuông, hận thù, khiến ta lạc lối mù quáng. Đó chính là tham, sân, si, là những liều thuốc độc mang lại khổ não, mà đức Phật luôn răn dạy ta phải tránh xa. Thế nhưng vì sao con người vẫn lao vào như con thiêu thân gặp lửa?"

Hắn có vẻ bất ngờ trước câu hỏi của cô, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời

"Dòng ái dục chảy khắp

Như dây leo mọc tràn"

"Người say đắm ái dục

Tự lao mình xuống dòng

Như nhện sa vào lưới

"Ba mươi sáu dòng ái

Trôi người về biển ái

Các tư tưởng tham ái

Cuốn trôi kẻ cuồng si"

cội nguồn ái dục của con người như dòng chảy luân lưu bất tận. Nó cuốn trôi đời người vào thế giới trầm luân, sinh rồi tái sinh. Chỉ những người giác ngộ phật pháp, hiểu rõ bể khổ vô bờ, mới ra khỏi dòng chảy này. Những sự khổ não, được nguy trang bằng một cái vỏ bọc hoàn hảo, đẹp đẽ, gọi là tình yêu. Có người thấy rõ nhưng vẫn mù quáng bị vỏ bọc bên ngoài mê mẩn, có người không hiểu rõ thì vẫn lao vào. Việc thực hiện con đường đi ra khỏi "tham, sân, si" luôn luôn được Đức Phật quan tâm và khuyến khích các đệ tử của Ngài hành trì để từ đó các pháp an lạc được tăng trưởng và các pháp khổ đau được diệt trừ. Nếu không khéo hành trì thì không những các khổ đau tăng trưởng mà các thiện pháp cũng bị tiêu trừ. Nếu ai ráng tu tập và trau dồi tâm trí để thoát khỏi vòng phiền não "tham, sân, si" tất nhiên người ấy sẽ được hoàn toàn giải thoát."

Thanh Nguyên gật đầu, nói tiếp

"Đại sư nói đúng, nhưng không phải lúc nào tình yêu cũng cho quả đáng. Chẳng phải vẫn có những gia đình hạnh phúc no ấm, kết tinh từ tình yêu đó sao?"

"Đúng. Đó là những người, không thể ra khỏi dòng chảy đó, đành tự thích nghi với nó, sống hạnh phúc trong bể khổ. Không phải lúc nào tình yêu cũng gắn với tham, sân, si, nhưng nếu tình yêu mà không có những ghen tuông, không có si mê, thì đó chỉ đơn giản là tình người với nhau, không phải tình yêu nam nữ." Minh Đức đại sư trả lời.

Cô gật gù, định nói gì đó, nhưng tiếng gõ cửa phòng đã cắt ngang cuộc đối thoại. Có đến ba tiếng gõ vào, mỗi tiếng cách nhau một nhịp nhất định, nhu một mật hiệu.

Minh Đức đứng dậy cáo lỗi, rồi bỏ ra khỏi phòng. Thanh Nguyên quay qua liếc nhìn Lương Quan. Ngay lập tức, Lương Quan cũng bỏ đi theo.

Một lúc sau, Lương Quan quay trở lại. Thanh Nguyên nhìn hẩn, hẩn gật đầu xác nhận. Bùi Tuấn nói

"Có vẻ như cô đã đoán trúng rồi."

Thanh Nguyên mỉm cười, không trả lời.

Lát sau, cô quay qua nói với Lương Quan

"Vài ngày tới, tôi sẽ không vào triều, cáo bệnh giúp tôi, xử lý cho khéo."

Cô đưa mắt nhìn ra cửa, một chú tiểu đang quét sân nhưng mắt vẫn không ngừng lén lút nhìn vào phòng, theo dõi sát sao mọi hành động của họ.

Rồi lại nói với Bùi Tuấn

"Cứ tiến hành theo kế hoạch."

Nhiều ngày tiếp theo, trong kinh thành xuất hiện nhiều lời đồn đại không hay về ngôi chùa nổi tiếng này.

"Bà có nghe gì chưa? Nghe đâu đạo gần đây có một cô gái tá túc trong cửa phật mấy ngày liền đấy." một bà bán cá nói.

"Nghe chứ. Chị họ tôi là người tạp dịch trong chùa mà, chị tôi nói cô ta còn ngang nhiên vào phòng Minh Đức đại sư, đến tận đêm khuya mới rời mà." cô bán rau bên cạnh góp lời.

"Ôi dào, đừng ngây thơ thế chứ, lấy cớ đàm đạo kinh phật, nhưng làm gì trong phòng thì ai biết được. Đầu năm nay, số người thành tâm hướng phật đâu có nhiều"

"Ngay cả thấy tu cũng không tha, đúng là...."

"Đồ lẳng lơ, dâm phụ, không biết xấu hổ, mất nết, không biết lễ nghĩa liêm sỉ. Và còn rất nhiều lời khó nghe khác, cô còn muốn nghe tiếp không?" Bùi Tuấn nói.

Thanh Nguyên cười

"Anh làm tốt lắm. Mới một ngày mà tin đồn đã lan cả thành rồi."

"Tôi từng gặp nhiều loại người...."

"Nhưng người có thể đem cả danh dự ra đánh đổi thì chỉ có tôi thôi, phải không? Có người đã nói với tôi câu đó rồi, anh không cần nhắc lại." Thanh Nguyên nháy mắt tỉnh nghịch.

Bùi Tuấn nghi hoặc nhìn cô

"Nhưng liệu "người đó" có thực sự ra tay không? Chưa chắc gì hai người họ...như cô nghĩ. Những gì Bùi Tuấn thấy cũng chẳng chứng minh được gì. Vào chùa tìm trụ trì là chuyện bình thường mà"

Thanh Nguyên toan nói gì đó, nhưng đã thấy sắc mặt Bùi Tuấn đanh lại, hần hét lớn

"Cẩn thận." rồi chạy lên đẩy cô sang một bên.

Thanh Nguyên té nhào xuống đất, lúc cô định thần lại, đã thấy hai bóng áo đen bịt mặt đang chìa kiếm về Bùi Tuấn.

"Đúng là ban ngày đừng nhắc đến người ban đêm không nhắc đến ma mà." cô nghĩ thầm, rồi bình tĩnh đứng dậy, lui vào một góc phòng, quan sát mọi động tĩnh.

Cô tỏ ra bình tĩnh đến lạ thường. Chẳng phải can đảm gì, chỉ là cô tin chắc Bùi Tuấn dễ dàng hạ gục đám thích khách này.

Cũng chẳng phải cô biết kiếm thuật, dù dễ dàng nhận thấy kiếm pháp của Bùi Tuấn sắc bén, mạnh mẽ hơn hai tên thích khách.

Quả nhiên, Bùi Tuấn dễ dàng tránh khỏi mũi kiếm của tên thứ nhất, đồng thời ngăn cản mũi kiếm của kẻ thứ hai đang hướng đến cô.

Đường kiếm nhẹ như lông ngỗng đâm thẳng vào ngực tên thích khách, mũi kiếm đang hướng về người thứ hai, thì giọng nói của Thanh Nguyên vang lên

"Đủ rồi, Bùi Tuấn."

Cô bước đến trước mặt tên thích khách đang bị Bùi Tuấn giữ chặt, cúi xuống, gỡ khăn che mặt của hắn ra, mỉm cười

"Xin chào Mỹ An, chúng ta từng gặp nhau ở Phong thành. Nhắn với Hứa tiểu thư của cô, tôi muốn gặp cô ấy vào giờ Hợi đêm nay."

Mỹ An sững sờ nhìn cô, đúng là cô đã theo hầu tiểu thư đến Phong thành dự Thi hội, nhưng cô chưa từng gặp người này. Nhưng là một người thông minh, cô hiểu đây không phải là lúc tắc mắc, bèn nhanh chóng đứng dậy chạy ra khỏi phòng, lao vào màn đêm.

Đêm nay trời thanh mây nhẹ, ánh trăng tròn vằng vặc, màn đêm mang hơi thở thanh dịu, từng cơn gió thổi qua, mang chút hơi lạnh của sương đêm.

Lúc Hứa Thu đến nơi, không thấy "cô gái" kia, chỉ có một người đàn ông trẻ đang ngồi suy tư dưới trăng. Dù mang bộ râu thô kệch, quần áo tầm thường như dân đen, nhưng trên người hắn lại tỏa ra khí chất nho nhã, thanh dịu.

Hứa Thu hơi ngạc nhiên, dừng lại suy nghĩ trong chốc lát rồi đi vào.

Như cảm giác được có người đến, Thanh Nguyên trung ra nụ cười khó ưa quen thuộc

"Xin chào, Hứa tiểu thư."

Hứa Thu nhủ mảy

"Công tử là..."

"Trần Thanh Nguyên, chúng ta đã gặp nhau ở Phong thành. Mời ngồi"

Hứa Thu dịu dàng mỉm cười.

"Hóa ra là Trần công tử, xin chào."

Thanh Nguyên cầm bình trà, rót một tách rồi đưa đến trước mặt cô. Tự tay rót trà cho khách là cách thể hiện lòng hiếu khách và sự thiện chí.

Hứa Thu thông thả ngồi xuống, cầm tách trà trước mặt, đưa ngang mũi rồi nhấp từng ngụm một.

Tuy không phải là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng chắc chắn là một cô gái bản lĩnh.

Danh tiếng thanh quan Trần Thanh Nguyên đang như nắng giữa trưa, nếu thực sự nhớ ra Thanh Nguyên là ai, cô đã gọi thẳng là Trần đại nhân chứ không phải Trần công tử.

Không hề biết thân phận, ý đồ của đối phương, vậy mà vẫn bình tĩnh ngồi uống trà, không hề có chút thất thố hay sợ hãi, hiếm có vị thiên kim tiểu thư nào đủ bản lĩnh như vậy.

Giống nói thánh thót vang lên, xua tan màn đêm tĩnh lặng

"Chẳng hay Trần công tử hẹn gặp tiểu nữ trong đêm khuya thanh vắng như vậy, chắc không đơn giản để thưởng trăng làm thơ chứ?"

Thanh Nguyên trả lời.

"Chẳng qua là lâu nay nghe tiếng Hứa tài nữ học rộng tài cao, lại tinh thông Phật pháp. Trùng hợp thay, họ Trần tôi cũng rất yêu thích đạo Phật. Có một vấn đề muốn thỉnh giáo, không biết Hứa tiểu thư có bằng lòng chỉ giáo,"

"Chỉ giáo thì không dám, chút tài thô học mọn, nhưng cũng xin rửa tai lắng nghe."

"Chẳng là thế này. ần đây, có tin đồn một Phật tử tu hành trong ngôi chùa gần nhà bị phát hiện có tư tình với cô thôn nữ gần làng. Bản thân họ Trần tôi cho rằng, đã là người tu hành, thì phải tu tâm dưỡng tính, tuân thủ Ngũ giới, cắt đứt mọi thất tình lục dục, hành vi của Phật tử này đã làm ô uế cửa Phật linh thiêng, xúc phạm các vị thánh Phật, tuyệt đối không thể tha thứ. Nhưng người đồng hương của tôi thì nói rằng, chúng sinh hưu tình. Tình yêu nam nữ, tình bằng hữu hay tình huynh đệ thì đều mang một chữ tình. Đoạn tuyệt chữ Tình đi, thì sẽ trở nên vô tình,. Một Phật tử vô tình, thì làm sao phổ độ thế gian, yêu thương chúng sinh như những gì Phật dạy. Tiểu thư nghĩ sao?" Thanh Nguyên lặng lẽ quan sát từng thay đổi trên gương mặt Hứa Thu.

Lúc đầu là ngẩn ra, trong ánh mắt lóe lên vẻ đau đớn, tự giễu, nhưng rồi lại khôi phục sự tĩnh lặng ban đầu. Cô hỏi

"Ngũ giới của Phật giáo có năm điều, không sát sinh, không nói dối, không uống trược, không tà dâm, không trộm cắp. Chẳng hay công tử cho rằng, vị Phật tử kia đã phạm phải điều nào trong Ngũ giới."

"Điều thứ ba, không tà dâm."

"Không tà dâm là không dụ dỗ hay dùng thủ đoạn để cướp vợ người khác, không ép buộc người khác phải thỏa mãn tình dục với mình, không hãm hiếp đàn bà, con gái. Người Phật tử không được xui bảo, bày mưu cho người khác làm việc tà dâm. Cũng không vui, mà còn phải khuyên can, lên án khi thấy người làm điều tà dâm. Thế gian có tình. Phật dạy, là con người thì phải biết yêu thương nhau, sống phải có cái tình với nhau. Nếu tình cảm giữa hai người họ chỉ đơn thuần là tình cảm, không mang ý niệm thể xác xấu xa, thì vẫn nằm trong phạm trù của chữ tình, sao có thể gọi là tà dâm. " trong giọng nói có chút kích động khó nhận thấy, tách trà trong tay cô cũng run lên vì lực nắm quá chặt.

Thanh Nguyên gật gù

"Nói vậy, tình cảm của Minh Đức đại sư và Hứa tiểu thư, có vượt qua phạm trù chưa?"Sắc mặt Hứa Thu trắng bệch ra. Ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lùng cực điểm,

"Hừ, biết ngay mà. Vô sự bát đấng tam bảo điện (Không có việc thì không tìm đến.), người muốn gì."

Thanh Nguyên khẽ vỗ tay

"Quả không hổ danh tài nữ, phong thái hành sự cũng khác người thường. Tôi còn nghĩ tiểu thư sẽ nói những câu nhằm chán đại loại như 'ta không hiểu người nói gì?' hay 'người đừng nói bậy bạ' gì gì chứ. Không ngờ tiểu thư lại thẳng thắn thế này. Độ mất công sức biết bao nhiêu"

"Lời thừa thãi thì không cần nói nhiều. Bị người nắm tẩy rồi thì ta cũng không còn gì để nói. Người muốn gì, tiền bạc hay danh lợi. Nhưng ta chỉ trả một lần thôi, đừng hòng đòi thêm, nếu người không biết giữ mồm, thì ta cũng có cách bắt người im lặng mãi mãi." giọng nói không có chút độ ẩm, rợn cả da gà.

Cô bình tĩnh trả lời

"Đơn giản thôi, tôi muốn tiểu thư phải lên kiệu hoa trong năm nay."

Hứa Thu sững sốt, chưa kịp nói gì, đã nghe Thanh Nguyên nói tiếp

"Có thể gả vào cung làm phi tử của Tông đế hay làm vương phi của Kỳ vương, tùy tiểu thư lựa chọn."

Hứa Thu đưa mắt nhìn cô, không trả lời. Lát sau, cô nàng khẽ thăm dò

"Người là người của phe Tông đế?"

Thanh Nguyên gật đầu. Hứa Thu nói

"Ta tuy là bậc nữ lưu, nhưng cũng không ngu ngốc như những cô gái suốt ngày ngồi thêu thùa trong phòng. Các người chẳng qua chỉ muốn nhắm tới Bình phù trong tay anh trai ta thôi, ta chẳng qua chỉ là quân cờ để các người lợi dụng. Nhưng tấm Bình phù đó rất quan trọng, quyết định sự thành bại của các người và tương lai của gia tộc họ Hứa ta. Chỉ bần vào một bí mật nhỏ nhỏ, đó, mà muốn thuyết phục ta, người quá coi thường ta đó."

"Hứa tiểu thư dĩ nhiên không phải là bậc nữ lưu tầm thường, tôi đâu dám khinh thường. Đúng, tin rằng tiểu thư cũng thấy rõ, tình hình hiện nay đang rơi vào thế cân bằng, không thể nói rõ ai sẽ làm vua ai làm giặc. Hứa tướng quân muốn ngồi yên làm kẻ nhàn rỗi, đợi tình hình ngã ngũ rồi mới nhảy vào hưởng lợi, nhưng e rằng cả Tông đế và Bình vương đều không phải kẻ dễ dàng bị qua mặt, bị lợi dụng như vậy. Họ sẽ có cách lôi kéo Hứa gia. Không sớm thì muộn, Hứa gia cũng phải nhúng vào vũng lầy này thôi. Việc tiểu thư bắt buộc phải lên kiệu hoa cũng chỉ là vấn đề thời gian. Những đãi ngộ của Bình vương và Tông đế đưa ra đều như nhau. Trong hai cái lợi thì chọn cái lợi nhiều, trong hai cái hại thì chọn cái hại ít, sao tiểu thư không biết tranh thủ cho mình?"

"Tranh thủ cho ta?" Hứa Thu khó hiểu nhìn Thanh Nguyên.

"Chẳng hạn như, Tông đế có thể lấy cớ giặc ngộ phạt pháp, cho triệu Minh Đức đại sư vào cung. Đây chỉ là một cuộc hôn nhân vì lợi ích, Tông đế sẽ hiểu và thông cảm cho "lòng hướng Phật" của tiểu thư."

Hứa Thu tròn tròn mắt với vẻ không thể tin được. Đàn bà nhục nhã nhất là không thể sinh con.

"Tông đế thực sự để yên cho ta làm những gì mình muốn sao? Đàn ông xấu hổ nhất là bị vợ cấm sùng. Tông đế thực sự chịu được sao?"

Thanh Nguyên im lặng. Bình vương thì không chắc, nhưng nếu là Tông đế thì chắc chắn được. Một thiên tử có thể hạ chiếu chỉ xin lỗi dân đen, một người dám tiến vào tận ổ sơn tặc để cướp tiền quân hưởng, một người dám làm tất cả vì ngôi vua như vậy, thì có việc gì mà không dám. Đó là điểm mà Bình vương không bì kịp với Tông đế. Bình vương cần tôn nghiêm, cần thể diện, còn Tông đế thì bất chấp.

"Được." Thanh Nguyên khẳng định chắc nịch.

Ánh mắt Hứa Thu lóe lên một niềm vui không thể che giấu, gương mặt đỏ ửng, nụ cười e thẹn tràn ngập hạnh phúc. Có lẽ vì vẻ mặt đó quá hạnh phúc, quá sinh động, nên cứ khắc ghi mãi trong lòng Thanh Nguyên. Nhiều năm sau đó, mỗi khi hồi tưởng lại nụ cười hạnh phúc kia và những sự việc xảy ra sau đó với Hứa Thu, lòng cô lại nhói lên cảm giác áy náy. Nếu thời khắc này, cô không đưa ra yêu cầu này, liệu cuộc đời Hứa Thu có rẽ sang hướng khác không? Và nếu biết trước những việc kinh khủng sau đó, liệu cô có còn muốn thực hiện vụ trao đổi này không?

Nhưng đó là sau này, và cuộc đời thì không bao giờ có chữ "nếu".

Nhưng chỉ bùng lên trong chốc lát, nụ cười nhanh chóng tắt ngấm đi, thay vào đó là vẻ hoài nghi, pha chút bí ai

"Đừng trách ta không nhắc người, ta hiểu anh mình hơn ai hết, nếu bản thân không muốn, thì không ai có thể bắt anh ấy giao tấm bình phù đó ra. Người nghĩ rằng anh ấy sẽ vì hạnh phúc tương lai của ta mà phục tùng Tông đế sao? Người quá đề cao ta rồi đấy." Hứa tướng quân qua đời từ lâu, chỉ còn hai anh em họ Hứa nương tựa lẫn nhau, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Hứa Thu được anh trai bao bọc, nuông chiều, mà không biết rằng, trong lòng Hứa Sơn, tình thân ruột thịt còn mong manh hơn tấm bình phù.

Đó là nỗi ân hận của những người phụ nữ đứng sau tham vọng của đàn ông.

Hiểu theo một nghĩa nào đó, thì người thông minh là người đau khổ, còn người điên mới là người hạnh phúc. Bởi có câu người chỉ đau khổ khi họ biết mình đang khổ.

Hứa Thu đủ bản lĩnh để nhận ra vị trí quân cờ của mình trên bàn cờ của anh trai. Vì thế, cuộc đời cô là một chuỗi đau khổ.

Thanh Nguyên trả lời

"Tôi sẽ có cách bắt hấn ta phải đồng ý."

Cô mỉm cười nhìn Hứa Thu, giọng nói chân thành

"Việc duy nhất tiểu thư cần làm là chuẩn bị lên kiệu hoa. Gả cho Tông đế, sống với người cô yêu."

Hứa Thu mỉm cười đáp lại. Đêm nay trời lạnh, nhưng có vẻ sáng mai sẽ là một ngày nắng ấm

-----

Trần thị lang phủ.

Kỳ vương phụng cả ngụm trà vừa uống, bắt đầu ho sặc sụa. Hấn nhìn Thanh Nguyên với ánh mắt không thể tin được, rồi quay sang nhìn Tông đế. Tông đế nhìn Thanh Nguyên, lạnh lùng hỏi

"Người quá làm càn rồi đấy, có phải do trầm quá nuông chiều người?"

Kỳ vương đón chiếc khăn từ trong tay cơ hầu, vừa lau nước trà phun ra, vừa tức giận nói

"Đứng là tự tung tự tác, nhất vô từ, nhì mọc sùng. Sinh con là thiên chức của đàn bà, tự tôn là mạng sống của đàn ông. Một người đàn bà không thể sinh con, một người đàn ông không có tự tôn thì còn có thể làm gì, còn gì nhục nhã cho bằng. Ngay cả đàn đen còn phải giữ thể diện hướng chi thiên tử, sao ngươi có thể nói ra những lời phạm thượng như vậy, sao ngươi có thể lấy tự tôn của thiên tử ra trao đổi? Có biết ngươi đang phạm tội khi quân không?"

Thanh Nguyên đứng dậy, quỳ xuống, đầu khấu thật thấp, trả lời

"Tự cô anh hùng phải biết "nhẫn", phải nhẫn thì mới làm nên việc lớn. Bản thân thần cũng là đàn ông, tất nhiên thần hiểu, đối với đàn ông thì tự tôn quan trọng như thế nào. Nhưng hoàng thượng, trong cuộc đời một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, có ba thứ phải giữ cho được. Thứ nhất là quyền lực trong tay, thứ hai là tự tôn trong lòng, thứ ba là người đàn bà bên cạnh. Nếu không có quyền lực, thì tự tôn và đàn bà, chẳng cái nào giữ được cả. Một người đàn ông thì phải giữ được tự tôn, nhưng một anh hùng thì phải giữ được cả ba thứ đó. Thần tin rằng hoàng thượng là một anh hùng, không chấp nhận những thứ lễ nghĩa, dị nghị tầm thường, vì vậy mới cả gan thực hiện cuộc trao đổi này, mong hoàng thượng tha tội."

Lời nói vừa đâm vừa xoa, Kỳ vương dù muốn bắt lỗi cũng không tìm ra chỗ hỏng.

Về mặt Tông đế dụ lại, cúi người mỉm cười thú vị nhìn Thanh Nguyên

"Hóa ra miệng lưỡi của ái khanh lợi hại đến vậy, có phải khanh cũng thuyết phục Hứa tiểu thư bằng cách đó? Và bây giờ thì muốn dụ dỗ cả trẫm ư?"

"Thần không dám, chẳng qua thần chỉ ăn ngay nói thật." Thanh Nguyên trả lời.

"Khá khen cho câu "ăn ngay nói thật", ngươi quả là có tố chất nịnh thần, miệng lưỡi lươn lẹo thật. A Thuận này, ta cứ nghĩ rằng ngươi là người khéo miệng nhất Chung quốc, xem ra ngươi có đối thủ rồi." Kỳ vương xoay qua nói với vị thái giám thân cận của Tông đế.

A Thuận cúi đầu khó xử không biết đáp sao. Nói vậy chẳng phải bảo Thanh Nguyên không khác gì lũ thái giám chỉ biết nịnh nọt, hầu hạ chủ nhân?

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên

"Phục vụ cho thánh thượng là nhiệm vụ của tất cả mọi người nhận bổng lộc vua. Về khoản đó thần còn phải học hỏi A Thuận nhiều."

Kỳ vương không biết nói gì trước độ mặt dày, chửi xéo hoài mà không thùng của cô, đành làm ngo, về mặt tràn đầy vẻ "ta đây không chấp kẻ tiểu nhân"

Tông đế ra lệnh

"Đứng lên đi, trẫm không có ý phạt ngươi."

"Đa tạ thánh thượng." Thanh Nguyên khom lưng đứng dậy, tính ý cầm bình trà, rót vào tách của Tông đế, rồi lại đem đồ đi. Động tác thành thực như thể đã làm việc này cả trăm lần. Tông đế nhận tách trà như lẽ hiển nhiên. Hắn thắc mắc hỏi

"Ta tự hỏi, Hứa Thu giấu rất kỹ, ngay cả Hứa Sơn cũng không biết, Làm sao ngươi phát hiện ra."

"Không phải Hứa Thu giấu quá kỹ, chỉ đơn giản là không ai quan tâm đến thôi. Mọi người đều nghĩ, muốn lấy binh phù thì phải ra tay từ Hứa Sơn, Hứa Thu chỉ là một quân cờ, không ai muốn phí công tốn sức. Nhưng đôi lúc, chính quân cờ nhỏ nhoi mới là người làm thay đổi cục diện ván cờ. Nếu một cô gái rất ghét mùi nhang khói, đột nhiên mừng một mùi hương nào cũng chăm chỉ đi lễ phật, tất phải có nguyên nhân. Chỉ cần bỏ công điều tra chút đỉnh là được."

Tông đế trầm ngâm

"Ta tò mò muốn biết ngươi định làm gì để thuyết phục Hứa Sơn đây. Phải biết rằng hắn là người cực kì cứng rắn và tham vọng. Loại người này không phải chỉ cần ngươi khoa môi múa mép vài câu là ổn đâu."

Thanh Nguyên nói

"Thần có cả một cái bẫy lớn đang chờ hắn sập. Nhưng thánh thượng, xin hãy đáp ứng một yêu cầu của thần."

"Chuẩn." Tông đế đáp.

"Thần muốn một lời hứa của thánh thượng. Cho dù sau này thần có phạm phải tội lớn đến thế nào, thánh thượng cũng sẵn lòng bỏ qua."

Tông đế lạnh lùng đáp

"Ta đáp ứng. Là người thì ai cũng có quá khứ, có bí mật. Nhưng hãy nhớ rằng, ta tuyệt đối không tha cho kẻ dám lừa gạt ta. Ta chỉ có thể bao dung ngươi một lần."

"Tạ ơn thánh thượng." Thanh Nguyên quỳ xuống khấu đầu tạ ơn.

Xong, cô nâng đầu dậy, nói

"Thần còn muốn thánh thượng giúp một việc nữa."

"Nói."

"Thần muốn mời thành thượng, Kỳ vương, cùng các vị bá quan đến Hương lâu một chuyến."

Kỳ vương làm roi tách trà, tiếng "choang" vang lên giữa trưa nghe thật chói tai. Kỳ vương tức giận nói

"Người xem chúng ta là gì mà ra vào chỗ đó. Đó là chỗ của phùng dung tục. Thật to gan phạm thượng."

Thanh Nguyên không hề sợ sệt trước con thịnh nộ của Kỳ vương, chỉ nhìn chằm chằm Tông đế, nói

"Một vị minh quân thì không bao giờ đến lầu xanh. Một vị vua dám dẫn quần thần vào lầu xanh thì tuyệt đối không đáng đề phòng. Mà thiếu đề phòng, luôn là đòn chí tử."

Tông đế gật đầu

"Chuẩn."

Kỳ vương chỉ còn biết ngậm cục tức nuốt vào bụng.

Đường phố Họa An là một trong những con phố nhộn nhịp nhất Hạo thành. Đây cũng là con đường duy nhất đến thẳng cổng hoàng cung, nên có không ít phủ xá của các bậc đại thần, quý nhân.

Con phố dài cả trăm thước, có thư quán, có quán ăn, có tửu lâu, có cả trường học. Nhưng nổi bật nhất là tòa kỹ viện Hương lâu.

Thoạt nhìn, khó ai nghĩ đó là thanh lâu. Tòa nhà cổ kính, thi vị với bốn bức tường cao chót vót. Kín cổng cao tường cũng chỉ đến mức như thế.

Cánh cổng to, đóng kín mít, ngoài cổng có hai con sư tử đá. Trong miệng mỗi con, đều treo một mảnh giấy.

"Trong chốn hồng trần này, chỉ có chúng ta là còn sạch sẽ."

Trước cổng, dán một bài thơ. Nét chữ rồng bay phượng múa, viết

"Giai nhân

Tuyệt đại hữu giai nhân,

U cư tại không cốc.

Tự vân lương gia tử,

Linh lạc y thảo mộc.

Quan Trung tích tắng loạn,

Huynh đệ tao sát lục.

Quan cao hà túc luận,

Bất đắc thu cốt nhục.

Thế tình ố suy yết,

Vạn sự tùy chuyển chúc.

Phu tế khinh bạc nhi,

Tân nhân mỹ như ngọc.

Hợp hôn thương tri thời,

Uyên ương bất độc tức.

Đản kiến tân nhân tiếu,

Ná vắn cựa nhân khốc.

Tại sơn tuyền thủy thanh,

Xuất sơn tuyền thủy trọc.

Thị tỷ mãi châu hồi,

Khiên la bỏ mao ốc.

Trích hoa bất sáp phát,

Thái bách động doanh cức.

Thiên hàn thủy tụ bạc,

Nhật mộ ý tu trúc. (1)

Chưa chính thức khai trương, nhưng Hương lâu đã trở thành đề tài bàn tán trong những cuộc trà dư tửu hậu của dân chúng.

Trong con người, luôn có sự mâu thuẫn giữa đam mê thể xác và giá trị tinh thần. Nói một cách đơn giản, họ muốn vui vẻ trong lầu xanh nhưng lại không thể vượt qua những định kiến, các giá trị đạo đức và sự hoài nghi nhân cách bản thân.

Một nơi có thể giao hòa cả hai thái cực cảm xúc này, vừa dung tục vừa thanh cao, có thể vừa ôm ấp hồng nhan vừa bàn luận thơ văn, dĩ nhiên trở thành chốn lý tưởng của những kẻ ham sĩ diện,

(1) Đây là bài thơ của Đỗ Phủ, được viết khi tác giả đi qua Tần Châu. Bản dịch tiếng Việt của Trần Trọng Kim

Người đẹp

Một trang quốc sắc tuyệt đời

Náu thân hieu quạnh ở nơi hang cùng

Kẻ rằng con cái nhà tông

Sa cơ phải lạc loài cùng cỏ cây

Quan trung loạn lạc những ngày

Anh em bị hại bởi tay hung tàn

Kẻ chi hiển trệt cao quan

Thảm thay đến nỗi xương tàn không thu

Tình đời suy có ai phù

Việc đời chi khác đèn cù xoay quanh

Lang quân cũng thói bạc tình

Coi người mới đẹp như hình tiên sa

Biết thời kia dạ hợp hoa

Cặp uyên ương nợ thường là ngủ đôi

Chỉ trông người mới vui cười

Nghe đau tiếng khóc của ai cô phòng

Suối còn trong núi suối trong

Suối ra khỏi núi, suối trông đục ngầu

Sai thì đi bán hạt châu

Lều tranh rác nát phải khâu dây lải

Ngắt hoa mái tóc không cài

Vốc đầy lá Bách, hái hoài không thôi

Lạnh lòng tay áo mỏng toi

Trời hôm dựa khóm trúc dài thần thơ.

Bùi Tuấn từng hỏi, Hạo thành khác Phong thành hoàn toàn. Một nơi được mệnh danh là Dâm thành, một nơi là cái nôi của thánh hiền. Cùng một chiều thức, sao có thể sử dụng lấy hai lần. Thanh Nguyên trả lời rằng

"Con người ai cũng như nhau thôi. Có phụ mẫu, có bạn bè, có hai con mắt và một cái mũi, có khát vọng, có tham vọng, có cả ảo vọng. Chỉ khác nhau ở chỗ, những người phú quý, những kẻ độc sách thì giấu chúng dưới những bộ quần áo đẹp đẽ, bao một lớp vỏ cho những dục vọng nguyên thủy, kiểm chế chúng. Còn những người khác cứ phơi chúng ra cho thiên hạ biết. Dâm thành hay Hạo thành cũng đều có chữ "thành". Có thành thì có người, có người thì có dục vọng, có dục vọng, thì cách của tôi vẫn sẽ có kết quả."

Bùi Tuấn trầm ngâm ngẫm nghĩ. Lương Quan hỏi tiếp

"Hà có gì phải làm như vậy? Tuy tôi không phải người trong chốn quan trường, nhưng cũng nghe nói Hứa Sơn đại tướng quân lý trí, lạnh lùng, không dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc. Dùng mỹ nhân kế là hạ sách. Cô..."

Chưa nói hết, đã thấy Thanh Nguyên đứng phắt dậy. Bước chân chậm chậm tiến đến chỗ hắn, trên môi là nụ cười mê hoặc khó cưỡng. Thanh Nguyên càng gần tới thì Lương Quan càng thụt lùi, Hân nuốt nước bọt, lắp bắp

"Cô...cô làm gì thế? Cô nam quả nữ không nên..."

Thanh Nguyên đặt ngón tay lên đôi môi đang run rẩy, vòng tay qua cô hắn, ghé sát vào tai hắn, giọng nói nhẹ

"Sao anh biết không ích gì? Đứng bao giờ xem nhẹ giá trị của phụ nữ, sẽ hối hận đấy."

Hơi nóng nhẹ nhàng thổi vào tai khiến tim hắn loạn nhịp. Có một thứ gì đó ấm áp mềm mại mon men trên vành tai hắn. Phải một lúc sau, hắn mới nhận ra đó là đôi môi.

Bùi Tuấn thần nhiên như không, mặt không đỏ tim không đập. Nhưng bàn tay đang vô thức nắm nhẹ chứng tỏ hắn không bình tĩnh như những gì đã thể hiện.

Thanh Nguyên đứng thẳng người, vươn tay véo nhẹ chiếc mũi đang đỏ ửng của hắn, cười tinh nghịch

"Hong nhan họa thủy, sắc đẹp gây họa, chẳng phải tự nhiên rồi hay sao mà các bậc trí giả cảm thán như vậy đâu. Không tin vào lời người xưa, là bất kính đấy."

Lương Quan há hốc mồm không biết nói gì. Vừa lúng túng vừa ngượng ngịu, lăm bầm

"Đúng là rất hiệu quả."

Thanh Nguyên phá lên cười. Ngày hôm đó là một ngày2 lộng gió nắng đẹp. Đó cũng là khởi đầu cho một loạt giông tố sau này. Liệu cô còn có thể giữ nụ cười sáng khoái như vậy trong bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Quan Trường (6)

Tiếng gõ cửa bất chợt khiến mọi âm thanh trong phòng như đông cứng. Bùi Tuấn mở cửa, nhưng không hề thấy bóng người, chỉ có một cái bọc màu xanh để ngay bậc thềm cửa.

Lương Quan nhanh chóng đuổi theo, muốn bắt người lại. Thanh Nguyên nắm ao hấn lại, nói

"Không cần đâu. Nếu dễ bị anh bắt lại như vậy, thì sao xứng danh Thị vệ Đại nội (Nghĩa là thị vệ của vua í) chứ?"

Bùi Tuấn thất sắc

"Sao cô biết hần là ai?"

Thanh Nguyên vừa đón cái bọc từ trong tay hần, vừa trả lời

"Trong Hạo thành này, người quyền quý đến mức có thể dùng lụa tơ tằm hảo hạng để gói đồ đâu có nhiều."

Trong bọc vải là một cuộn tranh. Bùi Tuấn thất kinh nhìn bức tranh, nói

"Đây chẳng phải là bức "Hoàng hôn trên sa trường" sao?" Thanh Nguyên gật đầu.

"Phải đấy."

Bùi Tuấn tái mặt, giằng lấy bức tranh toan xé. Thanh Nguyên nhanh chóng giật lại.

"Yên tâm, không ai hãm hại chúng ta đâu."

Hần suy nghĩ một lúc, mới yên tâm buông tay ra.

Lương Quan khó hiểu, hỏi

"Chỉ là một bức tranh thôi mà, anh làm gì mà kinh hãi thế?"

Bùi Tuấn liếc hần với vẻ khinh thường

"Những kẻ suốt ngày động đao động thương như anh sao mà hiểu được. Bức tranh này quốc bảo của Chung quốc, nghìn vàng khó mua nổi, vốn được treo trước đầu giường trong tấm điện của Tông đế. Nay nó lại nằm ở đây, anh nghĩ xem có phải chúng ta gặp họa không?"

Sắc mặt Lương Quan trắng bệch, nhú mày nhìn bức tranh, hỏi

"Tôi không phải danh nhân tài tử gì, nhưng cũng nhận thấy bức tranh này không có gì đặc sắc, sao lại quý đến thế?"

Không ai trả lời hần. Sao bức tranh này lại đặc biệt đến thế?

Từ trong cung truyền ra tin tức, thích khách đột nhập vào cung, trộm mất quốc họa, Tông đế nổi trận lôi đình, cách chức tất cả các đại nội thị vệ, đồng thời hạ lệnh điều động một trăm tinh binh tỏa ra tìm kiếm, lật tung mọi ngõ ngách trong kinh. Nhất quyết truy bắt thích khách cho bằng được.

Tuy nhiên, cái người đang nổi trận lôi đình trong lời đồn, lại đang ung dung ngồi đánh cờ. A Thuận đi vào, tay cầm bình trà. Hần rót ít nước sôi vào tách trà, đồ đi, rồi lại châm thêm một lượt trà nữa. Bất chợt, hần nhớ về cách Thanh Nguyên rót trà cho Tông đế. tỉ mỉ ân cần, động tác vô cùng thuần thục. Rót trà cho thiên tử, nghe thì dễ đấy, nhưng thật ra lại cực kì khó, nhất là với một người yêu trà như Tông đế. Không phải cứ đổ vào tách là xong, còn phải dùng đúng lượng trà, đúng mực nước, dùng đúng lực rót, không cho phép có sai lầm nào. Có nhiều cung nữ chuyên rót trà cho các quý nhân trong cung, nhưng bên cạnh Tông đế thì chỉ có hần. Hần đã đi theo Tông đế từ năm tám tuổi, trải qua hơn mười năm hầu hạ, nắm rõ tính cách Tông đế trong lòng bàn tay, mới có thể rót trà một cách thuần thục và hợp ý hần như vậy. Thế nhưng Trần đại nhân chỉ tương phùng Tông đế có vài tháng. Chẳng lẽ đây là cái mà người ta gọi là Tâm đầu ý hợp sao?

Đang mải miết suy nghĩ, thì nghe giọng nói trầm ấm của Tông đế vang lên

"Việc đó làm xong chưa?"

Hần khẽ cúi người, đáp

"Bẩm, thần đã đích thân mang "nó" đến nhà Trần đại nhân." Thấy Tông đế không trả lời, hần suy nghĩ một lúc rồi đánh bạo hỏi

"Vậy còn những đại nội thị vệ kia thì xử lý thế nào ạ?"

Tông đế không hề ngẩng đầu lên, cũng không trả lời, ánh mắt vẫn dán chặt vào ván cờ. Dáng vẻ hờ hững tùy tiện như không quan tâm đến lời A Thuận. Nhưng A Thuận biết, với tính cách của Tông đế, những lúc càng im lặng thì càng đáng sợ. Hần toan muốn quý xuống xin tha tội, thì nghe Tông đế trả lời

"Người thấy tội nghiệp họ à?"

A Thuận không cần suy nghĩ, thẳng thắn đáp ngay.

"Bẩm, họ không làm gì sai cả. Họ đã canh phòng hết sức nghiêm ngặt, không để lọt vào một con muỗi nào. Họ được đưa vào cung từ lúc lọt lòng, không hề có chút nhận thức gì về thế giới bên ngoài, họ chỉ biết bảo vệ hoàng cung và thánh thượng thôi. Nếu cách chức và đuổi họ ra khỏi cung, e rằng...."

Tông đế là người thà chấp nhận sự thật khó nghe, còn hôn chìm trong những lời nói dối hoa mỹ. Vì vậy, chẳng thà thẳng thắn nói thật.

Tông đế chỉ vào một quân trắng trên bàn cờ, nói

"Từng nước đi của quân cờ này do đích thân ta bỏ công tỉ mỉ bố trí, giữ nó lại sẽ có ích."

Xong, lại lấy một quân đến bên đối phương, tấn công quân trắng, loại ra khỏi bàn cờ.

"Nhưng nó lại nằm ở một vị trí bất lợi, vì nó, mà ta sẽ mất nhiều quân cờ khác, Tại sao ta lại phải vì một quân cờ mà làm hỏng cả ván cờ, hỏng cả thế cục mà ta tốn công bày trận?"

A Thuận cúi đầu

"Thần sẽ đến Phòng Hình lĩnh phạt. Tạ ơn thánh thượng chi bảo."

"Lui đi." Tông đế phát tay.

Ngày mười lăm

Hôm nay là ngày đầu Hương lâu mở cửa đón khách. Từng đoàn người quần áo chỉnh tề, quần áo lụa là sang trọng chỉnh tề, dáng vẻ đạo mạo, nho nhã. Không có các cô gái ăn mặc suồng sã sà chèo kéo đông đưa với khách, chỉ có những cô gái xinh đẹp giả thành thư đồng.

Dịu dàng hữu lễ đến nỗi nếu không nhìn thấy tấm biển rất to đề hai chữ Hương lâu, chắc không ai nghĩ đây là những cô gái phong trần.

Bước vào trong, ai cũng bị choáng ngợp trước sự xa hoa lộng lẫy nhưng không hề dung tục, Trên bàn chỉ bày một tách trà, một đĩa trái cây, một chén com, một đĩa rau. Chẳng khác gì bữa ăn đạm bạc của thư sinh thời chưa đạt được công danh. Thế nhưng giá trị lại không hề "đạm bạc" tí nào.

Lụa Song quốc dùng làm khăn trải bàn. Trái vải được ví còn đắt hơn vàng dùng để tráng miệng, trà sen Mãn thành. Com được nấu từ gạo Lộc thành. Gạo Lộc thành nổi tiếng ngon nhất Lục quốc, nhưng năm nay Lộc thành lũ lụt, gạo Lộc thành vừa hiếm vừa đắt. Thế mà mỗi vị khách ở đây đều được một chén đầy ụ như nhau, không phân biệt sang hèn.

Cả gian khách lớn, chia thành nhiều gian nhỏ, ngăn bằng những tấm lụa lớn, như những túp lều, không ai thấy mặt ai, vây quanh thành vòng tròn. Giữa vòng tròn là một đài cao.

Gian đầu tiên, gần "sân khấu" nhất, có khá nhiều người.

Dung tử tướng mĩa mai

"Không ngờ thánh thượng còn có sở thích này. Giai lệ hậu cung ai cũng là quốc sắc thiên hương, có gì phải tìm đến thứ đàn bà tầm thường dung tục như vậy."

Tông đế vỗ đùi cười vang

"Ăn nhiều sơn hào hải vị quá sẽ đâm ra trướng bụng. Lâu lâu ăn com trắng với rau cũng tốt mà. Hơn nữa, hoa đại cũng có hương thơm riêng mà."

Thanh Nguyên ngồi kế bên, nín nọt

"Hoàng thượng nói đúng lắm. Phong vị dân gian cũng thú vị lắm. Các cô gái ngoài cung đặc biệt phong tình quyến rũ, nương nương trong cung sao sánh bằng được,"

Tông đế cười hần ám, vỗ vai Thanh Nguyên ra chiều thân thiết lắm.

Đây là hình mẫu gian thần hôn quân điển hình trong truyền thuyết.

Kỳ vương miệng méo xệch, sắc mặt khó coi. Hứa Sơn ngồi trong góc không nói lời nào.

Các vị quan ngồi kế nghe vậy, khẽ lắc đầu ngán ngẩm,

Tông đế quay qua hỏi Bình vương

"Hoàng đệ này, sao không thấy Dung quốc công và Trịnh thái sư đâu?"

Bình vương đáp

"Họ cảm thấy không khỏe ạ."

Tất nhiên ai cũng biết đây chỉ là cái cớ. Đột nhiên, Thanh Nguyên làm đổ tr2 vào nười Hứa Sơn. Cô hốt hoảng cáo lỗi

"Xin Hứa tướng quân thứ lỗi, tôi vụng về quá, để tôi lau giúp."

Cô đứng dậy, vội vã lau vết trà ố trên áo hấn. Hấn toan nói không cần, nhưng rồi lại im lặng, để mặc cô. Ánh mắt hấn nhìn cô vừa có chút khó hiểu, vừa pha chút thích thú.

Bất chợt, tất cả các ngọn nến trong gian tắt hết. Cả ba tiết mục đều giống như đã từng biểu diễn ở Phong thành. Và phản ứng của khán giả cũng như vậy, trầm trồ si mê. Tông đế tỏ ra thích thú, mê mẩn, nhưng trong mắt lại không gọn chút sòng.

Kết thúc tiết mục thứ ba, một cô gái trẻ, nhan sắc bình thường bước lên đài, nói

"Sau đây là tiết mục cuối cùng, mời thưởng thức."

Cô gái đi xuống, nhưng một lúc lâu sau, vẫn không có động tĩnh gì,

Một người hầu đi vào gian của Tông đế. Các thị vệ nhanh chóng giữ hấn lại. Thanh Nguyên vội quỳ xuống

"Xin thánh thượng thứ lỗi, đó là người hầu của thần, do thần không biết dạy dỗ, gây ra hành động thất lễ, xin các vị đại nhân tha lỗi."

Tông đế vẫn si mê dán mắt vào khán đài, ra vẻ không quan tâm, nói

"Ái khanh không cần áy náy, chắc hấn có việc cấp bách nên mới thất lễ như vậy."

Thanh Nguyên đập mạnh vào người kẻ đó, mắng

"Cầu nô tài nhà ngươi, sao dám làm mất hứng các1 vị đại quan như vậy."

Tên hầu không ngừng dập đầu, khóc thưa

"Có cho nô tài mueri cái mạng cũng không dám. Chẳng là có tin từ Phong thành gửi đến, báo rằng lão phu nhân bệnh nặng đã lâu, sắp không qua khỏi, muốn đại nhân về gấp, nô tài vì quá hoảng sợ nên mới...."

Thanh Nguyên nắm áo hấn, quát

"Cái gì? Mẹ ta làm sao?"

Tông đế khuyên can

"Vậy khanh mau về phủ chuẩn bị lên đường đi. Đứng chần chừ nữa."

Một vị quan nói mát

"Mẫu thân bệnh nặng như vậy, mà vẫn có thể đến thanh lâu tìm hoan lạc. Bái phục."

Thanh Nguyên làm như không nghe thấy, quỳ xuống tạ ơn rồi nhanh chóng cùng tên hầu rời khỏi.

Cả hai lần ra ngoài, thông qua cầu thang nhỏ trong vườn, đi vào căn phòng trên tầng hai. Trong phòng có nhiều cô ái đang vây quanh một cô gái sắc mặt trắng bệch, mồ hôi ròng ròng.

"Có chuyện gì vậy?"

Bùi Tuấn cởi trang phục nô tài trên người, khẽ xoa nhẹ chỗ bị đá khi nấy, nói

"Nô Lan bị tiêu chảy, không thể biểu diễn."

Thanh Nguyên khẽ xoa huyết thái dương, mệt mòi hỏi

"Không ái thay thế cô ấy sao?"

Các cô gái im bật, tiết mục này không quá khó, nhưng.....

Thanh Nguyên là lượt nhìn từng cô gái trong phòng, ai cũng có đầu lẩn trốn.

"Tôi không muốn ép buộc ai cả. Nhưng tình thế rất cấp bách, không ái thay thế được sao?"

Một cô gái rụt rè nói

"Xin ông chủ thứ lỗi. Tuy chúng tôi là gái thanh lâu, mang thân thể ra mua vui cho khách, nhưng bảo chúng tôi phơi tất cả da thịt ra trước bao nhiêu con mắt, chúng tôi thực sự không làm được."

Nô Lan đang nằm trên giường, cắn răng nhin đau, nói

"Nếu không nhờ họ giúp đỡ thì các cô đã phải tiếp những tên khách biến thái đáng tuổi cha ông, bị sai bảo không khác trâu chó. Các cô có tư cách từ chối sao? Các cô cũng biết mình là gái thanh lâu, sao? Tôi cứ tưởng các cô là liệt nữ trung trinh, thiên kim tiểu thư đấy."

"Thôi đủ rồi. Nô Lan, cô nghĩ ngợi đi." Thanh Nguyên đến gần giường, nắm tay Nô Lan nhét vào chăn.

"Các cô ra ngoài đi."

Các cô gái áy náy nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng.

"Bùi Tuấn, Lương Quan, các anh cũng đi đi."

Cả gian khách xôn xao bàn tán, đã hơn một nén nhang rồi mà vẫn không tiết mục. Nhân lúc không ai chú ý, Kỳ vương cúi người nói nhỏ.

"Em nhớ tên này không có cha mẹ thân thích mà, ở đâu ra một bà mẹ đang bệnh nặng chứ? Hắn đang giờ trò gì vậy?"

Tông đế gõ đầu hắn, nói

"Bao nhiêu tuyệt sắc mỹ nhân không quan tâm, lại đi lo lắng cho mto65 tên đàn ông làm gì?"

Kỳ vương nhăn nhó muốn phản bác, mới phát hiện cả khán phòng bất chợt im lặng lạ thường, không chút tiếng động. Hắn tò mò nhìn ra ngoài, rồi cũng ngăn người ra.

Có tám cô gái cùng khiêng một cái mâm lớn. Trên cái mâm, là một đóa hoa sen bằng gỗ rất lớn, trang trí sống động như thật. Mỗi cô gái cầm một cánh sen, mở đóa se ra.

Hoa sen tinh khiết nhất nằm ở phần nhụy hoa, ẩn trong những cánh hoa.

Phần nhụy của đóa saen gỗ này, là một cô gái. Cô gái mang mặt nạ, không ai nhìn thấy khuôn mặt cô, nhưng đôi mắt phượng khê xéch cùng với cặp chân mày đẹp như họa, cũng dễ dàng khiến người khác nín thở. Trên bờ trán cao là một nốt ruồi son màu đỏ. Màu đỏ tương phản trên nền da trắng, càng điểm lệ hơn.

Trên người cô chỉ quấn một tấm lụa mỏng, quấn quanh ngực và cặp đùi thon dài, để lộ ra vùng bụng trắng ngần, thon thả.

Nhạc vang lên, không phải những bài hát nào tình như thường, mà là một khúc nhạc tươi vui.

Cô gái lắc bụng theo nền nhạc. Bàn tay trắng ngần lấp ló trong lớp lụa trắng giờ lên, tấm lụa trượt xuống, để lộ cánh tay trần thon đẹp tuyệt.

Cô gái giờ tay lên, mô phỏng động tác hoa sen vươn cánh đón nắng. Những ngón tay mềm mại không khác gì cành hoa.

Khuôn eo dẻo dai, nhỏ nhắn, uốn éo rtheo điệu nhạc, nhưng lại không mang cảm giác phô tục. Đó là một sự quyến rũ rất khó tả. Đó là vẻ đẹp là loi phong tình nhưng không làm người khác xem thường. Dịu dàng, trong sáng nhưng không nhằm chán gò bó.

Những người phụ nữ đeo quá nhiều trang sức, hở hang quá mức sẽ khiến người ta thấy phản cảm. Nhưng cô gái này thì khác, vẻ đẹp của cô đã vượt qua mỹ cảm của con người, vượt qua những định nghĩa về cái đẹp.

Điệu nhạc kết thúc, bỗng nhiên cô phi thân lên trời, tấm lụa mỏng duy nhất trên người rớt ra. Khán phòng như sắp đổ sập. Nhưng chẳng ai nhìn thấy thân thể cô, chỉ có tấm lụa mỏng nhẹ nhàng từ từ rơi xuống, không một tiếng động. Còn nhụy hoa tuyệt đẹp, đã chui vào đóa sen gỗ.

Như lúc đầu, tám cô gái đi lên đài, mỗi cô cầm một cánh hoa, đóng đóa hoa lại, khiêng lên mâm, rồi khỏi khán phòng.

Phải một lúc sau, mọi người mới thức tỉnh, những tràng pháo tay nổi lên liên tục. Nghe còn chói tai hơn pháo thật.

Có người si mê, cũng có người chỉ trích, có người tán thưởng, cũng có người ghê tởm.

Tông đế hưng phấn vỗ tay

"Hay lắm, rất hay. "Nhan sắc hồng nhan, nghiêng nước đổ thành" cũng chỉ đến thế thôi."

Nhưng cũng như lần trước, trong mắt hắn vẫn không gọn chút sòng.

Giữa những lời tán dương và chê bai, Tú bà bước lên đài, nói

"Các vị đã thưởng thức hết các tiết mục hôm nay. Và bây giờ đã đến lúc đấu giá."

Nghe đến từ đấu giá, khán phòng lại xôn xao.

Trong mắt đàn ông, gái thanh lâu chỉ là những thứ rẻ mạt, dùng tiền là có, vậy mà nay họ phải tranh giành để đoạt lấy.

"Cô nghĩ rằng họ thực sự bỏ tiền ra sao?" Lương Quan hỏi.

Thanh Nguyên khẽ nháp ngum trà, trả lời

"Anh không bao giờ hiểu nổi suy nghĩ của những kẻ lăm tiền đâu. Họ chỉ thích những thứ khó đoạt được. Còn những cái dễ dàng ẵm bắt, thì không bao giờ biết trân trọng. Thứ họ dư nhất là tiền, dùng tiền để ua chút thử thách mới lạ, họ sẽ không tiếc đâu."

"Ba ngàn lượng." tiếng hô giá vang lên.

Cả ba cùng đưa mắt nhìn xuống dưới lầu, nơi cuộc cạnh tranh giành người đẹp đang trở nên gay cấn. Lần lượt từng cô gái được xướng lên.

Cuối cùng, là cái tên được mong đợi nhất. Nhưng đợi mãi mà không thấy, có người sốt ruột, hỏi

"Còn một cô gái nữa, ía khởi điểm là bao nhiêu? Ta mua tất."

"Đứng đấy. Ta mua mua cô ấy." những người khác cũng nhao nhao lên đòi người.

Tú bà mỉm cười nói

"Các vị không biết đấy thôi. Cô ấy là một người tứ cô vô thân, không thuộc Hương lâu, không ai biết cô ấy là ai, tên gì. Chỉ là một lần bình thủy tương phùng, tề lâu mới may mắn được cô ấy giúp đỡ."

"Tuy nhiên, có câu nghìn vàng khó mua được duyên phận, Vô Danh cô nương đồng ý trao thân cho người có duyên." tú bà nhất chiếc khăn lụa trên đài, nói

"Trước hết, tiểu như sẽ cho tất tất cả nên trong phóng đi. A Nhi sẽ bung cái khay có tấm lụa này đi quanh phòng. Khi nến sáng lên, cô ta sẽ vút tấm lụa này vào gian khách gần nhất. Vị khách nhặt được tấm lụa sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên của Vô Danh cô nương"

Nhìn cảnh đám đông kích động hưng phấn không thôi, Bình vương thờ dài, than rằng

"Thanh lâu này quả biết cách làm ăn. Nếu Chung quốc ta có thêm mười Hương lâu, thì chắc sẽ chìm đắm trong sự sa đọa mất."

"Chàng tìm hoan lạc bên ánh đèn

Thiếp ngồi vá áo bên đàn con

Thứ sinh tìm vui bên giai nhân

Thánh hiền công danh vút xó nào

Nụ cười hồng nhan đập đổ nước

Nước mắt hồng nhan ngập chìm thành."

Lâm Hiệp khẽ ngâm nga.

"Từ cổ chí kim, hồng nhan luôn gắn với họa thủy," hấn nói

Nến phụt tắt. Màn đêm bao phủ cả gian nhà, Mọi người căng tai hồi hộp lắng nghe tiếng bước chân của cô hầu, Tiếng bước chân di chuyển đều đều rồi bất chợt dừng lại.

Nến thấp lên. Không ai bảo ai mọi người cùng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng cô hầu. Cô ta đứng ngay gian đầu tiên, sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt. Tuy nhiên, chả ai thèm quan tâm điều đó,

Từ trong gian khách, Hứa Sơn đi ra, trên tay là tấm khăn lụa màu trắng.

Tú bà hưng phấn nói

"Vậy là công tử đây là người có duyên với Vô Danh cô nương." Hứa Sơn nhanh chóng được đưa đi "động phòng".

Cuộc vui vẫn tiếp tục, đằng sau những màn hoan lạc đó là cả một cái bẫy đang vận hành. Người say thì vẫn tiếp tục say, người vui thì vẫn vui.

Bùi Tuấn lạnh lùng nhìn những con người say sưa dưới lầu. Đó là cuộc sống sa hoa mà có những người không bao giờ mơ tới được, A Nhi rụt rè đến gần hắn, hoảng hốt thưa

"Xin công tử tha lỗi, tôi đã làm hỏng việc rồi ạ."

Bùi Tuấn quay sang nhìn cô ta, hỏi

"Người nói gì thế?"

"Tôi đã làm rơi chiếc khăn vào gian phòng thứ nhất. Chiếc khăn lụa đó không biết rơi vào tay ai rồi ạ?"

Bùi Tuấn đánh mặt lại. Chiếc khăn đó đã rơi vào tay ai?

Hứa Sơn được dẫn vào căn phòng nhỏ trên tầng hai. Chỉ một lát sau, đã nghe tiếng cửa mở sau lưng. Hắn không hề quay lưng lại, nói

"Chẳng hay Trần đại nhân có việc gì không tiện nói trên triều mà phải hẹn gặp riêng tôi như thế?"

Thanh Nguyên đi vào phòng, ngồi đối diện Hứa Sơn, nói

"Chỉ một tấm lụa đã hiểu lời mời của tôi, Hứa tướng quân quả rất nhạy bén."

Lúc lau vết trà, cô đã lén nhét tấm khăn lụa vào tay hắn. Tuy không hiểu nhưng hắn vẫn giữ tấm lụa lại. Rồi khi tú bà công bố cái gọi là "duyên phận ngẫu nhiên", hắn mới hiểu hóa ra đây là cái bẫy. Ngay từ đầu, người được chọn đã là hắn. Việc cô hầu cầm tấm lụa đi chọn người có "duyên phận", chỉ là một màn kịch được dàn dựng công phu. Nói cách khác, trong khán phòng lúc đó có hai tấm lụa trắng. Một tấm trên tay cô hầu, một tấm trong tay hắn. E rằng chính tay cô ta đã tự giấu tấm lụa đi, và nghiêm nhiên hắn trở thành người có "duyên phận". Tuy nhiên,....

"Trần đại nhân, nếu tôi không hiểu ý đồ của đại nhân, nếu tôi không trưng ra tấm lụa đó, hoặc giả nếu tôi quyết định tố cáo đại nhân, chẳng phải màn kịch của đại nhân sẽ bị đổ bể sao? Trước mặt hoàng thượng và các vị bá quan mà dám giờ trò như vậy, là tử tội đấy."

Hứa Sơn nói

"Tôi tin tướng quân đủ bản lĩnh để hiểu ý đồ của tôi. Tôi tin tướng quân sẽ không tố cáo tôi, bởi ngài là người thông minh, bản lĩnh. Một người thông minh sẽ không làm những chuyện hại người mà không lợi mình như thế."

Hứa Sơn cười khẩy

"Tôi không biết thì ra mình lại bản lĩnh như vậy đấy. Quân tử không vòng vo, đại nhân gặp tôi là có việc gì?"

Thanh Nguyên trả lời

"Theo nhận định của tướng quân, hiện nay, trong triều, ai là người có lợi thế nhất? Tướng quân không cần e ngại, chỉ có hai chúng ta ở đây thôi."

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói

"Không thể nói trước điều gì. Mọi thứ vẫn chưa ngã ngũ."

"Sai. Người có lợi thế nhất là người nắm giữ một phần binh lực Chung quốc, Hứa Sơn đại tướng quân."

Hứa Sơn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Thanh Nguyên nói tiếp

"Quyền lực của Dung gia bao phủ khắp triều, nhưng Tông đế mới là người danh chính ngôn thuận ngồi trên ngai vàng. Một đất nước thanh bình thì kinh tế và văn hóa rất quan trọng, nhưng trong lúc nội chiến như thế này, thì quân sự mới là yếu tố quyết định. Họ lao vào cuộc chiến giành quyền lực chính trị mà quên mất, có được quân lực mới là quan trọng nhất. Hay nói cách khác, nắm được tấm binh phù trong tay mới là tấm kim bài miễn tử chắc chắn nhất. Có được dự trợ lực của Hứa tướng quân, như hổ thêm cánh, rồng thêm vây."

"Tôi không có ý định giao tấm binh phù ra. Ta không muốn phò tá ai cả. Cho dù đại nhân là người của Tông đế hay Bình vương, thì cũng không cần mất công sức làm gì?"

"Không muốn phò tá hay chỉ là đang cân nhắc bên nào có lợi thế hơn. trong lòng tướng quân biết rõ nhất. Ngoài mặt, thái độ trung lập của tướng quân có vẻ như rất thanh liêm, chính trực, không kết bè phái, nhưng nếu thực sự là một vị thần tử trung thành, thì tướng quân nên tìm vị quân phù hợp mà phò tá, chứ không lập lờ như thế này." Thanh Nguyên nói

Những lời của cô không làm Hứa Sơn tức giận, hắn trả lời

"Thì sao nào? Chỉ vì cái tiếng trung thành mà ta phải hy sinh tấm binh phù đổi bằng xương máu bao nhiêu đời nhà họ Hứa ư? So với lợi ích thực tế thì cái hư danh này xá gì. Người quân tử thì phải trung thành với chủ, người thông minh phải đặt lợi ích của mình lên trên hết. Chẳng phải Trần đại nhân đã nói, tôi là người thông minh đó sao?"

"Đúng vậy, và tôi cũng chẳng có ý phê phán gì. Những câu kiểu như "Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung" chỉ dành cho lũ thư sinh ngu ngốc, suốt ngày chúm mũi vào sách vở. Tấm binh phù đó đang như mỡ treo miệng mèo, việc phải ngã theo một hướng, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi."

"Nhưng càng để lâu, khi mọi thứ đã dần ngã ngũ, thì ta càng dễ xác định ai sẽ là người có cơ hội ngồi lên ngai vàng cao hơn. Lúc đó, vẫn chưa muộn mà." Hứa Sơn nói.

"Không. Tấm binh phù đó phải là của Tông đế."

"Ồ. Vậy ra đại nhân là người của Tông đế. Sao đại nhân lại chắc như thế, đại nhân định dùng cách gì để tôi phải nhả miếng mỡ này ra đây. Mỹ nhân kìa? À, cô gái tên Vô Danh kia khá quyến rũ đấy, đại nhân muốn dùng cô ta để dụ dỗ tôi sao?" Hứa Sơn mỉa mai.

"Không. Tướng quân không nông cạn đến thế. Nếu dễ dàng bị nữ sắc quyến rũ như vậy, thì tôi đã chẳng phải bỏ công sắp xếp cuộc gặp này làm gì?"

"Có ba lý do tướng quân nên đầu quân cho Tông đế. Thứ nhất là vì chữ Quốc (đất nước). Cuộc chiến này sẽ kéo dài rất lâu, sẽ gây ra rất nhiều tổn thất nặng nề cho Chung quốc, lòng dân oán than, triều đình chia bè kết phái, quốc khố trống rỗng, sẽ trở thành miếng mồi cho những nước khác. Nếu có sự trợ giúp của tướng quân, mọi việc sẽ sớm ngã ngũ, sẽ tránh khỏi một trận phong bà lớn." Thanh Nguyên nói.

"Rất có sức thuyết phục." Hứa Sơn gật đầu tán đồng, nhưng lại không có vẻ gì như bị thuyết phục. "Còn lý do thứ hai."

"Thứ hai là vì một chữ Gia (nhà). Hứa tiểu thư vừa gặp Tông đế đã nhất kiến chung tình, không phải thánh thượng thì nhất quyết không gả. Vì hạnh phúc tương lai của em gái, thân là quốc cữu gia, thiết nghĩ Hứa tướng quân nên làm chút chuyện cho em rê."

"Thu chi là đứa trẻ, cả thèm chóng chán, vì muốn có được món đồ chơi mà bất chấp mọi thứ, nhưng có được thì sẽ vứt qua một bên mà tìm vui thú mới. Chỉ vì sự bướng bỉnh nhất thời mà chiều theo, chỉ làm hại nó thôi. Mà cho dù nó có thực sự yêu Tông đế thì đã sao? Nếu Tông đế thực sự yêu thương nó, sẽ không vì tấm binh phù mà thay đổi thái độ. Còn nếu không phải, thì chỉ trách nó không có mắt nhìn đàn ông thôi. "Nữ sinh ngoại tộc", đã gả ra ngoài rồi thì như bát nước đổ đi, không cách nào thu lại, ngay cả ta cũng không có quyền can thiệp vào cuộc sống của nó."

Những lời nói rất hợp tình hợp lý, nhưng lại tuyệt tình đến đáng sợ. Cốt cách lạnh lùng bộc lộ trong từng lời nói, thái độ khiến Thanh Nguyên rùng mình. Chợt nhớ lại một câu chuyện được lan truyền về vị tướng quân truyền kì này. Trong quân ngũ của Hứa Sơn, có một quân kỹ ý thể xinh đẹp mà tìm cách quyến rũ hắn. Chẳng những không động lòng, hắn còn khép cô ta vào tội làm loạn kỷ cương quân ngũ, xử chém. Phó tướng Lưu Thành khuyên can cả canh giờ, chỉ đổi lại một câu "Quân lệnh như sơn, nếu tha cho ả thì còn gì là phép tắc?" Thế mà chỉ vì một câu "Không muốn thấy máu đỏ" của Hứa Thu, mà cô quân kỹ đó được toàn mạng.

Yêu thương em gái là thế, nhưng chỉ cần dính đến vấn đề quyền lực lợi ích, hắn có thể trở thành một người khác hẳn. Thanh Nguyên nói xéo

"Tình cảm huynh muội của Hứa Sơn xem như tôi đã lĩnh giáo. Vậy thì đến lý do thứ ba. Thứ ba, là vì chính bản thân tướng quân."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Quan Trường (7)

Thanh Nguyên lấy từ trong bọc vải ra một cuộn tranh. Theo từng đường lằn của cuộn giấy, sắc mặt của Hứa Sơn cũng dần thay đổi. Từ hồ hững như xem kịch vui, đến kinh ngạc rồi hoảng hốt, cuối cùng lại trở lại sắc thái bình tĩnh ban đầu. Trong bức tranh là hình ảnh một toán quân trước bãi chiến trường. Nổi bật trong bức họa, là một vị tướng quân trên lưng ngựa. Bức họa chỉ vẽ từ sau lưng, không thấy mặt, nhưng tấm lưng rộng, bờ vai thô, đã thể hiện sự dũng mãnh, khí thái mạnh mẽ của ông. Xung quanh vị tướng là liệt những cái xác của quân bại trận. Ánh hoàng hôn càng nhuốm thêm màu một mối thê lương cho bức tranh vốn đã ảm đạm.

"Đây là bức "Hoàng hôn trên chiến trường", một trong những quốc bảo của nước ta. Năm Sâm đế thứ tám, xảy ra cuộc nổi loạn đòi tự trị của bộ tộc Chân Lư phía Bắc nước ta. Hứa lão tướng quân, cũng chính là cha của tướng quân, được Sâm đế tin tưởng giao trọng trách dẹp loạn. Lúc đó, người Chân Lư chiếm đến một phần ba lãnh thổ nước ta, làm chủ cả một vùng phía Bắc, ai cũng nghĩ cuộc chiến này sẽ kéo dài, nhưng không ngờ, chỉ mất năm tháng, tin báo thắng trận đã truyền về Hạo thành, mối lo về sự bành trướng của người Chân Lư được giải quyết, Hứa lão tướng quân quả không hổ danh thần hộ mệnh của Chung quốc. Binh phù mà tướng quân đang nắm giữ, cũng là một trong nhiều đặc ân mà Sâm đế đã ban thưởng cho Hứa gia. Bức họa này, được họa vào cuối chiều ngày mười tám tháng mười một năm Sâm đế thứ mười, nghĩa là ngày cuối cùng của trận chiến. Tuy nhiên, trong bức tranh này đã vô tình ẩn chứa một bí mật kinh người"

Ngừng một lát, cô nói tiếp với giọng nói hùng hồn và mãnh liệt hơn

"Có một điều Sâm đế không hài lòng với chiến thắng này, đó là số người tử thương quá nhiều. Cả một bộ tộc Chân Lư đông đúc cả nghìn người là thế, vậy mà sau trận chiến này, chỉ còn chưa quá một trăm người sống sót. Tuy là kẻ địch, nhưng người Chân Lư cũng chảy trong người dòng máu Chung quốc ta, cũng là anh em ta, lòng bàn tay là thịt, mà mu bàn tay cũng là thịt, Và lại, người Chân Lư bản tính vốn lương thiện, không hiếu chiến, chẳng qua do mất mùa, đói kém liên miên, cộng thêm sự khinh khi phân biệt đối xử của dân ta, và sự xúi giục của Lục quốc, nên mới dấy binh làm loạn. Sâm đế

vốn nhân từ, không muốn thấy canh đầu rơi máu chảy nên đã hạ lệnh Hứa lão tướng quân không được sử dụng mũi tên "Truy phong" làm vũ khí. Truy phong là loại vũ khí mới nhất của Trương gia lúc bấy giờ, đầu mũi tên được nung nóng rồi tẩm kịch độc, lại được bọc thêm một lớp sắt dày, tốc độ bắn nhanh như xé gió, trúng tên thì chỉ có đường chết, nên mới được gọi là Truy Phong (đuổi gió). Vũ khí của người Chân Lư rất thô sơ tầm thường, làm sao địch lại. Sâm đế đã viết thế này này "Truy Phong là một thứ vũ khí đáng sợ, chỉ nên dùng đối phó người ngoài, không nên tự sát hại đồng bào, không nên để máu nóng của anh em nhuộm lên mũi tên lạnh lùng." Bá quan vẫn vô điều cho rằng Sâm đế quá cảm tính, quá mềm lòng, nếu không sử dụng Truy Phong, thì cuộc chiến này sẽ kéo dài đến bao giờ. Thế mà, trái với suy đoán của mọi người, Hứa lão tướng quân vẫn thắng trận trong thời gian ngắn, khiến Sâm đế nở mặt nở mày."

Nói xong, cô đứng dậy, khẽ vắn vẽ bức họa

"Nhưng hóa ra Sâm đế đã mừng hụt. Hứa lão tướng quân đã kháng chỉ, sử dụng Truy Phong làm vũ khí. Nhờ đó, cuộc chiến này mới kết thúc sớm như vậy, và cũng bởi thế, mà máu người Chân Lư đã nhuộm đỏ cả một trời phía Bắc."

"Người chó ngậm máu phun người." Hứa Sơn không kiềm chế được, quát lên.

Thanh Nguyên giật mạnh bức họa, đưa đến trước mặt Hứa Sơn, lạnh lùng quát lại

"Nhìn vào bức họa này, tướng quân còn dám nói không sao? Nhìn vào xác người đàn ông này, đầu mũi tên cắm trên người anh ta rõ ràng là Truy Phong."

Hứa Sơn nói

"Đó chỉ là một mũi tên bình thường. Mũi tên đó không hề có lớp sắt trên đầu, cũng không thanh mảnh như Truy Phong."

"Nhà họ Trương vì không muốn Truy Phong lẫn với những loại vũ khí khác, nên đã cố tình bọc thêm một lớp bạc mỏng phía đuôi mũi tên. Trên lớp bạc này, họ khắc lên một chữ "Truy". Vì lớp bạc này rất mỏng, lại trùng màu với mũi tên, nên bình thường chữ này sẽ không hiện ra, không ai thấy. Nhưng dưới ánh mặt trời, lớp bạc này sẽ phản chiếu ngược lại, và làm lộ ra chữ Truy. Hứa lão tướng quân đã nghiên cứu kỹ các đặc điểm của Truy Phong rồi khéo léo ngụy trang thành một mũi tên bình thường. Tuy nhiên ông không ngờ rằng, Truy Phong còn có một đặc điểm bí mật này nữa."

Hứa Sơn không phản bác gì, hỏi

"Đại nhân đã nói đây là bí mật của nhà họ Trương mà ngay cả cha ta còn không biết, làm sao đại nhân biết được? Làm sao ta biết đây có phải là do đại nhân tự bịa ra không?"

"Làm sao tôi biết được không quan trọng, quan trọng là sự thật. Nếu không tin, tướng quân có thể cho điều tra. Điều tôi muốn nói là, tại sao một mũi tên Truy Phong lại xuất hiện trên chiến trường, dù Sâm đế đã ra lệnh không được phép sử dụng nó. Hứa lão tướng quân đã kháng chỉ, chống lệnh vua. Kháng chỉ, là tử tội đây."

"Đó chỉ là một câu chuyện xưa của thế hệ trước, không liên quan đến ta." Hứa Sơn nói.

"Tướng quân là đang giả hồ đồ hay hồ đồ thật đây. Binh Phù là thành quả ban thưởng do chiến công trong trận chiến đó mang lại, là của Hứa lão tướng quân chứ không phải Hứa tướng quân ngài. Nếu lúc này, Tông đế ra một đạo thánh chỉ, như "Hứa lão tướng quân kháng chỉ bất tuân, nhờ gian trá mà giành chiến thắng trong trận bình định Chân Lư, phụ lòng mong đợi của Tiên đế, mất mặt với liệt tổ liệt tông. Kháng chỉ bất tuân là tội chết, nhưng nể tình Hứa gia nhiều đời phụng sự Chung quốc, Hứa lão tướng quân công lao hiển hách, hơn nữa người đã không còn, nên chỉ tịch biên lại Binh phù, tước danh hiệu Đại tướng quân." thì sao nhỉ?" Thanh Nguyên nói.

Hứa Sơn cười lạnh

"Ta mới không hiểu đại nhân đang giả ngốc hay tự cho mình là thông minh đây. Tầm binh phù đó tuy quan trọng, nhưng lòng quân vẫn là quan trọng nhất. Dù đã mất nhưng trong lòng quân sĩ, cha ta vẫn là thần hộ mệnh Chung quốc, một phần ba tướng lĩnh trong triều, nắm giữ các đạo quân quan trọng đều là học trò của cha ta, họ vẫn rất tôn sùng ông. Đại nhân cho rằng chỉ vì một đạo thánh chỉ mập mờ, một bức họa không rõ thực hư, mà họ sẽ quay lưng với ông ấy sao? Mấy chục năm công lao không bằng một sai là nhỏ sao. Và lại, người họa bức tranh này và cả những người liên đới đều đã ra người thiên cổ, không ai đối chứng được."

"Tướng quân à, lời đồn đáng sợ lắm. Cho dù có phải là thực không, nhưng đã qua miệng lưỡi thế gian rồi, thì sẽ dần trở thành sự thực thôi. Mấy chục năm công lao thì sao? Ví như một tờ giấy trắng, cho dù có sặc đẹp thế nào, người ta cũng chỉ chú ý đến vết mực nhỏ trên đó thôi, bởi nó quá nổi bật. Nhưng cái dơ bẩn, đen tối thường hấp dẫn ánh mắt hơn những thứ sáng đẹp. Đúng vậy, các tướng sỹ rất kính yêu cha ngài, nhưng họ cũng là người, có nhiều người trong số họ cũng là người Chân Lư, và những bộ tộc thân thiết với Chân Lư, họ sẽ dễ dàng tha thứ cho một tội ác diệt chủng như thế sao? Là một quân nhân thì phải hiểu, làm đúng sẽ thưởng làm sai bị phạt, đó là kỷ cương quân lệnh. Hứa lão tướng quân đã phạm sai lầm, vậy thì, tịch biên lại binh phù, phần thưởng cho chiến công dẹp loạn Chân Lư, cũng là hợp tình hợp lý. Họ vẫn sẽ kính yêu ông ấy, cho dù có hay không có Binh Phù." Hứa Sơn không phản biện được nữa, chỉ im lặng nhìn cô, với ánh mắt không thể gọi là hòa nhã. Trong đầu hần bắt đầu vạch ra những kế hoạch

"Tuy nhiên, cũng như những gì tướng quân nói, có rất nhiều tướng sỹ vẫn giữ lòng trung thành không đổi với Hứa lão tướng quân. Có người tán thành tất có người phản đối, dù thế nào, nếu chuyện này tiết lộ ra sẽ gây những dư chấn không nhỏ. Hơn nữa, Binh phù là tấm bùa hộ mạng của Hứa gia, tướng quân sẽ không dễ dàng để mất nó, cùng lắm là "Chó cùng giết dậu" thôi, đúng không? Bản thân tôi cũng không muốn tạo thêm rắc rối vào lúc này. Nên chúng ta đi vào thỏa thuận nhé, Hứa tiểu thư sẽ gả vào cung, Hứa tướng quân sẽ trở thành trợ thủ của Tông đế. Đổi lại, sau khi Tông đế diệt trừ được các thế lực chống đối, Hứa gia sẽ trở thành nhất đẳng công tộc, Hứa tiểu thư sẽ được thánh sủng vô hạn, đứng đầu lục cung."

Hứa Sơn cười khẩy

"Nghe rất hấp dẫn nhỉ? Rồi sau đó thì sao? Kết cục của Hứa gia ta sẽ giống như Dung gia bây giờ, trở thành cái gai trong mắt người ngoài, chỉ cần một sai sót cũng sẽ dẫn đến đầu rơi máu chảy. Dưới lớp đường phên là thuốc độc. Dung gia vì bị lớp đường ngọt dẫn dụ, ra sức dốc lòng phù trợ Bình vương, nhưng kết quả thế nào. Nếu Bình vương thua, thì tất cả mất trắng, tất nhiên. Nhưng cho dù Có thắng, Bình vương cũng sẽ chẳng bỏ qua cho họ, chẳng có vị đế vương nào thích chia sẻ quyền lực cùng một gia tộc. Quyền lực nhiều đến một mức độ không thể nhiều thêm nữa, thì sẽ tụt xuống thôi. Ta rất ham mê quyền lực, nhưng không ngu đến nỗi để nó làm mờ mắt."

Người có thể vứt bỏ cái gọi là sĩ diện quân tử tầm thường, thắng thắn thừa nhận ta mê quyền lực, ta là tặc nhân như vậy không nhiều. Chỉ cần điểm này thôi cũng đủ biết người đó có làm được việc lớn không?

"Vậy tướng quân nghĩ rằng còn con đường khác ư? Hứa gia sẽ không lặp lại tình cảnh như Dung gia, bởi đơn giản, Hứa tướng quân không phải Dung An. Ngài là người đủ bản lĩnh để chèo lái mọi việc theo ý mình. Hơn nữa, đó là việc của sau này, chúng ta không có nhiều sức lực để lo cho những việc của mười năm sau. Cứ sống cho hết hôm nay đã."

"Hay cho câu sống cho hết hôm nay. Được, ta rất mong chờ xem, Tông đế sẽ làm được gì."

Hứa Sơn đứng dậy, không thèm quay đầu, chỉ vọng lại một câu

"Cáo từ."

Thanh Nguyên nở nụ cười đắc thắng

"Cáo từ."

Hứa Sơn bỏ đi không bao lâu, thì Bùi Tuấn đi vào. Sắc mặt hần vô cùng nghiêm trọng, khẽ nói nhỏ mấy câu vào tai cô. Thanh Nguyên nhũn mày suy nghĩ, thờ dãi nói

"Ta biết rồi."

Cô bỏ biết bao công sức sắp đặt, chỉ để đổi lấy một cuộc gặp gỡ bí mật này, nếu chiếc khăn bị người khác nhặt được, trong khi Hứa Sơn cũng giữ một tấm khăn lụa trắng, thì mọi việc sẽ đổ bể.

Chẳng hiểu sao, chỉ cần nhìn thấy vẻ trầm tĩnh trong mắt cô, là hần thấy yên tâm hẳn. Dù chỉ một canh giờ trước hần đã sợ đến xanh mét mặt mày. Đó phải chăng là cảm giác ỷ lại vào một ai đó?

"Cầm lấy."

Thanh Nguyên thấy một lọ sứ lên. Nhanh như cắt, Bùi Tuấn giờ tay chụp lại. Một sự ǎn ý không cần lời.

"Thuốc trị thương đấy. Tốt lắm, những một lượng bạc một lọ đấy. Lúc nãy tôi đóng kịch quá đà, có hơi mạnh chân. Mỗi ngày bôi một lần, vài ngày sẽ hết thôi." cô cười.

Bùi Tuấn ngẩn ra, gạt đầu rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Dù gương mặt lạnh lùng, nhưng không thể che giấu nỗi khóe môi đang nhếch lên thành một nụ cười, khiến cả gương mặt như đang bị chuột rút.

Rất lâu sau, có một cô hầu nữ vào dọn phòng cho hần, kinh ngạc phát hiện, dưới gối là một lọ thuốc trị thương cũ mềm, bốc mùi, nhưng hần lại nâng niu như báu vật. Quả không hiểu nổi.

Thanh Nguyên lại trong phòng khẽ thờ dãi. Chẳng phải cô quá bản lĩnh hay đã đạt đến trình độ không quan tâm thế sự của các bậc tu hành, thực ra khi vừa nghe xong cô đã sợ đến nhũn người. Nếu bị Bình vương bắt được chiếc khăn đó, cô cảm chắc cái chết. Nhưng may mắn thay, chiếc khăn đó lại rơi vào tay "hần", số cô chưa tận.

Tại sao cô biết ư? Đơn giản thôi, nếu vào tay Bình vương hay Dung quốc công, thì khi thấy Hứa Sơn cầm một chiếc khăn khác đi ra, lại thêm buổi tiệc hôm nay do Tông đế chủ trì, họ sẽ hiểu ra đây là kế hoạch lôi kéo của Tông đế, tất sẽ vạch trần ngay lúc đó.

Còn nếu là những viên quan khác, tất nhiên sẽ ngay lập tức trình tẩm khăn trong tay mình ra để được vui vẻ với người đẹp.

Còn nếu vào tay Kỳ vương, một người hết sức nóng nảy, hành động luôn đi trước suy nghĩ như hần, sẽ không ngại ngần biết giấu bản chiếc khăn đi.

Tóm lại, cho dù rơi vào tay ai thì đêm nay sẽ không thuận lợi như vậy. Chỉ trừ người đó.

Điện Thánh Hiền

Không khí vắng lặng, gió thổi vù vù, có thể nghe cả tiếng côn trùng kêu rả rích. A Thuận đến gần bên cửa, nơi Tông đế đang đứng. Dáng lưng uy phong tâng mắch chút thể lương như ông hoàng bóng đêm của hần khiến người ta cảm thấy bị uy hiếp, có thể bị nuốt chửng bất cứ lúc nào.

"Thánh thượng, đêm đã khuya, chẳng hay ngài muốn đến tẩm cung của ai ạ?"

Tông đế không trả lời, nhìn chăm chăm vào tấm khăn lụa trong tay, rồi bất giác đưa lên mũi. Không phải mùi thơm của các loại hoa như những cô gái khác, chỉ là mùi cơ thể nguyên thủy nhất. Mà có lẽ chẳng có hương thơm gì cả, do hần tự tượng tưởng thế thôi. "Ta muốn ngủ một mình. Lui ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quan Trường (8)

Điện Liêm Chính.

Cung điện dát vàng, ngói báu lộng lẫy, các vị quan viên đứng thẳng tắp, đạo mạo mà trang nghiêm. Cũng như mọi ngày, các đại thần văn võ lần lượt dâng tấu chương bẩm báo. Hôm nay có vẻ là một ngày yên bình, không có tin tốt nhưng cũng chẳng có tin dữ. Tông đế có vẻ thờ ơ trước đồng tấu chương cao ngất, thái độ đó khiến các vị đại thần nhẩn nha.

Thanh Nguyên biết đó chỉ là bề ngoài, là cái vỏ bọc được tạo ra để lừa người khác, Thực tế, đêm nào hần cũng thức đến rạng sáng để soi xét từng tấu chương một, từ những vụ án nhỏ nhất đến tình hình thuế má.

Nhiều đại thần phê phán Tông đế là hôn quân, nhưng nếu hần là hôn quân thực, thì sao Chung quốc có thể yên bình tồn tại suốt gần mười năm hần tại vị.

Hần chỉ đang ăn mừng chờ thời cơ.

Tông đế khẽ ngáp, tỏ vẻ mệt mỏi, nói

"Có chuyện gì thì bẩm tấu, không còn gì thì bãi triều."

Đương lúc A Thuận muốn hô bãi triều, mọi người chuẩn bị tư thế quỳ xuống cáo lui, thì một vị quan bước ra từ hàng ngũ, chấp tay thưa

"Bẩm thánh thượng, thần có việc muốn báo."

Đó là Hộ bộ thượng thư Trịnh Long.

Tông đế tỏ vẻ mất hứng, phát tay

"Nói."

"Bẩm thánh thượng, thần muốn tố cáo Binh bộ thượng thư Phạm Vinh cấu kết với sơn tặc chặn cướp quân lương (lương của binh lính),"

Lời vừa nói ra, cả điện sững sờ. Phạm Vinh khó tin nhìn Trịnh Long.

Tông đế ngồi thẳng người dậy, sắc mặt nghiêm trang nói

"Sự việc rất nghiêm trọng, khanh hãy nói rõ ra, không được có lời gian dối."

Ánh mắt hần lơ đãng liếc về phía Bình vương, đang ngồi trên Hồ kỷ (ghế khắc hình hổ) bên trái.

"Mùng hai tháng trước, chuyến xe bao gồm lương thảo, quân lương của triều đình được chuyển đến Lộc thành. Nhưng trên đường đi đã bị sơn tặc đánh cướp, gây nên thiệt hại không nhỏ, tổn thất hơn mười ngàn lượng bạc, quốc khố hao hụt nghiêm trọng. Vụ án này đang được Bộ hình điều tra, nhưng không có kết quả, dần đi vào ngõ cụt. Hai ngày trước, thần tình cờ cứu được một người, hóa ra hần là đồng đảng của lũ cướp nọ, do ăn chia không đồng đều, dẫn đến mâu thuẫn, cuối cùng bị đồng bọn sát hại. Cảm kích trước ơn cứu mạng của thần, hần đã khai ra hết mọi chuyện, đồng thời, còn đồng ý trở thành nhân chứng chỉ tội hung thủ thực sự của vụ án, chính là Phạm thượng thư."

"Trịnh Long, ăn có thể ăn bữa, cùng lắm là đau bụng, nhưng lời nói thì không thể nói bậy, sẽ dẫn đến rơi đầu đấy." Phạm Vinh gằn giọng cảnh cáo. Trịnh Long không hề e sợ, nói tiếp

"Không phải nói bậy, thần có chứng cứ hần hoi, xin thánh thượng xem qua." hần rút tờ giấy trong tay áo ra, hai tay dâng lên.

A Thuận đi xuống, nhận tờ giấy mỏng trắng tinh từ trong tay Trịnh Long, đặt vào khay vàng rồi kính cẩn dâng lên Tông đế.

Tông đế nhìn lướt qua tờ giấy, sắc mặt tột độ cực kỳ. Trịnh Long vẫn thao thao nói

"Đó chính là bản đồ lộ trình di chuyển của chuyến hàng đó, hơn nữa, trên đó còn có dấu mộc của Bộ Binh. Vì chuyến hàng này rất quan trọng, người duy nhất biết được lộ trình lần này, chỉ có thánh thượng và Phạm thượng thư, tuyệt không có người thứ ba. Dấu mộc của Bộ Binh, do Phạm thượng thư giữ, cộng thêm lời khai của đám sơn tặc, tất cả đã rõ ràng rành, mong thánh thượng xét xử công bằng."

Phạm Vinh vốn là võ tướng, nổi tiếng nòng nẩy, nhanh chóng nhào lên muốn đánh Trịnh Long, Tông đế tức giận ném mạnh tách trà đang uống dở, quát

"Phạm Vinh, ngừng tay ngay, giữa đại diện mà dám lộng hành, có biết là tội gì?"

Ý thức được hành động thất thổ của mình, Phạm Vinh lập tức quỳ xuống nhận tội. Hắn nói

"Thánh thượng, thần tuy chỉ là bậc vũ phu, không được đọc sách nhiều, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm ra hành vi làm giầu trên xương máu của binh lính, ăn chặn mồ hôi công sức của anh em như vậy. Xin thánh thượng minh giám. Tâm bản đồ đó khẳng định là giả, do kẻ có lòng dạ sâu bọ tiêu nhân rắp tâm hãm hại."

Tông đế không nói không rằng, cuộn tờ giấy thành một nắm, rồi ném xuống.

"Tự khanh xem rồi nói trăm biết là thực hay giả."

Phạm Vinh nhặt lên, vuốt tờ giấy ra, ánh mắt thần thờ bàng hoàng, nấp máy môi, nhưng lại không nói ra lời nào. Cuối cùng, hắn chỉ cúi đầu thật thấp, nói

"Thanh giả tự thanh, bạch giả tự bạch, đến lúc này thì thần không có gì để nói, chỉ có thể trách mình quá sơ sót, để bị kẻ xấu lợi dụng rồi ra nông nổi này."

Tông đế trầm ngâm, thờ dài tuyên

"Binh bộ Thượng thư Phạm Vinh cấu kết với sơn tặc, chặn cướp quân lương, tội không thể dung tha. Xử chém, mùa thu hành hình. Bộ hình toàn quyền xét xử."

Phạm Vinh ngẩng cao đầu, thần nhiên coi bỏ quan phục, quỳ xuống lạy ba cái, rồi bị dẫn đi.

Tiếng của gã thái giám sắc đến chói tai

"Bãi triều."

Ngự hoa viên.

Tông đế bí mật cho truyền Thanh Nguyên vào gặp, nhưng lại không nói lời nào. Cả hai lặng lẽ ngồi uống trà, trong khung cảnh bách hoa đua nở như vậy quả thực là bức tranh ấn tượng. Cuối cùng, Tông đế lên tiếng trước

"Ta muốn người rửa sạch tội oan cho Phạm Vinh"

Thanh Nguyên cười, cuối cùng cũng tới rồi.

"Thần....."

"Ta đã coi Long bào, người đã coi qua phục, không cần xưng thần tù gì cả." Tông đế nói.

Thanh Nguyên sững người lại, rồi quỳ xuống dập đầu, nói

"Xin thanh thượng tha tội, thần không thể xưng hô mạo phạm như vậy được"

Cô không muốn quá thân thiết với hắn, gần vua như gần cọp, đến quá gần sẽ bị ăn thịt lúc nào không hay.

Tông đế nhú mày, nhưng cũng không bắt tội

"Đứng lên đi. Trẫm không trách người."

Thanh Nguyên dập đầu tạ ơn rồi khoan thai đứng dậy, khẽ nghiêng đầu nói

"Nhân chứng vật chứng đều có đủ, lập luận cũng xác thực, hợp lý. Tất cả đều chứng minh Phạm thượng thư là hung thủ, thứ lỗi thần không có năng lực đối trắng thay đen." Thanh Nguyên nói.

Tông đế không đáp, khẽ thở dài, giọng nói xa xăm như đang kể một câu chuyện xưa, nói

"Trẫm còn nhớ rõ, mười hai năm trước, khi trẫm chưa lên ngôi, đã xảy ra một sự việc. Để cứu người phụ nữ bị tên chồng vũ phu đánh đập, một tên lính thuộc Binh Bộ đã đánh chết gã. Tuy chỉ là ngộ sát, nhưng giết người là giết người, hắn bị phạt mười năm tù. Phạm Vinh - lúc đó chỉ là một Tả thị lang nhỏ

noi, đã quỳ trước đại diện hai ngày liền để cầu tình cho người lính đó, cuối cùng chẳng những không cứu được người, mà còn khiến long nhan nổi giận, bị giáng chức, cắt bổng lộc. Nhưng chẳng những không hối hận, hắn còn tổ chức cướp ngục, cứu người. Phạm Vinh xuất thân nhà binh, đã nếm trải mùi năm gai nếm mật trong quân đội, nên hắn rất thấu hiểu nỗi khổ của những người lính tiền tuyến, nếu nói hắn bao che thuộc hạ gây họa, hà hiếp bá tánh thì trăm còn có thể tin. nhưng nếu nói hắn ăn chặn quân lương, thì không bao giờ trăm tin."

Tông đế vừa dứt lời, cô lập tức quỳ xuống, nói

"Thứ cho thần vô năng, nhưng..."

Chưa nói xong, đã nghe tiếng cười lạnh lùng của Tông đế

"Có vẻ như khanh rất thích quỳ thì phải? Vậy thì cứ quỳ cho thỏa đi."

Hắn từ trên cao nhìn xuống, như vị thần kiêu ngạo nhìn những con người nhỏ bé dưới chân, giọng nói sắc lạnh, bá đạo, nói

"Trẫm nghĩ khanh đang nhầm lẫn, trẫm đang ra lệnh chứ không phải nhờ vả."

Thanh Nguyên cùng người. Phải rồi, người trước mặt cô là thiên tử, nắm quyền sinh sát trong tay, muốn giết một người còn dễ hơn bóp chết một con kiến. Từ lúc nào cô lại quên mất. Cô vội vàng dập đầu, giọng nói gấp gáp đến mức líu lưỡi

"Xin thánh thượng bớt giận. Thánh thượng bớt giận. Thần sẽ cố gắng hết sức. Thần..."

Tông đế khẽ lắc đầu.

"Trẫm không cần cái gọi là cố gắng. Trẫm muốn khanh nhất định phải làm được. Hắn tử thì khanh cũng vong."

Da đầu cô run cả lên, cúi đầu xuống thật thấp

"Thần nhất định sẽ làm được."

Tông đế mỉm cười hài lòng, nói vu vơ

"Trà sen Mãn Thành đúng là tuyệt phẩm nhân gian. Ái khanh cũng ném thử đi."

Thanh Nguyên đứng dậy, đón tách trà từ A Thuận. Mùi trà đắng nghét thấm vào cổ họng.

Gió lại thổi. Chốn quan trường chưa bao giờ biết đến cái gì là sóng yên gió lặng.

Phạm Vinh là một trong số những thần tử sát cánh phò trợ Tông đế từ những ngày đầu đăng cơ.

Việc hắn tự ý cướp ngục cứu người lính kia khiến Sâm đế nổi trận lôi đình, khép hắn vào tội kháng chỉ bất tuân, phạt tù chung thân. (Lúc đó vẫn chưa có đạo luật tử hình)

Lúc đó, Phạm Vinh chỉ là một tên Tả thị lang nhỏ noi, tính cách bộc trực, nóng nảy, không nể mặt ai, được lòng người ít mà mất lòng người nhiều, sớm trở thành cái gai trong mắt của triều đình, chẳng ai buồn thay hắn cầu tình,

Cây cỏ thì chim bay, họ hàng người thân sợ liên lụy, tránh mặt còn không kịp nói chi đến chuyện "hoạn nạn có nhau".

Trong tình cảnh đó, quý nhân giúp hắn thoát nạn, lại là một người dung nước lã, tân sủng của Sâm đế - Lữ quý nhân - cũng là mẹ ruột của đương kim Tông đế.

Sâm đế vốn trung hậu, hiền từ, lại dễ mềm lòng, chỉ cần có người chịu thay hắn cầu tình thì thế nào cũng được miễn xá. Vốn chỉ là "Nhất cử chi lao" (việc nhỏ không đáng kể)

Nhưng trước cá mắt lòng người đậm bạc đó, thì ân tình của Lữ quý nhân chẳng khác gì ân cha mẹ tái sinh.

Sau khi ra tù, Phạm Vinh gây dựng sự nghiệp bằng bàn tay trắng, lập biết bao công lao hạng mã, đập, cuối cùng mới leo lên được chức Thượng thư.

Dân Hạo thành ai cũng nể phục Lữ quý nhân tâm địa bồ tát, giúp người không vụ lợi.

"Không vụ lợi? Thật ư?" Thanh Nguyên khẽ lặp lại rồi cười, đó là kiểu cười rất châm biếm lộ liễu.

Bùi Tuấn hỏi

"Cô không nghĩ vậy sao?"

Cô khẽ đáp

"Nghe này, trên đời chả ai cho không ai cái gì cả. Nhất là những người đã cuốn vào vòng xoáy quyền lực. Mỗi một hành động, cho dù là nhỏ nhất, của họ đều là cả sự toan tính lợi ích. Phạm Vinh là người có thực tài, tiền đồ sáng lạn, lại rất ngay thẳng, có on tất báo có thù phải trả. Người như hắn, nếu có mắc nợ ân tình, thì cho dù chết cũng phải trả cho hết. Chỉ vài lời cầu tình thù thì bên tai mà có được một con chó trung thành, quả là một vụ đầu tư có lợi. Từ một Lữ quý nhân nhỏ nhỏ trở thành một Lữ hậu quyền lực, e rằng có sự tương trợ không nhỏ của Phạm Vinh, phải không?."

Bùi Tuấn gật đầu

"Khi Nguyễn hậu bị phế truất, cần lập tân hậu, Phạm thượng thư là người đầu tiên tiến cử Lữ quý nhân."

Cả hai không nói gì nữa.

Những ngón tay của cô liên tục gõ vào tay ghế theo một nhịp điệu xác định. Đây là thói quen của cô mỗi khi đang suy nghĩ.

Mất Phạm Vinh, đồng nghĩa với việc mất quyền kiểm soát Binh bộ. Chẳng khác nào chặt đứt cánh tay trái của Tông đế. Phạm Vinh ngã ngựa sẽ là một tổn thất lớn với Tông đế.

Nếu không thì hắn Bình vương đã không bỏ ba công sức sắp đặt một cái bẫy hoàn mỹ như vậy.

Nhưng liệu đây có thực sự là cái bẫy?

Nếu là bẫy, thì quả thật quá hoàn hảo. Tất cả chứng cứ, nhân chứng, vật chứng đều quá xác thực, không thể nghi ngờ. Làm sao Bình vương biết được lộ trình của chuyển hảng cơ mật đó, làm sao hắn lại có được dấu mộc của Binh bộ.

Còn nếu Phạm Vinh quả thật là hung thủ, thì lại vô lý.

Leo lên cái chức thượng thư, ngồi yên tại vị suốt hơn chục năm lại còn khó hơn. Có thể an ổn ở vị trí này tất không phải người đơn giản. Cho dù hắn có tham ô thật, thì cũng không ngu ngốc đến nỗi để lại bao nhiêu manh mối bất lợi cho mình như vậy.

Tại sao hắn không trực tiếp thủ tiêu bằng cướp sau khi xong việc, sao phải giữ chúng lại để rồi trở thành hậu họa.

Một băng cướp mà để xảy ra tình trạng thanh trừng nhau vì ăn chia không đều thì chắc chắn chỉ là một lũ cướp tạp nham,

Binh bộ thượng thư muốn tiêu diệt một băng cướp nhỏ là chuyện dễ như trở lòng bàn tay.

Tại sao phải để dấu mộc của Binh bộ trên tám bản đồ lộ trình. Chỉ cần có tám bản đồ là được, việc gì phải đóng mộc? Chẳng khác nào vẽ rắn thêm chân, lạy ông con ở bụi này. Việc gì hắn phải làm thế?

Cô nhíu mày, khẽ xoa huyệt thái dương, rốt cuộc là tại sao?

Phủ Hình Bộ.

Dù là Binh bộ tả thị lang, có cả một biệt viện riêng trong này nhưng đây mới chỉ là lần thứ hai cô bước vào nơi này. Nhưng dù vậy, thượng thư Dương Vĩnh cũng chẳng thêm đề tâm. So với Trình Long và Phạm Vinh, hắn là người lép vế hơn hẳn. Phủ Binh bộ, Hộ bộ được nằm sát bên hoàng cung, phủ vừa to vừa đẹp. Phủ Công bộ, Lễ bộ thì kém hơn chút, nằm chệch sang hướng tây hoàng cung. Chỉ có phủ Hình bộ là nằm sau lưng điện Liêm Chính. Mỗi ngày thượng triều là phải đi một vòng lớn mới vào được đại điện.

Trước đây, dưới thời Sâm đế, thượng thư Trình Tuấn làm việc phân minh, rất được lòng vua, phủ Hình bộ tọa lạc đối diện điện Liêm Chính, uy thế hoành tráng không phủ nào sánh bằng.

Nhưng vào tay Dương Vĩnh, phủ Hình bộ lại trở thành cái gai của Tông đế. Thượng thư Dương Vĩnh lúc nào cũng sợ bóng sợ gió, giữ ý rất kỹ, không dám làm phật lòng ai, không màng thế sự. Năm nào cũng đề xảy ra án oan, có những vụ án tồn đọng cả năm trời cũng không được giải quyết, cũng có những vụ xử vô cùng qua loa, xử cho có lệ. Tông đế nhiều lần quở phạt Dương Vĩnh nhưng hắn vẫn chứng nào tật nấy, không hề thay đổi.

Có lần, một vị quả phụ hơn năm mươi tuổi, dắt díu con cháu từ Châu thành lên kinh thành, khởi kiện Hình bộ xử án oan, vu cho chồng bà ta tội đánh chết người.

Thực ra, vụ án này được xử ở Châu thành, xử xong mới gửi tấu sớ về kinh để Bộ Hình phê duyệt.

Chồng người phụ nữ nọ có xích mích với người hàng xóm, trong lúc lỡ tay đã đánh chết người đó. Tri phủ Châu thành đề nghị phạt ông ấy mười năm tù giam.

Nghe qua thì không có vấn đề gì, nhưng đọc kỹ bản án mới thấy, nạn nhân là một tay tiểu phu nặng đến chín mươi cân, khỏe như bò mộng, trong khi "hung thủ" thì như con ma ốm ốm, có bốn mươi cân, lại đang nhiễm phong hàn trong người. Nghe qua đã thấy vô lý, vậy mà Bộ Hình vẫn lơ là phê duyệt.

Tông đế phải đích thân phái người đi đến tận Châu thành điều tra, mới biết, hóa ra nạn nhân có bệnh tim, hôm đó không may bệnh tái phát. Lúc chết trên người bị bầm tím khắp nơi (đây là triệu chứng bệnh tim), nên tri phủ kết luận là bị đánh chết. Và người có hiềm khích với ông ta đương nhiên trở thành hung thủ.

Tông đế tức giận đến nổi trước mặt triều thần mắng to

"Trẫm tốn tiền nuôi đám phế vật các ngươi làm gì mà cả một vụ án nhỏ nhoi như vậy mà cũng xử sai. Các ngươi chỉ biết ăn bổng lộc triều đình rồi ngồi hưởng thụ cho qua ngày, Các ngươi cắt khỏi phủ ngay, phủ của các ngươi không xứng đáng hiện diện trước mặt trẫm, cắt khỏi đó ngay."

Và thế là, phủ Bộ hình từ vị trí đối diện đối thành vị trí sau lưng hoàng cung. Suốt một thời gian dài trở thành trò cười trong triều. Diễn hình của câu Lên voi xuống chó.

Thanh Nguyên bước vào gian chính, là gian phòng làm việc riêng của Dương Vĩnh. Hắn thoáng ngạc nhiên, hỏi

"Trần đại nhân đến có việc gì?"

Hỏi xong hắn chỉ muốn cắn vào lưỡi. Thanh Nguyên đáp

"Tôi vốn là người của Bộ hình mà."

Cô tự nhiên ngồi vào bàn làm việc của hắn, nói

"Hôm nay đến là có việc nhờ vả Dương thượng thư. Xin hỏi vụ án cướp quân lương đó có phải do đích thân thượng thư phụ trách, Tôi có vài điều muốn thỉnh giáo"

Dương Vĩnh cảnh giác nhìn cô, thăm dò

"Sao tự nhiên đại nhân lại có hứng thú với vụ án đó. Không lẽ có liên quan đến vụ sáng nay?."

Thanh Nguyên gật đầu.

Dương Vĩnh thở dài, chân thành khuyên

"Ta nhớ lần đầu gặp mặt, ta đã khuyên ngươi đừng can thiệp vào những tranh đấu trong triều rồi, cứ an nhàn làm người rảnh rỗi phú quý không tốt sao? Chẳng lẽ ngươi không hiểu đây là trận đấu dành cho hai con cọp, ruồi muỗi như chúng ta can thiệp vào kéo có ngày mất xác mà không hay,"

Cô trả lời

"Đúng vậy, thượng thư khuyên tôi nếu không có tham vọng thì nên tự cầu an, không nhúng tay vào triều đình. Còn nếu đã có dã tâm thì cứ xem lời ngài nói như gió thoảng bên tai. Và tôi đã để lời nói đó bay qua tai rồi."

Dương Vĩnh bắt lực tự hỏi

"Quyền lực thật sự hấp dẫn như vậy sao?"

Hắn nhìn thẳng vào cô, hỏi tiếp

"Nhưng việc anh tìm hiểu vụ án của Phạm thượng thư nếu để Bình vương biết được thì sẽ không để anh toàn mạng đâu. Anh không sợ chuyện này lộ ra ngoài sao?"

"Chỉ có tôi cùng thượng thư biết, ngài không nói thì sẽ không ai biết."

"Sao anh biết tôi sẽ không tiết lộ? Sao anh biết nhất định tôi sẽ cho anh xem."

Thanh Nguyên cười

"Chỉ bằng cái tính cầu an của ngài. Nếu ngài không cho tôi xem, nghĩa là không muốn giúp đỡ Phạm thượng thư, thì sẽ coi như đang phản bội Tông đế. Còn nếu tiết lộ cho Bình vương, vậy thì ngài nghiễm nhiên trở thành đồng minh của hắn, trở thành người phe hắn. Chẳng phải ngài luôn tránh né không muốn ngã về phe nào sao? Tôi gì phải đẩy chính mình vào chỗ khó xử."

Dương Vĩnh đứng dậy từ tốn đi ra khỏi phòng. Trước khi ra đến cửa, nói

"Ta có việc cần ra ngoài xử lý, phiền Tả thị lang giúp ta trông coi sổ sách trên bàn."

Đợi đến khi hắn đi rồi, cô lục lọi trên bàn sách của hắn. Đây rồi.

Vụ án xảy ra vào giờ Ngọ ngày hai tại trấn Thương, cách Hạo thành ba trăm dặm về phía Bắc.

Từ Hạo thành muốn chuyên chở quân hưởng đến Châu thành có ba con đường. Thứ nhất là đi về phía Tây, thẳng đến Châu thành. Con đường thứ hai là ở hướng Nam, vòng qua núi Lộc sơn. Con đường cuối cùng ở phía Bắc, ngang qua Biên thành, rồi từ đó tiến vào Châu thành. Trên đường đến Biên thành, chỉ có duy nhất một thị trấn, trấn Thương.

Ban đầu, người nhận lệnh hộ tống quân hưởng là Kỳ vương. Sau, Dung quốc công nhất mực phản đối, đòi tiến cử Bình vương.

Tranh chấp nhiều ngày không đạt kết quả, cuối cùng, Tông đế đành giao trọng trách cho Trần Bảo tiêu cực, một thế lực ngoài triều đình.

Hơn nữa, Tông đế còn đích thân chỉ định cục trưởng Tiêu Bảo cầm tiêu kỳ (tiêu kỳ là lá cờ tượng trưng cho tiêu cực, người cầm tiêu kỳ sẽ là người dẫn đầu chuyên vận chuyển)

Nghe đồn Tiêu Bảo từng là thủ lĩnh đội quân Chung Vệ, sau do quá chán nản trước thế cục tranh giành quyền lực của hoàng thất, bèn rửa tay gác kiếm sáng lập Trần Bảo tiêu cực. Những chuyện hàng do ông ta áp tiêu trước giờ chưa từng thất thủ. Đây có thể xem như là lần đầu tiên.

Trên bản báo cáo của Bộ Hình, viết.

"Giờ Dậu (5-7h chiều), Tiêu cực trưởng cho khoái mã (ngựa phi nước đại) phi về báo tin. Chính ngọ vừa đến trấn Thương, nghỉ ngơi tại quán trọ Từu Túy một đêm, hôm sau khởi hành sớm. Bệ hạ đã hạ lệnh cứ cách năm ngày phải gửi thư báo tin một lần, nhưng mười ngày sau đó vẫn không hề nhận được tin tức gì. Phái người đến Thương điều tra, phát hiện cả đoàn người và hơn hai mươi chiếc xa ngựa đã hoàn toàn biến mất. Trong quán trọ có dấu vết đánh nhau, bàn ghế bị chém gãy, trên tường có dấu máu, đao kiếm lẫn thức ăn rơi vãi trên sàn. Cả tiểu nhị, chuồng quầy lẫn những người khách khác đều mất dạng. Qua sự tra xét cho thấy, quán trọ này vốn bỏ hoang khá lâu, nhưng một tháng trước đột nhiên có một nhóm người cho sửa sang rồi thu mua lại với giá cao. Nhóm người này hành tung bí ẩn, không ai biết lai lịch. Hiện đang tiếp tục tra xét."

Thanh Nguyên nhú mày. Ngón tay vô thức gõ theo một điệu nhạc nào đó.

Những tên cướp Trịnh Long bắt được đã nhận tội nhưng nhất mực không khai ra nơi giấu số hàng đó, cũng như số phận của những người trong đoàn. Bọn chúng nhất mực khai rằng, Phạm Vinh đã đưa lộ trình cho chúng, đổi lại, sau khi phi vụ thành công, phải chia cho ông ta ba phần. Trong Tiền trang (ngân hàng thời cổ đại) của Phạm Vinh, quả nhiên vừa vặn có thêm ba vạn lượng. Tuy chưa tìm ra đoàn người, nhưng với những chứng cứ rành rành như vậy, Phạm Vinh muốn chối tội cũng khó. Thanh Nguyên mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình mà không biết bên ngoài, bóng nắng dần ngả về cuối trời. Một vài vệt nắng còn đọng lại trên bầu trời, đẹp như những vết mực được quét qua loa.

Điện Liêm Chính.

"Thánh thượng giá lâm. Bình vương giá lâm, Kỳ vương giá lâm"

Tiếng nói lạnh lạnh của viên thái giám vang lên, các quan đồng loạt quỳ xuống.

Tông đế xuất hiện từ trước đại điện, Kỳ vương, Bình vương đi sau. Cùng một điểm xuất phát, nhưng Tông đế thì đi thẳng lên ngai rồng, Kỳ vương rẽ trái, yên vị trên Hồ kỷ (ngai hổ), còn Bình vương thì rẽ phải, ngồi trên Lang kỷ (ngai sói)

"Bình thân." Tông đế nói.

Tất cả lại đồng loạt đứng dậy. Im phăng phắc.

Trịnh Long bước ra từ hàng ngũ, đồng dặc thưa

"Bẩm thánh thượng, thần có chuyện cần khai tấu."

"Chuẩn."

"Thần muốn thỉnh cầu bệ hạ xử tử Phạm Vinh."

Lại im phăng phắc.

Về mặt các quan ai nấy đều nặng nề căng thẳng. Tính cách cương trực của Phạm Vinh có thể khiến nhiều người ghét, nhưng cũng được nhiều người kính trọng. Môn đồ của ông ta đang lo lắng không biết làm sao cầu tình, thì bị dội cho gáo nước lạnh.

Lẽ Bộ thượng thư Trần Thảo tức giận nói

"Thượng thư đại nhân không biết luật lệ Chung quốc ta đã quy định tất cả các cuộc hành hình đều chỉ được tiến hành trong mùa thu sao? Bây giờ mới chỉ là mùa đông. Luật là do thánh thượng quy định, đại nhân là đang kháng lệnh sao?"

Tông đế lạnh lùng nhìn Trịnh Long, lặp lại

"Khanh là đang kháng lệnh sao?"

Trịnh Long không hề e sợ, trả lời

"Bẩm thánh thượng. Nước ta chỉ có hai mùa, nóng và lạnh, mùa Đông và mùa Hè. Cái gọi là mùa thu chỉ là khoảng thời gian giao mùa, giữa Đông và Hè. Tuy nhiên, năm nay mùa Đông kéo dài hơn mọi năm rất nhiều. Bây giờ là tháng mười hai, đáng lý đã sắp hết đông, nhưng chim chóc vẫn đang di cư trú đông, tuyết ở Thuận Sơn vẫn đóng thành lớp, e rằng mùa đông năm này sẽ kéo rất dài. Các vị thái phó trong Quốc tử giám (trường học cho hoàng tộc) nói rằng có thể năm nay sẽ không có mùa thu. Năm nay nạn đói mất mùa xảy ra khắp nơi, binh sĩ lao lực chiến đấu mà không có cái ăn, thế mà Phạm Vinh lại sống sung sướng nhưng lụa trên tiền mồ hôi xương máu của họ, tội ác tày trời, khiến lòng người phẫn nộ, trời đất khó dung, để ông ta sống thêm ngày nào, là nghịch thiên lý ngày đó. Khẩn thỉnh thánh thượng nhanh chóng xử tội, để ổn định lòng dân."

Vừa dứt lời, đã có hơn một nửa số quan lại trong triều cùng nhau quỳ xuống, đồng thanh hô

"Khẩn xin thánh thượng nhanh chóng xử tội Phạm Vinh."

Kỳ vương lạnh lùng nói

"To gan ! Các người là đang ép buộc thánh thượng sao? Đây là tội gì biết không?"

Bình vương bật lại

"Hoàng đế, phụ vương đã nói, muốn là một quân vương tốt, thì phải biết giữ lại người chống đối, bởi đó mới chính là trung thần. Nếu chỉ nghe lời muốn nghe, thì sẽ chỉ tạo ra những quyết định sai lầm. Phân nửa các vị quan trong triều đều đồng tình xử tội Phạm Vinh, chẳng lẽ đế muốn hoàng huynh xử phạt bọn họ hết sao. Đế muốn hoàng huynh trở thành một vị hôn quân sao?"

"Thì ra hoàng huynh nhớ kĩ những lời của phụ hoàng như vậy sao? Nhưng đó chẳng phải là lời khuyên dành cho thánh thượng sao? Đầu phải cho vương gia" Kỳ vương cãi.

Tông đế chống tay lên trán, không nói không rằng. Ánh mắt hần quét trên người Thanh Nguyên, mang rất nhiều hàm ý. Tuy chỉ giao nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ (hàng vạn lời nói). Cô biết hần muốn gì.

Bỗng nhiên, Lâm Hiệp bước ra khỏi hàng ngũ, chấp tay thưa

"Thánh thượng, dù sao thì quốc pháp vẫn là quốc pháp. Nếu chỉ vì một cái cơ nhỏ nhỏ mà thay đổi thì tất đại loạn. Làm sao làm gương cho dân chúng. Hơn nữa, vụ án này có nhiều nghi điểm, thần nghĩ nên tra xét cẩn thận"

Trịnh thái sư đứng kế không ngừng lay nhẹ gấu áo của hần, nhưng Lâm Hiệp vẫn phớt lờ, xem như không biết. Chỉ với một câu này thôi, Lâm Hiệp đã chính thức trở thành đồng minh của Tông đế. Đối với kẻ luôn giữ mình như hần thì đây quả là hành động khó hiểu.

Trần Thảo chớp lấy cơ hội đỡ lời

"Đúng đấy thánh thượng. Quốc pháp là quốc pháp không thể chi vì ý đồ cá nhân của ai đó mà thay đổi được."

Ngay lập tức, có gần một nửa quan còn lại trong triều quỳ xuống, nói

"Xin thánh thượng tam tư (suy nghĩ4 lại)"

Dung quốc công vội bước ra, nói

"Thánh thượng, dù sao từ bây giờ đến mùa thu cũng chỉ còn lại hơn mười ngày, xử sớm ngày nào thì xoa dịu được lòng dân ngày đó. Nếu năm nay mùa thu vẫn đến thì không có vấn đề gì, sớm hay muộn mười ngày thì hần cũng phải đền tội. Nhưng ngộ nhỡ đứng như Trịnh thượng thư tiền liệu, mùa đông xong sẽ đến hè, không có mùa thu, vậy thì chừng nà kẻ ác mới đền tội đây. Mùa hè cũng đồng thời là mùa mưa, là mùa Thủy thần ghé thăm nước ta (ý là mưa nhiều). Đối với Chung quốc ta, không gì quý hơn mưa. Dân ta luôn có quan niệm tránh sát sinh vào mùa mưa, sợ vậy bản ánh mắt Thủy thần, khiến Ngài nổi giận, không ban mưa cho nữa. Nếu không giết ngay bây giờ, thì đồng nghĩa sẽ để hần sống sót thêm một nănnữa. Phạm Vinh tại chức Thượng thư lâu ngày, thế lực của hần đã trở thành thâm căn cố đế, để càng lâu thì sẽ càng tạo cho hần thêm nhiều cơ hội đào tẩu, chạy tội. Rõ là Đem dài lắm mộng. Hơn nữa, Binh bộ không thể một ngày thiếu thượng thư, mà theo quốc pháp của ta, chỉ khi Thượng thư tạ thế (chết), hay cáo lão (nghỉ hưu), hoặc bị tù đầy vĩnh viễn, thì mới cho phép tiến cử một thượng thư khác. Phạm Vinh khôn thuộc trường hợp nào trong số đó cả. Nếu nhờ cả năm trời không thể xử chém Phạm Vinh, thì đồng nghĩa Binh bộ sẽ không có thượng thư, như "Rắn không đầu" (không có người lãnh đạo) suốt một năm trời. Xin thánh thượng ân chuẩn, lập tức xử trảm Phạm thượng thư. Lập tân thượng thư (thượng thư mới)"

Và dĩ nhiên, thượng thư mới này tất nhiên là người của Dung gia rồi.

Lâm Hiệp quay phắt lại nhìn Dunge quốc công, hần. Giọng nói của hần có chút khản trương lẫn tức giận. hần phản biện

"Nếu sớm hay muộn thêm mười ngày cũng phải đền tội thì việc gì phải sửa đổi quốc pháp. Việc năm nay không có mùa thu chỉ là phỏng đoán của Trịnh thượng thư. Không phải tiền liệu gì cả, Quốc công đừng nhầm lẫn. Và nếu năm nay không có mùa thu, thì cũng là ý trời, do trời có đức hiếu sinh hoặc giả do vụ án này có khuất tất ẩn tình gì đó. Luật tử hình vào mùa thu là do đích thân Thánh thượng chấp bút, là Quốc pháp. Chúng ta là thần tử, thì phải tuân theo. Nếu ngay cả những vị quan t phụ mẫu trong triều cũng không tuân theo Quốc pháp, thì sao dân chúng tuân theo? Luật pháp Chung quốc ta có đến một trăm linh chín đạo luật, nếu mỗi lần xảy ra chút biến thì phải thay đổi, thì liệu cái gọi là quốc pháp còn có giá trị răn đe không? Thế diện triều đình để ở đâu? Xin thánh thượng không nên nghe những lời xàm tấu, mà làm tổn hại quốc pháp"

Hắn quỳ sụp xuống sàn, chấp tay nói

"Xin thánh thượng suy xét cẩn thận"

Bình vương ngồi thẳng người dậy, sắc mặt trào phúng, nói

"Lạ thật đấy. Lâm đại nhân chẳng phải nổi tiếng là "Chỉ cần ánh trăng, không cần áo mào (Áo mào : trang phục dành cho quan lại đấy ạ.), không màng thế sự, không quản chuyện người, Tiên đế cho vời ba lần mới mời được vào triều sao? Sao lại sốt sắng lo lắng cho một tên tử tù như vậy? Miệng đời quả nhiên không đáng tin "

"Truy tri bắt lại, chiêu tri bắt xuất, xã tắc thần (Dịch : Vời không chịu đến, đuổi không chịu đi, ấy là bậc bề tôi trung thành của xã tắc). Lâm đại nhân quả xứng là "Xã tắc thần".Trần mỗ tôi bái phục."

Thanh Nguyên vừa gật gù tán thưởng, vừa bước ra khỏi hàng ngũ quan lại.

Công Bộ thượng thư Tào Liêm quát to

"To gan, chỉ là bậc Lam trang (áo xanh. Để mình nhắc lại, mặc quan phục xanh là quan ngũ phẩm, trắng là nhị phẩm, đen là tam phẩm, đỏ là nhất phẩm) ngũ phẩm nhỏ nhoi mà dám đứng trước đại diện cải lại vương gia thế ư?"

Cô không hề nao núng, bình tĩnh trả lời

"Thần chỉ là đang tỏ chút lòng tôn kính Thái úy thôi, đâu có xúc phạm vương gia. Vương gia đại nhân đại lượng, Tào thượng thư nói vậy, chắc l nào ám chỉ vương gia nhỏ nhen,đi so đo với một tên quan ngũ phẩm nhỏ nhoi sao? Và lại, tiên đế từng nói Đứng trước điện Liêm Chính, thì ai cũng là trung thần, ai cũng có quyền nói cả, cho dù chỉ là bậc quan ngũ phẩm nhỏ nhoi."

Lâm Hiệp không hề ngược nhìn cô, Bình vương im lặng, Tào Liêm muốn nói nhưng lại không biết phản bác thế nào, chỉ có Tông đế vỗ tay tán thưởng

"Hay cho câu Xã tắc thần. Đối rất hay. Đúng vậy, trong điện Liêm Chính thì ai cũng có thể nói. Vậy Trần đại nhân, khanh muốn nói gì?"

Dáng đứng nhỏ bé của cô như lọt tằm giữa những người đàn ông to lớn, nhưng khí thế thì không thua kém người nào cả.

"Thưa Thánh thượng, thần cho rằng, vụ án của Phạm thượng thư còn nhiều nghi vấn, xin thánh thượng cho phép Bình bộ điều tra lại,"

Dung quốc công cười khẩy

"Bằng cái gì? Vụ án này rất nghiêm trọng, chiếc áo xanh của đại nhân không đủ sức gánh nó đâu?"

"Chỉ bằng việc thần là Hình bộ Tà thị lang. Hình bộ là xem xét việc xử án, chỉ cần thần là người của Hình bộ, không cần biết chức vị cao thấp thế nào, thì đều có trách nhiệm điều tra những vụ án có khuất tất nghi điểm."

Trịnh Long to giọng nói

"Chứng cứ như vậy mà còn khuất tất nghi điểm, thì sao mới gọi là bằng chứng xác thực đây?"

Thanh Nguyên không nhìn hắn, ánh mắt cô chỉ tập trung trên người vị thiên tử cao cao tại thượng

"Thánh thượng. Xin hãy suy xét, cho dù bây giờ có giết Phạm Vinh thì cũng không thể lấy lại số quân hưởng đó. Nếu hắn là hung thủ thật sự, thì chỉ có mình hắn biết số tiền đó giấu ở đâu, giết hắn rồi thì manh mối duy nhất cũng bị mất. Còn nếu hắn bị oan, thì danh tiếng cả đời mất hết, còn phải mang tiếng xấu đời đời, thế lương thay một đời trung thần. Cũng như Lâm đại nhân đã nói, giết sớm hay muộn thì cũng phải đền tội, chi bằng hãy cứ để ông ta sống cho đến mùa thu, nếu đến lúc đó mà vẫn không điều tra được gì, hãy giết."

Tông đế nâng tách trà lên khóe miệng, khẽ nhấp nháp rồi lại đặt xuống, nói

"Có đến một nửa thần tử của trăm đời từ hình hắn ngay. Nếu trăm làm theo lời khanh, nghĩa là không tin tưởng những thần tử đang quỳ dưới kia. Khanh chỉ là một bậc quan ngũ phẩm, tuổi đời non trẻ háo thắng, Khanh có gì để chứng minh cho thần tử của trăm thấy khanh có năng lực điều tra ra sự thật. Khanh lấy gì để thuyết phục trăm, chỉ vì khanh mà làm phật lòng một nửa những thần tử này."

Thanh Nguyên nhìn thẳng vào cặp mắt hồ phách sâu như hồ thu của hắn.

Nhanh như chớp, cô bước đến bên một vị võ tướng ngũ phẩm khác, rút thanh kiếm đang treo trên hông người đó. Động tác quyết liệt đến nỗi anh ta không có chút phản ứng, chỉ có thể trở mặt nhìn cô.

Cô kẻ thanh kiếm lên tay, quét một đường, máu bắt đầu nhỏ ra. Quăng thanh kiếm đi, lấy tay quét máu, giờ tay lên làm động tác thề thốt, giọng nói mạnh mẽ thốt lên

"Con là Trần Thanh Nguyên, đưa con trung thành của Ngai, nay xin thề trước mặt Thủy thần, nhất định sẽ tìm ra chân tướng vụ án, tìm lại số quân hưởng

đó cho triều đình. Nếu không làm được, xin Thủy thần dùng dòng máu trên tay con, dòng máu đang chảy trên người con, làm thành nước ban phước cho dân chúng Chung quốc. Lời tề đã lập, quyết không hối hận."

Rồi trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, cô nhìn thẳng Tông đế, trả lời

"Thần giao mạng của mình và danh dự của Thủy thần, như vậy đã đủ thuyết phục thánh thượng chưa?"

Tông đế tỏ vẻ do dự.

Lập tức trong triều lại vang lên tiếng đập đầu hóa với những giọng nói đồng thanh

"Thánh thượng, xin hãy hành hình Phạm Vinh ngay lập tức."

Bình vương khẽ cười, trên mặt là vẻ tiếc nuối hết sức giả tạo, nói

"Có vẻ như mạng của Trần đại nhân không đủ thuyết phục họ."

"Chưa hết."

Lâm Hiệp ngẩng đầu, thoáng nhìn cô, rồi cời chiếc mũ trên đầu ra, đặt xuống đất, nhẹ nhàng như cời bỏ một gánh nặng, giọng nói kiên quyết,

"Cộng thêm chức quan trên đầu thần nữa. Vậy đã đủ chưa".

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Quan Trường (9)

Không khí lại bị đông cứng thêm lần nữa. Đến cả Thanh Nguyên cũng cảm thấy bất ngờ.

Trong triều hiện nay, chỉ có ba vị quan nhị phẩm, muốn leo lên cái ghế này tuyệt không phải đơn giản, vậy mà hần sẵn sàng từ bỏ chỉ vì một người dung.

Hứa Sơn lập tức quỳ xuống, giọng không giấu được sự khẩn trương, nói

"Lâm đại nhân chỉ là nhất thời hồ đồ, thần trí không minh mẫn, xin thánh thượng thứ tội."

Lâm Hiệp không đổi sắc mặt, đầu ngẩng cao, nói

"Thần hoàn toàn tỉnh táo."

Trong số ba vị quan nhị phẩm của triều đình, ngoại trừ Trịnh Hòa già cả không có thực quyền, cả Hứa Sơn và Lâm Hiệp đều là cái gai trong mắt Dung đáng. Dĩ nhiên DƯng quốc công sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Không để Hứa Sơn can thiệp thêm lời nào, Dung quốc công nói ngay

"Thần chấp nhận hoãn thời hạn hành hình Phạm Vinh."

Ánh mắt Tông đế lạnh thêm vài phần, khóe môi khoét sâu thêm, đầy vẻ châm biếm, quay qua Bình vương, hỏi

"Câu này, chẳng phải nên do Thiên tử, là trẫm nói sao, phải không nhị đệ?"

Bình vương vẫn mỉm cười hòa nhã, nhưng gân xanh trên tay đã nổi cả lên. Hiện nhiên hần hiểu, Tông đế đang cảnh báo hần. Hần cũng được xem như Nhân trung chi long (ý là người tài giỏi), không cần Tông đế nhắc nhở, hần cũng thấy được dã tâm của Dung đáng. sau khi có được giang sơn, quyền lực của Dung gia sẽ như mặt trời giữa trưa, hần sẽ chẳng khác gì một Thiên tử rồi gở, không có chút thực quyền. Nhưng đã có được thì tất có mất, muốn có quả ngọt thì phải trả giá.

Nghĩ vậy, hần nhẹ giọng trách cứ

"Quốc công quá lỗ mãng, còn không mau xin thánh thượng thứ lỗi."

Dung An không hề tỏ ra lúng túng, ngược lại, còn rất thông dong đáp

"Thần quá nóng vội, thánh thượng thứ lỗi."

Tông đế hoàn toàn phớt lờ. Hấn nói

"Trần Khanh gia, huyết thệ (thẻ bằng máu) với Thủy thần là một trong những lời thề tối cao nhất, người đã lập ra lời thề mà không thực hiện được, sẽ bị Thủy thần trừng phạt, vạn kiếp bất phục."

nói xong, hấn khẽ nhấc tay lên, A Thuận hiểu ý, cầm một chiếc khay có đặt sẵn một lá thư dâng lên cho Tông đế. Tông đế giờ lá thư lên, trên đó viết "Thư Từ Quan.", dưới góc thư là tên người gửi "Lại Bộ thượng thư - Phan Chí."

"Trẫm mới nhận được lá thư kẹp trong đồng tấu chương. Phan thượng thư tuổi già sức yếu, phục vụ triều đình hơn hai mươi năm nay, cũng đã đến lúc được nghỉ ngơi, vui thú điền viên với con cháu. Binh bộ không thể một ngày thiếu thượng thư, thì Lại bộ cũng thế."

Dừng một chút, lại nói tiếp

"Trần Khanh gia dám dùng cả Huyết thệ để thuyết phục trẫm minh oan cho một người lạ, thật quả là nhân cách cao cả, rất đáng phục, rất xứng đáng là hiền thần của trẫm. Nay trước mặt triều thần, trẫm tuyên bố, nếu Trần Thanh Nguyên có thể tìm ra chuyển quân hướng đó, minh oan cho Phạm thượng thư, trẫm sẽ bỏ nhiệm Khanh thành Tân thượng thư của Lại Bộ. Ngược lại, nếu không làm được, thì có nghĩa là dám thề điều trước Thủy thần, lừa gạt triều thần đồng liêu, cô phụ sự mong đợi của Thiên tử, tội đáng chết muôn phần, xử tội tử, hành hình chung với Phạm Vinh."

Bỏ lại triều thần đang bàng hoàng đứng như trời trồng, hấn phất tay tuyên bố

"Bãi triều"

Giọng nói lãnh lút chói tai của A Thuận vang lên theo. Âm thanh kéo dài cao vút đến chói cả tai.

"Bãi triềuuuu."

Tông đế vừa rời triều, triều thần cũng nhanh chóng tản ra. Có người thương hại nhìn cô, có người vui sướng khi người mắc nạn, cũng có người lạnh nhạt phớt lờ.

Dung An đi lướt ngang qua, hấn dùng một giọng nói cực nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe, nói

"Muốn làm người tốt trong triều không phải dễ, ngáng đường người khác thì càng đáng chết, hy vọng rằng đại nhân không phải nhân được bài học này trên đường đến địa phủ."

Trần Thảo thoáng nhìn cô, muốn tiến đến, hấn ngẩng lên nhìn cô rồi lại cúi gầm mặt, do dự trong thoáng chốc, cuối cùng quay mặt bỏ đi. Con người thì ai cũng ích kỷ, trong hoàn cảnh có thể giúp đỡ, thì ai chả muốn làm người tốt. Nhưng nếu đã động chạm đến quyền lợi bản thân thì đành bỏ đi.

Nghe kể, trước đây Trần Thảo và Phạm Vinh là bạn đồng môn, thân như anh em,

Đối với một kẻ luôn lo trước lo sau như hấn, có thể đứng ra chống đối Dung An, cầu tình thay bạn như vậy cũng đã xem như là một chút ăm ắp giữa biển người bạc bẽo.

Tuy vậy, đôi lúc cũng có những trường hợp ngoại lệ.

Thanh Nguyên đứng dậy, bước đến bên Lâm Hiệp. Lúc này hấn đang thông dong phải vạt áo dính bụi. Cô gác tay lên vai hấn, ngả ngón nói

"Đúng là trong họa có phúc nhĩ. Năm ấy, Phạm thượng thư chỉ vì muốn cứu người lính trẻ kia mà bị phán tội chung thân, thì nay, con trai của người phụ nữ nợ lại vì ông ấy mà chấp nhận đánh cược tiền đồ của mình. Ở hiền gặp lành, hình như tôi đã bắt đầu tin vào điều đó rồi."

Lâm Hiệp quay sang nhìn cô, khẽ gạt bàn tay đang gác trên vai ra, không thừa nhận cũng không phản bác. Trong ánh mắt không có chút bối rối khi bị người vạch trần, ngược lại còn bình thản cất giọng

"Chúng ta đang cùng ngồi trên một con thuyền. Thay vì nói những điều vô nghĩa như vậy, sao không tìm cách xem làm thế nào để thuyền không chìm"

Vọng lại phía sau một câu nói và bóng dáng phiêu dật trong nắng chiều, cô bước thẳng ra cửa.

"Ngày mai, giờ Hợi trước cổng thành."

Từ điện Liêm Chính bước ra, bóng lưng cô vẫn cứng cỏi và thẳng tắp. Như không gì có thể đánh sụp. Cách đó không xa là một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn, trước xe ngựa là hai người đàn ông, có vẻ như họ đã đợi rất lâu.

Thanh Nguyên bám vào tay Bùi Tuấn tèo lên xe ngựa. Vừa ngồi vào xe, cả người cô như nhũn ra, khẽ day huyết thái dương, mệt mỏi hỏi

"Đã nhận được thư của Huỳnh tam gia chưa?"

Bùi Tuấn gật đầu.

"Tốt. Tôi muốn đến Trân Bảo tiêu cục."

Lương Quan khuyên nhủ

"Vừa bài triều xong, cô không cần nghỉ ngơi một chút sao?"

"Tôi muốn đến Trân Bảo tiêu cục." cô lặp lại.

Bùi Tuấn nói vọng ra với phu xe

"Đến Trân Bảo tiêu cục"

Trân Bảo tiêu cục là một trong những tiêu cục lớn nhất năm nước, Hầu hết tiêu sư đều là những cao thủ giang hồ đã gác kiếm rửa tay, kinh nghiệm đầy mình. Dù giá phải trả cho mỗi chuyến tiêu lên đến hàng ngàn lượng, nhưng tiêu cục vẫn ăn nên làm ra.

Tiêu cục tràn đầy chính khí, từng là nỗi sợ của lũ tặc tử, nay lại trở nên hoang tàn thê lương. Cửa chính đóng im lìm, ngay cả đôi mắt của hai con sư tử đá ngoài cổng cũng nhuộm màu buồn bã.

Lương Quan bước đến gõ cửa. Phải mất một lúc sau, mới có một gương mặt già nua lấp ló sau cửa.

"Chúng tôi có chuyện cần cầu kiến gia chủ."

Ông lão nhìn ba người với vẻ dè dặt nghi hoặc. Nhưng rồi ông ta vẫn mở cửa mời họ vào. Bước đi của ông ta rất nhanh, không hề có vẻ già nua, mệt mỏi như vẻ ngoài. Trên đường đến nhà chính, chỉ lưu thừa vài người đàn ông, còn lại đều là nô tỳ và gia nhân.

Đến gần nhà chính, ông lão ra hiệu cho họ dừng lại rồi đi vào phòng. Một lúc sau, có tiếng từ phòng vọng ra

"Mời các vị vào."

Cả ba bước vào phòng. Ngồi trên chiếc ghế chủ nhân là một người phụ nữ trung niên, gương mặt hòa ái nhưng chan chứa nét mệt mỏi.

Thanh Nguyên mỉm cười, chấp tay cúi người, nói

"Chắc hẳn đây là Tiêu phu nhân. Quả là có khí khái của bậc nữ lưu."

Tiêu phu nhân phát tay

"Lời dư thừa thì không cần nói nhiều. Ta là người giang hồ, không quen cách nói chuyện vòng vo kiểu cách, hoa hòe hoa sói của lũ thư sinh các người. Ngươi là đến đòi nợ gì? Tiền bạc hay ân oán?"

"Nếu phu nhân đã nói vậy thì Thanh Nguyên tôi nói thẳng. Chẳng là tôi muốn nhờ quý cục chuyển một chuyến hàng đến Phong thành."

Tiêu phu nhân nhíu mày khó hiểu, nói

"Tiêu cục chúng tôi đã đến lúc mặc, các lão tiêu sư đều đã mất tích trong chuyến hàng trước, chỉ còn một vài tiêu sư trẻ không có kinh nghiệm. Chuyến này đã đồn khắp giang hồ, há còn ai dám đưa hàng cho chúng tôi áp tải. E rằng mục đích của ngươi không đơn giản như vậy? Bên ngoài có biết bao tiêu cục, sao lại chọn ngay cái tiêu cục hết thời như bọn ta, làm gì có miếng mồi ngon trước mắt mèo như vậy"

Thanh Nguyên đáp

"Phu nhân, trên đời này không ai cho không biếu không ai cái gì, đã làm việc thì phải có mục đích. Bà đang cần tiền để xoay sở chống đỡ cái tiêu cục này, tôi cũng có lợi ích riêng, hai bên hợp tác cùng có lợi, việc gì phải để tâm nhiều như vậy. Tiêu cục này đã đến lúc mặt rồi, còn thứ gì đáng giá trị để lợi dụng sao?"

Tiêu phu nhân không phản bác được lời nào, trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, mới dè dặt hỏi

"Vậy người muốn chúng ta áp tải cái gì?"

"Con gái bà, Tiêu Dung, Tiêu tiểu thư."

"Cái gì?" Tiêu phu nhân tròn mắt,

Thanh Nguyên tự tin đáp

"Phu nhân không nghe nhầm, là Tiêu Dung, Tiêu tiểu thư. Nhà họ Tiêu và gia tộc họ Huỳnh ở Phong thành vốn có hôn ước từ lâu, Huỳnh tam gia Huỳnh Tân (có ai còn nhớ anh này là ai ko?) vừa xem bức họa của Tiêu tiểu thư đã mang lòng mến mộ, nhất kiến chung tình, muốn nhanh chóng thực hiện hôn

ước, lấy giai nhân về cửa. Nhưng vì đường đến Phong thành xa xôi hiểm trở, nên đã gửi thư ngõ lời, nhờ tôi tìm người bảo vệ tiểu thư đến Phong thành an toàn. Thiết nghĩ, tiêu cục an toàn nhất, tiêu sư tận tâm nhất, không nơi nào khác ngoài chính gia quyến của Tiêu gia, nên mới mạo muội nhờ vả. Đây là thư Huỳnh gia gửi cho tôi, phu nhân xem qua"

Ông lão đón lá thư từ tay cô đưa đến trước mắt Tiêu phu nhân. Đó là một lá thư cầu hôn kèm theo các món sính lễ, có dấu mộc của chủ nhân Huỳnh gia, Huỳnh Tân. Tiêu phu nhân nghiền ngẫm lá thư rất lâu, sau mới nói

"Nhưng lão gia vừa xảy ra chuyện không hay, lúc này mà tổ chức hôn lễ thì e là không hợp lễ nghi"

"Chính vì vậy nên mới phải nhanh chóng gả tiểu thư đi. Phu nhân nghĩ xem, tiêu cục ta có biết bao nhiêu là kẻ thù, Tiêu lão gia gặp chuyện quả là dịp tốt để họ báo thù. Một ngày còn lưu lại Hạo thành là nguy hiểm thêm một ngày. Huỳnh gia là một thế lực lớn, tiểu thư đã làm dâu nhà đó thì tuyệt không ai dám đụng đến một cọng lông chân nào. Tiêu tiểu thư năm nay đã đã mười chín, có cậu trai lớn dựng vợ gả lớn lấy chồng, gả đi là chuyện sớm muộn thôi. Huỳnh tam gia cũng là một bậc quân tử biết thương hương tiếc ngọc, đã gả cho ngài ấy đâu có ủy khuất tiểu thư. Hơn nữa, sính lễ của Huỳnh gia nhiều đến mức nào, phu nhân cũng thấy rồi đấy, chẳng những đủ chi trả nợ nần mà còn có đủ sức vực dậy Trần Bảo tiêu cục. Phu nhân tự xưng là người giang hồ, người trong giang hồ thì cần gì câu nệ những tiểu tiết, lễ nghi tầm thường của thế gian. Đừng nói chưa tìm được thi thể, chưa chắc Tiêu lão gia đã tạ thế. Mà cho dù Tiêu lão gia có ở dưới suối vàng, thấy ái nữ của mình thành gia lập thất, sống sung sướng thoải mái thì cũng yên tâm nhắm mắt. Hôn sự này, quả là trăm lợi không một hại"

Tiêu phu nhân im lặng một lúc lâu, mỉm cười chua chát nói

"Bản cư tại thị vô nhân văn, Phú tại sơn lâm hữu khách tầm (Nghèo khổ sống nơi đô thị không ai tìm. Giàu có dù sống nơi rừng núi cũng có người tìm tới). Xem như ta đã lãnh giáo được câu đó. Không ngờ Thái San San ta mà cũng có ngày túng quẫn đến nỗi phải bán cả con gái."

"Lên voi xuống chó là chuyện bình thường ở đời. Vả lại, trong cái họa chưa chắc không có phúc. Mà còn có thể là phúc lớn"

Bà ngừng đầu nhìn Thanh Nguyên, không hơi sức đâu để ý ngụ ý trong lời nói của đối phương, hồ hững hồ

"Lúc nào xuất phát được."

Ngày mai giờ Hợi trước cổng thành."

Giờ Hợi-trước cổng thành

Lâm Hiệp cười trên một con ngựa lớn, tà áo đen phấp phới trên lưng ngựa tỏa ra vẻ phiêu lãng động lòng người. Bên cạnh hắn là hai gia nô, cả hai đều cười trên hai con ngựa nhỏ, một cô hầu nhỏ tuổi, gương mặt non nớt và một người đàn ông trung niên to lớn.

Người đàn ông nghiêng người sang nói khẽ

"Thiếu gia, liệu tên đó có đáng tin không? Hắn có dám chắc sẽ minh oan được cho Phạm thượng thư không? Nô tài sợ hắn chỉ khoác lác cho sướng miệng thôi."

Lâm Hiệp đáp

"Nếu chuyến đi này thật sự thất bại, thì cùng lắm ta chỉ mất chức quan thôi, đã làm hết sức mình rồi, cũng không hổ thẹn với mẹ. Nhưng hắn thì khác, hắn đặt cược tính mạng của mình vào ván bạc này. So với hắn thì tiền cược của ta còn ít chán, E rằng hắn còn sốt sáng, tích cực hơn ta nữa kia."

Cô hầu nhìn sang đoàn xe bên cạnh. gương mặt nhăn nhó. Thanh Nguyên nửa nằm nửa ngồi trên xe ngựa, một tay dùng quạt sách kinh tự quạt, một bên ngồi ăn nho, miệng không ngừng than nóng, lưỡi cũng thè cả ra, đáng điệu hết sức vô lại, sốt sáng, lo lắng ở chỗ nào.

Lương Quan thấp giọng thông báo

"Họ đến rồi."

Thanh Nguyên đưa mắt dõi theo đoàn người. Có khoảng mười người trong đoàn, gương mặt ai nấy đều non choẹt, pha lẫn nhiều phần lo lắng và háo hức. Cả đoàn người chỉ có duy nhất một chiếc xe ngựa đỏ, tất nhiên đấy là "món hàng" họ cần vận chuyển.

Người cầm tiêu kỳ lần này chính là ông lão đã mở cửa cho cô, cũng chính là tâm phúc trung thành của Tiêu cục trưởng, tên là Võ Thiện.

Cả ba đoàn người ai nấy đều mang vẻ mặt căng thẳng lo lắng, trong xe ngựa phảng phất tiếng khóc thút thít càng thêm thê lương hơn.

Thanh Nguyên hài lòng nhìn đoán người

"Nếu đã đủ người thì lên đường thôi."

Ông lão quản gia hỏi

"Thế chẳng hay ngài muốn đi theo tuyến đường nào. Đi thẳng về hướng Tây vượt qua núi Cổ Tùng, hay băng qua rừng Nguyên Thủy, hay....."

Không đợi ông ta nói tiếp Thanh Nguyên đã vội cắt lời

"Đi về hướng Đông Nam, ngang qua Biên thành, rồi mới đến Phong thành."

Vừa nghe đến Biên thành, sắc mặt các tiêu sư càng ảm đạm hơn, tiếng khóc trong xe rống lên thất thanh. Ông quản gia lựa lời nói

"Hướng đó rất nguy hiểm, e là....."

Thanh Nguyên cười phớt lờ, nhưng lời nói không hề mang theo chút thiện ý, nói

"Hình như Tiêu cục trưởng đã có quy định là để khách nhân tự sắp xếp tuyến đường cho mình, mặc kệ là khó đi bao nhiêu, có bao nhiêu sơn tặc thổ phỉ đều không màng. Cũng nhờ vậy mà tiêu cục của các vị mới danh chấn giang hồ. Không lẽ tiêu cục trưởng không có ở đây thì có thể là loạn theo ý mình sao?"

Vừa dứt lời, đã thấy gương mặt họ Võ đánh lại ngay, nhếch mép cười

"Nếu khách nhân đã cố tình làm khó thì bốn cục cũng sẵn sàng tiếp. Khởi hành về hướng Đông Nam!"

Thanh Nguyên không nói gì nữa, chui thẳng vào xe ngựa. Bắt đầu cuộc hành trình khó nhọc bằng những đợt gió mang theo cát bụi quất thẳng vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Quan Trường (10)

Đoàn người chăm chăm đi về hướng Đông Nam. Võ Thiện cười ngửa đến gần xe Thanh Nguyên, gõ vào xe hai cái rồi nói

"Trước mắt có một ngôi miếu hoang, chúng ta vào đó nghỉ ngơi được không?"

Giọng nói uể oải của cô truyền qua lớp màn xe.

"Có thể nghỉ ngơi, nhưng khí trời đẹp như vậy, việc gì phải vào miếu chứ, cứ nghỉ ngơi tại chỗ thôi."

Võ Thiện ngược mắt nhìn cái nắng chan chan giữ Chính Ngọ như đang thiêu đốt vạn vật, rồi lại quay sang đám tiêu sư ai nấy mồ hôi nhễ nhãi, nói

"Tôi thấy hôm nay trời nắng to, nghỉ ngơi ngoài trời dễ bị say nắng, tốt nhất là nên vào miếu, dù sao cũng có chỗ che mưa, che nắng. Hơn nữa, nương dưới Phật môn biết đâu sẽ được Phật hộ, tránh những rủi ro."

Thanh Nguyên vén màn xe lên, giọng nói cau có mất kiên nhẫn, nói

"Ta không tin thần phật mà quý gì cả, ta mới là chủ, các người chỉ là người làm công thôi, ta nói ở đây thì ở đây, chớ lời thôi."

Một tiêu sư trung niên tức giận quát

"Người chỉ là tên ranh con hí mũi chưa sạch, ý vào cái gì mà dám to tiếng với phó cục trưởng. Lúc chúng ta tung hoành giang hồ thì người vẫn còn ngậm ty mẹ kìa."

Thanh Nguyên hất mặt lên, giọng điệu kiêu ngạo đáp trả

"Chỉ bằng việc chi phí cả chuyến đi này là do ta trả. Ngay cả tiền công, tiền ăn uống, tiền quán rượu của các người đều do ta trả. Như vậy đã đủ chưa?"

"Người...."

Võ Thiện tung một cú đấm vào mặt gã tiêu sư, quát

"Đủ rồi Lặc Sỹ, còn gì là kỷ luật tiêu cục chứ."

Lặc Sỹ trở mặt nhìn hấn, tất cả những người trong tiêu cục đều sững sờ.

Võ Thiện quay sang nhìn họ, quát tiếp

"Còn các người nữa, chỉ có nửa canh giờ để nghỉ ngơi thôi, còn không mau chuẩn bị lương khô đồ đạc."

Trong chuyến tiêu này, đa số là các tiêu sư trẻ, còn non kinh nghiệm, vừa nghe vậy, ai nấy vội vàng tháo yên, xuống ngựa. Động tác lúng túng, vụng về không chịu được.

Lục Sỹ nghiêng răng nghiêng lợi nghiêng lợi nhìn cô, rồi bùng mặt bỏ đi. Là "nghiến răng" thực sự vì hình như hắn bị trợn hàm rồi.

Võ Thiện hồ hững xoay người bỏ đi, để lại một câu

"Các người cũng nhanh chóng chuẩn bị đi."

Thanh Nguyên khép màn xe lại. Lương Quan khiếp sợ nói

"Cũng may cú đâm đó không phải dành cho cô. Ngay cả một tên tiêu sư to con như vậy mà còn bị trợn hàm, nếu đánh trúng cô thì.....Nhưng mà, tuy tôi không phải tiêu sư nhưng vẫn biết, trong một chuyến tiêu, thì tình đoàn kết giữa các các tiêu sư là quan trọng nhất. Tại sao phải vì một tranh cãi nhỏ mà ra tay nặng nề, gây mất tình nghĩa như vậy"

Bùi Tuấn thay cô trả lời

"Hắn muốn đánh cho cô ấy xem mà. Không nặng chút thì sao cảnh cáo chúng ta được."

Xong, lại quay sang hỏi tiếp

"Nhưng việc gì phải cố tình gây sự chuốc lá phiền phức"

Thanh Nguyên lại mở màn xe, chăm chăm nhìn ra ngoài, nhập thần đến nỗi dường như không nghe thấy câu hỏi của hắn. Lương Quan tò mò nhìn ra ngoài xe. Bên ngoài chỉ có vài người dân hiếu kỳ tụ tập lại hỏi han, những người buôn bán đang chèo kéo, mời gọi, một số tiểu phu nông dân cũng đang ngồi đấy nghỉ trưa, bắt chuyện với các tiêu sư. Khung cảnh huyên náo rộn ràng.

Đám tiêu sư quá quen với cảnh này, hầu như chuyến tiêu nào cũng gặp phải, nên chỉ phớt lờ đám người, ai hỏi gì cũng không trả lời, bắt chuyện thì làm thinh. Nguyên tắc đầu tiên của tiêu sư là phải biết giữ bí mật về chuyến tiêu.

Thanh Nguyên nhếch một bên mép, ánh mắt sáng lên, lăm lăm

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Cô mở cửa xe ra, nhảy xuống, rồi đi đến chỗ đám tiêu sư đang ngồi nghỉ, nhìn quanh một lúc rồi hỏi

"Tiểu thư của các người đâu rồi?."

Một tiêu sư ngáp ngừng trả lời

"Cô ấy....."

Chưa nói hết thì đã nghe tiếng thét chói tai

"Đây là cái gì vậy? Ngươi dám cho ta ăn thứ này sao?" rồi một chiếc bánh bao thịt thơm phức bị ném ra ngoài.

Thanh Nguyên cau mặt lại, đi đến xe ngựa của cô ta rồi hùng hổ xông vào xe, kéo tay Tiêu Dung, thô bạo lôi ra ngoài.

Võ Thiện định lao ra ngăn cản, Lương Quan, Bùi Tuấn nhanh chóng xông ra, mỗi người giữ một bên tay hắn lại.

Trong lúc cô gái còn đang lảo đảo, Thanh Nguyên giật mạng che mặt của cô ta, vung tay tát một cái thật mạnh. Năm ngón tay in hằn lên gương mặt trắng nõn, những giọt nước mắt rơi xuống như hạt ngọc, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi. Thanh Nguyên quát.

"Khóc lóc cái gì? Khóc đủ chưa? Cô đang trên đường gả về nhà chồng đi chứ không phải đến âm tào địa phủ. Chúng ta là đi bảo tiêu chứ không phải đi đưa tang. Thà bảo hộ một con heo nái còn tốt hơn cô. Ít ra người ta cho gì thì nó ăn đấy. Các anh em tiêu sư đi đường cực khổ cả ngày, mà chỉ được ăn có một cái bánh bao cứng ngắt. Cô có thịt ăn mà lại còn ném đi như thế. Đúng là không biết tốt xấu."

Lục Sỹ tức điên lên, ném chiếc bánh bao đang ăn xuống, rút đao ra, quát

"Tiểu thư ta là lá ngọc cành vàng, sao ngươi dám mạo phạm người như vậy."

Trong gang hồ, một khi đã rút kiếm thì có nghĩa là đã không còn gì để thương lượng, chỉ có cách dùng máu để giải quyết. Còn trong giới bảo tiêu, rút kiếm trong chuyến tiêu, nghĩa là "Làm phản."

Võ Thiện xanh mặt quát

"Lục Sỹ bỏ kiếm xuống. Ta là người cầm Tiêu kỳ, phải nghe lời ta, bỏ kiếm xuống"

Nhưng một tiêu sư đã rút kiếm thì Tiêu kỳ không còn ý nghĩa gì nữa. Hấn nói

"Vô đại ca, hấn có thể đánh em, có thể sỉ nhục em, có thể bắt các anh em đầu trần phơi nắng, có thể kiêu ngạo, có thể gây sự, em nhịn được hết. Nhưng tuyệt đối không được đụng đến một cọng lông của tiểu thư. Đánh tiểu thư, khác nào vả vào mặt Tiêu cục trưởng"

Các tiêu sư khác cũng nháo nhào cả lên. Đa số họ đều là người trẻ tuổi, dễ bị kích động.

Có người rút kiếm theo, có người do dự.

Một cậu tiêu sư trẻ khác đứng lên

"Đứng, hấn là cái thá gì mà dám...."

Chưa nói xong, đã ngã khụy xuống.

Ngay dưới gối hấn có một con dao nhỏ cắm vào, trên thân dao có khắc chữ "Lâm".

Tiếp đó, người đàn ông trung niên bên người Lâm Hiệp cũng rút kiếm ra, chém một nhát vào tay Lục Sỹ. Hấn "ối" một tiếng rồi buông thanh đao ra. Động tác nhanh gọn đến nỗi không ai kịp nhìn thấy đường kiếm.

Đám tiêu sư còn lại thấy có máu đổ thì càng hăng say, hơn mười người cùng rút đao ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, người đàn ông trung niên vung tay chém vào ngực cậu tiêu sư đứng gần đó nhất. Máu tuôn ra như suối.

Đám người im phăng phắc. Võ Thiện nôn nóng xông ra, hấn quát

"Đã có máu rơi rồi. Các người không buông thì đừng trách ta không khách khí."

Lương Quan gồng mình giữa hấn lại, Bùi Tuấn nhỏ nhẹ khuyên.

"Vô tiêu sư đừng manh động, nghe tôi nói này. Nghe tôi nói. Vết thương đó ngoài mặt rất nặng, nhưng chưa chạm đến phần hiểm, không tổn thương gân cốt, cùng lắm chỉ mất ít máu thôi. Người trẻ tuổi nông nổi, không biết đến hậu quả, không biết tiếc mạng, phải răn đe như vậy thì mới biết sợ. Nếu anh xông ra bây giờ, thì họ sẽ có chỗ dựa, thì sẽ càng lớn mật hơn. Vậy thì càng khó kiếm chế họ lại. Thà để một người đổ máu còn hơn máu chảy thành sông."

Quả nhiên, ai nấy đều sợ mất mặt, khí thế hùng hục ban đầu yếu ớt dần, bắt đầu có người buông kiếm xuống.

Người đàn ông trung niên rút khăn tay trắng ra, lau máu trên kiếm. Vết máu đỏ tương phản nổi bật trên màu khăn trắng, nổi bật đến rợn người. Giọng nói lạnh lùng như quỷ tu la vang lên

"Còn ai muốn làm loạn không? Còn ai muốn dùng kiếm nói chuyện không?"

Lại im phăng phắc.

Thanh Nguyên thông dong tiến về phía trước, nhìn một lượt quanh đám tiêu sư, nói

"Hình như các người đã quên mất rồi. Ngày hôm qua thì còn là tiểu thư canh vàng lá ngọc của các người, nhưng ngày hôm nay, cô ta chỉ còn là "món hàng" mà các người cần chuyển đến Phong thành, ta mới là chủ nhân của "món hàng" này. Muốn đối xử với nó ra sao là tùy ta. Còn cô."

Cô chỉ vào mặt Tiêu Dung, nói tiếp

"Nếu cô ngoan ngoan biết điều, thì ta sẽ cho ăn ngon mặc tốt, còn nếu như hôm nay, thì ta sẽ cho đi bộ như những tiêu sư khác. Huỳnh gia là thích nhan sắc này nên mới bỏ tiền "mua" cô về, không biết sau một tháng phơi nắng nhịn đói, nhan sắc sẽ tàn tạ đến mức nào? Không biết lúc đó hấn sẽ cho cô làm vợ chính hay vợ lẽ, hay tì thiếp đây. Thôi thì ta nói thẳng luôn, hay nha hoàn thông phòng (Bạn nào đọc ngôn tình thì hiểu cái chức này rồi ha) tì tiện không chút danh phận đây?"

Tiêu DUNG lắp bắp.

"Hấn...hấn dám sao? Có bao nhiêu người ngưỡng mộ ta, muốn cầu hôn ta. Hấn đối xử với ta như vậy. họ sẽ không tha cho hấn, Cha ta sẽ...."

Thanh Nguyên ngồi xổm xuống, nâng cằm cô nàng lên, nói

"Cô quên mất rồi sao? Cha cô chết rồi. Những gã đàn ông đó yêu thương cô vì cha cô là Tiêu cục trưởng nổi danh giang hồ thôi, ông ta chết rồi, thì cô chả là cái thá gì cả. Hiểu chưa? Làm thông phòng cho Huỳnh gia là vị trí nhiều người muốn vươn đến mà không được đây"

Những đợt gió mang theo cát quét vào mặt Tiêu Dung, hong khô làn nước mắt. Lặng như tờ. Thanh Nguyên phui tay áo đứng dậy, đi về chiếc xe ngựa của mình, Võ Thiện nhìn cô chăm chăm, trên cánh tay hấn là những vết đỏ vết tím chằng chịt. Hấn là Bùi Tuấn và Lương Quan phải mất nhiều công sức

lắm mới giữ được hân. Ánh mắt sắc như dao của hân chiếu thẳng vào cô, giọng nói sắc mùi dọa dẫm

"Làm người thì phải biết điều, cũng là tự chữa cho bản thân một con đường."

Thanh Nguyên phớt lờ hân đi thẳng vào xe ngựa. Thấy vậy, Bùi Tuấn, Lương Quan cũng buông tay Võ Thiện, ôm quyền xin lỗi rồi đi theo cô.

Vừa yên vị, cả hai người đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô. Còn cô thì tập trung nhìn ra bên ngoài. Bùi Tuấn đến gần cửa sổ, vén màn xe lên.

Hân nghe thấy tiếng khóc nặng nề của Tiêu tiểu thư, nhìn thấy cú đâm như trời giáng của Võ Thiện dành cho Lục Sỹ, nét mặt ám ức của các tiêu sư.

Còn Thanh Nguyên chỉ thấy những người nông dân, thương buôn ban nãy còn bu đông như kiến, nay đã tản ra tự bao giờ.

Đoàn người lại tiếp tục đi.

Bên ngoài xe vang lên tiếng gõ cộc cộc, Thanh Nguyên vén màn xe lên, là Lâm Hiệp Hân cười sát vào thân xe, nghiêng người hỏi nhỏ

"Người có tính khiêu khích gây sự như vậy, là để cho ai xem?"

Thanh Nguyên khẽ cười, không trả lời, Lâm Hiệp cũng cười đáp lại rồi đóng màn xe.

Đi suốt nhiều canh giờ liền, đối với các tiêu sư là chuyện thường ngày ở huyện, nhưng với người thường thì quả là cực hình. Ngay cả trang nam tử như Lương Quan cũng thấy kiệt sức. Hân mệt mỏi dựa vào thân xe. Bỗng nhận ra sau lưng không phải vành ghế cứng ngắt nữa, bèn thò tay ấy vật sau lưng mình ra, đó là một chiếc gối đệm vải. Loại gối này vải nhét đầy vải thô, vải hào một cái bán đầy phố chợ. Hân mỉm cười nhìn cô, sau lưng cô cũng là một chiếc gối tương tự, chợt thấy lòng nhũn ra.

Dưới tiết trời oi nồng, chiếc gối nhét toàn vải về tiền bốc mùi khó chịu. Thanh Nguyên bực bội lắm bầm

"Thế mà tay bán hàng dám bảo là vải tốt, lấy của ta những sáu hào, đúng là lũ cân điều nói thách."

Bùi Tuấn dờ khóc dờ cười, sáu hào còn không đủ mua một chiếc ban bao, rõ ràng ép giá người ta mà dám bảo người khác nói thách.

Thanh Nguyên vén rèm xe nhìn trời, nhẩm tính toán một lúc rồi gọi Võ Thiện lại, thò đầu ra khỏi xe, hỏi

"Nếu tôi nhớ không lầm thì phía trước có một ngôi làng thì phải"

Hân nghĩ cô sợ không thể vượt qua thị trấn đó trước trời tối, bèn nói.

"Có một thị trấn nhỏ, nếu chúng ta đi nhanh thì có thể đến thành Giao trước khi mặt trời lặn, không cần phải nghỉ chân tại thị trấn đó".

"Tôi mệt rồi, muốn nghỉ chân tại đó." cô ưỡ oải đáp

"Nhưng đến Giao thành rồi cũng có thể nghỉ ngơi."

"Tôi mới là chủ ở đây."

"Nhưng ta mới là người cầm tiêu kì." Võ Thiện cứng cỏi đáp

"Nhưng tương lai của tiểu thư các người lại phụ thuộc vào ta."

Câu nói khiến Võ Thiện im bật. Hân cảm tức nhìn cô nhưng lại không sao đáp trả được. Sau khi đến Phong thành, tiểu thư đã không còn là người của Tiêu gia, họ không cách nào bảo vệ cô, chỉ trông chờ vào Thanh Nguyên. Vì vậy, dù cô có quá quắt cỡ nào, hân cũng nhịn.

Hân xoay ngựa lại, hét to

"Tạm thời nghỉ chân tại trấn Ngũ Hồ."

Đến cả Bùi Tuấn cũng chẳng hiểu cô định làm gì. Ai nấy ngán ngẫm nhìn nhau, nào có lịch trình thất thường như vậy, nghỉ nửa canh giờ, đi hai canh giờ, lại nghỉ nữa.

"Hân ta tưởng là đang đi nghỉ mát sao? Sao có thể tùy tiện như vậy?" một tiêu sư bất bình

"Đúng vậy, nói đi là đi, nghỉ là nghỉ, thật quá quắt."

"Đúng đấy."

Võ Thiện vừa định lên tiếng thì đã nghe tiếng cô phát ra từ trong xe

"Nếu không thích các người có thể đi về, nhưng ta tuyệt không trả một hào một cắc nào. Dù sao có hay không có các người cũng như nhau"

Câu nói càng khiến họ phẫn nộ hơn, một tiêu sư quát lớn

"Trường ta thêm những đồng bạc thối của nguoi sao? Chẳng qua ta chỉ muốn đi theo bảo vệ tiểu thư."

Giọng nói khiêu khích từ trong xe đáp trả

"Vậy nguoi về đi, ta không giữ."

"Tốt, để nguoi gặp son tặc thì biết mùi." nói xong hần quay ngựa bỏ đi. Võ Thiện thúc ngựa chạy lên muốn giữ người lại, nhưng lại nghe tiếng cảnh cáo của cô

"Ta không giữ những kẻ không có lòng, đường đường là người cầm tiêu kì mà phải đuổi theo một tiêu sư nhỏ. bỏ bê cả đoàn thì còn thể thống gì, còn gì là ki cương tiêu cục"

Vài người nghe vậy thì cũng tức giận bỏ đi, chẳng mấy chốc cả đoàn hơn mười người nay chỉ còn sáu người. Võ Thiện suy nghĩ một chút rồi quyết định để mặc họ, hần biết Thanh Nguyên nói đúng, đuổi theo gọi họ về thì bọn chúng sẽ càng đắc ý cho là thiếu chúng thì không được.

Đi thêm năm dặm nữa, trước mặt họ là tám biển rất to, đề

"Trần Ngũ Hồ."

Trần Ngũ Hồ là một trấn nhỏ, chỉ khoảng hơn mười hộ dân quây quần bên nhau, đều là dân tị nạn, nghèo khổ từ các thành trì lớn tụ tập lại. Là một "xóm ngụ cư" điển hình. (Xóm ngụ cư là một địa danh trong truyện ngắn "Vợ nhặt" của Kim Lân. Là một thôn xóm nghèo khổ.)

Vừa bước vào trấn đã thấy không khí đìu hiu, buồn chán. Dân chúng ai nấy mặt mũi cau có khắc khổ. Trên đường cái hầu hết là đàn ông, nhà cửa đóng kín mít. Phố phường không hề có chút náo nhiệt, không có tiếng hét chói tai của các bà bán hàng, không có tiếng cười nói huyên náo.

Một tiêu sư mặt mũi trẻ măng hỏi

"Sao lại yên tĩnh thế này? Phố xá gì mà không có lấy một người phụ nữ."

"Đúng là ma mới mà. Cậu tưởng ở đâu phụ nữ cũng được thoải mái chường mặt ra phố như ở Hạo thành ta sao? Dân thành này đa số là người Chân Lư, bộ tộc này có một phong tục, phụ nữ chỉ được ra khỏi nhà vào ngày thành thân, ngày có tang sự hay những dịp lễ nghi đặc biệt. Nếu tự tiện ra khỏi nhà thì sẽ bị xem là lăng lơ đấy." tiêu sư lớn tuổi nhất đoàn nói.

Nghe vậy, mọi người không thắc mắc nữa, ai nấy đều mệt mỏi nên chỉ lo nhanh chóng tìm khách điểm.

Lâm Hiệp sắc mặt nghiêm trọng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bùi Tuấn cũng dáo dác dòm ngó rồi bước nhanh đến bên Thanh Nguyên. Hần nghiêng người, hạ thấp giọng nói đến mức chỉ hai người đủ nghe, nhưng chưa kịp lên tiếng thì cô đã giơ tay lên ngăn lại.

"Ở đây không tiện nói chuyện."

Cô bước nhanh lên phía trước, bỏ lại Bùi Tuấn đang ngơ ngác ở phía sau.

Đi thêm một đoạn, đã thấy một khách điểm nhỏ. khách điểm vắng hoe không có lấy một bóng khách, nên dù nhỏ nhưng vẫn đủ chỗ cho cả đoàn người.

Tiểu nhị nhanh nhẹn dắt ngựa vào chuồng. Lúc đầu con ngựa dờ dưng, giãy liên tục không cho hần đến gần. Hần cũng không hoảng hốt, mà còn tiến gần hơn, dùng tay phải của liên tục sờ thân ngựa, rồi lại dùng khăn khẻ lau vùng quanh mắt ngựa. Con ngựa hừ hừ hai tiếng rồi cũng ngoan ngoãn phục tùng, dụi mặt vào tay hần.

Lâm Hiệp nghi ngờ nhìn tay tiểu nhị, giọng không bộc lộ tí cảm xúc, nói

"Con ngựa này của ta vốn là ngựa nòi phương Bắc, hơi hiếu chiến. Ngoài ta ra thì cũng chỉ có một số ít quan chức ngựa thuần phục được nó. Tiểu nhị chỉ vài cái vuốt mà nó đã ngoan ngoãn phục tùng, đây quả thực làm ta mở rộng tầm nhìn rồi."

Tiểu nhị gạt mình nhìn hần, rồi gượng cười rồi vội dắt ngựa vào chuồng.

Võ Thiện chia phòng cho từng người, ai nấy nhận phòng xong liền nhanh chóng tản ra.

Vừa bước vào phòng, Lương Quan nhanh chóng đóng kín các cửa lại, xác định chắc chắn không ai nghe lén, bèn nói một hơi

"Trước đây tôi từng làm trong quan phủ, tri huyện là một người mê ngựa nên cũng có chút hiểu biết. Giống ngựa "Truy Sát" đó đâu chỉ là "hơi hiếu chiến" mà cực kì hiếu chiến dữ dằn. Có người không biết tính nó, vừa sờ đến đuôi ngựa đã bị nó đá văng, há dễ có chuyện thuần phục nó. Tri huyện phải bỏ cả

núi tiền mời quan chẵn ngựa từ kinh thành về mới trị được nó. Một tên tiểu nhị nhỏ nhoi sao thuận phục được giống ngựa hung tợn đó. Huống chi, động tác của hắn còn rất thuần thực như đã từng tiếp xúc nhiều lần. Một con chiến mã này có giá gần năm trăm lượng, ở nơi khi ho cò gáy, "chó ăn đá gà ăn sỏi"

làm gì có cơ hội gặp được giống ngựa quý này. Chắc chắn có chuyện mờ ám, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi."

Lương Quan vừa nói xong thì Bùi Tuấn đã nhảy vào

"Chưa hết. ..." không vồn vã như Lương Quân, nhưng giọng của hắn cũng không áp chế được sự lo lắng

"Người Chân Lư đúng là có tục lệ cấm phụ nữ ra khỏi nhà. Nhưng sau trận chiến nổi loạn đòi tự trị với triều đình nhiều năm trước, đàn ông trong bộ tộc bị tàn sát gần hết, tất cả mọi việc lớn nhỏ đều do các quả phụ tự mình gánh vác, thì phong tục này đã bị bãi bỏ. Thậm chí tộc trưởng của họ cũng là một người phụ nữ. Cũng chỉ còn một bộ phận người già, tư tưởng bảo thủ là còn tuân theo phong tục này. Một thị trấn nghèo như Ngũ Hồ, kiếm sống còn không đủ thì hơi đâu tuân theo những phong tục lằng nhằng đó. Vậy mà trên đường cái không có lấy bóng phụ nữ. Hơn nữa tôi quan sát thấy, những người trong trấn đều thận thê trắng kiện, làn da ngăm nâu, tóc dày mày rậm. Mà đặc điểm của người Chân Lư là vóc dáng nhỏ bé, lông tóc thưa thớt. Rõ ràng, những người chúng ta thấy trên đường hơi sáng không phải dân chúng nơi này. E là chúng ta đã bị mai phục"

Lương Quan há hốc mồm, sắc mặt trắng bệch. Nhưng Thanh Nguyên thì tỏ ra rất thoải mái, cô uể oải đưa vào ghế, cầm chén trà lên toan uống, nhưng lại bất chợt khựng lại. Cô buông tách trà xuống, ngồi thẳng lưng, nói

"Nhờ vị khách này chuyển lời đến Lâm Hiệp đại nhân giúp tôi, trước khi qua khỏi ngày hôm nay xin tuyệt đối án binh bất động, đừng để lộ ra sơ hở gì. "Án binh bất động" ở đây nghĩa là thôi cái trò nghe lén này đi, nếu không sẽ bút dây động rừng, làm hỏng mọi chuyện đấy. Những gì cần nghe đã nghe xong, mời ngài dời gót ngọc cho, Trần mồ còn phải nghỉ ngơi."

Lương Quan và Bùi Tuấn mắt to mắt nhỏ nhìn nhau. Lương Quan là con nhà võ nên phản ứng linh hoạt hơn, nhanh như chớp, hắn phi thân lao ra ngoài cửa sổ, rồi leo lên nóc nhà. Lúc này hắn đã kiểm tra kỹ càng, ngoài cửa sổ và cửa chính không có người, vậy thì chỉ còn trên nóc nhà thôi. Nhưng dù nhanh nhẹn đến mấy, hắn cũng chỉ bắt kịp cái bóng đang chạy như bay của kẻ nghe lén. Kẻ đó nhảy xuống đất rồi quẹo sang hành lang bên phải và mất hút ở góc hành lang. Mà hành lang bên đó, chỉ có một phòng duy nhất, phòng của Lâm Hiệp.

Lương Quan chùn bước, chần chừ một lúc rồi quay về phòng. Vừa và phòng đã nghe Thanh Nguyên hỏi

"Có đúng là Lâm Hiệp không?"

Lương Quan gật đầu xác nhận. Bùi Tuấn ngạc nhiên.

"Chẳng phải cô đã biết chắc là Lâm Hiệp sao?"

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất ngây thơ hỏi lại

"Ai bảo tôi biết? Đừng có mà thần thánh hóa tôi như thế, tên đó mặt méo miệng xéch thế nào tôi còn chả rõ thì sao biết hắn là người của ai?"

"Vậy sao cô lại....."

Thanh Nguyên xua tay

"Đoán thôi. Chẳng qua là tôi tình cờ nhìn thấy bóng người đó in mặt nước trà, ới hay có người đang nghe lén. Không biết là người của ai nên mới nói thách như vậy. Nếu không trúng thì thôi. Nhưng nếu quả thực là người của Lâm Hiệp, hắn sẽ tưởng đã để lộ thân phận, không cần thiết che giấu nữa, không cần liêu mạng chạy trốn, nhờ vậy mà lộ ra sơ hở, Lương Quan sẽ bắt kịp."

Cô ngừng lại một chút, khẽ cười rồi nói tiếp

"Nói không chừng, bên đó sẽ tưởng rằng ta là một đại cao thủ, công phu thâm sâu, thâm tàng khó lường nữa kìa."

Lương Quan trầm nghĩ "Dầu sôi lửa bỏng như vậy mà còn có tâm tạng đùa giỡn, không phải thâm sâu bất lộ thì là gì." Nhìn qua sắc mặt Bùi Tuấn, hắn là hắn cũng nghĩ giống vậy.

"Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Thanh Nguyên ngừng cười, nghiêm túc nhìn hai người. Cô nói

"Án binh bất động"

"Cộc cộc.", tiếng gõ cửa rất đột ngột thường đặt trong tình cảnh này càng làm dậy nên sự căng thẳng của những người trong phòng, Võ Thiện lăm lăm tiến vào phòng. Tuy rất cố gắng tỏ ra trấn tĩnh nhưng bờ trán đầm đìa mồ hôi của hắn như đang dự báo trước một tin xấu. Và quả đúng như vậy.

"Chúng ta đã bị bao vây." hắn nói.

Bùi Tuấn và Lương Quan sắc mặt nghiêm trọng nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên đứng dậy, dáng đứng rất thẳng, không hề có chút hoảng loạn, thậm chí trên khóe môi còn thoáng ẩn nụ cười đắc thắng khó hiểu.

Cô đi ra khỏi phòng, lướt qua Võ Thiện, ung dung bước xuống đại sảnh.

Ở phía sau, Bùi Tuấn hỏi nhỏ

"Vô tiêu sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Võ Thiện lo lắng đáp

"Cả khách điểm này đều là đạo tặc, không, có lẽ là cả cái thị trấn này."

Dưới đại sảnh.

Cả đại sảnh im phăng phắc, trong cái im lặng này thoảng thoảng mùi máu tanh, như một ngòi nổ.

Mười tiêu sư trẻ đứng sát sạt bên nhau, kín đến nỗi không một khe hở, dường như chỉ có vậy mới khiến họ vững lòng hơn. Ai nấy mặt mày căng thẳng, tay lăm le thanh kiếm đã tuốt vỏ. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung nhìn thẳng về phía trước.

P phía trước, đối mặt với họ, có hơn ba mươi người đàn ông to cao, bặm trợn. Những người này đều toát lên vẻ sởi dòi, bất cần, chỉ cần nhìn sơ cũng biết là những tay lão làng. SO với đám tiêu sư trẻ măng lần đầu đi áp tiêu này thì quả đúng là một trời một vực. Cả đám người đều đứng, chỉ duy một người đàn ông ngồi uống rượu. Người đó có một vết sẹo rất dài từ sống mũi xuống tận gò má. Ánh mắt xéch lên như điều hầu chuẩn bị sẵn mỗi càng tỏ thêm vẻ dữ tợn. Hẳn nhiên đây là tên thủ lĩnh. Phía sau ông ta là một người đàn ông nhỏ thó cầm cây cờ trắng, trên đó chỉ đọc một chữ "Thắng." Chính là Thắng giáo đường, một trong những băng đạo tặc tảo tợn nhất Chung quốc.

Ngay một góc trong quán là chủ tớ Lâm Hiệp. Hắn hơi mỉm cười khi nhìn Thanh Nguyên, tựa như muốn hỏi, "Đây là điều ngươi đang đợi sao?"

Võ Thiện đi lên phía trước, ôm quyền chào đám tặc tử, rồi cúi đầu xuống thật thấp, nói

"Đã ngưỡng mộ danh tiếng Hồ giáo chủ của "Thắng giáo đường" từ lâu, nay mới được hạnh ngộ. Đúng là vinh hạnh của vãn bối. Chẳng hay....."

Hồ Thắng thản nhiên ngoáy lỗ tai, nói

"Đứng khua môi múa mép nhiều lời làm gì. Nếu biết danh Thắng giáo đường thì cũng biết hôm nay chúng ta đến để làm gì. Quy tắc cũ, Mạng và háng, chỉ được một thôi, Một canh giờ. Chọn đi. "

Võ Thiện trầm mặt lại, hơi mất kiên nhẫn nhưng giọng nói vẫn đầy vẻ cung kính.

"Hồ giáo chủ, giang hồ có quy tắc của giang hồ, nhìn không thấy, sờ không cảm giác nhưng vẫn tồn tại. Đường do các ông mở, cây do các ông trồng nên mỗi năm tiêu cục chúng tôi đều cống biết bao nhiêu là phí mở đường. Chúng ta đều là những bang phái lớn, không đặc tội nhau bao giờ, nước sông không phạm nước giếng. Vậy mà bây giờ các ông quay ra chặn cướp chúng tôi là sao? Đạo nghĩa, quy tắc vứt đi đâu hết rồi. Chẳng ngại nói thẳng, lần này chúng tôi không hộ tống quốc bảo gì hết, chỉ tiền tiêu thư đến Phong thành chuẩn bị hôn lễ thôi, cùng lắm chỉ có vài rương nữ trang. Dẫm đạp lên đạo nghĩa chỉ vì vài trăm lượng là hành vi của lũ trộm vặt. Sao Hồ giáo chủ cái thể lại tự đánh đồng mình với chúng "

Hồ Thắng không hề khó xử trước lời buộc tội của Võ Thiện, cười khẩy đáp

"Ta chỉ là kẻ vũ phu, mồm mép đương nhiên không lợi hại bằng người được mệnh danh là Gia Cát Lượng của Tiêu Bảo tiêu cục rồi. Nhưng các người nhớ cho kỹ, tháng Chạp hàng năm tiêu cục các người đều phải nạp cho ta phí mở đường. Bây giờ đã qua tháng ba rồi mà vẫn chưa giao ra, mấy nghìn anh em của ta lấy gì bỏ bụng đây. Làm sao trách ta không có đạo nghĩa được. Đúng không các anh em?"

"Đúng.. đúng" cả khách điểm vang vọng tiếng hô hưởng ứng của lũ sơn tặc.

Võ Thiện không nản lòng, vẫn cố thuyết phục.

"Nhưng tình hình tiêu cục chúng tôi bây giờ e rằng tất cả bằng hữu giang hồ đều biết? Sao giáo chủ nữ Bò đá vào giếng lúc này?"

Võ Thiện vừa dứt lời, Hồ Thắng bèn nói

"Ta biết ngươi đang cố kéo dài thời gian để tìm viện trợ."

Võ Thiện mặt mày tái mét.

"Nhưng ta cho ngươi biết, kẻ báo tin đã bị bắt lại rồi, tốt nhất ngươi nên thành thật ngoan ngoãn chịu trói đi."

Ngay lập tức, một cậu tiêu sư trẻ măng bị trói cả tay lẫn chân bị áp giải vào. Mặt mũi cậu ta sùng vù, hẳn là đã bị đánh không ít.

Võ Thiện đành thỏa hiệp

"Nếu Hồ giáo chủ đã có hứng thú với số nữ trang hồi môn đó, vậy hãy mang hết đi. Xem như phí mở đường trong năm nay của chúng tôi."

"Người tưởng rằng ta kéo bao nhiêu anh em bao vây chỗ này chỉ vì vài trăm lượng con con thôi ư?"

"Ý của giáo chủ là...?" Võ Thiện khẩn trương hỏi,

Hồ Thắng khẽ nghiêng người hỏi một tay lâu la, chính là tay tiểu nhị hồi sáng đón tiếp họ.

"Người thấy Tiêu tiểu thư cùng con trai ta có xứng đôi không?"

Tay tiểu nhị gật đầu nịnh nọt

"Tiêu tiểu thư cùng đại thiếu gia nhà ta quả là Tiên đồng hiệp lữ."

Hồ Thắng hài lòng cười lớn

"Tốt. Vậy thì ta đến cướp dâu cho con trai ta."

Nghe đến đây, chợt vang lên tiếng khóc nức nở của Tiêu Dung.

Lực Sĩ phần nộ quát lớn

"Tiêu thư nhà ta mà phải lấy thằng con trai bị đần độn nhà ông à?"

Giang hồ ai cũng biết con trai cả của Hồ Thắng bị đần độn từ nhỏ, và cũng không ai không biết hấn ghét nhất là nghe người ta chê con mình đần độn.

"Các người nghĩ là còn có quyền quyết định sao? Hoặc là tự nguyện giao người, hoặc là..."

Hắn dùng chân đá mạnh vào lưng cậu tiêu sư đang bị trời gô, ánh mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn sắc lạnh, quát lớn

"Vừa phải mất mạng vừa giao người. Hừ?"

Cậu tiêu sư trẻ đau đến nổi chảy cả nước mắt. Võ Thiện do dự. Sự do dự này đổi lại thêm một cú đá vào đầu.

"Chẳng lẽ muốn ta đại khai sát giới."

"Tạ Đình." một tiêu sư nhào lên phía trước, những câu tiêu sư khác nhanh chóng giữ hắn lại. Hắn nhìn Võ Thiện nài nỉ

"Võ tiêu sư, Tạ Đình không chịu nổi nữa đâu."

Thoáng chốc tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Võ tiêu sư. Võ Thiện đau đớn nhìn cậu trai trẻ đang nằm vật dưới sàn.

Hồ Thắng nổi danh giang hồ với "Thiết ảnh cước.", cú đá vừa mạnh vừa nhanh, đau đến tận tâm can, chỉ cần chịu đủ ba cú thì coi như cầm chắc cái chết.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, chợt vang lên giọng nói bốn cột

"Hồ giáo chủ cứ đá thêm cú đi."

Tất cả mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về một phía. Thanh Nguyên héch mui lên, kiêu ngạo thách thức

"Nếu đã muốn động thủ thì làm đi. Dù sao chúng tôi cũng sẽ không giao Tiêu tiểu thư ra."

Võ Thiện chấp tay thưa với Hồ Thắng

"Tiêu tử miệng còn hôi sữa lần đầu ra giang hồ đụng phải khí thế như mãnh hổ của giáo chủ nên sợ qua ăn nói lung tung, Hồ giáo chủ không nên để bụng."

"Võ tiêu sư, ngài đừng quên đây là "tài sản" của tôi, có giao ra không cũng không đến lượt các người quyết định." Thanh Nguyên trầm giọng nói, giọng nói khàn khàn mang theo sự bá đạo đáng sợ.

"Người..." Võ Thiện chưa kịp nói hết câu thì Lực Sĩ đã nhào lên tung một cú đấm thật mạnh vào mặt Thanh Nguyên. Cú đấm nhanh và bất ngờ, Bùi Tuấn, Lương Quan chỉ còn biết trơ mắt nhìn cô nã nhào xuống đất.

Lâm Hiệp hồ hững nhìn, tay cầm tách trà trước mũi, khẽ lắc đầu. Động tác tựa như đang thưởng thức một chén trà ngon. Chỉ có người thị nữ thân cận anh ta mới hiểu rõ hàm ý của động tác này, bèn dùng khẩu hình miệng nói với tay kiếm khách đứng cạnh "A Vinh, Chủ nhân bảo không được mạnh

động". A Vinh tuốt cây kiếm vào vỏ, đứng thẳng người, tựa như người vừa kích động rút kiếm ra muốn ngăn cản cú đâm của Lục Sỹ không phải là hấn.

Thanh Nguyên chật vật đứng thẳng dậy, khẽ phủi vạt áo.. Khóe môi cô sưng tấy, một nửa khuôn mặt đã hiện lên vết bầm đen nhìn rất đáng sợ. Lục Sỹ chỉ vào mặt cô, nói

"Tên khốn nhà ngươi, ý và vài ba đồng bạc thôi là muốn đề đầu cười cổ, xem mạng sống của chúng gta không bằng cò cây. Ta nói ngươi biết, mạng của người còn không bằng một móng tay ghét bản của chúng ta."

Cô chậm rãi đến gần Lục Sỹ, hai người trừng mắt nhìn nhau, Thanh Nguyên chột mím cười, một nụ cười rất vô hại, ngay cả đuôi mắt cũng thoáng ý cười. Nhưng đối lập với nụ cười hòa hảo đó, đột nhiên, tay cô vung thẳng, tát một cái thật mạnh vào mặt gã đàn ông trước mặt. Người Chung quốc quan niệm rằng, gương mặt là phần quý nhất trên cơ thể, ngoài phụ mẫu, quân vương ra thì không ai được động vào. Đánh vào mặt một người đàn ông, không khác nào đang đánh phụ mẫu, quân vương của họ. Tát vào mặt là một trong những khổ hình dùng để tra khảo những tên nô lệ mất nước. Bởi khi đã là nô lệ vong quốc thì phụ mẫu hay quê hương cũng không còn.

Lặng như tờ, Lục Sỹ gầm lên "Ngươi dám tát ta?", bàn tay hấn nắm chặt lại thành cú nắm, Chặt đến nỗi gân xanh nổi cả lên. Ánh mắt hung tàn như muốn nuốt chửng người khác. Nhưng trước khi cú nắm hạ xuống, đã thấy một thanh dao nhỏ kề ngay cả hấn. Không ai biết cô rút dao vào lúc nào, cũng không ai biết cô giấu thanh dao vào người từ lúc nào. Nhưng cán của lưỡi dao bén nhọn sẵn sàng cứa đứt cổ một sinh mạng thì đang nằm trong tay cô. Lúc này, nụ cười của cô vẫn rất tươi.

Lục Sỹ vùng vẫy muốn giật thanh dao ra. Thanh Nguyên nắm chặt cán dao, giọng lạnh băng

"Thanh dam này đang kề ngay động mạch chính, chỉ cần ấn nhẹ thêm một chút, sẽ cứa đứt cổ ông. Nếu chỉ chảy máu ở tay chân thì dễ dàng cầm máu, lau sạch thì xem như không có việc gì. Nhưng máu ở động mạch cổ mà chảy ra thì cầm chắc cái chết. Tôi khuyên Lục tiêu sư đừng có mạnh động."

Quả nhiên, con người thì sợ chết, Lục Sỹ đứng im thín thít, khẽ nuốt nước bọt. Hành động này làm cản trở di chuyển lên xuống quanh thanh dao, nhìn thật rợn người.

Thanh Nguyên nhìn vào lão giáo chủ, khẽ nhếch môi

"Nếu giáo chủ muốn cướp người thì trước tiên hãy ước qua xác của tất cả những người có mặt ở đây. còn không....." cô không nói tiếp nữa, không ai đoán ra nửa câu sau là gì.

Hồ Thắng cup mắt xuống để che giấu vẻ lưỡng lự. Hấn có thể cảm nhận nhịp tim thỉnh thoảng của cậu tiêu sư trẻ dưới bàn chân mình. Gã đây tớ tâm thường ngẩng đầu lên nhìn Thanh Nguyên. Rồi cúi xuống nói nhỏ vài câu vào tai Hồ Thắng. Hồ Thắng quay qua nhìn hấn, rồi đứng bật dậy, chỉ vào Thanh Nguyên, cười khẩy

"Đã đến nước này ngươi còn dám làm giá sao? Ngươi nghĩ ngươi còn có quyền quyết định sao?"

Nói xong hấn nhìn sơ qua một lượt các tiêu sư trong phòng, nói

"Các người còn trẻ, còn cha mẹ già, còn con thơ, vợ trẻ. Sau này các người còn biết bao nhiêu chuyện tiêu nữa. Việc gì chỉ vì một chuyện tiêu mà đánh liều sinh mạng của mình như thế. Ta đây cũng không phải kẻ không nói đạo nghĩa. Bây giờ, ta đếm đến tiếng thứ ba, nếu các người muốn giữ mạng sống của mình thì hãy au rời khỏi đây, mười tám năm sau vẫn là một hảo hán. Còn nếu như chọn cách ở lại, thì đừng trách ta đây vô tình; Ta bắt đầu đếm đây, MỘT"

Các tiêu sư trẻ nhìn nhau, rồi không hẹn mà gặp đều cùng quay qua nhìn Võ Thiện, chờ đợi một câu trả lời. Làm người cầu sống không cầu chết, chỉ cần nhìn lực lượng chênh lệch giữa hai bên cũng thấy rõ hậu quả nếu chọn cách ở lại. Võ Thiện lòng rối như tơ vò, chính hấn cũng không biết nên làm thế nào. Hấn quay mặt qua phía khác, không dám đối diện ánh mắt của các anh em. Nhưng quay qua bên kia thì đụng ngay ánh mắt tuyệt vọng của Tiêu tiểu thư. Hấn thoáng ngẩn người. Hạnh phúc của một cô gái so với sinh mạng của hơn mười người, cùng đặt trên một cán cân, bên nào nặng bên nào nhẹ chỉ có lòng người rõ. Hấn hạ quyết tâm, lại quay lại nhìn đám tiêu sư, nhẹ gật đầu.

"HAI." tiếng nói có ý kéo dài càng khiến lòng người hoảng loạn, sinh mạng của nhiều người được mất chỉ trong ba giây.

"Anh." đột nhiên, Thanh Nguyên chỉ vào một cậu tiêu sư trẻ đang định bỏ đi, nói "Tên là Vương Tam, nhà ở thành Tây, là cô nhi, không có người thân, nhưng có một hồng nhan tri kỷ, đầu năm sau sẽ rước nàng ta về nhà."

"Còn bác...." ngón tay di chuyển về lão tiêu sư đứng cạnh Vương Tam "Là Lý Tứ, góa vợ, cha mẹ đều mất, nhưng có hai đứa con cần được chăm sóc."

"Và anh nữa....." cuối cùng là một gã đàn ông tầm trung niên, mặt mũi khắc khổ đứng gần cầu thang. "Anh thì may mắn hơn, có cả cha mẹ, hai bà vợ bốn đứa con, cả nhà tám miệng ăn đều trông chờ anh về mua gạo sắm quần áo. À, tên anh là Trương Hoàng"

Cả ba người được chỉ tên đều danh đều sùng sờ nhìn cô. Thanh Nguyên rũ thanh dao đang kề cô Lục Sỹ xuống, nói

"Còn Lục tiêu sư, là cô nhi, không có người thân, cả thời trai trẻ đi theo Tiêu cục trường áp tiêu, bỏ bê vợ con, cuối cùng vợ ông dắt theo con gái bỏ đi. Từ đó hoàn toàn biệt tăm. Chắc ông chưa biết đâu nhỉ, vợ ông trốn đến Lộc thành, kết hôn với một người bán thịt ở đó, sống rất hạnh phúc. Nhưng không may, cách đây mấy tháng, đã chết trong trận lũ ở Lộc thành, con gái ông còn sống, đang lưu lạc tại nhà một người họ hàng. Ông có muốn gặp lại nó không?"

Lực Sĩ như bị sét đánh, cả mối nhục bị tát cũng quên mất, thanh dam rời khỏi cổ mình lúc nào không hay.

Võ Thiện lạnh lùng nhìn Thanh Nguyên, nói

"Trần công tử, ngươi là có ý gì?"

Thanh Nguyên thông dong trả lời

"Trước khi tham gia chuyến tiêu này, tôi đã cho điều tra thân thế từng tiêu sư mộ ở đây. Người của tôi đã lặng lẽ tiếp cận từng người trong số họ. Trước khi rời Hạo thành, tôi đã dặn rằng, nếu sau này họ thấy các anh toàn mạng trở về, còn tôi thì mất tích, thì họ sẽ kết liễu mạng của những người đó. Vì hôn thê, mẹ già, con cái của các người. Một mạng cũng không tha."

"Cũng có nghĩa là, tôi sống, thì họ sống, tôi làm ngọc nát, thì họ cũng đừng mong làm ngôi lành." câu nói được thốt nhẹ như tơ hồng, nhưng lại là một đòn giáng nặng cân, khiến mọi người sùng sờ.

"Dĩ nhiên, các người có thể chọn cách không về Hạo thành, chỉ cần không thấy người về, thì thuộc hạ của tôi sẽ không làm tổn hại đến một sợi lông của người nhà các người. Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc, các người suốt đời sẽ không thể gặp lại người thân, cốt nhục li tan mãi mãi."

Người tên Lý Tứ hét lên

"Ngươi thật độc ác."

Thanh Nguyên không phản bác, không phủ nhận, bình thản đón nhận lời chỉ trích.

Hồ Thắng khẽ thờ dài.

"Xem ra ta đã già rồi. Cứ nghĩ chém chém giết giết mới là độc ác, những kẻ càng lão luyện thì càng đáng sợ. Thì ra những kẻ về ngoài càng vô hại bao nhiêu thì càng ngoan tuyệt bấy nhiêu. Ta tuy mang danh đại ma đầu giết người không ghê tay, nhưng cũng không ác độc đến nỗi làm hại người vô tội như ngươi."

Vị tiêu sư già kích động nhào về phía Thanh Nguyên, "nếu ngươi dám đụng đến một cọng lông chân cả người nhà ta, ta sẽ phanh thây ngươi."

Những người xung quanh ôm chầm ông ta lại, khuyên ngăn

"Trong tiêu sư, chú bình tĩnh lại đi, hắn ta mà có mệnh hệ gì thì người nhà chúng ta cũng bồi táng đấy."

Thanh Nguyên dùng giọng điệu khinh khinh, ánh mắt khinh thường hất mặt nhìn đám người

"Xem như cũng còn người tỉnh táo, biết thời thế."

Nghe giọng điệu kiêu căng khó ưa của cô, sự phẫn nộ của mọi người càng dâng cao, nhưng cũng không ai dám manh động, những nắm tay càng nắm càng chặt nhưng không ai dám dùng vũ lực.

Ánh mắt hung dữ của Võ Thiện nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô bất giác rùng mình. Giọng nói càng lạnh lùng hơn cả ánh mắt

"Trần công tử, chỉ với vài lời nói ba hoa mà ngươi muốn anh em ta phải hy sinh bảo vệ ngươi sao? Những thông tin của tất cả chúng ta đều được ghi rõ ràng trong sổ sách của Tiêu cục. Ngày hôm trước ngươi đến Tiêu cục, thì hai ngày sau chúng ta đã lên đường, thời gian đâu mà sắp xếp người theo dõi, điều tra tí mớ như ngươi nói. Hơn nữa, nếu ngươi thực sự thần thông quảng đại như thế, thì việc gì phải nhờ một tiêu cục đang lay lắt như đèn trước gió đi theo bảo tiêu chứ."

Thanh Nguyên im lặng không đáp trả. Thực chất, tất cả những gì Võ Thiện nói đều chính xác. Chỉ cần dứt chút ít tiền cho tay quán sự là có ngay quyền sổ sách đó. Nhưng dù bị vạch trần, cô cũng không hề nao núng, mà còn cứng cỏi đáp trả.

"Trong tình hình hỗn loạn như vậy, mà còn đủ sáng suốt phân tích tình hình, không hổ danh là cánh tay trái đắc lực của tiêu cục trấn danh giang hồ. Nhưng Võ tiêu sư, kim không đâm thịt thì không đau, không phải người trong cuộc thì tất nhiên có thể thông dong, bình tĩnh. Võ tiêu sư cũng là trẻ mồ côi, không vợ con, không người thân, có chết thì cũng không liên lụy ai, nói chuyện tất nhiên cũng lớn tiếng hơn người ta. Nhưng vấn đề ở đây không phải là việc tôi có nói dối không? Mà là các người có dám đem tính mạng cha mẹ vợ con ra đặt cược một ván với tôi không? Ở đây, ai đủ máu lạnh đem người thân mình ra đặt cược thì bước ra đây, cầm đao lên, một kiếm chém chết tôi..'"

Thanh Nguyên vừa dứt lời, Võ Thiện đã tuốt đao ra, lao lên như một cơn gió, đứng ngay trước mặt cô, kề đao ngay cổ cô, quát lớn

"Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? Ngươi thực sự không sợ chết sao?"

Thanh Nguyên dùng tay nắm bắt thanh đao lại, thanh đao cứa vào lòng bàn tay cô, máu tuôn ra nhuộm đỏ thanh đao, càng tăng thêm sát khí. Cô cầm thanh đao, di chuyển từ cô xuống ngay trước ngực trái, lớn tiếng đáp

"Tin, tôi tin chứ. Sợ, tôi sợ chứ. Tôi sợ trời chu, sợ đất diệt, sợ không được vinh hoa phú quý, sợ trời nắng, sợ trời mưa, sợ lòng người tham lam, thói đời đen bạc, sợ cả đời không lấy được vợ, sợ sinh không được con trai. Nhưng họ Trần này chưa bao giờ sợ chết. Cái mạng quên của tôi đây là do lợm

về, mạng quền như chuột gián nên khó chết lắm, muốn kết liễu thì phải nhẫn tâm, để dao kề tim, như vậy thì chỉ cần một nhát là chết ngay. Dù sao cũng có biết bao nhiêu người bôi táng, kẻ ra chết cũng có ý nghĩa. Nào, lấy sức mà đâm."

Hai người nghiêng răng đối mặt nhìn nhau, không ai chịu nhin ai một bước, trán Thanh Nguyên đã ướt đầm mồ hôi, chân như muốn nhũn ra, nhưng về mặt lì lợm, bất cần thì chưa bao giờ biến sắc.

Đột nhiên, Lục Sỹ từ trong đám đông xông ra, đứng chắn ngang Thanh Nguyên, gạt thanh đao ngay ngực cô ra, thanh đao rớt xuống tạo ra thứ thanh âm nghe đến là chói tai. Ngay lúc Võ Thiện còn ngẩn người, Lục Sỹ khum xuống quỳ trước mặt hắn, giọng nghẹn ngào.

"Vô tiêu sư, Vô đại ca, tôi năm nay bốn mươi tuổi, thì hết ba mươi năm sống trong tiêu cục, hai mươi lăm năm làm nghề bảo tiêu. Con người tôi thô lỗ, cả cuộc đời tôi chỉ biết chém giết, ngay cả vợ con cũng bỏ đi, không có lấy một người thân. Khó khăn lắm mới biết được tin tức của con gái, tôi không muốn để nó gặp chuyện, tôi không muốn đến chết rồi cũng không người đưa tang. Tôi chỉ có một đứa con gái, tôi có chết cũng không sao, nhưng không thể lấy mạng nó ra đặt cược. Vô đại ca, nếu muốn giết tên khốn này thì hãy bước qua xác tôi trước đi."

Võ Thiện đỏ hoe mắt nhìn đàn em trung thành của mình, một người kiêu ngạo như vậy mà cũng có ngày phải quỳ xuống van xin người khác.

Người tiêu sư già cũng không cầm được nước mắt, khóc rống lên, những giọt lệ lọt thỏm vào khe nếp nhăn trên mặt, ông quỳ xuống dập đầu

"Vô tiêu sư, lão chỉ có một đứa cháu trai để kế thừa hương khói thôi, dù có mất mạng già này cũng không thể để nó bị liên lụy. Muốn giết hắn, hãy giết tôi trước đi, có vậy, khi xuống hoàng tuyền cũng không phải hổ thẹn với tổ tông."

Những tiếng khóc thút thít vang lên khiến không khí đã âm ỉ nay còn thêm lương hơn.

Tài sản lớn nhất của con người là người thân. Có ai có thể trơ mắt nhìn người thân mình chết.

Võ Thiện đau đớn nhìn đám anh em, rồi cúi xuống nhặt thanh đao lên, quay sang nhìn Hồ Thắng, nói

"Hồ giáo chủ, ngài thấy đấy, tên súc sinh này không cho chúng tôi quyền lựa chọn. Vậy thì đành một mất một còn thôi."

Hồ Thắng thoáng ngẩn người, khó xử nhìn Võ Thiện. Về chần chừ hiện rõ trên gương mặt. Tiến không được lùi không xong.

Thanh Nguyên đứng dậy, thông thả đến gần Hồ Thắng. Vừa đi vừa nói

"Bây giờ ông có hai lựa chọn. Một là giết sạch chúng ta, không chừa một ai. Hai là, thả chúng ta đi."

Cô đến sát bên cạnh Hồ Thắng. Trước sự kinh ngạc tột độ của mọi người, cô ghé sát bên tai gã tùy tùng của Hồ Thắng, chính là gã gia nhân "cầm cờ" đứng sau hắn. Cô dùng giọng nói nhỏ đến mức chỉ để hai người nghe, cô nói

"Lựa chọn thứ ba là ông nên trở lại thân phận thực sự của mình rồi đấy, Tiêu cục trưởng." Về mặt của người được gọi là Tiêu cục trưởng không có nhiều biến đổi. Anh mất kinh ngạc chỉ lóe lên một chút rồi thôi. Thanh Nguyên gác một tay lên vai ông ta, một tay chỉ về đám người Lâm Hiệp.

"Thấy những người đó không? Đó là Lâm Thái úy danh chấn triều đình đấy, bên cạnh là cặp cha con sát thủ "Song Sát" lấy hai đích trăm nổi tiếng giang hồ. Xung quanh cái trấn nhỏ bé này là cả đám quân triều đình sẵn sàng ủa vào làm thịt đám sơn tặc các người. Ông cũng không muốn liên lụy Hồ giáo chủ mà. Ông biết phải làm sao rồi chứ."

Hồ Thắng nghe được những lời này thì sợ đến xanh mặt, khẽ đưa mắt lên nhìn Tiêu cục trưởng. Tiêu Bảo gật đầu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh

"Bắt tất cả những người này tạm thời giam lại."

Thanh Nguyên đưa mắt nhìn về góc quán nơi Lâm Hiệp đang ngồi, khẽ lắc đầu, ý bảo hắn không nên kháng cự.

Hắn nghiêng ngả tình hình một lúc rồi quyết định đứng dậy, đi theo đám sơn tặc, chấp nhận chịu trôi. Cặp Song Sát cũng đành đi theo chủ nhân.

Không ai để ý sự biến mất của Thanh Nguyên và tên tùy tùng nhỏ bé.

Đây có thể xem là căn phòng thượng đẳng trong cái khách điểm tồi tàn này, chính là phòng của Thanh Nguyên, Chiếc bàn gỗ cũ kỹ tỏa ra mùi gỗ khó chịu, ánh nắng gay gắt chiếu vào phòng, xuyên qua tấm màn cửa sổ mỏng manh, phủ lên hau người đàn ông ngồi trong phòng. Ánh nắng phản chiếu tạo ra hai cái bóng đen rất to trên mặt đất.

Tiêu Bảo cầm tách lên, rồi bồng húp mấy ngụm. Thanh Nguyên mỉm cười đến bên giường, lấy một chiếc hộp nhỏ ra, bên trong là một nắm trà. Cô thả những lá trà đó vào tách nước, rồi kính cẩn để trước mặt Tiêu Bảo. Lúc này Tiêu Bảo đã tháo lớp mặt nạ cải trang ra, dưới lớp mặt nạ là một gương mặt cương nghị hào khí. Cô nói

"Ồ nói thêm cùng ngõ hẻm này, người dân làm đầu tắt mặt tối cũng không đủ ăn, có nước suối đun sôi là cao sang lắm rồi, làm gì có nhà hứng uống thức nước trà thượng đẳng bằng cả năm tiền ăn. Nhưng trong cái họa có cái may, trà Sen này chỉ khi dùng nước suối tinh khiết đun sôi để pha mới phát huy hết hương sen thơm ngát trừ danh."

Tiêu Bảo cầm tách trà lên lần nữa, hương sen bốc lên nghi ngút làm say lòng người.

Cô nói tiếp

"Cũng như Trần Bảo tiêu cục vậy, ai cũng nghĩ là họa sát thân, nhưng trong cái họa là một chữ Phúc rất to."

Tiêu Bảo đặt tách trà xuống trấn định nhìn Thanh Nguyên, không hề nói một lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Phải mất một lúc sau, ông ta mới cất tiếng, không hề để động gì đến ẩn ý trong lời nói của cô, hần nói

"Tất cả những thuộc hạ của ta, ngay cả con gái ta đều không nhận ra ta. Ta tự nhận kỹ thuật hóa trang của mình cũng không tồi, sao người lại nhận ra ta."

"Thuật cải trang câu cục trưởng đầu phải chỉ là không tồi, phải nói là bậc thầy mới đúng. Tuy nhiên, lớp mặt nạ dù hoàn hảo nhưng có một khuyết điểm, đó là ngăn cản biểu cảm của con người. Từ đầu đến cuối trên gương mặt ngài không có lấy một chút cảm xúc, hưng phấn, giận dữ hay vui vẻ đều không có."

"Chỉ có vậy mà người đã đoán ra ta là ai?"

"Không. Lúc đó tôi chỉ biết ngài đang dịch dung. Chỉ đến khi tôi nhìn thấy đôi tai ngài thì mới biết thân phận của Tiêu cục trưởng."

Tiêu Bảo giờ tay lên sờ tai theo bản năng,

"Lỗ tai của Tiêu cục trưởng không có daí tai, hơn nữa vành tai còn đặc biệt to và dày. Lỗ tai của Tiêu tiểu thư cũng vậy, chỉ có hai phụ tử mới có hai cặp lỗ tai tương tự nhau như vậy."

Tiêu Bảo cười khê

"Con gái bảo bối của ta chỗ nào cũng đẹp, chỉ có cặp lỗ tai khác người này là xấu xí. Trước đây ta luôn nghĩ chỉ là một khuyết điểm nhỏ không đáng kể, không ngờ cuối cùng cặp lỗ tai này lại gây họa."

Hần nói tiếp

"Cả thế gian này đều cho là ta đã chết, ngay cả hung thủ vụ cướp cũng đã bắt được, có sao người lại biết ta còn sống." .

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Quan Trường (11)

Thanh Nguyên vừa rót thêm nước vào tách trà của mình vừa ôn tồn nói

"Nếu dễ dàng bị vài tên tiểu tặc cướp mất chuyển tiêu, đến nỗi mạng cũng không còn, thì Trần Bảo sao có thể ngồi lên vị trí tiêu cục đệ nhất thiên hạ. Và lại, người đã bị bắt, mạng cũng không giữ được, có sao còn không chịu khai ra nơi giấu chuyển tiêu đó chứ. Bộ Hình đã đúng đến " Chung quốc Thập đại hình pháp" (mười loại hình phạt tra tấn) tàn khốc nhất, vậy mà chúng vẫn nhất quyết không chịu hé răng nửa lời, luôn miệng nói không biết. Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là chúng thực sự không biết, bởi chúng vốn đâu phải hung thủ."

"Nhưng như vậy cũng đâu có nghĩa là ta còn sống."

"Nghe nói, Chung Vệ quân là đội quân được Minh đế huấn luyện để bảo vệ hoàng tộc Chung quốc. Trên người họ luôn có thủ sẵn một thanh đoản đao, gọi là Chung đao, trên cán đao có khắc chữ Chung, đây là vật đại diện cho thân phận Chung quốc quân của họ. Tất cả các Chung quốc quân đều phải tuân theo một quy tắc bất di bất dịch Đó là nếu chẳng may họ bị tập kích, thì trước khi chết, dù phải vất vả chút hơi tàn, cũng phải tìm cách hủy chữ Chung trên đao thanh đao này, đao còn người còn, đao mất người mất. Thế nhưng khi khám xét hiện trường vụ án, Bộ Hình không hề tìm ra thanh đao đó."

"Nhưng ta đâu còn là người của Chung Vệ quân. Hơn nữa, nếu thanh đao đó đã bị hủy thì việc không tìm thấy cũng là hợp tình hợp lý. Có sao....." Tiêu Bảo hỏi lại

"Không, họ không hủy bỏ thanh đao, mà chỉ hủy chữ Chung trên cán đao. Còn lưỡi đao thì vẫn nguyên vẹn."

"Nếu vậy thì có thể nó sẽ lẫn với những thanh đao bình thường khác. Làm sao người biết Chung đao không lẫn vào trong đồng đồ nát bấy"

"Đúng vậy. Nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt. Rất dễ lẫn lộn. Nhưng thực chất, thanh Chung đao được rèn từ công thức cổ truyền đặc biệt của họ

Trương, hoàn toàn không bị gì (Sắt nguyên chất đấy.). Trên đời này chỉ có hai loại vũ khí được rèn theo công thức này, một là thanh Chung đao của Chung Vệ Quân, hai là mũi tên Truy Phong danh chấn thiên hạ. Chỉ có Chung quân cùng người của Trương gia mới phân biệt được sự khác biệt của Chung đao và những thanh đao khác. Để lại thanh Chung đao mất chữ Chung cũng là cách báo hung tin giữa các Chung quân, một khi thanh đao được tìm thấy, nghĩa là một Chung quân đã chết. Nếu ở hiện trường không có đao, vậy nghĩa là ông chưa chết. Và điều quan trọng nhất giúp tôi khẳng định ông còn sống, đó là, ông vẫn là một Chung quân, hơn nữa còn là một Chung quân rất trung thành"

Dừng một chút, cô nhìn thẳng vào mắt Tiêu Bảo, gần từng tiếng

"Tiêu cục trưởng, ông dám thề trước Thủy thần, rằng đã thực sự rời khỏi Chung Vệ quân sao?"

Sắc mặt Tiêu Bảo trắng bệch ra, nhưng giọng nói vẫn không hề hoảng loạn, hần nói

"Việc ta không còn là Chung quân là chuyện đã được ghi vào "Chung quốc Điều quân sách" (lịch sử điều động quân đội của Chung quốc). Người nói vậy là có ý gì?"

Thanh Nguyên cười khê, nói

"Tiêu cục trưởng không cần đem những cái lớn lao đó ra hù dọa tôi, lá gan của tôi nhỏ lắm. Tôi chỉ biết, trong giang hồ, muốn rửa tay gác kiếm thì chỉ cần một thau nước vàng (bạn nào xem truyện võ hiệp thì hiểu, muốn rút khỏi giang hồ thì phải dùng một thau nước bằng vàng rửa tay.), nhưng hoàng cung là chốn nào chứ. Chung Vệ quân các người sống trong cung bao nhiêu năm, e rằng đã biết không ít những bí mật nhạy cảm trong cung cấm, nói muốn đi là đi sao. Đã là Chung quân thì suốt đời cũng là Chung quân. Chỉ có người chết mới được rời khỏi. Tuy nhiên, cũng có một trường hợp ngoại lệ, đó là những người được hoàng đế phái đi để trà trộn vào dân gian. Chẳng hạn như Tiêu cục trưởng đây."

Tiêu Bảo không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Ánh mắt hần ẩn chứa sát khí, nhưng giọng nói thì vẫn ôn hòa

"Người biết quá nhiều." Tay hần cọ nhẹ thanh kiếm bên hông. Thân kiếm sáng choang phản chiếu ánh mặt trời làm lóa mắt người. Thanh Nguyên dừng đứng nhìn thanh kiếm được rút ra. Tiêu Bảo ngạc nhiên

"Người không sợ?"

"Nếu như mỗi kiếm này cắm vào ngực tôi, lúc đấy tôi mới sợ. Sợ danh tiếng của Chung Vệ quân bị vấy bẩn. Một Chung quân đích thực không bao giờ hành động hồ đồ như vậy."

Tiêu Bảo tuốt kiếm vào vỏ, nói

"E rằng người của người đã bao vây nơi này, ta vốn không có cơ hội trốn thoát. Người, rốt cuộc là ai?"

Mười ngày sau. Hạo thành. Điện Liêm Chính. Còn một nén nhang nữa là đến giờ Ngọ.

Cái nắng gay gắt giữa trưa dường như không mấy ảnh hưởng đến sự trang nghiêm, tôn quý tại cung điện xa hoa bậc nhất này. Những tia nắng chiếu vào chiếc ghế rồng bằng vàng ấy, càng khiến nó tỏa sáng rực rỡ, làm lóa lòng người.

Tông đế ngồi trên ngai vàng người người thêm khát, nhìn xuống các thần tử trong triều.

Ngay giữa đại điện là Binh bộ thượng thư cao quý Phạm Vinh. Trên người ông ta toàn là vết thương, bộ dạng chật vật gầy yếu, còn đầu bóng đáng quyền quý ngày xưa. Nhưng ánh mắt sáng quắc, đầy uy thế mà không chút hung tợn ngày nào thì vẫn không thay đổi.

Trước mặt ông ta là cái lư hương mạ vàng bóng loáng. Trong lư hương chỉ có một nén nhang duy nhất. Nén nhang đã cháy hết một nửa. Mỗi khi một phần tro nhang rơi xuống, nén nhang ngắn thêm một chút, mạng của ông ta lại cận kề thần chết thêm một ít. Cuối cùng, nén nhang cháy hết.

Khóe mắt Trần Thảo đỏ hoe, nhưng cũng là một người từng lăn lộn nhiều năm trên quan trường, hần thừa hiểu giờ đây có nói gì đi nữa cũng vô dụng, chỉ rước thêm họa vào thân.

Trịnh Long nở nụ cười đắc ý, bước ra khỏi hàng ngũ, giọng điệu kính cẩn nói

"Thưa thánh thượng, kỳ hạn mười ngày đã đến, không thể trì hoãn thêm nữa. Xin thánh thượng lập tức ban chỉ hành hình Phạm Vinh."

Phạm Vinh trừng mắt nhìn hần, rít lên

"Tên khốn, rồi người sẽ gặp báo ứng."

Lời vừa dứt, đã lãnh ngay một cú đá vào người. Trịnh Long cười khinh bỉ

"To gan, thân phận người là gì mà dám nhục mạ mệnh quan triều đình. Người tưởng người còn là một thượng thư cao quý sao? Bây giờ người là tử tù, ngay cả một tên nô lệ bán nước còn không bằng. Đá người còn làm bẩn thêm giày ta."

Trần Thảo bức xúc nói

"Dầu gì cũng là quan đồng liêu bao nhiêu năm nay, sao đại nhân nỡ....."

Trịnh Long cười đáp

"Đại nhân là bậc quan tam phẩm cao quý, hà có gì đánh đồng mình voi hạng tử tù như thế."

Tông đế phìền chán phát tay

"Các khanh đừng cãi nữa, trẫm thấy mệt mỏi, hay là để lần khác bàn tiếp."

Dung quốc công lên tiếng ngăn cản.

"Thánh thượng, một vụ trọng án như vậy đáng lẽ phải hành quyết từ lâu rồi, thế mà thánh thượng năm lần bảy lượt trì hoãn. Thậm chí dù chứng cứ rõ ràng mà vẫn tin tưởng lời nói hươu nói vượn của một vị quan ngũ phẩm vất mũi chưa sạch, trì hoãn thêm mười ngày. Bây giờ thì kỳ hạn đã đến rồi. Tuy không thể phủ nhận công lao của Phạm thượng thư, nhưng có câu 'Thiên tử phạm tội đồng tội thứ dân.' Nếu thánh thượng còn tiếp tục trì hoãn nữa, sẽ không tránh khỏi dị nghị bàn tán của quần thần, cùng sự bất mãn của dân chúng."

"Xin thánh thượng mau ban chỉ hành hình." một loạt giọng nói đồng thanh vang lên, Một bàn tay không vỗ ra tiếng, nhưng đồng loạt bao nhiêu lời thỉnh cầu như vậy, khí thế như vậy, rõ ràng là đang lấy thịt đè người.

Tông đế nhìn tấm thánh chỉ trên bàn rồng. Là thánh chỉ hành hình, bên cạnh là Chung tỹ cao quý, chỉ cần hấn đóng dấu vào, thì Phạm Vinh cảm chắc cái chết.

Hấn cảm Chung tỹ lên, hấn thấy ánh mắt đặc ý của Dung quốc công. Khi Chung tỹ chỉ còn cách thánh chỉ một đốt tay, thì giọng nói lạnh lạnh của viên thái giám vang lên

"Trần đại nhân, Lâm thái úy cầu kiến."

Tông đế nhếch mép cười, tuyên

"Truyền."

Hấn khoan thai bỏ Chung tỹ xuống, thả lỏng người dựa vào ngai vàng.

Từ cổng đại điện, Thanh Nguyên tự tin bước vào, Cả trăm ánh mắt trên đại điện đều tập trung vào hai người. Cô đứng trước mặt thiên tử, ngẩng cao đầu quý xuống, tâm lung thẳng không hề có chút hèn mọn.

"Trần Thanh Nguyên bái kiến thánh thượng."

Tông đế hòa ái mỉm cười, so với vẻ thâm trầm đáng sợ lúc đối mặt Dung quốc công thì quả là một trời một vực. Hấn nhìn gương mặt sưng húp, cái trán được băng bó, cùng nhiều vết thâm tím trên người Thanh Nguyên, nói

"Trần ái khanh vất vả rồi."

"Không vất vả, không hề vất vả"

Tông đế thở dài

"Ái khanh về đúng lúc quá, trẫm đang định hạ chỉ ban chết cho Phạm thượng thư. Ái khanh còn nhớ ước hẹn mười ngày trước của chúng ta chứ?"

Thanh Nguyên trả lời

"Tất nhiên thần nhớ chứ. Thần không làm nhục thánh mệnh, đã tìm ra bằng chứng chứng minh Phạm thượng thư vô tội, đồng thời còn tìm ra số quân hươu đã mất."

Tông đế hứng chí vỗ mạnh xuống bàn, nói

"Quả không hổ danh là ái khanh của trẫm. Tốt. Trẫm muốn xem khanh làm sao để chuyển bại thành thắng."

Dung quốc công ngẩng đầu dậy, chấp tay thưa

"Thánh thượng. Nén nhang đã đốt hết, thời hạn mười ngày đã qua, cho dù Trần đại nhân có tìm ra chứng cứ thì cũng vô dụng. Lúc đầu thánh thượng nói, nếu qua mười ngày mà không tìm ra chứng cứ thì sẽ tuyên Phạm Vinh tội chết. Mong thánh thượng thực hiện lời hứa."

Trần Thảo cũng quỳ xuống, gấp gáp nói

"Nhưng chỉ mới vượt quá chưa đầy nửa nén nhang. Mong thánh thượng suy xét"

"Trễ là trễ, trễ một canh giờ cũng là trễ, trễ một nén nhang cũng là trễ. Quan vô hý ngôn. Trần thượng thư nói vậy, chẳng khác nào xem nhẹ kim khẩu của thánh thượng. Nếu thánh thượng đồng ý với ông, khác nào tự vả vào mặt mình, biến uy nghi của thiên tử thành trò cười trong thiên hạ." Dung quốc công nói.

Tông đế khẽ gõ vào mặt bàn, nói

"Có phải quốc công cảm thấy trầm nên tuân thủ theo những gì mình đã nói không?"

"Quân bất hý ngôn." Dung quốc công lặp lại.

Vừa dứt lời, Tông đế liền cảm lý trà trên bàn, ném xuống đại điện, tức giận quát to

"Vậy tại sao trầm đã ra điều lệ xử trầm vào mùa thu, các khanh còn kiến nghị xử trầm ngay chứ. Trần khanh gia trễ chưa đầy nửa nén nhang thì không được, còn các khanh đòi xử sớm đến mấy tháng trời thì hợp tình hợp lý. Thân là các khanh mà quý cũng là các khanh. Các khanh đang xem trầm là trò đùa sao,, chỉ cần đồng loạt quý xuống dập đầu thì nói hươu nói vượn gì cũng được, muốn xô mũi trầm đi đâu thì đi sao? Cá Các khanh có phải đang xem thường trầm không. Lời nói nhất thời của trầm thì ghi nhớ từng lời, còn những gì đã viết rõ ràng trong luật lệ Chung quốc, thì không ai tuân theo. Các khanh muốn bá tánh của trầm tuân theo luật pháp, nhưng chính các khanh lại xem thường nó. Các khanh là quan phụ mẫu cái nôi gì?"

Các quan sợ xanh mặt, đồng loạt quỳ xuống, Dung quốc công vẫn không thay đổi thái độ, tầm lưng cao ngạo nghễ đứng thẳng, không xem long uy của Tông đế ra gì.

A Thuận nhanh tay rót lại một tách trà khác.

Kỳ vương khuyên ngăn

"Hoàng huynh bớt giận."

Cuối cùng, sắc mặt Tông đế hoàn hoãn trở lại, giọng nói cũng bớt gay gắt hơn. Hắn trừng mắt nhìn đám thần tử, nói

"Trầm là thiên tử, trầm nói Trần Thanh Nguyên không sai hẹn là không sai hẹn, ai dám điều tiếng, ngăn cản, chém không tha."

Không ai dám phản đối thêm lời nào. Dù tức giận đến mức nào, Dung quốc công vẫn là một cao thủ chính trị, hắn thừa hiểu, dù chỉ là trên danh nghĩa, nhưng Tông đế vẫn là thiên tử của đất nước này. Nếu ngay cả lời nói của thiên tử cũng không để vào mắt, vậy thì sau này, khi họ Dung làm chủ thiên hạ, còn ai nghe lệnh hắn nữa.

Hắn chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt, cúi đầu lặng lẽ lui vào hàng ngũ.

Tông đế phát tay

"Trần khanh gia, khanh nói đi."

Thanh Nguyên cung kính thưa

"Xin thánh thượng cho phép thần tuyên triệu một người ạ."

"Chuẩn tấu."

Cô hường mặt về phía công lớn, giọng nói trầm khàn khẽ vang lên giữa đại điện tĩnh mịch

"Cho truyền Tiêu Bảo."

Vừa nghe đến hai chữ "Tiêu Bảo", cả đại điện truyền lên nhiều âm thanh xì xào to nhỏ. Những tiếng nói đứt quãng vang lên, mọi người tròn xoe mắt nhìn nhau, "chẳng lẽ là trùng tên"

Thân ảnh gầy gò, quần áo rách nát, khuôn mặt thâm tím đầy vết sưng, hai chân đầy vết kiếm, đến nỗi phải nhờ người dìu vào đại điện, nhưng khí chất mạnh mẽ, tràn ngập sát khí của một Chung quân thì không thể nhầm lẫn vào đâu được..Đích thực là Tiêu cục trưởng nổi danh giang hồ.

Tông đế ngạc nhiên cực độ, hỏi

"Tiêu Bảo, người là Tiêu Bảo, người còn sống sao?"

Tiêu Bảo khoe mắt rung lệ, dập đầu nói

"Tiêu nhân đúng là Tiêu Bảo, cuối cùng cũng nhặt được cái mạng về gặp thánh thượng."

"Nhưng chẳng phải người đã chết mất xác rồi sao? Làm sao người lại trở về được." Kỳ vương hỏi.

Tiêu Bảo muốn nói gì đó, nhưng mỗi khi cử động miệng, khóe môi lại nứt toác ra, bật cả máu.

"Trần Khanh gia, Khanh nói đi." Tông đế ra lệnh.

"Vâng, thưa thánh thượng."

Phạm Vinh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt hần ẩn chứa một loại cảm xúc không tên.

Thanh Nguyên ngẩng cao đầu, trầm giọng nói

"Thần tìm được Tiêu cục trưởng ở một ngọn núi gần trấn Ngũ Hồ, và bắt trọn lũ sơn tặc."

Trần Thảo nghe vậy, bèn liếc Trịnh Long, mĩa mai

"Trần Ngũ Hồ? Lần trước, lũ cướp mà Trịnh thượng thư bắt được là băng tặc tử trú tại trấn Thương. Vậy ý của Trần đại nhân là, đám sơn tặc mà Trịnh thượng thư bắt được mười ngày trước, không phải là hung thủ thật sự. Cũng có nghĩa là, Trịnh thượng thư chưa kịp điều tra rõ ràng, đã vội đổ oan người khác."

"Chứng cứ rành rành ra đây mà còn là giả, thì theo Trần thượng thư, thế nào mới là thật? Trần thượng thư chớ ăn nói hàm hồ." Trịnh Long phản bác.

"Chứng cứ rành rành thật, hay chỉ là sự ngụy tạo, thì chỉ có mình Trịnh thượng thư biết rõ." Thanh Nguyên chen mồm

"Trần đại nhân, dù sao ngươi chỉ là bậc quan ngũ phẩm, Trịnh thượng thư là quan tam phẩm. Xét trên chức vị, hơn ngươi hai bậc, xét trên tuổi tác, xứng làm trưởng bối của ngươi. Có thể đứng trước mặt chúng ta đường hoàng nói chuyện như vậy đã gọi là rất nể mặt ngươi rồi, chớ nên quá phận." Là Dung quốc công.

"Dù là thánh tăng, nếu không giữ đạo thì vẫn sẽ bị trục xuất khỏi chùa. Huống chi là người phạm." cô nói.

"Ngươi dám vu oan cho bản thượng thư?" Trịnh Long gân cổ lên quát.

"Có vu oan hay không thì hần là nên đợi Trần đại nhân trình tấu rõ ràng đã. Nếu Trịnh thượng thư thực sự vô tội, thì lúc đó, chính tay bản vương sẽ trừng trị Trần đại nhân. Trịnh thượng thư cứ gân cổ lên như thế, sẽ càng khiến người khác nghĩ ông có tật nên mới giết mình đây." Kỳ vương đột ngột xen vào cuộc tranh cãi.

Thái độ của hần không lạnh không nhạt, nhưng rõ ràng đang có ý muốn bảo vệ cô.

Tông đế nhíu mày, phát tay

"Trần Khanh gia, trầm ân chuẩn Khanh được nói thẳng, không phải kiêng dè gì cả."

Thanh Nguyên quý xuống nhận mệnh, rồi lại thẳng lưng đứng dậy. Đứng trước đại diện xa hoa bậc nhất, giữa những đẳng quân hùng thiên hạ, nhưng khí chất vẫn không thua kém kẻ nào, đích thực chỉ có cô.

Giọng nói sang sảng mạnh mẽ vang lên đều đều, mọi người tập trung lắng nghe.

"Giờ Ngọ ngày hai mươi, cả đoàn tiêu do Tiêu cục trưởng dẫn đầu tiến vào trấn Thương nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng không may, họ đã rơi vào ổ phục kích của lũ cướp. Những tên cướp này đã cải trang thành người của khách điểm, bỏ thuốc mê vào thức ăn của đoàn tiêu. Nhờ vậy mà bắt trọn cả đoàn, cướp sạch chuyển tiêu. Tiêu cục trưởng bị chúng bắt về hang ở ở ngọn núi gần trấn Ngũ Hồ. Bị đánh đập, bỏ đói, may mắn cuối cùng đã được thoát thân."

"Phốc." tiếng cười phụt phát ra. Bình vương buông tách trà xuống. Giọng nói rất hiền hòa, hết như cái danh xưng Hiền vương, nhưng ý tứ trong câu nói lại sắc như lưỡi dao

"Câu chuyện cười của Trần đại nhân kể quá đặc sắc, bản vương không nhìn được nên đành thất lễ. Một đoàn tiêu lớn, đang bảo tiêu quân hưởng của triều đình mà lại sơ suất đến nỗi để sơn tặc bỏ thuốc mê vào thức ăn sao? Đó là chưa kể triều đình còn "Thánh y" Văn thái y đi theo. Nếu ngay cả Văn thái y cũng không phát hiện ra độc chất, vậy thì ta thật sự rất muốn gặp mặt kẻ đã hạ độc, để thỉnh giáo xem y là thần thánh phương nào, mà loại độc được đó, rốt cuộc là thần dược lợi hại thế nào?"

"Vậy thì sẽ khiến Bình vương thất vọng. Người hạ độc chỉ là một tên sơn tặc tầm thường, còn lại độc đó, chỉ là thuốc mê vài hào một cân bán đầy ngoài chợ" Cô trả lời.

"Thế nhưng nếu thần nói, chính Văn thái y đã cấu kết với lũ sơn tặc, dù biết trong thức ăn có thuốc mê nhưng vẫn không ngăn cản mà ngược lại còn khẳng định không có vấn đề gì, thì sao?"

"Cái gì?" Bình vương kinh ngạc nhìn cô. Không chỉ hần mà tất cả những người có mặt trong đại diện đều quay sang nhìn cô.

"Văn thái y là vị thánh y đức cao trọng vọng, không màng danh lợi tiền bạc, sao có thể tiếp tay cho sơn tặc." Dương Vinh nói.

"Đúng vậy. Có lẽ chính Tiêu trưởng cục và các tiêu sư cũng nghĩ vậy nên mới không chút nghi ngờ mà dễ dàng sa vào cái bẫy hết sức ngây ngô của lũ cướp."

"Văn thái y đã chết trong chuyện tiêu, ngay cả hài cốt cũng mang đi hỏa táng rồi, chết không đối chứng, người muốn nói gì mà không được." Bình vương nói.

"Hài cốt?" Thanh Nguyên vừa hỏi vừa búng tay, lập tức có người mang lên một chiếc hũ lớn. Cô mở nắp hũ ra, thò tay vào, cầm một nắm tro, rải giữa đại điện. "Ý Bình vương là hũ tro này?"

Dương Vinh xông lên định nện một cú đấm vào mặt, nhưng cô đã khéo léo lách người sang một bên, đồng thời giữ chặt tay hắn lại.

Cô dịu giọng nói

"Dương thượng thư, ông bình tĩnh đi. Chỉ là nắm tro của xác gà mà thôi."

Vừa dứt lời, cô liền buông tay thả hũ tro xuống. Hũ tro vỡ ra, tro cốt bị gió thổi bay khắp nơi, để lộ ra một cộng lông gà chưa cháy hết nằm dưới đáy hũ.

"Thế là thế nào? Người lấy tro cốt gà để lừa chúng ta, có biết là tội gì?" Tông đế nói.

"Bẩm, thần có gan to bằng trời cũng không dám lừa gạt thánh thượng. Hũ tro này, quả thực là được lấy từ Chung miếu (Chú thích: Là nơi đựng lập mô tưởng niệm các triều thần có công với Chung quốc.), trên hũ tro còn cả câu thơ "Thánh y một đời _ Thiên tài bạc mệnh" do đích thân hoàng thượng ngự bút, làm sao giả được?"

"Vậy, ý khanh là....."

"Ý thần là Văn thái y hoàn toàn chưa chết, đây chỉ là kế ve sầu thoát xác của ông ấy mà thôi. Cái xác được đưa về triều đã bị rách nát mặt, không thể nhận dạng, không thể xác định được thân phận thật sự. Đó có thể là Văn thái y, cũng có thể là kẻ chết thay xấu số"

Dung quốc công nói

"Đại nhân nói thật nực cười, vậy có sao không hỏa táng cái xác ấy luôn, nhất cử lưỡng tiện, vừa xóa hết các dấu vết, vừa tránh khỏi những phiền phức không đáng có. Tại sao phải tìm một con gà để giả làm tro cốt?"

"Quốc công là người Chung, chẳng lẽ không biết, nước ta thờ Thủy thần, Thủ Hỏa vốn bất dung. Hỏa táng một người, nghĩa là dâng thân thể người đó cung hiến cho Hỏa thần. Thủy thần sẽ kiêng kị mà không tiếp tục phù hộ linh hồn nơi cực lạc. Giết một người sống để thể mạng cho mình đã là rất tàn nhẫn, sao có thể nhẫn tâm bắt người đó đến chết cũng không Thủy thần bảo vệ."

"Nghĩa là Văn thái y vì mềm lòng nhất thời mà không hỏa táng cái xác chết thay đó, nên mới tìm xác một con gà thiêu sống? Quá phi lý, đã có gan làm chuyện tày đình như vậy, chẳng lẽ còn sợ quả báo?" Dung quốc công hỏi.

"Phải hay không thì phải đích thân hỏi Văn thái y rồi. Xin thánh thượng cho truyền Văn thái y."

Văn thái y bước vào. Mỗi bước chân đi kèm với tiếng gong cùm ma sát vào nhau, nghe đến là chói tai. Bộ dạng thê thảm, quần áo rách nát, nhưng vẻ mặt thì bình tĩnh lạ thường. Sự bình tĩnh đó, giống như linh cảm về cái chết của một con voi rừng già. Văn thái y nhấc vạt áo lên khoảng một thốn (là đơn vị đo lường thời xưa, =33,3 cm), hạ gối bên trái xuống trước, rồi từ từ hạ luôn gối phải. Dù bị xiềng xích còng vào tay, nhưng ông vẫn cố chịu đau, kéo giãn khoảng cách giữa hai tay ra khoảng một phân (=3.33 cm). Ông áp bàn tay xuống mặt sàn, dập đầu xuống, kính cẩn thưa "Ngô hoàng vạn tuế."

Mọi người nín lặng theo dõi từng động tác của ông. Chung quốc là một quốc gia rất tôn trọng lễ giáo và mang tư tưởng phân biệt giai cấp rất nặng. Những vị quan mang bậc hàm nhất phẩm, thì được phép nhấc vạt áo lên khoảng hai thốn, nhị phẩm thì một thốn rưỡi, tam phẩm thì vừa vặn một thốn, ngũ phẩm thì nửa thốn. Nhưng động tác quỳ diễn ra rất nhanh, trong triều lại có đến cả trăm quan viên lớn nhỏ, thánh thượng cũng chẳng rỗi hơi đi soi xét động tác của từng người một, nên thường chẳng ai tuân theo đúng khoảng cách này, chỉ nhắm chừng đại khái cho qua. Hai bàn tay áp lên mặt sàn được quy định phải cách nhau một phân, và hoàn toàn phải áp chặt lên sàn nhà. Nhưng đang là mùa đông, mặt sàn lạnh băng, áp sàn lên đó chẳng khác chi một cực hình. Nên các quan viên chỉ làm qua loa cho có lệ. Phải có sự thành kính và lòng trung thành lớn lao thế nào, mới có thể kính cẩn tuân theo từng chuẩn mực nhỏ nhất như vậy.

Trong phút chốc, Thanh Nguyên chợt nghĩ, muốn mọi người tin rằng một người đàn ông đáng kính và trung thành như vậy mà lại phản bội triều đình, thực sự là chuyện không tưởng. Nhưng cô vẫn cầm một bản tấu sớ rất dài, đọc

"Giờ Ngọ ngày hai mươi, thần phát hiện trong nước uống có mùi rất lạ, cảm thấy nghi ngờ, nên đã tìm Văn thái y, đưa chén nước cho ông. Văn thái y đã dùng kim châm để thử độc, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì cả. Thấy vậy, cả đoàn mới yên tâm ăn uống, không hề có kỵ. Đầu giờ Mùi, lúc sắp chuẩn bị lên đường, thì đột nhiên ai nấy bần rùn tay chân, say sẩm mặt mày. Sau đó, son tặc xuất hiện. Vì đã bị bỏ thuốc, nên dù lực lượng đông đảo, nhưng vẫn dễ dàng bị thất thủ."

Đọc xong, cô đặt tấm tấu sớ vào chiếc khay vàng. A Thuận hiểu ý, vội đi xuống, hạ thấp đầu, hai tay bưng khay dâng cho Tông đế. Tông đế không hề liếc nửa con mắt về khay tấu sớ, A Thuận vẫn không hề thay đổi tư thế, kiên trì đứng yên đấy. Tông đế ngẩng mặt lên nhìn Văn thái y, chỉ nhìn, không hề nói lời nào. Trong cả đại điện to lớn, chỉ có giọng nói của Thanh Nguyên vẫn vang lên đều đều:

"Văn thái y, "Mê thảo" chỉ là một loại thuốc mê tâm thường, mùi nồng, hòa vào nước sẽ làm đục nước. Ngay cả một đại phu tâm thường, không, ngay cả một tiêu sư như Tiêu cực trưởng, còn cảm thấy có sự lạ, vậy mà ông lại không mấy may phát hiện sao? Rõ ràng là có ý thông đồng với tặc tử. Ông còn gì để nói không?"

Những lời buộc tội đanh thép không khiến ông hoảng loạn, ông chậm rãi đập đầu thêm lần nữa, nói

"Tội thần không có gì để nói."

Dương Vinh bàng hoàng nhìn ông. Trong ánh mắt hắn nhìn Văn thái y, có sự thất vọng, có cả nỗi đau của niềm tin bị đánh vỡ.

"Tôi đã điều tra, ông sinh ra ở Hạo thành, chưa từng rời khỏi Hạo thành một bước, còn lũ sơn tặc đó, cũng đang bị triều đình truy nã gay gắt, chỉ cần lộ mặt tại Hạo thành sẽ bị tử hình ngay, chúng chẳng dại gì tự đi vào đường chết, Chắc chắn, cả ông và lũ sơn tặc đều bị một thế lực thứ ba không chế. Biết điều thì mau khai ra kẻ chủ mưu. Ông đã cống hiến cho triều đình hơn hai mươi năm, nếu thành thật, sẽ nhận được sự khoan hồng. Còn nếu dám đối trá thêm nửa lời, thánh thượng sẽ tuyệt đối không tha."

Văn thái y khẽ liếc mắt nhìn Trịnh Long. Bình vương đột nhiên ngẩng ra điều gì đó, hắn vội vã đứng bật dậy, vừa định quỳ xuống, thì đã nghe Văn thái y đáp

"Hộ Bộ thượng thư- Trịnh Long."

Chỉ vọn vẹn sáu chữ, nhưng dường như đã rút cạn sức lực của ông.

Trịnh Long tròn to mắt nhìn Văn thái y.

"Đúng là ngấm máu phun người. Ta sai khiến ông lúc nào."

Hắn bước ra khỏi hàng, ôm quyền thưa

"Thánh thượng, ai cũng biết thần và Văn thái y không qua lại với nhau nhiều năm nay, nước sông không phạm nước giếng. Làm sao có chuyện sai khiến ông ta. Hơn nữa, chỉ là lời nói suông một phía, vạn lần không nên tin."

Trần Thảo nói mỉa

"Trịnh thượng thư, đã biết chỉ là lời nói suông một phía, tội gì phải nhảy cẫng lên như thế?"

Tông đế nhíu mày, hắn giương mắt nhìn xuống đại điện. Ánh mắt đó ẩn chứa sự lười biếng. Đó là sự chán nản của một kỳ thủ nắm được hết các nước đi của đối thủ. Vì đã nắm rõ trong lòng bàn tay nên không còn chút cảm giác hứng thú.

"Văn Tùng, người có bằng chứng gì chứng minh Trịnh thượng thư là kẻ chủ mưu."

Văn thái y không trả lời, hắn cúi gằm mặt xuống.

"Chắc Trịnh thượng thư đắc ý lắm nhỉ." Thanh Nguyên đột ngột xen vào. "Mọi chứng cứ đều bị xóa sạch, thư từ qua lại cũng bị đốt hết. Chắc ông đang nghĩ rằng không ai làm gì được ông phải không? Nhưng thông minh sẽ bị thông minh hại đấy."

Không đợi Trịnh Long phản ứng lại, Thanh Nguyên khẽ cúi người, thưa

"Thánh thượng, thần muốn truyền thêm một người nữa."

Tông đế khẽ gật đầu.

"Truyền Lưu công công vào điện."

Về mặt của Trịnh Long chỉ có thể gói gọn trong mấy câu "Mơ hồ, mờ mịt." Đột nhiên, Bình vương có dự cảm không tốt lành.

Các quan lại trong triều ngơ ngác nhìn nhau. Một vị quan ngũ phẩm khẽ lay góc vạt áo Trịnh Long, hỏi nhỏ

"Trịnh thượng thư, không phải mấy ngày trước ngài đã tuyên cáo Lưu công công bị bắt cóc không rõ tung tích sao? Sao bây giờ lại xuất hiện tại đây?"

Trịnh Long chưa kịp trả lời, thì người đàn ông tóc bạc phơ, thân hình ốm yếu ẻo lả được dẫn vào điện. Cũng như hai người trước, trên người ông ta cũng có vô số vết thương khác nhau. Ông ta run rẩy quỳ xuống, giọng nói chói tai đứng chết cứng tại chỗ

"Lưu Phước tham kiến thánh thượng."

Tông đế tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn hắn, hỏi lại

"Người là Lưu Phước?"

Lưư Phước khề gặt đầu.

Trịnh Long vui mừng nói

"Lưư Phước, hóa ra ngươi chưa chết sao? Thật tốt quá."

Đáp lại thái độ nhiệt tình của họ Trịnh, Lưư Phước nghiêng rặng, hẳn học rít

"Mạng của lão nô là mạng hèn, không dễ chết như vậy."

Mọi người khnh ngạc nhìn Lưư Phước. Bởi không ai tin rằng Lưư công công có thể giọng điệu cảm phần này nói chuyện với chủ thượng của mình.

Cách đây mỗi năm, Trịnh Long chỉ là một vị quan tả thị lang ngũ phẩm, không được trọng dụng. Có lần, trong chuyến đi săn của hoàng gia, Minh đế đã bị thích khách phục kích. Gã thích khách bắn hai mũi tên, một mũi trúng cánh tay hoàng đế. Trịnh Long liều mình ra đỡ mũi tên còn lại, đầu tên găm ngay ngực hẳn, mạng sống chỉ còn như vảnh treo chuông.

Thiên tử bị thương, mà lúc đấy, địa điểm săn bắn của họ lại cách hoàng cung quá xa, thuốc trị thương mạn theo không đủ, lại sợ thích khách còn mai phục, nên cả đoàn săn bắn vội vã lên đường. Trên suốt đường đi, ai nấy đều quây quanh bên thiên tử, chỉ còn một gã thái giám trẻ họ Lưư, luôn bên cạnh săn sóc Trịnh Long.

Sau này, khi Minh đế tỉnh dậy, đã từng hỏi Trịnh Long muốn ban thưởng vật gì. Hẳn bảo, hẳn chỉ muốn có một tùy tùng, là một vị thái giám họ Lưư.

Kể từ đó, Lưư Phước trở thành tâm phúc trung thành nhất của Trịnh Long. Trong suốt mười năm trời chinh chiến trên quan trường, Lưư Phước luôn là cánh tay đắc lực nhất của Trịnh Long. Lúc Lưư Phước mất tích, Trịnh Long đã treo thưởng một nghìn lượng để tìm kiếm. Một nghìn lượng có thể mua cả một trăm nô tài, bỏ ra số tiền lớn như vậy để tìm kiếm một nô tài già là chuyện không tưởng. Nên mới thấy, vị trí của Lưư Phước không tầm thường chút nào.

Thanh Nguyên bước đến gần Lưư Phước, nói

"Lưư Phước, ta hỏi ngươi, ngày đó, Trịnh phủ tuyên bố ngươi đã bị bắt cóc, không rõ tung tích. Ngươi hãy nói cho thánh thượng biết, có thật là vậy không?"

Lưư Phước ngẩng đầu lên, trả lời

"Thưa thánh thượng, thực chất, lão nô không phải bị bắt cóc, mà là bị thù tiêu đề bịt đầu mối ạ."

"là ai, ai muốn thù tiêu ông?" Thanh Nguyên nói.

"Là Trịnh Long- Trịnh thượng thư."

Trịnh Long tức giận thốt

"Lưư Phước, ngươi già lắm lắm rồi sao, ăn nói bậy bạ gì thế, ta thù tiêu ngươi lúc nào."

"Đúng đấy." Thanh Nguyên nói "Ai chẳng biết Trịnh thượng thư rất trọng dụng ngươi, làm sao lại thù tiêu ngươi chứ?"

Lưư Phước trừng mắt liếc Trịnh Long, nói

"Bởi vì lão nô đã nắm được rất nhiều bí mật kinh thiên động địa của hẳn."

"Là bí mật gì mà Trịnh thượng thư phả ra tay thù tiêu ngươi vậy?"

"Đó là việc hẳn chính là kẻ chủ mưu vụ cướp quân hường lần này. Chính lão nô là người đưa thư truyền tin liên lạc giữa hẳn và Văn thái y."

Trịnh Long tức đỏ mặt, chửi ầm lên

"Đồ chó phản chủ nhà ngươi. Rốt cuộc, người khác đã cho ngươi bao nhiêu lợi ích mà ngươi lại bán đứng cả ta hả?"

Tông đế đập bàn, quát

"Trịnh Long, ngươi xem điện Liêm Chính là nơi nào hả? Lá gan của ngươi không nhỏ nhĩ?"

"Thần không dám." Trịnh Long vội vàng quỳ xuống.

Tông đế khộng đếm xỉa hẳn, cũng không ch phép đứng dậy. Hẳn ra lệnh cho Lưư Phước

"Nói rõ ràng mọi chuyện chop trẫm."

Lưu Phước bị dọa trước khi thế của Tông đế, cũng không dám nói năng lỗ mắng nữa, giọng cũng nhỏ hơn, nói

"Thánh thượng, Trịnh thượng thư lòng lang dạ sói, vốn đã muốn chiếm quân lương triều đình làm của riêng. Hắn đã mua chuộc Văn thái làm người tiếp ứng với lũ sơn tặc. Chính lão nô là người đưa tin, trao đổi giữa hai người họ. Sau khi xong việc, Trịnh thượng thư muốn thủ tiêu Văn thái y để bịt đầu mối. Nhưng trước đây, lão nô đã từng chịu ân huệ của Văn thái y, lão nô không muốn trở mặt nhìn ân nhân chết thảm. Nên đã lên báo tin cho Văn thái y. Nhờ vậy mà ông ấy mới tránh được một kiếp. Sau khi biết được việc này, Trịnh thượng thư rất tức giận, cho là lão nô đã phản bội hắn. Hơn nữa, lão nô cũng đã biết quá nhiều việc làm mờ ám của hắn trong bao năm qua. Vì thế, hắn cho người giết lão nô, quăng xác ở ngoại thành. Cũng may, mạng lão nô tài lớn, chưa chết được, nên mới trở về đây vạch trần bộ mặt kẻ nhân giả nghĩa của hắn."

Thanh Nguyên mỉm cười đắc thắng nhìn Trịnh Long

"Ông còn gì để nói không?"

Trịnh Long lắp bắp

"Thánh thượng, oan uổng...."

Bình vương chán ghét nhìn hắn. Sao hắn lại có một tên thuộc hạ vô dụng như vậy? Dung quốc công lúng túng nhìn Bình vương, tình huống ập đến quá bất ngờ, hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng, vẫn là Bình vương hóa giải cục diện

"Hoàng huynh, vậy còn những chứng cứ mà Trịnh thượng thư có được thì sao? Nên nhớ, người sống biết nói dối, chỉ có vật chết mới đáng tin. Lưu Phước tuy là đầy tớ trung thành của Trịnh thượng thư, lời nói của hắn nghe cũng rất có lý. Nhưng dù sao cũng không có bằng chứng gì. Cả Văn thái y cũng thế, không ai trung ra được một bằng chứng cụ thể nào cả. Chỉ là những lời nói đầu mối, ai cũng nói được. Đằng này, bằng chứng chỉ tội Phạm Vinh lại quá rõ ràng, không thể chối cãi. Trong một vụ án nếu có đến hai nghi phạm, thì nghi phạm có nghi điểm nhiều hơn, sẽ bị kết tội. Nếu có một người phải đứng ra chịu trách nhiệm cho vụ án này, thì thần đệ nghĩ, phải là Phạm Vinh mới đúng chứ."

"Vậy, theo qua điểm của Bình vương, nếu những bằng chứng mà Trịnh thượng thư đưa ra là giả, thì Trịnh thượng thư sẽ trở thành nghi phạm duy nhất, đồng thời cũng là thủ phạm. Đúng không?" Thanh Nguyên hỏi.

"Tất nhiên, nếu Trần đại nhân chứng minh được điều này, thì bốn vương không còn gì để nói. Nhưng nếu ngược lại, thì Phạm Vinh sẽ trở thành kẻ đầu tiên tưới máu lên thanh đao thành hình của Bộ Hình trong năm nay đây."

"Vậy theo Bình vương, 'những chứng cứ xác thực' mà ngài nói, là gì?" Thanh Nguyên nói.

Bình vương mỉm cười, khoan thai đáp

"Thứ nhất, vì chuyến tiêu lần này vô cùng quan trọng, nên tuyến đường áp tiêu cũng do đích thân thánh thượng lựa chọn, sau đó đích thân về lại bản đồ chuyến tiêu đó rồi giao lại cho Phạm thượng thư. Sau khi Phạm thượng thư xem qua, đóng mộc Bình bộ vào, sau đó lại đích thân giao cho Tiêu cục trưởng. Nói cách khác, ngoài trừ thánh thượng, Phạm thượng thư, và Tiêu cục trưởng ra, hoàn toàn không có người thứ tư biết được về lộ trình chuyến tiêu. Thế mà cuối cùng vẫn bị rơi vào bẫy mai phục. Tiêu cục trưởng chỉ nắm được bản đồ lộ trình sát giờ xuất phát, nên không có thời gian chuẩn bị. Vậy thì, hung thủ chỉ có một thôi."

"Không, vẫn còn một người đấy chứ.."

Bình vương ngẩn ra, phải mất một lúc mới ý thức được điều cô đang ám chỉ, hắn nói

"Ý của đại nhân là, hoàng huynh ta là kẻ tiếp tay với giặc, tự gài bẫy chính mình?"

Kỳ vương nghe thế, vội quát lên

"To gan, người dám mạo phạm thánh giá sao?"

"Trẫm cũng muốn nghe xem, rốt cuộc, trẫm đã tiếp tay với giặc như thế nào?" Tông đế tỏ vẻ thích thú nhìn cô.

Thanh Nguyên quỳ xuống, nói

"Nếu vì thân vì quá nóng vội mà 'Khẩu bất trạch ngôn' (chỉ tình thế cấp bách, khi nói chuyện không thể dùng từ ngữ chính xác để nói chuyện, hoặc chỉ việc nói chuyện tùy tiện mà không suy nghĩ), hoàng thượng có trách phạt không ạ?"

"Trả phê chuẩn, miễn là không xúc phạm đến Thủy thần và liệt tổ Chung quốc, trẫm sẽ không truy cứu."

"Tạ ơn thánh thượng." Thanh Nguyên chậm rãi đứng lên.

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt sâu như nước hồ thu của thiên tử, buông câu hỏi

"Thánh thượng, nếu thần nói, có kẻ đã dựa vào việc phán đoán thánh ý, mà biết trước được lộ trình chuyến tiêu, từ đó mà cài bẫy mai phục chúng ta, thì

ngài có tin không ạ?"

Tông đế sững sốt nhìn cô, nhũu mày suy nghĩ.

Dung quốc công nhếch mép cười, bắt bẻ cô

"Trần đại nhân mới chuyển lên Hạo thành không bao lâu, khó trách không nắm vững sơ đồ Hạo thành. Để bản quốc công nói cho đại nhân biết, từ Hạo thành đến Châu thành, có cả chục con đường khác nhau. Đi thẳng là một đường, đi trái một đường, đi phải một đường, đi thẳng rồi quẹo phải cũng hình thành một tuyến đường nốt.. Kê nào có thể thần thông quảng đại đến mức trong cả chục con đường đấy, chọn trúng con đường theo thánh ý."

Trịnh Long hừ một tiếng, nói

"Nghe qua đã thấy phi lý rồi."

Thanh Nguyên không thèm để ý đến những lời cạnh khỏe công khai đó. Cô lấy từ trong người ra một cuộn lụa, trước sự tò mò của những gã đàn ông xung quanh, cuộn lụa chậm rãi thả xuống. Trên đó là tấm bản đồ Hạo thành. .

"Các vị đồng liêu thử quan sát kỹ, có nhận ra điều đặc biệt gì không?"

Trịnh thái sư khẽ vuốt cằm râu dài, nói

"Có phải là, trên tất cả những con đường đến Châu thành, đều không có làng mạc nào?"

"Trịnh thái sư quả là "Giùng càng già càng cay", sức quan sát quả là hơn người."

"Vậy thì sao?" Trịnh Long hỏi.

"Quả thật, từ Hạo thành đến Châu thành có rất nhiều đường. Có thể ngang qua rừng Phong Lâm, có thể ngồi thuyền qua sông Tứ Hải, cũng có thể vượt núi Hội Sơn. Tuy nhiên, vì khí hậu quá khắc nghiệt, không thể trồng trọt, nên không có người sinh sống, đường đi không được tu sửa, di chuyển rất khó khăn, lại có rất nhiều chỗ ẩn nấp, cực kì thích hợp để mai phục, chẳng những thế, lại còn có rất nhiều thú rừng nguy hiểm, nói chung là hiểm họa luôn rình rập. Nếu chẳng may bị phục kích thật, thì tại một nơi đồng không mông quạnh, không có bóng người như vậy, cũng chẳng ai may hay biết. Thánh thượng anh minh, sao có thể chọn những con đường như vậy để làm lộ trình áp tiêu. "

"Trong tình cảnh như vậy, chỉ có ba con đường thuận lợi nhất. Một là đi thẳng về phía Tây, đến thẳng Châu thành. Trên đường đi tuy không có làng mạc nào, nhưng có điền trang trồng lúa của nhà họ Phan. Con đường thứ hai là đi về hướng Nam, vòng qua núi Lộc Sơn. Trên núi có một căn cứ luyện binh của quân đội, tất nhiên là cực kì an toàn. Con đường cuối cùng, chính là con đường mà thánh thượng đã chọn, đó là đi về phía Bắc, ngang qua Biên thành, rồi đến Châu thành. Trên đường đi, có trấn Thương, và rất nhiều làng nhỏ khác."

"Vậy ý người là lũ cướp đó "ôm cây đợi thỏ", mai phục cầu may ở cả ba chỗ sao?" một vị quan áo xanh chất vấn. Thanh Nguyên nhận ra hần, hần là Hộ bộ Hữu thị lang Vu Toàn. "Như vậy chẳng phải quá nguy hiểm sao? Phục kích cả ba chỗ, sẽ đánh động sự chú ý của triều đình. Hơn nữa, Núi Lộc Sơn có quân ta, phía Tây thì có điền trang Phan gia, phía Bắc thì có quá nhiều trấn, làng, nếu người dân thấy có sự xuất hiện của người lạ mặt, sẽ báo quan."

"Hần chỉ phục kích đúng một con đường thôi, cũng chính là con đường phía Bắc." Thanh Nguyên nói.

"Nếu như vậy, thì càng khẳng định Phạm thương thư là hung thủ. Chỉ trừ phi được thánh thượng tiết lộ, còn không, ai có thể dò được thánh ý." Trịnh Long nói.

Thanh Nguyên không trả lời, cô hỏi Tông đế

"Thánh thượng, thần mạn phép hỏi, việc ngài chọn con đường phía Bắc là do ngẫu nhiên hay có tính toán ạ?"

Tông đế khẽ xoa cằm, vẻ mặt hứng thú, nói

"Khanh đoán thử xem."

"Theo thần đoán, thánh thượng sẽ không chọn đi qua núi Lộc Sơn. Mấy tháng nay, có quá nhiều thiên tai xảy ra liên tục, triều đình mãi lo cứu trợ, quốc khố không đủ để phân phát quân lương cho quân đội. Vì Châu thành xảy ra lũ lụt nặng nề nhất, binh lính quân dân trong thành dễ tức nước vỡ bờ mà gây chuyện không hay, nên thánh thượng mới phải phân phát quân lương cho quân đội Châu thành trước. Những nơi khác vẫn đang trong tình trạng thiếu hụt quân lương, bao gồm các binh lính đang luyện binh ở Lộc Sơn. Nếu chọn con đường vòng qua núi Lộc Sơn, binh lính trên núi sẽ biết được triều đình phát quân lương cho Châu thành xa xôi, mà không phát cho họ, dù họ đang ở gần Hạo thành nhất. Như vậy, khiến họ có cảm giác không được triều đình trọng dụng, sẽ tạo ra những lời đồn không hay ho, làm suy nhụt chí khí quân đội, tạo nên sự bất mãn của quân lính. Vậy nên, lúc này, chỉ còn hai con đường để lựa chọn. Còn về con đường phía Nam. Chỉ là một tran trại trồng lúa nho nhỏ, thế mà lúc nào cũng được canh gác cẩn mật, nghe nói không ít cao thủ giang hồ từng ra vào nơi này, nông dân trong đấy, ai nấy đều cao to lực lưỡng, mặt mũi hung tợn. Nếu là trồng lúa, theo lẽ thường, thì nên chọn những nơi gần các thành, trấn để dễ dàng buôn bán, sao lại chọn nơi khi họ cò gáy như vậy. Chỉ trừ phi có điều mờ ám. E là thánh thượng cũng nghĩ vậy, nếu chọn con đường phía Nam, sẽ "Đánh rắn động cỏ", kinh động Phan gia. Thánh thượng anh minh, tất nhiên sẽ không chọn phía Nam."

Nét mặt Tông đế ngưng trọng, hần nhìn Trịnh Long, mắng

"Tên nghịch tặc này, quả nhiên là người cầu kết với sơn tặc."

Trịnh Long vội quỳ xuống

"Thánh thượng, oan uổng...."

"Còn dám kêu oan" Tông đế vừa nói vừa lục tìm gì đó trong đồng tấu chương, cuối cùng, hắn lôi một quyển tấu chương ra, trên đó đề tên "Trịnh Long", hắn quát

"Hôm đó, trẫm đang phân vân xem nên chọn con đường nào, thì nhận được quyển tấu chương này của ngươi. Ngươi viết rằng điền trang Phan gia có điều khuất tất, muốn triều đình nhanh chóng điều tra. Bây giờ nghĩ lại, mới cảm thấy những lời ngươi nói hôm ấy đều có hàm ý lung lạc trẫm. Cái gì mà xin thánh thượng khoan manh động, phải có chứng cứ rõ ràng mới lật tẩy chúng. Nghe ngươi nói vậy, trẫm mới quyết định không chọn con đường phía Nam Hóa ra, ngay từ đầu ngươi đã muốn gài bẫy cả ta, ngươi thật to gan."

Các quan viên quay qua nhìn nhau, sao tình hình lại chuyển biến nhanh đến thế.

Trịnh Long há hốc mồm, quả là còn oan hơn Đậu Nga. Những lời nói vô thưởng vô phạt đó, bây giờ lại trở thành chứng cứ buộc tội hắn.

Bình vương vẫn bình tĩnh mỉm cười, hắn quay lên nhìn Tông đế, nói

"Hoàng huynh, đó có thể chỉ là những lời nói trong lúc nhất thời của Trịnh thượng thư. Trong tình cảnh đó, lời nói của Trịnh thượng thư là những lời can ngăn của một bậc thần tử trung thành và rất hợp tình hợp lý, nếu chỉ vì vậy mà kết tội một bậc thần tử, e rằng sẽ gây ra những điều dị nghị không hay. Trung thần nhụt chí, cho dù có lời muốn nói, cũng phải suy tính thiệt hơn, bo bo giữ mình, sợ gây họa,. Thần đệ cảm thấy, giả thuyết Phạm thượng thư đã tuồn tẩm bản đồ cho lũ sơn tặc nghe thuyết phục hơn. Và lại, trong tẩm bản đồ tìm được trong tay bọn lính, còn có cả dấu mộc của Bình bộ. Con dấu đó, chỉ có thượng thư được giữ. Cứ cho Trịnh thượng thư là hung thủ, ông ta có thể đoán được lộ trình của đoàn tiêu, có thể về lại tẩm bản đồ y chang nhưng chẳng lẽ ông ta tài tình đến mức có thể đột nhập vào phủ thượng thư, trộm con mộc của Bình bộ, rồi đóng lên đó sao? "

"Sao vương gia không nghĩ đến giả thuyết khác, chẳng hạn như, có người làm giả con dấu của Bình bộ thì sao?"

Bình vương vẫn mỉm cười, có cảm giác trên mặt hắn lúc nào cũng là nụ cười hòa nhã như gió xuân. Nhưng chính vì quá hoàn mỹ nên luôn có cảm giác không thật.

"Tất cả những con dấu của triều đình, từ Ngọc tỷ đến con dấu Bình bộ, Hộ bộ, Hình bộ....đều do những sư phụ trạm khắc hàng đầu trong cung tỉ mỉ khắc ra. Từng nét, từng nét chữ trên mỗi con dấu đều rất tinh tế và độc đáo, có một không hai, không ai có thể bắt chước được. Tổ tiên Chung quốc chúng ta sợ có kẻ mua chuộc những sư phụ chạm khắc đó làm giả con dấu, gây ra hệ quả nghiêm trọng, nên sau khi làm xong những con dấu này, Minh đế đã cho người chặt tay tất cả bọn họ, đồng thời, chữ viết, thơ từ của những người này đều bị hủy bỏ để tránh hậu họa."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Quan Trường (12)

"Vậy còn mực đóng dấu thì sao? Cũng không thể làm giả, đúng không?" Thanh Nguyên hỏi.

"Mực đóng dấu thì càng không thể. Mực của triều đình được điều chế bằng phương pháp bí truyền, tuyệt không thể làm giả." Bình vương đáp.

Nghexong, Thanh Nguyên quay sang kính cẩn thưa Tông đế

"Vậy Hoàng thượng, thần có thể cho vời Lưu công công, Tổng quản nội vụ trong cung không?"

Thình cầu bất ngờ khiến Tông đế ngạc nhiên, nhưng hắn không hề thắc mắc, không hề trách cứ, như thể, mọi chuyện cô làm hắn đều tuyệt đối tin tưởng

"Chuẩn."

"Truyền Lưu công công."

Chẳng mấy chốc, Lưu công công được dẫn lên. Là một lão thái giám bình thường, nhưng ánh mắt rất khôn lỏi, già đời, một lão hồ ly chính hiệu.

"Lưu công công, mấy ngày trước ta có đến phủ của Phạm thượng thư. Nghe hạ nhân nói, trong phủ không còn mực đóng dấu nữa, có đúng không? Ông thân là tổng quản nội vụ, sao lại để xảy ra tình trạng này?"

Lưu công công ngăn người ra, nhưng thân trong chốn cung đình bao nhiêu năm, đâu dễ bị những chuyện vặt vãnh này làm khó.

"Bẩm đại nhân, theo quy định của triều đình, mỗi tháng, các vị quan sẽ được phát một lọ mực in chuyên dùng cho việc đóng dấu. Loại mực quan ngũ phẩm sử dụng là loại mực thông thường, gồm muội than và nhựa thông, thì đã được cung cấp đầy đủ theo quy định, nhưng loại mực dành cho các vị quan tam phẩm trở lên, thì có chút đặc biệt. Ngoài các nguyên liệu trên ra, còn có thêm bột chu sa. Bột chu sa này là do Xuân quốc tiến cống. Tuy nhiên năm nay, Xuân quốc rơi vào chiến loạn liên miên, nên số lượng bột chu sa năm nay tiến cống cực kì ít, chỉ có khoảng mười cân. Vì thế, từ nhiều tháng trước, thánh thượng đã ra chỉ hạ lệnh giảm số lượng mực mà mỗi quan viên tam phẩm được cung cấp, từ một tháng một lọ thành hai tháng một lọ, phát vào mỗi đầu tháng. Chiếu lý ra, nửa lọ mực đã đủ dùng trong một tháng, nhưng không hiểu sao....."

"Nghĩa là ông cũng biết việc phủ thượng thư không còn mực đóng dấu."

"Vâng. Phạm thượng thư có cho người thông báo cho nô tài."

"Lúc nào?"

"Khoảng cuối tháng mười."

Cọ quay sang nhìn Phạm Vinh, hỏi

"Pạm thượng thư, nếu hai tháng phát một lần, nghĩa là đầu tháng mười triều đình đã cung cấp mực, sao mới chỉ một tháng đã voi sạch."

Phạm Vinh thều thào trả lời

"Do một lúc bất cẩn, ta lỡ làm đổ cả lọ mực."

Thanh Nguyên khẽ gật đầu rồi quay sang nhìn Bình vương

"Chắc Bình vương hiểu rồi chứ? Đoàn tiêu xuất phát giữa tháng mười hai, thánh thượng giao tám bản đồ lộ trình cuối tháng mười một, nhưng từ cuối tháng mười, mực đóng dấu trong phủ Phạm thượng thư đã hết sạch."

Bình vương nhú mày

"Nhưng như vậy thì sao? Có hai tám bản đồ tất thấy, một tám trong tay Tiêu cục trưởng, một tám tìm thấy trong tay lũ đạo tặc. Cả hai tám đều có đóng dấu mộc Bình bộ. Nếu không còn mực, vậy thì dấu mộc trong tám bản đồ của Tiêu cục trưởng thì sao? Chẳng lẽ do người khác đóng giúp à?"

"Thần có thể làm chứng, dấu mộc trong tám bản đồ của lũ sơn tặc, tuyệt đối không phải do Phạm thượng thư đóng." Trần Thảo nói vội.

"Khoảng cuối tháng mười một, Phạm thượng thư có nhờ thần cho mượn lọ mực đóng dấu. Vì lúc đó đã là cuối tháng, nên lọ mực của thần chỉ còn đủ để đóng một lần. Nếu cô đóng thêm dấu mộc thứ hai, thì mực sẽ bị mờ và loang lổ. Thế mà trong cả hai tám bản đồ, mực đóng dấu vẫn rất đẹp và đều mực. Nghĩ lại, trong đó, chỉ có một tám bản đồ là được đích thân Phạm thượng thư đóng vào. Còn tám kia, là do người khác đóng."

Dung quốc công lạnh lùng nhìn Trần Thảo.

"Chỉ là lời nói một phía của Trần thượng thư, cũng chỉ có hai người biết với nhau, không có bằng chứng, bảo người ta làm sao tin đây?."

Trần Thảo lúng túng không biết trả lời, Thanh Nguyên vội xen vào giải vây

"Chắc Dung quốc công không biết rồi. Mực đóng dấu là tài vật của triều đình, theo quy định, nếu có cho mượn hay đi mượn, hay làm mất, làm vỡ, đều phải bồi báo với phủ nội vụ, sau còn phải ghi lại trong sổ sách riêng trong phủ. Muốn kiểm tra xem lời Trần thượng thư nói thật hay giả, chỉ cần lấy sổ sách ra đối chứng là được. Vẫn là câu nói đó, con người là vật sống, biết nói dối, chỉ có bằng chứng là tuyệt đối có thể tin tưởng."

"Được. Tạm thời không màng đến lọ mực, Trần đại nhân có thể giải thích cho bốn vương biết, con dấu Bình bộ đó, ai có thể làm giả? Nếu một vật quan trọng như con dấu của triều đình mà cũng có thể làm giả, vậy thì còn gì là kỷ cương và phép tắc?" giọng điệu của Bình vương đã bắt đầu hung hăng hơn, nhưng nụ cười vẫn hiền hòa như cũ.

"Không có ai làm giả cả." Thanh Nguyên nói. "Bởi đơn giản ngay từ đầu chỉ có một tám bản đồ thôi."

Nụ cười của Bình vương dường như bị đông cứng trên mặt. Ai nấy xôn xao nhìn nhau.

"Các vị thử ngẫm lại xem. Ngay từ đầu, trước mắt chúng ta vốn chỉ xuất hiện có một tám bản đồ, chính là tám mà Trịnh thượng thư dâng lên thánh thượng. Vậy thần bạo gan thử đặt giả thuyết thế này, đó là tám bản đồ mà Trịnh thượng thư tìm được, chính là tám bản đồ của Tiêu cục trưởng."

Nói xong, cô quay qua nhìn Tiêu Bảo

"Tiêu cục trưởng, tám bản đồ mà triều đình trao ông, nay đâu mất rồi?"

Tiêu Bảo nhú mày suy nghĩ cốc lýt, rồi chần chừ trả lời

"Tiểu nhân cũng không biết, tiểu nhân luôn giữ tám bản đồ trong người, nhưng không hiểu sao....."

Thanh Nguyên nở nụ cười đắc thắng, nói

"Thánh thượng, tấm bản đồ đó là một vật rất quan trọng, Tiêu cục trưởng luôn giấu chặt trong người. Chiều lý thì không thể dễ dàng đánh mất như vậy được. Trừ khi có người nhân lúc ông ấy bất tỉnh rồi lục soát thân thể lấy đi mất, để vu oan cho người khác."

"Người ngấm máu phun người" Trịnh Long hét tướng lên.

"Ngấm máu phun người? Chính Trịnh thượng thư mới là kẻ ngấm máu phun người. Mọi người thử nghĩ xem, con dấu thì không thể làm giả, còn mực mà Trần thượng thư cho Phạm hượng thư mượn thì chỉ đủ dùng một lần. Vậy cách giải thích hợp lý nhất chính là, không hề có tấm bản đồ thứ hai. Có kẻ đã mai phục đoàn tiêu, trộm lấy tấm bản đồ của Tiêu cục trưởng, rồi đem về triều giả họa cho Phạm thượng thư. Trò lừa này sở dĩ có thể làm chúng ta tin sái cổ như vậy, là bởi nó có hai điểm thuận lợi. Thứ nhất, chúng ta luôn nghĩ Tiêu cục trưởng đã chết, người chết thì vật theo, nên chúng ta lầm tưởng tấm bản đồ cũng mất theo ông ấy. Thứ hai, chúng ta luôn tưởng rằng từ đây đến Châu thành có cả chục con đường, nếu lũ cướp có thể biết trước lộ trình mà mai phục chúng ta, thì chỉ có thể là do có người bí mật đưa bản đồ cho chúng. Vì vậy, khi Trịnh thượng thư trưng tấm bản đồ ra, ai cũng nghĩ nó là tấm bản đồ thứ hai đã được sao chép ra, mà không ngờ, nó chính là tấm bản đồ trong tay Tiêu cục trưởng và cũng là tấm bản đồ duy nhất trong vụ án. " lý luận sắc bén cùng giọng nói mạnh mẽ của cô khiến Trịnh Long không thể tìm ra một lời nào để biện hộ.

Trịnh thái sư khẽ vuốt cằm râu dài

"Nghĩ kỹ lại thì, những gì Trần đại nhân nói rất có lý. Nếu Phạm thượng thư là hung thủ, ông ấy sẽ sẽ không ngu dại gì mà đóng dấu mộc lên tấm bản đồ đưa cho lũ cướp. Cái chúng cần chỉ là lộ trình thôi, cần cái mộc đó để làm gì? Nhờ sau này lũ cướp đó đem tấm bản đồ đó ra uy hiếp ông ấy thì sao?"

"Đúng đấy. Sao phải làm chuyện dư thừa thế này." một vị quan phụ họa.

"Đúng là ngay từ đầu chúng ta chỉ thấy có một tấm bản đồ." một vị khác nói.

"Vậy bằng chứng thì sao?" Tiếng nói của Bình vương nhanh chóng cắt ngang mọi lời bàn tán. "Đúng vậy, có thể giả thuyết của Trần đại nhân là đúng. Nhưng cũng có thể, Tiêu cục trưởng đã làm mất tấm bản đồ của mình, còn tấm bản đồ Trịnh thượng thư dâng lên quả thật là của lũ cướp. Nếu không có bằng chứng cụ thể thì sẽ còn cả chục giả thuyết tương tự. Nhưng giả thuyết thì mãi mãi là giả thuyết, không ai có quyền kết tội người khác chỉ bằng những giả thuyết trên giấy như thế."

Không khí im lặng đến mỗi một cây kim rơi xuống sàn cũng sẽ nghe tiếng. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thanh Nguyên. Còn cô thì chỉ nhìn chăm vào Bình vương.

"Nếu thần có thể chứng minh, tấm bản đồ mà Trịnh thượng thư dâng lên là thuộc về Tiêu cục trưởng thì sao?"

Trịnh Long tái mét mặt nhìn Bình vương.

"Nếu vậy thì bản vương không còn gì để nói, vụ án này giao lại cho Trần đại nhân."

"Một lời đã định." Thanh Nguyên nói.

"Tứ mã nan truy." Bình vương đáp.

Nói xong, Thanh Nguyên nhìn Tiêu Bảo, hỏi

"Tiêu cục trưởng, nếu bản quan nhớ không lầm, thì hình như trong giới áp tiêu các ông, trước khi bắt đầu một chuyến tiêu, các ông thường thực hiện một nghi lễ nhỏ, gọi là lễ "tẩy kỳ" (rửa cờ) bằng Huyết Mã. Nghĩa là dùng máu ngựa, trộn với máu của ông, rồi trộn với rượu Bách Hoa thành một bát lớn. Nửa bát đổ lên tấm cờ, nửa bát còn lại dùng để rửa tay, đúng không?"

Tiêu Bảo gật đầu.

"Tôi còn nghe nói, sau khi dùng Huyết Mã rửa tay, thì phải đợi sau một canh giờ mới được rửa tay lại bằng nước, đúng không?"

"Đúng."

"Vậy, lúc Phạm thượng thư trao tấm bản đồ cho ông, tay ông có dính Huyết Mã không?"

"Có."

Nghe đến đây, Trịnh Long thờ phào nhẹ nhõm, nói

"Vậy chứng tỏ ta không phải hung thủ rồi, bởi trong tấm bản đồ không hề có dính tí máu nào."

Nhưng ông ta còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe Thanh Nguyên nói

"Tất nhiên là không dính rồi. Tấm bản đồ quan trọng như vậy, Tiêu cục trưởng làm sao dám dùng bàn tay dính máu ngựa đụng vào chứ. Lúc đấy, trên tay ông ấy máu vốn đã khô rồi, nên sẽ không có dấu máu."

"Vậy làm sao chứng minh tấm bản đồ ấy là của Tiêu cục trưởng." Kỳ vương hỏi,

"Máu không thể lưu lại, nhưng hương (mùi) thì được. Rượu Bách Hoa vốn có mùi nồng và khó phai , máu có mùi tanh, một hỗn hợp tanh nồng như vậy, nếu dính trên tay người, dùng nước rửa qua thì không để lại mùi. Nhưng nếu dính trên giấy không cách nào tẩy rửa, thì có lưu lại mùi không?"

Tông đế trầm ngâm nhìn Thanh Nguyên, trong ánh mắt không thể giấu nổi vẻ tán thưởng. Hắn phất tay ra hiệu, A Thuận hiểu ý, vội lùi đi mất.

"Trẫm cũng muốn xem xem, có lưu lại mùi hương gì không?"

Lát sau, A Thuận cầm một khay vàng đi lên, Tông đế cầm tấm bản đồ nhàu nhĩ đưa lên mũi. Cả triều dường như nín thở theo từng động tác của hắn.

Hắn khẽ nhúm mày, rồi vút tấm bản đồ sang một bên. Hắn nhìn Trịnh Long bằng ánh mắt lạnh lẽo

"Hương rượu Bách Hoa vừa nồng vừa thơm, người thường không ngửi thấy được nhưng trẫm tắm trong rượu Bách Hoa từ nhỏ, lẽ nào không ngửi ra sao? Trịnh Long người còn gì để chối cãi."

Tất cả ánh mắt trong triều tập trung trên người hắn, có chế giễu, có xem thường, có chán ghét.

Hắn dập đầu liên tục xuống sàn

"Oan uổng, oan uổng....."

Dung quốc công thấy sự không ổn, nhưng vẫn cố biện cãi

"Thánh thượng, vậy còn tài sản hơn vạn lượng trong tiền trang của Phạm Vinh mà triều đình điều tra ra thì sao? Nếu không phải trộm từ quân hưởng, thì ở đâu ra ạ?"

Bình vương nheo mắt nhìn Phạm Vinh, hỏi

"Bổn vương cũng muốn biết, một vị quan tam phẩm bổng lộc mỗi năm nghìn lượng như thượng thư, kiếm đâu ra số tiền vạn lượng như vậy?"

"Là của vi thần." Lâm Hiệp bước ra giữa đại điện, đứng kế Dung Công, khẳng khái nhìn Bình vương. "Bổng lộc mỗi năm của thần lên đến vạn lượng, tiền mà thần chuyển cho Phạm thượng thư, là từ bổng lộc gom góp mà ra."

"Không thân không thích mà đem tặng người khác số tài sản lớn như vậy, quả thật khiến người khác hoài nghi." Dung quốc công nói.

"Trước đây, có một binh sỹ vì cứu một người đàn bà mà phải vào chịu cảnh ngục tù. Người binh sỹ đó chính là thuộc hạ của Phạm thượng thư, Phạm thượng thư chỉ vì cứu binh sỹ đó mà bị cách chức. Còn thần, chính là con trai của người đàn bà đó."

Trong triều lại nổi lên không ít những lời bàn tán. Lâm đại nhân vốn xuất thân quyền quý, sao lại trở thành con của một nông phụ nghèo trong lời đồn.

Trước những lời bàn tán không mấy hay ho của mọi người, Lâm Hiệp vẫn không hề biến sắc.

Dung quốc công muốn lên tiếng công kích, nhưng Tông đế đã ra tay chặn họng

"Biết ơn trả ơn là đúng. Lâm thái uy quả là người trọng ơn nghĩa. Việc này đến đây là dừng, trẫm không muốn nghe thêm một lời nghị luận nào nữa."

Bằng một giọng nói không thể lạnh lùng hơn, Tông đế bắt đầu tuyên án.

"Trịnh Long thân là Hộ Bộ thượng thư, chức cao quyền trọng, thế nhưng lại có những hành vi bất chính, tà tâm vô độ, cả gan dám cấu kết với sơn tặc, cướp quân hưởng của triều đình, tội khó dung thứ, tru di tam tộc. Lũ sơn tặc núi Ngũ Hồ, lộng hành quấy nhiễu dân chúng bao năm nay, bây giờ còn dám cả gan đánh cướp quân hưởng, tru di tam tộc. Ngày mai giờ Ngọ hành hình. Văn Chương thân là thái y trưởng, được tiên đế nể trọng nhiều lần đề bạt, nhưng lại dám tiếp tay gây tội với Trịnh Long. Đáng ra phải tru di tam tộc, nhưng xét thấy có công cứu giá tiên đế, hơn nữa đã thành thật nhận tội, chỉ xử tội tử, tịch thu gia sản, toàn gia bị biếm thành nô lệ, suốt đời không được đặt chân vào Hạo thành. Giờ Ngọ ngày mai, toàn bộ xử trảm, đích thân trẫm sẽ là người giám sát."

Lời Tông đế vừa dứt, Trịnh Long đã sợ đến mức run lấy bầy, Văn Chương nhắm chặt mắt, không ai nhìn ra biểu cảm của ông ấy.

Dung quốc công vội quỳ xuống, đầu cúi hất thấp, nói

"Thánh thượng, hôm nay tuyên tội, ngày mai đã xử trảm, chỉ vón vèn một ngày, có phải là quá gấp gáp rồi không?"

Tông đế giễu cợt nhìn Dung Công, sự lạnh lùng ban nãy tan chảy, chỉ còn sót lại chút khoái trá và mỉa mai

"Trẫm nhớ cách đây mười hôm, ngay giữa đại điện, chính Trịnh Long đã nói rằng, vụ án này là một trong án nghiêm trọng, gây tổn thất nặng nề đến quốc khố, nếu không nhanh chóng xử trảm hung thủ sẽ khiến lòng dân than oán, không còn niềm tin vào triều đình, để hung thủ sống thêm ngày nào, là nghịch thiên lý ngày đó. Hắn đã có lòng lo dân lo nước như thế, trẫm sẽ cho hắn toại nguyện. Hình như hôm ấy, quốc công cũng tán đồng việc hành hình sớm, sao nay lại "câu trước đá câu sau" như thế? Phải chăng vì lần trước hung thủ là Phạm thượng thư, còn nay bị đảo ngược thành Trịnh thượng thư?"

Dung quốc công không hề tỏ ra lúng túng, bình tĩnh đáp trả

"Thánh thượng, vụ án này quả thật còn nhiều uẩn khúc, chứng cứ mơ hồ, không rõ ràng, ..."

Ngọc tử tướng mang về mặt khoái trá khi người khác gặp họa, nói.

"Trần đại nhân và Lâm đại nhân đã dùng tính mạng và chức quan của mình để đổi lấy mười ngày tạm hoãn hành hình. Nếu quốc công nhất mực cho rằng Trịnh Long vô tội, vậy hãy làm như họ đi. CHức quan nhất phẩm của quốc công, nếu muốn đổi lấy mười ngày hoãn hành hình cũng không phải là không thể."

Tông đế gật đầu phụ họa

"Nếu khanh muốn, trăm có thể phê chuẩn."

Dung quốc công đuối lý, đành nghiêng răng nghiêng lợi, bàng quan đứng nhìn.

Ngược lại, Bình vương lại tỏ ra không mấy quan tâm. Hắn vừa mỉm cười nhìn Thanh Nguyên, hỏi

"Trần đại nhân quả là tuổi trẻ tài cao, chẳng trách lại được hoàng huynh nhất mực trọng dụng. Bỏn vương tâm phục khẩu phục. Chỉ là ta còn một thắc mắc, mong đại nhân có thể giải đáp cho."

"Vương gia cứ nói."

"Bỏn vương muốn biết tại sao lũ sơn tặc đó không trực tiếp giết chết Tiêu cục trưởng, để một nhân chứng quan trọng như vậy sống sót, không phải là tự gây phiền phức cho mình sao?"

Trịnh Hoà vuốt cằm râu dài, từ tốn nói

"Lão cũng cảm thấy kì lạ, có gì chúng lại tự để lại hậu họa cho mình. Hơn nữa, đoàn tiêu mất tích ở trấn Thương, cách trấn Ngũ Hồ cả ngàn dặm, vốn chẳng ai nghĩ đến việc Tiêu cục trưởng lại bị nhốt trong hang ổ sơn tặc trên núi Ngũ Hồ, sao đại nhân lại biết mà đến giải cứu?"

"Bẩm, trước đây thần có chút sơ giao với Văn Sinh đại phu, con trai của Văn thái y, nên khi hay tin Văn thái y qua đời, bèn đến phúng viếng. Trong lúc vô tình, phát hiện trong hũ tro không đựng tro cốt của Văn thái y, nên đã nảy sinh nghi ngờ. Người Chung quốc ta quan niệm, chỉ có những người cao quý, được đích thân thánh thượng chỉ định hóa thiêu, thì khi chết, mới có thể mang theo vinh quang về với Thủy thần. Còn những người dân tầm thường, không có công lao hiển hách, khi chết, chỉ có cách về với lòng đất. Thủy và Thổ (đất) không xung khắc, Thổ thần sẽ đem thân xác trao lại cho Thủy thần. Còn nếu hóa thiêu, thì sẽ mãi mãi không được Thủy thần bảo hộ, mãi không siêu sinh. Nếu trong hũ tro là cốt gà, có nghĩa là xác chết không hề bị hóa thiêu. Nếu vậy, chỉ có một khả năng thôi, đó là cái xác cháy đen được đưa về Hạo thành không phải là Văn thái y, mà là một người bình thường nào đấy. Thần đã cho người lục soát khắp trong ngoài Hạo thành. Quả nhiên, trời độ chính nghĩa, thần đã tìm được một ngôi mộ vô danh cách Hạo thành vài dặm. Qua kiểm chứng phát hiện, xác chết trong ngôi mộ đó quả thực là một xác chết cháy đen, chính là xác chết được đem về triều đình. Thần còn phát hiện, nạn nhân bị mất hai chiếc răng cửa. Dấu vết để lại trên nướu răng cho thấy, xác chết đã bị người khác cố tình bẻ gãy răng, chứ không phải tự nhiên rụng mất. Thần có một người bà con sống ở trấn Ngũ Hồ, từng nghe người đó nói rằng, trong trấn có một tập tục kì lạ. Để xử tội những kẻ xảo trá, miệng lưỡi điêu ngoa, các bộ lão trong làng sẽ bắt người đó đến từ đường thờ tổ tiên trong trấn, rồi trước mặt người làng nhổ mất hai chiếc răng cửa của người đó. Thần bèn cho người đến trấn Ngũ Hồ điều tra, quả nhiên, xác chết đó đúng là một người dân trong làng, đã bị sơn tặc trên núi bắt cóc. Thế là thần thân chinh đến trấn Ngũ Hồ, bắt trọn lũ cướp."

Trịnh Hòa không khỏi gật đầu khen ngợi

"Sức quan sát và suy luận quả thật tài tình. Hầu sinh khả úy."

"Còn sở dĩ lũ cướp không giết Tiêu cục trưởng, là bởi vì, chúng không tìm được chìa khóa mở những cái rương đựng ngân lượng. Thần đã kiểm tra những cái rương đấy, đều đúc bằng sắt, đao kiếm không thể đâm thủng, chỉ có cách dùng chìa khóa mở thôi. Chiếc chìa khóa duy nhất nằm trong người Tiêu cục trưởng, nếu giết ông ấy, sẽ mất cả chì lẫn chài. Nên dù biết là không thể để lại hậu họa, nhưng cũng không thể giết chết."

"Vậy giờ, những cái rương ngân lượng đó, đang ở đâu?" Bình vương hỏi.

Thanh Nguyên quỳ xuống sấn, vừa dập đầu vừa nói

"Xin thánh thượng thứ tội. Lũ cướp đã giấu các rương ngân phiếu, chúng nhất quyết không chịu khai ra chỗ giấu, thần bất lực, dù đã lục soát cả quả núi cũng không thể tìm ra nơi giấu."

Tông đế đập mạnh vào bàn, ai nấy giật thót tim. Giọng nói trầm trầm đầy uy quyền của hắn vang lên

"Dương Vinh, Trẫm không cần biết Hình bộ dùng cách gì, tra tấn cũng được, cạy miệng cũng được, rút gân cũng được, nhất định phải bắt chúng khai ra nơi giấu quân lương."

Dương Vinh thức thời, vội quỳ xuống nhận mệnh.

Tông đế lại nói tiếp

"Trần Thanh Nguyên, Lâm Hiệp, Phạm Vinh lên nhận mệnh."

Nghe tên, cả ba vội quỳ xuống.

"Phạm Vinh vốn là kẻ mang trọng tội, nhưng nay đã rửa sạch nỗi oan, phục chức thượng thư tam phẩm, ngày mai bắt đầu hầu triều. Lâm thái úy có lòng chinh nghĩa, không màng hy sinh danh lợi để bảo toàn công lý, trẫm rất hài lòng. Nay tặng bổng lộc nghìn lượng, thêm ruộng đất mười mẫu."

"Không màng danh lợi đã là điều hiếm thấy, có thể đánh liều mạng sống cứu giúp người khác, tấm lòng đáng quý đó, quả là nghìn vàng khó cầu. Trần đại nhân tuy còn trẻ nhưng mưu trí và lòng dũng cảm đã không ai bì kịp. Nay trẫm thăng cho khanh từ Thị lang ngũ phẩm thành thượng thư tam phẩm, thay thượng thư Phan Chí cai quản Lại Bộ. Ngày mai bắt đầu hầu triều."

"Thánh thượng, vạn lần không thể." Dung quốc công vội quỳ xuống "Theo quy định của triều đình, thượng thư là một chức vụ quan trọng, muốn lập quan phẩm, phải có sự phê chuẩn của tất cả những vị quan từ nhị phẩm trở lên, người được phong ít nhất phải hầu triều trên năm năm. Trần đại nhân tuy có tài, nhưng tuổi đời còn trẻ, hầu triều chưa đầy ba tháng, lại không hiểu gì về công việc trong phủ Lại Bộ. Với danh vị Quốc công nhất phẩm, thần không phê chuẩn."

Trịnh thái sư thận trọng nhìn Thanh Nguyên, rồi lắc đầu

"Thần cũng cho rằng, Trần đại nhân còn non kinh nghiệm, không thể đảm đương chức vụ này được."

Một vị hoàng đế muốn sắc phong thần tử, lại phải thông qua sự phê chuẩn, vậy có khác nào quyền lực rỗng? Thực ra, chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Lúc Sâm đế còn tại vị, có một lần, thái tử Lục quốc đến làm khách. Vị thái tử này mang tặng Sâm đế một bàn cờ ngọc thạch ngọc rất đẹp. Thái tử Lục quốc than rằng "Nếu bàn cờ này được điêu khắc từ Lung Linh thì còn gì bằng."

Lúc ấy, Nam quốc vừa tiến cống một khối thạch Lung Linh quý hiếm. Sâm đế đầu óc đơn giản, cứ tưởng thái tử Lục quốc đang nói đến khối ngọc đó, bèn sáng khoái đáp ứng

"Ai cũng có lòng si cái đẹp, quân tử thì không nên giữ cái đẹp một mình, mà phải dâng cho thiên hạ cùng thưởng thức. Nếu thái tử thích, trẫm sẽ ban tặng Lung Linh cho."

Thực ra, Lung Linh là một vùng đất nhỏ nằm sát biên giới Lục - Chung, đồng thời, cũng là tên một loại ngọc thạch trứ danh thiên hạ. Sâm đế cứ tưởng Lung Linh là ngọc, không ngờ trong lời nói của thái tử là có ẩn ý.

Ngay lúc đó, thái úy Lâm Khanh, phụ thân của Lâm Hiệp, đã vội liệu mình lên can ngăn.

"Thánh thượng, trong thiên hạ này, xét về ngọc, thì ngọc Thượng Quan mới là nhất đẳng, Lung Linh không thể nào sánh bằng. Thái tử là khách quý thượng đẳng của chúng ta, tất nhiên chúng ta phải dùng nghi lễ bậc nhất để tiếp đãi, sao có thể ban tặng loại ngọc Nhị đẳng như "Lung Linh" được. Vừa hay, thần có một người họ hàng sống ở một ngôi làng gần vùng "Lung Linh". Người này vừa gửi tặng thần một khối ngọc Thượng Quan. Thần muốn "Mượn hoa kính Phật", xin gửi tặng khối ngọc này cho thái tử."

Lúc ấy Sâm đế mới biết đã trúng kế. Thái tử Lục quốc tức giận mà nói rằng

"Hoàng đế của quý quốc đã nói sẽ ban tặng Lung Linh cho ta, Đường đường là mình chủ một nước, há có thể nuốt lời dễ dàng sao? Ngay cả thánh thượng của ngươi còn chưa lên tiếng, ngươi đã dám tự tiện quyết định sao? Dù sao ta cũng là thái tử một nước, chỉ có Sâm đế mới có quyền đàm đạo với ta, sao có thể để một tên tôi tớ như ngươi khua môi múa mép, đây là đạo đãi khách của Chung quốc sao?"

Lâm Khanh không hề sợ hãi đáp rằng

"Thánh thượng, thần có tội, xin hãy xử phạt. Nhưng chúng ta nhất quyết không thể dâng "Lung Linh" cho thái tử được, sẽ làm mất thể diện nước ta."

Thái tử Lục quốc biết một khi âm mưu đã bị lật tẩy, thì càng dồn ép Sâm đế càng mang tiếng tham lam, bất nghĩa. Hắn nói

"Tuy có câu Quân bất hỷ ngôn, tuy nhiên, nếu quả thực quý quốc không thể tặng Lung Linh, ta cũng không cưỡng cầu. Tuy nhiên, kẻ loạn thần không biết tôn ti trật tự như vậy, thì không thể dễ dàng tha thứ. Phải đem ra ngoài đánh hai mươi roi và cách chức, đuổi khỏi Hạo thành. Nếu Sâm đế có thể làm vậy, thì ta sẽ xem như chưa từng có chuyện ngọc Lung Linh.."

Cuối cùng, Tông đế đành can rằng sai người áp giải Lâm Khanh, tro mắt nhìn trung thần bị đánh toi tã. Nhưng nhờ vậy Chung quốc đã giữ lại được Lung Linh.

Từ đó, Sâm đế luôn tôn trọng ý kiến của quần thần, luôn sợ ban ra những quyết định sai lầm. Vô hình chung, quyền lực vốn đã ít ỏi của ông ta, dần bị phân ra nhiều hơn.

Đến thời của Tông đế, thực quyền chả còn bao nhiêu.

Tông đế im lặng. Trong lúc Thanh Nguyên nghĩ hắn đã buông xuôi, thì bất chợt hắn lại cười.

"Trẫm vốn không cần sự phê chuẩn của các khanh, cho dù cả thiên hạ này phản đối, trẫm cũng phải lập Trần Thanh Nguyên làm Lại Bộ thượng thư."

Dung quốc công tức giận nói

"Thánh thượng tuy là thiên tử, nhưng cũng không thể làm trái tổ huấn...."

"Trẫm hỏi khanh, lời hứa của trẫm có quan trọng không?" Tông đế ngắt lời.

"Ngài là thiên tử, lời hứa của ngài là mệnh lệnh, là ý trời."

"Vậy lời hứa của khanh và tất cả các quần thần trong triều có quan trọng không?" Tông đế hỏi tiếp.

"Triều đình là cái nôi của quốc gia, lời hứa của bá quan, tất nhiên là quan trọng."

"Cách đây mười ngày, trẫm đã hứa sẽ ban chức vị thượng thư tam phẩm cho Trần khanh gia nếu hấn có thể giải oan cho Phạm Vinh, lúc ấy, cả khanh, cả Trịnh thái sư, tất cả đều có mặt, không một ai phản đối. Bây giờ, trẫm chỉ đang thực hiện lời hứa của mình và của các khanh, sao khanh lại đem tổ huấn ra làm khó dễ trẫm. Quân bất hý ngôn, chẳng lẽ khanh muốn trẫm tự nuốt lời hứa của mình. Năm xưa, chỉ vì lỡ miệng nói sai, để bảo toàn lời hứa, phụ hoàng của ta đã phải cắn răng nhìn Lâm Khang bị trục xuất khỏi kinh. Còn ta, khi không nuốt lời, khác nào tự vả vào mặt mình, và vào mặt các khanh?"

"Nhưng tổ huấn....."

"Tổ huấn là vật chết, con người là sống. Nếu có thể thay đổi ngay hành hình, thì cũng có thể thay đổi tổ huấn. Chẳng lẽ khanh cho rằng, thể diện của trẫm và tất cả các khanh gộp lại, không bằng một tấm tổ huấn sao?"

"Thần không dám." Dung quốc công nghiêng răng mà đáp.

Tông đế mỉm cười hài lòng, nhìn vắn vố bá quan, nói

"Trong các khanh, ai dám xem lời hứa của trẫm là gió thoảng mây bay, ai còn dám phản đối, thì bước lên."

Các quan nhìn nhau, nếu Tông đế không nhắc, chắc chẳng ai nhớ đến lời hứa này. Mọi lời can ngăn như bị chặn nơi cuống họng. Cuối cùng, Dung quốc công đành trơ mắt nhìn Tông đế đóng Chung ty vào tờ tấu sớ thần chức, rồi hài lòng tuyên bố

"Bãi triều."

Giọng nói khàn khàn như con thú bị thương của Trịnh Long vẫn vang lên não nề

"Trần Thanh Nguyên, ta và ngươi có thù oán gì sao ngươi lại hãm hại ta, ta bị oan, ta không đánh cướp quân hưởng, oan..."

Ngay bên cạnh, Phạm Vinh bất chợt nở một nụ cười nhếch mép khó hiểu.

Dưới góc chân long ý, tấm bản đồ nằm trơ trọi. Nhưng trên đó có tất sự có mùi rượu Quế Hoa không? Chỉ có Tông đế và ông trời biết.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Quan Trường (13)

Điện Thánh Hiền.

A Thuận đứng hầu bên Tông đế, hai tỷ nữ đứng hai bên khề phe phẩy quạt. Cây quạt đan từ lá sen tỏa mùi sen dịu dàng thoảng. Đây là lần thứ ba Thanh Nguyên đến nơi này.

Tông đế đặt tách trà xuống, A Thuận tinh ý rót thêm nước nóng vào.

"Lần này khanh làm rất tốt, không phụ lòng trẫm."

"Hoàng thượng quá khen."

"Khanh không cần khiêm tốn."

"Thần không hề khiêm tốn, Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Thánh thượng, thần chỉ chấp hành thôi." Thanh Nguyên nói.

"Kế hoạch chỉ nằm trên giấy, muốn biến nó thành thực. thì không thể thiếu những người thông minh, linh hoạt như Khanh."

Lại rơi vào im lặng. Cả hai đều mãi mân mê cốc trà của mình. Cuối cùng, Thanh Nguyên không thể nén nổi tò mò, hỏi

"Thánh thượng, thần vẫn luôn thắc mắc, Văn Tùng không màn danh lợi, trung thực một cách cứng nhắc, bằng cách nào thánh thượng có thể khiến một người như vậy cam tâm đồ oan cho người khác ngay tại điện Liêm Chính."

Tông đế mỉm cười

"Con người thì có yếu điểm, ngay thẳng thật thà thế nào cũng sẽ có, chủ yếu là ta có đủ kiên nhẫn để tìm được hay không. Yếu điểm của Văn Tùng nằm trên người con trai ông ta."

"Nhưng chẳng phải Văn Sinh đã rời khỏi Chung quốc, vân du tứ hải rồi sao? Sao người có thể tìm được hắn?" cả Hạo thành ai cũng biết, Văn Sinh vì không muốn bị Văn Tùng ép vào Thái y viện, nên đã bỏ đi, thậm chí đến ngày "đề tang" của cha cũng không quay về.

"Trẫm không cần tìm hắn, chỉ cần khiến Văn Tùng tin rằng, con trai ông ấy đã rơi vào trong tay ta là được." Tông đế bình thản trả lời.

"Vậy còn Lưu Phước, ông ta không có con cái, không có người thân, đi theo phục vụ Trịnh Long bao nhiêu năm nay, có vinh hoa phú quý nào chưa hưởng, có sao lại đồng ý phản bội, giả họa cho Trịnh Long." Thanh Nguyên hỏi tiếp.

Tông đế bật cười

"Dung quốc công nói không sai, Khanh quả là còn non kinh nghiệm. Khanh có biết, vật quan trọng nhất của một thái giám là gì không?"

Thanh Nguyên suy nghĩ một chốc, rồi rụt rè hỏi

"Có phải là....."

"Chính là 'cung vật' (e hèm, là của quý, các bạn ạ). Đối với một thái giám, cung vật còn quan trọng hơn mạng sống. Đòi thái giám không bằng trâu chó, đã làm thái giám một lần, không ai muốn kiếp sau lại làm thái giám nữa. Tất cả thái giám đều tin rằng, sau khi chết, nếu không thể chôn chung với cung vật, thì kiếp sau vẫn sẽ trở thành thái giám. Lưu Phước đã ở cái tuổi gần đất xa trời, bây giờ, điều hắn quan tâm không phải là tiền bạc hay danh lợi mà là kiếp sau của mình. Nắm được cung vật của hắn, thì dù muốn hắn phản bội ông trời cũng được, chứ đừng nói là Trịnh Long."

"Chỉ vì một tập tục mê tín mà đánh đổi tất cả ư?" lời nói nhò như muỗi kêu của Thanh Nguyên nghe như lời tự hỏi.

"Thái giám từ nhỏ đã được đưa vào cung, tầm nhìn và suy nghĩ của họ rất nông cạn."

Nge đến đó, A Thuận khẽ cúi đầu.

Thanh Nguyên chợt cảm thấy vừa nể phục Tông đế vừa kinh tởm hắn. Hắn nghĩ đến những điều không ai dám nghĩ, hắn làm những việc thương thiên hại lý không ai dám làm.

Đúng vậy, hung thủ thực sự của vụ án này, không phải là Trịnh Long, cũng không phải Phạm Vinh, người đứng sau giật dây tất cả, càng không phải Bình vương hay Dung quốc công, mà chính là thiên tử của Chung quốc, Tông đế.

"Còn đám sơn tặc Ngũ Hồ thì sao? Hoàng thượng định làm sao?"

"Chẳng phải lúc lâm triều trẫm đã tuyên bố rồi sao, cạy miệng chúng ra, không được thì xử tử toàn bộ, một mạng cũng không tha." giọng điệu thờ ơ của hắn khiến Thanh Nguyên có cảm giác hắn đang nói về những con kiến, côn trùng, chứ không phải cả chục mạng người vô tội.

"Họ chỉ làm theo lệnh của thánh thượng. Lẽ nào đó là kết quả của việc trung thành với ngài sao?" Thanh Nguyên chất vấn.

Tông đế điềm đạm trả lời

"Khanh có biết thỏa thuận của trẫm với chúng là gì không? Trẫm hứa rằng, sẽ chia một phần tư số quân lương lần này cho chúng, đó là lý do chúng bán mạng làm việc cho trẫm. Quân lương của triều đình mà cũng dám tơ tưởng, biết bao nhiêu người đang chết đói mà chúng còn dám đòi chia quân lương. với những kẻ lòng tham không đáy như vậy, giữ lại chỉ tổ phiền phức. Hơn nữa, chúng không hề trung thành với trẫm, chúng chỉ tìm cách thỏa mãn lòng tham của bản thân."

Thanh Nguyên chợt nhớ đến ván cờ đánh cùng Tông đế tại Phong thành vài tháng trước. Lúc ấy, những quân cờ đen của hắn tỏ ra vô hại, đi những bước vô cùng chậm chạp và thận trọng, không có ý tấn công đối phương, cũng không để đối phương có cơ hội uy hiếp mình.

Đột nhiên, hắn bố trí quân đen đứng ở một vị trí rất dễ bị tấn công. Để bứt phá thế trận chậm đến một mõi. cô không hề suy tính mà tấn công ngay quân đen đó. Nhưng chỉ sau một nước đó, Thanh Nguyên mới phát hiện mình bị lọt bẫy.

Tất cả các quân trắng đều lần lượt bị hạ bệ, cứ một quân vừa ngã xuống, chưa kịp bố trí lại thế cục, một quân khác lại bị loại nữa. Như một tấm mạng nhện lớn, không con mồi nào thoát khỏi.

Tông đế chính là con nhện kiên trì và thông minh nhất. Còn Bình vương và Dung quốc công chẳng khác nào những con mồi lọt lưới.

Tiêu Bảo, Lưu Phước, Văn Tùng, Văn Sinh thậm chí ngay cả cô cũng chỉ là những quân cờ trên bàn cờ của hắn.

Hắn lệnh cho Tiêu Bảo đem giấu quân hươu.

Bình vương cho rằng đây là một cơ hội tốt để loại bỏ Phạm Vinh, bèn bày ra cái bẫy, vu oan cho hắn.

Không ngờ rằng, lúc Bình vương đang tỉ mỉ dệt bẫy, thì Tông đế cũng đang miệt mài bố trí kế hoạch.

Tông đế bố trí Thanh Nguyên tìm cách kéo dài ngày hành hình, rồi lại kéo Văn Tùng, Lưu Phước vào cuộc, Trịnh Long chỉ là kẻ xấu số trúng ngay nọc nhện.

Ngay cả âm mưu "loại bỏ bớt đường đến Châu thành" hay cái gọi là "thăm dò thánh ý" cũng chỉ là màn kịch do Tông đế vạch ra, còn Thanh Nguyên là người diễn.

Ngay cả tấu chương tấu tội Phan gia của Trịnh Long, cũng bị Tông đế lợi dụng, trở thành chứng cứ chống lại hắn.

"Thần còn một thắc mắc, mực đóng dấu của Phạm thượng thư dùng hết chỉ là ngẫu nhiên ý trời. Nhờ lúc ấy mực đóng dấu còn, thì chẳng phải kế hoạch của ngài đồ bề sao?" Thanh Nguyên hỏi.

Tông đế ân ý nhìn cô

"Trẫm chưa bao giờ tin vào ý trời, Khanh cho rằng, mực đóng dấu bị vỡ là chuyện ngẫu nhiên sao?"

Thanh Nguyên lại rung mình thêm lần nữa.

Ngay cả một lọ mực đóng dấu nhỏ nhoi cũn đã được tính toán tỉ mỉ.

"Vậy tấm bản đồ, nó thực sự có mùi rượu Hoa quế sao?"

Tông đế khẽ sờ mũi

"Hoa Quế nghìn dặm hương thơm còn lưu" (hương rượu Hoa Quế thơm nghìn dặm) chỉ là cách thậm xưng khoa trương của dân gian thôi. Làm sao hương thơm có thể lưu lại trên giấy sau bao nhiêu ngày như thế? Huống chi, tấm bản đồ đó Trịnh Long dâng lên, chỉ là tấm bản đồ giả do Bình vương vẽ ra, lấy gì có mùi rượu."

"Vậy sao Bình vương lại không vạch mặt thanh thượng ngay lúc đó."

"Đơn giản vì hắn là một kẻ thông minh. Nếu hắn im lặng không lên tiếng, thì chỉ có Trịnh Long gánh tội. Còn nếu hắn đòi kiểm tra tấm bản đồ, thì sẽ lộ tẩy việc tấm bản đồ đó là giả. Như vậy, cả hắn cũng phải chịu liên lụy."

Thanh Nguyên suy nghĩ một lúc, lại hỏi tiếp

"Thần nghe nói, lần này, quân ta vô không định luyện binh ở núi Lộc Sơn, nhưng thánh thượng lại nhất quyết bắt họ luyện binh ở đây. Có phải là vì, để có cơ loại bỏ con đường đi qua núi Lộc Sơn không?"

Tông đế không trả lời, nhưng từ nụ cười của hắn, mọi việc đã quá rõ

"Thần đã di chuyển chuyển quân hươu đó đến nơi an toàn rồi. Thánh thượng có thể sai người đến lấy." Thanh Nguyên nói.

Tông đế thờ ơ hỏi

"Khanh có đem theo chìa khóa không?"

Thanh Nguyên móc chiếc chìa khóa nhỏ trong người ra. A Thuận đón lấy rồi kính cẩn dâng cho Tông đế.

Tông đế phát tay, nói

"Ban thưởng một tách trà sen Mãn thành."

Đương lúc Thanh Nguyên tưởng rằng tách trà sen là ban cho cô, thì A Thuận đã cúi đầu thật thấp, kính cẩn tuân.

"Tạ chủ long ân."

Rồi trước sự kinh ngạc của cô, A Thuận nhét chiếc chìa khóa vào miệng, uống vội tách trà, rồi cứ thế nuốt chiếc chìa khóa xuống. Liệu hương trà sen cực phẩm đây còn đọng lại bao nhiêu hương vị?

Thanh Nguyên bùm miệng lại, nhưng không cách nào nôn được. Những người còn lại, kể cả chính A Thuận, tỏ vẻ bàng quan như thể vật đang trôi tuột vào cổ họng hẳn là một chiếc bánh chứ không phải một cây sắt.

Dường như có thể nghe tiếng "tôm" khi chiếc chìa khóa chạm vào dạ dày.

Ánh mắt của cô như muốn hỏi "Tại sao?"

Tông đế có vẻ hài lòng, đáp

"Những cái rương đó chỉ toàn là gạch đá. Bạc đã sớm bị ta chuyển đi. Phản ứng kinh ngạc của khanh chứng tỏ khanh chưa từng mở những cái rương đó ra, cũng chưa từng có hứng thú với chúng. Trẫm rất hài lòng."

Thanh Nguyên cười gượng. Cô không nhớ mình đã đối đáp ra sao, kỉ ức hôm ấy đọng lại trong trí nhớ, chỉ còn là những giọt mồ hôi trên trán A Thuận, và sự tàn nhẫn và lạnh lùng của một bậc đế vương.

Chính Ngọ, Pháp trường.

Dường như cả Hạo thành đều tập trung về đây. Đồng như trẩy hội, nhưng không hề vui. Người dân đứng thành một vòng tròn bao quanh pháp trường. Hai đại công thần cùng bị xử trảm là chuyện hiếm gặp. Kẻ đến vì tò mò, người đến vì xót thương, lắm kẻ đến chỉ để cười trên nỗi đau của người khác.

Tiếng oan than vang lên náo nê. Không khí bao trùm mùi chết chóc khiến những kẻ cứng cỏi nhất cũng phải rùng mình.

Tông đế ngồi trên đài cao, lạnh lùng nhìn những kẻ tử tù đang quỳ mọp dưới kia. Tiếng trống pháp trường vang lên dồn dập. Ngay khi tên đao phủ cầm kiếm lên, Văn Tùng quỳ xuống đập đầu thật lâu, rồi ngẩng lên, nói

"Thánh thượng, xin hãy nể tình tội thân từng có công cứu mạng Tông đế, hãy giúp thần thực hiện một nguyện vọng."

Có tiếng người khóc nức, khê kêu "Văn Thánh y." Rồi nhiều tiếng khóc vang lên.

Những tiếng khóc náo nê khiến Thanh Nguyên không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vị Văn thái y khả kính.

Nhưng Tông đế thì ngược lại, hẳn nhìn thẳng vào mắt Văn Tùng, giọng nói lạnh băng không chút xúc cảm

"Nói đi."

"Tội thần muốn được đích thân hoàng thượng xử trảm."

Lời vừa thốt ra, mọi người liền sững sờ nhìn ông. Tông đế cũng ngẩn người ra.

Vị giám quan quát lên

"To gan, thánh thượng thân thể cao quý, sao có thể dễ tay nhuộm máu bản."

"Giám quan đại nhân, Thánh thượng còn chưa lên tiếng, đầu đã đến lượt ông." Thanh Nguyên lạnh lùng quát lại.

Giám quan biết cô là hồng nhan bên Tông đế, nên tuyệt không dám cãi lại.

Cuối cùng, trong tiếng trống pháp trường dồn dập như hồi thúc, Tông đế đứng dậy, nói

"Vậy thì trẫm tạ tội nguyện cho người."

Tông đế bước từng bước vững chãi xuống pháp trường. Đao phủ vội dâng đao lên. A Thuận nhanh tay dùng khăn lau sạch cán đao, rồi mới dâng cho Tông đế.

Lúc này, Tông đế đã đứng đối mặt với Văn Tùng.

Ánh mắt của Tông đế nhìn hẳn không có chút mây may thương xót, ánh mắt ông dành cho Tông đế cũng không hề chứa chút oán niệm.

Đao phủ dâng lên một ly rượu, A Thuận muốn dùng kim châm thử độc, nhưng Tông đế đã tự bưng lấy.

Tông đế đưa ly rượu đến trước mặt Văn Tùng, A Thuận đi lên cời trói cho ông ta.

"Trẫm thay mặt phụ hoàng kính khanh một ly rượu."

Văn Tùng thân nhiên đón lấy ly rượu, uống một ngụm.

Tông đế cầm lại ly rượu, uống ngụm còn lại, ngậm trong miệng một lát rồi phun rượu lên đao, thực hiện nghi thức Tẩy đao.

Sau đó là nghi thức múa đao. Cánh tay rắn chắc nắm chặt cán đao, những đường múa grom xé gió vun vút, tiếng trống pháp trường át đi mọi lời than oán, chỉ còn những ánh mắt tuyệt vọng và run sợ của những người bị xử trảm.

Đến lúc này cô mới biết thì ra Tông đế cũng là một cao thủ dùng kiếm.

Khi đường kiếm cuối cùng quét lên không khí một tiếng chém giót sắc nhọn, cũng là lúc nghi thức Hành quyết bắt đầu.

Tìm cô đập thình thịch theo từng hồi trống. Có tiếng nói từ sau lưng cô.

"Huynh ấy quá tàn nhẫn, đúng không?"

Thanh Nguyên không quay đầu lại, cô thừa biết đó là vị trí của Bình vương.

"Văn Tùng từng là cứu mạng phụ hoàng, lúc chúng ta còn nhỏ, ông ấy luôn nhất mực yêu quý hần. Lúc mẹ con hần trong con bản hàn, cả viện thái y chỉ có Văn thái y là chịu đến xem bệnh cho mẫu thân hần. Vậy mà hần có thể trơ mắt chém đầu người đó. Bây giờ người có thể là tâm phúc của huynh ấy, nhưng biết đâu sau này, sẽ có ngay người trở thành Văn thái y thứ hai."

Cô không đáp lời, thờ ơ quan sát tình hình, nếu năm tay cô không co chặt đến thế, chắc Bình vương đã nghĩ cô không nghe thấy.

Có một điều Bình vương nói đúng, Tông đế thực sự quá tuyệt tình.

Hần thận trọng ngắm nghía thanh đao. Ánh mắt hần phản chiếu qua lưỡi đao, lạnh lẽo, tàn nhẫn và nghiêm túc đến đáng sợ. Bàn tay hần nắm thật chặt cán đao, thanh đao được vung lên rồi chém xuống thật mạnh.

Mạnh đến nỗi có thể nghe cả tiếng gió rít lên. Một lưỡi đao sắc ngọt.

Thân thể Văn Tùng đổ gục xuống. Xung quanh yên lặng như tờ.

Tông đế cầm thanh đao đưa lên môi, khè liếm máu trên đao/ Đó là nghi thức Tẩy huyết (rửa máu) cũng là nghi thức cuối cùng,

Nhiều năm sau đấy, trong những cơn ác mộng của mình, Thanh Nguyên vẫn thường mơ thấy chiếc đầu của Văn Tùng bay ra khỏi cổ, mơ thấy những vết máu văng trên nền đất, cô mơ thấy đầu lưỡi đỏ hồng của Tông đế trên lưỡi đao, ánh bạc từ thanh đao phản chiếu vào mắt cô, những giọt máu rơi từng giọt từng giọt trên đao, và ánh mắt khát máu của Tông đế. Những cảm xúc khủng khiếp ấy khiến cô ghệt thở và run rẩy thức dậy trong sợ hãi. Những lúc đấy, cô thường thắc mắc nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh và tự hỏi "Làm sao hần có thể ngủ ngon đến thế?"

Một vụ huyết án kinh khủng với những bí mật động trời đã khép lại tháng mười hai năm nay nhiều trầm lắng. Chợt nhớ đến trong lịch sử, có những ông vua sẵn sàng xây cả một tòa hành cung cho Tây Thi như Ngô Vương Phù Sai, có những ông vua hoang dâm xa xỉ, xây cả một Nhục tri (Hồ thị) như Trụ vương. Nhưng lại có những ông vua sẵn sàng bức tử trung thần, giá họa người lành chỉ để chiếm được vài chục nghìn lượng bạc như Tông đế.

Thanh Nguyên ngược đầu nhìn con người cao quý đang ngao nghể trên ngai vàng, tự cảm thán một câu, đời đúng là lắm chuyện lạ.

Tông đế thịnh nộ quăng mớ tấu chương xuống đại điện, chỉ vào mặt Dương Vinh mà mắng

"Đường đường là nhà lao Hình Bộ, canh gác thế nào mà để cả lũ sơn tặc cắn lưỡi tự tử lúc nào cũng không hay. Ngay cả một chút tin tức của chuyển quân hướng cũng chưa hỏi được mà chúng đã chết hết rồi, Khanh làm sao cai quản Hình Bộ vậy? Từ lúc nào nhà lao Hình Bộ trở thành chốn không người hả?"

Dương Vinh cố tỏ ra bình tĩnh nhưng sắc mặt đã trắng bệch

"Làm việc tẩn trách là lỗi của thần, xin thánh thượng thứ tội."

"Khanh không cần giải thích với trẫm, hãy giải thích với những binh lính đang chờ ngân lượng gửi về nhà ngoài kia kia. Khanh làm sao đối mặt với họ đây."

Giọng Tông đế dường như khuếch đại thêm mười lần, mát hần long cả lên. Cả triều im lặng như tờ, không ai dám hó hé gì.

Dường như Thanh Nguyên có thể đọc được suy nghĩ trong mắt họ. Dương Vinh vốn đầu phải là kẻ cướp ngân lượng, hơn nữa nếu bọn cướp có lòng cầu chết thì dù là Ngọc hoàng đại đế cũng chẳng ngăn nổi. Rõ ràng là Tông đế đang giận cá chém thớt.

Nếu không phải ngay từ đầu đã biết chính Tông đế là người bày mưu cướp quân hướng, chắc hần cô cũng nghĩ như vậy. Có đôi lúc, một hoàng đế giỏi không chỉ cần thông minh mưu lược mà cũng phải biết diễn kịch nữa. Về mặt này, Tông đế đúng là một diễn viên giỏi.

Dương Vinh á khẩu, hần là người giỏi dò đoán tâm ý người khác, chắc cũng hiểu càng nói thì càng chọc giận thiên tử nên chỉ cúi đầu thật thấp ,không mạnh động.

A Thuận nhanh chóng dâng tách trà lên miệng Tông đế.

Tức thì, Tông đế chop lấy cái tách quăng xuống điện, nước trà nóng bắn vào bàn tay Dương Vinh, nhưng hắn không dám rên rỉ câu nào.

Tông đế quát lên

"Khấu trừ bổng lộc một năm, xung vào quốc khố. Khanh cút ngay cho khuất mắt trẫm."

Dương Vinh nhăn mày nhăn mặt chịu đựng cơn đau ở tay, chậm chậm lui ra ngoài.

Sau một lúc, Tông đế dần bình tĩnh hơn, giọng nói cũng dần trở nên ôn hòa, hắn nói

"Lần này, để kịp trả quân lương cho quân đội, trẫm đã dốc sạch đến đồng cuối cùng trong quốc khố. Bây giờ đã bị lũ sơn tặc đáng hận và gã gian thần Trịnh Long nuốt sạch. Nghĩ đến những người lính ngày đêm tập luyện, ra sức cống hiến cho xã tắc, thế mà thân quyến của họ lại đang chết đói trong cơn lũ lụt ở Châu thành, lòng trẫm đau như cắt."

Dừng một lúc, hắn cầm quyển tấu chương lên, chậm rãi nói tiếp

"Hôm qua trẫm ghé qua phòng Ngân khố kiểm tra sổ sách. Nhờ thế mới lý giải được, tại sao ngân khố lại thâm hụt nhiều như thế. Để trẫm cùng đọc cho khanh nghe nhé, Lưu đại nhân vay một trăm lượng từ hai tháng trước, hẹn tháng này trả, nhưng kho phòng vẫn chưa nhận được một quan bạc nào. Liễu đại nhân, vay năm trăm lượng, vay từ tháng sáu, nay đã là tháng mười hai, cũng chẳng nhận được đồng bạc nào. Quách đại nhân, mượn tám trăm lượng, bảo rằng khấu trừ vào bổng lộc. Nhưng khanh đã bị phạt tước bổng lộc hai năm, vậy khanh lấy gì mà trả đây. Còn nữa, Lại đại nhân, vay quốc khố một nghìn lượng, cũng hẹn năm sau lĩnh bổng lộc trả, giờ mới là tháng mười hai, tháng chín triều đình mới phát bổng lộc, chẳng lẽ khanh định để món nợ đầy đến tháng chín mới trả hay sao?"

Những người bị đọc tên vội vàng quỳ xuống.

Lưu đại nhân thanh mình

"Thánh thượng, thần tử thần bị bệnh nặng, phải tốn tiền mua nhân sâm nghìn năm, hoa tuyết liên, cây cầu kỷ để điều dưỡng thân thể."

Liễu đại nhân không đợi Lưu đại nhân nói hết đã vội tranh phần

"Thần vừa bị thánh thượng khấu trừ hai năm bổng lộc, trong nhà thực sự không còn tiền, nên mới phải vay mượn quốc khố."

Lại đại nhân cũng muốn nói gì đó, nhưng Tông đế đã chặn họng.

"Thần tử của Lưu đại nhân Lý thị, là con gái của một một bậc phú gia, tiền bạc nghìn vạn, xá gì vài cây cầu kỷ, nhân sâm nhỏ bé mà khanh phải tốn sức vay mượn quốc khố. Còn Liễu đại nhân, bổng lộc một năm của khanh đủ để gia đình bình thường sống hai năm. Khanh làm quan bao nhiêu năm, e rằng tiền tích góp cũng không ít, bị tước bổng lộc hai năm mà đã khốn khổ đến mức phải đi vay mượn sao? Chẳng lẽ triều đình bạc đãi các khanh đến thế? Còn Lại đại nhân,....."

Tông đế nhìn họ Lại, ông ta cúi thấp đầu, Tông đế khẽ thờ dài

"Trẫm không muốn truy cứu nữa. Quyển tấu chương này dày đến một trăm trang, với tổng số nợ lên đến một vạn lượng. Bằng một phần ba quân lương triều đình cần dùng. Có nhiều cái tên trong này trẫm không hề có ấn tượng, hỏi ra mới biết là gia quyến của các khanh. Trong vòng ba ngày, trẫm không cần biết các khanh cướp cũng được, trộm cũng được, nhất định phải trả đủ số tiền mà các khanh và gia quyến đã mượn. Nếu ai không trả đủ, trẫm sẽ tịch biên tài sản trừ nợ. Chỉ cần là vật giá trị, dù là cái cây hay cọng cỏ, cũng sẽ bị tịch biên tất. Còn nếu tịch biên gia sản cũng không đủ trả thì quan tam phẩm bị giáng xuống tứ phẩm, tứ phẩm xuống ngũ phẩm, ngũ phẩm biếm dân thường. Dân thường bị nhốt vào tù."

Nghe xong, các quan xanh mặt nhìn nhau, trong quyển tấu dày một trăm trang đó, chắc dính líu đến không ít quan viên.

"Hoàng thượng, chỉ trong ba ngày, làm sao có thể kiếm được một số tiền lớn như vậy?" Trần Thảo thốt lên.

"Vậy hóa ra khanh đã vay nhiều tiền lắm ư?" Tông đế hỏi lại.

Trần Thảo im bặt không dám nói nữa.

Trịnh quốc sư khoan thai vuốt cằm râu dài, nói

"Thánh thượng, có vay có trả là đạo lý, chúng thần cũng không nói là sẽ không trả. Nhưng dù sao cũng phải có thời gian. Hơn nữa, quả thật có nhiều quan viên thật sự không lo đủ tiền để trả, chẳng lẽ vì vậy mà giáng cấp họ thật sao? Để leo lên được địa vị ngày nay, chúng thần đã nỗ lực rất nhiều, chẳng lẽ chỉ vì vay mượn ít tiền mà đập đổ công sức của họ sao?"

"Đúng đấy, mong thánh thượng suy xét."

"Thánh thượng chứng giám."

"Thánh thượng..."

Trịnh thái sư vừa dứt lời, đã có biết bao tiếng nói tán đồng vang lên khắp triều. Con người kì lạ thế đấy. Lúc bình thường thì một câu cũng không dám hé, nhưng khi đã có chỗ dựa vững chắc, thì đạo lý, bất mãn gì cũng tuôn ra hết. Nhưng một khi bị áp đảo một tí, là sỹ khí tự nhiên xẹp hết. Như leul này đây.

Tông đế quát lên

"Các khanh im hết cho trầm."

Thế là trong triều trở lại sự im lặng ban đầu.

Nói xong, hần kích động đứng phắt dậy, bước xuống đại điện. Hần chỉ vào mặt người đứng gần đại điện nhất, Lại đại nhân

"Mới năm ngoái khanh còn tổ chức tiệc mừng tân gia ẩm tử, cả một tòa biệt viên to lớn, chắc hẳn giá trị không ít hơn nghìn lượng, vậy mà không có tiền trả sao?"

Xong, hần chỉ tiếp vào người đàn ông trung niên đứng kế đấy, nói

"Luu đại nhân, nhà ngoại của thế tử khanh giàu có nước tiếng, chỉ có vài trăm lượng, chẳng lẽ không trả nổi?"

"Còn khanh,..." Tông đế nhìn Trần Thảo, thật vọng nói

"Khanh đường đường là một bậc thượng thư tam phẩm, vay tám trăm lượng cả năm nay chưa hề trả một xu. Bổng lộc của khan lên đến một nghìn, tám trăm chỉ là số nhỏ, vậy mà cứ dây dưa không trả là sao? Khanh đã dám bỏ ra hai nghìn lượng chuộc thân cho ả kỹ nữ Túy Hồng lâu, xá gì tám trăm lượng."

"Còn khanh, còn khanh và khanh nữa." Tông đế liên tục chỉ tiếp vào ba người, quát "Các khanh có ngân lượng ăn uống trước ché trong tủ lâu, sắm đồ cỗ bạch ngọc, mua nhà mua ruộng mua ngựa, thậm chí dư tiền đến nỗi bao nuôi kỹ nữ. Thế mà phải đi vay mượn triều đình sao? Hay vì đây không phải là tiền của các khanh, nên có quyền vay mượn để phung phí."

Các quan quỳ sụp xuống. Ai nấy sợ xanh mặt, người nấy níu óc tay áo người kia, nhưng tuyệt nhiên không ai dám lên tiếng.

Chỉ trừ Trịnh thái sư

"Hoàng thượng, người là thiên tử, cho dù có tức giận cỡ nào, cũng không thể cả giận mất khôn làm ra những hành vi thất lễ như thế. Một vị hoàng đế trong lúc nghị triều tuyệt đối không được rời khỏi ngai vàng, thần nhớ đã dạy ngài điều này từ khi còn nhỏ rồi mà. Đứng là bổng lộc của chúng thần đủ để gia đình bình thường sống hai ba năm, thậm chí nhiều hơn. Nhưng người bình thường đâu cần mỗi sáng phải đi cả dặm đường vào triều nghị sự, người bình thường đâu phải gánh chịu nhiều trọng trách trên vai, người nông phu bình thường đâu cần miệt mài đèn sách mười năm để được vào triều. Bổng lộc đó là xứng đáng với những gì chúng thần bỏ ra. Hơn nữa, thánh thượng có nghĩ đến điều này không? Chúng thần là quan viên thần tử, là bộ mặt của triều đình và quốc gia. Nếu chúng thần phải sống trong những căn túp lều mái tranh, vậy những sỹ tử đang miệt mài ôn thi ngoài kia sẽ nghĩ gì về triều đình. Trước khi thi đỗ cũng sống trong nhà tranh, sau khi thi đỗ cũng sống trong nhà tranh, vậy cố gắng dùi mài kinh sử để làm gì? Chẳng phải chính thánh thượng cũng sống trong nhung lụa vinh hiển đó thôi. Trần thượng thư bao nuôi kỹ nữ, Luu đại nhân họ ngoại giàu có là sự thật. Nhưng Lữ đại nhân quan cấp ngũ phẩm, bổng lộc hai trăm lượng, ở nhà còn mẫu thân già cần phụng dưỡng, nương tử con thơ cần chăm sóc cũng là sự thật. Vương đại nhân quyền góp toàn bộ bổng lộc năm nay của mình để cứu tế Châu thành cũng là sự thật. Bắt họ trong vòng ba ngày phải hoàn trả tiền, thực sự chẳng khác nào bức tử họ."

Tông đế chăm chú lắng nghe. Trịnh thái sư vừa dứt lời xong, hần bèn tiến đến trước mặt ông ấy, giọng nói nghe như van nài

"Thái sư, không, lão sư (thầy). Chờ thêm một ngày thì sẽ có thêm hàng chục người chết đói. Trẫm chưa bao giờ muốn ép các khanh, chúng ta là quân tãn với nhau, trẫm không muốn phải đi đến nước này, nhưng trẫm thực sự không còn cách nào nữa. Lương tướng quân vừa gửi tấu sớ về triều, sớ nói rằng, mỗi lần các binh sỹ nhận được thư của gia quyến, đều không kiềm chế được phải bật khóc. Nương tử, mẫu thân của họ phải ăn cả rễ cây để sống. Phải đau đớn thế nào một người đàn ông mới rơi lệ. Khanh có biết trẫm khó chịu và bất lực thế nào khi nghe những điều đó? Đúng, các khanh học cao hiểu rộng, các khanh cống hiến cho triều đình, các khanh có quyền hưởng giàu sang. Nhưng đó là khi dân chúng được ấm no. Còn nay, họ đang chết đói. Tiền bổng lộc của các khanh, tiền trong quốc khố, đều lấy từ thuế của dân chúng. Ăn cơm của dân, mua nhà mua cửa bằng tiền của dân, trong khi dân đang chết đói, các khanh nở sao? Yêu cầu của trẫm đâu có quá đáng, trẫm chỉ muốn các khanh trả số tiền mà các khanh mượn thôi. Vương đại nhân quyền góp hết tiền của mình, nhưng khanh chưa chết đói mà. Lữ đại nhân, mẫu thân của khanh đã chết đói chưa? Có cùng quần đến nỗi phải ăn rễ cây không? Nếu không, thì tất cả đều phải nộp tiền ra trả cho quốc khố. Đừng nói là các khanh, trong quyền tấu chương cũng có không ít con nợ là phi tử, là quận chúa, là thân tộc của trẫm. Trẫm sẽ đích thân đến đòi nợ họ. Nếu họ không trả, trẫm sẽ trục xuất họ ra khỏi cung. Không có ngoại lệ nào hết. Trong vòng ba ngày, trẫm muốn phải có một vạn lượng gửi đến Châu thành."

"Trẫm cũng không ngại nói các khanh biết, nhà họ Tô là con nợ lớn nhất, họ nợ quốc khố đến một vạn lượng. Trẫm sẽ đòi đủ về không thiếu một xu."

Nghે đến đòi nợ nhà họ Tô, các quan lại ngạc nhiên nhìn nhau, nhà họ Tô đấy, thực sự đòi được sao?

"Ai gia nghe nói có người muốn đòi nợ nhà họ Tô, ai dám cả gan thế?"

Thình lình, tiếng thét re ré của tay thái giám vang lên.

"Thái hậu giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Quan Trường (14)

Lúc này, tất cả bá qun đang quỳ rạp trên mặt đất, không một ai ngẩng đầu lên. Chỉ có tiếng bước chân nhịp nhàng, có quy luật và hương sen thơm thanh dịu báo hiệu người đàn bà quyền lực nhất Chung quốc đang bước qua chỗ họ. Thái hậu hẳn là một người đàn bà sống trong khuôn khổ nữ tắc, được dạy bảo cực kì nghiêm khắc. Thanh Nguyên nghĩ. Bởi lẽ hài thù của người Chung quốc có thiết kế khá đặc biệt. Gót giày cao, được làm từ gỗ, mũi giày bịt kim loại. Hơn nữa, thân phận càng cao quý thì giày càng nặng. Nước Chung có tục bó chân. Chân càng nhỏ thì càng quý phái. Vì vậy, từ các phu nhân quý tộc đến nông phụ tầm thường đều mang hài nhỏ hơn chân của mình.

Một đôi giày vừa nặng vừa nhỏ, chân lại bị bó chặt mà vẫn có thể bước đi nhẹ nhàng như vậy, thật không đơn giản.

Tiếng bước chân không còn nữa, thay vào đó là giọng nói sắc bén, và cao vút

"Bình thân."

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên. Chẳng hiểu sao bỗng nhiên trong đầu cô hiện ra câu thơ

"Môi son rừng rực, mặt hoa ròn ròn

Mắt kia sao mọc còn còn

Cô kia đã trắng lại tròn hân hân..."

Sắc đẹp hiền hòa, phúc hậu, khác hẳn với lời đồn. Duy chỉ có đôi mắt sắc sảo như ánh dao là thể hiện đúng bản chất và khí chất của một bậc nữ lưu khuyê quốc.

Thái hậu nghiêm mặt nhìn quần thân, trầm giọng thị uy

"Là ai trong số các khanh vừa bảo sẽ thu hồi nợ của nhà họ Tô. Bước ra đây cho ai gia."

Các quan khó xử nhìn nhau. Lúc này giọng Tông đế oang oang như thê, lẽ nào thái hậu không nghe? Rõ ràng thái hậu đang muốn "Mượn gà chửi khỉ."

Tông đế không thay đổi sắc mặt, mỉm cười cung kính trả lời

"Mẫu hậu, nhà họ Tô thiếu nợ Quốc khố đã nhiều năm nay, lên đến gần vạn lượng. Nay là lúc triều đình đang gặp khó khăn, cần dùng ngân lượng, có được một vạn lượng sẽ giải quyết được vấn đề quân hưởng."

Thái hậu cũng hòa nhã đáp

"Năm đó khi Tiên hoàng và ta vì hành xuất tuần, gặp phải thích khách, nếu không nhờ nhà họ Tô liều mạng che chở, e rằng chúng ta đã mất mạng từ lâu. Chưa kể, khi ai gia bị Ninh phi hãm hại, trục xuất khỏi cung, trong cảnh khốn cùng đó, Tô gia vẫn không khinh rẻ, mà vẫn hết lòng giúp đỡ, nhờ vậy ai gia mới có cơ hội chứng tỏ sự trong sạch của bản thân. Lúc tiên đế còn tại vị, trong lúc túng thiếu nhất cũng chưa từng đòi Tô gia trả một văn tiền nào. Ân cứu mạng trả cả đời không hết. Tiên đế băng hà chưa đầy mười năm, con đã quên mất cái ân nghĩa năm xưa. Sau này ai gia tròn rằm tuổi, còn mặt mũi nào xuống hoàng tuyền gặp tiên đế."

"Mẫu hậu, có vay ắt có trả là thiên lý. Chưa kể, suốt hai mươi năm nay, Tô gia luôn được hưởng sự ưu ái của triều đình. Con cháu không làm quan vẫn được hưởng bổng lộc. Triều đình cấm dân chúng tự ý buôn bán muối, chỉ có nhà họ Tô là ngoại lệ. Diêm tư (buôn muối tư nhân) vốn một lỗi mười. Tô gia bán muối đã hai mươi năm nay, tài sản lên đến hàng vạn, ruộng đất nghìn mẫu. Đã hưởng nhiều như thế, cũng đã đến lúc họ phải ra sức cống hiến cho triều đình."

Thái hậu nhướn mày

"Ý của hoàng nhi là, mạng của ai gia và tiên đế, chỉ đáng giá vài nghìn mẫu ruộng, bổng lộc ngũ phẩm, và cái danh hiệu Diêm tư sao?"

"Mẫu hậu, ân nghĩa chúng ta nợ họ Tô, nhi thần luôn khắc ghi trong lòng. Nợ cha con gánh, nhi thần sẽ tự thân báo đáp Tô gia thật tốt. Tiền Tô gia thiếu là ngân khố, là tiền của triều đình. Nhi thần nợ Tô gia, còn triều đình không nợ họ. Nhi thần nhất quyết không nhập nhằng chuyện tư và chuyện công."

"Vậy ý con là Tiên đế là một vị hôn quân, không phân rõ công tư sao?"

"Nhi thần không dám." Tông đế cúi người, giọng nói mất đi vẻ cứng cỏi. Thoàng chốc, cả triều đình bao trùm sự căng thẳng.

"Dù thế nào thì ai gia cũng không để con làm chuyện vong ơn bội nghĩa, ảnh hưởng thanh danh tiên đế như thế. Muốn giải quyết khó khăn, thiếu gì cách, tăng thuế, giảm bổng lộc, giảm quân hưởng. Sao nhất quyết phải đòi cho được một vạn lượng đó? Nếu việc triều đình chỉ vì một vạn lượng mà dẫm đạp lên ơn cứu mạng bị truyền ra ngoài, thì triều đình còn mặt mũi gì chứ?"

Tông đế đánh mặt lại, lạnh lùng hỏi thái hậu

"Vậy theo ý mẫu hậu, "thanh danh" quan trọng hơn tính mạng con dân Chung quốc sao?"

"Ai gia....." Thái hậu chưa kịp nói hết lời, Tông đế đã xoay người nhìn xuống đại điện

"Trần Thanh Nguyên tiếp chỉ."

"Có vi thần."

"Tô gia thiếu nợ quốc khố đã lâu, không thể để chậm trễ thêm nữa. Trẫm quyết định thu hồi món nợ này, phong cho Khanh là Quan giám hộ việc thu nợ. Có tiền lấy tiền, không có tiền thì tịch thu tài sản. Khanh là người toàn quyền quyết định. "

Thanh Nguyên chưa kịp dập đầu nhận mệnh. Thái hậu đã tức giận đập bàn, quát

"Hỗn xược. Trong lòng con có còn ai gia không? Dù sao ai gia cũng là "Nhiếp chính phi" do chính Tiên đế khâm thử. Trước khi có được sự đồng ý của ai gia, tuyệt đối không ai được đòi một văn tiền nào của nhà họ Tô."

Nói đến đây, bà ta nhìn chăm chăm Thanh Nguyên, gần từng chữ

"Trái lệnh, quyết chém không tha."

Đột nhiên, Tông đế đứng dậy, xỏ nhanh cuộn thánh chỉ để sẵn trên bàn, rồi nhanh như cắt chộp lấy Chung tử, đóng vào cuộn thánh chỉ. Tất cả các động tác chỉ diễn ra trong vài tích tắc.

A Thuận hiểu ý, vội chạy lên nhận cuộn thánh chỉ từ tay Tông đế, đi xuống đại điện dâng trước mặt Thanh Nguyên.

Cô đón lấy cuộn thánh chỉ, cúi gập người

"Thần tuân chỉ."

Đến lúc này mọi người mới hiểu Tông đế đã làm gì.

Thái hậu nhếch mép liếc nhìn Tông đế

"Xem ra con đã đủ lông đủ cánh rồi, "tiền trăm hậu tấu", không xem bà lão này ra gì nữa rồi?"

Tông đế không phản bác câu nào, hất quỳ xuống, nói

"Ni thần có tội. Mẫu hậu thứ tội"

Thái hậu phát tay

"Con đã đóng mộc vào thánh chỉ, ai gia có muốn ngăn cản cũng chẳng được. Sau này có hối hận ừng đừng trách ai gia không ngăn cản."

Nói xong, thái hậu giơ tay phải lên, thái giám thân cận chạy đến đỡ tay bà.

Lúc đi ngang qua Thanh Nguyên, bước chân thái hậu khẽ dừng lại, rồi bước tiếp. Tiếng bước chân cộc cộc trên sàn không còn nhịp nhàng như lúc đầu nữa.

Điện Từ Tâm là cung đèn lồng lầy nhất hậu cung. Ngọc Thượng Quan, lựa Xuân Quốc, gổ Đan Hương, gần như tất cả những vật phẩm xa xỉ nhất thế gian đều tập trung đầy đủ, xa hoa bậc nhất thiên hạ là đây.

"Xoảng" chiếc tách men sứ trắng sang trọng bị ném vỡ, mùi thơm ngào ngạt của trà Phổ Nhĩ lan tỏa khắp điện.

Cô cung nữ mặt mũi nono nót sợ đến run rẩy tay chân, vừa quỳ vừa khóc..

An công công tru tréo rít lên

"Đồ tiện tỳ nhà nguoi, đã biết thái hậu ghét nhất là trà Phổ Nhĩ, mà còn dám dâng lên, đúng là chán sống mà, lôi ra ngoài chặt tay."

Cung nữ đập đầu xin tha, trán chảy đầy máu, nhưng mọi người vẫn đứng đưng.

Bốn năm tên thái giám đi vào lõi cô gái ra ngoài. Cô gái dùng hết sức dằng ra, chạy vội đến trước mặt Bình vương, nắm lấy gấu quần hắn, lời nói hốt hoảng lộn xộn

"Bình vương, xin tha cho nô tỳ một mạng, đổi với một cung nữ pha trà, đôi tay là mạng sống, nô tỳ không thể mất bàn tay được. Tha cho nô tỳ, nô tỳ sẽ kết cò ngâm vịnh suốt đời."

Bình vương nhíu mày nói

"Nếu mất đôi tay thì sống không bằng chết, vậy chi bằng chết đi cho rồi. Lôi à ra ngoài chém đầu."

Cô gái nấn người nhìn Bình vương, trước khi lủ thái giám xông lên, cô nghiêng răng phần nộ hét lên

"Vương gia, luật lệ triều đình quy định chém đầu là hình phạt dành cho những kẻ mại quốc cầu vinh, giết người, tham ô quốc khố, nô tỳ chẳng qua chỉ pha nhầm một tách trà, sao lại phải gánh hình phạt đó? Ngài làm như vậy là lạm hình, coi thường kỷ cương."

An công công muốn quát mắng gì đó, nhưng giọng nói êm dịu của Bình vương đã vang lên trước

"Cái gọi là luật lệ đó, chỉ dành để áp chế lũ dân hạ đẳng như các ngươi. Nếu ngươi có quyền lực, thì luật lệ chẳng qua chỉ là đồ chơi trong tay thôi."

Cuối cùng cô bé đáng thương bị áp giải ra ngoài, tiếng than khóc của cô khiến Từ Tâm điện nhuộm màu thê lương buồn bã. Nhưng dường như chẳng ai chú ý.

An công công đích thân pha lại một tách trà hạt sen, kính cẩn dâng lên. Thái hậu vừa nhâm nhi trà vừa nhìn sang Bình vương vừa nói

"Một vạn lượng đó....."

"Tuyệt đối không thể trả" Bình vương nói "tất cả tiền mặt của Tô gia đều đã được bí mật chuyển đến "nơi đó" để luyện binh. Đừng nói một vạn lượng, cho dù một nghìn lượng cũng không đủ trả. Tô gia bây giờ chẳng khác gì cái vỏ đẹp nhưng ruột rỗng."

"Vậy thì đừng trả. Lần trước Lâm thành hạn hán, hắn cũng nhất quyết không chịu tăng thuế ruộng, nhưng cuối cùng vẫn phải tăng đấy thôi." Thái hậu nói.

Nghe thế, Dung quốc công bèn thở dài, nói

"Hoàn cảnh lần này khác. Lần trước tuy có vẻ "ngân cân treo sợi tóc" nhưng dù sao trong quốc khố vẫn còn đủ ngân lượng để xoay sở, nhưng lần này thật sự không đủ chống đỡ nữa. Muội không thấy thái độ của hắn sao, trước mặt vẫn võ toàn triều mà hắn dám bất chấp thể diện, tiê trầm hậu tấu như thế, chứng tỏ hắn đã quyết tâm đòi cho bằng được số ngân lượng đó. Hắn bây giờ như chó cùng giết rậu vậy. E rằng không kiếm đủ một vạn lượng thì sẽ không yên với hắn. Nếu chúng ta nhất quyết không trả, thì việc một đại gia tộc Diêm tư như Tô gia chỉ còn cái vỏ rỗng bị bại lộ, sẽ khiến triều đình nảy sinh nghi ngờ, vậy việc chúng ta lén rút tiền của Tô gia để luyện binh sẽ...." Dung Công không nói tiếp, nhưng ai cũng hiểu điều hắn muốn nói.

"Cậu, vậy, nếu đột nhiên Tô gia gặp phải đại nạn, nhà cửa ly tán, gia sản mất sạch, cốt nhục phân ly. Trong hoàn cảnh như vậy, liệu hoàng huynh còn dám đòi nợ không? Liệu hắn có dám gánh cái danh bất nhân bất nghĩa, không màng tính người, chỉ vì một vạn lượng?" Bình vương nói.

"Đại hoạn?" Dung quốc công nghi ngờ nhìn Bình vương "Ý vương gia là....."

"Một vụ hỏa hoạn chẳng hạn. Những vụ đại nạn kiểu này ở Hạo thanh ngày nào chẳng có."

Thái hậu bật cười, vừa lắc đầu vừa nói

"Hoàng nhi, con rất thông minh và cũng đủ tàn nhẫn, nhưng suy nghĩ còn nông cạn lắm. Lão già họ Tô là một con cáo già, bao năm nay ngoài mặt thì giả vờ phục tùng chúng ta, nhưng thực tế, hắn đã lén giấu không ít của cải. Nếu hắn chết, chúng ta sẽ không bao giờ lần ra được số ngân lượng đó. Hơn nữa, danh hiệu Diêm tư chỉ được ban cho Tô gia, nếu Tô gia không còn, thì việc buôn muối cũng xem như mất luôn, chúng ta sẽ mất một khoản lợi nhuận khổng lồ, chắc chắn đáng giá hơn một vạn lượng."

Bình vương khề dầy trán,

"Vậy chúng ta phải làm gì đây, mẫu hậu?"

"Có một cách, vừa khiến hoàng huynh của con mất sạch thể diện, vừa không cần nhà ra một văn tiền nào."

"Đó là....."

"Lời đồn và miệng lưỡi thế gian." thái hậu nói.

Thái hậu nhếch môi. Màu son môi đỏ chót trở nên nhợt nhạt giữa trưa hè nắng gắt.

Trong khi đó tại điện Thánh hiền.

Lâm Hiệp và Tông đế đang đánh cờ với nhau. Kỳ vương không chút hứng thú nhìn ván cờ đã dâng co suốt nửa canh giờ. Cuối cùng, Lâm Hiệp thở dài "Thánh thượng, thần lại trở thành bại thủ rồi."

Kỳ vương nhìn ván cờ lần nữa, rồi hỏi lại

"Ván cờ chưa kết thúc mà."

"Đã nắm chắc cái thua, sao còn phải day dưa tốn thì giờ." Tông đế tự tin nói.

"Nếu thái hậu và Bình vương cũng hiểu đạo lý này, thì chúng ta cũng không cần tốn bao công sức như vậy." Lâm Hiệp khẽ lắc bả. Hắn nói tiếp

"Thánh thượng, thần đã điều tra được, Bình vương đã lên chuyển ngân lượng ra khỏi Hạo thành, nhưng vẫn chưa điều tra được đích xác chuyển đến đâu. Thần vô dụng."

Tông đế lắc đầu, khẽ cười

"Trẫm không trách khanh. Nếu dễ dàng bị chúng ta nắm tẩy như thế, thì người đàn bà đó đã không thể ngồi yên trong điện Từ Tâm suốt bao nhiêu năm nay rồi. Bây giờ chỉ còn trông chờ vào gã họ Trần đó thôi."

Kỳ vương ngạc nhiên hỏi

"Tại sao lại phải trông cậy gã đó?"

Lâm Hiệp trả lời

"Vương gia, nếu hần đủ năng lực để bức họ Tô nhà tiền. Vậy thì trong tình cảnh Hạo thành không còn tiền, Bình vương sẽ phải chuyển số ngân lượng đã lên chuyển ra khỏi thành trở về. Đích đến của số ngân lượng đó là nơi luyện binh của Bình vương. Nếu chúng ta không thể biết được nó đã được chuyển đến đâu, vậy thì phải tạo cơ hội xem nó được chuyển về từ đâu. Nhờ vậy, ta sẽ biết được địa điểm luyện binh của Bình vương."

Kỳ vương trầm ngâm

"Lúc đầu đệ tưởng huynh chỉ muốn kiếm đủ tiền quân hưởng. Sau đó ngẫm lại về mối quan hệ của Tô gia và Dung gia, tưởng rằng huynh muốn nhân cơ hội này đánh sập Tô gia, để tước cái danh hiệu Diêm tư (giải thích chút nhé, thời đó, dân thường không được bán muối, chỉ có triều đình mới có quyền. Mà bán muối thì lời vô cùng, nên nếu được danh hiệu Diêm tư, nghĩa là sẽ được tự do bán muối.) khỏi tay họ, để Dung gia mất cơ hội làm lợi từ Tô gia. Tưởng rằng có thể nghĩ đến đây đã là tâm cơ sâu xa lắm rồi, ai dè.... Xem ra đệ chỉ là con thỏ non chung chuồng với sói."

Tông đế bật cười xoa đầu Kỳ vương

"Đó cũng là một trong những mục đích, đây là cái gọi là "Một hòn đá bắn nhiều chim." Có thể nghĩ đến đó cũng là thông minh lắm rồi."

Kỳ vương vừa nghiêng đầu né "ma trảo" của Tông đế vừa nói

"Nhưng liệu gã đó có đủ thông minh huynh kỳ vọng không?"

"Vậy thì phải trông chờ vào vận may vậy. Dù sao trong đánh cờ, không phải chỉ cần có chiến thuật là đủ, đôi lúc còn phải nhờ vào may mắn nữa. Chẳng biết lần này ta có may mắn như vậy không?"

Ngược lại với Từ Tâm điện, điện Thánh Hiền nằm ở hướng đón gió nên thời tiết vô cùng mát mẻ dễ chịu. Liệu có phải là dấu hiệu báo điềm lành dành cho Tông đế.

Phủ Tô gia.

Phủ Tô gia nằm ngay mặt tiền đường Hoàng Giáp, một trong những con phố sầm uất nhất Hạo thành. Dù là nhất đẳng gia tộc, nhưng phủ viện Tô gia lại khá khiêm tốn, chẳng khác trạch viện bình thường của những nhà giàu khác. Điều này chứng tỏ lão gia họ Tô là một người rất khôn khéo. Bởi trong thời thế như vậy mà phô trương giàu sang thì không khác gì tự tìm họa cho mình. Thanh Nguyên đã ngồi đợi hơn ba canh giờ. Tổng cộng đã uống hết sáu tách trà. Nhưng vẫn chẳng ai ra đón tiếp. Ban đầu còn có người cách nửa canh giờ thay trà một lần, nhưng giờ thì chẳng ai màng tới ba người nữa. Đến Lương Quan cũng phải tức giận mắng to

"Đúng là khinh người quá đáng. Đây là đạo đãi khách kiểu gì mà bắt khách ngồi đợi mấy canh giờ như thế.:"

Thanh Nguyên thì không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn, cô cầm tách trà lên, phát hiện không còn miếng nước nào, đành ười khổ đặt tách xuống. Cô nói

"Cũng không trách họ được, chúng ta đâu phải là khách, chúng ta đến là để đòi nợ, có ai lại niềm nở tiếp đón kẻ đến đòi nợ chứ."

Xong, cô quay sang kẻ tai Bùi Tuấn, nói nhỏ

"Lập tức bí mật đến phủ Hình Bộ, tìm thượng thư Dương Vĩnh, bảo hắn điều động năm mươi binh lính đến Tô phủ cho tôi."

Bùi Tuấn chau mày. Thanh Nguyên nói tiếp

"Tôi biết anh nghĩ gì, đừng lo, Dương Vĩnh biết tôi là người của ai, hắn rất e ngại "người đó", hắn sẽ không làm khó anh đâu."

Bùi Tuấn không nói một lời lui đi mất. Cũng chẳng ai buồn để ý.

Nửa canh giờ sau, ngoài cổng Tô phủ xảy ra náo loạn. Binh lính xông vào nhà, các gia đình mang gậy gộc ra cản. Nhưng so với những binh lính đã được thao luyện thì tất nhiên họ không phải là hung thủ. Nền chỉ một chốc sau, binh lính đã không chế được toàn phủ. Bùi Tuấn dẫn theo binh lính đường đường chính chính đi vào đại sảnh.

Lúc này, Thanh Nguyên mới thông thả đứng dậy, cô nói với cậu gia đình trẻ đứng gần đây

"Có thể cho tôi xin một tách trà và mời chủ nhân các người bỏ chút thời gian ra gặp mặt không?"

Chưa đầy một khắc sau, chủ nhân Tô gia đã xuất hiện. Đó là một người đàn ông trung niên, đúng chất gian thương, bụng phê, mắt hẹp như hồ ly. Tô Chương nhìn lũ gia nhân bị đánh đến mặt mũi sưng vù, lời nói không hề khách khí

"Trần đại nhân, dù sao đây cũng là Tô phủ, không phải hang ổ tội phạm, sao ngài có thể đem binh sỹ của Binh bộ xông vào nhà thảo dân lộng hành như thế, đã vậy còn đã thương gia nhân của lão nữa."

"Lời này Tô lão gia nói sai rồi. Ta đến Tô phủ thi hành thánh lệnh, ngay từ đầu đã thông báo bảo những tên gia đình mời Tô lão gia ra gặp mặt. Thế mà chẳng hiểu sao ngài cả ngày mà không gặp được lão gia. Một người đức cao vọng trọng, hiểu lễ nghĩa như lão gia, làm sao có chuyện để khách chờ đợi như thế. Rõ ràng do lũ gia đình này không chịu thông báo cho lão gia. Hành vi như vậy là xem thường bốn quan, cũng là gián tiếp xem thường thánh thượng và mệnh quan triều đình. Với những tên gia đình vô lễ, không biết trời cao đất dày như thế này, bốn quan tự thấy có trách nhiệm phải dạy dỗ."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Quan Trường (15)

"Nhưng dù hạ nhân có vô lễ thì cũng là hạ nhân của Tô phủ, phải do Tô phủ trừng trị. Có lẽ lần sau có dịp vào cung diện kiến thái hậu, thảo dân phải tìm Dương thượng thư hỏi thử xem, có phải đạo này Hình Bộ quá rành rồi, đến nỗi xen vào chuyện nhà dân thế này."

Lão cười khinh thường bảo. Nói xong, lại làm như vè vừa chợt nhớ ra gì đó, tiếp

"Nếu thảo dân nhớ không nhầm, hình như Trần thượng thư không còn là Tả thị lang của Hình Bộ nữa, sao lại mang theo binh lính của Hình Bộ được? Từ lúc nào mà triều đình ta lại cho phép Thượng thư Lại Bộ điều động binh lính của Hình Bộ?"

Thanh Nguyên phát tay linh hoạt đáp trả

"Câu ấy Tô lão gia nói sai rồi. Những binh lính ở đây chỉ đến đây thực thi mệnh lệnh, còn bốn quan, chẳng qua là thấy chướng mắt lũ hạ nhân "Sói dựa oai cọp" này, không muốn để Tô phủ vì chúng mà mất mặt, nên mới tự tiện ra tay giáo huấn. Cũng do bốn quan quá lỗ mãng, Tô lão gia là người đại nhân đại lượng, mong lượng thứ."

Nghĩa là, nếu cố tình truy cứu, thì thật uổng cho cái danh đại nhân đại lượng.

Tô lão gia hừ một tiếng, hắt hàm hỏi

"Vậy chẳng hay đại nhân giá lâm tẻ xá là vì....."

Cách xưng hô khiêm nhường nhưng giọng điệu thì ngạo mạn không thể tả.

Nhưng Thanh Nguyên không hề tỏ ra phật ý. Cô lấy quyển sổ sách nhỏ .từ trong tay áo, để lên mặt bàn, rồi nói

"Mời lão gia xem qua, đây là khoản ngân lượng mà Quốc khố triều đình cho Tô gia vay mượn. Bắt đầu từ năm Sâm đế thứ sáu, đến tận năm Tông đế thứ hai, Tô gia đã vay tổng cộng một vạn lượng. Người vay là Tô lão tiên sinh, cũng là phụ thân của Tô lão gia. Trong sổ sách ghi rất rõ, mời lão gia kiểm tra lại."

Tô lão gia hờ hững liếc qua trang giấy, rồi gật đầu

"Đúng là cha thảo dân có vay mượn số ngân lượng đấy."

"Tô lão gia, bốn quan phạt mệnh thánh thượng, đến đề nhắc nhở ông, kỳ hạn trả tiền đã qua rất lâu rồi, nay đã đến lúc triều đình cần đòi lại. Mong lão gia mau chóng chuẩn bị ngân lượng. Bốn quan cần đem ngân lượng về phục mệnh."

Nghe vậy, Tô lão gia sững người, hỏi lại

"Chẳng phải Tông đế hạ lệnh cho chúng ta ba ngày để chuẩn bị sao?"

"Ồ, vậy hóa ra Tô lão gia ngay từ đầu đã biết rồi sao?" Thanh Nguyên hỏi vặn lại. Tô lão gia á khẩu.

Một lúc sau, ông ta đặt tách trà xuống bàn, thờ dãi

"Lúc Sâm đế sinh thời, số nợ Tô gia ta vay đã lên đến chín nghìn lượng, nhưng Sâm đế chưa từng bắt ta trả một văn tiền nào. Bây giờ Sâm đế mất, Tông đế đã muốn...."

"Tô lão gia, Tông đế là Tông đế, Sâm đế là Sâm đế. Bây giờ đã là giang sơn của Tông đế." Thanh Nguyên ngắt lời ông ta.

Một câu "giang sơn của Tông đế" khiến Tô lão gia ngậm miệng ngay.

Lát sau, Tô lão gia cẩn trọng nói

"Việc này quá trọng đại, ta cần thời gian, dù sao Tông đế đã cho ta ba ngày."

"E rằng Tô lão gia có điều không rõ, Thánh thượng hạ lệnh trong vòng ba ngày phải đòi được ngân lượng. Nghĩa là trong vòng ba ngày này, bốn quan có quyền đến lấy tiền bất kỳ lúc nào. Không nhất định phải chờ đến ngày thứ ba."

Sắc mặt Tô lão gia xấu đến cực đỉnh, lạnh lùng nói

"Vậy là đại nhân muốn làm khó thảo dân."

"Lão gia đừng đem tiếng ác đổ lên đầu bốn quan. Một vạn lượng không thể giao ra ngay, nhưng giàu nứt đổ vách như Tô gia, chẳng lẽ không có được vài nghìn lượng?" Thanh Nguyên trả lời.

Tô lão gia im lặng, nhất thời không biết ứng phó ra sao? Chẳng lẽ phải thú thật toàn bộ ngân lượng của Tô gia đều đã bị chuyển đi hết cả sao?

Cuối cùng, sau khi suy tính thiệt hơn, Tô lão gia dè dặt mở miệng

"Trần đại nhân, đòi người lên voi xuống chó, Tô gia đã không còn là đệ nhất "Phú quý môn" như trước kia. Cho dù có gom góp cũng không được nhiều. Dù sao thì thời hạn của thánh thượng đưa ra là ba ngày. Việc gì đại nhân phải làm khó nhau như thế. Hãy cứ thông thả, ba ngày sau Tô gia ta sẽ...."

"Người đâu." không đợi Tô lão gia nói hết câu, Thanh Nguyên đã quay sang đám binh lính mà ra lệnh

"Thánh thượng có lệnh, "Có tiền lấy tiền, không có tiền thì tịch thu tài sản", còn không mau lục soát."

Tô lão gia tức giận chỉ vào đám binh lính, quát

"T6 phủ là nơi để các nguoi tác oai tác quái thế sao?"

Thanh Nguyên đập mạnh xuống bàn, quát lớn không kém

"Đừng nói là Tô phủ, cho dù là Điện Từ Tâm của thái hậu, chỉ cần có lệnh của thánh thượng thì đều có quyền soát, các nguoi là người của Thánh thượng, phải nghe lệnh của thánh thượng chứ không phải Tô gia. Lập tức soát, ai chống lệnh phạt mười gậy, đuổi khỏi Hình bộ."

Nghe vậy, đám binh lính bèn hăng hái xông lên, họ tăn ra lục soát quanh gian nhà khách. Tô lão gia tức đến trắng bệch mặt mũi, lão quay sang đám gia nhân, mắng

"Lũ ngu ngốc các nguoi còn đứng như trời trồng ở đây làm gì? Tô gia ta tốn bao nhiêu ngân lượng nuôi các nguoi để làm gì? Còn không mau ngăn họ lại."

Thanh Nguyên trừng mắt nhìn đám gia nhân, đe dọa

"Ngăn cản quan sai chấp hành mệnh lệnh là tội nặng, theo luật, phải bị đánh hai mươi gậy. Hai mươi gậy của Hình Bộ đủ để nằm liệt giường ba tháng. Tiền công Tô gia trả có đủ để các nguoi đi tìm đại phu không?"

Đám gia nhân ai nấy lấm lét nhìn nhau. Cuối cùng, vẫn không ai dám xông lên ngăn cản binh lính.

Tô lão gia chỉ vào mặt Thanh Nguyên, tức giận đến nỗi nói không ra lời

"Ngươi...ngươi..."

Lão ôm chặt ngực, thở dốc liên tục, rồi ngất.

"Trần đại nhân, lão gia nhà nô ngất rồi." tay quân gia nhanh tay chạy đến đỡ Tô lão gia..

Binh lính đang lục soát vì vậy cũng dừng tay lại. Tất cả ánh mắt đều hướng về Thanh Nguyên chờ lệnh. Tô lão gia là hồng nhân bên thái hậu. Nếu lão ta thực sự có mệnh hệ gì, Trần thượng thư ắt không tránh khỏi trách phạt. Cách tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi đây để tránh "tai bay vạ gió.". Nghĩ vậy, nên không ai dám manh động.

Thanh Nguyên nhìn đám binh lính, thờ dài ngán ngấm. Có một quan trên chỉ biết bo bo giữ mình như Dương Vĩnh, khó trách binh lính chỉ biết hèn nhát sợ chuyện

Cô quay qua nhìn Tô lão gia đang nằm bệt dưới đất, nói

"Lão gia nhà các ngươi ngất xỉu, các ngươi còn không chịu mời đại phu. Kêu réo ta thì ích gì, ta đâu phải đại phu."

Nói xong, cô chỉ vào đám binh lính, quát

"Các ngươi là đại phu sao? Có thể cứu người sao? Nếu không cứu được người thì còn đứng đấy nhìn cái gì. Còn không mau tiếp tục lục soát. Dương thượng thư có dạy các ngươi bỏ lơ nhiệm vụ giữa chừng như vậy sao?"

Đám binh lính sững sốt nhìn nhau, rồi ai nấy tự giác tiếp tục làm việc.

Thanh Nguyên nhìn sắc mặt trắng bệch, cùng nắm tay đang ngày càng siết chặt của Tô lão, nhếch môi cười châm biếm.

Cô thông thả đến gần chủ tớ hai người, cúi người xuống, dùng giọng nói nhỏ chỉ để hai người nghe, nói

"Tô lão gia muốn tự đứng dậy, hay đợi đại phu đến mới chịu dậy đây."

Tô lão gia trừng mắt phẫn hận nhìn cô, nghiến răng nói

"Cừ non không sợ lão hồ. Trần đại nhân, làm người thì phải biết tự chừa đường lui cho mình."

Thanh Nguyên tỏ vẻ không nghe thấy, nói với tên quân gia

"Tô lão gia mới tỉnh dậy, trong người còn yếu. Còn không mau dìu vào phòng nghỉ ngơi."

Nửa canh giờ sau, binh lính thu được hai rương nữ trang, đồ cổ, danh họa, binh sử...

Bùi Tuấn cầm bàn tính cổ khế nhắm tính một lúc, nói

"Tính cả tiền mặt, được khoảng sáu trăm lượng."

Lương Quan kinh ngạc thốt lên

"Tô gia mà không có nổi một nghìn lượng sao?"

Thanh Nguyên không trả lời, cô nói với lão quân gia

"Bồn quan còn nhiều sự vụ cần giải quyết, không tiện quấy rầy lâu. Nhờ ngươi nhắn lại với Tô lão gia, còn chín nghìn bốn trăm lượng, ba ngày sau bồn quan sẽ đến lấy nốt. Cáo từ."Ngày hôm sau, điện Liêm Chính.

Tổng đề uy nghi bước vào đại điện. Ánh sáng buổi sớm phản chiếu trên từng đường chỉ của chiếc long bào khiến cả người hấn toát lên ánh hào quang của một bậc đế vương.

Hắn đi xuyên qua đám quan trong triều, từng bước đi lên long ý.

"Hữu sự khai tấu, vô sự bãi triều." (Có chuyện bẩm báo, không thì bãi triều.)

Ngay khi một vị quan muốn đứng lên khai tấu, thì giọng nói sắc lẹm vang lên

"Thái hậu giá lâm."

Các quan vội quỳ xuống

Thái hậu trong bộ trang phục uy quyền bậc nhất, bước từng bước thật chậm, tiến về vị trí nhiếp chính phi.

Bình vương, Tông đế, Kỳ vương đồng loạt khom người hành lễ.

Thái hậu phát tay

"Các khanh miễn lễ. Tuấn Duy, Tuấn Đạt bình thân, Tuấn Cơ đứng yên đây cho ta."

Các quan ngạc nhiên nhìn nhau, Kỳ vương khó tin nhìn thái hậu, Bình vương thông thả đứng lên. Cuối cùng, cả đại điện to lớn, chỉ còn vị thiên tử cao quý là phải khom người hành lễ.

"Trần thượng thư đâu, bước ra đây cho ai gia." giọng nói mang đầy uy quyền vang lên.

"Có thần." Thanh Nguyên quỳ xuống

Thái hậu trừng mắt nhìn cô, rít lên

"Ai gia nói cho người hay, người đã phạm phải một sai lầm trầm trọng, ai gia phải lấy cái mạng chó của người mới hả giận."

Cả triều như sững lại. Thái hậu vốn nổi tiếng khéo léo đối nhân xử thế, nay lại tuyên bố xử tử hồng nhân của thánh thượng ngay trước mặt triều đình, chẳng phải tát vào mặt Tông đế một bạt tay hay sao? Có người bàng hoàng, có người hiểu kỳ, có người tò mò.

Chỉ có duy đương sự là tỏ ra bàng quan. Thanh Nguyên ngẩng cao đầu nhìn thái hậu, sắc mặt không ẩn chứa sợ hãi, tư thái đĩnh đạc, hỏi

"Thái hậu, thần dù sao cũng là một thần tử trong triều, nếu có xử phạt hay ban thưởng cũng phải do thánh thượng ban chỉ. Cho dù thái hậu là nhiếp chính phi do tiên đế khâm định, cũng không thể tự ý quyết định thay thánh thượng. Người làm như vậy, rõ ràng là không tôn trọng thánh thượng. Huống hồ, thần tự thấy bản thân tâm sáng như sao, không phạm sai lầm, lý do gì lại khép tội thần là nịnh thần?"

Thái hậu vừa tức giận vừa bất ngờ nhìn cô, rồi quay sang nhìn Tông đế, nói

"Hoàng nhi, con lại để thần tử của mình hoa ngôn lộng mồm trước mặt mẫu hậu như vậy sao?"

Tông đế vẫn giữ tư thế khom người, hồ hững mắng khê,

"Trần thượng thư, khanh không được phép bất kính với mẫu hậu." nhưng tuyệt không có chút uy hiếp.

Thanh Nguyên cúi đầu thấp hơn nữa, giả vờ sợ hãi thành tội

"Thần không dám. Thánh thượng tha tội."

Thái hậu nhìn hai người kẻ tung người hứng, nhếch môi nói

"Mồm mết khá lắm. Nhưng ai gia nói cho người hay, ai gia không lấy tư cách nhiếp chính phi xét xử người, lỗi của người phạm phải cũng không phải quốc gia đại sự, nên thân phận của người cũng không phải thần tử trong triều, mà chỉ là một thứ dân. Đương kim thái hậu như ai gia muốn xử phạt một thứ dân, còn cần thánh thượng ban chỉ sao? Để tránh thể nhân cho rằng ai gia là người không phân trái phải, ai gia sẽ cho người biết người đã phạm phải lỗi lầm tày trời gì. Người đâu, cho truyền toàn gia họ Tô vào điện."

Dường như đã có sự chuẩn bị sẵn, chỉ một chốc sau, cả nhà Tô gia được triệu vào điện. Đi đầu là Tô lão gia, kế bên là một bà lão già chống gậy, gương mặt già nua vừa đi vừa khóc. Sau đó là một đám phụ nữ và trẻ nít. Cuối cùng là tám người đàn ông khiêng theo một cái xác đầy khăn trắng, lần lượt kéo vào điện. Tất cả bọn họ đều mặc đồ tang, tiếng khóc nức nở theo từng bước chân, khiến cả đại điện chìm trong sự bi thương, phiền muộn.

Vừa nhìn thấy thái hậu, bà lão quỳ sụp xuống, khóc rống lên

"Thái hậu ơi thái hậu. trượng phu của lão nhân chết oan uống lắm. Xin người hãy giúp góa phụ này đòi lại công lý."

Thái hậu vừa ân cần vừa thân thiết nói

"Tô lão phu nhân hãy nén bi thương. Người khuất thì đã khuất, người sống như chúng ta thì vẫn phải sống tiếp. Tô gia đã mấy đời trung thành với triều đình, Tô lão thái gia đã từng cứu mạng tiên đế, ai gia nhất quyết không để người đã khuất phải chết oan mạng."

Nói đến đây, bà ta dò mắt nhìn Thanh Nguyên, giọng nói trở nên lạnh lùng, ẩn chứa sự đe dọa

"Ai gia nhất định phải bắt tên hung thủ phải đền tội."

Thanh Nguyên cúi mắt xuống, nỗi sợ bắt đầu xâm chiếm từng góc ngách trong lòng cô. Ngay cả Tông đế còn phải khom người hành lễ trước người đàn bà này, cô có thể phản kháng sao?

Bà ta quay sang nhìn Tô lão gia, nói

"Hiền diệt, cháu hãy nói cho ai gia nghe, rốt cuộc, tại sao phụ thân cháu quy tiên."

Tô lão gia lén liếc Thanh Nguyên, khoe miệng khẽ giương lên thành một nụ cười đắc ý, vừa khóc vừa nói

"Bẩm thái hậu, sau khi Trần thượng thư đến Tô phủ náo loạn âm ỷ, còn cho binh sỹ lục soát khắp phủ, tịch thu gia sản, đã khiến Tô gia mất hết thể diện, bị người người cười nhạo. Phụ thân của diệt nhi vì uất ức dẫn đến huyết mạch không lưu thông, vì thế mà quy tiên."

Tô lão phu nhân khóc rút

"Không ngờ trượng phu của lão nhân cả đời anh minh, không làm điều ác, cuối đời lại bị người ta chọc tức chết. Thật là bi thảm."

Nghe đến đây, có không ít mệnh quan trong triều cũng bắt đầu khóc rầm rút. Vị thám hoa mới bổ nhiệm vào triều quỳ xuống, vừa khóc vừa nói

"Thánh thượng, Tô lão thái gia là một đại thiện nhân. Năm xưa lúc còn là một thư sinh chưa đỗ đạt công danh, có lúc nghèo khó không có lấy một văn tiền mua sách mua giấy, phải từ bỏ cả con đường làm quan, cũng may nhờ nhà họ Tô quý tài, không ngại hèn kém mà hết mực giúp đỡ, nên mới có thân ngày hôm nay. Chẳng những thế, Tô lão thái gia còn thu nhận nhiều cô nhi cơ nhỡ, giúp đỡ rất nhiều văn nhân thân sỹ, phân phát thuốc men, gạo thóc cho dân nghèo. Thế mà phải chịu cảnh uất nghẹn mà chết như vậy, thực khiến lòng người xót thương, khẩn xin thánh thượng chủ trì công đạo."

"Khẩn xin thánh thượng chủ trì công đạo."

Tên thám hoa nọ vừa dứt lời thì đã có gần mười mệnh quan đồng loạt cùng quỳ.

Thanh Nguyên thầm tính toán trong bụng, việc đến Tô phủ lục soát mới xảy ra ngày hôm qua, nếu không phải có người cố tình tung tin, làm sao chỉ trong một đêm mà cả thành đều biết. Hơn nữa, một ông lão già yếu, không đặt chân ra ngoài như Tô đại lão gia, nếu không có người cố tình chạy đến báo tin, thì làm sao nắm được tin tức để mà uất ức đến chết. Việc này ắt hẳn do thái hậu gài bẫy.

Thái hậu quay sang trách Tông đế

"Hoàng nhi, lúc còn tại vị, tiên đế đã từng đề tên nịnh thần ngu dốt Trương Ngọc Tường sang Nam quốc đòi ngân lượng cống nạp. Cuối cùng, chẳng những không đòi được ngân lượng mà còn bị Nam quốc lừa dối cả vạn lượng ngân lượng tiền cống lấy cái thứ thuốc trường sinh bất lão nhảm nhí của mấy gã thuật sĩ triều đình. Phụ hoàng con chỉ vì tin nịnh thần mà dẫn đến tổn thất quốc khố. Con chẳng những không biết tránh mà còn phạm phải sai lầm tương tự như vậy. Tô lão thái gia là trưởng bối, thúc phụ của con. Nếu không có ông ấy, thì tiên đế và ai gia đã mất mạng từ lâu rồi. Con chẳng những cho người đòi nợ, mà còn hại chết ông ấy. Mỗi năm, Tô gia đã làm biết bao việc thiện, mừng một, mười lăm tháng nào cũng phát tiền phát gạo. Chỉ vì một vạn lượng mà con cặn tình ráo máng với người ta, đã vậy còn gây nên án mạng, con bảo ai gia làm sao ăn nói với người của Tô gia. Ở dưới hoàng tuyền phụ hoàng con làm sao đối mặt với Tô lão thái gia?"

Cả triều im phăng phắc, bức tử ân nhân của tiên đế, tội này đã đủ tru di.

Không khí nặng nề đến nghẹt thở, mọi người đều lén hướng mắt đến vị thiên tử đang cúi đầu, Tông đế khẽ khàng trả lời

"Mẫu hậu đừng tức giận, xin hãy giao mọi việc cho Binh bộ, hoàng nhi hứa sẽ làm rõ ràng mọi chuyện."

"Bấy lâu nay, ai gia đã xem Tô gia như gia quyến của mình, nên đây là gia sự (việc nhà) của ai gia, không liên quan đến triều đình. Gia sự của ai gia là việc của hậu cung, không phải triều đình. Dù con là thánh thượng, nhưng chấp quản hậu cung là ai gia, con không có quyền xen vào. Hôm nay, ai gia nhất định không tha cho hắn. Luật lệ Chung quốc quy định, giết người thì phải đền mạng. Ai gia vị tình người vô ý, nên chỉ ban thưởng rượu độc. Người đâu, mang rượu vào."

Sắc mặt Thanh Nguyên trắng bệch, tay chân bắt đầu run rẩy, dường như từ thần đang lăm le lưỡi hái về phía cô.

Ngay khi tên thái giám bụng mồm đựng rượu độc đến sát gần cô, Tông đế bèn vội vàng quát lớn

"Mẫu hậu, Trần thượng thư có kim bài miễn tử, có thể miễn chết. (Đây là vật Tông đế ban cho Thanh Nguyên khi cô triệt phá băng sơn tặc ở Phong thành.)."

Thanh Nguyên sức bình tĩnh, vội từ trong người lấy ra tám kim bài miễn tử trước cả triều.

Khi nhìn rõ tám kim bài trên tay cô, Thái hậu càng tức giận hơn

"Đúng là loạn rồi. Kim bài miễn tử cao quý như vậy, sao con có thể đem ban thưởng cho một tên gian thần."

"Nhưng người đừng đắc ý vội, ai gia quyết không để người thoát thân. Tiểu An Tử, đem Chung Thượng bảo kiếm ra đây."

An công công hai tay dâng thanh kiếm lên. Vò kiếm mạ vàng, chuôi kiếm đính viên ngọc màu trắng trong suốt, có khắc chữ Chung

Thái hậu rút kiếm ra, thanh kiếm sắc đến rợn người. Bà ta ném thanh kiếm về phía Tô lão gia, nói

"Hiện diệt, đây là Chung Thượng bao kiếm, trên chém gian thần, dưới chém tiểu nhân. Trừ Thánh thượng ra, ai cũng có thể chém. Là thứ duy nhất khắc chế được kim bài miễn tử. Ai gia cho diệt nhi mụ, hãy thay cha người báo thù đi, ai dám ngăn cản, cứ chém cho ai gia."

Tô lão gia cầm thanh kiếm lăm le tiến gần. Hai thái giám giữ chặt tay Thanh Nguyên. Gương mặt nham hiểm của Tô lão gia cùng thanh kiếm sắc ngày càng gần gần, đầu óc cô trống rỗng. Ngay khoảnh khắc thanh kiếm kia giờ lên, chuẩn bị chém vào cổ cô, thì một bóng người chạy nhanh như chớp đến chắn ngay trước mặt cô.

Tô Chương do dự thu kiếm lại, thái hậu trầm giọng nói

"Hoàng nhi, con làm vậy là có ý gì?"

Tông đế không trả lời. Hắn nhẹ nhàng cởi bộ Long Bào ra, khoác lên người cô. Ánh mắt an ủi dịu dàng của hắn, khiến cô chỉ muốn òa khóc. Bộ Long Bào đính vàng nặng nề như muốn chùng vai cô. Khoác bộ đồ này vào, như gánh cả giang sơn trên vai.

Tông đế ngẩng đầu nhìn thái hậu

"Mẫu hậu, thấy Long bào như thấy Thiên tử, chém vào Long bào, chẳng khác nào chém vào Thiên tử, là tội chết, cho dù là thái hậu, cũng là tội chết.."

Thái hậu chỉ thẳng vào mặt Tông đế, mắng

"Giữa đại diện bao che cho tội thần, còn ra thể thống gì?"

Tông đế đứng chắn trước Thanh Nguyên, sống lưng hắn thẳng tắp, và bằng phẳng.

"Thái hậu, nếu quả thực, Tô lão thái gia chết là do uất ức vì bị đòi nợ, thì chính trẫm mới là tội nhân. Trần thượng thư chỉ làm theo lệnh của trẫm mà thôi."

Thái hậu sững sốt nhìn Tông đế, bà ta trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, khóe miệng nhếch lên ra vẻ đắc chí, trong khi ngoài mặt lại ra vẻ thất vọng

"Hoàng nhi, con là thiên tử của quốc gia này, ai gia không có quyền phạt tội con. Ai gia không truy cứu nữa. Con hãy đến Điện thờ tổ tiên tự sám hối đi."

Xong, bà ta quay qua nhìn Tô lão phu nhân

"Tô lão phu nhân, con đại cái mang, đây là lỗi của ai gia, nếu Tô gia muốn trách cứ gì, ai gia xin chịu tội hết."

Tô lão phu nhân rung rung

"Góa phụ này làm gì dám trách cứ thái hậu, chỉ trách tướng công nhà lão xấu số thôi. Lão chỉ có một thỉnh cầu, mong triều đình gia hạn ngày trả nợ. Cô nhi quả phụ nhà lão thực sự không thể huy động đủ một vạn lượng trong hai ngày."

Thái hậu đập bàn, cứng rắn đáp

"Điều này thì xin Tô lão phu nhân yên tâm. Triều đình sẽ không thu hồi số nợ đấy nữa. Xem như là thể hiện sự hối lỗi của tên nghịch tử này."

Thái hậu vừa dứt lời, Kỳ vương lập tức phản đối

"Mẫu hậu, sao người có thể như thế? Tô gia ăn bao nhiêu bổng lộc của triều đình, bên ngoài ăn chặn biết bao tiền của dân chúng, thế mà không huy động được một vạn lượng? Rõ ràng là tìm cách trốn nợ."

Tô lão phu nhân nghe xong, bèn vật xuống đất vừa đấm ngực vừa khóc

"Lão không muốn sống nữa. Trọng phu của lão vừa chết, nhà lão mất hết thể diện, lại còn bị nghi ngờ trốn nợ. Tô gia rốt cuộc đã gây ra nghiệt gì mà ra nông nổi như ngày hôm nay?"

Thái hậu tức giận, quát

"Kỳ vương, con thật là hỗn xược. Sao con có thể ăn nói hàm hồ như thế. Tô lão thái gia cứu mạng phụ hoàng con, hoàng huynh con lại gián tiếp hại chết người ta. Con hãy hỏi hoàng huynh con xem, nó còn mặt mũi đòi tiền Tô gia sao?"

Kỳ vương không chịu thua, đáp lại

"Người chết thì đã chết rồi, không thể cứu vãn. Nhưng dân đói và chiến sỹ ở Châu thành thì vẫn đang chờ triều đình cứu mạng. Người sống "nhưng y cảm thực"(giàu sang) trong cung, làm sao biết được cái đói cái khổ của họ. Tô gia mới mất có một mạng người, nhưng ở Châu thành thì đã có biết bao nhiêu người chết đói thái hậu có biết không?"

"Nếu vậy thì chỉ trách hoàng huynh của con quá bất lực."

Kỳ vương đứng phắt dậy, nói sa sả

"Thái hậu, "cẩn ngôn tắc trách", người đang phạm tội khi quân đây.."

"Ai gia là nhiếp chính phi, nếu ai gia còn không có quyền khi quân, thì đến chừng nào hoàng huynh của con mới tỉnh ngộ đây?. Từ thời lập quốc đến nay, trải qua biết bao triều đại, các thánh tổ gia chưa bao giờ phải đòi nợ quốc khố. Chỉ trừ khi xảy ra chiến sự, hoặc thiên tai cực kỳ nghiêm trọng, mới phải thu hồi số ngân lượng đó. Thế mà đương lúc thái bình thịnh thế, hoàng huynh của con lại đi ép buộc ân nhân trả nợ, dẫn đến án mạng. Vậy nếu ngộ nhờ chiến sự xảy ra thật thì sao? Có phải đến trang sức của ai gia cũng đem bán không?"

Kỳ vương á khẩu, không thể phản bác được nữa. So với một lão hồ ly như thái hậu thì một người quá bộc trực như Kỳ vương không thể so sánh.

Thái hậu nhìn Tông đế, nói tiếp

"Ai gia muốn con thu hồi thánh chỉ đòi nợ đã ban ra, hoàng nhi thấy thế nào?"

Gió khẽ thổi vào đại điện, thổi phất ống tay áo của Tông đế, dưới ống tay áo đó, Thanh Nguyên thấy một bàn tay đang nắm chặt lại. Cô biết Tông đế sẽ phải thỏa hiệp. Có hiểu, thái hậu vốn không cần cái mạng què này của cô. Bà ta tạo ra màn kịch này chỉ để bức Tông đế phải hủy bỏ việc thu hồi quốc khố.

Nếu Tông đế bằng quan để thái hậu xử từ cô, nghĩa là đổ hết tội danh bức tử Tô lão thái gia cho mình cô, thì hần vẫn sẽ có thể tiếp tục thu hồi quốc khố.

Nhưng hần đã vì cứu cô mà đứng ra nhận mọi trách nhiệm trước văn võ bá quan, nếu đã nhận tội mà vẫn tiếp tục truy thu quốc khố, hần sẽ phải gánh lấy cái danh bất nhân bất nghĩa. Trong cái thời đại coi trọng lễ nghĩa đạo đức, một vị hoàng đế bất nhân sẽ không bao giờ thống trị được dân chúng. Trong lịch sử Việt Nam, Hồ Quý Ly được công nhận là một vị hoàng đế anh minh, nhưng chỉ vì cướp ngôi nhà Trần mà không được lòng dân, cuối cùng dẫn đến mất nước vào tay Minh triều.

Tóm lại, hần đã vì cô mà chấp nhận mất trắng tay.

Sắc mặt Kỳ vương ngưng trọng, hần quỳ trước mặt Tông đế, nói

"Thánh thượng có lỗi với Tô gia, bốn vương sẽ dập đầu một nghìn lần trước linh vị Tô lão thái gia để nhận tội, thậm chí lấy mạng thần để đền tội cũng không sao, nhưng chiến sỹ Châu thành không có lỗi với họ. Khẩn xin thánh thượng đừng thu hồi thánh chỉ."

Tông đế vẫn không lên tiếng.

Nếu hần cương quyết không thu hồi thánh chỉ, thì đến thái hậu cũng không thể bảo vệ Tô gia được. Nhưng một vạn lượng có thể kiếm được, còn cái danh bất nhân hần phải gánh thì suốt đời không gột rửa nổi.

Thanh Nguyên vừa khấn trương nhìn Tông đế vừa ép mình phải nghĩ cách. Bất chợt, lại một cơn gió thổi vào đại điện. Lần này, gió thổi bay tấm vải trắng che xác của Tô lão thái gia. Dưới tấm vải là xác chết với gương mặt thâm tím.

Khoan đã, thâm tím?

Cô khẽ nhắm mắt lại, đầu óc hiện ra hàng nghìn suy nghĩ, những lời của Bùi Tuấn như văng vẳng bên tai

"Tô gia mỗi tháng đều lên chùa cúng kiếng." "Tô lão gia là kẻ háo sắc, còn cha hần là một lão phàm ăn." "Tô gia rất thích ăn sáng ở Khách điểm Cửu Giang."

Lúc này, giọng nói ngập ngừng buồn xuôi của Tông đế vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô

"Trẫm quyết định...."

"Thánh thượng, khoan đã." Thanh Nguyên gần như hét toáng lên. Không chỉ Tông đế, mà cả đại điện gần như quay sang nhìn cô.

Thanh Nguyên đứng dậy bước ra khỏi tấm lưng che chắn của Tông đế, đối mặt với thái hậu, cô nói

"Thái hậu, người nói đúng. Tô lão thái gia từng cứu sống Tiên đế, ông ấy không chỉ là ân nhân của Tiên đế, mà còn là ân nhân của triều đình nữa. Nếu quả thực, ông ấy vì cảm thấy mất thể diện mà uất ức chết, thì triều đình không nên tiếp tục đòi nợ Tô gia nữa. Nhưng nếu Tô lão thái gia không những không cảm thấy uất ức, mà còn cam tâm tình nguyện trả ngân lượng cho quốc khố, thì có phải Tô gia nên tuân theo di nguyện của ông ấy, mà hoàn tiền cho triều đình không?"

Tô lão gia xen vào

"Thái hậu, không thể có chuyện đó được, cha diệt nhi...."

CHưa nói hết Thanh Nguyên đã giáng một bạt tai thật mạnh vào mặt ông ta

"Điều dân to gan, người chẳng qua chỉ là một thứ dân, chưa có lệnh của thánh thượng mà dám cả gan xen vào lời thái hậu sao? Trên điện Liêm Chính này, chỉ có bậc thần tử ngũ phẩm trở lên mới có quyền lên tiếng, người là cái thế gì?"

Tô lão gia ôm một bên mặt đã bắt đầu sưng lên, phẫn hận nhìn Thanh Nguyên, nói

"Người đừng quên Tô gia ta cũng là mệnh quan triều đình."

Thanh Nguyên cười cợt đáp trả,

"Tô lão gia người cũng mau quên nhỉ, tước quan ngũ phẩm đây không phải dành cho Tô gia, mà chỉ dành riêng cho Tô lão thái gia, Chỉ có tước quan nhị phẩm trở lên mới được "tục truyền" (cha truyền con nối). Tiên đế cũng không ban đặc ơn tục truyền này cho Tô gia. Nay Tô lão thái gia đã khuất, Tô gia người chẳng qua cũng chỉ là thứ dân thôi. Riêng việc để một thứ dân bước vào điện đã là một sự xúc phạm rồi. Người còn dám giễu võ dương oai sao?"

Cuối cùng, Tô lão gia im bật. Thái hậu lạnh lùng nhìn tình cảnh trước mặt, toan lên tiếng trách móc nhưng Thanh Nguyên đã giành lời trước

"Thái hậu, tuy tiên đế có chỉ ban bổng lộc cho Tô gia, nhưng không ban đặc ơn tục truyền, vì vậy tuy Tô lão gia được hưởng bổng lộc triều đình nhưng không phải thần tử, không có quyền lên tiếng, vậy mà lại dám lớn tiếng hỗn xược trong điện, rõ là không tôn trọng thánh thượng, thái hậu và các bá quan. Thần khẩn xin thái hậu trừng phạt lão ta theo luật, để tránh có những kẻ ý vào sự sủng ái của Phụng nhan mà làm càn."

Kỳ vương đứng bên này, chỉ hận không thể vỗ tay khen ngợi, hần nói

"Đúng đấy thái hậu, trong triều có quá nhiều kẻ tiềm quyền lộng hành, cần phải trừng trị thích đáng."

Cuối cùng, thái hậu đành qua loa mắng nhiếc mấy câu cho qua. Bà ta nhìn Thanh Nguyên, nói

"Ý của Trần thượng thư là gì?"

"Thần muốn thỉnh giáo, có phải nếu thần chứng minh được Tô lão thái gia chết không phải vì uất ức, thì thái hậu sẽ không can thiệp vào việc này?"

Thái hậu lạnh nhạt trả lời

"Được. Ai gia hứa với người, nếu Tô lão thái gia chết không phải vì uất ức như khanh nói, ai gia sẽ để mọi việc tùy theo ý thánh thượng."

"Tạ ơn thái hậu."

Thanh Nguyên bước đến gần cái xác, giờ tắm khăn che xác lên. Cô chỉ vào người đàn ông nhỏ con đứng gần xác chết, nói

"Bốn quan hỏi người, Tô lão thái gia có mắc bệnh tim không?"

"Bẩm, không ạ."

"Vậy Tô lão thái gia chết được bao lâu rồi."

"Bẩm, mới sáng nay, được gần hai canh giờ."

Thanh Nguyên quay sang nhìn Dương Vinh, tiếp tục hỏi

"Dương thượng thư, ngài chấp quản Hình Bộ bao lâu nay, có thể cho tôi hỏi một câu, phải mất bao lâu thì xác chết mới chuyển sang màu tím tái?"

"Từ ba đến bốn canh giờ, tùy thuộc vào thời tiết nữa, thời tiết càng lạnh thì càng lâu." Dương Vinh đáp.

Thanh Nguyên đứng giữa điện, hùng hồn biện giải

"Xin thánh thượng và các vị văn võ bá quan hãy nhìn vào xác chết của Tô lão thái gia này. Bây giờ đang vào mùa đông, thời tiết giá lạnh, nếu căn cứ theo lời của Dương thượng thư, thì xác chết của Tô lão thái gia phải cần ít nhất là bốn canh giờ mới chuyển sang thâm tím. Nhưng người mới chết được gần hai canh giờ, mà mặt mày đã tím tái cả lên. Một điều lạ nữa, chỉ có gương mặt xác chết bị thâm tím, còn cơ thể thì vẫn bình thường. Thần từng nghe một vị thái y nói, chỉ có những người bệnh tim, thì lúc uất ức quá mới tức ngực mà chết. Và khi chết, xác chết sẽ có hiện tượng tím tái mặt mũi. Nhưng rõ ràng, Tô lão thái gia không hề mắc bệnh tim."

Kỳ vương hấp tấp hỏi

"Vậy rốt cuộc tại sao ông ấy lại chết."

Thanh Nguyên không trả lời. Cô ngồi xổm xuống bên xác chết, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô nâng xác chết dậy, ôm xác chết từ đằng sau, hai tay vòng trước bụng, ra sức ép. mạnh vào bụng xác.

Tô lão phu nhân kinh hoàng khóc rống lên, Thái hậu quát

"Người đâu, mau ngăn hần lại."

Hai tên thái giám lăm le đến gần Thanh Nguyên.

"Ai dám năn cản, chém không tha." Tông đế lạnh lùng quát.

"Hoàng nhị, sao con có thể để hần ta xúc phạm linh hồn người chết như thế." Thái hậu nói.

Tông đế không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào từng động tác của Thanh Nguyên.

Thái hậu tiếp tục nói với đám người Tô gia

"Các ngươi còn trở mặt ra đây nhìn cái gì, mau xông vào cản hần lại."

Tông đế trừng mắt nhìn những người đó, nói

"Các người muốn khi quân sao?"

Không ai dám xông lên nữa. Thái hậu tức đến xanh mặt. Đương lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một vật màu trắng dính đầy nước bọt hôi thối vọt ra từ miệng xác chết.

Lúc này Thanh Nguyên bèn buông cái xác ra. Cô dùng khăn tay nhặt vật màu trắng vừa mới vọt ra, vừa giơ cao lên cho mọi người thấy vừa nói

"Đây là bánh bao 'Hi Lạc' (vui về), là món điểm tâm nổi tiếng nhất Cửu Giang khách điểm. Mọi người có thấy lạ không? Chiếc bánh nằm trong bụng nạn nhân đã gần hai canh giờ thế mà còn nguyên vẹn như vậy, đáng ra nó đã phải bị tiêu hóa hết rồi chứ? Chỉ có một cách giải thích thôi, đó là nó đã bị mắc nghẹn ngay cổ họng, không cách nào trôi xuống bụng được, nên đến giờ vẫn nguyên vẹn. Một ông lão đã hơn bảy mươi tuổi, sức khỏe vốn suy yếu, thế mà còn bị cái bánh bao to như tảng đá mắc ngay cổ họng, không cách nào nuốt xuống, hậu quả tất nhiên là cái chết. Cho nên, thần xin mạo muội suy đoán, Tô lão thái gia không phải vì nghẹn cục tức mà uất ức chết, mà là vì nghẹn bánh bao. Hơn nữa, thứ mà ông ấy ăn là bánh bao 'Hi Lạc', nghe cái tên là thấy vui về rồi, chứng tỏ trước khi chết. Tô lão thái gia đã rất vui về cam tâm tình nguyện trả nợ, chứ không có chuyện tức giận, uất ức gì cả."

Tông đế khẽ nở nụ cười chiến thắng, Bình vương trầm ngâm, thái hậu đen mặt nhìn cục diện không thể cứu vãn trước mắt.

Tô lão gia ngoan cố cãi

"Ăn bánh bao 'Hi Lạc' đâu có nghĩa là phụ thân ta tình nguyện trả nợ."

"Nhưng ít ra ông ấy không phải uất ức mà chết. Bỏn quan tự hỏi lúc Tô lão thái gia chết các ngươi đều có mặt, vậy mà không biết ông ấy mắc nghẹn bánh bao mà chết sao? Cớ sao lại vu oan bảo rằng tức chết? Các ngươi có dụng tâm gì đây? Chẳng lẽ các ngươi muốn vu thánh thượng tiếng oan vong ân bội nghĩa?"

Thanh Nguyên từng bước thúc ép Tô lão gia, ông ta sợ đến mất mặt, vội quỳ xuống biện mình

"Thánh thượng, thảo dân tuyệt đối không bao giờ dám có ý nghĩ đó. Mong thánh thượng minh giám."

Thái hậu vội đỡ lời theo

"Hoàng nhị, chỉ là sự hiểu lầm thôi, ai gia tin Tô gia không phải có ý, có lẽ họ nhất thời xúc động nên mới..."

"Nên mới dám đem xác chết ô uế vào đại điện? Nên mới dám cả gan quấy nhiễu thái hậu? Nên mới dám khóc lóc, náo loạn trong điện? Nên mới dám cầm kiếm chém mệnh quan triều đình? Nên mới dám chửi vãn cả thiên tử ư?" Tông đế nói.

Hần phát ông tay áo, từ từ đi lên ngai vàng. Hần nói tiếp

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, trong vòng hai ngày, Tô gia chẳng những phải trả đủ một vạn lượng nợ quốc khố. Trục lại danh hiệu 'Diêm tử' (buôn muối lẻ), đồng thời còn phải nộp thêm một nghìn lượng tội bất kính. Với những tội Tô gia phạm phải hôm nay, có chết một nghìn lần cũng không đủ đền tội đâu. Tô lão gia, ngươi có phục không?"

Tô lão gia run run nhìn thái hậu. Thái hậu chưa kịp mở miệng phản đối, Tông đế đã ra lệnh

"Tiểu An tử, mẫu hậu đã mệt rồi, hãy đưa bà về tắm điện."

Bình vương nhìn thái hậu, khẽ lắc đầu. Thái hậu hiểu ý, biết rằng cục diện đến nước này có phản kháng đi nữa cũng vô dụng, đành quay về tắm điện.

Tô lão gia thấy thái hậu đã rút lui, bèn run run quỳ xuống dập đầu.

"Thảo dân tâm phục khẩu phục. Tạ ơn thánh thượng."

Tông đế đứng dậy, mệt mỏi phun ra hai chữ

"Bãi triều." rồi lui đi mất.

Tiếng A Thuận ngân nga kéo dài

"Bãi triều."

Ánh mắt Thanh Nguyên mãi dõi theo bóng áo vàng ấy, mãi đến khi cái bóng khuất mất.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Quan Trường (16)

Ngay tối hôm ấy, một đoàn người thương buôn bắt đầu rời Sa thành, tiến về Hạo thành. Chỉ với vài ba rương hàng, không ai ngờ trong đấy là một vạn lạng đang làm Tô gia điêu đứng. Cưng chẳng ai ngờ, phía sau đoàn thương buôn là cả chục Chung vệ quân đang ẩn thân theo dõi.

Lúc Kỳ vương kích động chạy vào cung báo tin mừng, Tông đế vẫn đang mãi mê nghiên cứu bản cờ.

Hắn cầm quân trắng đưa vào một điểm giữa bàn cờ, khẽ cười

"Chết khí. Lần này ta còn không bắt được người sao?" (Chết khí là thuật ngữ cờ vây, làm cho đối phương còn một khí.)

"Hoàng huynh, vậy bước tiếp theo nên làm gì đây?" Kỳ vương hỏi.

Tông đế không trả lời hắn, mà quay sang nhìn Lâm Hiệp

"Những người đó đã biết nghe lời chưa."

Lâm Hiệp khom người, kính cẩn đáp

"Bẩm, đúng như Thánh thượng dự đoán, sau khi chứng kiến Tô gia cũng bị bức đến phải trả nợ, các quan ai nấy vội đi thu xếp ngân lượng. Lưu đại nhân cầm cố căn ngoại viện phía đông kinh thành, Lại đại nhân đến tiền trang vay đến một nghìn lạng. Dương đại nhân cũng phải bán tháo đồng đồ cổ."

"Ra lệnh cho các chương quỹ của các tiền trang nâng cao mức tiền lãi, bọn họ đem bán bao nhiêu căn nhà, bao nhiêu đồ cổ đều phải ép giá thật thấp rồi mua lại hết cho trẫm, càng nhiều càng tốt." Tông đế nói.

Xong, hắn suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói

"Viết lại tên tất cả những người đến cầm cố, trước giờ châu triều ngày mai dâng lên cho trẫm."

"Tuân lệnh, Hạ thần xin cáo lui." Lâm Hiệp cúi xuống hành lễ rồi lui ra.

Kỳ vương nhin không được hỏi

"Hoàng huynh, làm vậy có khác nào "đục nước béo cò"?"

Tông đế chăm chú ánh mắt quan sát bàn cờ, không hề ngẩng đầu lên, đáp

"Hoàng huynh của đế vốn chưa bao giờ là quân tử."

Ba ngày sau. Trong điện Liêm Chính.

Tông đế xem xét quyển sổ sách dày cộm, hài lòng nói

"Tốt lắm, chỉ trong vòng ba ngày mà các khanh đã trả đủ ngân lượng cho quốc khố. Thật đáng khen."

Các quan ai nấy mặt xám ngoét, chỉ vì một câu "đáng khen" của hắn mà ai nấy phải lao đao suốt mấy ngày, đúng là lời Thiên tử là "Lời nói nghìn vàng."

Tông đế tiếp tục nói

"Số quân hưởng Châu thành cần là ba vạn lạng, nhờ công lao của các khanh mà đã chuyển được hai vạn. Sau khi cắt xén ngân lượng chi tiêu trong cung, được thêm hai nghìn lạng. Quốc khố vẫn còn thiếu tám nghìn lạng. Trẫm muốn tổ chức một cuộc quyên góp, cả trong triều đình, hậu cung lẫn

trong dân gian. Người có nhiều thì góp nhiều, ít thì góp ít, một xu hay một lượng cũng là tấm lòng. Các khanh thấy thế nào?"

Cả triều im lặng.

Tông đế vui vẻ nói

"Nếu các khanh không phản đối, chúng ta bắt đầu quyên ngân lượng nào. Trẫm tiên phong đi trước, năm trăm lượng."

Cả triều vẫn im lặng.

Tông đế dùng vẻ mặt vô hại, tủm tỉm cười nhìn Lục thị lang

"Lục khanh gia, trẫm nghe nói khanh mua được một miếng bạch ngọc Lung Linh hảo hạng phải không? Chà, trẫm cũng có một miếng, để trẫm nhớ xem cũng đáng giá gần năm trăm lượng nhỉ?"

Lục thị lang tái mét mặt mày, hôm qua rõ ràng lão đã đem cầm rồi, sao thánh thượng lại biết được?

Tông đế nói tiếp

"Đến năm trăm lượng cơ đấy, có nhiều tiền như thế, chắc khanh quyên góp không ít đâu nhỉ?"

Lục thị lang vội quỳ xuống, nói

"Được giúp sức cho triều đình là vinh dự của thần, thần xin góp hai trăm lượng."

Đến lúc này Lâm Hiệp mới vỡ lẽ vì sao Tông đế bắt hắn lập cái danh sách đó. Trong lòng hắn thâm thán phục, Tông đế đúng là Tông đế, đã ngồi lên được ngôi cửu ngũ chi tôn quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Tông đế giả là cười, tiếp tục nhìn sang Lê thượng thư

"Lê khanh gia, khanh nhớ không? Năm ngoái, có lần trẫm rất thích chiếc bình cổ đời Minh đế, phải mất tám trăm lượng mới mua được. Trẫm nghe nói khanh cũng có một cái như thế, thế khanh đã tốn bao nhiêu ngân lượng để mua vậy?"

Lê thượng thư hiểu ý, vội quỳ xuống

"Thần xin góp một trăm lượng."

Tông đế lại hướng nhìn về phía Lưu đại nhân.

"Trẫm nghe nói khanh có một căn ngoại viện ở phía Đông kinh thành....."

Lần này, Tông đế chưa nói hết, Lưu đại nhân đã kính cẩn nói

"Thần góp hai trăm lượng."

"A, Vương đại nhân, trẫm nghe đồn....."

"Lâu khanh gia, trẫm nghe nói....."

Cứ vậy, Tông đế tiếp tục hướng ma trào khắp triều.

Đến gần trưa, Tông đế hài lòng khen ngợi

"Các khanh quả không hổ danh là rường cột nước nhà, ai nấy đều xả thân hết mình vì nước. Chỉ trong một buổi mà đã góp được một nghìn năm trăm lượng. Trẫm quyết định, lưu tên các ái khanh vào sách dạy học của Quốc tử giám, để các thư sinh, các học trò biết đến công lao to lớn của các khanh mà noi theo."

Các quan đành thờ dài nhìn nhau, thôi thì đi ra cũng được miếng thơm

Trong đầu Thanh Nguyên chỉ hiện ra một câu, vừa đầm vừa xoa, cao tay.

Riêng Kỳ vương thì thờ dài, chỉ mất một canh giờ học thuộc vài cái tên đến cầm đồ, mà kiếm được hơn nghìn lượng, hoàng huynh hắn đúng là có tố chất kiếm tiền,

Nói chung, buổi chiều triều ngày hôm đó là một trong những buổi hiếm hoi bãi triều trong hòa bình. Cuối cùng, chỉ có Tông đế là được lợi nhiều nhất.

Sau khi tan triều, Thanh Nguyên về phủ. Cô ngồi trong sảnh đón khách uống trà. Lương Quan thấy lạ bèn hỏi

"Trời nóng nực như thế sao cô không thay triều phục ra cho mát?"

"Lát nữa cũng phải mặc vào, thay làm gì?" Thanh Nguyên đáp.

Đúng lúc Lương Quan muốn hỏi lại thì đã nghe hạ nhân chạy vào báo có người trong cung đến truyền khẩu vụ của thánh thượng.

Thanh Nguyên thờ dãi "Khoai lang bóng tay lại đến nữa đây."

Xong, chỉ kịp dặn dò mấy câu rồi lên xe vào cung ngay.

Đến lúc này Lương Quan mới hiểu tại sao cô không cần triều phục.

Lúc Thanh Nguyên tiến vào điện Thanh Hiên, như mọi khi, Tông đế vẫn đang đánh cờ. Thanh Nguyên ngẩn người nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đang nghiêm túc quan sát bàn cờ của hần. Có lẽ vì quá nóng, nên tim cô đập thình thịch.

Mãi đến khi Tông đế ngừng đầu lên nhìn cô, Thanh Nguyên mới hoàn hồn, vội chạy đến thỉnh an.

Tông đế lệnh cho cô đứng dậy, hần nói

"Chuyện Tô gia lần trước khanh làm rất tốt, nhưng cũng đã phạm phải lỗi lầm chết người. Lấy công bù tội, trẫm sẽ không truy cứu nữa."

"Thứ lỗi thần ngu muội, chẳng hay thần đã phạm phải sai lầm gì ạ?"

"Nếu không phải tình cờ phát hiện được vết bầm tím trên xác chết, để rồi lật tẩy âm mưu của Tô gia, chắc khanh đã mất mạng dưới kiếm của lão họ Tô. Tự đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm như thế, là tội của khanh. Tự tìm cách thoát được, là công của khanh."

"Vi thần có tội. Chắc thánh thượng gọi thần vào cung không chỉ để luận công tội của thần?" Thanh Nguyên nói.

"Trẫm đã kiếm được một nghìn năm trăm lượng. Bây giờ còn thiếu sáu nghìn năm trăm lượng, trẫm giao trọng trách này cho ngươi. Nói xem, ngươi muốn trẫm ban thưởng cái gì?" Tông đế nói.

"Thần vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ."

"Vậy khanh có làm được không?"

"Bẩm, Có." Thanh Nguyên tự tin đáp.

"Nếu sớm muộn gì cũng phải ban thưởng thì chẳng thà thưởng ngay từ đầu."

Thanh Nguyên suy nghĩ một lúc lâu, rồi nói

"Thần muốn có một người, con trai của Văn thái y, Văn Sinh đại phu."

Tông đế khựng người lại, hần bỏ tách trà đã dâng đến sát miệng xuống, nói

"Diệt cỏ không tận gốc thì sau này chỉ để lại hậu họa. Trẫm là kẻ thù bức chết phụ thân hần, khanh nghĩ trẫm dám giữ lại tính mạng hần, để rồi một ngày hần sẽ quay lại báo thù sao?"

"Thần đoán có lẽ đến giờ Văn Sinh vẫn chưa biết ai là hung thủ giết cha hần. Hơn nữa, dù hần có biết thì thánh thượng cũng sẽ không giết hần."

Tông đế hứng thú nhìn cô, hỏi

"Tại sao?"

"Bởi vì hần là một kẻ có thể lợi dụng. Thánh thượng sẽ không bao giờ giết một kẻ có giá trị."

Tông đế thoải mái ngả người ra ghế, hỏi.

"Một kẻ thảm bại, nhà tan cửa nát như Văn Sinh thì có thể lợi dụng được gì?"

"Văn Sinh không chỉ là một danh y, mà còn là một tên quân tử sa cơ có thù tất báo. Chỉ cần rỉ tai hần, bảo rằng chính phe thái hậu là những người đã đẩy hần đến thảm cảnh diệt gia, thì thánh thượng đã có thêm một món vũ khí đoạt mạng lợi hại để chống lại thái hậu."

Tông đế sáng khoái cười to, nói

"Có lúc người giống như con sâu trong bụng trăm vậy. E là Kỳ vương còn không hiểu trăm bằng người."

Thanh Nguyên cũng khẽ cười theo, cô nói tiếp

"Văn Sinh chỉ là một con chó mà thánh thượng đang huấn luyện. Thần nguyện ý bỏ sáu nghìn năm trăm lượng để mua con chó đó. Thánh thượng chớ lo, thần sẽ "dạy dỗ" hắn thật kỹ càng, để hắn không quay trở lại cắn người."

"Sáu nghìn năm trăm lượng để mua một con chó, con chó này có giá thật đắt. Trăm nhốt hắn trong trại giam, đằng sau tâm cung của thái hậu. Giờ Tí đêm nay hãy đến rước con chó của khanh về."

Sau khi Thanh Nguyên rời đi, Kỳ vương và Lâm Hiệp mới hiện thân, hóa ra hai người đã đứng một góc khuất trong vườn.

Vừa đến gần Tông đế, Kỳ vương đã hỏi ngay

"Hoàng huynh, dù sao sáu nghìn năm trăm lượng đó đâu phải chúng ta không có, việc gì phải nhờ đến gã họ Trần. Nếu lỡ hắn có manh động gây ra chuyện tày trời như lần trước ở Tô gia thì sao? Và lại, huynh phải khó khăn lắm mới tìm cách nhốt được Văn Sinh trong trại lao sau cung điện của người đàn bà kia, mà mụ ta không phát giác. Nhờ vậy, mới đánh lừa được Văn Sinh rằng mụ ta mới là kẻ thù của hắn. Huynh để Trần Thanh Nguyên cứu hắn ra, nhờ gã đó nói hết sự thật với Văn Sinh thì sao? Dù sao Văn Sinh cũng là một tay sát thủ ân thân, võ công đầy mình, nhờ hắn gây ra chuyện bất lợi với huynh thì sao?"

Tông đế buông quyển sách trên tay xuống, từ tốn trả lời

"Đệ nghĩ rằng hành động đòi nợ Tô gia của hắn là manh động sao? Không, hắn không hề manh động mà ngược lại, hắn hành động rất thông minh. Hắn hiểu, với những con nợ dai dẳng như lũ người Tô gia, thì càng nhân nhượng chúng càng không trả. Chỉ có cách áp bức Tô gia, làm lớn chuyện ra, khiến Tô gia không còn mặt mũi, thì họ mới trả nợ. Chỉ có điều hắn không tính toán được bàn tay của thái hậu phía sau. Đó là thứ nhất. Thứ hai, không ai chê ngân lượng nhiều cả, nếu đã có người giúp ta kiếm sáu nghìn năm trăm lượng, thì tội gì ta phải tự bỏ ra. Thứ ba, lý do duy nhất mà hắn muốn có được Văn Sinh, là vì hắn sợ thái hậu."

"Nghĩa là sao?" Kỳ vương hỏi.

Tông đế để lộ nụ cười gian tà, nói

"Vài ngày trước, ta cố tình để lộ thông tin lão già họ Văn đó là tay gián điệp nằm vùng của Lục quốc cho hắn biết. Vì vậy, hắn dễ dàng suy đoán ra Văn Sinh cũng là một tay sát thủ gián điệp. Tất nhiên, họ Trần là kẻ rất thông minh, hắn sẽ đoán được ta đã tẩy não Văn Sinh, khiến Văn Sinh lầm tưởng thái hậu mới là kẻ thù của hắn. Những tên sát thủ thường có lòng báo thù và lòng báo ơn rất mạnh, chúng sẽ sẵn sàng làm mọi thứ để tiêu diệt kẻ thù, cũng như báo đáp ân nhân. Trần Thanh Nguyên đã gây hấn với thái hậu nhiều lần, thái hậu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Các ngươi nghĩ xem, nếu hắn đến cứu Văn Sinh, trở thành "ân nhân" của Văn Sinh, hơn nữa, kẻ thù muốn lấy mạng Trần Thanh Nguyên, trùng hợp thay lại là thái hậu, vậy Văn Sinh có dốc hết sức ra bảo vệ hắn không? Có một hộ vệ như vậy bên mình, tối đến cũng ngủ ngon hơn. Nói cách khác, gã họ Trần này chỉ muốn tìm cách bảo toàn tính mạng. Hắn nói rất đúng, ta sẽ không bao giờ để kẻ có giá trị chết đi. Vì vậy, ta sẵn sàng bán "tấm bùa hộ mạng" Văn Sinh này cho hắn. Xem như tự giữ lại lợi ích cho bản thân."

Lâm Hiệp sừng sốt hỏi

"Thánh thượng, nói vậy, ngay từ đầu người đã bày sẵn cái bẫy để hắn nhảy vào?"

Tông đế cười cười, băng quơ nói

"Dù không bắt được Mạc Đình Chí, nhưng ta đã nhặt được một báu vật. Quả không uống công đích thân ta phải thân chinh đến Phong thành."

Vừa trở về phủ, Thanh Nguyên đã bí mật gọi Lương Quan và Bùi Tuấn vào phòng.

Cô nửa ngồi nửa nằm trên chiếc ghế quý phi, mệt mỏi nói

"Tháng trước trong một buổi đấu giá, Tiêu lão gia và Tô lão gia đã cùng tranh nhau mua một bức tượng cổ. Cuối cùng, lão họ Tô giành mua được. Lần trước đến lục soát Tô phủ, tôi đã lên lệnh cho binh lính giấu bức tượng đó, không để nó sung vào quốc khố. Tôi giấu nó trong tiền trang phía Tây thành, anh hãy đến đây lấy giúp tôi, rồi gói ghém cẩn thận đem đến Tiêu phủ tặng lão họ Tiêu. Sau khi tặng xong, anh đừng đi đâu hết mà hãy đứng đó đợi. Chắc chắn Tiêu lão sẽ cho gọi anh vào gặp mặt. Nhớ kỹ, cho dù lão nói gì cũng đừng trả lời, chỉ cần nói với lão hai ngày nữa chủ nhân của anh sẽ đến bãi phóng là được."

Nói xong, cô quay sang nhìn Bùi Tuấn, tiếp tục giao phó

"Bùi Tuấn, anh hãy đến kỹ viện Hương Lâu, gặp Lư tú bà, lấy giúp tôi một nghìn lượng. Đừng lo, bà ta sẽ giao ra thôi. Chỉ cần nói do một người họ Trần đến từ Phong thành sai anh đến thì bà ta sẽ đưa ngay, không làm khó dễ đâu. Sau đó, anh phải tận tay đem số ngân lượng đó đến tận phủ đệ của Hứa

Son - Hứa tướng quân. Anh phải gặp tận mặt hần ta, đích thân giao cho hần. Sau khi nhận được ngân lượng, hần sẽ biết mình phải làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Quan Trường (17)

Ngày hôm sau. Tiêu phủ.

Cửa Tiêu phủ vẫn to lớn như thế, hai con sư tử đá trước cổng vẫn hiên ngang như vậy. Chỉ có thân phận của Thanh Nguyên là khác thôi.

Cô gõ nhẹ vào cánh cửa, một người hầu trẻ tuổi ló mặt sau cửa.

"Tại hạ họ Trần, muốn bái phỏng Tiêu lão gia."

Thái độ khiêm nhường của cô khiến gã gia đình ngăn người ra, rồi nhanh chóng mất hút sau cánh cửa.

Một lát sau, cô được ba cô hầu nữ cung kính dẫn vào biệt viện của Tiêu lão gia. Vừa đến gần, đã thấy Tiêu lão gia đứng ngay trước cửa viện. Lão cung kính mời cô vào phòng khách. Hạ nhân cung kính dâng trà, cô hầu nữ cung kính đứng cạnh hầu. Lúc con sông ở Tiêu gia, đây là cảnh tượng chưa bao giờ cô dám nghĩ tới.

Tiêu lão gia khách sáo mỉm cười nhìn vị thiếu niên trẻ trước mặt, nói

"Chẳng hay Trần đại nhân hạ cố tệ xá là vì nguyên do gì?"

Thanh Nguyên khẽ giật mình, nhú mày hỏi

"Ta chưa hề xưng tên, sao ông lại biết ta là quan?"

Tiêu lão gia khẽ vuốt cằm râu dê, đáp

"Bức tượng "Long Bàn" ngày hôm qua đại nhân tặng tiểu nhân, vốn là ột bảo vật quý giá, thuộc về Tô gia, về sau bị triều đình tịch thu, xung vào quốc khố. Tiểu nhân mạo muội suy đoán, người hào phóng đến nỗi đem tặng một bảo vật ba trăm lượng, hơn nữa còn là một bảo vật đã bị xung vào quốc khố, nhất định phải là một quý nhân quyền cao chức trọng trong triều. Trong triều đình hiện nay, người có quyền hô mưa gọi gió mang họ Trần, chỉ có một người."

Thanh Nguyên từ từ bỏ tách trà xuống, âm thầm quan sát lão họ Tiêu. Lão đã trên năm mươi, thân hình béo ục, đuôi mắt xếch dài gào hoạt không gì bằng. Đột nhiên cô bật cười. Lão họ Tiêu thông minh không đủ gào hoạt có thừa này, nếu không có "người nọ" mách bảo, làm sao lại biết suy nghĩ thông minh như thế.

Cô đứng dậy, đến giữa gian phòng khách, nói lớn

"Ngưỡng một đại danh Tiêu tam tiểu thư đã lâu, chẳng hay có vinh dự được diện kiến?"

Tiêu lão gia trừng mắt nhìn cô, một lát sau, từ sau rèm trướng phía sau lão, Tiêu Lam bước ra.

Trong sắc áo lam, Tiêu tam tiểu thư đẹp dịu dàng như dòng nước.

"Tiểu nữ cả gan mạo phạm, xin đại nhân lượng thứ."

Thanh Nguyên cười tươi ra vẻ đại lượng, nói

"Được gặp tiểu thư đã là vinh dự, sao có chuyện hỏi tội? Tiêu tiểu thư năm nay vừa qua tuổi trăng rằm (17 tuổi), đã đến tuổi63 cập kê? Chẳng hay đã có nơi chôn gửi gã phận liễu chưa?"

Tiêu tiểu thư dịu dàng mà hữu lễ đáp

"Bẩm, "gốc tử" còn chưa vừa người ôm, sao dám cả gan tơ tưởng chuyện tình duyên?"

(Gốc cây Tử, chỉ cha mẹ

Kinh thi: "Duy tang dữ tử, tất cung kính chi" (Kìa cây dâu với cây tử là cây do cha mẹ trồng cho con nên nhớ đến nó mà sinh lòng cung kính). Người sau nhân đó mà gọi quê hương, nơi cha mẹ ở là tang tử

"Gốc từ đã vừa người ôm" ý nói cha mẹ đã già)

"Thật đáng tiếc, bản quan còn nghĩ, với tài sắc và đức hạnh của tiểu thư, mà không vào cung tuyển tú thì thật đáng tiếc."

Sắc mặt Tiêu Lam khẽ biến động, nhưng giọng nói vẫn thản nhiên, đáp

"Đại nhân quá lời, với thân phận thường dân như tiểu nữ, làm sao dám trèo cao?"

"Vậy tại sao tiểu thư lại không ngại gian khổ, vượt trăm dặm đường núi, đến Phong thành dự Thi hội?"

"Tiểu nữ không hiểu ý đại nhân?" giọng nói của Tiêu Lam bắt đầu ẩn chứa sự tức giận.

"Tiêu tiểu thư, thật lòng mà nói, chẳng ai trong chúng ta không hiểu mục đích thực sự của Thi hội. Đã là người đến tham gia thì đều có tham vọng riêng. Cả bản quan và cô cũng thế. Tham vọng của bản quan nay đã đạt được, còn cô thì sao?" Thanh Nguyên cao giọng hỏi.

Tiêu Lam trầm mặc suy nghĩ. Cô cứ tưởng rằng, cứ thể hiện thật xuất sắc ở Thi hội, thì sẽ.....

"Tiêu tiểu thư, nếu cô tưởng rằng, cứ lọt vào Thi hội thì sẽ được Tông đế để mắt đến, thì cô sai lầm rồi. Tông đế không cần một phi tử chỉ biết thơ thần ngâm trăng, vịnh thơ. Cái ngài cần, là sự ủng hộ thiết thực."

"Ủng hộ thiết thực?" Tiêu Lam nở nụ cười mê hồn, nói "Chẳng hay đại nhân có thể cho tiểu nữ thỉnh giáo, ủng hộ thiết thực mà ngài nói, là cái gì?"

"Ngân lượng. Bây giờ, thứ Tông đế thiếu nhất chính là ngân lượng, mà thứ Tiêu gia dư dả nhất, cũng là ngân lượng. Triều đình đang cần sáu nghìn năm trăm lượng để bổ sung vào quân lương, nếu như...."

Chưa dứt lời, đã nghe Tô lão gia thốt lên

"Sáu nghìn năm trăm lượng? Chẳng bằng lấy mạng của ta còn dễ hơn."

Tiêu Lam chán ngán liếc lão. Thanh Nguyên khẽ lắc đầu, lẩm bầm

"Đáng tiếc, đáng tiếc. Giờ ta đã hiểu vì sao Tiêu gia luôn xếp dưới cơ Tô gia rồi."

Trước nay trong tứ đại thế gia kinh thành, Tô gia luôn xếp thứ nhất, cuối cùng mới đến Tiêu gia. Tô lão gia thường trước mặt mọi người châm biếm Tiêu gia là phường nhà giàu mới nổi, không có khí khái quý tộc. Đó cũng là ôi phần hận nhiều năm nay của Tiêu lão gia.

Nay bị người khác chạm vào nỗi đau, lão không khỏi tức giận khê quát

"Đại nhân nói vậy là có ý gì?"

"Ý của ta là, trên người Tiêu lão gia lúc nào cũng sặc mùi ngân lượng, tiếc lợi ích nhỏ mà bỏ qua mối lợi lớn, nên mới mãi xếp sau Tô gia. Tiêu lão gia thử nghĩ xem, trong khi Tiêu gia tốn bao công sức gây dựng thanh thế, Tiêu lão gia chạy vạy khắp nơi buôn bán, làm ăn, mà còn phải thấp thòm không biết lời lỗ ra sao. Thì Tô gia chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng cũng đủ để dè dặt Tiêu gia, rốt cuộc là tại sao? Là bởi vì, Tô gia có ơn với tiên đế, nên chẳng những được tự do buôn bán muối tư, mà còn nhận được sự ân sủng vô hạn của Thái hậu. Tiêu gia buôn lụa, buôn son phấn, buôn đồ cổ, cũng không lời bằng một vụ buôn muối tư của Tô gia.

Năm xưa Tô lão thái gia phải liều cái mạng ra bảo vệ Sâm đế, mới nhận được vinh quang vô hạn như vậy. Nay, Tông đế đang gặp nạn, chỉ cần Tiêu gia chịu bỏ ra vài nghìn lượng, thì sau này tất sẽ trở thành hồng nhân bên thánh thượng. Đến lúc đấy, những gì mà Tô gia nhận được, sẽ hoàn toàn thuộc về Tiêu gia."

Tiêu lão gia sáng mắt nhìn Thanh Nguyên, chỉ chực gật đầu.

Tiêu Lam khinh thường nhìn lão ta. Chỉ có những kẻ tham lam ngu ngốc mới bị những lời Hoa ngôn xảo ngữ của gã họ Trần lừa.

Đúng là sự sùng ái của thái hậu dành cho Tô gia khiến người khác phải thèm muốn. Nhưng thực tế, chỉ cần sáng mắt sẽ nhận ra. Tô gia chẳng qua là con chó do thái hậu nuôi. Tất cả những gì họ có là do thái hậu ban cho, nghĩa là, thái hậu mới thực sự là chủ nhân của Tô gia. Tất cả mọi quyền lực và tiền tài của Tô gia, đều không thực sự thuộc về họ. Nếu Tiêu gia đi theo con đường này, thì sau này sẽ không khác gì Tô gia, nghĩa là trở thành tay sai - sai đâu đánh đó của Tông đế. Cái trò lừa gạt gọi là "ăn nhân" của đế vương, thật sự tin được sao? Đế vương mà cũng biết đến ân nghĩa sao? Đối với họ, tất cả những gì dân chúng công hiến cho hoàng tộc, đều là thứ họ xứng đáng nhận được, căn bản không cần mang ân nghĩa gì cả. Đơn giản vì họ là thiên tử.

Nhưng dù hiểu rõ, nhưng Tiêu Lam vẫn không may mắn ngăn cản Tiêu lão gia sập bẫy. Bởi vì,....

"Hơn nữa, kì thi tuyển tú sắp đến rồi. Nếu biết được tấm lòng trung thành, hết mình quyên góp của Tiêu lão gia, biết đâu Tông đế sẽ có ấn tượng tốt về Tiêu tiểu thư."

Tiêu lão gia im lặng không trả lời. Sắc mặt của lão ngưng trọng. Thanh Nguyên thăm than khổ rồi. Tiêu lão gia này tuy không sắc sảo như Tiêu Lam, nhưng dù sao đã lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, cũng không phải là phường ngu ngốc. Lúc này, chẳng qua lão bị lòng tham che mắt, nếu để

lão suy nghĩ lâu hơn nữa, e rằng trò lừa của cô sẽ thất bại. Nghĩ vậy, Thanh Nguyên bèn lo lắng thúc giục.

"Tiêu lão gia, ngân lượng dù nhiều đến đâu cũng có thể kiểm lại được, Nhưng cơ hội lớn thì chỉ đến một lần. Lão gia hãy cân nhắc cho kỹ càng."

Tiêu Lam nghe vậy bèn bồi thêm

"Cha, nếu sau này nữ nhi thực sự may mắn bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, sẽ không bao giờ quên những gì cha đã hy sinh cho con ngày hôm nay."

Lát sau, dường như đã nghĩ thông suốt, Tiêu lão gia ngẩng đầu lên, nói

"Thứ lỗi cho lão đây hèn nhất, nhưng lão nửa đời gầy dựng sự nghiệp bằng bàn tay trắng. Mỗi một văn tiền, mỗi một lượng bạc đều từ mồ hôi công sức mà ra. Sáu nghìn lượng bằng gần một phần tư gia sản của lão. Lão không thể đem gia sản nửa đời của mình ra mạo hiểm như thế. Tô gia hùng mạnh như vậy mà còn có ngày bị triều đình lật đổ, nếu sau này Tiêu gia đi theo bước đường này, e rằng cũng có ngày trở thành cái gai trong mắt Tông đế. Tiểu nữ của lão tài sắc vẹn toàn, nếu Tông đế thật sự để mắt đến nó, thì là phúc phận của nó. Còn không, thì chỉ trách người có lòng mà trời không se duyên."

Thanh Nguyên khẽ thở dài. Cô nhìn lão hồ ly họ Tiêu, cười bí hiểm nói

"Tiêu lão gia, bức tượng gỗ này vốn là vật đã nằm trong quốc khố, bản quan chỉ là một thượng thư, cho dù có được thánh thượng sủng ái cỡ nào, cũng sẽ không dám lấy vật trong quốc khố ra làm quà tặng."

Lão khó hiểu nhìn cô.

"Bức tượng đó, do đích thân thánh thượng ban thưởng cho ông, còn bản quan chẳng qua là phụng chỉ đến tặng."

Cả lão và Tiêu Lam đều sững sốt nhìn cô. Tiêu lão gia vội quỳ xuống dập đầu

"Tạ chủ long ơn, tạ chủ long ơn."

Thanh Nguyên khẽ rung mình, đây có tính là giả mạo thánh chỉ không? Nếu Tông đế biết cô dám dựng chuyện như thế, liệu có bị chém đầu không? Nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh nói tiếp

"Vậy ông có biết, tại sao thánh thượng ban thưởng vật này cho ông không?"

Lão lại lắc đầu.

"Thiên hạ đồn rằng, bức tượng "Bản Long" này có thể mang lại tài vận và phú quý cho chủ nhân. Trước đây Tô gia đệ nhất thế gia sở hữu nó, bây giờ Tô gia suy sụp, nó lại trở thành vật trong tủ của Tiêu lão gia. Nghĩa là, tất cả tài vận Tô gia từng có, nay trở thành của ông."

"Tài vận của Tô gia? Lẽ nào..." Tiêu lão gia thì thầm hỏi.

"Tô gia vừa bị tước danh hiệu Diêm tư, ông nghĩ xem, thánh thượng sẽ chọn ai thừa kế danh hiệu này? Trong tứ đại thế gia, ngoại trừ Tô gia, chỉ còn Trương gia, Lục gia và Tiêu gia. Trưởng tử của Trương gia là hung thủ gây ra Huyết án vườn đào (chả bik còn bn nào nhớ ko?), triều đình sao dám yên tâm giao Diêm tư cho họ. Lục gia tuy giàu mạnh, nhưng lòng đã hướng về Bình vương. Chỉ còn Tiêu gia thôi. Sáu nghìn lượng để đổi lấy Diêm tư, có đáng không?"

"Đáng. Hoàn toàn xứng đáng." Tiêu lão gia phấn khích nói.

Thực ra Tông đế chưa từng hé lộ việc sẽ chọn thế gia nào thừa kế danh hiệu Diêm tư của Tô gia, cũng không hề biết gì về bức tượng Bản Long đó.. Chẳng qua Thanh Nguyên chỉ phỏng đoán tâm tư của hấn, rồi giả như đã biết trước để lừa Tiêu gia.

"Có thể cho tiểu nữ hỏi một câu, vì sao Trần đại nhân lại hết lòng giúp đỡ Tiêu gia như vậy?" Tiêu Lam nghi ngờ hỏi.

"Tiêu tiểu thư, trên đời này không ai cho không biếu không ai cái gì. Chẳng qua đây là một vụ buôn bán mà hai bên cùng có lợi, Tiêu gia có được cái Tiêu gia muốn, còn bản quan thì lập được công, vậy thôi."

Lại ngày hôm sau nữa. Tin tức Tiêu gia quyên góp sáu nghìn lượng lan truyền khắp kinh thành. Sau đó, Hứa Thu tiểu thư, em gái của Hứa tướng quân, dù là phận khuê nữ, nhưng vẫn can đảm đem một nghìn lượng của hồi môn quyên góp. (hi vọng các bn nhớ 1000 lượng này từ đâu ra)

Long nhan mừng rỡ, không tiếc lời khen ngợi Hứa tiểu thư trước bá quan triều đình, phong tặng danh "Nữ trung hào kiệt." Đồng thời, còn đem danh hiệu Diêm tư ban tặng Tiêu gia.

Các khuê nữ khác trong kinh thấy vậy ai cũng hào hứng quyên ngân lượng, mong được thánh thượng chú ý. Người dân bưng bưng hào khí, ai có nhiều thì góp nhiều, ít thì góp ít.

Hôm sau nữa, hoàng hậu thể hiện phong thái quốc mẫu, quyết định góp một nghìn lượng. Thánh thượng vô cùng cảm động hạ chỉ khen ngợi "Hoàng hậu quả có phong thái quốc mẫu, san sẻ nỗi lo giang sơn với trăm, khiến trăm vô cùng cảm động....."

Bây ngày liên tục, thánh thượng chưa từng rời khỏi tẩm cung của hoàng hậu. Đến ngày thứ tám, Hiền phi tuy bụng vẫn đang mang long chủng, nhưng vẫn đích thân lên triều quyền góp một nghìn lượng. Thánh thượng cũng vô cùng cảm động, cũng quyết định viết chiếu khen thưởng "Hiền phi quả không hổ danh Hiền phi, hiền lành thực đức, ..."

Rồi sau đó, chiếc xe ngựa đã ở lì bảy ngày bên tẩm cung hoàng hậu, cuối cùng đã di giá đến tẩm cung Hiền phi.

Sau một tháng náo loạn như thế, tổng số ngân lương Tông đế thu được, là một vạn lượng hai trăm lượng. Cũng ngay trong đêm triều đình hoan hỉ chuyển ngân lương đến Châu thành, có hai thái giám giả trang lăng l់ đột nhập vào cung. Thông qua một con đường tắt bí mật do Tông đế chỉ điểm, hai người thuận lợi vượt qua hàng hàng lớp lớp quân phòng ngự hoàng cung, tiến vào hành cung (phòng cung) của đương kim thái hậu. Lúc này đã là giữa giờ Sửu (2 h sáng), đã đến giờ đổi ca của lính gác, lợi dụng một tích tắc sơ hở trong lúc đổi ca, hai người nhanh chóng rời khỏi khu vực hành cung, đến Thượng Diệp Uyển (vườn Thượng Diệp)- khu vực hẻo lánh và ít người lai vãng nhất trong cung. Đương lúc tưởng như an toàn nhất, thì bỗng nhiên xuất hiện hai cung nữ. Sắc mặt Thanh Nguyên khẽ biến đổi khi nhìn thấy viên ngọc đỏ gắn trên cây trâm trên đầu vị cung nữ đi đầu. Cũng như triều đình dùng sắc áo quan phục để nhận biết địa vị của thần tử, ở trong cung, người ta dùng màu sắc viên ngọc trên cây trâm của cung nữ. Ngọc đỏ tượng trưng cho thân phận trưởng cung nữ, chấp quản tất cả các cung nữ trong cung.

Với một người có địa vị trưởng cung nữ, hẳn sẽ thừa hiểu rằng, tất cả các thái giám cấp thấp đều bị cấm ra khỏi nội các vào ban đêm. Trùng hợp thay, cả Thanh Nguyên lẫn Bùi Tuấn đều đang mặc bộ y phục nội thị màu trắng, y phục của các thái giám cấp thấp.

Hiển nhiên Bùi Tuấn cũng nhận ra sự nguy hiểm đang cận kề, hấn cúi đầu, cố gắng không gây ra bất cứ sự chú ý nào, nói

"Nếu cần thiết, tôi có thể giết bọn họ."

Thanh Nguyên vẫn duy trì khoảng cách giữa hai người, đáp thật khẽ

"Không được manh động, ngộ nhỡ xác của họ bị lính gác phát hiện trước khi chúng ta kịp rời khỏi cung, thì triều đình sẽ phong tỏa mọi cánh cổng, lúc đó chúng ta sẽ như cá trên thớt."

"Nhưng...."

"Cứ bình tĩnh vào. Nghe tôi nói này, chốc nữa khi họ đến gần, anh hãy ra sức chạy nhanh, đừng quay đầu lại, mọi chuyện còn lại cứ để tôi."

Bùi Tuấn trấn tĩnh lại, hấn nghe tiếng bước chân càng tiến lại gần hơn.

Sau đó hấn tăng tốc và chạy lướt nhanh qua hai nàng cung nữ.

Thanh Nguyên xách tà áo, vụng về đuổi theo, vừa chạy vừa thở hồng hộc, nói với theo

"Ai da, Tiểu Tuấn tử chạy từ từ thôi, đợi tôi với, đã bảo cậu đừng tham ăn quá mà. Này, có đi nhà xí thì chạy thẳng, chớ có dại mà rẽ trái, đó là Vong Nguyệt các của Bình vương đấy, để lính canh phát hiện cậu lảng vảng đến đây là tiêu đời."

"Đứng lại." trưởng cung nữ quát.

Thanh Nguyên tỏ vẻ sợ hãi khi nhìn thấy cô ta, cô vội vàng quý xuống dập đầu liên tục

"Nô tài thất lễ, nô tài thất lễ."

"Ngươi là nô tài cỡ cung nào, chỉ là một thái giám cấp thấp, sao dám lai vãng trong cung vào giờ này. Ngươi muốn bị đuổi ra khỏi cung sao?"

Thanh Nguyên ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn lồng, cô thấy rõ bộ y phục trưởng cung nữ mặc trên người, là y phục của Hoán cung cục (cung điện giặt đồ). Cô nhếch mép, rồi kính cẩn đáp lại

"Bẩm, nô tài là thái giám ở cung Ti chế, do Lý công công chấp quản. Thế chẳng hay trưởng cung nữ sao cũng xuất hiện ở Thượng Diệp Uyển vào giờ này ạ. Nô tài nhớ Hoán cung cục ở phía Tây cung, cách tẩm cung này cả chục thước mà. Hơn nữa, giờ này đâu phải giờ đi thâu y phục? Chẳng lẽ.....?"

"Hỗn xược, chẳng lẽ cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta đang làm điều mờ ám. Ta phải bắt ngươi giao cho lính gác." trưởng cung nữ tức giận chỉ vào mặt cô mắng.

"Tốt, vậy sau đó lính gác sẽ giải nô tài về cung Ti Chế để Lý công công phân xử, tất nhiên tiện thể mời luôn cả trưởng cung nữa. Chắc Lý công công sẽ "hậu tạ" trưởng cung nữ." Thanh Nguyên nói.

Trưởng cung nữ trừng mắt nhìn Thanh Nguyên, nàng cung nữ đi cạnh kéo nhẹ góc áo của cô ta, khẽ nói "Tỷ tỷ, tên cáo già họ Lý đó vốn luôn đối chọi với tỷ, nếu biết tỷ vi phạm cung quy, nửa đêm chạy đến cung thái hậu, chắc chắn sẽ chuyện bé xé ra to, sẽ rất phiền phức. Chẳng thà thả quách hấn đi cho yên chuyện."

Thanh Nguyên biết đối phương đang muốn xuống nước, bèn chớp lấy cơ hội, dập đầu nói

"Trưởng cung nữ, nô tài chỉ vì nhất thời ăn nhiều quá, nên mới cả gan ra ngoài tìm nhà xí. Xin trưởng cung nữ rộng lòng tha cho lần này."

Trưởng cung nữ nghe vậy trong lòng như mở cờ, nhưng vẫn làm vẻ nghiêm mặt, nói

"Lần này ta tha cho, lần sau còn tái phạm nữa thì chớ trách."

Thanh Nguyên rói rít dạ lên tục rồi như tử tù được đặc xá, vội vàng lĩnh đi mất.

Trưởng cung nữ nhìn theo chiếc bóng đang khuất dần, trong lòng không khỏi nghi ngờ, bèn quay sang hỏi cung nữ bên cạnh

"Theo muội, nếu không phải người trong cung, liệu có thể biết rõ trái là Vọng Nguyệt lâu, Hoán cung cục ở phía Tây, chấp quản cửa cung ti chế là Lý công công không?"

"Tỷ tỷ, Vọng Nguyệt lâu nằm ở khu vực hẻo lánh nhất trong cung, lão họ Lý mới chỉ tiếp nhận cung Ti chế gần đây, nếu không phải người trong cung thì tuyệt đối không thể nắm rõ như thế."

"Hy vọng là do ta đa nghi. Đi nhanh thôi, Thuận công công đang chờ."

Hai người cũng nhanh chóng rời khỏi Thượng Diệp Uyển. Nơi đây khôi phục sự tĩnh mịch như ban đầu.

Lúc Thanh Nguyên hội ngộ Bùi Tuấn, thì hắn đang lăm le thanh đao trên tay. Hắn nói rằng

"Nếu cô ra chậm một khắc, tôi đã xông vào giết người diệt khẩu rồi."

Thanh Nguyên bật cười, cô tựa người vào hòn núi giả, lăm bằm

"Cũng may hai ả đó là người của Hoán Y cục, cũng may Lý công công thù ghét Hoán Y cục cực điểm, cữn may Hoán Y cục cách chỗ này cả chục thước, nếu không, e rằng anh phải xông vào giết người diệt khẩu rồi."

Bùi Tuấn quay đầu nhìn cô thắc mắc

"Đoạn đường từ cổng cung đến tận Thượng Diệp Uyển dài như vậy mà không hề gặp chút trắc trở, có sao từ Thượng Diệp Uyển đến đây chỉ vài chục bước chân lại xuất hiện hai kẻ đã cán mui. Chẳng lẽ do Tông đế sơ sót?"

"Chắc, người như Tông đế mà dễ dàng sơ sót như vậy thì đã không ngồi yên trên ngai suốt bao nhiêu năm nay rồi. Nếu người đã có bản lĩnh chọc thủng hàng lính ngự dày đặc để đưa ta vào đây, thì sao có thể để hai cô cung nữ nhỏ nhỏ làm vỡ kế hoạch chứ. Tôi đoán, hai người đó là do người cố tình cái vào, để thử bản lĩnh và khả năng tùy cơ ứng biến của tôi."

"Vậy làm sao cô thoát khỏi hai cun nữ đó vậy?"

"Học thuộc địa đồ và tìm hiểu tình hình tranh đấu trong cung."

Bùi Tuấn khó hiểu nhìn cô chờ một lời giải thích. Nhưng Thanh Nguyên không nói thêm nữa, cô vỗ vai hắn, bảo "đi thôi."

Điện Thánh Hiền.

A Thuận lén lút rời khỏi hành cung của Tông đế, hắn nhìn trước ngó sau kỹ càng, phát hiện không có ai, bèn đi thẳng đến một góc khuất bên hông tẩm cung.

Vừa gặp trưởng cung nữ, hắn liền vội vàng chạy đến, thân thiết nói

"Cũng may lần này có trưởng cung nữ ra tay cứu giúp, nếu không A Thuận tôi thực sự gặp họa rồi. Ngày sau có dịp tất sẽ báo đáp"

Trưởng cung nữ đưa gói đồ đã được bọc cẩn thận cho A Thuận, nói

"Thuận công công đừng khách sáo, chỉ là nhất cử chi lao (thấy tiện thì giúp), không đáng nói đến. Chỉ mong sau này Thuận công công giúp Hoán cung cục chúng tôi nói vài lời tốt đẹp trước mặt thánh thượng là được rồi."

A Thuận mở gói đồ ra, tron đấy là chiếc áo trong màu vàng của Tông đế, hắn tỏ vẻ vừa lòng, nói

"Đó là lẽ tất nhiên. Chà, đúng là đích thân trưởng cung nữ ra tay có khác, bộ nội y sạch như mới, có bó ra cũng không tìm được vết mực vấy bẩn. Tôi thật sợ suất đáng chết, ngay cả bộ nội y thánh thượng thích nhất cũng sợ y làm bẩn, thánh thượng mà biết được chắc chắn sẽ long nhan đại giận."

Nói xong, hắn làm như không để ý, thờ ơ hỏi

"Trường cung nữ thật vất vả, giữa đêm hôm khuây khoắc phải lên ra khỏi cung đến đây. Chẳng hay trên đường đi có gặp phải kẻ lạ mặt nào không, có bị ai bắt gặp không?"

"Trên đường đi vô cùng thuận lợi, chỉ là vô tình gặp phải hai tên thái giám cấp thấp trốn ra ngoài tìm nhà xí. Chúng là người của cung Tỉ chế. Chẳng biết Lý công công chấp quản kẻ dưới thế nào mà để người của mình tự ý vi phạm cung quy như vậy." trường cung nữ nhân cơ hội kể tội Lý công công.

A Thuận cũng tỏ vẻ bất bình, nói

"Lý công công thật tắc trách. Có dịp, ta phải bẩm báo thánh thượng, để người trừng trị thích đáng."

Trường cung nữ hải lòng tiếp lời

"Tôi chờ tin tốt của Thuận công công. Trời cũng sắp sáng rồi, để tránh người khác để ý, tôi xin cáo từ trước."

"Trường cung nữ thông thả." A Thuận vui vẻ tiễn người.

Trường cung nữ vui vẻ rời đi.

Sau khi bóng người đi khuất, A Thuận cũng nhanh chóng trở về Tầng Kinh các.

Tông đế vẫn mãi mê phê duyệt tấu chương, A Thuận tiến đến đứng cạnh hần, xắn nhẹ tay áo, bắt đầu mài mực. Tông đế ngẩng đầu lên, không đầu không đuôi hỏi

"Thế nào?"

"Bẩm, trường cung nữ nói rằng, chỉ gặp hai thái giám cấp thấp đang đi tìm nhà xí, không có chút nghi ngờ gì ạ."

Tông đế bật cười, rồi thờ dài, nói

"Ngay cả cái có đấy mà cũng dùng được. Chắc hẳn người đã bị ép đến đường cùng. Muốn nhận "hoàng ân" của trẫm, đâu có dễ vậy." (Chú thích : người Chung quốc xem việc đại tiện là việc dơ bẩn, nên thường không ai tự thừa nhận là đang "cần giải quyết", mà thường tìm có khác nói dối cho qua, Nói dối kiểu này trở thành lời nói dối được chấp nhận. Có lẽ vì vậy trường cung nữ mới cảm thấy nghi ngờ, vì Thanh Nguyên đã quá "thật thà")

A Thuận không tiếp lời, chỉ lặng lẽ tiếp tục mài mực, Tông đế tiếp tục phê tấu chương, cảnh tượng rất hài hòa.

Cuối cùng, Thanh Nguyên tìm đến được căn nhà giam cũ kỹ rệu rạo phía sau Thượng Diệp Uyển. Căn nhà lao tối tăm không có bóng người, mùi hôi bốc lên nồng nặc, mùi từ khí lạnh lẽo bao trùm.

Trước đây nhà giam này từng là nơi ở của một vị quý nhân trong cung. Nhưng sau đó người này bị diên, Sầm đế chán ghét, người đời xa lánh. Cung điện lộng lẫy bỗng chốc trở thành nơi giam giữ. Cuối cùng, không biết tự lúc nào đã trở thành một trại giam.

Thái hậu không ngờ rằng đến trại giam này, cũng không cho người tu sửa, quét tước. Trong cung đồn rằng, chính thái hậu là người hạ độc hại vị quý nhân nọ, nên không dám đụng chạm đến "cung điện" của bà ta.

Có người còn đồn rằng, hằng đêm trong trại giam đó thường nghe tiếng khóc rợn người, thường có xác những con mèo chết không rõ nguyên nhân, vài cung nữ lỡ lạc vào đấy, hôm sau đột nhiên chết bất đắc kì tử.

Chính vì quá nhiều lời đồn đáng sợ, cộng thêm việc thái hậu không dă động gì đến, nên nơi này nghiêm nhiên trở thành một vùng cấm địa, ngay cả ban ngày còn không có lấy bóng người, chứ đừng nói chỉ ban đêm.

Thanh Nguyên gãi cằm suy nghĩ, Tông đế cao cơ thật, chỉ tung ra vài lời đồn vu cơ, ngụy tạo vài cái xác mèo, mà vừa tìm được một nhà giam hoàn hảo, vừa bôi nhọ thanh danh thái hậu.

Khi đặt bước chân vào trong, mới cảm nhận được sự u ám đến rợn người. Một màn đêm tối đen như mực. Búi Tuấn đốt nến lên, dưới ánh nến leo lắt, gương mặt gầy nhom, đầy vết thương của Văn Sinh hiện lên. Thanh Nguyên suýt nữa đã giật bắn người, Nếu từng gặp Văn Sinh trước đây, sẽ không ai nhận ra hần trong bộ dáng này.

Thanh Nguyên trầm nghĩ, Tông đế quả không có chút nhân từ gì với kẻ thù, nhưng khi suy nghĩ vượt ra khỏi đầu, thì lại trở thành

"Thái hậu quả không chút nhân từ gì với kẻ thù."

Văn Sinh khó nhọc ngẩng đầu nhìn cô, hỏi

"Người là ai?"

"Tôi là người của triều đình Lục quốc đến cứu anh."

Khuôn mặt Văn Sinh rạng rỡ lên trong phút chốc, như vẻ mặt người chết đuối vớ được tấm ván gỗ, nhưng chưa kịp vui mừng cho trọn, thì đã nghe cô nói tiếp

"Chắc anh mong tôi sẽ nói vậy phải không? Nhưng tiếc quá, tôi là quan viên của triều đình Chung quốc."

Văn Sinh gục đầu xuống, hóa ra đây là tấm gỗ mục.

"Mạng của gián điệp rẻ lắm, gián điệp đã bị đích phát giác thân phận thì càng rẻ mạt hơn nữa. Sẽ không có triều đình nào chấp nhận gánh lấy phiền phức để cứu thứ vô dụng rẻ mạt. Họo chẳng chỉ có những kẻ hám lợi như tôi thôi."

Nói xong, cô lấy chiếc khăn tay, đến gần bên hán, lau những vết máu còn chưa khô trên mặt hán.

Gương mặt Văn Sinh không chỗ nào nguyên vẹn, khí chất nho nhã, phong độ ngày đó hoàn toàn biến mất, duy chỉ có ánh mắt sáng và sâu là không thay đổi

"Ngươi đến đây để làm gì?"

"Cứu anh. Tôi vừa trả một cái giá rất đắt để mua mạng của anh về. Tuy nhiên, có muốn ra khỏi đây hay không, thì phụ thuộc vào anh."

"Nếu ra khỏi đây cùng ngươi, ta sẽ trở thành một kẻ phản quốc, một tên nô lệ của người Chung" Văn Sinh nói.

Thanh Nguyên ngồi xồm xuống nền nhà, nâng bàn chân đang bị xích đến chảy máu lên đùi, khẽ lau máu rồi băng thuốc, nói

"Trở thành kẻ phản quốc hay suốt đời bị nhốt trong đây, là do anh tự quyết định. Tôi chỉ có thể nói rằng, tôi là người duy nhất trên đời này cần đến anh và cũng là người duy nhất đến cứu anh. Thái hậu sẽ không giết anh, giết anh có khác nào giải thoát cho anh. Anh cũng không thể tự sát, không một sát thủ nào được phép tự kết liễu khi vẫn còn mang ân, nợ với đời. Vậy thì lựa chọn duy nhất của anh là tiếp tục ngồi rục xương trong này, bầu bạn với bóng đêm, mòn mỏi đợi một phép lạ không bao giờ xuất hiện."

Văn Sinh không trả lời, ánh mắt hán mù mịt và khuôn mặt thì thần thơ. Hán muốn sống như vậy không? Hán có đáng phải sống như vậy không? Hán đã cống hiến nhiều như vậy, cha hán đã cống hiến nhiều như vậy.....?

"Phụ thân anh vào triều từ năm Tông đế thứ ba phải không? Nếu ông ấy bắt đầu làm gián điệp từ lúc đó, thì tính đến nay đã hơn hai mươi năm rồi. Lúc xử lập huyết, tôi cũng có mặt ở đó. Ông ấy cứ luôn bồn chồn chờ mong gì đó, ánh mắt luôn hướng về phía Đông - tôi nghĩ chắc ông ấy cũng như anh bây giờ, rằng, biết đâu có quốc đang trên đường đến cứu ông ấy, biết đâu quân cứu viện sẽ đến từ phía Đông. Nhưng cuối cùng, không ai đến cả. Có lẽ ngay cả lúc thanh đao kề sát cổ, ông ấy cũng đang nuôi hy vọng như vậy. Lúc bị bắt, nghe nói ông ấy không khai lời nào, cho dù bị hành hạ đánh đập đến đâu. Sự trung thành đó khiến cả tôi cũng thấy nể phục. Hai mươi năm rồi xa quê hương cùng một tấm lòng tận tụy như vậy, cuối cùng phải chết nơi đất khách quê người, ngay cả đầu cũng mất đi, cơ hội đầu thai làm người cũng không có. Ngu trung và trung thành đều có một chữ "trung". Lòng trung thành chỉ thực sự có ý nghĩa khi được công nhận và báo đáp thôi. Phụ thân anh đã chọn lấy chữ trung thứ hai, phải nhận lấy một kết cục bi thảm. Hy vọng rằng anh không mù quáng đến vậy. Tặng anh một câu "Nhân bất vị kỳ, trời chu đất diệt." "

Văn Sinh nghĩ đến phụ thân mình, khi nghe đến câu "chết cũng không thể đầu thai làm người", hán không thể kìm nén, bật khóc nức nở. Thanh Nguyên im lặng, không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, tiếng nức nở nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất hán.

"Trời sắp sáng rồi, tôi sắp phải rời khỏi đây. Anh có muốn đi cùng tôi không, Văn Sinh?" Thanh Nguyên đứng dậy, nói.

Văn Sinh bình tĩnh nhìn cô, sự tỉnh anh và nhanh nhạy ngày trước như quay trở về, hán nói

"Ta là người Lục quốc, thả ta ra, ngươi không sợ ta sẽ gây bất lợi cho triều đình Chung quốc các ngươi sao?"

"Biết sao được, người chết vì lợi ích, chim chết vì thức ăn mà. Có thêm một hộ vệ, một sát thủ, một đại phu, vằm ột gián điệp bên cạnh mình, tôi chấp nhận mạo hiểm." Thanh Nguyên nói.

"Ta chỉ có một điều kiện duy nhất, nếu một ngày nào đó, mụ độc phụ đương kim thái hậu đó rơi vào tay ta, ngươi tuyệt đối không được ngăn cản ta giết mụ ấy."

Thanh Nguyên gật đầu, nói

"Nếu có ngày bà ấy rơi vào tay ta, ta sẽ đích thân đặt dao vào tay ngươi."

"Đi thôi. Ta không muốn ở lại nơi này một khắc nào nữa, Văn Sinh ngày hôm qua đã chết, từ bây giờ, ta tên là Văn Tái Sinh."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phiên Ngoại (1)

LỤC - CHUNG PHÂN TRANH SỬ KÝ.

Chung quốc - Lục quốc liền kề nhau, đều là hai quốc gia hùng mạnh nhất bầu trời Tây Bắc này. Thế nhưng, ít ai biết được, Thời Thái Tổ Lục Xương đại đế cách đây hơn ba trăm năm, Lục quốc vốn là bá chủ gầm trời Tây Bắc, lãnh thổ nghìn dặm, núi non nghìn trùng, phía Bắc là vùng đất trống hoang vu cằn cỗi, chỉ có tộc người Di tự sinh tự diệt, phía Nam được bao bọc giữa ngọn núi Lạc La hùng vĩ kéo dài hơn tám trăm dặm, phía Bắc được bao bọc giữa ngọn núi Lạc La hùng vĩ kéo dài hơn tám trăm dặm, chẳng khác nào một bức tường kiên cố khổng lồ bất khả xâm phạm. Tất cả các nước còn lại, bao gồm cả Chung quốc, đều phải cúi đầu hàng phục xưng thần, vì chỉ có Lục quốc có thể xâm phạm tiến công người bất cứ lúc nào, nhưng người thì ngoài việc cam chịu, không thể làm gì khác.

Sử gia đời sau nhận định, nguyên nhân chính dẫn đến sự lụn bại của Lục quốc sau này, là do các vị quân vương đời sau của Lục quốc đều ỷ vào trời cao chiếu cố mà sinh kiêu ngạo, chỉ lo ăn chơi hưởng lạc, mà không biết rằng, bức tường thành Lạc La kia, chính là một con dao song lưỡi.

Tuy có thể giúp Lục quốc ngăn chặn bất kỳ cuộc xâm lấn nào, nhưng đồng thời cũng là một rào cản lớn. Dãy núi quá hùng vĩ chắn ngay phía Nam - hướng đón gió của Lục quốc, khiến Lục quốc quanh năm suốt tháng rơi vào cảnh khô nóng hạn hán, mùa mưa thì ít, mùa nắng kéo dài, nông nghiệp bị đình đốn, thóc trồng ra vốn không đủ ăn chứ đừng nói để lại làm giống.

Thế là Lục quốc ý mình nước lớn, bắt các nước khác mỗi năm cống nạp cả nghìn cân lúa để làm giống. Người dân trồng ra bao nhiêu thì ăn sạch bấy nhiêu, triều đình an nhàn, thanh thản, quân vương thoải mái hưởng lộc, mầm mống hiểm họa đã bám vào gốc rễ mà ai nấy chỉ lo đình ninh hưởng thụ.

Cho đến năm Minh đế thứ nhất, sau khi tại vì ngại vàng, Minh đế bí mật liên thủ với các nước khác, ngầm ngầm phủ một lớp thóc tươi lên cả một xe lúa hồng, tiến công Lục quốc.

Lục quốc không ngờ những kẻ láng giềng xưng thần dám làm phản, nên không thèm kiểm tra kĩ càng đã đưa vào quốc khố.

Sau đó, Chung quốc tuyên bố khai chiến với Lục quốc. Minh đế viết trong thư bố cáo thiên hạ rằng

"Năm xưa Lục vương ý thế nước lớn, chẳng những liên tục chèn ép bắt nước Chung ta tiến cống, mà còn công khai cưỡng đoạt mẫu thân ta là Lữ Hoang hậu. Thân là một quân vương, đáng ra phải là tấm gương sáng cho thiên hạ noi theo, thế nhưng Lục Quân lại làm ra chuyện cảm thù cũng không bằng. Hôm nay ta phải thay trời hành đạo trừng phạt kẻ hôn quân tham lam vô đạo."

Khắp lục quốc ai cũng biết việc Lục vương cưỡng đoạt Lữ hậu, Thịnh đế vì muốn giữ tôn nghiêm mà ban tặng bà một khúc lụa trắng. Đó là giai thoại đen tối trong lịch sử Chung quốc. Lấy cả lý do này để khai chiến, chứng tỏ Minh đế đã quyết tâm rửa hận.

Chỉ nửa tháng sau, quân Chung khí thế vũ bão tấn công vào dãy núi Lạc La. Và đúng như dự đoán, họ thua thảm bại trước bức tường Lạc La kiên cố.

Trong lúc Lục đang kiêu ngạo trước chiến thắng, thế nhân đan trách móc Minh đế háo thắng không biết lượng sức, thì bất thành linh, đích thân đội binh Chung Vệ quân tinh nhuệ do Minh đế lãnh đạo đã mở đường máu tấn công vào Lục quốc từ Phía Bắc..

Hóa ra cả một đội quân Chung Vệ đã bí mật ẩn nấp trong tộc người Di nhiều tháng qua, chỉ chờ thời cơ đánh úp Lục quốc.

Nói cách khác, Lục quốc đã trúng kế Giương Đông kích Tây.

Nói cách khác, Tộc Di đã phản bội Lục quốc.

Toàn bộ đội quân chủ lực của Lục quốc đều đang ở chiến trường phía Bắc, cả Lục quốc rơi vào cảnh Nghìn cân treo sợi tóc.

Phàm là người dùng binh đều hiểu, điều tất cả lực lượng tập trung lại một chỗ là một điều tối kỵ trong binh pháp, thế nên người đời sau vẫn cười nhạo Lục vương ngu ngốc và bất tài

Nhưng hề là người sáng suốt đều thấy sở dĩ Lục quốc thảm bại, là vì lòng tham của Lục vương quá lớn.

Lúc bấy giờ, tuy mang tiếng gây chiến trước, nhưng Chung quốc chỉ phái hai vạn binh mã ra chiến trường, thế mà Lục vương lại phái hơn tám vạn binh mã ra ứng chiến.

Lục vương Lục Quân luôn muốn nuốt trọn Chung quốc từ lâu, nhưng hiềm nỗi Chung quốc luôn luôn cúi xưng thần đúng mực, không thể tìm ra sơ hở để tấn công.

Nay Chung quốc đã to gan làm phản, chẳng phải một cái cớ tốt nhất để đường đường chính chính đem quân xâm nhập Chung quốc sao?

Hơn nữa, một nguyên nhân quan trọng khác nữa, là bởi Lục quốc đã quá tin tưởng vào lòng trung thành của người Di.

Từ bao đời nay, người Di được mệnh danh là nô bộc trung thành nhất của người Lục.

Tổ tiên của người Di là một bộ tộc du mục lang thang đây đó, cả đời không có một mảnh đất dừng chân. May nhờ người Lạc thương xót cất phong cho vùng đất phía Bắc, đồng thời cho phép nhập tịch trở thành người Lạc, nên họ mới có chốn dừng chân. Chính vì vậy, người Di rất tôn thờ người Lạc. Người Lạc cũng cực kì tin tưởng vào sự trung thành đó.

Thậm chí trong một buổi chiều, khi một vị đại thần dâng tấu chương đề nghị hủy bỏ lệnh cấm người Di bước vào kinh thành, Lạc vương đã xé bỏ bản tấu chương và nói rằng

"Người Di là con chó của Lạc quốc ta, con chó thì phải để nó ở ngoài cổng canh nhà, há có đạo lý cho chó vào nhà ăn cơm cùng chủ?"

Thế nhưng, dân Lạc đã quên mất, "Chó cùng thì rút giậu.", có thể trung thành thì cũng có thể cắn người.

Nhiều tháng sau đó là trận chiến trường kỳ một mõi.

Minh đế tấn công vào hoàng cung Quân thành, nhưng cả triều đình Lạc quốc đã dời đô sang thành Lương. Quân đội Lạc quốc cấp tốc hành quân từ phía Bắc về thành lương cứu viện.

Trên đường hành quân hết lương thực, Lạc vương phải cắn răng hạ chỉ đem cả lúa giống tồn trong quốc khố để tiếp tế quân đội. Thế nên sau này, người đời vẫn lưu truyền câu

"Thảm như Lạc quốc, phải đem cả lúa giống ra mà ăn."

Thế nhưng, một nghìn cân lúa giống nuôi quân, đã có phân nửa là lúa hỏng.

Tình thế cấp bách, Lạc quân phải ăn cả Lúa hỏng, người ngộ độc người chết đói vô số kể.

Về đến Lương thành, từ đội quân tám vạn người, chỉ còn bảy vạn, hơn một vạn quân chết, nhưng không phải vì đao thương chiến trường mà bởi vì lúa hỏng.

Khi thế Lạc quốc suy yếu, lòng dân hoảng loạn.

Tuy nhiên, "thuyền mục còn ba tấc đỉnh", Lạc quốc tuy lụn bại nhưng vốn là nước lớn, đã có căn cơ thâm sâu, đất rộng người đông, tựa như một miếng bánh lớn Chung quốc không tài nào nuốt chửng.

Trận chiến khốc liệt kéo dài đến tháng thứ sáu, thì triều đình Chung quốc có biến. Hoàng đế của Minh đế là Dương vương gia cầu kết với tể tướng Lưu Quần làm phản, tung tin Minh đế từ trận sa trường muốn danh chính ngôn thuận đoạt lấy ngai vàng.

May nhờ đồ đệ nhập môn của Lưu Quần là Ngọc Huy hiệp lực cùng Dung gia, một mặt kéo dài thời gian không để Dương vương lên ngôi, một mặt bí mật phái người báo tin cho Minh đế,

Minh đế cấp tốc trở về Chung quốc để bình định nội loạn.

Minh đế vừa rời khỏi, Chung quân tựa như rắn không đầu, liên tục bị Lạc quân phản kích, ép ra ngoài tám dặm quanh thành Lương. Chung quân cũng bị tử thương vô số, nhưng không dám lùi cho dù chỉ là một bước.

Cuối cùng, thế gồng co này kéo dài thêm hai tháng nữa, Minh đế hạ chỉ rút quân khỏi Lạc quốc, và tuyên bố chiếm lấy Quân thành cùng cả một vùng đất rộng lớn phía Nam, đồng thời sát nhập người Di vào hộ tịch Chung quốc.

Các nước khác thấy Lạc quốc đang suy yếu, bèn thừa thời cơ hạ chỉ bố cáo từ bỏ tước chư hầu, không thuần phục Lạc quốc.

Lạc quốc thấy Chung quốc chịu rút quân, cầu còn không được, nên cũng chẳng màng nhiều, nhanh chóng xây dựng một cung điện ở Lương thành rồi lập đế đô.

Thế nhưng người Lạc quốc lòng dạ ác độc, không trả thù được Chung quốc, bèn hạ độc thủ với người Di. Lạc vương sai một trăm sát thủ tinh nhuệ, diệt toàn tộc Di

Chỉ trong một đêm, cả trăm mạng người bao gồm người già và trẻ nhỏ phơi thây dưới cái nóng của phía Bắc, chỉ có vị tộc trưởng là may mắn trốn thoát nhưng cũng biệt tăm mất tích.. Người đời lên tiếng thóa mạ Lạc quốc tàn nhẫn, dân Lạc hả hê cho rằng "chó phản chủ đánh chết cũng đáng."

Những tường Chung quốc sẽ tức giận mà trả thù, nhưng Minh đế chỉ cho mai táng người Di cẩn thận, đồng thời bố cáo thiên hạ, rằng

"Người Di vẫn chưa nhập tịch Chung quốc ta, nghĩa là vẫn còn là người Lạc quốc. Bản thân là thiên tử, thì dù con dân của ta có gay ra lỗi lầm nghiêm trọng nào thì vẫn là con dân của ta, có bậc phụ mẫu nào nỡ sát hại con mình. Họa chẳng chỉ có bậc cầm thú."

Lạc vương nghe xong giận tím gan, nhưng cũng không dám manh động. Một năm sau vì quá uất hận mà băng hà, ngay trước đêm thọ thần thứ bốn mươi hai. Thừa vương gia Lạc Luân lên kế vị.

Từ đấy về sau, trong suốt những năm trị vì của mình, Minh đế không bao giờ tấn công Lạc quốc thêm một lần nào nữa.

Có người nhận định, có lẽ vì cảm thấy Chung quốc chưa phải là đối thủ của một cường quốc căn cơ trăm năm như Lục quốc, nên Minh đế không dám manh động.

Thế nhưng, có người lại phản biện rằng, trong tình cảnh đó, Lục quốc vốn không phải đối thủ của Chung quốc. Lục Luân bản tính nhu nhả, nhu nhược, chỉ thích phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ ngắm cảnh, vốn không có tư chất của một vị minh quân. Hơn nữa mẫu thân của Lục Luân lại là một người Di thấp hèn, đừng nói dân chúng không thuận phục y, ngay chính phụ thân của y là Lục vương Lục Thuận cũng ghét bỏ, nên mới đặt tước hiệu là Thừa vương, ngụ ý rằng, Lục Luân chỉ là một vị vương gia dư thừa.

Nếu không phải vì anh trai Lục Quân băng hà, e rằng ngai vàng còn lâu mới vào tay Lục Luân.

Lục quốc dưới sự trị vì của Lục Luân, tuy không đến mức mất nước, nhưng cũng không thể tìm lại uy danh thuở xưa.

Ngược lại, Chung quốc trở nên cường thịnh vô cùng, muốn tấn công Lục quốc là việc dễ như trở bàn tay.

Có người hỏi lại, thế tại sao Minh đế không phản công nữa?

Có lẽ đó là câu hỏi muôn đời không có người giải đáp.

Lục quốc, năm Lục đế Lục Quân thứ sáu

Phàm là người Di đều biết A Cách Ta là con gái cưng của tộc trưởng. A Cách Ta giống như đóa hoa đại mộc giữa cái nóng của thảo nguyên phía Bắc.

Phía Bắc. Đối với người Lục, mảnh đất phía Bắc này chẳng khác chi địa ngục, nóng đến khắc nghiệt, e rằng cả con chó nuôi trong nhà của người Lục cũng chê nóng mà bỏ đi. Họ chỉ xem đó là một vùng đất thừa thãi, đến cái tên cũng không có, chỉ gọi là phía Bắc, thôi. Nhưng với người Di mà nói, đó là nhà, không phải thiên đường, nhưng là nhà.

Ngày bé, mỗi khi A Cách Ta khóc quấy than nóng, A Nhãn (cha) thường nắm lấy bờ vai nhỏ của cô bé, giọng nói trịnh trọng như đang nói chuyện với một người trưởng thành chứ không phải một bé gái, rằng

"Đó là nhà con, có nóng thì cũng là nhà, ngày sau con sẽ lớn lên, lấy chồng, sinh con rồi chết ở đây, nên con không được ghét nó."

Dần dần, A Cách Ta không còn ghét cái nóng nữa, đây là nhà cô, cô không thể ghét nó chỉ vì nóng được.

Trong làng có rất nhiều người Di dành dụm ngân lượng cực khổ cả đời, chỉ mong tìm được một tấm hộ tịch giả, giả làm người Lục để được đường hoàng bước vào Lục quốc, sống cuộc sống của người Lục. Ngay cả cô bạn thân nhất của cô, A Luật Na cũng bỏ đi mất.

A Luật Na được một người Lục bỏ tiền ra làm hộ tịch giả cho, nhưng cô phải trở thành thiếp thất của hắn ta.

A Luật Na nói "A Cách Ta, A Nhãn của cậu bảo vệ cậu quá kỹ, nên cậu sẽ không hiểu đâu. Những người ngoài kia không xem chúng ta là con người, họ bỏ thí cho chúng ta một mảnh đất không ai thèm rồi tự xem mình như chủ nhân. Thế mà chúng ta vẫn phải tôn kính họ, vẫy đuôi nịnh nọt họ. Hằng năm chúng ta đều phải tiến cống cho họ biết bao nhiêu ngựa quý, thế mà đặt chân vào thành cũng không được, có khác nào chó canh cổng chứ. Tôi không muốn làm con chó nữa. tôi đành phải từ bỏ gốc gác của mình."

Biết không cách nào khuyên được A Luật Na, A Cách Ta ngồi trên lưng ngựa ủ rũ bỏ đi.

Ráng chiều chiếu trên gương mặt mang vẻ đẹp dịu dàng như lần át đi cái nóng.

Lục Luân vừa đến Di tộc đã nghe người trong làng nói cô bé đã cưỡi ngựa đi rồi. Vừa nghe là y đã biết cô sẽ đến thung lũng Hoang Vắng này, bèn cưỡi ngựa đuổi theo.

Lục Luân cưỡi ngựa sát bên cô, thoáng ngẩn người vì vẻ đẹp dịu dàng ấy, rồi vỗ vào mông con ngựa cô đang cưỡi một cái.

Con ngựa dựng lồng lộn cất tiếng hí vang cả thung lũng. A Cách Ta hét hồn vội giữa chặt yên ngựa, song con ngựa vẫn mãi băng về phía trước.

Lục Luân cũng vỗ vào mông con ngựa mình cưỡi thật mạnh đuổi theo cô.

Tài cưỡi ngựa của A Cách Ta trên thảo nguyên này vốn không ai bì bằng, sau phút hoảng hồn, cô đã nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Lúc này, cô không phải đang cưỡi ngựa, mà đang phi nước đại.

A Cách Ta thấy Lục Luân vừa cười vừa phi đến bên cạnh, bèn tức giận mắng

"A Lãng (anh trai), anh lại phá em"

Lục Luân cười sang sảng, nói bằng tiếng Di

"Ai đến thung lũng sau là con rùa đen."

Nói rồi phi ngựa như điên bỏ đi. A Cách Ta quát mạnh vào mõng ngựa đuổi theo. Cả một thảo nguyên to lớn dường như chỉ có hai người họ, tiếng mõng ngựa dẫm vào đá sỏi vang lên như một điệu nhạc của thảo nguyên, gió mang theo hương hoa đồng nổi thoảng thoảng, thỉnh thoảng có thể nghe cả tiếng ngựa roi da vỗ vào mõng ngựa của những người huấn luyện ngựa từ phía xa.

A Cách Ta nhanh chóng vượt được Lục Luân, bèn quay lại phía sau cười to

"A Hách A (con rùa đen)"

Lục Luân chỉnh tốc độ chậm lại theo sau cô. Tiếng cười lạnh lạnh vang cả thảo nguyên. Lục Luân thích nhất là tiếng cười nghe như sáo này. Như thể đang đem những nỗi buồn của hân hòa tan vào cái to lớn của thảo nguyên. Lục Luân ngắm nhìn bóng gầy trên lưng ngựa ấy mà nghe lòng xốn xang.

Chẳng mấy chốc đã đến thung lũng. A Cách Ta leo xuống ngựa, mỉm cười nghịch ngợm thách thức nhìn Lục Luân.

Lục Luân cười bảo

"Ta là A Hách A, được chưa?"

A Hách Ta cười tươi rói, cô bé sáp lại gần Lục Luân bắt đầu kể những chuyện hôm nay xảy ra trong làng. Lục Luân vui vẻ nghe cô riu rít từ chuyện này sang chuyện khác, thỉnh thoảng còn góp ý đôi ba câu, khiến A Hách Ta nói càng hăng say hơn.

"A Lãng biết không? Hôm nay,....."

Đột nhiên, Lục Luân khẽ xoa đầu, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Ánh mắt ấy khiến A Cách Ta ngẩn người quên mất cả điều muốn nói.

"Nha đầu à, đừng gọi ta là A Lãng (anh trai) nữa."

"Vậy gọi là gì?" A Cách Ta ngây thơ hỏi lại.

Lục Luân lắc đầu cười khò "Thôi bỏ đi, chẳng biết chừng nào em mới lớn nổi đây."

Hai người ngồi với nhau một lúc nữa, sau, thấy sắc trời đã dần tối Lục Luân mới sực nhớ ra hôm nay trong cung có yến hội, dù chỉ là một Thừa vương gia, nhưng hân vẫn phải có mặt, thế là vội bỏ về trước. Trước khi bỏ đi còn hứa lần sau sẽ mua kẹo đến thăm cô.

Lục Luân vừa khuất bóng, A Cách Ta cũng cười ngựa trở về làng. Nỗi muộn phiền của cô vẫn không dứt, chẳng qua cô chỉ giấu chúng đi để Lục Luân không phải buồn lòng theo.

Khắp bản làng đang rộn rã treo đèn, nấu thịt ngựa, làm bánh, cất rượu chờ đón lễ trưởng thành.

Lễ trưởng thành là một trong những ngày lễ quan trọng nhất của người Di. Tại lễ trưởng thành mọi người quây quần quanh đồng lửa, cùng ăn thịt ngựa cùng nhảy múa với nhau.

Sau đó, các chàng trai sẽ bắt cô gái mình thích rồi phóng lên ngựa, đua với nhau xem ai là người đến thung lũng trước, Người chiến thắng sẽ hát tặng cô gái một bản dân ca trước thung lũng Hoang Vắng, xem như một lời tỏ tình. Nếu cô gái chấp nhận, thì sẽ hát tiếp bài ca đó.

Trong cuộc đời của mỗi một cô gái, ai cũng mong được một lần ngồi trên lưng ngựa của người chiến thắng, nghe chàng ấy ca một bài ca cho mình, kể cả A Cách Ta.

Nhưng A Cách Ta và A Lãng đã được hứa hôn với nhau, nên chắc không ai dám bắt cô.

Hôm nay tất cả các cô gái đều mặc rất đẹp, ngay cả người bình thường không thích trưng diện như A Loan A cũng mang theo một chiếc vòng cổ bằng vàng rất đẹp.

A Nhãn đang ngồi ở ghế tộc trưởng, thấy A Cách Ta thì nhú mày lại. A Cách Ta đến gần bên A Nhãn, A Nhãn xoa đầu cô, y như cách A Lãng xoa đầu cô khi nấy.

A Cách Ta ngồi trên chiếc ghế kế bên tộc trưởng.

Em gái của A Luật Na, A Liên Na đang hăng say khiêu vũ bên lửa trại. Đó là một điệu múa của người Di.

Nếu A Luật Na chưa bỏ đi, có lẽ cô ấy cũng có thể khiêu vũ vui vẻ như vậy. Liệu A Liên A có bỏ đi như chị cô ấy không?

Tiếng ca vang lên khắp nơi, chàng trai hát, cô gái hát, ngay cả A Nhãn cũng hát. Cả thảo nguyên tràn đầy tiếng hát.

Mọi người vòng tay nhau, không kể người lớn trẻ nhỏ cùng múa theo vòng tròn quây quanh lửa trại

A Hách Thát thách A Nhãn uống rượu, ai uống được nhiều hơn thì trở thành tộc trưởng.

A Nhân vuốt đám râu xồm xoàm, vỗ ngực nói

"Lúc ta đây bắt đầu biết uống rượu thì thằng nhóc người đây chỉ là đứa con nít thôi đấy."

Hai người bắt đầu thi uống, mọi người xung quanh hò hét cổ vũ.

Quả nhiên, A Nhân thắng. A Hách Thất uống đến vại thứ sáu đã gục ngã, A Nhân uống đến vại thứ tám mà còn cười nói vui vẻ. Sau cùng, đến vại thứ mười hai, A Cách Ta phải dìu người vào trướng ngủ.

Bên ngoài mọi người vẫn hăng say vui đùa bên nhau, các cô gái mỉm cười liếc mắt đưa tình với chàng trai họ thích.

Rồi cuối cùng, cũng đến phần quan trọng nhất trong lễ trưởng thành.

Hơn chục con ngựa to khỏe nhất được dẫn ra. Tất cả các chàng trai chưa vợ trong làng đều đứng dậy trong tư thế sẵn sàng.

Bà A Loan A vừa tung vòng hoa lên, tất cả đều lao về phía trước.

A Mục Ta chạy đến ôm lấy A Linh Na, A Linh Na đỏ mặt bầu vào vai hắn.

A Hách Lâm nắm tay A Sương A, động tác quá mạnh khiến A Sương A té về phía trước, mọi người cười rần rần. Bà A Loan A trêu chọc

"Cậu có muốn cưới vợ cũng đừng gấp gáp thế chứ."

A Sương A xấu hổ bỏ đi mất, A Hách Lâm vội chạy theo.

Mọi người càng cười giòn giã hơn.

A Cách Ta cũng vui vẻ nhìn theo A Hách Lâm. Bất thình lình, một chàng trai đứng sát bên người cô. A Cách Ta chưa bao giờ gặp người này. Gương mặt hắn sát với gương mặt cô, hai chóp mũi như chạm cả vào nhau. Đôi mắt hắn đen và sâu như thung lũng Hoàng Văng vậy, sâu đến không thấy đáy.

Hắn bế thốc cô lên, động tác rất quyết liệt nhưng không thô bạo, cả thân hình cô nằm thõm trong vòng ngực to lớn của hắn. Hắn bắt đầu chạy đến bên con ngựa màu đỏ.

Bà A Loan A thấy thế vội kêu theo

"A Cách Ta đã có hôn ước, không thể bắt nó được."

Nhưng hắn mặc kệ tất cả. Hắn ôm cô ngồi lên lưng ngựa rồi bắt đầu phi. Tấm lưng cô dựa vào người hắn, hơi thở của hắn ở ngay phía sau, giọng nói của hắn vang ngay bên tai

"A Cách Ta, ngồi vững nhé."

Đó là giọng nói dễ nghe nhất A Cách Ta từng biết. Giọng nói của tất cả các chàng trai trên thảo nguyên đều ồm ồm khó nghe, giọng của A Lăng thì quá trong và nhẹ nhàng. Còn giọng của hắn vừa trầm vừa có uy lực nhưng cũng ẩn chứa sự dịu dàng.

Vòng tay rắn chắc của hắn vòng qua người cô, trong phút chốc, dường như A Cách Ta đã thuộc về hắn.

Những con ngựa khác đều bị bỏ lại phía sau. Chỉ còn ngựa của hắn và A Hách Sơn. A Hách Sơn là kỵ sỹ ngựa giỏi nhất trong làng, hắn căn bản không thể bị được. Lúc đầu chỉ cách nhau một chút, nhưng sau đó, A Hách Sơn đã dẫn trước cả trượng.

Nhưng hắn không bỏ cuộc.

"Cho ta mượn nhé."

Ngay khi A Cách Ta còn đang ngẩn ngơ không hiểu hắn muốn làm gì, thì đã có một bàn tay gỡ cây trâm trên tóc cô xuống. Mái tóc dài của A Cách Ta xõa ra trước gió, lọn tóc mềm khẽ bay lướt qua mũi hắn, khiến mũi hắn ngứa ngáy, cả trái tim cũng vậy.

Hắn cầm cây trâm đâm thật mạnh vào móng ngựa, hô vang lên "Giá"

Con ngựa bị đau bèn tiến thẳng về phía trước với một tốc độ xé gió.

A Cách Ta sợ đến xanh mặt, đôi môi hắn dấn vào tai nàng

"Hãy tin ta."

Bỗng nhiên A Cách Ta không sợ nữa.

Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy trong đời. Những đợt gió như đập thẳng vào mặt khiến cô đau đớn, nhưng cũng kích thích bản tính hoang dã của cô.

Cô có thể rơi khỏi lưng ngựa bất cứ lúc nào, nhưng chẳng sao cả, có một vòng tay luôn sẵn sàng đỡ cô.

A Hách Sơn có kỹ thuật giỏi, nhưng không liều lĩnh bằng hấn, thế là khoảng cách ngày càng thu gần, cuối cùng A Hách Sơn bị bỏ lại.

A Hách Sơn chửi một câu gì đó, nhưng A Hách Ta không nghe thấy, bên tai cô chỉ có tiếng thở của hấn và tiếng gió vu vu lướt qua.

Cuối cùng, hai người đứng trước thung lũng. Chỉ có hai người giữa thung lũng. Hấn ôm cô xuống ngựa. Đêm tối như mực, khoảnh khắc đó dường như chỉ thuộc về hai người.

Một lát sau, những người khác cũng đuổi theo đến nơi. Những ánh nến soi sáng cả một góc thung lũng.

A Hách Sơn nhìn cô rồi thất thần,

"Chẳng phải cô và A Luân A (Lục Luân)....."

A Hách Sơn chưa dứt lời, hấn đã cất giọng hát

"Ai về phía Bắc có thảo nguyên

Có cô gái khăn đóng trùm đầu cười ngửa ruồi rong

Có cát có sỏi có bụi có trăng có sao

Có thung lũng ngồi nghe em thầm thì

Có hương hoa đại trên tóc em

Khiến nhiều kẻ xốn xang nao lòng....."

Có tiếng A Loan A nói "Con không được đáp lại cậu ta."

A Nhấn đã đuổi theo đến nơi, giọng nói lè nhè vì say rượu của ông vang lên, mất đi sự uy nghiêm ngày thường

"Con đã là A Ngọc (vợ) của A Luân A, con không được sằng bậy."

Có rất nhiều tiếng khác nữa, nhưng A Cách Ta chỉ nghe được giọng hát của chính mình, A Cách Ta không ngờ giọng của mình lại trong đến vậy

"Nắng chiều trên quê hương thảo nguyên tôi

Có chàng trai hát cho ai nghe

Những đường tơ lòng vẫn vương theo tiếng hát

Gió cát thổi mù mịt, chàng có chờ được người chàng thương?

Cô gái khăn đóng cười ngửa đang hát cho chàng nghe

Chàng có nghe được sợi nhớ sợi thương trong câu hát?"

Hấn mỉm cười dịu dàng nhìn A Cách Ta. Những người xung quanh trở thành những cái bóng mờ mịt trong mắt cô.

Hấn tên là Chung Tuấn Hải, vốn là một người Chung, nhưng vì bị kẻ thù hãm hại, nên phải lưu lạc đến nơi này. Bắt đầu từ sau khi lấy A Cách Ta, hấn sửa tên thành A Hải A. A Nhấn tức giận đến mức không thèm nói chuyện với cô, nhưng vẫn không thể không tuân theo quy định của bộ tộc, đành để họ thành thân. Lục Luân không đặt chân đến Di tộc nữa. Nghe nói y ngay trong đêm thọ thân của thánh thượng, quý xuống muốn được ban hôn với một cô gái Di tộc, khiến long nhan giận dữ, phạt nhốt trong vương phủ.

A Hải A rất yêu chiều A Cách Ta, hai người thường cùng nhau cười ngửa đến thung lũng Hoang Vắng ngắm sao, cùng nhau tắm mưa, cùng nhau huấn luyện ngựa.

Hấn vốn không biết tiếng Di, bài hát hấn hát tặng nàng, hấn vốn không hiểu, mà chỉ bập bẹ hát theo. Thế là A Cách Ta bắt đầu dạy hấn học tiếng Di.

A Cách Ta tựa đầu vào vai hấn, nói

"Từ bây giờ chàng phải bắt đầu học tiếng Di cho em. phải học đến khi hiểu được ý nghĩa bài hát đó mới được."

"Ta sẽ học." hần mỉm cười hôn vào tóc nàng.

A Loan A rất thích nói chuyện A Hải A, y biết rất nhiều vị thuốc mà bà không biết, y biết rất nhiều cách trị bệnh mà bà không biết, nên bà thường giữ y lại nói chuyện rất lâu, con lâu hơn cả A Cách Ta.

A Hách Sơn lúc đầu không ưa A Hải A, nhưng A Hải A cứ bám theo hần đòi đấu thuật cưỡi ngựa. Lúc đầu A Hách Sơn thắng, nhưng dần dần là những trận hòa, rồi sau đó chỉ có A Hải A thắng. Lúc này, đến lượt A Hách Sơn bám theo hần đòi thi đấu.

Hầu như tất cả mọi người trong làng đều thích A Hải A, chỉ trừ A Nhãn.

A Nhãn không nói chuyện với cả hai vợ chồng cô, mỗi lần như thế, A Hải A thường ôm vai cô, nói bằng thứ tiếng Di bập bẹ

"Rồi A Nhãn sẽ hiểu"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Phiên Ngoại (2)

Có một hôm, sứ giả của Lục vương đến tìm A Nhãn. Nghe nói hần là một vị trọng thần gì đó trong triều, vì vậy cả làng đều dè dặt, cung kính đón tiếp.

A Cách Ta nghĩ, cho dù hần chỉ cần hần là một người Lục quốc, cho dù có phải trọng thần gì không, cũng sẽ được tôn kính như thế.

Hần khinh thường liếc nhìn người Di, cái ánh nhìn dành cho loài súc vật hạ đẳng.

A Nhãn cúi người hầu hần vào trường bàn việc,

Họ nói chuyện rất lâu, gần cả canh giờ sau, gã trọng thần ngạo nghễ đi ra, A Nhãn vẫn leo đèo đi sau hần.

Trên con đường hần đi qua, tất cả người Di đều cúi thấp đầu,

Lúc đi ngang A Cách Ta, hần dừng bước.

Hần khẽ nắm cầm cô, rất chặt, xoay quay xoay lại như đang đánh giá món đồ, cười nhếch mép, nói

"Cũng khá đấy, nhưng chưa đủ. Nhan sắc nhiều đây mà dám quyến rũ vương gia sao? Cho dù chỉ là một vương gia thừa thãi cũng không đến lượt hạng nô bộc như ngươi đâu. Ta khuyên ngươi, nếu muốn thoát khỏi bộ tộc man rợ này, cách tốt nhất là bỏ tiền ra mua hộ tịch, chứ đừng làm ra những trò mê hoặc bản thiêu này, kéo mang họa sát thân."

A Nhãn vội chạy đến cẩn thận nắm tay gã, nịnh nọt nói

"Sắc trời đã tối chắc đại nhân còn nhiều công vụ phải xử lý. Nô sẽ đích thân tiễn ngài về thành ạ."

Hần nhìn A Nhãn khinh miệt, dùng khăn chà tay thật mạnh, nói

"Không cần đâu."

Dường như A Cách Ta lơ mơ hiểu được những gì A Luật Na nói, thì ra không xem là con người là như thế. Cô muốn phản ứng lại, nhưng rồi nhớ ra, gã là một người Lục, nên đành im miệng. A Hải A cũng nhìn gã đàn ông ngạo mạn ấy, nắm tay chặt đến nỗi cả gân xanh, sát khí ngập tràn.

Cả hần và A Cách Ta đều không ngờ rằng, một cái nắm cầm đấy, đã khiến cả cuộc đời hần chuyển sang hướng khác.

Sau này, A Cách Ta biết được tên hần là Thượng Văn Nghi, là thái giám thân cận của Lục vương. Sau khi trở về cung, chuyện hần ăn hối lộ của các phi tần bị lộ ra, bị Lục vương đuổi ra khỏi cung. Trên đường về quê gặp cướp, chẳng những bị cướp hết tài sản, mà còn bị chặt hết tay chân, lê lét ăn xin đầu đường xó chợ. Nhưng đó là chuyện sau này.

A Nhãn xoa đầu cô, thở dài buồn rầu, nói

"Có lẽ A Luân A không lấy được con, cũng là cái phước của con và cả của cậu ta nữa."

Bắt đầu từ hôm đấy, thái độ của A Nhãn đã dần thay đổi.

A Nhãn rất thích uống rượu, A Hải A lại là một bậc thầy ủ rượu. A Hải A ủ rất nhiều rượu cho A Nhãn, khiến ông vui vẻ cười tít mắt như trẻ con nhận

được quá.

Dần dần, không biết từ lúc nào, không còn ai quan tâm xuất thân của A Hải A nữa, dường như không còn Chung Tuấn Hải, chỉ còn A Hải A.

Sức khỏe của A Nhân yếu dần, A Cách Ta trở thành tộc trưởng kế tiếp.

A Hải A nói rằng, những người anh em của chàng cũng đang bị kẻ thù truy đuổi, muốn tìm một nơi ẩn náu.

A Cách Ta lo lắng nói

"Tộc của em trước giờ chỉ toàn người Di với nhau, nếu cho người khác tộc vào ở cùng, e rằng không quen, chỉ bằng chúng ta cho họ mượn một số ngân lượng, để họ tìm một nơi khác trú ẩn."

"Không nơi nào an toàn bằng bản làng ta." A Hải A ôm cô vào lòng, nói.

"Nhưng....."

"Hãy tin ta." Hắn thì thầm bên tai cô.

A Cách Ta như bị mê hoặc, cô không nhớ mình gật đầu lúc nào nữa.

Rồi những người anh em của A Hải A bắt đầu dọn vào làng. Họ cũng được gọi bằng những cái tên của tộc Di, A Phong A, A Tuấn A, A Công A,..... Và cũng như A Hải A, họ nhanh chóng chiếm được tình cảm của người Di. Họ giúp người Di huấn luyện ngựa, săn bắt, họ uống rượu cùng người Di, họ dạy người Di học võ, người Di dạy họ học tiếng Di.

Lúc đầu A Nhân còn nghi kỵ, nhưng sau một thời gian dài thấy họ không động tính gì, nên cũng lo lắng nữa. Đơn giản và phóng khoáng là bản tính của người Di.

Chỉ có A Loan A là nhất quyết phản đối. Nhưng A Cách Ta vẫn bỏ ngoài tai.

Dần dần, những "người anh em" đến trú ẩn ngày càng đông, nhưng với cả một thảo nguyên rộng lớn bạt ngàn, vẫn đủ sức để họ tung hoành. Dần dần, họ cũng chẳng khác gì người Di thực thụ, đeo khăn trùm đầu, cưỡi ngựa, hát hò, uống rượu. Điểm khác biệt duy nhất, là người Di không hiểm độc như họ.

Triều đình vốn đề họ tự sinh tự diệt, có thêm vài người bớt vài người cũng chẳng gây ra hiểm họa gì.

A Hải A bắt đầu đi đi về về giữa Chung quốc và phía Bắc nhiều hơn.

A Cách Ta mơ hồ nhận ra thân thế của chàng không đơn giản. A Nhân cũng từng cho người điều tra, nhưng không tìm ra chút manh mối nào.

Tháng bảy, năm Lục đế Lục Quân thứ tám

A Hải A đã bỏ đi gần một năm, trong suốt thời gian đó, chàng chỉ gửi về một phong thư viết bằng tiếng Di vắn vắn ba chữ "Hãy tin ta."

A Cách Ta tin vào ba chữ đó, nên dù có đợi chờ mòn mỏi, dù ai cũng cho rằng có thể chàng sẽ không trở về nữa, nhưng cô vẫn đợi.

Lục - Chung khai chiến với nhau. Dù chỉ là một cô gái tộc Di nhỏ nhai, A Cách Ta cũng hiểu được, trận chiến này Chung quốc thua chắc.

Nàng liền lĩnh dùng một số ngân lượng lớn, mua quyền sở hộ tịch giả, giả làm người Lục quốc, trốn vào thành. Nàng tìm một ông đồ người Chung viết một phong thư. Nhưng vì không còn nhiều tiền, nên chỉ có thể viết vài chữ

"Chung quốc tất bại, đừng ra chiến trường, giữ lại mạng để gặp mẹ con em."

Phong thư viết vội ấy, sau này đã trở thành bảo bối của Minh đế. Có lần vị thái giám thân cận đã đi theo Minh đế hơn hai mươi năm, vô tình làm ướt một góc của phong thư, Minh đế tức giận đến nổi phẩy tay người đó. Ông cầm phong thư mà miệng cứ lẩm bẩm "Không sao rồi, A Cách Ta, không sao rồi."

Tháng tám, khi trận chiến Chung - Lục dần bước vào giai đoạn ngả ngũ, A Hải A trở lại Phía Bắc. Hắn ôm chặt A Cách ta, nhưng không nói một lời. Chỉ có A Cách Ta riu riu nói không ngừng. A Hải A thương yêu vuốt ve đầu cô, trên người chàng mặc một bộ quần trang dày cộm, có thêu chữ Chung rất to. A Cách Ta khó hiểu nhìn chàng, như có ngàn vạn câu hỏi, nhưng cuối cùng cô chỉ nhìn chàng.

A Hải A ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn xuống trán cô, khẽ nói

"Chung Tuấn Hải ta sẽ có Thủy thần làm chứng, cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Dịch Ba Lịch A Cách Ta nàng vẫn luôn là thê tử duy nhất của ta."

Hắn ôm cô quá chặt, chặt đến nỗi cô không nghe được tiếng khóc thét vang lên bên tai, kèm theo tiếng chửi mắng không ngừng của A Loan A

"A Hải A, mi là kẻ phản bội."

Những ngày sau đó, cả tộc Di bị nhốt lại trong chính bản làng mình. Quân chung bao vây khắp làng, nhưng họ không hề có bất kỳ hành động thô bạo nào với dân làng.

Tuy nhiên, dù quân Chung không canh gác nghiêm ngặt, thì cũng chẳng có người Chung nào dám bước ra khỏi làng.

Hai hôm trước, A Hách Lâm lên trốn khỏi bản làng, bị một toán người Lục bắt được.

Lúc xác của A Hách Lâm được người Chung tìm về, A Surong A ôm xác chồng khóc khản giọng. Tiếng khóc nức nở như xé tâm can.

Bất thành linh, A Loan A giáng một cú tát vào mặt A Cách Ta.

"Tất cả là tại mi. Tất cả là do mi đã đem gả đàn ông đó về, bây giờ người Chung sắp đánh bại Lục quốc rồi, Lục vương sẽ không tha cho chúng ta đâu. Kẻ thù lớn nhất của người Lục bây giờ không phải người Chung, mà chính là người Di."

Nói xong, bà bung mặt khóc rống lên. Lúc đầu chỉ có một người khóc, dần dần, cả bản làng cùng nhau khóc, nhuộm màu thê lương lên bầu trời phía Bắc.

A Cách Ta thất thểu đi vào trường của A Nhân.

Tóc của A Nhân bạc trắng, yếu ớt nằm trên giường, hơi thở mong manh như sắp đứt.

A Nhân nghiêng qua nhìn cô, thều thào hỏi

"Kinh đô đã thất thủ chưa?"

"Vẫn chưa ạ."

A Nhân thở phào nhẹ nhõm

"Tốt quá, vậy là Lục quốc vẫn còn."

Đã hơn tháng nay, mỗi ngày A Nhân đều hỏi một câu như vậy, mỗi ngày A Cách Ta đều trả lời như thế.

A Cách Ta ngồi bên giường, nhẹ nhàng cầm tay ông, tỉ mỉ lau từng ngón tay.

Bên ngoài vang lên tiếng reo hò của quân Chung, át cả tiếng khóc lúc này. Tiếng reo truyền vào trong trường rõ mồn một

"Chúng ta đoạt được thành Quân rồi."

Chén thuốc trên tay A Cách Ta rơi xuống, vỡ vụn.

A Nhân dờ dẫm nhìn cô, giọt nước mắt rơi từ trên khóe mi đầy nếp nhăn.

A Cách Ta chưa từng thấy ông khóc, cô vươn tay khẽ lau nó đi.

"A Cách Ta à, từ lúc còn nhỏ, A Ngã (ông nội) của con đã nói với ta, tổ tiên chúng ta đã từng đi bộ hàng trăm năm từ núi này đến đồng bằng nọ, từ trồng trọt, chăn ngựa, đến bán thân làm nô bộc, vất vả cực khổ như thế, nhưng vẫn không đủ ăn đủ mặc. Bởi vì chúng ta là những kẻ du mục, không đất nước nào xem chúng ta là thần dân, không người nào chịu mưa ngựa của chúng ta.

Ngay cả con chim nhỏ bé còn có tổ, mà chúng ta đến cả một nơi dừng chân còn không có, còn thua cả chim. Cũng may nhờ người Lục chịu chứa chấp chúng ta, cho ta một mái nhà, mua trái cây ta trồng, mua ngựa ta huấn luyện. Dù trong thâm tâm họ có coi thường chúng ta cỡ nào, thì chúng ta vẫn là thần dân của họ, sống trên đất họ. Lục quốc này là quê hương của ta. A Ngã con đã dặn ta phải canh chừng phía bắc này thật kỹ, không để lũ ngoại xâm tấn công "nhà" của chúng ta. Thế mà,...."

Nói đến đây, ông bắt đầu khóc nức nở như đứa trẻ, giọng nói đứt quãng nghe không nghe rõ, nhưng từng câu nói vẫn luôn khắc sâu vào tâm A Cách Ta, đi theo cô cả đời. Ông nói

"Chúng ta mất hết hết rồi, chính chúng ta đã tự đánh mất "nhà" của chúng ta, con cháu đời sau của ta sẽ lại trở thành những kẻ du mục đáng thương. A Thát (thần trong tiếng Di) sẽ dày ta xuống địa ngục."

A Cách Ta ôm chặt cánh tay ông, khóc

"A Nhân, con xin lỗi, là lỗi của con, Tất cả là lỗi của con. A Thát sẽ trừng trị con, không liên quan đến A Nhân"

"A Thát sẽ dày ta xuống địa ngục, A Thát sẽ dày ta xuống địa ngục...."

Ông cứ lăm bằm như vậy cho đến khi trút hơi thở cuối cùng, đôi mắt vẫn tròn to như đang thấy A Thát đến đòi mạng.

A Cách Ta dường như không còn nước mắt để khóc. Cô vuốt mắt ông, rồi khẽ hôn lên trán. A Nhân của cô, mới chỉ cách đây một năm, ông còn vỗ vai A Hải A thật mạnh, nói rằng, cả đời ông yêu thương nhất là bộ tộc của mình, sau đó là cô. Nửa đời của ông đã dốc lòng gầy dựng bộ tộc, bảo vệ A Cách Ta, nay ông đã già, lực bất tòng tâm, chỉ đành phó thác A Cách Ta cho chàng. Lúc đấy ông còn nói, bây giờ mọi việc đã có chàng, ông có thể thanh thản đến gặp A Ngã rồi.

Thế mà bây giờ, ông phải chết trong sự hổ thẹn, chết trong nỗi sợ bị đẩy xuống địa ngục.

Nếu có một kẻ đáng bị đẩy xuống địa ngục thì đó chính là cô.

A Cách Ta đứng dậy, ánh mắt cô lạnh như băng, lạnh đến thấu xương. Cô xoay người, gọi lớn

"A Công A, người vào đây cho ta,"

Chương Công vội vã đi vào, nói

"Chủ mẫu, xin nén bi thương,...."

"Xem này, ta lại gọi nhầm nữa rồi, phải gọi là Chương thiếu tướng mới đúng chứ. Ta muốn gặp chủ nhân của người."

Chương Công vội quỳ xuống, nói

"Chủ mẫu xin thứ tội, chủ nhân đã ra lệnh không thể để chủ mẫu ra khỏi làng. Bên ngoài người Lục hung hãn như hồ tinh mồi, hơn nửa đường rất xa, sợ rằng sẽ gây tổn hại long chủng trong bụng người."

"Ta có nói sẽ đi gặp hán sao?"

"Vậy ý người là....."

"Bảo hán về gặp ta."

"Nhưng chiến sự,....."

A Cách Ta đập mạnh xuống bàn, quát lên

"Ta không cần biết. Bảo hán dẫn xác về gặp ta."

Chương Công nhìn người phụ nữ trước mặt mình, dường như A Cách Ta vô lo hiểm hậu trước kia đã chết.

Đêm hôm đó, một bức thư khẩn được ngựa phi nước đại phi đến tận Lương thành.

Hai ngày sau, trận chiến ở Lương thành vẫn diễn ra rất cam go, nhưng chủ tướng của quân Chung thì đã rời trường.

Khi Chung Tuấn Hải gặp lại A Cách Ta, là lúc tang lễ của A Nhân đang được cử hành.

Tất cả mọi người trong làng đều nể hán thậm tệ. Có những người bạn từng choàng vai bá cổ uống rượu với hán, có những người già từng yêu thương gọi hán là "A Mộc A" (chàng trai tốt), có những đứa trẻ từng bám theo hán đòi học tiếng Chung.

Hán xem nhẹ tất cả, bởi hán biết, đó là cái giá hán phải trả. Nhưng khi đi ngang qua linh vị A Nhân, hán vẫn nghe con tim nhói đau từng cơn. Người đàn ông đó từng yêu thương hán hơn cả cha ruột hán.

Hán bước vào trường trong tâm trạng nặng nề. Hán đến gần khẽ ôm A Cách ta vào lòng, thủ thi

"Ta đã về."

A Cách Ta không hề vùng vẫy như hán đã tưởng.

Cô ngẩng đầu nhìn hán, đôi mắt vẫn trĩu mến dịu dàng.

"A Hải A, chàng đã từng hứa với ta rằng, chỉ cần là thứ ta muốn, thì cho dù là sao trên trời chàng cũng sẽ tìm cách hái xuống, chàng có nhớ không?"

Hán vừa vuốt đầu cô, vừa gật đầu

"Ta nhớ."

"A Hải A, hãy rút quân đi, hãy cho Lục quốc một cơ hội."

Bàn tay đang vuốt ve khựng lại, hẳn quay đầu né tránh ánh mắt cô.

A Cách Ta vòng tay ra ôm hẳn, giọng nói khe khẽ khẩn cầu

"A Hải A, chàng hãy nghe ta nói. Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, tất cả những việc chàng làm, sự phản bội của chàng, cái chết của A Nhãn, ta sẽ tha thứ tất cả, ta sẽ quên tất cả. Chỉ cần chàng buông tay lần này thôi, được không? Bộ tộc ta đã nợ người Lục quá nhiều rồi, ta phải trả cho họ. Nếu không A Nhãn sẽ bị A Thất đày xuống địa ngục. Chàng đã đánh bại được người Lục, sau này họ sẽ không dám xem thường người Chung nữa. Họ đã thua rồi, hãy tha cho họ, hãy cho bộ tộc ta một con đường sống."

Nước mắt của cô thấm ướt bộ quần trang của hẳn, Chung Tuấn Hải ôm cô càng chặt hơn,

"Nàng đừng lo. ta sẽ để người Di sát nhập vào Chung quốc. Bộ tộc của nàng sẽ trở thành người Chung, sẽ có "nhà" của mình."

"Nhưng bộ tộc của ta vẫn sẽ phải gánh cái danh chó phản chủ, vong ân bội nghĩa, sẽ bị người đời xem thường. Lục quốc là quê hương của chúng ta. Là nhà của ta."

"Nhưng bọn chúng có bao giờ xem bộ tộc các nàng là người đâu."

"Nhưng họ đã cho chúng ta thảo nguyên này, họ đã cho chúng ta thung lũng Hoang Vãng, bầu trời này. Họ đã mua ngựa do chúng ta huấn luyện. A Hải A, ta đang mang đứa con của chàng, chàng đã hứa mà, chàng đã hứa mà. Ta và con sẽ theo chàng về Chung quốc, tất cả mọi thứ sẽ như cũ, được không?"

Khóc miệng hẳn khẽ động đậy, tiếng khóc nức nở của cô như vang ngay bên tai hẳn, khiến tam can hẳn đau đớn và sợ hãi. Sống với nhau hai năm nay, hẳn luôn tâm niệm phải cho nàng thật nhiều, thế nhưng, điều đầu tiên, và có lẽ cũng là duy nhất nàng mở miệng cầu xin hẳn, hẳn lại...

Hắn chưa từng có cảm giác bất lực như thế, đây là người đàn bà mà hẳn yêu, còn có đứa con của hẳn nữa. Nàng nói đúng, chỉ cần hẳn đồng ý, chỉ cần hẳn gật đầu, hẳn sẽ lại có mọi thứ,

Nhưng trong khoảnh khắc hẳn gom góp đủ dũng khí để nói "được", thì hình ảnh mẫu thân lại hiện ra trong đầu hẳn.

Mẫu thân đẹp đẽ như thế, thế mà lúc được sứ giả Lục quốc đưa về, chỉ còn là một thi thể lạnh cóng.

Phụ thân của hẳn đã khóc, đó là lần duy nhất hẳn thấy ông khóc. Là một hoàng đế, thế mà ông phải cắn răng đóng Ngọc Ấn vào bức thánh chỉ phế hậu, chỉ để giữ thể diện triều đình.

Lúc đấy ông đã bắt hẳn phải học thuộc lòng nội dung bức thánh chỉ ấy, khắc sâu vào lòng hẳn nỗi nhục nhã của kẻ yếu.

"Hoàng hậu dâm ô, ti tiện, không giữ đạo hạnh, nay tuyên cáo thiên hạ phế bỏ tước vị, ban một khúc lụa trắng"

Phụ tử hẳn đã cùng thế với Thủy thần, nhất quyết phải rửa mối hận nhục nhã này.

A Cách Ta hiểu rõ hẳn như lòng bàn tay, giây phút chần chừ ấy đã đánh tan hy vọng cuối cùng của cô.

Hắn nắm lấy bàn tay cô để lên môi, gấp gáp nói

"A Cách Ta, nàng đừng lo. ta sẽ xóa sạch mọi dấu vết, sẽ không có tên ngừ sử nào viết một câu bậy bạ nào. Tộc Di sẽ nhập tịch Chung quốc, sẽ trở thành con dân của ta. Phụ hoàng và ta đã phải cắn răng nhẫn nhịn hơn chục năm trời mới có được cơ hội này. Nàng phải hiểu cho ta."

A Cách Ta chặn lời hẳn. Sự lạnh nhạt thể hiện trong từng câu chữ.

"Quân vô hý ngôn, nếu hoàng thượng đã thì phải giữ lời."

Chung Tuấn Hải đành mặt lại, bàn tay đang ôm cô buông lỏng ra trong vô thức.

"Đó là do A Hải A hứa, không phải Chung Tuấn Hải."

A Cách Ta cười, đó là một nụ cười còn khó coi hơn khóc, bề băng và thất vọng.

Vậy ra tất cả những nhớ nhung, yêu thương, tình cảm, đợi chờ suốt bao nhiêu năm qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha vừa riêng cô. Vậy ra người đàn ông cô yêu thương cả đời chỉ là một thân phận không có thực. Bất thành linh, giáng một cú tát vào mặt hẳn. Đường như sức mạnh cả đời của cô đã dồn vào cú tát này.

"Vậy nhờ thánh thượng chuyển cái tát này cho A Hải A giúp tiện nữ. Nói với hẳn ta rằng, từ nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt."

Lúc Chương Công đi vào trong trướng, Minh đế vẫn đang nắm chặt bàn tay của chủ mẫu, như thể đó là bùa hộ mạng cuối cùng.

Hắn chưa từng thấy một Minh đế như vậy. Hoảng loạn, sợ hãi, thất vọng, bàng hoàng, đau đớn, những xúc cảm phức tạp cùng xuất hiện trên gương mặt hẳn.

Cuối cùng, hắn thấy người trở về với vẻ lạnh nhạt, bá đạo nên có của một bậc đế vương.

Hắn đặt một nụ hôn phớt lên môi nàng, và nói

"A Cách Ta, nàng hãy nghỉ ngơi. Đợi khi ta công chiếm được Lương thành, ta sẽ đưa hai mẫu tử nàng về Chung quốc."

Lúc hắn toan xoay người rời đi, chợt phát hiện có thêm kẻ thứ ba trong trường, bèn tức giận quát

"Chương Công, từ lúc nào mà ngươi dám cả gan như thế, chưa có lệnh của trẫm mà dám bước vào."

Chương Công sợ hãi quỳ sụp xuống

"Xin thánh thượng thứ tội."

"Có việc gì?"

"Bẩm, có Thừa vương Lục Luân xin cầu kiến, muốn được vào dự lễ tang của tộc trưởng."

Mình để phát tay

"Đuổi hắn đi."

"Đề huynh ấy vào đi." A Cách Ta nói "Huynh ấy cũng là một người Di. Lúc A Nhân mất, huynh ấy đã không được gặp mặt người lần cuối rồi. Xem như ta cầu xin người."

"Vậy hãy để hắn vào."

"Nhưng..." Chương Công do dự.

"Hãy để hắn vào." Mình để lặp lại lần nữa, giọng điệu cứng rắn và dứt khoát.

Những gì Chương Công nghĩ đến, tất nhiên hắn cũng hiểu. Lục Luân đến vào lúc này, tuyệt không có ý tốt.

Nhưng như vậy thì sao, chỉ cần nàng muốn, hắn sẽ làm.

Sau đó, hắn bỏ đi.

Tất cả những gì lưu lại trong ký ức của A Cách Ta, không phải là vẻ mặt tự tin lúc thi cưỡi ngựa "cướp" nàng về làm vợ, không phải lúc hắn dịu dàng nói với nàng "hãy tin ta", mà là bóng lưng to lớn che khuất cả ánh mặt trời của hắn.

Đó là A Hải A của cô.

Đã hơn hai năm rồi cô mới có cơ hội gặp lại A Luân A. Kể từ ngày cô trở thành thê tử của Chung Tuấn Hải, A Luân A chưa từng đặt chân vào tộc Di.

A Luân A mỉm cười nhẹ nhàng ôm cô. Nụ cười của hắn vẫn ấm áp và bao dung như thế,

"Ai khóc là A Hách A (con rùa), chính em đã nói thế mà. Sắp làm mẹ đến nơi mà còn khóc nhè"

A Cách Ta nhào vào lòng hắn khóc nức nở như trẻ con, lúc cô bảy tuổi, có một lần vì nghịch ngợm mãi chơi nên đã lạc trong thung lũng Hoang Vắng suốt cả đêm. A Luân A là người đầu tiên tìm thấy cô, lúc đó cô cũng khóc như thế.

Như kẻ lạc đường trong bóng tối. Lúc này đây, bóng tối trong lòng cô còn tối tăm u ám hơn thung lũng Hoang Vắng về đêm.

"A Cách Ta, đừng khóc nữa, hắn không xứng đáng để em khóc nhiều như vậy."

A Cách Ta ngẩng đầu lên nhìn Lục Luân, cô không còn khóc nữa.

"Em không khóc vì hắn, em đã khóc đủ rồi. Em khóc vì A Nhân. A Nhân đã tin tưởng, thương yêu anh như vậy, ông coi anh như con trai vậy, thế mà anh chỉ vì lợi ích, lại tiếp tay với người ngoài, hãm hại bộ tộc, khiến người Di đời đời mang danh bất nghĩa. Trong người anh cũng đang chảy dòng máu của người Di mà."

Cô có thể cảm nhận được bờ vai cứng nhắc của Lục Luân.

"Em đang nói gì vậy?"

A Cách Ta vươn tay vuốt mặt Lục Luân.

"A Luân A, trong đời em chỉ có ba người đàn ông quan trọng nhất. Một người là A Nhãn, một người là A Hải A, người cuối cùng là huynh. A Hải A lừa muội, muội rất đau. Nhưng người từ nhỏ đã lớn lên với em lại lừa dối em. mới thực sự đau thấu tim gan. Lục Luân, huynh có dám thề trước A Thất rằng, anh không lừa em không? Anh dám nói rằng anh không phải là người giúp Chung Tuấn Hải vào làng. Nếu không phải anh ra mặt, thì A Nhãn yên tâm để một người lạ vào làng sao? Còn nữa, nếu không phải do anh lên báo tin tức cho Chung quốc, thì Lục quốc sẽ dễ dàng bại trận thế ư? Anh là Thừa vương không màng vương vị mà, cho dù hoài nghi người khắp thiên hạ, chắc Lục đế cũng chưa từng nghi ngờ anh. Anh dám nói anh và Chung Tuấn Hải không bắt tay cớ nhau ư? Anh thật sự quá nhẫn tâm, chỉ vì vương vị mà anh bán đứng chúng tôi, để người Chung sát hại người Lục. Trận chiến ngai vị là việc của hoàng tộc các người, người dân vô tội chúng tôi có tội tình gì chứ?"

Lục Luân không trả lời. Về mặt bình thần, lạnh lùng không chút hồi cải của hắn khiến lòng cô lạnh dần.

"Vậy ra em bắt A Hách Lâm vượt cả trăm dặm, hy sinh cả mạng sống mời anh đến chỉ để chất vấn anh sao?"

"Không, tôi không có quyền chất vấn anh. Các người đều là những bậc đế vương, quá thông minh, quá máu lạnh, tôi chỉ là một tiện dân, làm sao dám? Tôi không đấu lại với các người, cũng đã quá mệt mỏi, tôi không còn sức để hận. để trách móc ai nữa? Tôi gọi anh đến đây chỉ để làm một vụ giao dịch."

"Giao dịch?" Lục Luân hỏi lại.

A Cách Ta lấy từ trong người ra một khối ngọc trắng.

Lục Luân tròn mắt, cầm chiếc nhẫn trong tay ngắm thật kỹ, vẫn không thể tin được đây là quốc bảo trấn quốc của nước Chung Bạch Ngọc Quan Âm.

"Làm sao em có được nó?"

"Đây là món quà hân tặng tôi sau khi chúng tôi thành thân, hình như ở Chung quốc người ta gọi là "sính lễ" A Cách Ta còn nhớ về mặt trịnh trọng của hắn khi giao nó cho cô.

"Có lẽ vật này rất quý vì trước khi tặng tôi, hắn thường mang theo sát người. Chắc anh cũng hiểu, một kẻ đầy tham vọng như Chung Tuấn Hải, một khi đã có cơ hội đặt chân vào Lục quốc, thì sẽ không dễ dàng rút quân về nước như vậy. Tất nhiên, một người khôn khéo như anh chắc cũng không dễ dàng để hắn đạt được dã tâm. Chắc anh cũng đã có sẵn một kế hoạch để hất cẳng hắn về nước. Nhưng dù kế hoạch của anh có hoàn hảo cỡ nào. chắc chắn cũng phải tiêu tốn binh lực. Tôi có một kế hoạch hoàn hảo hơn."

Lục Luân nhướn mày, đợi cô nói tiếp.

"Dã tâm tạo phản của Dương vương Chung Tuấn Kiệt rõ như ban ngày. Nhưng vì Chung Tuấn Hải quá thông minh, nên hắn mãi vẫn không tìm ra cơ hội. Minh đế vắng mặt trong triều rõ ràng chính là một cơ hội tốt nhất để đảo chính, nhưng gã Dương vương này có chí mà không có thực lực, cứ lưỡng lự, sợ hãi mãi không dám manh động. Anh thử nghĩ xem, triều đình Chung quốc có biến, Chung Tuấn Hải không thể không trở về, đó là thời cơ tốt nhất để Lục quốc trở mình. Anh chỉ cần tạo ra một "động lực" thúc đẩy Dương vương, là có thể đánh đuổi Chung quốc."

"Động lực đó là....."

"Minh đế băng hà."

"Ý em là ám sát hắn?" giọng nói của Lục Luân có chút khó tin, pha lẫn sự hưng phấn khó kiềm chế.

A Cách ta cười rộ lên, lắc đầu

"Ám sát hắn còn khó hơn giết sạch đom đóm tháng mười ở thung lũng Hoang Văng. Nếu anh thực sự có năng lực đó, thì đã không cần phải lao tâm khổ tứ như vậy."

"Vậy,....."

"Anh chỉ cần phao tin giả về Chung quốc, kèm theo chiếc nhẫn này, tin chắc Dương vương sẽ mắc bẫy. Một khi Minh đế không còn, Dương vương sẽ không còn e ngại gì hết."

Lục Luân thờ dãi nhìn cô, hắn giơ tay định xoa đầu cô theo thói quen, nhưng A Cách Ta nghiêng người né tránh.

"Anh có còn là A Hảo Ca (anh em tốt) của em không?"

A Cách Ta nhếch mép cười khẩy

"A Luân A luôn là A Hảo Ca của A Cách Ta, còn tôi và anh chỉ là bè nước tương phùng."

"Thật sự không thể trở lại ?"

"Ngay từ khi anh bắt đầu lợi dụng cha con chúng tôi, thì đã biết trước sẽ có ngày hôm nay rồi. Lục Luân, làm người không nên quá tham lam, không thể vừa có ham muốn quyền lực, vừa muốn giữ lấy tình thân." A Cách Ta nói.

Lục Luân cúi đầu buồn buồn, nói

"Nếu đây là một cuộc giao dịch, vậy em muốn gì từ anh?"

"Xóa bỏ tất cả tội trạng của người Di, nghiêm cấm người Lục sát hại người Di, không được đoạt lại vùng đất phía Bắc của người Di."

"Được. Đó vốn dĩ là những gì anh nợ người Di."

Hai người đều im lặng. Hắn mãi nhìn cô. Trước đây, mỗi lần hắn nhìn cô như vậy, A Cách Ta thường sờ vào mặt mình và hỏi

"Mặt em dính cái gì sao?"

Nhưng giờ, cô chỉ im lặng nhìn ngược lại hắn. Có lẽ cả cô và hắn đều biết đây là lần cuối cùng họ gặp nhau với thân phận A Cách Ta và A Luân A.

Một lúc lâu sau, Lục Luân đứng dậy, trước khi rời khỏi trường, hắn nói

"Em nói đúng A Cách Ta, anh không thể vừa muốn quyền lực vừa muốn em. Nhưng anh vẫn muốn nói cho em hay, anh chưa bao giờ muốn tổn thương hay lợi dụng em. Đêm hôm đây, đáng lý ra người sẽ "cướp" em về làm thê tử là anh. Nếu anh biết hắn dám cả gan "cướp" em, thì cho dù bị Lục đế đánh gãy chân, cho dù có phải trở mặt với Chung Tuấn Hải, anh cũng sẽ lết đến ngăn cản."

Có lẽ, thứ duy nhất A Thát không ban cho họ, chính là duyên phận.

Có lẽ, ...gã ấy cũng yêu A Cách Ta thật lòng.

Nhưng những lời này Lục Luân chỉ giữ trong lòng.

Sau đó, hắn bỏ đi. Hắn yêu cô nhiều như thế nào, cô sẽ không bao giờ biết được. Chính hắn cũng không biết được, bởi tình cảm đó đã bị nhét sâu dưới giấc mộng quyền lực.

A Cách Ta nhìn theo bóng lưng hắn. Cả hai người đàn ông này đều ích kỷ như thế, chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng. A Cách Ta vuốt ve bụng mình, nơi đó có một sinh mạng. Cuối cùng thì chỉ có nó là không bao giờ rời bỏ cô.

Sau đó, mọi việc diễn ra như những gì sử sách đã ghi lại. Dương vương làm phản, Chung _ Lục cầm hòa, Lục Luân kế thừa hoàng vị.

Chỉ có điều, người đã diệt cả bộ tộc người Di, không phải Lục đế Lục Thừa, mà chính là Minh đế Chung Tuấn Hải.

Trong cả cuộc đời mình, việc duy nhất khiến Minh đế hối hận cả đời, chính là quyết định diệt tộc Di,

Hắn muốn giá cái danh bất nghĩa, tàn độc cho Lục quốc, hắn muốn Lục Thừa bị con cháu đời sau thóa mạ, hắn muốn xóa bỏ mọi dấu vết, hắn không muốn sử sách viết rằng hắn phải lợi dụng những người Di "chân chỉ hạt bột" mới đánh bại được Lục Thừa, và quan trọng nhất là, hắn muốn làm A Cách Ta oán hận người Lục mà bằng lòng trở về Chung quốc với hắn,

Vì vậy, người Di phải chết,

Thế nhưng hắn đã bỏ sót một điều.

Trong Tờ Huấn của Lục quốc ghi rõ, cho dù người Di có gây ra bất kỳ lỗi lầm nào, thì cũng là con dân Lục quốc, nhưng con cháu Lục gia tuyệt đối không được phép giết họ. Nếu không, sẽ không đủ tư cách ngồi vào ngai vàng.

Cho dù Lục Thừa có hận người Di đến mức nào, nhưng vì ngai vàng của mình, hắn tuyệt đối không dám động đến một cọng tóc của người Di.

Nhưng trong khắp thiên hạ, ngoài Lục Thừa ra thì không còn ai có động cơ thích hợp hơn, cộng thêm Lục Luân bên cạnh đổ dầu vào lửa, nên tất cả mũi dùi đều nhắm về phía Lục Thừa.

Lục Luân từng bước từng bước một thu phục lòng người, chia rẽ nội bộ, gây dựng lực lượng, cuối cùng trong lần mừng thọ thứ bốn mươi hai của Lục Thừa, Lục Luân đã thành công ngồi lên ngôi cửu ngũ chí tôn.

Tất nhiên, cả quá trình đẫm máu đây, thì chỉ được ghi lại qua loa vài chữ "tức giận mà băng hà." trong sử sách.

Còn số phận của người Di, dưới ngòi bút của các sử gia, cũng chỉ được khái quát vài chữ "Xác chết phơi đầy cả vùng hoang mạc phía Bắc, tộc trưởng biến mất không rõ tung tích."

Năm Lục đế Lục Thừa thứ mười.

A Cách Ta mang theo cái bụng bầu hơn bảy tháng vượt qua nghìn dặm từ phía bắc Lục quốc đến tận kinh thành Chung quốc.

Khi nàng vừa đặt chân đến kinh thành, thủ hạ của Minh đế đã nhanh chóng đưa cô vào cung.

Cả đường đi cô đều thờ thần như người mất hồn không nói một lời.

Khi gặp lại A Cách Ta, hắn đã ôm cô thật chặt, cô nói luôn miệng như câu bùa chú

"A Hách Sơn, A Loan A, A Linh Na, tất cả đều đã chết rồi."

"Ta biết nàng rất khó chịu, nhưng hãy tin ta, cho dù tất cả mọi người đều chết hết, không ai bên nàng nữa, thì vẫn còn có ta. Ta sẽ giúp nàng trả thù." hắn nói.

"Chàng sẽ giúp ta trả thù sao?" cô lặp lại.

"Ta sẽ giúp nàng trả thù."

"Không cần đâu, ta đã nghĩ ra cách trả thù tốt nhất rồi."

Minh đế buông nàng ra, hắn có dự cảm không lành.

A Cách Ta mỉm cười ngọt ngào với hắn, cô nói

"Chàng biết không? Tháng tới ta sẽ lâm bồn. Chàng thích con trai hay con gái?"

Minh đế hơi bất ngờ, nhưng vẫn vui vẻ đáp lại

"Cho dù là hoàng tử hay công chúa đều tốt. Ta sẽ luôn yêu thương mẫu tử nàng."

A Cách Ta đột nhiên cười nắc nẻ, cười như điên dại, cười đến nước mắt trào ra, cười gập cả người.

"Không đâu, người sẽ không có cơ hội đó đâu, kẻ máu lạnh, tuyệt tình như người sẽ không bao giờ có cơ hội đó đâu."

Cô rút con dao giấu bên hông hắn ra, đâm thật mạnh vào bụng mình.

Khoảnh khắc cô gục ngã xuống, trái tim hắn như bị một con dao đâm thẳng vào.

Hắn siết thật chặt tay nàng, miệng rống lên như con thú bị thương

"Gọi thái y, gọi thái y mau, lũ vô dụng này."

"A Cách Ta, nàng đừng lo, thái y sắp đến rồi, nàng đừng lo." giọng nói của hắn run rẩy như sắp tan vỡ.

Sắc mặt hắn trắng bệch, máu tuôn ra như suối, đỏ thẫm bộ y phục màu trắng tinh. Trước đây cô rất thích mặc y phục trắng, máu đỏ nổi bật trên nền y phục trắng nhìn chói mắt đến rợn người.

Hắn khóc, những giọt nước mắt rơi trên mi mắt cô, như thể cô và hắn đang cùng khóc.

A Cách Ta giờ tay lên chạm vào mặt hắn, môi cô nhấp nháy thều thào

"A Hải A, A Hải A..."

"Có ta đây, có ta đây." giọng hắn lạc đi vì sợ hãi, nỗi sợ vì sắp đánh mất tất cả.

"A Hải A, A Hải A... Đừng bước chân vào Lục quốc nữa."

"Có ta đây, có ta đây. Ta sẽ không bước vào Lục quốc nữa bước chân."

cô mỉm cười mãn nguyện rồi lại liên tục lặp lại tên hắn, cho đến khi cơ thể lạnh dần, cho đến khi hơi thở yếu dần, cho đến giây phút nhắm mắt xuôi tay.

Sau bao nhiêu năm cách trở, cuối cùng cô cũng đã trở về vòng tay hắn, dịu dàng, ngoan ngoãn như thể. Toàn thân hắn run lên,

"Không....." hắn rống lên. Tiếng rống bi thương khiến màn đêm lạnh lẽo chốn hoàng cung càng trở nên thê lương hơn.

Hắn đã gần như có tất cả, có hoàng vị, trả được thù, đánh bại Lục Thừa. Nhưng ngay giây phút hắn đắc ý nhất, ông trời lại nhần tâm lấy lại tất cả.

Cô nói đúng, đây chẳng phải là cách trả thù tốt nhất sao? Màn đêm tối lạnh lẽo có thể bị mặt trời phá vỡ, nhưng bóng tối ngự trị trong lòng hắn kể từ giây

phút này, liệu ai có thể phá vỡ?

Ai có thể kéo hắn ra khỏi cơn ác mộng này?

Tôi, tôi đang nhắm chìm hẳn. A Cách Ta chết rồi, A Hải A cũng chết rồi, giờ chỉ còn Minh để Chung Tuấn Hải. Đó là cái giá của giấc mộng quyền lực.

Hắn nghe văng vẳng bên tai giọng hát dịu êm trong trẻo của cô

"Nắng chiều trên quê hương thảo nguyên tôi

Có chàng trai hát cho ai nghe

Những đường tơ lòng vẫn vương theo tiếng hát

Gió cát thổi mù mịt, chàng có chờ được người chàng thương?

Cô gái khăn đóng cười ngửa đang hát cho chàng nghe

Chàng có nghe được sợi nhớ sợi thương trong câu hát?"

Cô gái khăn đóng cười cợt ngửa đã từng hát cho hắn nghe đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Quan Trường (18)

Thanh Nguyên nhấp nhấp ngón tay lên mặt bàn, nhàu mày suy nghĩ. Lát sau, cô chấm tay vào tách trà, viết lên mặt bàn bốn chữ

"Cứu gia đại công."

Lâm Hiệp trợn mắt nhìn bốn ký tự kinh hãi thể tục đang dần bóc lột trên bàn. Hắn cố gắng kiềm chế sự kích động, nói

"Tôi đại nghịch bất đạo, thiên lý khó dung, nhất định sẽ bị tru di cửu tộc, người không thể lấy mạng của thánh thượng ra mạo hiểm được."

Thanh Nguyên vỗ nhẹ lên mặt bàn, tức giận quát khẽ

"Chẳng phải đại nhân đã nói rằng sẽ thi hành mọi mệnh lệnh của tôi kia mà."

Lâm Hiệp đành mặt lại, lát sau hắn nói

"Tôi cần báo lại cho thánh thượng, chờ sự phê chuẩn của người. Nhưng những lời nói đại nghịch của người khiến long nhan giận dữ, thì dù người có chín cái mạng cũng không đủ chém đầu. Đừng trách ta không nhắc nhở."

Thanh Nguyên kiên định nói

"Chắc chắn người sẽ ân chuẩn. Đại nhân hãy vào cung sắp xếp mọi việc ngay, ở đây hãy để tôi lo."

Lâm Hiệp hơi ngạc nhiên nhìn cô, hắn tự hỏi sao cô dám khẳng định chắc chắn như vậy. Từ cô chỉ kim, thiên tử vốn đa nghi, mạng của thiên tử vốn cao quý. Năm xưa, Hoa Đà chỉ vì một câu "mô sô để cạo chất độc"* cho Tào Tháo mà bị ban cho cái chết.

Chẳng lẽ gã này muốn trở thành một Hoa Đà thứ hai?

Hoặc giả, hắn thực sự nắm rõ thánh ý, biết chắc Tông đế sẽ không ban tử nên mới không ngại nói ra những lời đại nghịch như thế?

"Muốn thành đại nghiệp thì phải biết mạo hiểm. Nếu ngay cả đạo lý này cũng không hiểu, thì hai chúng ta đã phí công ngồi ở đây dốc lòng vì người rồi. Phò sai chủ, chết cũng đáng." Thanh Nguyên thản nhiên nói

Phò sai chủ, chết cũng đáng. Lâm Hiệp khẽ thì thầm sáu chữ này, khẽ cười, rồi đứng dậy nhanh chóng lẩn vào đám công linh đi mất,

Lâm Hiệp vừa bỏ đi một lúc, Thanh Nguyên cũng nổi gót đứng dậy, bước đến gần bàn của Tiêu Lam.

Thanh Nguyên cười tươi rói, nói

"Từ lâu trần mỗ đã luôn ngưỡng mộ đại danh của Tiêu tam tiểu thư, người người đều nói tài phẩm trà của tiểu thư người đương thời khó ai sánh kịp. Trần mỗ đây cũng là một người yêu trà. Nay mạo muội xin được lĩnh giáo, chẳng hay tiểu thư có guyện ý cùng đàm luận."

Tiêu Lam ngăn người nhìn cô, bình tĩnh đáp

"Đại nhân quá lời. Được đại nhân chiêu cố hậu ái là phúc phận của dân nữ. Nô Ngọc, đem cái ghế cho Trần đại nhân mau."

Thanh Nguyên nghe vậy, bèn hôn hờ ngồi cạnh Tiêu Lam.

"Trần mỗ thường nghe người ta nói, trà sen Mãn Thành là "hoàng" trong các loại trà, nhưng vẫn có một khuyết điểm chí mạng, đó là màu trà pha ra quá nhạt, không bắt mắt. Hơn nữa, chỉ cần nước pha trà không đủ nóng, lá trà sẽ không thể tỏa ra mùi hương sen thanh thuần thơm mát như vốn có. Cô có nghĩ vậy không? Như tách trà này..."

Nói đến đó, Thanh Nguyên cầm tách trà lên, giả vờ hít hà hương thơm, nhưng thực chất là một động tác giả.

Môi cô mấp máy, giọng nói cực khẽ

"Cô có muốn vào cung với chức vị Hy Tần hay không? Trả lời tôi."

Tiêu Lam khựng lại, chiếc quạt trên tay cô khẽ run, hy tần, hy tần, chức vị cao thứ tư trong hậu cung. Nhưng cô trấn tĩnh rất nhanh. Tiêu Lam mỉm cười dịu dàng, nói

"Có. Có chứ, tiểu nữ cũng nghĩ vậy. Trần đại nhân, có câu "yếu điều thực nữ, quân tử hảo cầu", trà sen giống như hồng nhan trong thiên hạ. Tuy khó cầu, nhưng rất xứng đáng với công sức quân tử bỏ ra. Hơn nữa, đôi lúc, pha trà không chỉ đơn giản để uống, mà còn để đạt được lạc thú và sự tĩnh tâm trong quá trình pha trà."

Ngay từ lúc Thanh Nguyên cất bước sang đây, tất cả các ánh mắt đều tập trung về phái họ. Một người là Hạo thành đệ nhất tài nữ, một người là hồng nhan bên thánh thượng, tất nhiên gây ra không ít sự chú ý.

Nhưng rồi thấy những gì họ nói cũng chỉ là những chủ đề tầm thường của giới văn nhân, những chiêu tán tỉnh ve vãn của đám thư sinh tầm phào, nên sự chú ý thưa dần.

Thanh Nguyên biết càng lên lút thì càng dễ sinh hư việc, quang minh chính đại nói chuyện giữa thiên hạ mới là thượng sách.

Thanh Nguyên khẽ liếc xung quanh, thấy mọi người không còn chú ý, bèn nói tiếp

"Có lý, có lý. Tiêu tiểu thư thực là bậc hồng nhan hiếm có. Chẳng hay Tiêu tiểu thư, ... có dám mạo hiểm tính mạng để được lòng thánh thượng, một bước lên mây không?"

Tiêu Lam đặt tách trà xuống, ngẩng đầu nhìn Thanh Nguyên, mỉm cười nói

"Đại nhân lại quá lời, tiểu nữ không dám nhận."

Nói xong, cô ta như sức nhớ ra, nói tiếp

"À, thúc phụ (chú) của tiểu nữ cũng là quan trong triều, thái thú tam phẩm Tiêu Minh Chánh, chẳng hay đại nhân có quen biết? ..... Gia tộc của tiểu nữ có người làm đến chức ta phẩm, tiểu nữ có thể đường hoàng vào cung với chức vị Hy Tần. Tội tình gì phải mạo hiểm."

"Vậy là tiểu thư chưa biết rồi. Thánh thượng chưa hạ chỉ thăng quan cho Tiêu tri phủ, nói cách khác, Tiêu tri phủ vẫn chỉ là một tước quan ngũ phẩm..." cô đôi giọng nói nhẹ "cho nên, nếu có vào cung cô cũng chỉ là một Mỹ Nhân nho nhỏ. Khoảng cách địa vị giữa Mỹ Nhân và Hy Tần rất xa, giữa Mỹ Nhân và Hoàng hậu, quý phi thì càng xa hơn. Nếu chỉ là một Mỹ Nhân, cô có thể đấu lại họ sao?"

Tiêu Lam căng thẳng nắm chặt khăn tay, nhưng nét mặt vẫn không biểu lộ chút khác lạ gì.

"Đại nhân, vài hôm trước có một người bạn của gia phụ (cha) đã biếu một bức tượng bạch ngọc Long Bàn, chất ngọc trong suốt, trắng tinh. Gia phụ rất thích bức tường này, nhưng chẳng hiểu sao mấy hôm trước ngọc đã bị vấy bẩn, bẩn từ trong chất ngọc. Tiểu nữ đã tìm nhiều danh sư đến, nhưng đều không tìm được biện pháp. Xin thỉnh giáo đại nhân, tiểu nữ phải làm sao? Tiểu nữ cần làm gì?"

Thanh Nguyên vừa cười vừa xòe cây quạt ra che miệng lại, khẽ nghiêng người về phía Tiêu Lam, nói

"Bình đến tướng chặn, có vết bẩn thì làm sạch, thánh thượng cần cứu thì cứ lao thân ra mạo hiểm mà cứu. Chỉ cần nhớ, cứu giá là đại công, chẳng những chiếm được lòng thánh thượng, mà còn có thể danh chính ngôn thuận vào cung, không ai dám dị nghị. Cho dù ngày sau trong cung có gây ra chút sóng gió, thì cũng có tấm bùa "cứu giá" của hôm nay để đỡ mạng."

"Ngươi, ngươi dám hành thích thánh thượng. Đây là tử tội, đây là...." Tiêu Lam thẳng thốt nói, nhưng rồi im bặt..

Thanh Nguyên thân nhiên đứng dậy, tay ôm thành quyền, hơi cúi người về phía trước, thái độ hữu lễ, nói rõ to

"Tiêu tiểu thư không hổ danh là tài nữ, quả thực phong thái hơn người. Trần mỗ đây thật ngưỡng mộ. Mong rằng sau này sẽ có dịp đến bái phỏng quý phủ, để được đích thân chiêm ngưỡng chất ngọc "trong tựa nước hồ" của Long Bàn."

Sắc mặt Tiêu Lam trắng bệch, không nói nên lời, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu xem như trả lời.

Thanh Nguyên bước về chỗ ngồi của mình.

Tiêu Lam đang dao động. Hành thích thiên tử, là tội lớn trời đất không dung, tru di cửu tộc, lăng trì chặt đầu cũng chưa đủ đền tội. Chỉ cần là người tinh táo, sẽ không bao giờ đủ can đảm nhận lời.

Nhưng cô biết chắc Tiêu Lam sẽ đồng ý góp vai trong màn kịch này. Bởi cô ta không phải là kẻ tinh táo.

Có một số loại người, chỉ cần đạt được thứ họ muốn, họ sẽ bất chấp hậu quả, bất chấp thủ đoạn. Đây là những người bị quyền lực làm mê muội, những kẻ liều mạng thiếu tinh táo. Tiêu Lam là loại người như thế, Tông đế cũng thế.

Tiếng hô lãnh lan của viên thái giám cắt ngang suy nghĩ của cô,

"Thái hậu Hoàng thượng, Hiền phi, Bình vương, Kỳ vương giá lâm."

Mọi người dừng lại toàn bộ động tác của mình, đồng loạt quỳ xuống.

Cả đoàn người hoàng tộc cùng bước vào Thanh điện, khí thế hoàng gia cao quý, bức người tòa trùm khắp không gian, khiến nhiều người không dám thở mạnh.

Khi tất cả đã ngồi yên vị, Thái hậu hiền từ mỉm cười, nói

"Tất cả miễn lễ đi. Hôm nay là ngày vui, đám thanh niên các người không cần quá giữ lễ đâu."

Tông đế phụ họa

"Mẫu hậu đã nói vậy thì các người cứ tuân theo."

Tuy nói vậy, nhưng trước mặt thánh thượng và thái hậu, nào có ai dám tự nhiên oang oang như chốn không người được. Vì thế, không khí chột trảm xuống, trở nên căng thẳng.

Hiền phi thấy vậy, bèn ôm cái bụng đã to vượt mặt, dịu dàng nói

"Nho giáo có câu "Cung kính quá thì lao nhọc thân hình, cẩn thận quá thành nhất gan, dũng cảm quá hoá loạn nghịch, ngay thẳng quá trở nên gắt gỏng". trong đấy, bốn cung thích nhất là câu "Cung kính quá thì lao nhọc thân hình.", lão nhân gia (người già cả) đã nói như vậy, thì mọi người hãy chiều lòng bà."

Tông đế vỗ đùi cười lớn

"Cung kính quá thì lao nhọc thân hình, ái phi nói hay lắm."

Thấy Tông đế vui vẻ cười nói, mọi người dần thả lỏng hơn. Bắt đầu rì rầm trò chuyện, đàm luận.

Thanh Nguyên khẽ liếc mắt nhìn vị Hiền phi đang rất được thánh sủng.

Thật là một người thông minh, nhanh trí, biết tận dụng thời cơ.

Vừa khéo léo trích dẫn những câu kinh điển của đạo Khổng, vừa dùng lối xưng hô "lão nhân gia" (người già trong nhà) để làm dịu bầu không khí.

Hiền phi lo lắng xoay người, bắt gặp ánh mắt thăm dò của Thanh Nguyên, bèn quay hẳn sang nhìn cô, cười bảo

"Nếu bốn cung nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên Trần đại nhân tham dự một bữa tiệc cung đình thì phải? Đại nhân thấy thế nào, có quen không?"

Thanh Nguyên đứng hẳn dậy, cung kính thưa

"Bẩm, đây đúng là lần đầu thần tham gia một bữa tiệc cung đình như thế này. Thực sự là mở rộng tầm nhìn. Nhưng..."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Quan Trường (19)

"Thường nghe người đời tán tụng tiệc thưởng hoa đào của thái hậu khoải lạc chẳng khác chi hội bàn đào của vương mẫu, quả thật xứng với câu "Diễm lệ hương trời thiên hạ trọng", nhưng nếu chỉ uống rượu đàm luận như vậy thì thật nhàm chán, mất đi cái lạc thú thưởng hoa thưởng rượu"

"Thật là cuồng ngôn lộng ngữ (nói năng ngông cuồng)." một giọng nói vang lên, là con trai của thượng thư Lưu Vĩnh.

"Tinh đế chi oa (Ếch ngồi đáy giếng), cũng khó trách." một người khác gòì cùng dây bàn nói.

Bình vương tỏ vẻ hứng thú hỏi

"Ồ, vậy thì theo Trần đại nhân, thế nào mới là lạc thú."

Thanh Nguyên đáp

"Bẩm vương gia, khởi nguyên của rượu với khởi nguyên của văn học cùng sánh bước, rượu và thơ là không thể tách rời, còn nhớ trước đây khi gia cảnh còn bần hàn, thân cùng những người bạn cùng chung chí hướng đọc sách thánh hiền thưởng hay uống rượu với nhau.

Lúc đấy đều là thư sinh nghèo, cả đám người mà chỉ có một bình rượu. Thế là chúng thân nghĩ ra trò chơi "tửu lệnh".

"Tửu lệnh?"

"Vâng, đấy là một trò chơi trợ hứng khi uống rượu. Quy tắc trò chơi như thế này, chúng thân sẽ chọn một người làm "tửu quan.". Tửu quan sẽ vẽ một hình vẽ bất kì vào tửu bài, những người tham gia phải bốc thăm những lá bài đấy, bốc trúng hình vẽ gì thì phải vịnh một bài thơ, hoặc làm một câu đối bất kì

tương ứng với hình vẽ. Ai không làm được sẽ bị phạt uống nước lã thay rượu."

Tông đế vỗ tay xuống ghế, phấn khích quay sang nhìn thái hậu, cười nói

"Trò này có vẻ hay đấy. Mẫu hậu này, thân nhi cũng cảm thấy hội thưởng đào năm nào cũng chỉ toàn ngắm cảnh, trò chuyện như vậy thì hơi chán, sao năm nay chúng ta không thử thay đổi nhỉ?"

Thái hậu phát tay thờ dài, ngã người ra sau, nói

"Ai gia đã già rồi, tổ chức yến tiệc gì cũng chỉ muốn gặp mặt đám con cháu các người cho thỏa nguyện thôi, các người vui là được rồi, không cần hỏi ý ai gia."

Thanh Nguyên trầm nghĩ, thái hậu và Tông đế tuy chẳng phải ruột thịt gì, nhưng về khoản đóng kịch thì quả thật người cáo già, kẻ hồ ly, chẳng thua gì nhau. Rõ ràng trong lòng chỉ hận không thể nuốt sống đối phương, nhưng ngoài mặt thì vẫn diễn trọn vở kịch mẫu từ từ hiếu.

Tông đế lại cười một tràng, nói với Lan phi

"Ái phi, nàng xem, mẫu hậu rõ ràng phúc thọ vô cương, thế mà chưa gì đã tự nhận già."

Lan phi vừa cầm tách trà dâng Tông đế, vừa nghiêng người nói với thái hậu

"Mẫu hậu, có câu "nhân lão tâm bất lão"(Người già nhưng lòng không già), nhưng thân thiếp thấy mẫu hậu cả "tâm" lẫn "nhân" đều bất lão."

Thái hậu nghe vậy chỉ cười, không đáp.

Tông đế nhẹ nhàng nắm tay Lan phi, nói

"Ái phi, nàng thật biết cách làm người khác vui." nói đoạn lại phát tay bảo, "Nếu mẫu hậu đã nói vậy thì, Trần ái khanh, hôm nay trầm phong khanh làm Tửu quan, chúng ta cùng chơi tửu lệnh thôi."

"Thần tuân lệnh." Thanh Nguyên hành lễ quỳ xuống nhận lệnh.

Lát sau, đã có một viên thái giám cầm lên một khay thẻ bài. Thanh Nguyên bắt đầu chuyên tâm ngồi vẽ từng lá bài, trong khi những người khác vẫn chề chèn say sưa.

Tiêu Lam bụng tách trà lên uống liên tục, kể cả vị công tử bên cạnh cũng nhận ra cô đang căng thẳng, bèn quay sang hỏi thăm. Tiêu Lam nở nụ cười méo xệch nói dối cho qua.

Ánh mắt Hứa Thu không ngừng đảo qua đảo lại trên người Thanh Nguyên, môi dưới cắn chặt, bất chợt Hứa Sơn nắm lấy tay cô, khẽ thì thầm "tốt nhất muội nên an phận, nếu không, ta sẽ lập tức sai người giết chết gã kia."

Hứa Thu biếc sắc, vội cụp mắt xuống, không dám nhìn nữa.

Lúc Thanh Nguyên về xong, ngẩng đầu lên, chợt thấy Tông đế vừa dịu dàng vừa ân cần gấp thức ăn cho Lan phi. Trên môi hắn là nụ cười dịu dàng đến ấm lòng.

Lúc ấy, Thanh Nguyên nghĩ, phải chăng nhà đế vương cũng thực sự có chân tình? Có lẽ là có chăng?

Nhưng sau này, cảnh tượng ấm áp hôm ấy mãi trở thành cái gai trong lòng cô.

Mỗi khi Tông đế gấp thức ăn cho cô, trong lòng cô lại hiện ra nụ cười ấm tựa gió xuân của hắn, rồi lại nhớ đến Lan phi, lại tự lặp lại câu hỏi năm đó, nhưng câu trả lời thì có dùng cả đời cũng tìm không ra.

Tông đế thấy cô đã ngừng bút, bèn cười hỏi

"Ái khanh vẽ xong rồi?"

"Bẩm, không nhục thánh mệnh."

Tông đế nói

"Vậy thì bắt đầu thôi. Trẫm muốn xem thử Quốc tử giám có thể đào tạo ra những nho sinh tài hoa cỡ nào."

Nghe đến đây, không khí trở nên căng thẳng không ít.

Hầu hết các quan viên trong triều đều xuất thân từ Quốc tử giám, hầu hết thư sinh đều mong được vào Quốc tử giám.

Thế nhưng dạo gần đây có một số sơ suất tổ cáo việc tồn tại những phần tử ý thế con nhà quyền quý, hối lộ quan chức khảo để vượt qua kì thi khảo sát hằng năm của quốc tử giám.

Lúc đấy Tông đế tỏ vẻ không quan tâm, nhiều người thấy vậy bèn yên tâm kê cao gối ngủ ngon giấc.

Nhưng giờ nghe hắn nhắc lại, mới bắt đầu đổ mồ hôi hột.

Người không hiểu thì chỉ biết oán giận Thanh Nguyên, người tinh ý thì thâm than, chiêu "phần hồ ăn thịt trư" (giả cạp ăn thịt heo) này của Tông đế quá hiểm.

Tông đế giả như không thấy sắc mặt khó coi của mọi người, quay sang nhìn cha con Lưu học sỹ đang ngồi bàn đầu, nói

"Lưu khanh gia, trẫm có xem kết quả kì thi khảo sát của quốc tử giám lần trước, thấy con trai khanh đỗ đầu bảng, cũng thường nghe mọi người khen ngợi, tán thưởng hắn, hay là để con trai khanh bốc trước vậy."

Lưu đại nhân nghe vậy, bèn sợ hãi lắp bắp từ chối

"Hoàng thượng...quá lời rồi. Ấy là do người đời tăng bốc thái quá của người đời. Con trai thần nào tài hoa như thế, vẫn nên để những bậc nho sinh khác trở tài trước."

Toàn thành ai chẳng biết con trai lão là phường lêu lổng, không chí thú học hành, kì thi năm nào cũng là do lão tìm người thi hộ giúp, sao lão dám để hắn lên làm mặt mặt cả tộc như vậy.

Tông đế nhún mày tỏ vẻ không vui

"Những lời ấy là do Tuồng học sỹ nói với trẫm. Có thể được Tuồng khanh gia khen ngợi như thế, lại còn đứng đầu kì thi của quốc tử giám, tất nhiên phải là người tài rồi. Hắn là bậc tài nhân đứng đầu, không gọi hắn lên bốc bài trước thì ai lên đây?"

Tuồng học sỹ cúi thấp đầu, không dám nói tiếng nào.

Cuối cùng, Lưu Sỹ đành miễn cưỡng lên bốc lá bài đầu tiên. Trên lá bài vẽ hình mặt trời mọc.

Hắn đứng thần người ra suy nghĩ rất lâu. Mọi người đều thâm cười giễu trong bụng.

Tông đế cười, bảo

"Trẫm từng đọc bài "Nhật lạc (mặt trời lặn)" do người sáng tác, vẫn luôn nghĩ nếu có thêm bài "Nhật thăng (mặt trời mọc)" để hợp thành song "Nhật" tuyệt tác thì quả là trời chiều ý người. Nay đã có dịp, người hãy trở tài cho trẫm xem. Lúc trước người thi khảo sát, chỉ mất nửa nén nhang là viết xong bài "Nhật Lạc", bây giờ trẫm cho người một nén nhang, thử viết cho trẫm xem."

Lưu Sỹ càng nghe càng hoảng, cứ vâng vâng dạ dạ rồi đứng như trời trồng, không đọc được câu gì.

Tông đế bèn bồi thêm một cú

"Có thể dùng tiếng Nôm để làm cũng được, trẫm không trách."

Lưu đại nhân mặt trắng bệch, chỉ có Lưu Sĩ ngu dốt tưởng rằng được cứu, bèn đọc

"Mặt trời mọc đằng Đông,

....."

Chưa kịp đọc tiếp, đã thấy Lưu đại nhân vội quỳ xuống, đập đầu liên tục

"Nhi tử ngu dốt, không hiểu quy tắc trong cung, xin hoàng thượng thứ tội."

Tông đế nhếch mép cười,

"Đường đường là một bậc nho sinh của quốc tử giám, thế mà một bài thơ Hán cũng không làm được, dùng cả tiếng Nôm dành cho phường bá tánh ít ỏi học để làm thơ dâng trẫm. Nay, Tể tướng học sỹ, Quốc tử giám chuyển sang dạy tiếng Nôm từ lúc nào vậy?"

Tể tướng học sỹ cũng quỳ xuống theo.

"Lão thần có mắt như mù, thân là quan chấp quản quốc tử giám, thế mà lại đào tạo ra phường bắt tài, thật hổ thẹn với triều đình. Nay, lão thần xin được từ quan, cáo lão hồi hương, mong hoàng thượng phê chuẩn."

Tông đế sắc mặt lạnh lùng, nói

"Nhận cả núi bạc dứt lốt rồi bây giờ muốn hồi hương hưởng vinh hoa phú quý à? Nào dễ dàng như thế. Tội của ngươi không phải đào tạo ra phường bắt tài, mà là vì tư lợi mà nhận phường bắt tài về, làm bán cả quốc tử giám của trẫm"

"Hoàng thượng, lão thần tuyệt không làm ra hành vi nhận bạc dứt lốt. Thánh thượng không nên để lời dèm pha không chứng không cứ của phường tiểu nhân, mà...."

"Không chứng không cứ à? Trẫm cho ngươi hay, việc ngươi cấu kết cùng đồng đảng nhận hối lộ để gian lận trong các kì khảo sát trẫm đã biết rõ. Thậm chí bè phái của ngươi gồm người nào với người nào trẫm cũng đã nắm rõ. Việc tra ra chứng cứ chỉ là sớm muộn thôi. Khôn hồn thì nhanh chóng nhận tội."

Tể tướng học sỹ trong lòng kinh hãi, nhưng nghĩ kỹ lại, mỗi lần lão nhận hối lộ đều hết sức bí mật, không thể để lại chứng cứ gì, bèn mạnh miệng nói

"Thánh thượng, một ngày vẫn chưa có chứng cứ, thì thần vẫn sẽ không nhận tội. Thần tự hỏi bản thân tâm sáng như sao, không làm chuyện khuất tất, thì làm sao có chứng cứ gì chứ. Thần không sợ bị thánh thượng trách phạt, chỉ sợ người bị tiểu nhân làm mờ mắt, không thấy được sự thật. Mong hoàng thượng tam tư (suy nghĩ lại)"

Tể tướng học sỹ vừa dứt lời, đã thấy hàng loạt nho sinh quỳ xuống, đồng thanh nói

"Mong hoàng thượng tam tư."

Tông đế gỡ bộ mặt lạnh lùng, cười nói

"Trẫm rất tán thưởng tấm lòng kính sợ của chúng nho sinh. Được, trẫm sẽ cho các ngươi một cơ hội. Trẫm sẽ tổ chức lại một kì thi khảo sát ngay bây giờ, đích thân trẫm sẽ giám sát và chấm bài. Nếu các nho sinh có thể bộc lộ tài hoa như kì thi trước, thì trẫm sẽ lập tức cách chức kẻ dám dâng tấu chương, để trả công đạo cho Tể tướng học sỹ. Còn nếu không, thì trẫm sẽ hỏi tội từng người. Quốc tử giám của trẫm không thể dung những kẻ bắt tài."

Tể tướng học sỹ và đám nho sinh mặt mũi xanh lét. Nếu lão còn không nhận tội, để đích thân Tông đế khảo sát, làm lớn chuyện, thì sẽ đào ra được cái tẩy bắt tài của đám con cháu quyền quý đấy, xem như trực tiếp kéo cả gia tộc của chúng xuống bùn, đến lúc đó chắc chắn lão sẽ không có kết quả tốt.

Nghĩ vậy, lão bèn quỳ xuống, vừa khóc lóc vừa nói

"Lão thần nhận tội, lão thần nhận tội. Chuyện này do một mình lão thần gây nên, lão thần xin nhận mọi trừng phạt."

Giọng nói lạnh như băng của Tông đế vang lên

"Truyền lệnh của trẫm, Tể tướng chấp quản Quốc tử giám không nghiêm, nhận hối lộ của nho sinh, tội khó dung thứ, nay phạt cách chức, tịch thu toàn bộ gia sản, biếm làm thứ nô, đày ra biên cương, suốt đời không được về kinh. Con cháu ba đời sau nếu không lập công lớn thì không được phép bước vào triều."

Ngự sử Dương Hòa đứng ra can gián

"Hoàng thượng, theo luật lệ nước ta, quan tứ phẩm trở lên nhận hối lộ cùng lắm thì bị xử phạt bổng lộc, hoặc tịch thu số bạc hối lộ thôi, xử phạt như thế."

Còn hình phạt đầy ra biên cương, chỉ dành xử phạt tội cướp của, phóng hỏa, giết người. Nay nếu Tường Giang chỉ phạm tội nhận hối lộ mà xử phạt nặng như thế, e rằng không hợp luật lệ, xin hoàng thượng tam tư."

"Trẫm không định hấn tội nhận hối lộ, mà là tội giết người."

"Oan uổng quá, thần không hề giết người, thần chỉ nhận hối lộ thôi. Thần không giết người." Tường Giang gào lên.

Tông đế tức giận đập mạnh xuống mặt bàn, nói

"Im miệng. Trẫm nói ngươi có thì ngươi có. Những nho sinh trong quốc tử giám có thể sẽ là những trụ cột tương lai của triều đình. Ngươi biến kì thi của quốc tử giám thành trò hề, đưa một kẻ không biết làm thơ Hán lên đầu bảng, đứng trên những nho sinh chân chính, ngươi trực tiếp giết chết ý chí chông chênh đọc sách của họ, khiến họ không còn lòng tin nơi triều đình, cho rằng triều đình cũng hủ bại như ngươi, ngươi gián tiếp giết chết nhân tài của triều đình, đây khác nào tội giết người."

Cả Dương Hòa lẫn Tường Giang đều á khẩu

Tông đế chỉ vào đám nho sinh vẫn đang quỳ, giọng nói cứng rắn danh thép

"Trẫm cho các ngươi hay, quốc tử giám là nuôi dưỡng hiền tài để sau này phân ưu với trẫm, cống hiến cho triều đình. Từ nay về sau trẫm không cho phép có chuyện vàng thau lẫn lộn trong quốc tử giám nữa. Ai là vàng thì ở lại, ai là thau thì tự biết thân biết phận mà cút xéo ngay. Ngân khố của triều đình không dành để nuôi quân bất tài."

Đám nho sinh nghe vậy, có người sợ đến run rẩy, có người hưng phấn cực độ.

"Thánh thượng đúng là bậc hiền quân, tiểu sinh khâm phục vô cùng. Nguyện đời đời trung thành với triều đình, thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Hàng loạt tiếng hô vạn tuế cùng vang lên, hầu như tất cả mọi người có mặt ở Thanh cung đều quỳ xuống.

Thái hậu ngồi cạnh, mở cánh quạt che miệng lại, nói

"Không giả ngốc nữa à? Đường đường là đấng quân vương, mà phải giả ngốc gần tám năm trời để lừa gạt người mẫu hậu này, ngươi thật đáng thương. Nhưng hình như ngươi giả ngốc lâu quá rồi, nên cũng trở nên ngốc thì phải, những tên nho sinh này chẳng được tích sự gì đâu, không quyền không thế, ngươi nghĩ có thể dựa vào chúng mà đánh bại ta ư?"

Tông đế làm như không nghe thấy những lời của thái hậu, mà thái hậu cũng dường như chưa hề nói gì.

"Các khanh bình thân." Tông đế nói.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Quan Trường (20)

Con mắt Tông đế cong lên, nở nụ cười ôn hòa, vừa cười vừa nói

"Hiếm khi có dịp vui vẻ thế này, mọi người tiếp tục chơi nào, đừng để mất hứng. Tiếp tục lên bốc bài nào. Trần khanh, trẫm ân chuẩn để khanh lựa chọn người tiếp theo đây.""

Thanh Nguyên nở nụ cười giả tạo điển hình, vang một tiếng, bảo

"Trước giờ thần vẫn nghe danh đại tiểu thư nhà Tiêu gia chẳng nhường hoa nhường nguyệt thẹn mà còn là một tài nữ nổi danh. Vậy xin Tiêu đại tiểu thư lên bốc trước."

Tiêu Trang sững sờ ngược đầu lên, phát hiện mọi ánh mắt trong Thanh điện đều tập trung trên người mình, thì vội xấu hổ cúi xuống.

Tiêu gia là một trong tứ đại phú thương của kinh thành nên tất nhiên cả ba vị tiểu thư đều được mời dự tiệc.

Tiêu Lam mỉm cười dịu dàng, khẽ huych vai Tiêu trang

"Kìa, đại tỷ, Trần đại nhân đang gọi tỷ đó."

Lúc này Tiêu đại tiểu thư mới hoàn hồn lại, run run bước ra phía trước.

"Có tiểu nữ."

Thanh Nguyên đưa xấp bài cho cô nàng, nói

"Xin tiểu thư hãy bốc một lá."

Tiêu Trang thất thần bốc ngay lá giữa. Thanh Nguyên hài lòng mỉm cười. Thực ra nếu lúc đó Tiêu Trang bình tĩnh một chút, cô sẽ nhận ra trong những lá bài được xếp ngay ngắn trên khay, có một lá chính giữa hơi nhô ra ngoài một chút. Trong tâm trạng hốt hoảng, Tiêu đại tiểu thư vô thức chọn ngay lá chính giữa. Khi con người rơi vào trạng thái căng thẳng, bị ám ảnh với ý nghĩ sẽ thất bại, thì việc lựa chọn thế nào cũng chỉ mang tính hình thức. Vậy nên khi có một lựa chọn nổi bật hơn những lựa chọn còn lại, họ sẽ vô thức mà chọn ngay cái nổi bật hơn đó. Chỉ là một tiểu xảo tâm lý độn gian, nếu là Tiêu Lam, e rằng sẽ không mắc bẫy sớm thế.

Càng đọc nội dung trên lá bài, khóe miệng Tiêu Trang càng cong lên, nở thành một nụ cười nồng đậm, kiểu "biến nguy thành an".

"Tháng mười một năm Tông đế thứ mười, thiếu tướng tử phẩm Dương Quang một mình dẫn hơn hai nghìn quân xông thẳng vào hang ổ của bọn man di phương Bắc. Chỉ trong một đêm mà đã diệt sạch địch, vì dân trừ hại, không hổ danh anh hùng xuất thiếu niên. Nhưng cũng vì chiến đấu quá dũng mãnh, đã bị địch đâm chột một con mắt. Xưa vẫn nghe nói hồng nhan thi bạc mệnh, nào biết đời anh hùng cũng lắm gian truân. Tuy nhiên, anh hùng đi đâu vẫn là anh hùng, mất một con mắt hay hai con mắt thì vẫn là anh hùng."

Vậy hãy làm hai về đối để khôi phục khí thế người anh hùng."

Dương Quang nghe thấy tên mình thì há hốc cả mồm.

Trước ánh mắt đồ đờn chờ đợi của mọi người, Tiêu tiểu thư vừa lên nhìn Dương Quang, vừa đọc ngay mà không cần suy nghĩ

"Cung kiếm ra tay, thiên hạ đồ đờn hai mắt lại

Rồng mây gặp hội, anh hùng chỉ có một người thôi." (Chú thích : Hai câu đối tặng một ông quan võ tên là Quân Long, tuy chột một mắt nhưng vốn nổi tiếng dũng cảm trong các trận chiến đấu chống Pháp)

Tiêu Trang vừa dứt lời, đã có người tán ngợi ngay

"Về đối hay. Một người là một con người, vừa là một mình người. Hay."

Tiêu tiểu thư đỏ mặt nói vài câu khiêm tốn, đương sự Dương Quang thì vẫn mù mịt quay qua hỏi Hứa Sơn.

"Nàng ấy đang nói tôi sao?"

Hứa Sơn chưa kịp trả lời, Tông đế đã cười ha hả, nói

"Cả triều anh hùng chỉ một người, không phải người thì là ai." (câu này nghĩa đen là cả triều đình anh hùng chỉ có một mình người này, nhưng nghĩa bóng là cả triều đình chỉ có người này là bị chột mắt, chỉ còn một con người.).

"Xem ra Dương tướng không cần cung kiếm ra tay, thiên hạ cũng vẫn đồ đờn mắt." có người trêu đùa.

Dương Quang lên liếc trộm Tiêu đại tiểu thư, mỉm cười ngây ngô.

Khi hắn bị đâm hỏng mắt, hắn đã biết đời mình xong rồi. Chức quan của hắn vốn không cao, xuất thân không quyền quý, muốn tìm một người vợ danh môn đã khó, nay lại còn chột mắt, xem như đã định sẵn cô độc cả đời.

Mắt đã chột khó lòng lãnh quân đánh giặc, nên lòng cũng nảy sinh ý định thoái lui từ quan hồi hương. Nay nghe hai câu đối của giai nhân, đột nhiên lại bùng bùng khí thế, hưng phấn đến độ chỉ hận không thể xông ra chiến trường ngay bây giờ,

Tông đế thấy hai người này lên liếc mắt đưa tình, bèn nổi hứng trêu đùa

"Thường nghe Hứa tướng quân bảo Dương Quang người suốt ngày chỉ biết thao tướng luyện võ, không hiểu phong hoa tuế nguyệt (không phong lưu, lãng mạn), thân lại trần thủ tận biên cương, e là sẽ không tìm được người nguyện lòng kết tóc se duyên. Nhưng theo trẫm thấy thì lời ấy Hứa Sơn người nói sai rồi, dù thân hắn có tận nơi nào, thì vẫn "Hữu xạ tự nhiên hương"(Tài giỏi tự dung người ta biết đến, như mùi hương tự phát ra muốn che giấu cũng không được). Hơn nữa, mùi hương ấy còn bay về tận khuê phòng của Tiêu tiểu thư."

Tiêu Trang càng nghe càng xấu hổ, chỉ biết cúi đầu, Dương Quang thấy giai nhân đỏ mặt thì càng say mê. Hiền phi vừa cười vừa khê trách

"Hoàng thượng, người đừng trêu đùa Tiêu tiểu thư nữa, người ta vẫn còn là thiếu nữ chưa chồng đấy. Hoàng thượng, thần thấy Dương tướng quân vẫn chưa có thể tử, còn Tiêu tiểu thư vẫn chưa hứa gả cho ai, vừa hay cả hai người đều có tình ý với nhau, sao chúng ta không thay mặt nguyệt lão, se duyên cặp uyên ương này, "

Tông đế vỗ trán, như vừa sức nhớ ra, bảo

"Đứng rồi, sao trăm không nghĩ ra nhỉ? Dương Quang, trăm tuyên chỉ ban hôn cho người và Tiêu đại tiểu thư, ban thưởng thêm một cây cung Hồng Phát, hai con thiên lý mã (Ngựa chạy nghìn dặm), một hòm châu báu xem như lễ vật mừng tân hôn của trăm. Mừng chín tháng này lập tức thành hôn. Sau khi thành hôn xong, lập tức quay về biên cương"

Dương Quang nghe thấy được trở về biên cương tiếp tục trấn giữ thì mừng như bắt được vàng, nhưng thấy Tiêu gia chỉ là phường thương nhân thì không mấy hài lòng, nhưng ngẫm lại bản thân cũng bị chột một mắt, lại còn phải ra tận biên cương trấn thủ, có thể lấy được vợ cũng đã xem như may mắn, nên cũng không nghĩ nhiều nữa, vội quỳ xuống lĩnh chỉ. Lúc đầu khi hắn mới bị hồng mất, hoàng thượng phái thái y ra tận biên cương để chữa trị cho hắn, hơn nữa còn ban thưởng rất hậu.

Nhưng sau thì chẳng ngó ngàng gì hắn, lại còn vô cớ điều hắn về kinh, hắn nghĩ có lẽ thánh thượng đã không còn trọng dụng hắn, muốn quảng đại một chức vụ nhỏ nhỏ trong triều rồi bỏ mặc. Nay vừa được ban hôn vừa được điều về biên cương, khiến ý định từ quan của hắn không cánh mà bay.

Tiêu Trang ngược nhìn Thanh Nguyên, ánh mắt tỏ vẻ cảm kích.

Một đạo thánh chỉ ban hôn được ban ra, đã gây ra biết bao sóng gió. Một vị quan ngũ phẩm nói nhỏ "Hoàng thượng quả thực quá sủng ái Tiêu gia."

Hứa Sơn vô tình nghe được, bèn nhếch miệng trào phúng. Sủng ái ư, Tông đế đang mài dũa móng vuốt cọp thì có.

Tiêu nhị tiểu thư thấy đại tỷ được ban hôn thì cũng mừng thay nàng, quay qua nói với Tiêu Lam

"Đại tỷ tương tư Dương tướng quân bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng được tác thành. Hơn nữa còn là đích thân thánh thượng ban hôn, thật vinh dự cho nhà ta."

Tiêu Lam thờ ơ đáp một câu, trong lòng thầm mắng Tiêu Trang quá ngu ngốc.

Có câu thương gia không đầu nổi quan gia, người buôn bán dù có giàu đến đâu vẫn bị thiên hạ xếp vào tầng lớp thấp, người đầy mùi tiền, mãi không thấy xứng với bậc quan viên. Nay Tiêu gia chỉ là bậc phú thương, mà lại được ban đích thân Tông đế ban hôn cho bậc quan tứ phẩm, người đời ai cũng cho rằng đây là vinh dự lớn lao rạng danh tổ tông, cho rằng Tông đế ưu ái Tiêu gia.

Nhưng thực tế là hoàng thượng đang đặt một cái vòng kim cô lên đầu Tiêu gia.

Ngẫm lại xem, Dương Quang tuy là quan tứ phẩm, nhưng xuất thân bần nông, lại trấn thủ tận biên cương, chẳng có tí quyền lực tại kinh thành. Tiêu gia đã không thể dựa vào danh tiếng của hiền tể (con rết) để tác oai tác quái, mà còn xem như mất đứt cô con gái.

Nói cách khác, gả cho nhà quan nghe thì sang nhưng thực ra còn thiệt thòi hơn gả cho bậc thương nhân. Nếu không phải Tiêu Trang không có tình ý với Dương Quang, bị người ngoài bắt được đuôi, thì làm sao có được một màn ban hôn ngày hôm nay.

Tiêu gia lại không có con trai, cứ thế sản nghiệp sẽ rơi vào tay ngoại thất (bên nhà ngoại, nghĩa là nhà chồng của con gái) Mà "ngoại thất" lớn nhất của Tiêu gia, chẳng phải chính là.....

Tiêu Lam nghĩ đến đó, thì nở thành nụ cười hết sức miễn cưỡng.

"Vậy thì thưa thánh thượng, hãy xem như toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Tiêu là của hồi môn của thiếp vậy." cô thầm nhủ.

Tiêu nhị tiểu thư thấy Tiêu Lam không trả lời, bèn không nói gì nữa, chăm chú nhìn về phía trước để che giấu sự thất thố. Lâm Hiệp xoay xoay ly rượu trên bàn, nhìn chằm chằm Thanh Nguyên, lòng nghĩ, hoàng thượng chỉ hạ một khẩu dụ đơn giản : không được để Tiêu gia trở thành Dung gia thứ hai. Hắn đã ở bên người suốt nhiều năm mà cũng phải mất một lúc mới lý giải được ý người. Thế mà gã này chỉ nghe qua một lúc mà đã lập ra được một kế hoạch hoàn hảo, chỉ bằng một lá bài, vừa giữ chân được một tướng tài như Dương Quang, vừa giải quyết được mối họa nghìn đời của nhà đế vương : ngoại thích cấu kết triều, lộng hành tiếm quyền.

Gã họ Trần này không chỉ thông minh nhanh nhạy, mà còn cực kỳ thông hiểu thánh ý.

Thế nhưng, trong lịch sử cả nghìn năm nay, phàm là những người càng hiểu thấu lòng vua thì chết càng thê thảm.

Tông đế cảm tách trà lên nhấp một ngụm, tách trà vừa hay che được nụ cười đắc thắng của hắn.

Thanh Nguyên nói vài câu tăng bốc, chúc mừng vô thưởng vô phạt, Tông đế đang vui nên nghe gì cũng thấy hợp tai, khen ngợi vài câu. Kê tung người hứng rất ăn ý, đến nỗi người ngoài còn thực sự tin rằng ban hôn cho Dương Quang chỉ là việc ngẫu nhiên.

Lúc này, đột nhiên thái hậu hướng mắt nhìn cô gái ngồi ngay dãy đầu tiên bên phải, ân cần hỏi

"Uyển Quân này, mẫu thân cháu ở nhà có khỏe không?"

Uyển Quân là con gái độc nhất của An bang đại tướng Lương Hằng,

Dưới thời Sâm đế, Lương tướng quân cùng Hứa đại tướng quân - cha của Hứa Sơn - là hai võ tướng hàng đầu triều đình, đã lập biết bao công lao hạng

mã.

Năm Sâm đế thứ chín, Nam quốc khiêu chiến, đề nâng cao sỹ khí, Sâm đế quyết định đích thân chinh chiến.

Nhưng không ngờ trúng kế địch ,bị mai phục dồn vào góc núi, một nghìn quân hộ vệ chết hết sáu trăm.

Trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc ấy, Lương tướng ôm quyết tâm hy sinh, giả trang thành Sâm đế, dẫn một trăm quân chạy về hướng ngược lại để đánh lạc hướng địch. Nhờ vậy Sâm đế mới bảo toàn được mạng sống.

Sâm đế cảm động trước tấm lòng trung thành của Lương Hăng, bèn truy phong ông là An bang đại tướng nhất phẩm, ban cho họ "Chung" cao quý.

Tuy Lương tướng đã mất, nhưng danh tiếng của ông vẫn vang mãi, được binh sỹ kính nể vô cùng.

Ngay cả Hứa đại tướng quân quá cố tuy nắm trong tay binh quyền nhưng cũng không được trọng vọng bằng.

Chung Uyển Quân khẽ cúi người xuống, giọng nói thánh thót như chim hoàng oanh vang lên

"Bẩm thái hậu, mẫu thân vẫn rất khỏe ạ. Người còn bảo sau này có thời gian nhất định sẽ vào cung thăm thái hậu."

Thái hậu vui vẻ gật đầu, nói tiếp

"Uyển Quân cũng đã đến tuổi lo chuyện chung thân rồi. Có đôi tượng chưa?"

"Bẩm, chuyện hôn sự của con cái do trưởng bối quyết định. Cháu nào dám tự ý quyết định." Uyển Quân uyển chuyển đưa ra câu trả lời hợp lễ.

Thái hậu cảm thán nói

"Mới hôm nao tiên đế ôm cháu vào cung chơi, lúc đấy còn nhỏ như con mèo con, mà bây giờ đã có thể làm vợ người được rồi. Hoàng thượng, mấy hôm trước An bang phu nhân tiến cung thăm bản cung, có đề cập đến chuyện chung thân của Uyển Quân. Bà ấy rất ưng ý Di thân vương, vừa hay Di thân vương cũng lập chính phi, Uyển Quân cũng là bậc tài nữ học cao hiểu rộng, rất xứng đôi. Hoàng thượng thấy thế nào?"

Tông đế ra chiều khó xử, nói

"VẬY THÌ HỒNG RỒI. MẪU HẬU CÓ ĐIỀU KHÔNG BIẾT, TÂN KHOA TRẠNG NGUYỄN ĐẠI NHÂN CÓ CÔNG TRỊ THỦY, MẤY HÔM TRƯỚC TRẨM ĐÃ HỨA SẼ BAN HÔN CHO HẮN VÀ UYỂN QUÂN RỒI."

Thái hậu không hài lòng, nghiêm mặt bảo

"Sao thế được. Uyển Quân là thiên kim nhà An bang đại tướng, hơn nữa còn được ban họ Chung, cũng xem như là họ hàng của hoàng tộc. Nguyễn Sinh Tân cùng lắm chỉ là trang nguyên tứ phẩm, xuất thân bản hàn, sao xứng với nó được. Làm vậy thật thiệt thòi cho nó. Bản cung không đồng ý."

Kỳ vương liếc nhìn thái hậu, nhớ đến danh tiếng phong lưu không mấy tốt đẹp của Di thân vương, bèn nói

"Thái hậu, Di thân vương tuy xuất thân danh giá, nhưng trong nhà đã có một con trai, một trắc phi, ba tỳ thiếp, nghe đồn còn đang dự định nạp thêm một tỳ thiếp nữa. Uyển Quân dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ (thiếu nữ khuê các), chưa hiểu sự đời, vừa phải quản lý cả một Di thân vương phủ to lớn, vừa phải trấn áp bốn người đàn bà, thật sự nằm ngoài khả năng"

"Phụ nữ trong thiên hạ này đã lấy chồng thì tất nhiên phải tự học cách tề gia, cho dù là vào Di thân vương phủ hay phủ trang nguyên thì cũng thế thôi. Hơn nữa, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Di thân vương lại là hoàng thân quốc thích, trong nhà có thêm một hai thê thiếp cũng không xem như quá đáng. Uyển Quân là chính thất được kiêu tám người khiêng qua cổng, đám thê thiếp đó sao dám quá phận?" thái hậu đáp.

Kỳ vương không đầu nổi với sự sắc sảo của thái hậu, bèn không thèm đáp lại, trong lòng bức bối nghĩ, Di thân vương kia có biệt danh là Nhị hoa, tài hoa đi kèm đào hoa, mới hơn hai mươi tuổi đầu mà đã có đến tận bốn thê thiếp, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết Uyển Quân gả vào nhà đó chắc chắn không có hạnh phúc. Chẳng qua vì Di thân vương là phe cánh của thái hậu, nên bà ta mới nóng lòng gả Uyển Quân cho hắn, rõ ràng là muốn dựa hơi danh tiếng của An Bang đại tướng quá cố.

Đột nhiên, Bình vương mỉm cười hiền hòa, nhìn Tông đế, chậm rãi nói

"Hoàng huynh, nếu đệ nhớ không lầm thì quê của Nguyễn đại nhân là ở Sa thành đúng không?"

Tông đế gật đầu.

"Có lần từng nghe hắn nhắc đến, hình như đúng là vậy."

"VẬY THÌ KHÔNG ỒN RỒI. KHÔNG BIẾT HUYNH CÒN NHỚ KHÔNG, Ở SA THÀNH CÓ MỘT GIA TỘC HỌ LƯ. TRƯỞNG TỘC VÌ ĐÃ TỪNG MẠO PHẠM MINH ĐẾ NÊN BỊ PHÁN TỘI CHẾT, TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI CÒN LẠI TRONG TỘC ĐỀU BỊ LIÊN LỤY, BỊ BIỂM THÀNH NÔ TÀI, ĐỜI ĐỜI PHẢI LÀM NHỮNG VIỆC THẤP HÈN. MẤY HÔM TRƯỚC, TRONG LÚC TRÒ CHUYỆN ĐỐI ẨM, LỄ BỘ THƯỢNG THƯ CÓ ĐỀ CẬP VỀ GIA THẾ CỦA NGUYỄN ĐẠI NHÂN, TRONG ĐÓ CÓ NHẮC ĐẾN MẪU THÂN CỦA CẬU ẤY HỌ LỮ. HOÀNG HUYNH, NHỮNG NGƯỜI MANG HỌ LỮ KHÔNG NHIỀU LẮM, TRONG SA THÀNH THÌ CHỈ CÓ MỘT LỮ GIA THÂN MANG TỘI KIA. VÌ VẬY, THÂN ĐỆ MẠO MUỘI SUY ĐOÁN, XUẤT THÂN CỦA NGUYỄN ĐẠI NHÂN

không chỉ đơn giản là bản hàn, mà mẫu thân của cậu ta còn là một nô tỳ. Uyển Quân sao có thể gả cho một người có xuất thân như vậy, trở thành con dâu của một nô tỳ?"

Tông đế nghe đến đó sắc mặt tối lại, trầm ngâm suy nghĩ không trả lời.

"Anh hùng bất kể xuất thân." Kỳ vương nói.

"Nhưng bây giờ chúng ta đang giúp Uyển Quân tuyển phu quân, không phải anh hùng." Bình vương bình thản đáp trả.

Nguyễn đại nhân cup mắt xuống, nắm tay bầu chặt vào cạnh bàn, nhưng tuyệt không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Trong chốc lát, bầu không khí căng thẳng bao trùm cả điện.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phá hỏng cục diện rối rắm này.

"Bẩm Bình vương, nếu Nguyễn đại nhân không xứng với Uyển Quân tiểu thư, thì Di thân vương càng không được."

Bình vương khẽ nhướn mi, cười hỏi.

"Vậy phiên Trần đại nhân nói cho bốn vương biết, tại sao lại không được?"

Thanh Nguyên nghiêng người cung kính đáp.

"Bẩm, Uyển Quân cô nương tuy không mang hàm danh quận chúa, nhưng đã được ban cho họ Chung cao quý, hơn nữa lúc này chính miệng thái hậu đã thừa nhận cô ấy là họ hàng của hoàng thất. Cũng được xem như là một thành viên của thiên gia. Di thân vương chưa lập chính phi mà đã có đến bốn thê thiếp. Đã vậy, còn dung túng cho trác phi sinh con trai trước chính phi, rõ ràng là không tôn trọng chính phi. Uyển Quân tiểu thư thân phận cao quý, thế mà vừa phải vào cửa sau người khác, con trai trưởng lại không phải do cô ấy sinh. Chẳng phải càng thiệt thòi hơn sao?"

Di thân vương chậm rãi nói.

"Đâu có luật lệ nào quy định không được nạp thiếp trước khi nạp chính phi. Hơn nữa, theo lễ thông thường, trác phi phải do kiệu bốn người khiêng vào cửa trước. Nhưng bốn thân vương vì muốn thể hiện sự tôn trọng với chính phi nên đã hạ lệnh đổi thành đi cửa sau. Sau này người nói dối trước hiệu thân vương của ta nhất định chỉ có thể là con trai của chính phi sinh ra."

Nguyễn trạng nguyên đáp trả.

"Nhưng luật lệ cũng đâu có quy định con cái của nô tỳ không được phép cưới hoàng tộc."

"Chỉ là một quan trạng tứ phẩm mà dám trả treo với bản thân vương?" Di thân vương nheo mắt tỏ vẻ tức giận.

"Bẩm thân vương, đây không phải trên triều, lúc này thái hậu đã nói chỉ là gia yến, không cần quá câu nệ tiểu tiết." Nguyễn đại nhân cứng cỏi đáp.

Uyển Quân nhìn hai người đàn ông khí thái bất phàm đang tranh cãi kịch liệt, đột nhiên chua chát nhận ra bản thân như một món hàng hóa, ai trả giá cao hơn sẽ mua được.

Mẫu thân thương cô như vậy, sao nỡ gả cô cho một kẻ thê thiếp thành đàn như Di thân vương. Rõ ràng là do thái hậu tự tiện quyết định.

Từ nhỏ cô đã thường xuyên ra vào cung đình bầu bạn với thái hậu. Chính thái hậu là người chứng kiến cô trưởng thành. Trong lòng cô, thái hậu hiền từ như người mẹ thứ hai.

Cha cô đã chết nhiều năm nay, binh quyền cũng đã giao trả cho triều đình, tất cả những gì cô có chỉ là cái hư danh vô thực của cha.

Chỉ là một chút lợi ích nhỏ, bà ta đã sẵn sàng đem cô gả vào nơi hang hùm ỏ sói như phủ thân vương.

Nhưng cô chỉ là kẻ thân thế cô, sao dám lên tiếng phản đối.

"Thân vương, Nguyễn đại nhân, vậy sao chúng ta không để Uyển Quân tiểu thư tự quyết định sẽ gả cho ai?"

Uyển Quân nghe thấy bèn giật mình ngẩng đầu lên, phát hiện mọi người đang nhìn cô, mà người vừa nói lúc này là Trần đại nhân.

Thanh Nguyên nói tiếp.

"Thanh thượng, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, Uyển Quân tiểu thư là một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, thân vương và Nguyễn đại nhân đều muốn được ban hôn cũng không phải lạ. Nhưng cứ tiếp tục tranh cãi như vậy cũng không phải biện pháp hay, ngược lại còn làm tổn hại hòa khí đôi bên. Thần có một ý kiến như, hay là cứ để hai người họ tự thí với nhau."

"Tự thí thế nào?"

"Có câu, từ thơ hiểu người. Sẵn có những lá bài lệnh ở đây, bây giờ thần sẽ bốc một lá, chọn một đề tài, thân vương cũng Nguyễn đại nhân hãy làm một bài thơ theo đề tài đó, rồi đưa cho Uyển Quân tiểu thư xem. Đề cho công bằng, hai vị không được đề tên mình vào bài thơ, mà hãy để tiểu thư chọn người tâm đầu ý hợp theo ý mình. Thánh thượng thấy sao ạ?" Thanh Nguyên nói một mạch không nghỉ.

Tông đế vừa nghe xong liền tán thưởng ngay

"Ý kiến hay. Được, cứ thế mà quyết định đi, Uyển Quân chọn ai thì trẫm sẽ ban hôn cho người ấy. Những người khác tuyệt đối không được dị nghị."

Nói xong lại quay sang thái hậu, giọng rất đổi hiền từ, hỏi

"Mẫu hậu thấy phân xử thế này được không?"

Thái hậu ngẫm thấy không còn cách nào hay hơn, và lại cũng công bằng không khuất tất, nên đành miễn cưỡng đồng ý.

Thanh Nguyên dâng khay đựng bài lên, Tông đế bốc một lá.

Xem xong bèn giơ cao lá bài để mọi người cùng thấy. Trên lá bài chỉ đọc một chữ Sắt.

Trong điện lại rơi vào không khí im lặng như tờ.

"Chỉ có một chữ tối nghĩa, không có đề tài rõ ràng. Sao mà làm đây?" một vị công tử nói.

"Quả thật là hóc búa." một người khác phụ họa.

Vừa có người khoi lên, đã thành một phen ồn ào bàn tán. Một vài người bắt đầu tranh luận xem chữ Sắt này có huyền cơ gì. Thậm chí còn tranh đến mức cãi nhau.

Riêng hai kẻ đương sự vẫn im lặng.

Tông đế nhíu mày nhìn cảnh náo loạn nhao nhao trước mắt, tỏ vẻ không hài lòng, mở kim khẩu (miệng vàng) đọc

"Cô nguyệt môn trung thị

Ngôn thanh sơn thượng sơn.

Nghĩa là Trăng già thành trong cửa.

Lời trẻ non trông non. Trăm đó các khanh, đây là chữ gì?"

Thoàng chốc mọi người lại im bật.

Bình vương suy nghĩ một chốc, bèn hiểu ngay ý của Tông đế, nhưng chỉ mỉm cười, không có ý định giải đáp.

Tông đế nhìn khắp một lượt, hỏi

"Sao? Không ai đoán ra à? Vậy thôi để trẫm giải. Cô Nguyệt (trăng già) gồm chữ Cô và chữ Nguyệt, hợp lại thành chữ Hồ. Môn trung thị (Thành trong cửa) nghĩa là chữ Môn bên trong có chữ Thành (thành thị), hợp thành chữ Náo trong náo động. Lời trẻ tức là chữ Ngôn (lời nói) hợp với chữ Thanh (thanh xuân, trẻ), kết thành một chữ Thịnh (mời).

Sơn thượng Sơn (núi chồng núi) gồm hai chữ Sơn (núi) nằm chồng lên nhau, thành một chữ Xuất (đi ra). Cả câu này nghĩa là "Hồ Náo Thịnh Xuất" (Ai làm náo loạn thì mời đi ra cho.)"

Mọi người nghe xong hiểu ý Tông đế nói xỏ họ, bèn xấu hổ cúi đầu, không ai dám bàn tán gì nữa.

Tông đế nghiêm mặt nói tiếp

"Đề tài càng khó thì càng bộc lộ tài hoa của mỗi người. Các khanh thân là thi nhân nghĩa sỹ, bụng đầy chữ, thế mà có chút chuyện đã náo loạn cả lên, còn thể thống gì nữa."

Mọi người càng cúi đầu thấp hơn. Tông đế nhìn thân vương và trạng nguyên, nói

"Trẫm cho hai khanh một nén nhang. Trong vòng một nén nhang, phải vịnh được một bài thơ về chữ Sắt này. Bài thơ của ai xuất sắc hơn, thì trẫm sẽ ban hôn cho người đó."

Vừa dứt lời, đã có hai người hầu bưng hai mâm Văn phong tứ bảo (giấy, viết, nghiên mực) để trên bàn của hai người kia.

Di thân vương không cần suy nghĩ, đã cầm ngòi bút lên đặt xuống giấy viết liên tục. Bàn tài uyển chuyển như múa như lướt trên giấy.

Nguyễn đại nhân suy nghĩ một chốc, cũng cầm ngòi bút lên bắt đầu viết. hần viết rất chậm, nhưng ngòi bút có lực, nét nào nét ấy vững chãi tựa thái sơn.

Quả là Kỳ phụng dịch thù, Thanh Nguyên thâm nghĩ.

Chưa hết một nén nhang. Di thân vương đã bỏ bút xuống, chỉ một khắc sau, Nguyễn đại nhân cũng làm xong.

Thanh Nguyên tiến lên cầm hai bài thơ lên, chỉ đọc thơ mà không đọc tên người viết,

" Cầm sắt (Cây đàn sắt)

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên

Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên

Thương hải nguyệt minh, châu hữu lệ

Lam Điền nhật noãn, ngọc sinh yên

Thử tình khả đãi thành trụ ước

Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên"

Dịch nghĩa :

Đàn cầm sắt 50 dây, biết đâu là manh mối !

Mỗi giây một trụ đàn nghĩ về tuổi hoa niên

Trang sinh giấc mộng buổi sớm mohoá bướm

Vọng đế lòng xuân gửi vào chim đỗ quyên,

(Tiếng đàn như)bể xanh trắng sáng, ngọc trai ứa lệ

ấm áp trời Lam Điền, ngọc sinh khói vẩn .

Tình này còn dằng dai ghi nhómãi

Hay chilà nỗi lòng gắt gay trong thoáng chốc ! "

Đọc xong, lại cầm bài thơ thứ hai lên, đọc tiếp

" Dao Sắt Oán (Nỗi oán của đàn ngọc)

Băng điểm ngân sàng mộng bất thành

Bích thiên như thủy dạ vân khinh

Nhận lai viễn quá Tiêu Tương khứ

Thập nhị lâu trung nguyệt tự minh.

Dịch nghĩa :

Chiếu băng, giường bạc, mộng không thành

Mông nhẹ mây đêm, trời nước xanh

Qua khỏi Tiêu Tương, tiếng nhận đuổi

Mười hai lầu vắng, một vầng trăng."

Chất giọng khàn của Thanh Nguyên ngược lại lại rất thích hợp với giọng thơ, khiến mọi người như bị nhấn chìm dưới ý thơ.

Bài thơ vừa dứt đã nghe tiếng ca ngợi xôn xao, nhưng vì e dè Tông đế nên ai cũng cố đè nén âm vực xuống.

"Đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Cả hai bài đều hay tuyệt như nhau."

"Từ một chữ Sát khô khan mà có thể vịnh ra một bài thơ đạt dào tình ý như vậy, thật sự là tài hoa xuất chúng."

Tông đế im lặng nghe hết những lời tán tụng đầy, rồi quay qua hỏi Uyển Quân

"Uyển Quân, hôm nay muội mới là chủ khảo. Muội thử nói xem, bài nào hay hơn?"

Uyển Quân khẽ ngâm nga hai bài thơ, rồi nói

"Trong bài thơ Cầm sắt, tác giả đã khéo léo vận dụng ý thơ trong câu thành ngữ "Duyên cầm sắt", ý chỉ một mối tình đẹp, lãng mạn. Đồng thời còn vận dụng khéo léo những điển tích cổ xưa như Vọng đế hóa chim quyên, Trang Sinh với giấc mơ hóa bướm, để ám chỉ nỗi day dứt khôn nguôi giữa mộng và thực, giữa giấc mộng cầm sắt đẹp đẽ và hiện thực tàn nhẫn. Bài thơ mang phong cách lãng mạn, đài các, chứng tỏ người làm thơ cũng là một người cao quý."

Mọi người nghe tới đây đều gật gù tỏ vẻ tán thưởng, rồi vô thức nhìn về phía Di thân vương, cho rằng đây là do hấn làm.

"Còn về bài Dao sắt oán. Bài thơ diễn tả nỗi niềm tương tư trai gái một cách vô cùng tao nhã và kín đáo. Những hình ảnh "chiếu băng", "giường bạc" "mây mỏng nhẹ" được vận dụng rất khéo léo, viết về những chuyện phong hoa tuyết nguyệt (phong lưu hưởng lạc) nhưng không gây cảm giác thô tục. Ý thơ ai oán nhưng vẫn vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng. Từ ý thơ trong bài, cho thấy người viết thơ là một người cô độc, thoát tục, đích thực là một trang chính nhân quân tử."

Một vài người liếc nhìn Nguyễn đại nhân, quả thật chính nhân quân tử là phong thái làm người đó giờ của hấn.

Thái hậu nhìn Uyển Quân, dịu dàng hỏi

"Vậy, một người thoát tục, một người tôn quý. Theo con, bài thơ nào hay hơn?"

Uyển Quân suy nghĩ một lúc, chần chừ trả lời

"Bẩm, trong bài Dao sắt oán, người viết thơ dùng hình ảnh sông Tiêu Tương để ẩn dụ. Sông Tiêu Tương nổi danh là "Tuyệt Tình Hà", từng có rất nhiều cặp uyên ương vì yêu đương không thành mà cùng nhảy xuống. Tuy là một giai thoại tình yêu tuyệt đẹp, nhưng cũng chứa đầy oán khí. Dùng một hình ảnh như vậy lồng vào bài thơ, tuy rất mỹ lệ, nhưng cũng bộc lộ được sự oán hận cuộc đời của người viết, chứng tỏ người này chẳng mấy lo toan quốc gia đại sự, có thể đau khổ vì tình mà chẳng biết yêu lấy dân chúng. Hơn nữa, còn vận dụng hình ảnh "mười hai lầu vàng", có thể cho thấy người này suốt ngày chìm đắm trong sự xa hoa tốt đỉnh. Người như vậy, chỉ có thể suốt đời là bậc thi sỹ tài hoa, tuyệt không phải anh hùng cái thế. Ngược lại, bài Cầm Sắt vận dụng đến hai hình ảnh Vọng đế hóa chim và núi Lam Điền. Vọng đế sau khi mất nước hóa thành chim, chỉ biết kêu Quốc, quốc (quốc gia). Núi Lam Điền nổi tiếng có nhiều ngọc quý, chính vì vậy đã gây ra biết bao cảnh đổ máu do giành ngọc. Gần đây đã xảy ra hai vụ thảm sát thương vong đến hơn mười mạng người cũng do tranh giành ngọc trên núi mà gây ra. "Núi Lam Điền ngọc sinh khói vân" ý chỉ ngọc tuy đẹp nhưng chỉ gây ra những chuyện vẩn đục. Dùng đến hai hình ảnh này, chứng tỏ người viết ý thực được nỗi đau mất nước sâu sắc của Vọng đế, chí tại bốn phương, lo trước cái lo của thiên hạ, đau trước cái đau của muôn dân. Một người như vậy, mới thực là bậc anh hùng. Uyển Quân xưa nay vốn ngưỡng mộ những vị anh hùng như thế, đành bất chấp xấu hổ mà chọn bài Cầm Sắt."

Nguyễn đại nhân nghe xong bèn cười toe toét, còn Di thân vương thì tối sầm mặt lại.

Tông đế không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng khóe miệng đã giương lên cao, nói

"Đây chỉ là nhận xét một phía của Uyển Quân thôi. Cũng chưa chắc là thật, thân vương và Nguyễn đại nhân chớ nên để trong lòng rồi sinh khó chịu. Nếu Uyển Quân đã chọn bài Cầm Sắt, vậy xem như Nguyễn đại nhân thắng, truyền khẩu dụ của trẫm, ban hôn cho tiểu thư nhà An Bang đại tướng Chung Uyển Quân và tân khoa trạng nguyên năm nay. Ban thưởng thêm tám thùng châu báu, xem như của hồi môn. Mừng tám tháng sau cử hành hôn lễ."

Thái hậu trong bụng đầy oán giận, nhưng rõ ràng là Di thân vương đã thua, nên cũng chỉ đành nuốt giận.

Di thân vương vì mấy câu nhận xét thật lòng của Uyển Quân mà tức giận phát tay áo xin cáo lui.

Bình vương nhìn bóng lưng hấn, nghĩ, người này quả thật chẳng phải trang nhân tài.

Từ đó trong kinh thành lại có thêm một giai thoại mới.

Uyển Quân vì làm trái ý thái hậu, sợ phải đối mặt với bà ta nên cũng tìm cơ cáo lui.

Tông đế vừa vuốt cằm vừa nói với Hiền phi

"Cái trò Từ lệnh này quả thật rất thú vị, mới bốc hai lá bài mà đã tác thành được hai mối lương duyên. Hay ái phi thử chọn một người lên bốc nữa xem sao."

Hiền phi duyên dáng gật đầu tuân lệnh, rồi lại phóng mắt nhìn khắp một lượt, đọc lên

"Song tài tam nguyên thiên hạ hữu (Hai năm, ba lần đổ đầu thiên hạ vẫn có)

Độc danh nhất bảng thế gian vô (Nhưng một mình ghi danh riêng một bảng thì thế gian chưa từng thấy)"

Vừa nghe xong về đối, Lâm Hiệp hơi ngẩn người ra, rồi đi lên phía trước, cúi người thưa

"Dạ có thần."

Trong kinh ai cũng biết người lập ra kỳ tích mười bốn tuổi đã đậu trạng nguyên, hơn nữa vì bài làm quá xuất sắc mà được chánh chủ khảo Trịnh thái sư cho yết riêng một bảng, chỉ có Lâm Hiệp.

Về đối này rõ ràng là chỉ hấn.

Hiền phi mỉm cười, nói

"Lâm đại nhân lên bốc một lá bài xem sao. Lâu lắm rồi bản phi không được thấy Lâm đại nhân ứng đối, làm thơ. Thiết nghĩ các tiểu thư ở đây cũng muốn được chiêm ngưỡng tài hoa của đại nhân."

Lâm Hiệp không tỏ ra kiêu ngạo khi được khen, cũng không nói những câu khiêm tốn sáo rỗng, bình thản bốc một lá bài.

Thanh Nguyên đồng đặc đọc nội dung trong lá bài

"Người bốc trúng là bài này chắc chắn là người khí tiết trung dũng, vậy hãy dùng câu "Anh hùng cái chết tựa lông hồng" để vịnh một bài thơ bằng chữ Nôm."

Lâm Hiệp trước giờ vẫn quen làm thơ chữ Hán, chưa từng làm thơ Nôm. Ai cũng biết một người nếu đã quen với loại chữ nào thì thường khó mà làm thơ theo một loại chữ khác.

Sự khác nhau giữa chữ Nôm và chữ Hán ở nơi này, tương tự như sự khác biệt giữa tiếng Việt và tiếng Hán Việt ở thời đại của cô.

Tuy cùng một bảng chữ cái nhưng khác xa vô cùng.

Hơn nữa, "Cái chết tựa lông hồng" là một câu thành ngữ chữ Hán, dùng câu mô đầu như thế mà làm một bài thơ Nôm thì quả thực không dễ.

Nhưng Lâm Hiệp cũng chỉ khẽ nhíu mày một cái, rồi ứng khẩu thành thơ ngay

"Anh hùng cái chết tựa lông hồng

Khí tiết muôn đời vọng núi sông

Từ cổ chí kim muôn đời thế

Đất Chung còn vang tiếng con cháu Thủy Thần."

Nghe xong bài thơ, Hiền phi mỉm cười khen ngợi

"Súc tích, ngắn gọn mà dễ hiểu. Quả đúng là bản chất của thơ Nôm. Lâm đại nhân quả không hổ danh là trạng nguyên đề tên riêng một bảng. Hoàng thượng này, thiếp thấy bài thơ này rất hay, vừa thể hiện bản chất anh hùng của dân ta, lại còn rất dễ hiểu, có thể truyền bá rộng rãi trong dân gian. Sao người không cho in vào sách dạy học của dân chúng?"

Tông đế cười khen chí phải rồi bảo Lễ bộ lo liệu việc này.

Trọng trách tìm người tiếp theo lên bốc bài tiếp tục giao cho Lâm Hiệp.

Lâm Hiệp suy nghĩ một chút, nói

"Phụ mẫu lão, nhi tử đối thượng đầu." (Cha mẹ già, con cái đội trên đầu.)"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quan Trường (21)

Hứa Sơn nghe xong câu thơ, nhất thời cảm thấy vừa kinh ngạc, vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ. Nhưng Hứa Sơn thì vẫn là Hứa Sơn, hắn chỉ thất thần trong chốc lát, rồi lại bình tĩnh rời khỏi cỗ ngồi, quỳ một chân xuống, thưa

"Con đội cha trên đầu chính là đạo hiếu. Tên tự của thần đọc một chữ Hiếu"

Mọi người nghe vậy như chợt vỡ lẽ ra, Hiền phi ra về kinh ngạc, rồi tự vỗ trán mình, bảo

"Tiếp thật ngốc quá đi. Phần trên của chữ Hiếu là bộ phận chính của chữ lão(già), phần dưới là chữ tử (con). "Tử" đội "Lão" trên đầu thành "Hiếu". Lâm đại nhân có lối ghép chữ thâm quá. "

Tông đế hơi ngả người về phía sau, thâm thúy nhìn Lâm Hiệp, nói một câu nhiều hàm nghĩa.

"Xem ra giao tình giữa Lâm đại nhân và Hứa tướng quân quả nhiên không tệ."

Nghe xong câu này, Bình vương lập tức nhíu mày lại.

Thanh Nguyên ngẫm nghĩ một lát, thâm liếc nhìn sắc mặt khó coi của Hứa Sơn, thì hiểu ngay dụng ý của Tông đế. Xem ra lần này Hứa Sơn có nhảy xuống sông Hồng cũng không rửa sạch nỗi oan này.

Là thế này, dân gian nước Chung thường có tục đặt tên tự cho con cái để dễ nuôi. Hơn nữa, người ta còn mê tín cho rằng tên tự này chỉ được dùng trong nhà, chỉ người thân thiết với nhau mới được biết, nếu không đứa trẻ sẽ yếu mệnh.

Trong triều ai cũng ngầm hiểu Lâm Hiệp là thân tín của Tông đế, còn Hứa Sơn luôn ở thế trung lập, khôn ngả theo phe cánh nào.

Nay Lâm Hiệp đã biết tên tự của Hứa Sơn, vậy chẳng phải gián tiếp tuyên bố rằng, Hứa Sơn đã hàng phục dưới trướng Tông đế.

Bây giờ, dù Hứa Sơn có muốn đổi ý dâng binh phù đi theo phe thái hậu, thì với tình cách đa nghi của Bình vương, cũng chẳng dám tin dùng hắn.

Nói cách khác, chỉ bằng một cái tên tự, Tông đế đã dễ dàng chặt đứt con đường lùi của Hứa Sơn.

Hứa Sơn nhếch mép cười giễu, nghĩ thầm, giờ dù hắn có nói thế nào thì trong mắt Bình vương cũng chỉ là lời ngụy biện.

Hắn qua quyết khách sáo vài câu với Tông đế, rồi bốc lên một lá bài.

"Hôm nay chơi tửu lệnh, Vậy mời viết một câu đối với đề tài rượu." Thanh Nguyên đọc lá bài lên.

Hứa Sơn nghe xong, trong lòng nảy ra một ý, bèn đọc

"Văn thần tiêu sầu duy hữu tửu" (Quan văn chỉ biết mượn rượu giải sầu.)

Câu đối vừa được xướng lên, đa số quan văn đều tức giận liếc xéo hắn, vài người hiểu chuyện bèn tỏ vẻ khó hiểu nhìn nhau.

Về mặt chữ nghĩa, câu đối này giống như đang xỏ đám quan văn vô dụng chỉ biết uống rượu ngâm thơ, nhưng thực chất nó ẩn chứa ý nghĩa bôi bác khác.

Năm Sâm đế thứ bốn mươi sáu, là năm đầu tiên Lâm Hiệp vào triều, cũng là những năm cuối đời Sâm đế.

Lâm Hiệp hùng tâm tráng chí, khí thế bừng bừng, chỉ trong một tháng vào triều đã dâng lên tám tấu chương đề nghị cải cách mọi mặt, vạch trần các loại hủ bại hối lộ trong triều, vì vậy mà vô tình làm phật lòng rất nhiều quan viên trong triều.

Lúc đấy Sâm đế đã gần đất xa trời, không còn tha thiết quốc sự, nên chỉ khen ngợi vài câu lấy lệ rồi lấy cớ ngân khố có hạn mà thẳng thừng loại bỏ tấu sớ của hắn.

Chứng kiến tấu sớ của mình bị bỏ xó, trong khi các loại tấu sớ kiến nghị trang hoàng hoàng lăng (mộ vua), làm lễ tế trời lại được móc bạc chuẩn tấu cho tiến hành, Lâm Hiệp rất lấy làm uất ức, ngày càng chán nản với thế cuộc, chỉ biết uống rượu tiêu sầu.

Có một lần say rượu, còn buột miệng làm một bài thơ

" Ngang đầu ta muốn hỏi Ngọc Hoàng

Có tài tất được trọng dụng, liệu có thật?

Dự Nhượng nuốt than mà chết ,

Tàn Cối rút cuộc lại chết già

Lưu Bang vô lại làm chủ Vị Ương.

Hạng Võ anh hùng tự sát Cai Hạ.

Xưa nay hào kiệt không được thoả sức tung hoành, đành mượn rượu nuốt chí vào bụng.”

Có vài vị quan vốn không ưa hần bèn đem bài thơ trình lên Sâm đế.

Sâm đế nổi trận lôi đình, hạ chỉ tước hết quan tịch, nhốt hần vào địa lao, vĩnh viễn không được ra ngoài.

Từ một trạng nguyên được đề tên riêng một bảng vàng, chỉ trong chớp mắt, đã trở thành một kẻ tù tội trắng tay. Cuộc đời Lâm Hiệp tưởng chừng như chấm hết,

Phải tận đến khi Tông đế lên ngôi hai năm sau đó, Lâm Hiệp mới được đặc xá rời khỏi địa lao, đồng thời cho khôi phục chức quan.

Từ đó về sau, Lâm Hiệp không bao giờ đụng đến rượu nữa và cũng chỉ nguyện trung thành với Tông đế.

Câu đối này rõ ràng là nhằm vào Lâm Hiệp, tuy trong câu đối không một chữ nào nhắc đến Lâm Hiệp, nhưng về mặt ý nghĩa thì rõ ràng có ý giễu Lâm Hiệp chỉ vì ly rượu mà mang họa vào thân.

Ai cũng biết chuyện xảy ra năm Sâm đế bốn mươi sáu đó đã trở thành cái vẩy ngược của Lâm Hiệp, ai cũng biết mà không ai dám nói ra.

Nghĩ đến đây, lại không khỏi thắc mắc, nếu Lâm Hiệp và Hứa Sơn đã thân đến nỗi biết cả tên tự của nhau, sao Hứa Sơn lại công khai xúc phạm hần như thế?

Tông đế biết Hứa Sơn muốn thông qua câu đối này để chọc giận Lâm Hiệp, và phui sạch "mối giao tình" với y.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của mọi người, Lâm Hiệp lại không có phản ứng gì, tựa như không biết ẩn ý của Hứa Sơn.

Lâm Hiệp cảm chén trà lên, làm động tác kính rượu mời Hứa Sơn, rồi nâng chén cạn sạch, còn ung dung đáp trả bằng một câu đối khác

"Võ tướng thoát lỏ cánh vô thi" (Quan võ làm thơ đuổi giặc, cũng không làm được)

Nghe xong câu đối, ngự sự đại nhân đã cúi đầu cười lên.

Lúc đầu chỉ có một người cười, sau đó thì cả điện cùng cười khúc khích, cả Hiền phi cũng không nhịn được, phải cầm quạt che miệng mà cười.

Còn Hứa Sơn thì tối sầm mặt mũi liếc xéo Lâm Hiệp.

Hứa Sơn cũng từng có một câu chuyện thời quá khứ không mấy hay ho thế này này.

Thời còn niên thiếu, Hứa Sơn rất khinh đám quan văn suốt ngày chỉ biết ngắm trăng vịnh thơ, hần cho rằng, căn cơ của một quốc gia là nằm ở quân đội, chứ không phải các thứ lễ nghĩa linh tinh.

Vì vậy, khi Ngự sự đại nhân dâng tấu sớ đề nghị lập một Thi phủ để bảo tồn và sưu tầm văn thơ. Hứa Sơn đã lớn tiếng chất vấn ngay giữa triều, rằng

"Lập Thi phủ làm gì, thà để dành bạc luyện binh còn có ý nghĩa hơn. Sau này giặc vào kinh rồi, ngự sự đại nhân có ngâm thơ đuổi chúng về được không?"

Ngự sự đại nhân giận tím mặt, sau đấy cáo bệnh không vào triều suốt một thời gian dài.

Câu nói này nhanh chóng được lưu truyền khắp nơi.

Cũng trong đó, bộ tộc Châm ở phía bắc làm loạn đòi tự trị.

Sâm đế không muốn khai chiến, chỉ ban chiếu chỉ khuyên đầu hàng.

Tộc trưởng tộc Châm viết một câu vãn vện lên tám chiếu chỉ rồi cho người trả về kinh.

Khi viên giám quan mở chiếu chỉ ra, không khí trong triều đang căng như dây đàn.

Thế mà khi hần đọc xong, Sâm đế và các bá quan đều cười rần rần. Riêng Hứa Sơn thì tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chừng nào Hứa thiếu tướng quân biết làm thơ, thì tộc Châm ta sẽ đầu hàng."

Cuối cùng triều đình cũng dẹp tan được cuộc nổi loạn, lại còn có thêm một câu chuyện cười kinh điển.

Hiển nhiên, câu đối này cũng là nhằm vào Hứa Sơn.

Tông đế vỗ đùi cười to, rõ là bộ dạng tiểu nhân đắc chí, bảo

"Này Hứa Khanh, trăm thấy Lâm Khanh đối rất chuẩn. Khanh có phục không?"

"Thần phục."

"Vậy thì, nọ huynh do muội trả, trăm nghe nói Hứa tiểu thư là viên minh châu trên tay Hứa Khanh, tất có chỗ hôn người, vậy thì mới Hứa tiểu lên bốc lá bài tiếp theo."

Tông đế vừa dứt lời, cả điện đều yên tĩnh.

Thái hậu đặt chén trà xuống, căng thẳng nhìn Tông đế.

Bình vương tỏ vẻ khó hiểu nhìn cử chỉ thất thố của bà, Nên biết rằng nếu Hứa Thu vào cung thì phẩm vị chắc chắn phải trên hy tần. Một vị hoàng đế muốn lập phi tử có phẩm vị cao như thế tất phải có phụng ấn của thái hậu. Nghĩa là thái hậu có toàn quyền ngăn cản việc tiền cung này, có sao bà lại lo lắng như thế?

Hứa Thu tuân lệnh bước lên phía trước, bốc một lá bài, rồi làm một bài thơ không hay không dở.

Cả quá trình bốc bài lẫn làm thơ chỉ vụn vụn một khắc, không hề gây ra sự chú ý nào, đúng như ấn tượng về ngoài của nàng ta mang lại, mờ nhạt.

Tông đế khen ngợi vài câu rồi quay qua nói với thái hậu

"Mẫu hậu, sáng nay nhi thần gặp phải hiện tượng lạ ở Thanh điện, bèn triệu Hồ đại nhân vào cung hỏi xem có ý nghĩa gì. Hồ đại nhân nói rằng, đây là do thủy thần hiển linh, báo cho chúng ta hay ở Chung quốc đã xuất hiện một thiên chi kiều nữ. Nếu nhi thần có thể lấy được nàng vào cung, thì tất sẽ được thủy thần phù trợ, Chung quốc ta sẽ mưa thuận gió hòa."

Hồ đại nhân còn tiên đoán được, thiên nữ mang mệnh trời đó, chính là Hứa tiểu thư. Nay, nhi thần muốn nạp Hứa tiểu thư làm phi, phẩm vị quý phi, mẫu hậu thấy thế nào."

Thái hậu im lặng không trả lời, nhưng Dung quốc công thì không thể lăm ngo, bèn xen vào

"Hoàng thượng, phẩm vị quý phi cao quý như vậy, sao có thể chỉ vì vài câu phán đoán mơ hồ mà ấn định được. Hơn nữa, năm xưa Hứa lão tướng quân đã từng vào cung xin thánh chỉ miễn cho Hứa tiểu thư vào cung. Thánh chỉ là lệnh của thiên tử, đã ban ra sao có thể thu hồi, đã hứa rồi sao có thể bội ước. Và lại, thần cảm thấy những cái gọi là "hiện tượng lạ" này rất đáng nghi, chỉ sợ có kẻ rắp tâm muốn mê hoặc thánh thượng. Khẩn cầu thánh thượng chớ vội quyết định, hãy để thần đệ điều tra rõ ràng rồi mới bàn tiếp cũng chưa muộn."

Một vài vị quan thuộc Dung đảng cũng tỏ rõ lập trường, ngay giữa yến tiệc quỳ xuống phản đối việc phong phi.

Hứa Thu tỏ ra bàng quan trước mọi việc, dường như người được nạp vào cung không phải nàng ta.

Hiển nhiên Tông đế đã lường trước tình huống này, nên cũng chẳng tỏ ra tức giận, bình tĩnh nói

"Tiền đế ban thánh chỉ miễn Hứa tiểu thư vào hậu cung của người, chứ không phải hậu cung của trăm. Thủy thần đã có lệnh bảo trăm nạp nàng làm phi, mà các Khanh lại cố tình ngăn cản, vậy có phải các Khanh sẽ giúp trăm gánh chịu hậu quả không?"

Bình vương không cho là đúng, bèn đứng dậy thưa

"Hoàng thượng, Hồ đại nhân tuy có lúc phán đoán như thần, nhưng cũng có lúc nói toàn lời xằng bậy. Xin thứ thần đệ nói thẳng, là một bậ đế vương mà lại rắp làm theo những lời nói giả thần giả quỷ không căn cứ như vậy thì thật là khiến lòng người không phục. Nếu có một ngày Hồ đại nhân đoán rằng thần đệ chính là hung tính gây hại cho thánh thượng, vậy có phải thánh thượng sẽ thẳng tay ban chết cho thần?"

Tuy lời can gián của Bình vương có phần chém đinh chặt sắt (cứng rắn vô cùng), thậm chí có thể ghép vào tội phạm thượng, nhưng rõ là lý lẽ đầy mình, vô cùng thuyết phục.

Ngay cả những vị quan trước giờ vẫn trung thành theo Tông đế cũng đã có phần dao động.

Bởi chỉ riêng tám binh phù trong tay Hứa Sơn đã khiến họ phải kiêng dè rồi, nay còn thêm cả chức vị quý phi, có khác nào hồ mọc thêm cánh.

Nạp phi tần là chuyện gia sự của hoàng đế, nhưng nạp "quý phi" thì đã trở thành quốc sự.

Tuy Tông đế là hoàng đế nhưng cũng không thể bất chấp ý kiến của quần thần.

Thanh Nguyên lên quan sát long nhan, thấy vẻ mặt hần vẫn thản nhiên như không.

Thậm chí, Tông đế còn cười khẩy quay qua thái hậu mà hỏi

"Vậy ý của mẫu hậu như thế nào?"

Sắc mặt thái hậu trắng bệch, khễ cắn vào môi dưới. Trong lúc ai cũng nghĩ rằng bà sẽ phản đối, thì thái hậu lại tìm cách hòa hoãn

"Hoàng nhi này, theo mẫu hậu thấy, chúng ta cứ gác việc này lại thôi, ngày khác hãy nói tiếp."

Bình vương trong bụng sợ đêm dài lắm mộng, càng kéo dài thì Tông đế càng nghĩ ra thêm nhiều quỷ kế, nên bèn phản đối ngay

"Mẫu hậu, năm nay Hứa tiểu thư đã bước vào tuổi cập kê, nếu chúng ta không thể cho Hứa tướng quân một câu trả lời dứt khoát, e là sẽ làm lỡ hôn sự của Hứa tiểu thư. "

"Đúng vậy, khẩn xin thái hậu nhanh chóng quyết định." Dung quốc công quỳ xuống nói đáp vào.

Thái hậu trong bụng đầy nộ khí, nhưng lại không dám nổi giận với Bình vương, đành nuốt giận vào người, quay qua nói với Tông đế

"Tuy chúng ta là thiên gia, nhưng cũng không nghịch lại được thiên ý. Nhưng dù sao Hứa gia cũng có ý chỉ của tiên đế trong tay, chúng ta có phải nên hỏi qua ý của Hứa gia không?"

Hứa Thu nghe vậy, bèn vội quỳ xuống giữa điện, động tác như nôn nóng, nhưng giọng nói thì hờ hững.

"Thần nữ nguyện ý vào cung hầu hạ thánh thượng."

Hứa Sơn ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì vừa tức giận vừa kinh ngạc.

Tức giận vì em gái làm ra chuyện mất mặt giữa đại điện.

Kinh ngạc vì, tuy gã họ Trần nói với hắn người trong lòng Hứa Thu là Tông đế, nhưng hắn tuyệt không tin.

Nhưng nếu không tương tư Tông đế thì sao lại chịu dần thân vào chốn hậu cung?

Đến nước này thì thái hậu cũng không còn gì để nói, đành bảo

"Nếu đã là lương tình duyệt duyệt thì đành thuận ý trời. Hoàng thượng hãy tự quyết định lấy"

Bình vương cả kinh vội quỳ xuống can ngăn

"Mẫu hậu, chúng ta không thể trơ mắt nhìn hoàng thượng bị mê hoặc." nếu Hứa Thu tiên cung nghĩa là Tông đế và Hứa Sơn đã gắn bó lợi ích với nhau, Hứa Sơn chỉ còn cách hai tay dâng Bình phù, đến lúc đó thì nguy to.

Dung quốc công và một loạt quan lại cùng đồng lòng quỳ xuống.

"Xin hoàng thượng và thái hậu chớ bị mê hoặc."

Ngay cả mẹ ruột là thái hậu mà cũng dám dùng đến chiêu lấy thịt đè người này, rõ là Bình vương đang muốn được ăn cả ngã về không.

Thái hậu thấy tình hình càng nghiêm trọng thì tái mét mặt mũi, đập mạnh xuống ghế, quát

"Các người đang làm gì thế hả? Đây là gia sự của hoàng gia, ngay cả bản cung cũng đã đồng ý các người lấy quyền gì mà phản đối."

Bình vương khó tin nhìn thái hậu. Đây là lần đầu tiên thái hậu nổi giận với hắn, tuy không hiểu dụng ý của bà, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể nhượng bộ.

"Thái hậu, dù hôm nay phải nhận tội khi quân thì thần cũng nhất quyết phản đối."

Thái hậu tựa như vô lực ngã dựa vào ghế, bà chỉ vào Bình vương, nhưng lại không mắng ra được lời nào.

Quần thần im phăng phắc không ai dám ngỏ một lời.

Lúc này, giọng nói của Tông đế vang lên nhẹ hẫng, nhưng vì quá yên tĩnh, nên dường như có thể nghe ra sự trào phúng trong từng câu chữ

"Hoàng đế, có phải đệ cho rằng là bậc đế vương trăm không nên tin vào những lời phán đoán thiếu căn cứ của những bậc thuật sĩ giang hồ không?"

"Thần đệ không có ý nghi ngờ năng lực của Hồ đại nhân, nhưng chúng ta cũng là con cháu của trời, nếu Thủy thần có hiển linh thì cũng phải do tự chúng ta linh ngộ ản ý của thần, không đến lượt những người phàm giả thần gạt người." Bình vương đáp.

Tông đế chỉ chờ có thế, bèn nói tiếp

"Vậy trăm hỏi khanh, khanh có biết vì sao Đường hoàng hậu lại bị phế không?"

Đường hoàng hậu chính là mẹ ruột của Tông đế, bị phế vào năm Sâm đế thứ hai mươi chín, sau đó thì chết già trong lãnh cung. Nếu chưa chết, vậy vị trí

thái hậu ngày hôm nay hẳn không đến lượt Dung thái hậu.

Bình vương ngẩng đầu nhìn Tông đế, trong nhất thời không hiểu trong hồ lô của Tông đế đang bán thuốc gì, nhưng cũng không dám đáp bậy, đành tùy cơ ứng biến đọc những gì ghi trong thành chỉ phế hậu

"Bời Đường hoàng hậu vi phạm cung quy, quản chế hậu cung bắt lực."

"Sai. Năm Sâm đế thứ hai mươi chín, hạn hán mất mùa xảy ra liên miên, trong khi long thể của tiên đế ngày càng bất an, hay mệt mỏi vô cớ, ngay cả thái y viện cũng đành thúc thủ vô sách (bó tay). Lúc ấy Hồ đại nhân đã mách tiên đế rằng xưa nay trong ngũ hành Âm Dương vốn kiêng kỵ nhau. Thủy thần là thần nước nên đường nhiên mang âm khí, trong khi Đường hoàng hậu tuy là phận nữ nhưng trên người lại mang dương khí. Đã vậy lại còn thường xuyên ra vào thái miếu phụng thờ Thủy thần, việc này đã khiến Thủy thần nổi giận bèn trừng phạt lên người Sâm đế và Chung quốc, Cách duy nhất để xoa dịu Thủy thần là phải phế bỏ ngay hoàng hậu. Tiên đế vì quá lo sợ nên đã răm rắp nghe theo, vội tìm một cái cớ có lệ rồi lập tức phế ngay Đường hoàng hậu. Nếu nói như Bình vương, vậy có nghĩa là những lời của Hồ đại nhân toàn là nói nhảm, vậy Đường hoàng hậu vốn vô tội, phải được khôi phục thân phận mẫu nghi, phải không?" từng lời nói của Tông đế đều chứa đầy gai nhọn, giọng nói lạnh lùng đến mức khiến người hoag3 sợ.

Bình vương há hốc mồm không thể tin được, hần cúi đầu thảm nghĩ trộm, Đường hoàng hậu vừa bị phế, mẫu hậu đã được tôn lên ngôi hoàng hậu, không cần nghĩ cũng biết nhất định việc phế hậu này là do bà nhúng tay vào. Bảo sao thái hậu không dám phản đối Tông đế nạp phi. Bời như vậy khác nào tự vả vào mặt mình,

Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ vậy, cũng thấy giật mình kinh hãi, ngay cả Dung quốc công cũng kinh ngạc đánh vỡ chén trà.

Đường hoàng hậu tại vị hơn hai mươi năm, vô cùng được lòng thái hoàng thái hậu, lại sinh được trưởng hoàng tử, đường đường là bậc mẫu nghi thiên hạ, vậy mà nói phế là phế, dễ dàng như vậy sao?

Tông đế quan sát một lượt phản ứng của mọi người, trong lòng không giấu nổi sự bi ai.

Ngay cả những người đứng cũng cho rằng lý do phế hậu này thật quá vô lý, vậy mà phụ hoàng thân là phu quân của người, lại nhẫn tâm ép chết mẫu hậu.

Thanh Nguyên nghe xong câu chuyện này trong lòng chỉ càng thêm sợ hãi Tông đế.

Thử nghĩ xem, thái hậu và Hồ đại nhân là kẻ thù giết mẹ của hắn. Tuy thân phận thái hậu quá cao quý hắn không thể xét xử. Nhưng Hồ đại nhân chỉ là con cá trong chậu, nếu muốn trả thù thì chỉ cần tìm đại cái tội nào đó cũng đủ để bức tử ông ta.

Nhưng y lại không làm vậy, thậm chí còn lợi dụng Hồ đại nhân bày ra kế sách lấy độc trị độc để đạt được lợi ích.

Nhìn nét đau khổ vụt qua trong mắt hắn, Thanh Nguyên biết cái chết của Đường hoàng hậu là tâm bệnh của hắn.

Vậy mà chỉ vì muốn nạp được Hứa Thu vào cung, y chẳng ngại tự vạch miệng vết thương ra, công khai đem việc phế hậu này trở thành bảo kiếm trong tay, đâm lại Dung thái hậu một nhát.

Việc phế hậu này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành một vết nhơ muôn đời của hoàng gia, người ngu ngốc thì chê cười Sâm đế hồ đồ, mà người sáng suốt thì cười nhạo Tông đế bất hiếu, vì muốn có được mỹ nhân mà không tiếc bôi nhọ phụ hoàng.

Thông minh như y thế nào mà chả lường được những hậu quả này, nhưng y vẫn bất chấp hậu quả mà làm.

Một người phải nhẫn tâm, lạnh lùng cỡ nào mới có thể dẫm đạp lên danh dự, dẫm đạp lên chính nỗi đau của ban thân để tiến lên.

Một người như vậy mà không thể nào có được giang sơn này, thì kẻ nào mới đủ tư cách đây?

Mặc dù chỉ cần nhìn sắc mặt thái hậu thì sự thật đã rõ mười mươi, nhưng Dung quốc công vẫn cố cãi chày

"Hoàng thượng, việc phế hậu này là việc của đời trước, dám hỏi sao người lại biết được. Hơn nữa, Sâm đế đã ban thánh chỉ nêu rõ Đường hoàng hậu bị phế vì một lý do khác, thần chỉ tin vào lý do đã được viết bằng mực đen trên thánh chỉ."

"Quốc công không tin thì đó là chuyện của khanh, chẳng liên quan đến trẫm. Trẫm là thiên tử, lời trẫm nói chính là bằng chứng. Còn nếu các khanh đã muốn làm rõ ràng ra thì trẫm sẽ không ngại mà cho người điều tra đến cùng, chỉ cần tìm Hồ đại nhân và những cung nhân đã từng hầu hạ tiên đế năm xưa ra đối chất thì sẽ rõ như ban ngày thôi."

"Đủ rồi." Thái hậu đáp một cái bốp xuống bàn, quát lớn

"Đã là ý của Thủy thần thì chúng ta cứ thế mà làm theo thôi, có gì mà phải bàn tán. Bồn cung nói cho các khanh hay, việc nạp Hứa tiểu thư vào cung đã được định rồi, không ai được dị nghị."

"Thái hậu bớt giận. Chúng thần không dám." cả điện cùng quỳ xuống nhận tội.

Tông đế nén lại nỗi đau đang dâng trong lòng, nở nụ cười hài lòng, nói

"Được rồi, nếu các khanh lẫn thái hậu đều không phản đối, vậy trẫm ban chỉ triệu Hứa thị vào cung hầu hạ phân ưu với trẫm, ban tước vị quý phi. Ngày

mười lăm tháng sau, nhằm ngày rằm tiền cung."

Huynh muội nhà họ Hứa quỳ xuống tạ ơn rồi lui về chỗ.

Một hồi sóng gió kể như được dẹp yên.

Thanh Nguyên thu hồi những suy nghĩ lại, về mặt ninh nọt nói

"Chúc mừng hoàng thượng nạp được một vị phi tử tài sắc vẹn toàn. Thần xin được mạn phép làm một câu đối kính dâng người

Hạ đậm chi liên hải tú mặc.

Uyên ương dục tỵ mỹ tương đài.

(Nghĩa là Hoa sen chung rễ hợp rèm thêu.

Uyên ương chấp cánh nổi đài đẹp)."

Tông đế khen hay rồi ban thưởng cho vài mảnh đất tốt trong kinh.

"Nếu hôm nay đã vui như thế, sao hoàng thượng không tự bốc một lá bài?" Thanh Nguyên gợi ý.

Tông đế đang vui nên nói gì nghe cũng hợp tai, bèn nhắc long thủ (tay rồng) bốc một lá bài.

"Từ xưa anh hùng vốn là bảo đao. Nhưng cũng lắm "bảo đao" không hợp thời bị bỏ xó sang bên. Vậy hãy vịnh một cặp câu đối ca ngợi họ."

Tông đế nghe xong đề bài, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn vài cái, nhưu mày suy nghĩ một lúc, rồi thờ dài một tiếng, đọc

"Nhất tử thành danh tự cổ anh hùng phi sở nguyện (Từ mà thành danh, chí anh hùng từ xưa thường không toại)"

Các bá quan văn võ nhìn nhau, ai cũng ngẫm hiểu Tông đế đang thương nhớ lão tướng quân Mộc Đồng.

Mộc tướng quân năm xưa từng là thầy dạy võ của Tông đế, tuy chức vị không cao nhưng rất được lòng quân.

Sau, ông được giao trấn thủ Hữu thành. Có lần quân Man di phía Bắc vì gặp phải nạn châu chấu mất mùa liên miên, nên đành bản cùng sinh đạo tặc, tập hợp dân đói tấn công vào Hữu thành

Hữu thành quân số ít ỏi, tất nhiên không phải là đối thủ của man di.

Mộc lão tướng quân chiến đấu hết sức ngoan cường, dù quân cứu viện vẫn chưa đến nhưng vẫn cầm cự cố thủ suốt nửa tháng trong thành.

Nhưng sau vì để bảo vệ dân chúng trong thành, Mộc lão tướng đành dâng thành đầu hàng, rồi thắt cổ tự sát.

Quân man di chỉ muốn cướp lương thực chứ không có ý giết người, nên tuy chiếm được thành nhưng cũng không gây ra cuộc thảm sát nào.

Sâm đế nghe tin báo thất thủ mất thành thì nổi trận lôi đình, khép tội thủ thành bất lực, rồi tước hết chức vụ của lão tướng quân, đồng toàn xử phạt toàn gia.

Chỉ đến khi Tông đế kế vị, mới cho ban chiếu chi khen ngợi hành động đầu hàng của lão tướng quân là hết sức sáng suốt, anh minh, đồng thời cho khôi phục tước vị.

Từ lúc lão tướng quân chết đến khi Tông đế kế vị là khoảng thời gian mười lăm năm đằng đẳng, trong suốt mười lăm năm đó, lão tướng quân phải mang trên người tội thủ thành bất lực.

Đúng trog lúc mọi người đang chìm trong dòng hồi tưởng tiếc thương Mộc lão tướng, thì một giọng nói thanh thanh trong trẻo vng lên, như nguồn suối rót vào tai người.

"Bình sinh trung nghĩa đương niên đại cục khả vô tâm (Sinh trọn trung nghĩa, nhìn đại cục có thể chẳng thẹn tâm)."

Thế là ai nấy đều quay về hướng phát ra giọng nói ấy.

Là Tiêu Lam.

Thấy mọi người đều nhìn về mình, Tiêu Lam vội bước ra quỳ trước đại điện, giọng nói không giấu nổi sự sợ hãi như chim non gặp cảnh động, nói

"Thần nữ lễ lỗi mạo phạm, xin thánh thượng tha tội."

Hôm nay, Tiêu Lam mặc trên người bộ đồ lụa màu xanh nhạt, lớp lụa mềm mại như càng tôn thêm thân thể là lướt như cánh bướm của nàng ta.

"Ngẩng đầu lên cho trẫm xem."

Lúc nàng ta ngẩng đầu lên, Tông đế đã thất thần ngây người ra, phải đợi đến khi Hiền phi khẽ thúc vào người một cái, hấn mới như sức tỉnh lại, lệnh cho Tiêu Lam đứng dậy.

Sau này, trong kinh lưu truyền câu nói "Hồng nhan khiến đế vương phải ngây người." để miêu tả vẻ đẹp của người con gái, cũng bắt nguồn từ cái nhìn say đắm của Tông đế ngày hôm nay. Nhưng đây là sau này.

"Câu đối lúc này của trẫm quả thật khuyết mất một vế, vế này của nàng vừa hay bù ngay chỗ khuyết.

Từng câu từng chữ đều đối rất chỉnh." Tông đế nói.

Xong, lại ngập ngừng một lúc, rồi lại thờ dài, bảo

"Thật ra, câu đối này không phải do trẫm viết. Có lần trẫm đến viếng mộ Mục lão tướng thì thấy đã có người dán lên. Trẫm cũng mất rất lâu mà không thể viết ra vế đối còn lại. Còn cho rằng câu đối như vậy là đã vô khuyết (hoàn hảo).

Lúc ấy trẫm còn nghĩ, người vô danh viết ra câu đối này hẳn phải rất thấu hiểu nỗi tiếc hận của tướng quân. Nhưng hóa ra cả trẫm và người vô danh đó đều đã lầm, chính nàng mới là người hiểu ông ấy nhất. Thế gian đều thương ông ấy phải ngậm oán mà chết, nhưng nếu biết nhờ quyết định sáng suốt của ông mà đã cứu được tính mạng của hàng vạn người dân ở Hữu thành, hẳn Mục tướng quân đã rất yên lòng."

"Hoàng thượng quá khen rồi, câu đối này vốn đã rất hay rồi, tiểu nữ chỉ là thêm hoa trên gắm thôi (thêm thắt cho đẹp thêm)." Hứa Thu trả lời.

Tông đế không nói tiếp nữa, mà lái câu chuyện sang hướng khác

"Chẳng hay vị tiểu thư này là thiên kim nhà nào?"

"Bẩm, gia phụ là bậc thương nhân, họ Tiêu. Tiêu nữ là con thứ ba trong nhà"

Tông đế như chợt nhớ ra điều gì đó, bèn vui vẻ khen ngợi luôn mồm

"Vậy hóa ra đây là Tiêu tài nữ nổi danh kinh thành. Thảo nào lại tài hoa như thế, Lần trước triều đình gặp nguy, cần quyền bạc chuyển đến Châu thành, may nhờ Tiêu tiểu thư vì nghĩa quên lợi, quyền đến sáu nghìn lượng, triều đình mới vượt qua một phen hiểm nguy, Tiêu tiểu thư quả là nữ trung hào kiệt."

"So với Hiền phi, hoàng hậu thì hành động của tiểu nữ chẳng đáng kể chút nào, được hoàng thượng nhớ đến là phúc phận của Tiêu gia." Tiêu Lam khiêm tốn hữu lễ đáp.

Hiền phi sợ Tông đế càng nói thì càng thêm thích Tiêu Lam, bèn vội xen vào

"Hoàng thượng, hay ta mời Tiêu tiểu thư bốc một lá bài nữa nhé."

Tông đế khen chí phải rồi lệnh cho Tiêu Lam bốc một lá.

Thanh Nguyên một bên giơ tay áo lên, một tay lén kéo một lá bài lên, khiến lá bài này nhỉnh lên cao hơn một chút so với những lá còn lại.

Lúc Tiêu Lam vừa nhìn thấy khay đựng bài, đã không chút suy nghĩ mà chọn ngay lá nhỉnh lên đó.

Thanh Nguyên cầm lá bài lên, hưng phấn nói to

"Hoàng thượng, Tiêu tiểu thư chọn trúng lá bài Ngọc tửu rồi."

"Lá bài Ngọc tửu là gì?"

"Lá bài chứa đựng những đề tài học búa nhất. Nếu người bốc đáp ứng được yêu cầu do lá Ngọc tửu đưa ra, vậy người đó sẽ được tôn làm Thi tiên Thánh tửu của buổi tiệc."

Hiền phi dịu dàng nhìn Tiêu Lam, nói

"Tiêu tiểu thư thật may mắn, bao nhiêu người bốc mà không trúng, Tiêu tiểu thư vừa bốc đã trúng ngay lá Ngọc tửu. Vậy Trần đại nhân hãy đọc lá bài lên xem"

Tiêu Lam thầm sợ hãi trong lòng, lời của Hiền phi rõ là ý ngôn tại ngoại (lời nói có ẩn ý khác).

Thanh Nguyên tỏ ra không biết gì hết, cầm lá bài lên đọc

"Bốc trúng lá Ngọc tửu, vị quý nhân này hẳn không phải người tầm thường. Hôm nay là ngày xuân tươi đẹp, vậy trong vòng bảy bước hãy làm bốn bài thơ vịnh đảo, vịnh người đẹp, vịnh trăng, vịnh nổi lòng mùa xuân."

Vừa nghe xong, ai nấy đều than vãn quá khó.

Kỳ vương nghiêm mặt nói

"Bổn vương nói Trần đại nhân này, với đề bài này thì đến Lâm Công Khanh (hy vọng mọi người còn nhớ anh này) còn phải nhăn mặt nhủ mày. Cho dù người có muốn bắt chước điển tích Tào Thực bảy bước làm thành thơ thì cũng phải đọc kỹ cái điển tích đó chứ. Tào Thực đi bảy bước mới làm được một bài thơ thôi đấy, người lại đòi đến bốn bài. Tào Thực lúc sinh thời nổi tiếng là biết thương hoa tiếc ngọc, nếu biết người cố tình dựa hơi điển tích của ông ấy để làm khó hồng nhan, ông ấy sẽ đội mồ sống lại mắng nhà người."

Tông đế nghe xong bèn bật cười ha hả, mọi người thấy Tông đế cũng không nén được cười, bèn không nhịn nữa, ai nấy đều bùm miệng cười.

Đến cả Hứa Sơn cũng phải cảm chén trà lên cười lên.

Thanh Nguyên dờ khóc dờ cười, không biết nói gì.

"Đề tài này quá khó, cho dù Tiêu tiểu thư không làm được cũng không ai dám chê cười. Tiêu tiểu thư không cần áy náy." Kỳ vương nói.

"Đúng đấy. Ngay cả bậc nam tử hán cũng chưa chắc làm được, huống chi là bậc nữ nhi như tiểu thư." một người khác phụ họa.

Tiêu Lam khẽ cúi người, dịu dàng đáp

"Cảm ơn các vị đã nói đỡ. Nhưng dù văn thơ không bằng ai, tiểu nữ vẫn muốn thử mua 1 riu qua mắt thợ một lần."

Nói vừa dứt lời, Tiêu Lam đi liền tiếp bảy bước, Mỗi nước chân đều nhẹ nhàng không nhanh không chậm

Vị trí của bước thứ bảy, là ngay đối diện Tông đế. Tiêu Lam mỉm cười đối mặt với Tông đế, rồi thân nhiên buông lời ngọc

."Tiểu nữ xin được phép mượn hoa đào trong điện để vịnh một bài.

VỊNH HOA ĐÀO

Bên vườn môn môn đóa hoa xuân

Nhoèn miệng tự tình trước mỹ nhân

Diễm lệ hương trời thiên hạ trọng

Kiều sa sắc nước thế gian cần

Mây ghen thua thắm vì giai cảnh

Tuyết hận kém xanh bởi tuyết trần

Lữ khách đường về say lối lạc

Lòng ta khéo động đến vô ngần."

Ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại nghe cô ngâm tiếp

"Hôm nay không có trăng, tiểu nữ đành dựa vào đèn trăng tròn hôm trước để vịnh trăng.

BÁI TÂN NGUYỆT

Khai liêm kiến tân nguyệt

Tức tiện há giai bá

Tềngtinhân bất vấn

Bác phong xuy quần đới

Nghĩa là Mở rèm thấy tấm trăng non

Thềm trên bước xuống vái luôn trăng này

Khẽ lời khấn, chẳng ai hay

Thoảng con gió bắc thổi bay dài quần "

Bài trước vừa xong, cô đã nói luôn

"Người đẹp trong thiên hạ này nhiều vô số, nhưng trong thanh điện ngày hôm nay thì không ai bì được với Hiền phi. Vậy, tiểu nữ xin mạn phép dựa vào sắc nước hương trời của nương nương mà vịnh một bài.

DIỄM NỮ TỪ (Bài ca người đẹp)

Lộ tình đào hoa phát

Song song yển tịnh phi

Minh nhân tư thái lý

Xuân sắc thượng la y

Tự ái tần khuỵ kính

Thời tu dục yểm phi

Bất tri hành lộ khách

Dao nhạ ngũ hương qui

Nghĩa là Hoa đào lộ tình mới khai

Song song chim yển thành thoi lượn vòng

Ấy là người đẹp tư dung

Về xuân môn mơn ột rong áo là

Soi luôn nét mặt đậm đà

Ngượng ngùng có lúc cửa hoa muốn cài

Hay đâu có khách đạo ngoài

Xa xa hưởng lấy những mùi hương thơm "

Sắc đẹp bình thường của Hiền phi qua bài thơ lại càng trở nên tinh tế động lòng người.

Tông đế nghe xong bèn nhìn sang Hiền phi, nói

"Trẫm cảm thấy dường như bản thân đã may mắn có được một viên minh châu tuyệt sắc thì phải."

Một vị thân sỹ lớn tuổi hỏi

"Tiểu thư có thể đề lão đây hỏi một câu được không? Tại sao cô lại dùng chữ Diễm chứ không phải chữ Mỹ. Chữ Mỹ tả người đẹp không phải càng thích hợp hơn chữ Diễm sao?"

Tiêu Lam lễ phép đáp

"Bởi tiểu nữ cảm thấy chữ Diễm rất đẹp. Chữ“diễm” gồm những nét phức tạp, có bộ“ sắc” bên phải, bên trái dưới gồm bộ“đậu”, trên là hai bộ“điền”cân đối và hai bộ“thập” đối xứng. Chỉ từ mặt chữ thôi cũng đã thấy được vẻ đẹp lộng lẫy của người đẹp."

Lão thân sỹ nghe xong bèn thở dài cảm khái

"Lão đây suốt đời mê cái đẹp, hễ nhắc đến người đẹp thì chỉ biết đến chữ Mỹ, mười bài thì hết chín bài có chữ Mỹ rồi. Nhưng giờ mới ngộ ra chữ Mỹ chỉ đẹp về mặt nghĩa, còn chữ Diễm thì đẹp từ trong cốt cách mà ra. Chỉ tiếc cho những vị mỹ nhân được lão vịnh thơ, ai nấy đều diễm lệ từ trong xương tủy, rốt cuộc lại trở thành cái "mỹ" tầm thường trong thơ lão. Lão đây học cả đời cũng không bằng một cô nương tóc còn xanh như tiểu thư."

Tiêu Lam khiêm tốn đáp một câu "Tiền bối quá khen.", nhưng trong lòng thì vui như được mùa,

Lão thân sỹ họ Trần này tuy không phẩm tước gì, nhưng lại nổi tiếng khắp kinh thành về tài vịnh thơ tặng mỹ nhân. Cả đời lão chỉ làm thơ về người đẹp. Hầu hết mỹ nhân được ông ta tặng thơ đều trở nên nổi tiếng, được nhiều người tới cửa cầu thân.

Được ông ta khen ngợi như vậy còn quý hơn được vua ban thưởng.

Tiêu Lam cố trấn tĩnh tâm trạng vui sướng, ngẩng đầu nói

"Tiểu nữ xin mạn phép vịnh nỗi lòng của bản thân trong cảnh ngày xuân ấm áp này.

CẢM NGỘ (Xúc cảm)

Lan diệp xuân uy nhụy

Quế hoa thu hạ khiết

Hân hân thử sinh ý

Tự nhĩ vi giai tiết

Thùy tri lâm thê giả

Văn phong tọa tương duyệt

Thảo mộc hữu bản tâm

Hà cầu mỹ nhân chiết

Nghĩa là Xuân lá lan xum xuê

Thu quế hoa thanh khiết

Mạch sông cứ tràn trề

Làm nên vòng thời tiết

Ai hay kẻ ản mình

Ngồi nghe gió thao thiết

Cây cỏ cũng có lòng

Chẳng cần người đẹp biết."

Câu thơ cuối được ngâm lên trong thương cảm.

Cả điện như chìm trong ý thơ dạt dào của mùa xuân. Mãi một lúc sau, tiếng vỗ tay khen gọi của Tông đế vang lên, mới kéo được họ về chốn nhân gian

"Hay quá. Thật không hổ danh đệ nhất tài nữ. Bảy bước làm bốn bài thơ, ngay cả Tào Thực còn phải hổ thẹn không bằng. Tiêu tiểu thư mới thực xứng với danh Thần thi."

"Đúng vậy. Quả thật không hổ danh tài nữ."

"Lời thơ tuôn ra như suối nhưng vẫn mượt mà đầy ý nghĩa. Mỗ đây tự thẹn không bằng." một nhân sỹ trẻ tuổi nói góp vào.

Trong chốc lát cả điện nhao nhao đầy những lời tán dương tận mây xanh.

Bình vương trong lòng cảm thấy có gì đấy bất ổn, càng trở nên cảnh giác hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Quan Trường (22)

Câu thơ cuối được ngâm lên trong thương cảm.

Cả điện như chìm trong ý thơ dạt dào của mùa xuân. Mãi một lúc sau, tiếng vỗ tay khen gọi của Tông đế vang lên, mới kéo được họ về chốn nhân gian

"Hay quá. Thật không hổ danh đệ nhất tài nữ. Bảy bước làm bốn bài thơ, ngay cả Tào Thực còn phải hổ thẹn không bằng. Tiêu tiểu thư mới thực xứng với danh Thần thi."

"Đúng vậy. Quả thật không hổ danh tài nữ."

"Lời thơ tuôn ra như suối nhưng vẫn mượt mà đầy ý nghĩa. Mỗi câu tự thẹn không bằng." một nhân sỹ trẻ tuổi nói góp vào.

Trong chốc lát cả điện nhao nhao đầy những lời tán dương tận mây xanh.

Bình vương trong lòng cảm thấy có gì đấy bất ổn, càng trở nên cảnh giác hơn bao giờ hết.

Đột nhiên, Tông đế phát tay, nói

"A Thuận, lấy văn phong tứ bảo (bút, nghiên mực,) ra đây cho trẫm."

A Thuận cầm khay đựng viết, nghiên mực ra, rồi đứng cạnh mài mực.

Tông đế cầm ngòi bút lên viết, những nét chữ như rồng bay phượng múa, đẹp rực rỡ trên tấm lụa màu vàng son.

"Từ cổ mỹ nhân như danh tướng,

Tay không tác sát diệt vạn địch."

Tông đế vừa viết xong, A Thuận đã hiểu ý, cẩn thận đón lấy tấm lụa đặt vào khay đỏ.

Cái khay đó dùng để đựng phẩm vật ngự ban của vua.

Vừa thấy động tác của A Thuận, mọi người đã đoán được ngay dụng ý của Tông đế.

Quả nhiên, y nhìn Tiêu Lam, đến cả giọng nói cũng đong đầy ý cười, nói

"Tiêu tiểu thư là bậc tài nữ thoát tục, khiến trẫm ngưỡng mộ khôn cùng, thật lòng muốn ban thưởng. Nếu ban tặng vàng bạc châu báu thì khác nào làm nhục nàng. Vậy, trẫm đành lấy lễ quân tử mà đối đãi quân tử. Mong nàng không chê."

Tiêu Lam quý xuông, hai tay chấp lên nhau, dập đầu tạ ơn xong, mới từ từ nâng cả hai bàn tay lên, xòe ra nhận lấy cái khay.

A Thuận vừa thấy động tác của nàng ta, trong mắt không giấu nổi sự khinh thường, nhưng chỉ trong chốc lát sau, lại khôi phục vẻ lạnh nhạt như thường.

Động tác nhận thưởng hợp lễ nghĩa, không hề được sủng mà kiêu, khiến mọi người càng thêm tán thưởng.

Nhưng A Thuận vốn sống trong cung từ nhỏ, thì lại không nhìn sự việc bằng ánh mắt của người thường như vậy. Hắn thầm nghĩ trong bụng rằng, nếu không phải có ý muốn vào cung, thì học những động tác nhận lộc vua này làm gì. Một cô gái lần đầu nhận lộc vua ban mà có thể thực hiện những động tác đầy một cách thành thực như vậy, chắc hẳn đã phải tập trước rất nhiều lần. Cô nương này ngoài mặt thì như thanh tam quả dục (không có tham vọng), nhưng bên trong thì không đơn giản chút nào.

Hiền phi nhìn nét say mê hiện lên trong ánh mắt Tông đế, trong lòng chợt cảm thấy may mắn, vì dù sao Tiêu Lam cũng chỉ là con gái nhà phú hào, vĩnh viễn không thể tiến cung. Dù Tông đế có mê nàng ta cỡ nào, thì cũng không thể bắt chấp tất cả nạ nàng ta vào cung.

Thái hậu càng nghe càng mắt hứng, bèn nói

"Sắc trời cũng đã bắt đầu ngả vàng rồi, chúng ta kết thúc bữa tiệc ở đây thôi."

Thái hậu vừa nói xong, Thanh Nguyên đã đánh mắt về phía Lâm Hiệp.

Thấy y vẫn án binh bất động, Thanh Nguyên càng căng thẳng hơn.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt sau, tiếng hô "có thích khách" đã vang lên, điều mà họ cùng chờ đợi đã đến.

Sau đây là một sự hỗn loạn khó diễn tả. Nếu bạn thường xem phim thì trong đầu bạn sẽ hình thành một ý nghĩ thế này, thích khách có xông vào cung cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng thực ra bạn đã sai lầm, hoàng cung to lớn như vậy, với cả nghìn quân chi đề gác cổng, thì làm sao thích khách lọt nổi vào.

Có khi đây là lần đầu tiên những người ngồi trong điện này gặp thích khách, nên trông họ chẳng khác gì dân chạy nạn.

Các quan viên miệng thì hô hộ giá nhưng thân thì đã chui xuống gầm bàn.

Còn các quý tiểu thư công tử quý tộc chưa từng thấy cảnh tượng chém giết thì chạy tán loạn cả lên.

Thích khách rất đông, hơn cả chục người, người nào người nấy bịt kín mặt mũi, thân hình to lớn, trên tay lăm lăm thanh đao sắc bén.

Không cần một mệnh lệnh nào, các ngự lâm thị vệ tự động chia làm hai toán, một toán xông vào đánh trả lũ thích khách, toán còn lại rút kiếm vây quanh Tông đế, thái hậu và hai vị vương gia.để hộ giá.

Dù quân ngự lâm được huấn luyện hết sức nghiêm ngặt, ai nấy đều chiến đấu rất quyết liệt, nhưng có câu "mãnh hổ nan địch quần hồ" (mạnh không chống được nhiều), số thị vệ chống trả với thích khách cứ bị giết dần.

Hứa Sơn, Lâm Hiệp và một vài vị quan võ khác xông lên tiếp chiến. Tiêu Lam biết trước việc có thích khách đột nhập, nên tỏ ra rất bình tĩnh, cô nàng khẽ núp xuống gầm bàn, chờ thời cơ.

Trận chiến kéo dài cả nén nhang nhưng vẫn chưa ngã ngũ, không một tên thích khách nào xông được đến gần Tông đế, nhưng quân tiếp viện của hoàng gia vẫn chưa thấy lộ dạng.

Tông đế nhìn ngự lâm thị vệ ngày càng bị ép vào thế yếu thì tức giận gầm lên

"Lũ Ngự lâm ăn hại rốt cuộc đã chết ở xó nào mà không thấy lộ dạng. Cả một Thanh cung rộng lớn thế này mà không có lấy một bóng ngự lâm canh phòng là như thế nào?"

Thủ lĩnh quân Ngự lâm Lữ Phương thấy long nhan giận dữ, bèn quỳ vội xuống.

"Xin hoàng thượng bớt giận, thần sẽ cho người điều động ngự lâm quân đến ngay."

Tông đế cả giận chỉ vào mũi Lữ Phương quát

"VẬY KHANH CÒN QUỲ ĐÓ LÀM GÌ, CÒN KHÔNG MAU SAI NGƯỜI ĐI NGAY."

Lữ Phương vâng một tiếng rồi lập tức sai viên phó tướng bên người chạy đi tìm quân viện trợ ngay.

Viên phó tướng họ Lương vâng vâng dạ dạ rồi mở đường máu chạy đi ngay.

Nhưng vừa chạy ra khỏi Thanh cung, y đột nhiên dừng cước bộ, không chạy nữa.

Y đi đến một cung điện bỏ hoang gần đấy, nơi đó đã tập hợp một đội quân ngự lâm tinh nhuệ.

Hắn thần nhiên ngồi xuống ghế, bỏ mặc những tiếng kêu cứu vang trời ở Thanh cung, chỉ ngồi quan sát nén nhang đang lui tàn dần trên bàn.

Thanh Nguyên núp vào một góc, trong lòng tính toán.

Từ hành cung chính đến Thanh cung chỉ mất khoảng một nén nhang.

Có nghĩa là, nếu trong vòng một nén nhang nữa mà vẫn không thể tiếp cận được Tông đế thì coi như hỏng bét.

Lâm Hiệp cũng như đang ngồi trên đồng than vậy, lúc đầu hắn còn ra tay giết thích khách rất hăng, nhưng sau dần cũng thủ hạ lưu tình rất nhiều lần, có vài lần đã có thể xuống tay chém bay đầu thích khách, nhưng hắn chỉ chém nhẹ lên vai.

Ánh mắt Bình vương lóe lên sự thâm trầm khó dò, chăm chú quan sát từng cử chỉ của Lâm Hiệp. Rồi bất ngờ nghiêng người nói thầm với gã thị vệ đang đứng gần đấy.

Thanh Nguyên than thoi hồng rồi. Có lẽ Bình vương cũng nhận thấy sự khác lạ, nên đã hạ lệnh cho gã thị vệ đi tìm quân tiếp viện.

Hiển nhiên Tông đế cũng hiểu rõ ý đồ của gã, hắn khẽ liếc A Thuận một cái. A Thuận bèn vung cây phát trần hành lễ một cái rồi xoay người bỏ đi.

"Xem ra gã thị vệ ấy không còn mạng về nữa rồi." Thanh Nguyên thầm nghĩ.

Thanh Nguyên quan sát một lúc, bèn hiểu ngay tại sao cả một đoàn thích khách hung hãn như vậy mà cũng không đầu nổi một đám ngự lâm quân.

Đơn giản vì vẫn chưa có màu đỏ, chỉ cần có máu kích thích, cục diện sẽ thay đổi ngay.

Có lẽ vì Lâm Hiệp đã hạ lệnh không được giết bất kì người nào, tuy lũ thích khách vung đao rất nhanh nhưng hạ đao rất nhẹ, nên hầu như không có mấy ai bị thương. Chính vì vậy, Bình vương mới nhìn ra sơ hở.

Xem ra Lâm Hiệp vẫn chưa đủ nhẫn tâm.

Thanh Nguyên suy nghĩ một lúc, rồi đặt tay lên vai, rờ rẫm tìm phần nhiều thịt nhất trên vai, bấm mạnh xuống.

Cô hít vào một hơi lấy can đảm, nhìn khắp xung quanh một lượt, thấy không ai nhìn về phía mình, bèn nhặt lấy thanh kiếm bị đánh rơi gần chỗ mình, chém vào vai của chính mình.

Tuy không tổn thương đến gân cốt nhưng vết thương trên vai vẫn rất đau, dù vậy, đôi tay cô không hề run rẩy.

Xong, cô ngã lăn ra đất, khóc thét lên

"Cứu mạng, cứu mạng với, thích khách chém tôi."

Lâm Hiệp ngạc nhiên nhìn vết chém đang chảy máu ròng ròng trên vai Thanh Nguyên, trong lòng lóe lên sự nghi hoặc. Rõ ràng hắn đã dặn không được đá thương bất kì người nào, lũ thích khách này sao dám làm trái lệnh hắn? Chẳng lẽ....

Nghĩ vậy, hắn ngẩng đầu lên, liền chạm ngay một ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng, hoàn toàn không phải ánh mắt của một kẻ bắt ngờ bị thương.

Lâm Hiệp rút cuộc cũng vỡ lẽ ra. Hắn cũng hít sâu một hơi, vừa đánh vừa tiếp cận gã thích khách đầu đàn, đọc lên một cái tên.

Gã thích khách hiểu ý, bèn xoay người xông đến chỗ ngồi của Dung quốc công, đâm vào ngực ông ta một nhát.

Dung quốc công cũng là người từng trải, lại có luyện võ, bèn nghiêng người tránh được một nhát, thanh kiếm chỉ lướt nhẹ qua vai, dính chút máu.

Lâm Hiệp tận mắt thấy Dung quốc công không hề hấn gì, nhưng vẫn hét bừa lên

"Bảo vệ quốc công, ông ấy bị đâm trúng ngực rồi."

Thanh Nguyên ôm chặt vết thương, phụ họa theo

"Quốc công tính mạng nguy kịch."

Trong chốc lát, tiếng hét hòa vào mùi máu tanh, tiếng kêu cứu vang lên khắp nơi.

Những quan viên ngồi ở đây đều là những người thông minh, lúc đầu còn sợ, nhưng sau thấy đám thích khách chỉ chăm chăm nhằm vào Tông đế, không nguy hiểm đến bản thân, nên cũng thả lỏng.

Nay lại thấy chúng "được ăn cả ngã về không", gặp ai giết đấy bèn sợ đến nỗi bần rùn tay chân, chỉ lo kiếm chỗ chạy.

Thế là cả đám người vừa quan viên vừa tài tử tiểu thư chạy loạn xạ cả lên, dẫm đạp lên nhau.

Các thị vệ ngự lâm không dám chém bậy, sợ chém phải người vô tội, còn thích khách thì cứ mặc sức mà chém, thế là chỉ trong chốc lát, thích khách đã áp đảo

Thái hậu nghe câu "quốc công nguy kịch" bèn lo lắng đến mất cả lí trí, ra lệnh

"Lũ ngự lâm các người còn đứng đực ở đây làm gì? Còn không xông lên ứng cứu."

Bình vương giữ chặt tay bà, nói

"Mẫu hậu, khoan manh động, cứu cứu (cậu) là người luyện võ, há dễ bị thương."

Nhưng ngay lúc đó, tiếng hét trầm trầm đầy nội lực của Lâm Hiệp vang lên khắp điện "Mau gọi thái y ngay, quốc công đang hấp hối."

Thái hậu bèn hất tay Bình vương, thét lớn

"Lữ Phụng, người chết đâu rồi, còn không cút ra đây."

Lữ đại nhân đang chiến đấu quyết liệt với thích khách, nhanh chóng trở về quỳ xuống nhận lệnh

"Có ti chức."

"Mau ra lệnh cho đám ngự lâm ngu xuẩn này ra ứng cứu ngay." thái hậu vừa hét lên vừa chỉ vào đám ngự lâm thị vệ đang bảo vệ cho Tông đế.

Lữ Phụng liếc nhìn sắc mặt Tông đế, cẩn thận khuyên

"Thái hậu, thứ lỗi thần không thể tuân mệnh, hay là chúng ta chờ quân tiếp viện đến....."

Bình vương lại vịn tay thái hậu, khề dưng lực, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tông đế, nói

"Mẫu hậu, chỉ có hoàng huynh mới có thể ra lệnh cho điều động ngự lâm quân. Người đừng làm khó Lữ đại nhân nữa."

Tông đế nhếch mép cười, nói

"Mẫu hậu thứ tội, ngự lâm quân để họ giá chứ không phải để đánh thích khách."

Bình vương thấy Tông đế thấy chết không cứu thì giận tái mặt, tay vẫn nắm chặt cánh tay thái hậu.

Thái hậu bất chấp tất cả, giằng tay ra, rồi chỉ vào mặt Lữ Phương với khí thế bức người, nói

"Bỏ cung lấy thân phận Nhiếp chính phi ra lệnh cho người lập tức dẫn người xông ra ứng cứu."

Lữ Phương vốn là môn sinh của Dung quốc công, do đích thân Dung gia nâng đỡ, nên hiển nhiên vẫn nể sợ thái hậu hơn Tông đế. Lão cũng hiểu nếu Dung gia mà thất thế thì lão cũng không thể trụ vững trong triều.

Lão tính toán trong lòng, cũng sắp hết một nén nhang, một lúc nữa quân tiếp viện sẽ đến, bên này e là cũng không còn nguy hiểm, thế là cũng an tâm hơn, bèn chỉ vào đám ngự lâm quân đang bảo vệ Tông đế, ra lệnh "Các người xông vào ứng chiến ngay."

Đám ngự lâm thị vệ thấy Tông đế không ra lệnh ngăn cản, bèn nhanh chóng rời vị trí chạy ra ứng chiến.

Thời cơ đã đến, khi tên thị vệ cuối cùng vừa rời khỏi, một tên thích khách xông như tên bắn về phía Tông đế.

Hành động ám sát này chỉ diễn ra trong nháy mắt, không một ai kịp phản ứng.

Kỳ vương tái cả mặt vội phóng kiếm về phía tên thích khách để chặn hấn lại.

Mũi kiếm của Kỳ vương cắm xuyên ngực thích khách, nhưng y vẫn chăm chăm lao vào Tông đế.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng dáng xanh lam đã xông ra chắn trước Tông đế, mũi kiếm của gã thích khách, vừa vụn vỡ qua ngực người con gái ấy.

Gã thích khách và cô gái cùng lúc ngã nhào xuống.

Tông đế ôm lấy thân thể trong lòng, mặt trắng bệch, vừa đập vào xác tên thích khách một phát, vừa thất thanh hô lên

"Gọi thái y, gọi thái y ngay cho trẫm."

Nhưng thái y chưa đến thì quân tiếp viện do viên phó tướng chỉ huy đã đến

"Quân tiếp viện đến rồi."

"Chúng thần hộ giá chậm trễ."

"Thái y đến rồi."

"Lũ cầu nô tài này, bây giờ mới vác mặt đến, nhanh cứu quốc công gia ngay."

"Tóm gọn bọn chúng cho trẫm."

"Thích khách cần thuốc độc tự sát."

Thanh Nguyên nhìn tình hình hỗn loạn trước mắt, rồi len lén ôm vết thương trên bả vai, cố lết vào một lùm cây khuất.

Cô đè thật chặt vết thương, vừa để tránh không mất máu thêm, vừa dùng đau đớn để bắt bản thân phải tỉnh táo.

Rất nhiều tạp âm rơi vào tai cô nhưng cô chẳng nghe rõ họ đang nói gì.

Một lúc lâu sau, những tiếng động huyền ảo biến mất, hình như tất cả mọi người đều đi mất rồi, hình như đã bỏ quên cô.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng một thanh niên trẻ, hình như là lính ngự lâm, anh ta đang khóc thương người bạn vừa ngã xuống của mình. Họ nói gì nhỉ?

Một lúc sau nữa, cô nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên

"Nô tỳ được Lan cô cô phái đến."

Đến lúc đó, cô mới yên tâm thả lỏng bản thân vào giấc ngủ.

Lúc cô tỉnh lại đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Văn Sinh vừa thấy cô mở mắt, bèn đưa chén thuốc đen tuyền để trước mũi cô, nói

"Nếu đã tỉnh rồi thì uống đi."

Thanh Nguyên sờ vào vai trái đã được băng bó cẩn thận của mình, nhìn một lượt khắp phòng, thấy chỉ có Lương Quan, Bùi Tuấn và Văn Sinh, bèn dựa người vào thành giường, vừa đón chén thuốc vừa hỏi

"Đã xử lý gọn ghẽ rồi chứ?"

Lương Quan gật đầu, đáp

"Hôm ấy quá hỗn loạn, vết thương của cô lại không sâu, nên chỉ có hai cô cung nữ băng bó giúp cô. Nô Lan đã bí mật tống cổ họ ra khỏi cung rồi.. Tôi đã đưa cho họ một số tiền lớn, đồng thời cho người đích thân đưa họ về quê. Tin chắc sẽ không ai dám tiết lộ nửa chữ."

Thanh Nguyên cầm chén thuốc đắng nghét uống từng ngụm, nói

"Trên đời này không có người tên Nô Lan, chỉ có Trưởng quân ti trần tục Lan cô cô thôi."

"Tôi biết rồi. Tôi sẽ chú ý." Lương Quan đáp.

Văn Sinh đưa Thanh Nguyên một xấp tài liệu, nói

"Tôi đã cho người về tận Hóa Châu điều tra rồi. Quả nhiên cô đoán không sai, Lan cô cô vốn xuất thân trong gia đình quyền quý, phụ thân cô ta là Ngự sử tứ phẩm họ Lý, vì trong lúc biên soạn sử sách, viết sai tên thái hậu, nên bị lưu đầy đến tận biên cương, toàn gia biếm nô. Cô ta còn có một cậu em trai, tôi đã mua cậu ta về rồi. Tuy đã mua hộ tịch giả để giúp cô ta tiến cung, nhưng đó là những cung điện bình thường,

Một khi muốn vào tầm cung của thái hậu, thì sẽ bị Nội vụ tra xét kỹ càng, đến lúc đó, e rằng sẽ lộ sơ hở. Hơn nữa, về phía Tiêu gia, tuy đã chuộc lại giấy bán thân, nhưng những người quen biết Lan cô cô thực sự quá nhiều, không thể bịt miệng hết được. Tuy tạm thời Tiêu gia chưa biết cô ta đã vào cung, nên chưa có gì nguy hiểm, nhưng nếu ngộ nhỡ có người phát hiện Lan cô cô cao quý chính là nô tỳ Nô Lan ngày trước,

sẽ có người đem chuyện này ra uy hiếp."

Thanh Nguyên không hề ngẩng đầu lên, vừa đọc tài liệu vừa nói

"Đưa cô ta vào điện của Tiêu phi, Tiêu Lam sẽ tự biết bịt miệng người của Tiêu gia. Còn về thân phận thật của cô ta thì,...tùy cơ ứng biến thôi, đôi lúc nước xiết quá không thể làm lật thuyền, mà ngược lại còn góp sức giúp đẩy thuyền. "

Văn Sinh không trả lời, trong phòng im lặng như tờ. Mùi thơm của thuốc dịu dàng lan tỏa khắp phòng.

"Tiêu Lam vẫn còn chưa tỉnh.." Lương Quan lên tiếng nhắc nhở, phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có.

Thanh Nguyên ngược mắt lên, trong đầu lại hiện lên hình ảnh nhát kiếm đâm vào ngực Tiêu Lam ngày hôm ấy.

Ngực gần tim, chỉ cần đứng lệch vị trí một chút, nhát kiếm xuyên tâm, e là mạng cũng không còn.

Rõ ràng cô ta chỉ cần đưa lưng ra đỡ là được hoặc giả chỉ cần đẩy Tông đế ra, cũng có thể xem như có công cứu giá.

Thế nhưng cô nàng lại chọn cách quyết tuyệt nhất, mạo hiểm nhất. Lấy cả tính mạng ra đặt cược.

Thanh Nguyên cười khi một tiếng, đáp

"Cô ta sẽ tỉnh lại thôi, không dễ chết như vậy đâu. Ngay cả chính cung của Tông đế còn chưa kịp nhìn thấy, sao cam tâm đi gặp Diêm vương được."

Trong điện Liêm Chính ngày hôm nay, không một ai dám thở nặng một hơi. Tông đế ngồi trên bệ rồng, quát mắt nhìn Lữ Phụng đang quỳ giữa điện, vắn vớ đại thần đứng thành hai hàng người đông đúc, thế nhưng trong điện lại tuyệt nhiên không có tiếng động.

"Trẫm muốn biết, toàn bộ ngự lâm quân bảo vệ Thanh cung hôm qua đã chết ở xô nào? Lữ thích khách xông vào cung điện của trẫm như chốn không người, hoành hành trước mặt trẫm tận một nén nhang, xem tí đã lấy được mạng trẫm, thế mà một bóng ngự lâm quân đến tiếp viện cũng không thấy. Chỉ có ngự lâm thị vệ bên trẫm ứng chiến. Nếu hôm ấy trẫm nhất thời có hứng, không cho những thị vệ ấy đi theo mình, vậy chẳng phải lữ thích khách đó đã lấy được mạng trẫm rồi sao? Lữ Phụng, Khanh bài bố quân kiêu gì thế? Rốt cuộc là do năng lực của ngươi quá kém, hay có đã tâm gì đây?"

"Thánh thượng, đám thích khách sau khi biết không còn đường thoát, toàn bộ đã cắn thuốc độc tự sát, toàn bộ đều vong mạng nên tạm thời chưa có manh mối gì. Nhưng từ cách giết người của chúng, có thể nhận ra chúng đều là tử sỹ được huấn luyện kỹ càng, thần sẽ dốc sức tra xét, nhất định sẽ tóm được chủ mưu đứng sau vụ hành thích này. Còn về việc ngự lâm quân không kịp đến hộ giá, là do...." nói đến đây, hần bất giác nhìn liếc qua thái hậu, rồi hơi chột dạ nói tiếp thái hậu ra lệnh Ạ. Thái hậu nói rằng "Hội đào hoa" là gia yến, sợ có ngự lâm quân lãng vãng gần đó sẽ gây mất tự nhiên, nên đã ra lệnh cấm ngự lâm quân đến gần khu vực yến tiệc. Từ nhiều năm trước, đã như vậy rồi Ạ.

Sau khi phát hiện có thích khách, toàn bộ ngự lâm thị vệ đã được điều đến để tiếp viện, nhưng vì Thanh cung nằm ở góc khuất của hoàng cung, nên mới xảy ra chậm trễ."

Tông đế cười, nhưng không khó để nhận ra lửa giận trong mắt hắn, hắn nói

"Trả lời trôi chảy lắm, vậy trăm hỏi khanh một câu, người được phép ra lệnh điều động ngự lâm quân, là ai? Là trăm, hay thái hậu? Thái hậu muốn khanh điều quân đi chỗ khác thì khanh cứ thế mà làm à, có thánh chỉ không, có khẩu dụ của trăm không? Khanh là bề tôi của trăm hay của thái hậu thế?"

Thái hậu tức giận liếc nhìn Tông đế, nhưng vì biết từng lời nói của hắn đều lý lẽ đầy mình, càng phản bác càng đuối lý, nên thái hậu đành cam chịu thế hạ phong.

Đường đường là đương kim thái hậu điều động vài tên ngự lâm thị vệ chỉ là chuyện lông gà vò tỏi, đừng nói Lữ Phụng là người do Dung gia bồi dưỡng nên, cho dù là người khác e rằng cũng sẽ tuân lệnh thôi. \

Nếu không gặp phải thích khách, không gây ra hậu quả nghiêm trọng, e rằng Lữ Phụng cũng chẳng nhớ đến việc thái hậu từng ra lệnh điều người tránh xa Thanh cung.

Thấy Lữ Phụng bị Tông đế áp bức đến không biết trả lời, thái hậu bèn lên tiếng giải vây

"Hoàng thượng, chẳng là mấy năm trước, có lần thiên kim nhà Thị lang vào cung dự yến, trong lúc vui đùa không cẩn thận đụng phải Hi quý nhân, ngự lâm thị vệ không hiểu chuyện làm loạn cả lên, đòi bắt bớ bỏ tù, khiến cô nương nhà người ta sợ quá ngã bệnh, cuối cùng thì hương tiêu ngọc vẫn.

Mẫu hậu thấy vậy, nên mới bảo Lữ đại nhân khỏi điều người đến Thanh cung, dù sao cũng chỉ là gia yến, toàn người gia với trẻ nít, tài nữ với công tử, có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Tông đế quay người nhìn thái hậu, hết sức hiếu kính mà nói

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (ý là hiểm họa có thể đến bất cứ lúc nào), hôm nay chẳng phải đã xuất hiện thích khách sao? Thái hậu không rành chuyện triều chính, nhưng Lữ Phụng thân là quan trọng triều, lại là thủ lĩnh ngự lâm quân, biết rõ quy cũ mà còn làm trái, dám tùy ý nghe lệnh người khác, điều động quân trái quy tắc, là tội khi quân. Hơn nữa, hắn lại nhất nhất nghe lệnh thái hậu như vậy, khác nào muốn bỏ cáo thiên hạ, thái hậu đang tiếm quyền trăm? Trăm biết thái hậu từ bi, nhưng tội lỗi của Lữ Phụng đã rành rành, mẫu hậu không cần nói giúp hắn làm gì?"

Nói xong, bèn chỉ tay vào Lữ Phụng, nói

"Lữ Phụng, thân là thủ lĩnh ngự lâm, trọng trách to lớn nhưng làm việc bất lực, còn dám khi quân phạm thượng, không có thánh mệnh mà dám hành động điều quân bừa bãi, tội không thể dung thứ, nay trăm tuyên chỉ cách chức, giải vào Hình Bộ chờ điều tra."

Lữ Phụng mím chặt môi, lộ vẻ không cam lòng. Ông ta bắt đầu thượng triều từ thuở thiếu thời, nay tóc đã hoa râm. Một vị quan có thể bám trụ suốt mười mấy năm trong triều, chức tước lại cao đến thế, sống gió gì mà chưa từng trải qua.

Những người bạn đồng liêu người thì ngã ngựa, người thì đâm chân mãi chẳng được thăng quan, chỉ có ông là vẫn vững như bàn thạch. Ngay cả khi Tông đế mới lên ngôi, ra tay thanh trừng đám tham quan, bản thân ông cũng tham không ít của, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Thế mà bây giờ lại vì một lỗi lầm nhỏ nhặt như vậy mà bị cách chức, sao có thể cam tâm.

Lão nhìn về hàng quan văn đang xếp thành đường thẳng chỉnh tề, chỉ chốc lát sau, một mẫu của đường thẳng đó đã ra khỏi hàng, hướng về phía Tông đế, cúi người thưa

"Thánh thượng, xin để bốn quốc công nói vài câu. Có câu "địch trong tối ta ngoài sáng", ngự lâm quân lúc nào cũng ở thế bị động, chỉ có cách đích đến thì đánh chứ làm gì có đạo lý ngăn chặn thích khách từ đầu. Tuy nhiên, Ngự lâm quân có trách nhiệm bảo vệ hoàng cung, để thích khách xâm nhập vào tận Thanh cung một phần cũng do sơ suất của họ, nhưng tội không đáng chết. Còn về việc ông ấy nghe lệnh thái hậu điều quân xằng bậy thì, làm gì có bằng chứng hẳn hoi.

Lữ đại nhân vốn là thủ lĩnh ngự lâm quân, ngoài thánh thượng thì ông ấy là người thứ hai được phép điều động, sắp xếp ngự lâm quân theo ý mình. Nếu ông ta đã có quyền lực này thì việc tự ý điều động quân ra khỏi Thanh cung cũng xem như là hợp lý. Những gì ông ta nói lúc này có thể là do hoảng quá hóa nói bậy, còn thái hậu thì lòng dạ từ bi nên nói đỡ thôi. Không có người thứ ba nghe thấy, vậy thì làm sao chứng minh ông ấy khi quân. cái sai của Lữ đại nhân, chỉ là bài quân không hợp lý. Lữ đại nhân đã dốc sức công hiến cho triều đình suốt hơn mười năm trời, lập biết bao công lao, cho dù có tội nhưng cũng không đến mức phải cách chức"

Thái hậu nghe vậy bèn gật đầu phụ họa theo

"Đúng là lúc này do bốn cung quá xúc động, không nhớ thấy Lữ đại nhân chịu tội, nên mới bịa chuyện nói đỡ thôi."

Lữ Phụng cũng chớp lấy cơ hội nói

"Thái hậu tha tội, thần vì quá hoảng sợ mà xuất khẩu cuồng ngôn, khiến thái hậu vạ lây, hoàng thượng hiểu lầm, thần tội đang muôn chết."

Tông đế phải bật cười trước độ tro trên của đám người này.

"Vậy nếu đích thân trăm thấy Lữ Phụng khi quân thì sao?"

Nhất thời, cả đám người ngẩng lên nhìn Tông đế

"Thần chưa bao giờ khi quân, thánh thượng minh xét.": Lữ Phụng đập đầu nói.

"Hôm qua, Dung quốc công bị thích khách tấn công, thái hậu vì quá lo mà hoảng, trong lúc nguy cấp, đã ra lệnh cho người phái những thị vệ đang bảo vệ trẫm xông vào ứng chiến. Lúc đó trẫm chưa hề đồng ý, mà người cũng chưa hề hỏi xem trẫm có đồng ý hay không, đã dẫn những thị vệ đó đi khỏi. Như vậy còn không tính là khi quân? Người rõ ràng đã xem trọng lệnh của thái hậu hơn lệnh của trẫm, cũng đặt tính mạng của Dung quốc công lên trên mạng của thiên tử. Thích khách muốn lấy mạng trẫm, người còn dẫn người bỏ đi. Hành động của người, không chỉ là khi quân, mà còn đồng nghĩa với việc âm mưu lấy mạng trẫm. Nếu không nề tình người đã phục vụ hai triều, hơn nữa cũng không phải thực sự có dã tâm, người nghĩ người chỉ bị cách chức thôi ư?"

Nói xong, hắn liếc sang Dung quốc công, công kích

"Dung khanh gia, bằng chứng nhân chứng đã rõ ràng như vậy, có đủ để định tội chưa?"

Dung quốc công cúi đầu lạnh nhạt đáp một câu "Thần không còn gì để nói." rồi lui vào hàng.

Tông đế mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, phất tay một cái, lập tức có hai binh sĩ tiến vào điện, cởi mũ ô sa và áo quan của Lữ Phụng, giải ông ta ra khỏi điện. Trên khóe mắt đầy nếp nhăn dầm lệ. Không ít quan viên thấy vậy, lòng cũng lạnh đi vài phần. Có câu quan trường hiểm ác, lúc được thời thì lên tới trên mây, còn khi thất thế thì như cọp xuống đồng bằng. Vẫn nhớ mấy hôm trước trong buổi tiệc thành nhân (tiệc trưởng thành) của con trai lão, lão còn khoe với mấy ông bạn già đồng liêu rằng sẽ để con trai gia nhập ngũ lâm quân, còn nói sẽ đích thân đi dắt nó, không để nó lêu lổng nữa,

"Những tên thị vệ ngày hôm đó đã nghe lệnh của Lữ Phụng, toàn bộ chặt bỏ tay, phế bỏ phẩm vị ngũ lâm, đuổi ra khỏi cung. Thân là thị vệ ngũ lâm, mà dám bỏ mặc sự sống chết của thiên tử là tội không thể dung thứ. Riêng phó tướng Lương Thuật lập công cứu giá, giữ chức phó tướng ngũ lâm đã lâu, nay thăng chức thành thủ lĩnh ngũ lâm quân, thay thế Lữ Phụng." Tông đế nói tiếp.

Lâm Hiệp nghe đến đây, đột nhiên trong lòng vừa sợ hãi vừa thương cảm vừa buồn bã.

Những thị vệ đó tuy nói là người của Lữ Phụng, nhưng thực tế đều là thân tín của Tông đế, người nào người nấy hết sức trung thành, luôn đặt mạng của thiên tử lên đầu. Nếu không phải do Tông đế ngầm ra lệnh, sao họ dám tùy ý nghe lệnh Lữ Phụng. Rõ ràng do một tay Tông đế sắp đặt cả.

Họ bán mạng vào sinh ra tử để bảo vệ người bao nhiêu năm nay, thế mà chỉ vì muốn giết gà dọa khỉ, người lại nhẫn tâm chặt tay, đuổi ra khỏi cung. Một thị vệ, không, chỉ cần là một người đàn ông mất duôi tay thì còn gì là "sống".

Nếu có ngày Lâm Hiệp hắn cũng mất đi giá trị, có lẽ cũng sẽ bị loại bỏ không thương tiếc như vậy, không, chắc còn thảm hơn thế nữa, phải không?

Thốt nhiên, trong đầu hắn vang lên một câu nói

"Phò sai chủ, chết cũng đáng" (hy vọng các bạn còn nhớ câu này của ai)

Nghĩ đến đó, hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, đúng vậy, chính hắn đã chọn đi theo người, thì phải hết sức phục tùng, cho dù có đúng có sai, có thịt rơi máu chảy thì cũng là do hắn tự chọn.

Lúc hắn hết suy nghĩ ngẩn ngơ thì đã thấy Tông đế khẽ gõ tay vào thành ngai vàng, nét mặt như giãn hẳn ra, lộ ra vẻ dịu dàng hiếm có, nói

"Trước lúc bãi triều, Trẫm còn một việc muốn tuyên bố. Dân nữ Tiêu thị xinh đẹp hiền thực, khí chất cao quý, vì cứu giá mà không ngại lấy thân đỡ kiếm, khiến trẫm hết sức cảm phục. Nay tấn phong thành Hy tần, lấy hiệu Trung tần. Tháng sau chính thức sắc phong. Các khanh có ý kiến gì không?"

Vừa dứt lời, thái hậu liền đập ghế phản đối ngay

"Bổn cung không đồng ý. Tiêu thị vốn chỉ là con gái của bậc thương nhân thô tục, không đủ tư cách trở thành hy tần. Nếu hoàng thượng muốn báo đáp ân cứu mạng, thì có thể ban thưởng vàng bạc, hoặc giả ban hôn cũng được. Nếu để cô ta vào cung, thì khác nào si nhục hoàng hậu và các quý phi thân phận cao quý trong cung. Đó là chưa kể cô ta vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nếu chẳng may có gì bất trắc, chẳng lẽ hoàng thượng định phong tấn cho một linh bài."

Tông đế đánh mặt lại, nói

"Mẫu hậu, vậy là người không biết rồi, tam thức của Tiêu thị Tiêu Tường vừa được thăng chức thành thái thú tam phẩm, tháng sau sẽ trở về kinh nhậm chức. Về lý mà nói, Tiêu Lam hoàn toàn đủ tư cách vào cung. Còn về tình, nếu không phải do Tiêu tiểu thư không xá nguy hiểm lấy thân cứu giúp thì trẫm đã không còn mạng mà hiểu kinh mẫu hậu, cho dù có phải động phòng với một linh vị, thì cũng không tính là thiệt thòi. Hơn nữa, lúc Tiêu tiểu thư bị thương, trẫm đã đích thân bế cô ấy về cung, trong quá trình chữa bệnh, trẫm cũng đã ở đây, xem như đã có tiếp xúc da thịt, đã vậy, nếu trẫm còn không chịu trách nhiệm, thì xem như đã hủy cả đời Tiêu tiểu thư."

Thái hậu muốn phản biện nữa, nhưng Tông đế đã chặn lời ngay,

"Thái hậu, trẫm làm vậy cũng một phần vì người. Nếu hôm qua không phải do người ra lệnh bắt Lữ Phụng điều động thị vệ của trẫm đi, thì thích khách đã chẳng có cơ hội tiếp cận trẫm, còn khiến Tiêu tiểu thư vì vậy bị đâm trúng, bây giờ vẫn còn hôn mê. Nếu trẫm không phong tấn cho nàng, sau này e

rằng Tiêu gia sẽ thấy bất mãn, tạo ra những lời đồn không hay ho. Dân gian sẽ cho rằng thái hậu đang tiếm quyền lắm":

Thái hậu trừng mắt nhìn Tông đế, ánh mắt sắc lạnh kinh người, Tông đế bình thản nhìn trả.

Thái hậu đã bị nắm lấy đuôi thì cũng chỉ còn cách đầu hàng.

Lát sau, thái hậu tỏ vẻ mệt mỏi, phất tay nói

"Được, được, lại lấy việc này ra uy hiếp cả bốn cung, được, hoàng thượng là thiên tử, muốn tấn phong ai thì cứ việc tấn phong. Bốn cung không quản nữa."

"Tạ ơn mẫu hậu thành toàn."

Vừa nói xong, đã thấy A Thuận hót hải đi vào, nói nhỏ gì đó bên tai Tông đế.

Tông đế càng nghe mắt càng sáng rỡ, hưng phấn nói to

"Thật đúng là hỷ sự nhân đôi mà, Tiêu tần vừa mới tỉnh dậy. Tháng sau lễ phong tẩm phải cử hành đúng ngày, Lễ bộ thị lang đâu rồi, trầm nghe nói dưới quyền khanh có một sự phụ may triều phục rất đẹp, khanh cho người này toàn quyền may triều phục cho hy tần đi. Đốc sức cho trầm, là tốt sẽ được thưởng."

Lễ bộ thị lang vội bước ra nhận lệnh. Lòng thầm nghĩ, vẫn chưa có chi sắc phong mà đã loan miệng hy tần hy tần, Tiêu tiểu thư này chưa vào cung đã được sủng như thế, sau này e rằng hậu cung sẽ nổi sóng gió.

Sau này, khi Dung gia hoàn toàn bị quét sạch khỏi triều, có lần Thanh Nguyên được dịp nghe các nhân sỹ tán tụng Tông đế và bàn luận về Bình vương.

Thanh Nguyên cảm thấy hứng thú, nên cùng ngồi vào nghe chơi.

Khi nói về thái hậu, một người bảo, Thái hậu Dung thị nắm giữ ngôi Nhiếp chính phi bao năm nay, nhưng chưa bao giờ để xảy ra điều tiếng gì, chưa một ai dám đon đai bà đang tiếm quyền vua.

Nhưng chỉ vì một chút lòng mềm yếu, mà vừa phải vợ danh tiếm quyền vào người, vừa phải trơ mắt nhìn Tông đế nạp Tiêu phi vào cung, lại vừa hại chết cả bề tôi trung thành như Lữ Phụng.

Người này cho rằng, tất cả những thất bại sau này của Dung gia và Bình vương đều bắt nguồn từ lần thất bại này.

Cuối cùng, họ kết luận, Dung thái hậu có được sự thông minh như bậc trượng phu, nhưng lại không đủ cứng rắn, nên mới thảm bại.

Thanh Nguyên nghe đến đó bèn thấy chán rồi bỏ đi ngay.

Cô cho rằng, sở dĩ Bình vương thất bại trong cuộc chiến này, là do y không đủ khôn ngoan như Tông đế.

Còn thái hậu, thật ra, trong cả chục năm nay, không một ai đủ cứng rắn và sắc sảo trong chính trị hơn bà ta.

Thanh Nguyên nghĩ, vào giờ khắc nghe tin Dung quốc công bị thích khách chém ấy, bà ta rất bình tĩnh.

Bà ta biết rõ đấy có thể là kẻ "cá chết rách lưới"(nghĩa là đặt hai bên trong tình thế nguy hiểm) của Tông đế, nhưng bà ta vẫn sẵn sàng nhảy vào.

Bởi vì ông ấy không chỉ là huy hiệu của bà ta, mà còn là món tiền cược lớn nhất trong tay Bình vương.

Có câu "người chết thì hết", nếu Dung quốc công mà thực sự vong mạng, thì bao nhiêu quyền lực nằm trong tay Dung gia nhất định sẽ bị Tông đế tìm cách phân tán dần. Hoặc giả cho dù ông ấy không sao, nhưng trong lúc dầu sôi lửa bỏng, mạng người treo trên vành chuông như thế, mà chính thái hậu và Bình vương lại bỏ mặc ông ta, khác nào tự nhân mình là kẻ vong ơn bội nghĩa, khác nào tạt gáo nước lạnh vào lòng trung thành của họ Dung. Một bên nặng, một bên nhẹ, nên đành phải bỏ chốt lấy xe. Một người đàn bà tinh táo như vậy, liệu có mềm yếu không?

Thế nhưng, dù tài giỏi đến đâu, cuối cùng, thái hậu vẫn là thủ hạ bại tướng của Tông đế.

Điện Hòa Ái

Tông đế nhíu mày lại, tay xoa xoa trán trong vô thức. Đầu hấn đau như búa bổ, đôi mắt nhắm nghiền nhưng khi Kỳ vương vừa dứt lời, đã mở to ra, vẻ không tin nổi, lặp lại

"Cái gì? Một vạn?:

Giọng Kỳ vương khàn khàn vang lên đều đều, vẻ mặt nghiêm trọng mà đáp

"Chỗ đó được tầng tầng lớp lớp cây bao phủ, kín đáo và yên tĩnh đến mức nếu không vào tận sâu bên trong cũng không biết đó là trại huấn luyện binh sỹ. Toàn bộ những hang động đều có các hốc hang nhỏ, tất cả các hốc đó đều chứa đầy chấn mìn, nỏ niêu, vũ khí, lương khô, có vẻ như đó là nơi nghỉ

ngôi sinh hoạt của chúng. Nhân lúc chúng không có ở đó, em đã đi đếm một lượt rồi, Tổng cộng có gần cả nghìn hốc hang, mỗi hốc đủ chỗ cho năm người, sáu người ở, nên em đoán, có lẽ quân số của chúng đông đến năm, sáu nghìn người."

Tông đế chặc một tiếng, tay vẫn xoa trán liên tục, nhắm hờ mắt, nói

"Nhiệm vụ này càng lúc càng lợi hại, có thể xây dựng cả một đội tư quân (quân đội cá nhân) đến sáu nghìn người ngay trên lãnh thổ của ta mà ta không hề hay biết. Vốn đã biết hẳn có nuôi tư binh, nhưng không ngờ lại đông đến sáu nghìn. Hay thật, nếu không nhờ Trần Khanh gia bức được đám người Tô gia giao ngân lượng ra, rồi theo dõi lộ trình chuyển ngân lượng từ Sa thành về Hạo thành, thì e rằng phải đợi đến lúc chúng đánh vào cung, ngồi lên bệ rồng của ta rồi mà ta vẫn chưa hay gì. Ta phải mất bao công sức, thậm chí phải mạo hiểm cả tính mạng mới triệt được một Lữ Phương, bây giờ....."

Tông đế không nói nữa. Kỳ vương nhạy cảm nghe được sự giận dữ trong lời tự mĩa của hắn nên rất thức thời mà im lặng.

A Thuận đích tiến lên thay tách trà đã nguội của cả bốn người. Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng rót trà tí tách. Gió mang mùi thơm của hoa hiu hiu thổi vào phòng, mát rượi.

Thanh Nguyên nhìn nhìn Tông đế, rồi phát tay bảo cô cung nữ gần đó đến gần, nhẹ giọng dặn dò gì đó, xong, cô cung nữ lãnh mệnh đi ngay.

Lúc Tông đế mở mắt ra lần nữa, Kỳ vương lại thấy vẻ lạnh nhạt thường ngày trong ánh mắt đấy, nên không cố kỵ mà nói

"Thực ra hoàng huynh anh đừng lo nhiều, dù sao một vạn người tuy đông, nhưng chúng ta đã có sự quy thuận của Hứa Sơn rồi, có thể mượn Binh phủ của hắn để điều động binh mã, rồi lấy danh nghĩa diệt sơn tặc tấn công vào hang ổ của chúng. Có thể một lưới bắt gọn cả bọn."

Lâm Hiệp lại không đồng ý cách nói của hắn

"Lời ấy Kỳ vương nói sai rồi. Nghe cách huấn luyện của chúng, thần có thể dám chắc chúng toàn là tử sĩ. Trên đời này không quân đội nào đáng sợ bằng tử sĩ, lấy một địch mười cũng không nói quá. Thần dám khẳng định, một vạn quân triều đình cũng chưa chắc là đối thủ của đám binh này. Nếu chúng ta mạo muội tấn công, e rằng chúng sẽ chống trả quyết liệt, sau đó thì "lưỡng bại câu thương" (hai bên cùng chịu thiệt hại), đối với chúng ta hoàn toàn không có lợi. Hơn nữa, dù chúng là tư binh của Bình vương, nhưng dù sao cũng là quân nước ta, nếu có cách nào đó thu phục chúng thay vì tiêu diệt không phải càng tốt hơn sao? Còn một vấn đề nữa, thú thật, thần không tin Hứa Sơn sẽ dễ dàng cho chúng ta mượn Binh phủ."

"Lâm đại nhân nói hay thật. Chúng đã là tử sĩ rồi, thì tất nhiên chỉ trung thành với nhị ca, làm sao thu phục? Nếu không diệt chúng bây giờ thì sau này chúng sẽ diệt ta. Hơn nữa, đâu nhất thiết để hai quân giáp lá cà, có hàng nghìn cách để giết chúng mà không cần hao tổn một binh một tướng. Đốt rừng để chúng chết cháy, lén mai phục vào buổi tối để đánh úp, hay đánh mạn sườn (nghĩa là mai phục đánh bên hông kết hợp đánh chính diện), thậm chí đầu độc nguồn nước. Còn về Hứa Sơn, dù sao em gái hắn ta sắp được phong phi, trong tay chúng ta lại có bức tranh ấy để uy hiếp hắn. (nếu các bạn còn nhớ bức tranh ấy là gì, thì mình thực sự rất vui.) hắn dám không tuân lệnh sao?"

"Kỳ vương, người nghĩ kỹ chưa. Ngài cũng biết xung quanh chỗ ấy toàn cây cối, một khi nổi lửa, sẽ rất khó khống chế ngọn lửa, nếu không cẩn thận sẽ thiêu rụi tất cả, thậm chí có thể san bằng cả Sa thành. E rằng Bình vương bài quân ở nơi cây cối rậm rạp như thế cũng chỉ để đề phòng có người phóng hỏa. Đầu độc nguồn nước ư, người nghĩ Bình vương có công xây cả một căn cứ như thế, mà lại sơ suất đến nỗi để đám tử sĩ chết vì thuốc độc sao? Đánh mạn sườn, mai phục ư? Địa hình như vậy làm sao đánh mạn sườn, nếu dễ dàng bị mai phục như vậy, thì Kỳ vương cần gì tốn cả hai tháng trời, rồi phải đích thân mạo hiểm mới thâm nhập được nơi đó. Còn về Hứa Sơn, người cũng nghe Trần đại nhân nói rồi đấy, hắn hoàn toàn không chút thương yêu gì em gái. Thần thượng triều cùng thời điểm với hắn, quen biết nhau nhiều năm nay, cũng khá am tường về tính cách hắn, con người này đã tâm bụng bụng, hơn nữa lại còn thông minh gian xảo hơn người, dễ gì ngồi yên để chúng ta uy hiếp. Binh phủ trong tay vốn là lợi thế duy nhất của hắn, giống như tấm mai của con rùa, dễ gì hắn chịu trao ra. Chỉ với một bức họa vốn chẳng thể cầm chân hắn được. Chẳng qua vì tạm thời chúng ta chưa uy hiếp bắt hắn làm này làm nọ, nên hắn mới án binh bất động thế thôi. Còn nếu chúng ta thực sự ép buộc hắn, hắn sẽ không để chúng ta chiếm được lợi ích gì."

"Thế này không được, thế kia không được, vậy người muốn sao?" Kỳ vương bực mình giãy nảy cả lên.

Tông đế thở dài, một đến nỗi không thềm lên tiếng bảo họ im miệng, một trận gió thổi vào, hắn ho khan liên tục, A Thuận tiến lên đưa hắn tách trà.

Lúc này, Thanh Nguyên vốn đang ngồi bất động một góc, đột nhiên đứng dậy, trước sự kinh ngạc của mọi người, đóng hết tất cả cửa sổ lại.

Xong, lại đến gần chỗ ngồi của Tông đế, giằng lấy tách trà trên tay A Thuận, đặt xuống bàn, rồi lại nghiêm nghị nhìn Tông đế, nói

"Bệ hạ, thứ cho thần mạo phạm. Cổ họng đau thì phải uống nước ấm, trà sen thanh quá mức, sẽ khiến cổ họng người càng đau thêm. Mi tâm người co giật nhẹ, bông mắt tối đen, rõ ràng là do mất ngủ lâu ngày, dẫn đến khí huyết mất cân đối. Đã mất ngủ còn uống thêm trà thì sẽ càng khó ngủ. Từ lúc thần tiến vào đến bây giờ, tay người cứ đặt trên đầu gối xoa liên tục, đây là "Tỳ chứng", khi trời trở lạnh, cản trở huyết mạch, người mang giày càng chặt, thì huyết khí lại càng khó lưu thông, chân và đầu gối sẽ càng nhói. Người nên dùng nước nóng ngâm chân kết hợp xoa bóp huyết vị để khai thông huyết mạch, như vậy sẽ đỡ hơn nhiều. Sờ đi người bị đau đầu là do hương thơm của hoa quá nồng, phấn hoa bay vào mũi gây ngứa ngáy nháy mắt. Nên tốt nhất, người không nên mở cửa sổ thường xuyên. Tích trọng nan phản (bệnh tích tụ lại thì khó chữa), bệ hạ nên quan tâm đến long thể nhiều hơn, không thể ý còn trẻ còn sức khỏe mà quá lao lực"

Tông đế sững sờ nhìn Thanh Nguyên một lúc, rồi thoải mái bật cười, bảo

"Đến A Thuận cũng chẳng chu đáo được như Khanh. Khanh còn phiền hơn cả hắn nữa."

Đúng lúc này, cô cung nữ ban nãy đi vào, mang theo một chậu nước ấm và hai tách nước.

Thanh Nguyên đón hai tách nước từ tay cô cung nữ, dâng một tách nước trước mặt hấn, nói

"Bệ hạ, súc họng bằng nước muối bảy lần có thể giúp cổ họng dễ chịu hơn."

Tông đế quay qua liếc A Thuận một cái, hấn liền hiểu ý chạy đến dùng cây kim thừ độc nhúng vào tách nước. Thấy không có gì lạ mới dâng cho Tông đế.

Tông đế súc hết bảy lần nước, súc xong, bèn gơ tay quơ chén trà muốn uống. Thanh Nguyên kéo tách trà ra xa, rồi đưa tách nước ấm còn lại.

Tông đế vốn không quen uống nước ấm nên hơi nhăn mày khó chịu, nhưng sau khi nước ấm vào cổ, liền thấy dễ chịu hơn nhiều, giọng nói cũng thanh hơn, nói

"Thì ra khanh còn biết cả y thuật nữa à?"

Thanh Nguyên bưng chậu nước ấm để sát chân hấn, cười bảo

"Thần còn biết cả xoa bóp cơ, bệ hạ có muốn thử."

Thấy Tông đế không phản đối, cô bèn nhẹ nhàng ngồi bệt xuống sàn, nâng hai chân hấn lên. cời giày hấn ra, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Thanh Nguyên nắm lấy bàn chân trần căng cứng ra, nhẹ nhàng xoa bóp để các cơ thả lỏng, rồi ngâm vào chậu nước nóng.

Động tác này khiến tất cả mọi người trong phòng há hốc mồm.

Ở Chung quốc, rửa chân cho người khác là công việc rất thấp hèn, chỉ dành cho phạm nô tài. Thể hiện sự thuần phục, kính nể tuyệt đối.

Thế nhưng cô lại không chút nề hà, không ngại dơ bẩn, chẳng những rửa chân mà còn nhúng tay vào chậu nước để xoa bóp.

Tông đế nhắm mắt lại, hưởng thụ sự dễ chịu truyền lên từ bàn chân, ngay cả đầu gối dường như cũng thả lỏng ra, bớt cả đau.

Thanh Nguyên chăm chú xoa bóp tìm huyệt vị trên gan bàn chân hấn, khẽ dùng lực nhấn vào, khiến Tông đế đau nhứt nhứt.

Nhưng sau cơn đau là cảm giác thả lỏng, mềm mại đến là dễ chịu.

Sau một khắc (15p) xoa bóp liên tục, chân hấn như lại có sức lực, không còn tê cứng nữa.

"Dễ chịu quá, vậy là sau này trẫm không cần phải ngày ngày uống thuốc rồi. Đám thái y già đó thực vô dụng, uống bao nhiêu thuốc cũng không dễ chịu được như vậy."

"Thuốc hai phần là độc, bệ hạ uống nhiều quá cũng không tốt, những căn bệnh thể này, trị liệu xoa bóp sẽ có ích hơn." Thanh Nguyên phụ họa theo.

Cô đứng lên, nhúng tay vào một chậu nước khác, rửa sạch tay, lau khô rồi vòng ra phía sau Tông đế.

"Bệ hạ, thần mạn phép."

Cô đặt tay lên hai bên thái dương của hấn, nhẹ nhàng xoa bóp. Thanh Nguyên không học y, nhưng vẫn nhận biết được một số huyệt đạo cơ bản, biết rõ ấn vào huyệt đạo nào có thể giảm bớt cơn đau.

Những ngón tay mềm mại, mát lạnh xoa nắn thái dương, cơn đau dịu đi nhanh chóng, cảm giác dễ chịu đến nỗi hấn chỉ muốn ngủ.

Hấn dựa hấn người ra sau, nói

"Khanh thật to gan đấy, không biết gần vua thì như gần cọp à, không sợ trẫm sẽ trị khanh tội bất kính sao?"

"Bệ hạ là bậc anh minh, đâu dễ dàng bắt lỗi thần tử như thế."

Tông đế chỉ mỉm cười không trả lời, cũng có thể xem như tán đồng.

Thấy hấn đang thả lỏng, Thanh Nguyên đánh bạo hỏi

"Có một việc thần luôn cảm thấy thắc mắc, chẳng hay thánh thượng có thể chỉ bảo?"

Tông đế vẫn không trả lời, chẳng biết có phải đã ngủ rồi không? Nhưng Thanh Nguyên vẫn tiếp tục nói

"Thần thắc mắc làm sao người lại biết được tên tự của Hứa Sơn?"

Hứa Sơn là kẻ hành sự cẩn thận, tất nhiên sẽ phải giữ kín tên tự của mình, sao có thể sơ suất đến độ để Tông đế nắm được.

Hồi lâu sau, lâu đến mức Thanh Nguyên cứ nghĩ là Tông đế đã ngủ mất rồi, thì giọng nói ngái ngủ của hắn lại vang lên

"Sao khanh không hỏi Lâm Hiệp mà lại hỏi trẫm?"

"Bởi vì nếu không có lệnh của người, Lâm đại nhân tuyệt đối không dám manh động như vậy."

Thanh Nguyên nghe thấy tiếng y cười khẽ.

"Hứa Sơn sinh thiếu thốn, sức khỏe cực yếu, lại vô cùng khó nuôi. Hứa lão tướng quân bèn tiến cung xin tiên đế ban một cái tên tự cho Hứa Sơn."

Vừa nói xong một lúc, Tông đế đã chìm hẳn vào giấc ngủ, nhưng Thanh Nguyên không hề dừng tay, vẫn tiếp tục xoa bóp.

về mặt rất chuyên chú nhưng tâm trí thì đã phiêu du đến nơi khác.

Tông đế còn nhỏ hơn Hứa Sơn một tuổi, vì vậy không thể nào biết đến chuyện xin tên tự của đời trước được.

Mà việc xin tên này cũng không phải chuyện lon la, nên chắc chắn không thể lưu lại trong sử sách, mà chỉ được ghi qua loa trong Nội ký (đây là một quyển sổ sách ghi lại những việc sinh hoạt đời thường của vua) của Sâm đế..

Một việc còn con con như vậy cũng bị lợi dụng để lập kế bẫy người. Tâm cơ của người này thực sự quá sâu.

Trong lúc cô đang mơ màng suy nghĩ, Kỳ vương và Lâm Hiệp nhìn nhau, không ai bảo ai cùng nhau ngồi đợi.

A Thuận thờ dài

"Đã ba ngày rồi bệ hạ không được yên giấc, phê duyệt tấu chương đến tận khuya, đặt mình xuống long sàng lại không ngủ được, hôm sau vẫn phải thức dậy thượng triều. Lần này, may nhờ có Trần đại nhân, nếu không chẳng biết chừng nào bệ hạ mới được yên giấc."

Thanh Nguyên không đáp lời hắn, chỉ chuyên chú xoa bóp liên tục.

Hơn một canh giờ sau, Tông đế mới tỉnh giấc. A Thuận bèn chạy lên hầu hạ hắn súc miệng, uống nước.

"Trẫm đã ngủ bao lâu rồi."

"Bẩm, bệ hạ đã ngủ hơn canh giờ rồi."

Hắn vron vai ngồi tựa ra sau ghế, thoải mái nói

"Lâu rồi không được thả lỏng như vậy, để các khanh đợi lâu, trẫm thật có lỗi"

Kỳ vương xua tay, bảo

"Thấy anh ngủ ngon như vậy, em mừng còn không hết. Đợi thêm một hai canh giờ có là gì đâu."

Tông đế ngồi thẳng dậy, ánh mắt thâm thúy lướt qua khắp một lượt.

"Có hai điều ta muốn các khanh điều tra cho rõ. Thứ nhất, số tử sỹ này tìm đâu ra? Tử sỹ thường là những đứa trẻ mồ côi, bởi chỉ khi chúng không còn vương bận tình thân thì mới có thể hết lòng trung thành. Nhưng muốn tìm một vạn (10000) đứa trẻ mồ côi thì chắc chắn là không thể.

Nên chắc chắn quá nửa trong số này là những người bình thường. Mà nếu đã là người bình thường thì ắt hẳn phải có cha mẹ, thân nhân. Chỉ cần biết được thân phận rồi cho tìm bắt người thân để uy hiếp, thì chắc chắn chúng sẽ tự khắc đầu hàng.

Thứ hai, chắc chắn tên quan trấn thủ Sa thành đã bí mật cấu kết với Bình vương. Sa thành gần với Tuyên thành, Mẫn thành, nếu trong Sa thành có ẩn chứa một đội quân với số lượng lớn như vậy, thì chắc hẳn quan trấn thủ hai thành này cũng phong phanh biết được gì đấy. Nhưng lại không ai báo về triều tiếng nào.

Rõ là đám cầu quan này đã thông đồng làm bậy với nhau. Các khanh hãy lên cài tai mắt bên cạnh những tên này để nắm tin tức, nhưng phải hành sự cẩn thận, nếu không e sẽ đánh rắn động cỏ."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quan Trường (23)

Thanh Nguyên không để ý họ đang nói gì, trong đầu cô dần hiện lên nhiều luồng suy nghĩ.

Tông đế thấy vẻ thất thần của cô, bèn hỏi

"Ái khanh, khanh đang suy nghĩ gì vậy?"

Cô hơi do dự một lúc rồi rụt rè nói

"Thần đang nghĩ, tại sao họ lại không lợp nhà?"

Tông đế vừa nghe xong, bèn nhíu mày suy nghĩ. Lát sau, như sức nghĩ ra gì đó, y sững người ngồi thẳng dậy.

Ánh mắt y sầm lại mang theo sự nguy hiểm, môi mím chặt, hai hàng lông mày nhíu đến mức gần như chạm vào nhau.

Lâm Hiệp cũng mang vẻ mặt u ám tương tự.

"Bọn chúng có lợp nhà hay không thì có liên quan gì?"

"Liên quan rất lớn." giọng nói nặng nề của Lâm Hiệp vang lên. "Chung quanh toàn là rừng rậm, có sao chúng không chặt cây lấy gỗ lợp nhà mà lại phải chui chúc trong các hang hốc đây rần, rết."

Kỳ vương nghe đến đây mới như chợt vỡ lẽ ra.

"Có phải vì, bọn chúng là người Lân?"

Nghe đến người Lân, Thanh Nguyên mới chợt nhớ dân gian truyền tụng rằng người Lân có thuật trị rắn rất hay, dù sống trong hang hốc ẩm ướt cũng chẳng bị rắn cắn bao giờ. Họ có tập tục đời đời sống trong hang, không thích lợp nhà.

"Dân số tộc Lân không thể đông đến cả vạn được, e rằng tất cả các tộc sống trên núi đều có tham gia vào đội tư binh này." Lâm Hiệp nặng nề nói.

Kỳ vương tức giận đập bàn mắng

"Khốn thật, vậy ra lũ người núi này lại dám cấu kết với nhau làm phản?"

Thanh Nguyên nhắm mắt trong đầu, với dân số các tộc ít người hiện nay ở Chung quốc, thì một vạn quân tương đương với bảy bộ tộc.

Bảy bộ tộc cùng cấu kết làm phản, hậu quả thật khó tưởng tượng.

Lâm Hiệp cũng nghĩ đến điều này, hần tâu với Tông đế

"Thánh thượng, những bộ tộc này trước giờ không qua lại với nhau, nay lại cùng bắt tay nhau như vậy, e là có người giật dây phía sau.

Ở Chung quốc này, người duy nhất có thể đoàn kết họ lại, chỉ có một."

Tông đế im lặng không đáp lời. Kỳ vương tức tối gầm lên

"Lão già Ngọc Long này thật nham hiểm mà. Ngoài mặt thì giả vờ như chống đối Dung gia, thuận theo chúng ta, bên trong thì đã trở thành con chó của

Bình vương."

Thanh Nguyên nhớ lại thân thế của Ngọc Long, bèn hiểu ngay tại sao chỉ duy có ông ta có khả năng điều khiển những bộ tộc này./

Trước đây Chung quốc chỉ có ba bộ tộc lớn, đó là người Chân, người Chung, người Lân. Trong đó, có tộc Chung là mạnh nhất và đông nhất, nên mới được chọn chữ Chung thành quốc hiệu.

Sau, người Chân đẩy quân làm phản, bị Hứa đại tướng quân, phụ thân của Hứa Sơn đánh bại, thế lực suy yếu dần, sau cùng trở thành một bộ tộc nhỏ ít người. Chỉ còn mỗi tộc Chung do Minh đế lãnh đạo và tộc Lân do Ngọc gia làm tộc trưởng cùng tồn tại.

Minh đế e ngại sẽ có ngày tộc Lân nổi gót theo tộc Chân làm phản, bèn tìm cách ép buộc Ngọc gia vào triều làm quan. Ngoài mặt thì trọng dụng cho giữ chức tể tướng quyền cao chức trọng, nhưng sự thực là đang tước đoạt quyền lực của họ Ngọc.

Sau khi Ngọc gia vào triều, thì tộc Lân như rắn không đầu, các trưởng giả bắt đầu tranh giành ngôi tộc trưởng, chém giết mưu hại nhau nhiều năm trời vẫn chưa tìm được tộc trưởng thích hợp.

Cuối cùng, họ quyết định chia tộc, mỗi trưởng giả dẫn theo một đoàn người, lập thành một bộ tộc riêng, tự tìm mảnh núi riêng. Vì vẫn giữ thù cũ, nên những trưởng giả này bắt buộc tộc nhân của mình không được qua lại với những tộc khác, vì vậy mới tạo ra thế cục như bây giờ.

Tuy Ngọc gia không còn thực quyền nữa, nhưng vẫn được các tộc trưởng khác hết sức kính trọng. Mỗi lần tết nhất hay đến ngày lễ lớn Ngọc Long đều

đích thân mang quà cáp đến từng bộ tộc hỏi thăm.

"Hoàng huynh hay là để thần đệ trà trộn vào những bộ tộc đó điều tra? Dù sao những chi tiết nhỏ này không thể khẳng định gì cả" Kỳ vương dò hỏi.

"Hoàng thượng, vạn lần không thể. Nếu đột nhập thăm dò lần nữa chỉ e đánh rắn đánh cỏ." Lâm Hiệp can ngăn.

Tông đế gật đầu tán thành

"Trẫm cũng cho rằng nên đánh cuộc một phen."

Xong, y dựa người ra sau ghế và quay sang hỏi A Thuận

"Hiền phi đã mang thai đến tháng thứ mấy rồi nhỉ?"

A Thuận cung kính cúi người thưa

"Bẩm, đã gần đến tháng thứ tám rồi ạ. Dự kiến khoảng một tháng nữa thì lâm bồn ạ."

Tiếng của A Thuận vừa dứt, Tông đế bèn à một tiếng rồi cả điện lại rơi vào trầm lắng lần nữa.

Thanh Nguyên rùng mình nhìn ánh mắt sáng quắc chứa đầy mưu toan của Tông đế.

Y phát tay bảo mọi người lui ra. Trước khi cánh cổng điện đóng lại, Thanh Nguyên nhìn thấy bóng y đang ngồi mân mê những quân cờ trên bàn.

Về mặt chuyên chú xếp từng quân từng quân một của y, khiến Thanh Nguyên cảm thấy cả giang sơn rộng lớn này cũng chỉ là một bàn cờ trong tay y, còn Hiền phi và đứa con chưa ra đời, cũng chỉ là những quân cờ nhỏ nhoi cần loại bỏ.

Lễ nạp phi diễn ra trong nghi thức xa hoa và long trọng bậc nhất.

Phẩm vị của Hứa Thu cao hơn nên được phong phi trước, sau đó mới đến lượt Tiêu Lam.

Tông đế nắm tay Hứa Thu bước vào thái miếu, trên người cô khoác bộ lễ phục mười lăm, phía sau là những cô cung nữ nhắc váy hầu hạ, và những ánh mắt kính ngưỡng.

Trong thời khắc (được xem như) vinh quang nhất ấy, Hứa Thu vẫn lạnh lùng như vậy. Dường như linh hồn cô đã tách khỏi chốn ồn ào này.

Thanh Nguyên không đủ tư cách bước vào thái miếu của hoàng tộc, nên đành đứng đợi phía ngoài. Tất cả những gì còn lưu lại trong kí ức của cô ngày đó, chỉ là bóng dáng gầy yếu đang bị bộ lễ phục nặng nề nuốt chửng của Hứa Thu.

Sau buổi lễ phong phi ban ngày, thì đến buổi tiệc đêm được tổ chức trong cung.

Cả cung điện như bừng sáng bởi những ngọn đuốc, các cung nữ dập dìu qua lại. Mùi thức ăn thơm lừng hòa cùng hương thơm của hoa và các loại rượu hảo hạng bay khắp cung.

Thái hậu viện có phượng thể bất an nên không tham dự, cả Dung quốc công lẫn Bình vương đều vắng mặt nốt.

Hiền phi ôm bụng bầu to vượt mặt ngồi bầu bạn bên Tông đế trên ngôi cao, tân quý phi thì đang ngồi chờ trong phòng hoa chúc.

Tông đế cười đùa liên tục, có thể thấy hôm nay hẳn rất vui.

Hiền phi đang gấp thức ăn thì đột nhiên nhú mày kêu lên một tiếng.

Tông đế vội buông ly rượu xuống, vừa đỡ tay nàng vừa lo lắng hỏi

"Ái phi, sao vậy, hài nhi lại quấy phá nữa à?"

Hiền phi dịu dàng đáp lại

"Bẩm, chỉ hơi đau một chút thôi ạ."

Tông đế vỗ nhẹ vào bụng nàng, trách yêu

"Thằng nhóc này chưa ra đời thì đã nghịch ngợm rồi, sau này làm sao gánh vác giang sơn của trẫm đây."

Tông đế vừa nói xong, cả cung điện đều sững sờ. Tiếng trò chuyện ngưng bật c, chỉ còn mỗi tiếng nhạc vẫn vang lên đều đều, nhưng e chẳng ai thường thức lọt tai.

Trước mặt quần thần tuyên bố như vậy, lẽ nào ý nói long chủng trong bụng Hiền phi sẽ là thái tử tương lai.

Nhưng đứa trẻ này đâu phải là con trưởng?

Năm xưa, lúc Sâm đế muốn phế Tông đế lập Bình vương, thái hoàng thái hậu đã viết chiếu cáo đề ra mười nguyên nhân Bình vương không thể lên ngôi vua.

Một trong những nguyên nhân đó là bởi vì Bình vương chỉ là con thứ. Từ câu chuyện này có thể thấy người Chung xem trọng địa vị trưởng tử như thế nào. \

Trước đây thái hoàng thái hậu đã dùng cái cớ con trưởng bảo vệ địa vị thái tử của hần, nay hần lại tỏ ý muốn đưa một thứ tử lên ngôi vua, khác gì tự vả vào mặt mình.

Thanh Nguyên ghé vào người Ngọc tể tướng nói nhỏ

"Ngay cả việc thiếu lễ nghĩa như vậy mà cũng dám làm ra, xem ra thánh thượng rất sủng ái Hiền phi. Chúc mừng tể tướng"

Ngọc Long nhú mày quát khế

"Nếu ngươi còn dám ăn nói hồ đồ vậy nữa thì mười cái đầu cũng không đủ dùng chém."

Thanh Nguyên làm bộ sợ hãi ngồi thẳng người dậy, không dám hé miệng nữa.

Chỉ cần nhìn ánh mắt sáng rỡ tràn ngập tham lam của lão, Thanh Nguyên đã biết cá đã cắn câu.

Thanh Nguyên cầm cốc nước rượu đã được thay bằng nước ấm nhấp một ngụm.

Hóa ra Ngọc tể tướng lưng danh thiên hạ, cuối cùng cũng bị bại dưới chữ "quyền lực".

Hiền phi biết bản thân mình đã đứng trên đầu ngọn sóng, bèn khéo léo chuyển đề tài

"Sao bệ hạ lại biết con là hoàng tử, nhờ là một tiểu công chúa thì sao?"

Lúc này, Thanh Nguyên bèn nịnh bợ góp lời vào

"Bẩm Hiền phi, dân gian thường kháo nhau rằng bụng tròn thì sanh nữ, mà nhọn thì ắt hẳn là nam.

Bởi vì nam nhi mang chí thiên hạ, ngay từ trong bụng mẹ đã nôn nóng muốn chui ra ngoài thỏa sức tung hoành, nên cứ liên tục đập vào thành bụng khiến bụng mẫu thân nhô cao lên..

Thành thử nếu thai nhi là nam thì người mẹ thường bị đau do con quấy đạp.

Còn phận nữ nhi an phận thủ thường thì đương nhiên không đập, không quấy, thành ra mẫu thân cũng không thường đau bụng, mà dáng bụng sẽ tròn lẳn.

Thần thấy Hiền phi sắc mặt xanh xao, bụng lại nhô lên rất cao, ắt hẳn long thai lần này sẽ là một tiểu hoàng tử dũng mãnh."

Tông đế thích chí vỗ đùi cười vang

"Nếu ái phi quả thực sinh hạ được tiểu hoàng tử dũng mãnh, trăm nhất định sẽ ban thưởng lớn cho khanh."

Hiền phi âu yếm nhìn Tông đế, trên môi là nụ cười rất hạnh phúc.

Chuyện phong thái từ lúc nãy như một hòn đá ném xuống ao, tạo ra chút lăn tăn, rồi lại trở về tĩnh lặng.

Rượu quá ba tuần, Tông đế và Hiền phi đều rời khỏi bàn tiệc, chỉ còn các vị quan ngồi uống với nhau, trò chuyện theo kiểu không thưởng không phạt.\

Ngọc Long ngồi phẩm rượu một lúc, đang muốn cáo từ, thì chợt tiếng nói lè nhè phát ra từ bàn kế bên.

"Tôi nói các đại nhân nghe này, tháng trước tôi vừa gặp một vị thần tiên sông các ông ạ."

Mọi người nghe xong bèn cười rần rập, Phạm thượng thư vui vẻ bảo

"Trần thượng thư từu lượng kém quá, mới uống một tí mà đã say bét nhè ăn nói linh tinh."

"Tôi nào có say. Tôi nói thật đấy. Lão ta thực sự tinh thông chuyện trên trời dưới đất chẳng kém thần linh.

Mười ngày trước lão xin vào nhà tôi tá túc, tôi thấy lão có vẻ chẳng phải người tốt bèn đuổi đi. Thế là lão bảo rằng, ấn đường của tôi thâm đen,

trong vòng ba ngày tốt nhất nên ở nhà để tránh gặp họa. Tôi nào có tin. Thế là lão cược với tôi, lão bảo tôi cứ ở yên trong nhà suốt ba ngày, nếu bên

ngoài không xảy ra chuyện long trời lở đất nào thì xem như tôi thắng, lão sẽ theo tôi lên Hình bộ, mặc tôi xử tội.

còn nếu ngược lại, thì tôi phải cho lão tá túc ba ngày. Tôi cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, nhưng có câu "không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất", để đề phòng bất trắc, tôi đành ở nhà suốt ba ngày."

"Mấy hôm trước cậu không lên triều là vì nguyên cớ này sao?" ngự sử đại nhân hỏi.

"Thì đây. Tôi ngồi không ở nhà suốt hai ngày, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, cứ ngỡ do lão ăn nói linh tinh. Đến ngày thứ ba thì bực bội đến không chịu được, bèn lên đến Ngọc tửu lâu uống rượu.

Lúc tôi đến đấy, còn chưa kịp bước vào thì chẳng hiểu sao tửu lâu bốc cháy. Nơi đó là Ngọc tửu lâu từng đích thân được tiên đế ban bằng hiệu đấy, có đến cả chục thị vệ thế mà nói hỏa hoạn là hỏa hoạn.

Khéo làm sao, lúc tửu lâu bốc cháy vừa vặn là giờ Ngọ hai khắc, đúng lúc thời hạn ba ngày vừa kết thúc."

Các vị đại nhân cùng ồ lên, ai nấy đều ra sức bàn tán về trận hỏa hoạn kinh khủng ấy.

"Trần thượng thư thật may mắn, được quý nhân phù trợ. Nghe nói có cả trăm người thiệt mạng trong trận hỏa hoạn ấy đấy."

"Tôi cũng nghĩ vậy, nên liền lập tức về phủ muốn giữ chân lão lại Thế nhưng lúc tôi về đến nơi, lão đã bỏ đi. Thì ra lão nói xin tá túc ba ngày chính là ba ngày cá cược đó."

Mọi người càng nghe càng hứng thú, hỏi han liên tục. Thanh Nguyên vừa hoa tay múa chân vừa thao thao bất tuyệt.

Ngọc Long quay sang nói nhỏ với một vị quan tâm phúc

"Rõ vớ vẩn. Những người này tóc đã pha sương muối mà còn ngu dại nghe một tên vắt mũi chưa sạch nói hươu nói vượn."

"Thực ra cũng không hẳn vậy đâu thầy." người này rụt rè nói. "Dạo trước con cũng có nghe đồn, ở Song quốc có một vị pháp sư biết thuật tiên tri, có thể tiên đoán sự việc. Sau Song quốc diệt vong thì người này cũng lưu lạc khắp nơi, nghe nói đã đến Chung quốc. Biết đâu..."

Ngọc Long gạt phất đi

"Con đường đường là tả tướng nắm giữ binh lực của Binh bộ, sao có thể nói ra những lời mê tín ngu muội như vậy?"

Ngọc tửu tướng chất vấn xong bèn phất tay áo bỏ đi.

Ngày hôm sau, tại phủ tửu tướng.

Ngọc Long khoác lên người bộ quan phục nhất phẩm tôn quý, chuẩn bị thượng triều.

Khác với sự xa hoa của Dung phủ, phủ trạch của đương kim tửu tướng đương triều lại khá giản dị, trông chẳng khác gì những viên quan bình thường.

Tuy nhiên, những viên đá ngọc xanh được dùng để lát bậc thang, và hai con sư tử cổng được đúc từ bạch ngọc trong suốt, đã phản ánh lối sống thư hương giàu có. Ngay cả chiếc xe ngựa cũng được đóng bằng gỗ đàn hương quý, ngựa thì thuộc hàng ngựa chiến nhất phẩm.

Lúc tửu tướng vừa leo lên xe ngựa, thì đột nhiên con ngựa hí vang một tràng dài, ị ạch mãi không chịu chạy dù cho mã phu có quát roi thế nào.

Thị vệ thân cận của Ngọc Long vén rèm lên, hỏi

"Sao hôm nay nó lại giờ chứng thế? Có phải các người không chăm sóc chu đáo không?"

Mã phu nghe vậy bèn sợ hãi tâu ngay

"Bẩm, ngày nào con cũng chải lông, cho ăn đầy đủ mà, không hiểu sao hôm nay... Người ta thường nói ngựa có linh tính, hay là sắp xảy ra việc gì nên nó mới như vậy."

Mã phu vừa nói dứt lời thì thấy một lão già ăn mặc rách rưới đang vuốt ve con ngựa.

"Lão là ai? Sao dám chặn xe của tửu tướng?" gã thị vệ quát lên.

Lão già không hề bị khí thế dữ tợn của hãn dọa nạt, mà còn ung dung đáp lại

"Báo với lão gia nhà các người là có thần tiên sống đến cầu kiến."

Ngọc Long ngồi trên xe loáng thoáng nghe ba chữ thần tiên sống, lại nhớ đến những lời kẻ đêm qua của Thanh Nguyên, bèn đặt quyền tấu xuống, phất tay nói với thị vệ

"Bảo với lão ta nếu còn dám lớn vồn ở đây giờ trò lựa gạt thì đừng trách ta xuống tay độc ác."

Gã người hầu lập nhận lệnh xuống xe, một lát sau, gã lại leo lên xe ngựa truyền lời

"Thưa lão gia, lão ăn mày nói rằng sớm đã biết lão gia sẽ không chịu tiếp kiến, nên cũng không ôm mộng gặp quý nhân, chỉ muốn truyền một lời thôi ạ."

"Lời gì?"

"Châu thành nổi sóng mù thao cát.

Thế giặc mạnh như chẻ tre.

Ngựa nên gác yên đừng nên cười cười.

Chuyến này một đi không trở lại."

Ngọc Long suy nghĩ một lúc rồi cười bảo

"Trước đây ta từng gặp biết bao kẻ giả thần giả quỷ Nhưng người biết dùng thơ để lừa gạt thì thật hiếm thấy, giết cũng tội, thôi thì thưởng cho lão vài lạng bạc rồi đi thôi."

Điện Liêm Chính.

Ngọc Long định đặc bước vào triều, những viên quan phẩm vị thấp hơn đều phải cúi đầu cung kính theo mỗi bước chân của lão.

Có thể nói, địa vị ngày hôm nay của lão đã là trên vạn người chỉ dưới một người. Môn sinh của lão đều giữ nhiều chức vụ quan trọng, con gái lão lại đang hoài long chủng, thế lực của lão chói sáng như nắng giữa Ngọ.

Nhưng với một gia tộc đã từng làm chủ một phần ba quốc gia như Ngọc gia, thì những thứ này chỉ là tầm thường.

Sau khi các vị quan yên vị một lúc lâu, Tông đế mới lò dò bước vào điện.

Lễ bộ tả thị lang Nguyễn Chính trạng nguyên là người bẩm tấu đầu tiên.

"Bẩm thánh thượng, thần đã đích thân kiểm tra bài thi của các nho sinh ở Quốc tử giám. So với các thứ hạng ở kì thi trước thì đúng là một trời một vực. Ba nho sinh đứng đầu kì thi lần trước đều đứng chót bảng lần này. Họ là công tử nhà Phạm thượng thư, Dương phó tướng, Trịnh ngự sử"

Ba vị quan bị chỉ tên điểm mặt đều cảm phần trừng mắt nhìn Nguyễn Chính, trong khi những người khác thì ngạc nhiên không thôi.

Không ai ngờ vị trạng nguyên trẻ tuổi này lại cứng rắn đến thế. Dù sao ba vị kia cũng là quan lâu năm được trọng vọng, vạch tội giữa triều như vậy khác nào đâm thẳng vào mặt họ.

Tông đế lướt mắt nhìn qua ba người, hần nói

"Đuổi cổ tất cả những kẻ gian lận cho trẫm. Không thể để những con sâu này làm rầu nổi canh."

"Thưa thánh thượng, thần thấy hình phạt này không đủ nặng." Nguyễn Chính chấp tay tâu.

Di thân vương nghe vậy bèn cười mỉa mà bảo

"Nguyễn thị lang, để được trở thành một nho sinh của quốc tử giám thì phải trải quá chín kì thi tuyển, đạt đủ các tiêu chuẩn cảm kỳ hội họa, gia thế và danh tiếng phải tuyệt đối sạch sẽ.

Đối với một nho sinh của Quốc tử giám, thì đuổi học đã là sự trừng phạt nặng nề nhất rồi. À, tất nhiên đại nhân không hiểu rồi, vì đại nhân làm gì có cơ hội đặt chân vào Quốc tử giám."

Nguyễn Chính không để ý đến lời châm chọc của Di thân vương, mắt hần chỉ hướng về phía Tông đế.

"Thánh thượng, trong giới nho sinh thường truyền tụng câu nói "nho sinh Quốc tử giám, không thành quan cũng thành danh."

Những nho sinh nghèo như chúng thần có chục năm đèn sách cũng không theo kịp một góc. Nếu quả thực đây là tài học thực sự của họ, thì chúng thần cũng chỉ đành tự trách bản thân không bằng người.

Nhưng đằng này, họ chỉ nhờ quyền thế mà bước vào triều, nhờ gian lận mà được tiếng thơm danh nhân. Chúng thần có viết sạch mực của thiên hạ cũng chẳng được một bài thơ lưu lại cho đời, còn những bài thơ đứng đầu các kì thi thì được truyền tụng khắp nơi, trong khi những bài thơ đầy lại được mua từ giới bần nho (nho sinh nghèo).

Thần cảm thấy thật quá bất công."

"Vậy khanh cảm thấy hình phạt thế nào là thích hợp nhất."

"Thần cho rằng, nên đuổi khỏi Quốc tử giám, cấm vào triều làm quan suốt đời. Thứ nhất là để rung cây đạo khí, răn đe những nho sinh khác trong Quốc tử giám lấy đó làm gương. Thứ hai là để trấn an giới bần nho, thể hiện cho họ biết rằng, triều đình ta chỉ chú trọng nhân tài chứ không phải xuất thân."

Cho dù gia thế cao quý hiển hách, cho dù được học tại Quốc tử giám, nhưng nếu không có thực tài thì cũng chẳng được trọng dụng." Nguyễn Chính nói chậm rãi.

Di thân vương bước ra khỏi hàng, vừa tâu được hai tiếng "Thánh thượng" thì đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng gọi hối hả liên tục

"Ngựa nhanh tám trăm dặm cấp báo. Ngựa nhanh tám trăm dặm cấp báo."

Ai nấy thất kinh nhìn nhau, đến cả người trầm tĩnh như Ngọc Long cũng kinh ngạc nhìn ra cửa điện.

Ngựa nhanh tám trăm dặm được dùng để đưa những tin khẩn cấp nhất. Nếu không phải xảy ra chuyện long trời thì tuyệt đối không được phép dùng đến.

Viên thị vệ chạy như bay vào trong điện, vừa đến trước mặt vua đã quỳ sụp xuống, hối hả tâu

"Hoàng thượng, Xuân quốc đưa chiến thư khiêu chiến. Tuyên bố mười hai tháng sau tấn công vào Châu thành."

Tông đế cả kinh quát lên

"Người nói cái gì? Mau trình chiến thư lên cho trẫm."

A Thuận chân trước đá chân sau chạy xuống điện đón tâm chiến thư được viết trên lụa vàng dâng lên Tông đế

Cả triều nhao nhao cả lên. Không ai ngờ Xuân quốc mới trải qua cuộc chinh chiến trường kì với Song quốc đã vội lao vào gây hấn với một nước lớn như Chung quốc.

Lâm Hiệp vội bước ra tâu

"Thánh thượng, thần e có điều khuất tất. Xuân quốc cách nước ta cả một dải sông Tiêu Hà. Chỉ riêng việc vượt sông đã là một vấn đề nan giải rồi. Dù Xuân đế có ôm mộng bá chiếm thein6 hạ thì cũng phải đánh xong ba nước ở phía Tây, rồi mới dòm ngó đến sáu nước ở phía Đông như chúng ta. Hơn nữa, hành động dâng chiến thư lộ liễu như vậy không giống với tác phong cầm binh của Xuân đế."

Tông đế quăng tấm chiến thư ra giữa điện và nói

"Trên đó có dấu Long ấn của Xuân quốc. Còn có thể giả sao?"

Lâm Hiệp nhìn vào dấu ấn đỏ triện trên tấm lụa, bèn im lặng không dám nói tiếp.

"Gã Thích Kỳ Nghĩa này đúng là vừa lòng tham không đáy vừa ngông cuồng tự đại. Dám đưa chiến thư báo trước cả ngày tấn công ư? Được, lần này không đánh tan xác quân Xuân thì trẫm thật hồ thẹn với liệt tổ liệt tông Chung quốc. Ngọc tử tướng đâu?"

Không có tiếng đáp lại. Tông đế đang nóng giận bèn hét lên

"Ngọc tử tướng, khanh đang mơ màng gì đấy"

Đến lúc này Ngọc Long mới sực tỉnh, lão vội quỳ xuống

"Có thần."

"Theo khanh thì phải dẫn theo bao nhiêu vạn quân để chống lại quân Xuân."

Ngọc Long hơi ngước nhìn Tông đế, lão mím môi không trả lời. Trước triều thần hỏi một câu như vậy, nghĩa là Tông đế đang muốn đích thân lão xuất chinh đánh trận này.

Trong đầu lão vang lên câu thơ được nghe hồi sáng

Ngựa nên gác yên đừng nên cười.

Chuyến này một đi không trở lại

Lão suy tính một lúc lâu, đến lúc Tông đế mất kiên nhẫn mới ngẩng đầu bảo\

"Thưa, thần không biết ạ."

Tông đế nhìn lão với ánh mắt tức giận và thất vọng, y vớ tách trà sứ trên bàn thư án rồi quăng vào đầu Ngọc Long.

"Giỏi, đường đường là Ngọc tể tướng đại quan nhất phẩm mà không biết à? Có phải chức quan càng to thì lá gan càng nhỏ thì phải?"

Ngọc Long vẫn duy trì tư thế quỳ, mặc cho máu chảy ròng ròng trên trán. Ngọc Long dù sao cũng là nguyên lão lưỡng triều, nếu tính theo vai vế thì cũng xem như trưởng bối của Tông đế, nên hành động nóng giận của Tông đế khiến nhiều vị quan cảm thấy bất bình.

Ngay lúc ngự sử đại nhân bước ra chỉ trích hành vi thô bạo của y, thì Thanh Nguyên đã lao ra dập đầu nói

"Xin thánh thượng bớt giận. Ngọc tể tướng tuổi tác đã cao, hơn nữa Hiền phi lại sắp lâm bồn, lúc này người rất cần có phụ thân bên cạnh. Thần nguyện lãnh năm vạn binh đến Châu thành quyết trận sống mái với giặc Xuân."

Ngoài mặt thì cầu tình thay cho Ngọc Long, nhưng thực chất ai cũng hiểu rõ Thanh Nguyên đang tìm cách giải vây cho Tông đế, tránh để y phải lưu tiếng xấu.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Quan Trường (24)

Tông đế đi thẳng xuống giữa điện, vừa thận trọng đỡ Thanh Nguyên dậy, vừa phẫn khởi cười to

"Tốt, tốt lắm. Anh hùng xuất thiếu niên là đây. Trẫm sắc phong khanh thành Hộ quốc phó tướng thống lĩnh năm vạn binh Liêu Đông cùng đại tướng Hứa Sơn đến Châu thành nghênh tiếp giặc Xuân."

Nhưng Thanh Nguyên chưa kịp tiếp chỉ, Trịnh thái sư đã run run quỳ xuống can ngăn.

"Hoàng thượng, Trần thượng thư tuy tuổi trẻ tài cao, nhưng chưa từng lãnh binh đánh giặc bao giờ. Giao cả năm vạn tinh binh Liêu Đông vào tay một viên phó tướng như vậy là một thất sách."

Hứa Sơn là đại tướng quân nhị phẩm, hơn nữa năm vạn binh Liêu Đông này là do đích thân nhà họ Hứa huấn luyện. Tuy ngoài mặt vẫn thuộc biên chế quân đội triều đình, nhưng hơn hai phần ba trong số đó đều chỉ nguyện trung thành với Hứa gia. Chỉ có Hứa Sơn chỉ huy chiến trận mới có thể khiến họ phát huy hết sức mạnh, nên việc y phải mặc giáp ra trận là điều dĩ nhiên.

Nhưng việc Tông đế điều Thanh Nguyên xuất trấn mới khiến mọi người kinh ngạc.

Trịnh thái sư vừa dứt lời, Tông đế bèn lướt mắt quan hai hàng văn võ bá quan và cất giọng lạnh lùng

"Vậy khanh hãy nói trẫm nghe xem, ngoài Trần thượng thư và Hứa tướng quân, liệu còn ai đứng ở đây dám dẫn năm vạn binh chống lại Xuân quốc không? hử?"

Cả đám quan lại cúi đầu im thin thít. Trong trận chiến với Song quốc, Xuân quốc đã phái ra năm vạn đại quân, trong khi binh lực của Song quốc lên đến mười vạn. Thế mà Song quốc vẫn bị đánh tan tác

Binh lực Chung quốc chỉ có mười lăm vạn, trong đó năm vạn binh lo bảo vệ biên giới, năm vạn bảo vệ kinh thành, chỉ còn năm vạn binh Liêu Đông này có thể huy động. Tuy cùng số quân là năm vạn, nhưng một bên đã quen chinh chiến sa trường, một bên quanh năm suốt tháng yên bình, chỉ riêng sự hiếu thắng và ý chí đã chẳng bằng.

Từ xưa đến nay Chung quốc luôn trọng văn hơn võ, bởi các vị đế vương sợ một khi võ tướng được trọng dụng, trong tay lại nắm binh quyền tất sinh lòng tạo phản. Thế nên các võ tướng trong triều hoặc quá già, hoặc quá non trẻ, không có kinh nghiệm thực chiến. Chỉ có mỗi Ngọc tể tướng là vừa có kinh nghiệm tác chiến, sức khỏe vẫn dồi dào, nhưng lão đã lâm trận bỏ chạy rồi.

"Chỉ với cái dũng khí này cũng đủ để trẫm tin tưởng y rồi." Tông đế nói.

"Thánh thượng, nếu chỉ nhờ dũng khí mà cò thể thắng trận, thì dù phải liều mạng già này, thần cũng sẵn sàng ra trận. Trên chiến trường, chỉ cần một sơ suất nhỏ, cũng có thể gây ra cảnh nước mất nhà tan." Trịnh thái sư cứng cỏi trả lời.

Dáng lưng còm côi nhưng thẳng tắp toát ra loại cốt khí cứng rắn khiến người nể phục.

Tông đế từng bước đi về phía ngai vàng, y ngồi đấy với tư thế của một quân vương, những lời thốt ra càng khắc sâu cái khí thế quân lâm thiên hạ ấy.

"Trẫm là thiên tử của quốc gia này. Nếu thật sự có ngày nước mất nhà tan, thì chính trẫm sẽ tự gánh lấy tội danh ngu muội này. Nếu liệt tổ liệt tông có trách tội, người đời có cười chế thì cũng sẽ do một mình trẫm gánh vác."

Trịnh thái sư ngẩng đầu nhìn vị vua đang ngồi trên ngai cao kia, trong lòng vừa kinh vừa sợ, lại cúi đầu phủ phục trên sàn.

"Trần thượng thư, Hứa đại tướng quân, Lâm đại nhân, Kỳ vương ở lại bàn chiến lược tiến công với trẫm. Còn lại lu xuống hết."

Sau khi Tông đế ra lệnh, cả hàng văn võ bá quan lục tục kéo nhau đi, Dung quốc công đỡ Trịnh thái sư dậy, và cùng rời khỏi.

Bình vương đứng dậy, tay y vô thức gõ gõ chiếc ngai hồ mà y đã yên phận ngồi trong bao nhiêu năm nay.

Trước khi rời khỏi, y quay phát người dậy. Ánh mắt y và Tông đế cùng chạm nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Tông đế ngồi trên chiếc ngai vàng vốn thuộc về y, dùng ánh mắt như nhìn kẻ bề tôi nhìn y. Cái phong phạm đế vương đấy, vốn phải toát ra từ y, bộ long bào đấy, đáng ra phải do y khoác trên người.

Bình vương xoay người và rời khỏi điện ngay sau đó, dù chỉ gặp nhau trong một ánh mắt, nhưng cả Tông đế và Bình vương đều bắt gặp được vẻ khát khao quyền lực tận sâu trong đáy mắt đối phương. Đã đến giờ khắc này, thì y cũng chẳng muốn che giấu làm gì nữa.

Tông đế vẫn giữ nguyên tư thế đặt hai cánh tay lên thành ngai vàng, y hỏi, với sự uy nghiêm tột bậc của một đế vương

"Lão quan đó đã chịu truyền tin giả về chưa?"

Lâm Hiệp chấp tay ra phía trước và tâu

"Bẩm, đêm qua hần đã chịu viết thư rồi. Theo tốc độ của ngựa thiên lý, e rằng tin tức đã truyền đến cung Từ Tâm rồi ạ."

Tông đế tỏ vẻ hứng thú hỏi

"Khanh làm cách nào hay vậy? Trẫm nghe nói lão già ấy còn cứng đầu hơn cả từ sĩ thượng đẳng."

"Bẩm, thần cho người thiên, rồi giết từng đứa con trước mặt lão. Khi giết đến người thứ mười lăm, thì lão đã phải đầu hàng. " Lâm Hiệp thần nhiên đáp

Thanh Nguyên thầm nghĩ Lâm Hiệp này ngoài mặt là thư sinh nho nhã, nhưng bên trong lại tàn độc chẳng kém ai. Sống trên đời này có ba loại bất hiếu, trong đó không có con thừa tự là tội nặng nhất. Theo tín ngưỡng đạo thần, nếu phạm tội bất hiếu, thì sau khi xuống suối vàng sẽ bị biếm vào súc sinh đạo, không bao giờ được luân hồi.

Tuy lão quan già ấy không màng cái chết, nhưng sau khi chết còn bị biếm làm súc sinh thì ngay cả người vững dạ nhất cũng phải sợ.

Tông đế gật đầu hài lòng rồi quay sang hỏi Thanh Nguyên.

"Còn phía Ngọc Long?"

Thanh Nguyên vội trấn tĩnh trả lời

"Lão đã bắt đầu dao động. Chỉ cần đợi thêm mười ngày nữa thì có thể hành động."

Hứa Sơn trầm ngâm do dự một lúc, rồi mở miệng hỏi

"Thánh thượng, nếu tin tức chiến sự truyền ra ngoài, thì e là dân chúng sẽ đại loạn. Người đã tính đến hậu quả chưa ạ?"

Tông đế dựa người vào lưng ghế, tay thì gõ gõ xuống thành ghế theo một nhịp độ, đầu y ngửa lên trời, mắt chăm chăm nhìn vào một điểm.

Trước mắt y là đỉnh điện cao chói vót và tối hoắm.

"Tự trẫm có sắp xếp."

Trong điện Từ Tâm, Bình vương trầm ngâm ngồi nghịch chiếc nhẫn ngọc trên ngón út của y. Lúc y tròn mười tuổi, phụ hoàng đã trao chiếc nhẫn này cho y.

Phụ hoàng nói rằng, chiếc nhẫn này chỉ truyền cho hoàng đế, từ đời này sang đời khác.. Y đã đeo chiếc nhẫn này tròn mười hai năm, nhưng lại chưa từng một lần được chạm tay vào ngai rồng.

"Đã có tin gửi về từ Sa thành." giọng Dung quốc công không giấu nổi sự phấn khích cho dù ngoài mặt lão vẫn trầm tĩnh "Xuân quốc quả thực đã phái người gửi chiến thư đến Châu thành."

Tâm trí thái hậu dần trở nên thả lỏng, nhưng vẫn không thể không nghi ngờ mà hỏi lại

"Lão chỉ là quan huyện Sa thành, sao biết được tin tức từ Châu thành."

Dung quốc công liền đáp

"Lão và tri huyện Châu thành có chút giao tình, trùng hợp thay, lúc chiến thư được gửi đến, cũng là lúc lão đang làm khách ở Châu thành. Thái hậu, chớ quên, lão là con chó do chúng ta huấn luyện."

"Bồn cung không nghi ngờ lão, chỉ sợ lão cũng bị người ta che mắt đấy thôi." thái hậu hỏi giọng đều đều.

Bình vương vẫn chuyên chú nhìn chiếc nhẫn cáo quý, miệng hờ hững đáp

"Không đâu. Lão rất tinh ranh, chẳng dễ lừa phỉnh đâu."

Di thân vương gõ vào thành ghế, hưng phấn kêu lên

"Vậy thì quá tuyệt. Đúng là trong họa có phúc, đây là thời cơ thích hợp nhất để trở mình. Thần sẽ lập tức lên truyền tin đến ba vạn binh Hoa Đông."

Thái hậu nhìn vẻ nôn nóng của Di thân vương, bèn biết y là kẻ không thể làm nên đại sự, bà chần chờ một lúc rồi nói

"Việc quá thuận lợi thì tất bất minh."

Nghe đến đây, Dung quốc công và Di Thân vương quay qua nhìn nhau. Cuộc chiến này quyết định cả sự tồn vong, hưng thịnh, của gia tộc Dung thị. Chỉ cần một bước sơ sẩy là vạn kiếp bất phục.

Di thân vương thận trọng lựa lời nói\

"Một khi tin tức Xuân quốc chuẩn bị tấn công vào Châu thành truyền ra ngoài, thì dân chúng sẽ đại loạn. Đám thương nhân sẽ tìm cách đầu cơ nâng giá lương thực, nông dân không còn tâm trí cấy cày, thế gia bỏ nhà cửa ruộng vườn để đào tẩu. Thần tin tưởng Tông đế sẽ không dám lấy việc hệ trọng như vậy ra đùa giỡn. Hơn nữa, lão tri huyện đó đã phục vụ cho Dung gia ta nửa cuộc đời, cung cách làm việc của lão chúng ta đều hiểu rõ, nếu không phải tin tức đã được xác minh rõ ràng thì lão sẽ không dám gửi về kinh."

Thái hậu nắm lấy tay Bình vương, giọng trĩu mến nhưng lời nói lại muốn phần nặng nề nói

"Mẫu hậu đã sống đến từng này tuổi, đã từng kinh qua biết bao sóng gió, đã từng đứng cạnh đế vương bao nhiêu năm nay. Tuy không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng tự nhận đã thấu được lòng người."

Tuy cơ hội lần này là vạn năm khó gặp, xem qua thì trăm lợi không một hại, nhưng mẫu hậu vẫn cảm thấy đây là một cái bẫy. Nhưng mẫu hậu không muốn vì sự đa nghi của mình mà khiến con bỏ lỡ cơ hội này, rồi lại sống trong hối hận suốt nửa phần đời còn lại.

Mẫu hậu đã là người gần đất xa trời, sau này có giành được giang sơn thì cũng là giang sơn của con. Là giang sơn của con nên con hãy tự quyết định lấy."

Bình vương dùng bàn tay còn lại bao bọc bàn tay đã có phần già nua của thái hậu, ánh mắt tràn ngập sự thèm khát vương quyền

"Mẫu hậu, bắt đầu từ những năm cuối Sâm đế, con đã cùng hấn tranh. Tranh suốt hơn mười năm rồi, nhưng đã đạt được gì đâu. Con đã phải ngồi vào ghế hồ mười năm, cũng đã nhẫn nhịn suốt mười năm."

Những gì mẫu hậu lo lắng thì con cũng đã nghĩ đến. Nhưng nếu bỏ qua cơ hội này, con sợ lại phải đợi thêm mười năm rồi mười năm nữa. Đời người có được bao nhiêu cái mười năm. Mẫu hậu, cho dù đây có thực sự là cái bẫy thì con vẫn sẽ liều một phen. Con không muốn nhẫn nữa, cơ hội chỉ có một, không phải lúc này thì còn là lúc nào nữa."

Thái hậu nhìn chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay Bình vương, hạ quyết tâm nói

"Được, nếu con đã quyết, thì mẫu hậu và Dung gia sẽ cùng con đồng sanh cộng tử một phen."

Bình vương mỉm cười đứng thẳng người dậy, y lướt nhìn hai người họ Dung trong điện và liên tục ra nhiều mệnh lệnh cứng rắn bằng giọng nói lạnh lùng

"Di Thân vương, người hãy bí mật truyền tin đến những người nắm giữ ba vạn quân Hoa Đông, bảo họ hãy chuẩn bị sẵn sàng rồi chờ lệnh ta. Dung quốc công, lập tức bẩm tin cho Ngọc Long, bảo hắn điều tư binh ở Sa thành về kinh đô ngày."

Ta không cần biết lão dùng cách nào, miễn sao đội tư binh phải có mặt ở đây vào ngày mười tháng sau."

Nghĩa là hai ngày sau khi đội quan Liêu Đông đến Châu thành.

Di thân vương muốn hỏi tại sao phải mất công điều quân từ Sa thành về, nhưng ngẫm nghĩ một lúc, bèn nghiệm ra câu trả lời, nên không hỏi nữa.

Dung quốc công nhìn bóng lưng Bình vương đang đứng gần cửa sổ, trong lòng lóe lên nhiều mưu tính.

Bình vương đứng bên bậu cửa sổ, hai tay chấp ra sau, ngón tay không ngừng vuốt ve chiếc nhẫn, trước mặt y, là một khoảng trời bao la trong xanh.

Ngọc Long vội vàng rời cung trước ánh mắt chế giễu của các vị quan đồng triều. Có ai ngờ một

Vừa trở về phủ,, y đã cho người tìm kiếm lão ăn xin lúc sáng.

Lão vừa băng bó vết thương trên trán vừa nghĩ về thế cục hiện nay.

Tông đế điều năm vạn binh Liêu đông đến Châu thành, chỉ còn năm vạn binh Hoa Đông ở lại bảo vệ kinh đô.

Trong số đó tính ra Bình vương và Dung gia đã nắm được ba vạn, chỉ có khoảng hai vạn binh là thực sự trung thành với Tông đế.

Nếu dùng ba vạn binh đánh hai vạn, thì Bình vương hoàn toàn có thể áp chế Tông đế và đoạt lấy kinh thành. Nhưng lực lượng hai bên một chín một mười như vậy, dù có thắng thì ắt hẳn cũng phải hao tổn binh lực không ít.

Nhờ sau này Hứa Sơn trở về kinh, rồi lấy cớ báo thù cho Tông đế đánh úp vào kinh, thì ba vạn thương binh của Bình vương sao địch nổi năm vạn binh Liêu Đông.

Chi bằng lúc này nhanh chóng điều đội tư binh đến kinh đô, vừa có thể nhanh chóng đoạt được kinh đô, vừa đối phó được với đội quân Liêu Đông của Hứa Sơn.

Quả nhiên, vừa nghĩ đến đó, thì đã có người của Dung gia đến truyền tin, Bình vương lệnh cho lão phải điều binh đến kinh đô ngay lập tức.

Lão gật đầu bảo đã biết rồi, rồi lại chần chừ suy tính rất lung.

Đội tư binh này là tấm bùa hộ mệnh của lão, nếu cứ như vậy mà điều đến kinh, thì khác nào dâng không cho Bình vương.

Nhưng nếu trong lúc dầu sôi lửa bỏng này mà ngồi yên không động binh, sau này dù Tông đế hay Bình vương đoạt được ngôi vua thì lão cũng sẽ không toàn mạng.

Đang suy nghĩ đến đó thì người hầu vào thông báo đã tìm được thế ngoại cao nhân lúc sáng. Lão vội bảo dẫn người đến ngay.

Ông lão bước vào cửa với vẻ thong dong tự tại, chẳng mấy may e sợ trước tể tướng đương triều,

"Ngọc Long chấp tay ra trước, khễ cúi mình bái\

"Cũng nhờ cao nhân chỉ giáo mà lão vừa tránh được một kiếp. Ân nguyện kết cỏ ngậm vành suốt đời khác ghi."

Lão ăn xin phất taym giọng điệu lạnh nhạt, nói

"Chỉ là duyên số thôi. Chẳng hay có phải tể tướng có giữ một mảnh ngọc bội đen khắc chữ Sơn, đúng không?"

Ngọc Long lấy mảnh ngọc bội giắt ngay hông, hỏi

"Có phải là miếng này không?"

Lão ăn xin cầm miếng ngọc bội, thờ dãi nói

"Lúc trước khi lão lưu lạc trên núi chẳng may gặp cướp, nếu không nhờ Ngọc lão gia trượng nghĩa giúp đỡ, thì e là chẳng giữ được mạng.

Biết ta đã đắc tội người Song, đang bị truy sát, ông ấy chẳng những không xua đuổi mà còn tìm cách đánh lạc hướng quân Song, cứu lão thêm một lần nữa. Đã vậy, còn đề lão tá túc đường thương trên núi suốt nửa tháng.

Ba đại ân này chưa kịp báo đáp thì người đã mất, thật hổ thẹn làm sao. Nếu đã có được miếng ngọc gia truyền này, hẳn tể tướng đây là người nói dối của Ngọc gia. Nợ cha con trả, phúc cha con hưởng, nay Ngọc lão gia đã mất, lão đành đem ba mối ơn này báo Ngọc tể tướng.

Ân thứ nhất đã báo xong, bây giờ nghe lão nói tiếp đây. Tể tướng sắp có một tin tốt và xấu. Tin tốt là long chủng trong bụng Hiền phi dương khí tràn trề, ắt hẳn là một tiểu hoàng tử. Nếu tể tướng biết cách bọc đường thật tốt, sau này tiểu hoàng tử sẽ có cơ may bay lên cành cao biến thành rồng."

Ngọc Long nghe xong, bèn nhíu mày suy nghĩ. Nếu Bình vương đoạt được giang sơn, dễ gì để yên cho tiểu hoàng tử chưa ra đời này được sống đến lúc trưởng thành. Nếu lão ra sức báo bọc, thì e Bình vương sinh lòng nghi kỵ, có khi cả lão cũng phải xuống mồ theo. Nhưng bảo lão trơ mắt nhìn tiểu hoàng tử chết yếu thì lão không làm được, dù sao đây cũng là người thừa tự của Ngọc gia.

"Vậy xin tiền bối chỉ giáo, "bọc đường" là bọc làm sao? Văn bối rửa tai lắng nghe."

"Có nghe qua câu "Tăng Sâm giết người"* chưa?" lão ăn xin trả lời bằng một câu hỏi đầy thâm ý.

Lúc đầu Ngọc Long còn nhăn nhó khó hiểu, nhưng sau đấy cẩn thận suy ngẫm một hồi, bèn đứng dậy cúi người bái chào lão ăn xin một cái, nói

"Văn bối đã hiểu thâm ý. Đa tạ tiền bối chỉ dạy. Nhưng xin mạo muội kính hỏi một câu, nếu làm như vậy, e là văn bội cũng sẽ khó giữ được thân, liệu còn cách nào có thể chu toàn hơn không?"

Lão ăn xin tỏ vẻ chán chừ một lúc, rồi hỏi một câu chẳng ăn nhập gì

"Năm nay tể tướng đã được bao nhiêu cái xuân sanh."

"Văn bói đã hơn "tứ thập nhi bất hoặc" (một câu của Khổng Tử, nghĩa là đã qua tuổi bốn mươi.). Năm nay đã bốn mươi tám rồi ă."

Lão ăn xin thở dài một tiếng rồi bảo Ngọc Long chuẩn bị cho lão một bộ văn phong tứ bảo (giấy viết mực ..)

Lão viết một dòng vào giấy, rồi đưa Ngọc Long, bảo rằng phải đợi đến lúc lão đi rồi mới được mở ra, nếu không sẽ trái với thiên mệnh.

Ngọc Long sợ làm trái ý sẽ bị trời phạt nên quả thực đã đợi đến tận lúc lão ăn xin đi rồi mới mở ra xem. Trên đó viết vón vẹn một câu

"Ngũ thập tri thiên mệnh. (cũng là một câu của Khổng tử nốt, nghĩa là người đã sống đến năm mươi tuổi thì xe như đã hiểu được mệnh trời.)

Hời ôi, trời xanh bạc đãi anh hùng.

Hiền tài không được biết mệnh trời."

Ngọc Long đọc xong thì cả người bàng hoàng, như sét đánh ngang tai. "Hiền tài thường không được biết mệnh trời", chẳng phải ý bảo lão sẽ không sống được quá năm mươi tuổi ư?

Lão vội cho người bắt lão ăn xin lại, rồi cho người vờ ngay đại phu trong nhà đến bắt mạch.

Đại phu nói rằng khí mạch của hần hỗn loạn và trống rỗng, e là không thọ được lâu. Ngọc Long giận điên người, bèn rút kiếm chém chết lão đại phu. Chém xong, lại cho người vờ thái y trong cung đến bắt mạch. Thái y cũng trả lời tương tự. Ngọc Long lại không do dự chém cả thái y.

Sau cùng, còn mời cả thái y trưởng đến bắt mạch. Thái y trưởng cũng cho rằng mạch quá rỗng, khí huyết đứt đoạn, cùng lắm chỉ kéo dài thêm được hai năm

Ngọc Long tức giận lật úp bàn, gào lên

:"Không thể nào. Thân thể bốn tướng trước giờ vẫn rất tốt, sao có thể nói chết là chết?"

Thái y trưởng dù gì cũng sống trong cung lâu năm, thường phải đối mặt với các quý nhân, nên sớm đã được tôi luyện. Lão không hề tỏ ra sợ hãi, bình tĩnh đáp

“Đại thụ cành lá rậm rạp che trời, chỉ đến khi ruộng ruột rồi thì mới thể hiện ra bên ngoài. Nếu còn tâm nguyện gì chưa xong, tể tướng hãy nhanh chóng hoàn thành”

Ngọc Long nghe đến đó, bèn mất bình tĩnh rút kiếm muốn tước đầu lão thái y trưởng. Gã hầu cận tâm phúc thấy vậy bèn liều mình ôm chặt Ngọc Long.

"Tể tướng, người này là thái y trưởng, không phải đại phu bình thường, không thể giết bậy.:"

Ngọc Long suy tính thiệt hơn một lúc, bèn bình tĩnh lại, giọng đe dọa

"Bệnh tình của ta chỉ có ông và ta biết thôi, nếu để lọt tin tức ra ngoài, ta sẽ bắt cả nhà ông chôn cùng."

Thái y trưởng vốn đã sợ đến xanh cả mặt, bèn vội gập đầu thề thốt rồi chạy biến đi ngay.

Ngọc Long ngồi xuống ghế, gương mặt u sầu, thoáng chốc như đã già thêm mười tuổi, lão thở dài ảo não bảo

"Người không đầu lại trời, nếu ông trời bảo ta chết ta cũng đành chịu. Chỉ tiếc ta không có con trai thừa tự, sau khi chết thì hương quả Ngọc gia xem như tận.

Ngọc gia ta bao nhiêu đời làm chủ một phần lãnh thổ, đến nay lại bại trong tay ta."

Nói đến đây, lão dường như đã hạ quyết tâm, bèn căn dặn gã hầu cận

"Người hãy đi mời Trí Không đại sư đến cho ta."

Tên hầu cận cả kinh quỳ xuống nói

"Tể tướng, xin hãy suy tính kỹ càng. Lúc này người giữ thế thượng phong là Bình vương, sau này người đoạt được kinh đô cũng là Bình vương. Nếu lúc này ra mặt bao vệ tiểu hoàng tử, e là sau này chính tể tướng cũng khó tự lo thân."

Ngọc Long đập gả hầu cận một cước, quát lên

"Ta còn sống được bao lâu nữa đâu, lo nhiều thế làm gì? Bảo người đi thì cứ đi đi."

Gã hầu biết lão đã nổi nóng, bèn co giò bỏ đi ngay.

Lão ăn xin sau khi rời khỏi phủ thì cõi bỏ lớp mặt nạ nhăn nhúm trên mặt, hiện ra một gương mặt khác.

Là Văn Sinh. Y thong dong đi giữa những con phố sầm uất nhất, mặc cho người của phủ tề tướng đang truy tìm gắt gao,

Sau khi trở về phủ thượng thư, y đi thẳng vào phòng sách tìm Thanh Nguyên. Lúc y vào phòng, đã nghe tiếng Bùi Tuấn

"Cả đại phu và thái y đều chưa kịp khai chúng ta ra thì đã bị lão chém chết tươi. Chỉ có thái y trưởng là được toàn mạng."

Thanh Nguyên đặt quyển sách xuống, thở dài bảo

"Chôn cất họ tử tế rồi bồi thường một khoản tiền cho gia quyến của họ. Đám người có quyền này thật là xem mạng người như cỏ rác mà."

Nói xong, mắt thấy Văn Sinh đi vào, cô liền hỏi ngay

"Thế nào rồi? Lão có mắc bẫy không?"

Văn Sinh khẽ vuốt vuốt tay áo, bảo\

"Cá đã cắn câu rồi. Lão vừa nghe xong câu Tăng Sâm giết người bèn hiểu ngay ý của cô. Lúc nãy trên đường về, tôi thấy tên hầu cận tâm phúc của lão đang chạy về hướng Tây, hướng đây có chùa của Trí Không đại sư."

Thanh Nguyên thích thú cười bảo

"Lão già này cũng xem như thông minh. Phần của chúng ta đã xong, bây giờ thì chỉ cần ngồi yên gặt quả ngon."

Lương Quan đứng một góc phòng, thấy mọi người đều tỏ vẻ tường tận, bèn thật thà ngây ngốc hỏi

"Nhưng nhờ Hiền phi không sanh được hoàng tử thì thế nào? Hơn nữa, làm sao cô biết lão ấy sẽ vùi thêm vài thái y nữa?"

Thanh Nguyên nghe xong bèn cầm quyển sách gõ vào đầu hấn một cái, bảo

"Ngốc quá, nếu Hiền phi không sanh được hoàng tử thì Tông đế tự biết biến nó thành hoàng tử. Lão già ấy xuất thân từ rừng núi, vốn đang khỏe mạnh, nay đột nhiên lại có người bảo rằng lão sắp bệnh chết, sao có thể dễ dàng chấp nhận được."

Tất nhiên, lão phải vùi thật nhiều danh y đến xem bệnh rồi. Có biết ngoài câu Tăng Sâm giết người, còn một câu nữa là Tam nhân thành hổ (ba người nói có hổ thì cuối cùng sẽ có hổ thật) không? Bây giờ có thể đổi thành tam danh y thành bệnh rồi."

Nói đến đây, cô bèn đứng thẳng người dậy, nói

"Bên ngoài dân chúng hẳn đang rất hoảng loạn, giá lương thực sẽ tăng cao, còn giá nhà cửa ruộng vườn sẽ giảm mạnh. Lương Quan, tới Thúi lâu, tiền trang rút hết ngân phiếu ra, thời gian tới, chỗ nào có bán đất bán nhà thì đều mua vào hết."

Lương Quan gật đầu tuân lệnh đi ngay,.

Hai hôm sau. Tông đế, hoàng hậu cùng Hiền phi cùng đến chùa dâng hương cầu quốc thái dân an. Trí Không đại sư vừa nhìn thấy long thai của Hiền phi bèn quý xuống vái chào ba cái rồi liên tục lặp lại ba lần

"Quân lâm thiên hạ.

Quân lâm thiên hạ.

Quân lâm thiên hạ.

Giặc Xuân tất bại."

Tông đế cực kì vui mừng, cho rằng đây là điềm lành, bèn nhanh chóng bố cáo thiên hạ.

Trí Không đại sư là bậc chân nhân đắc đạo, mỗi lời nói của ông ấy đều được dân chúng tin tưởng. Một đồn mười, mười đồn trăm, cộng thêm lời thêu dệt do Tông đế tung ra, thế là cả kinh thành đều vững tin sẽ chống lại được giặc Xuân.

Cả thiên hạ đều đổ dồn mắt theo dõi từng bước trưởng thành của tiểu hoàng tử được trời chỉ định thành vương này, Cho dù Bình vương có muốn nổi sát tâm cũng phải e dè, suy tính kĩ càng.

Còn vài ngày nữa mới lâm bồn, nhưng Tông đế đã túc trực trong cung của Hiền phi suốt. Y còn ra lệnh bắt tất cả các cung nhân phải đến chùa Vĩnh An

ăn chay niệm kinh cầu phúc cho tiểu hoàng tử.

Ngay cả hai giai nhân mới được nạp vào cung cũng không chiếm được một ánh mắt nào của y.

Các giai thoại như Tông đế sợ Hiền phi lạnh nên đã dùng hết lông thú trong cung, dệt thành một tấm giường nguy nga sưởi ấm giai nhân. Rồi Tông đế bắt các thái y vào ở trong một cung điện nhỏ kế điện Hiền phi để tiện chăm sóc., được truyền tụng khắp dân gian.

Có cậu ân sủng ba nghìn tụ tại một thân cũng không ngoa. Tuy nhiên, câu chuyện khuê phòng thơ mộng này chỉ là khởi đầu của một loạt các âm mưu được sắp xếp sẵn.

*Chú thích : Câu chuyện “Tam Nhân Thành Hồ” và “Tăng Sâm giết người”

Nếu lời nói dối hoặc tin đồn bị người ta truyền bá nhiều lần, thì nhân dân bình thường rất có thể coi những sự việc vốn không tồn tại hoặc không chân thật đó là tồn tại và có thật. Trong văn hóa Trung Quốc có một câu chuyện “Tam nhân thành hồ” chính là nói về việc như thế.

Thời Chiến Quốc Trung Quốc thế kỷ 5 trước công nguyên, cùng lúc tồn tại nhiều nước nhỏ. Giữa các nước này thường xảy ra chiến tranh bởi tranh chấp lãnh thổ, nên xã hội bất bình. Cũng chính vì vậy, nhà sử học đời sau mới gọi thời kỳ lịch sử này là “thời đại chiến quốc”.

Lúc đó, nước Ngụy và nước Triệu lân cận ký hiệp ước hữu nghị. Để khiến hiệp ước có hiệu quả hơn, hai nước quyết định đổi con tin với nhau để bảo đảm. Cho nên, nhà vua nước Ngụy đưa con trai của mình đến thủ đô Hàn Đan nước Triệu làm con tin. Nhằm bảo đảm an toàn của con trai, nhà vua nước Ngụy quyết định cử đại thần Bàng Thông tiễn con trai mình đến nước Triệu.

Bàng Thông là một đại thần rất có tài năng của nước Ngụy, trong triều đình có một số quan chức chống ông, cho nên ông lo có người sẽ thừa cơ hãm hại mình sau khi mình rời khỏi nhà vua nước Ngụy. Cho nên, trước khi khởi hành, ông nói với nhà vua nước Ngụy rằng: “Thưa bệ hạ, nếu một người nói trên phố có một con hổ, bệ hạ có tin không?”

Nhà vua nước Ngụy trả lời: “Ta không tin. Con hổ đâu có thể chạy đến phố?”

Bàng Thông tiếp tục hỏi: “Thưa bệ hạ, nếu có hai người đều nói với bệ hạ rằng, trên phố có một con hổ, thì bệ hạ có tin không?”

Nhà vua nước Ngụy trả lời: “Nếu có hai người đều nói như vậy, thì ta nửa tin nửa ngờ.”

Bàng Thông lại hỏi: “Thưa bệ hạ, nếu có ba người đều bảo bệ hạ, trên phố có một con hổ, thì bệ hạ có tin không?”

Nhà vua nước Ngụy trả lời một cách do dự rằng: “Nếu mọi người đều nói như vậy, thì ta đành phải tin.”

Nghe nhà vua nước Ngụy trả lời như trên, Bàng Thông ngày càng lo lắng. Bàng Thông thở dài một cái và nói: “Thưa bệ hạ, bệ hạ nghĩ, con hổ đâu có thể chạy đến phố, đây là sự việc ai ai cũng biết. Nhưng vì có ba người nói như thế, thì tin đồn trên phố có con hổ trở thành việc thật. Khoảng cách giữa Hàn Đan và kinh đô Đại Lương nước Ngụy chúng ta xa hơn nhiều so với khoảng cách giữa vương cung và phố xá, hơn nữa rất có thể không chỉ có 3 người nói xấu thần sau lưng thần.”

Nhà vua nước Ngụy nghe hiểu ý của Bàng Thông, gật đầu nói: “Ý của nhà ngươi ta đã biết, nhà ngươi cứ yên tâm mà đi ! ”

Bàng Thông đi cùng con trai của nhà vua nước Ngụy đến Hàn Đan.

Bàng Thông rời khỏi chưa lâu, quả thật có nhiều người nói xấu Bàng Thông với nhà vua nước Ngụy. Ban đầu, nhà vua nước Ngụy luôn biện bạch cho Bàng Thông, nêu rõ ông là một đại thần có tài năng và trung thực. Điều không may là, khi đối thủ của Bàng Thông ba lần bảy lượt nói xấu Bàng Thông với nhà vua nước Ngụy, nhà vua nước Ngụy đã tin lời nói của họ. Từ đó, sau khi Bàng Thông từ nước Triệu trở về nước Ngụy, nhà vua nước Ngụy luôn không cho phép Bàng Thông đến gặp mình.

Còn có một câu chuyện tương đồng với câu chuyện này. Tăng Sâm, học giả nổi tiếng thời chiến quốc, không có chút khuyết điểm nhỏ về mặt đạo đức. Một lần, Tăng Sâm có việc ra ngoài chưa về, vừa vặn có một người cùng tên Tăng Sâm bị bắt bởi tội giết người, láng giềng của Tăng Sâm bèn báo tin cho mẹ của Tăng Sâm rằng: “Tăng Sâm bị bắt bởi giết người.” Mẹ của Tăng Sâm rất hiểu biết con mình, tin chắc rằng Tăng Sâm không thể là kẻ giết người, cho nên tiếp tục dệt vải. Một lát sau, một người khác nói với mẹ của Tăng Sâm rằng: “Tăng Sâm giết người.” Mẹ của Tăng Sâm bắt đầu nghi ngờ, nhưng vẫn không tin con mình giết người. Lát nữa, người thứ 3 nói với mẹ của Tăng Sâm rằng: “Tăng Sâm giết người.” Mẹ của Tăng Sâm bị lung lay triệt để, bỏ công việc mình đang làm và chạy trốn.

Hiện nay, thành ngữ “Tam nhân thành hồ” hoặc “Tăng Sâm giết người” chỉ lười mèm đọc quá đuôi ong hoặc sức mạnh của dư luận.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Quan Trường (25)

Vào đêm trăng tròn mười lăm, cuối cùng Hiền phi đã bắt đầu lâm bồn. Tất cả các thái y đều được điều động đứng trước cửa điện, có hơn mười bà đẻ cùng tụ tập trong phòng, thế nhưng đế vương lại không có mặt.

Lúc này Tông đế vẫn đang ung dung ngồi phê duyệt tấu chương trong thư phòng.

Hai canh giờ trôi qua, tiếng hét đau đớn của Hiền phi, tiếng các bà đỡ đẻ liên tục trấn an, tiếng kêu của các cung nữ hòa vào nhau gây nhốn nháo cả cung điện, nhưng chẳng may ảnh hưởng đến Tông đế.

Ngón tay cầm viết của y vẫn vững vàng, nét chữ trên thánh chỉ vẫn cứng rắn như thường.

Cuối cùng, tiếng khóc của đứa trẻ đã vang lên, như muốn xé toạc màn đêm. Tuy nhiên lại không hề có tiếng chúc mừng.

Hiền phi mỉm cười cất giọng yếu ớt

"Bé hồng tử lại đây ta xem nào."

Bà đỡ nhìn đứa bé gái trong tay, rồi nháy mắt ra hiệu cho một bà đỡ khác đang đứng kế giường,

Người này bèn đặt một túi hương trước mũi Hiền phi. Hương thơm vừa sộc vào mũi, Hiền phi đã ngất xỉu ngay.

Bà đỡ bế đứa bé ra ngoài cửa, A Thuận mặt lạnh như tiền nhìn đứa trẻ mới sinh, hỏi

"Hoàng tử hay công chúa?"

"công chúa."

A Thuận gật đầu tỏ ý đã biết, rồi quay sang tên thị vệ đứng cạnh, nói

"Đem đứa trẻ này ra khỏi cung ngay. Đưa nó đi càng xa càng tốt."

Thị vệ chấp tay tuân mệnh rồi cẩn thận bế đứa trẻ trên tay bà đỡ chạy biến vào trong bóng tối.

Đứa trẻ ấy nếu sinh đúng thời thì sẽ trở thành một thiên chi kiều nữ, được vạn người sùng kính, nhưng đã sinh nhầm thời thì chỉ còn cách trả về cho bóng tối thôi.

A Thuận đỡ một đứa bé trai từ tay một bà đỡ khác, gả phát cây phát trần, bế đứa trẻ về thư phòng của Tông đế.

Đêm nay tưởng chừng như đêm náo nhiệt nhất, nhưng lại yên tĩnh dị thường.

Lúc này trong thư phòng, Tông đế đang đối mặt với Ngọc tử tướng.

Y buông bút xuống, ánh mắt sắc lạnh nhìn vị tể tướng cao quý, nói

"Trẫm thật thán phục tể tướng. Ngay cả đại sư đắc đạo như Trí Không mà cũng có thể sai khiến được."

Sắc mặt Ngọc Long khẽ biến, nhưng vẫn vững vàng "lấy bất biến ứng vạn biến", đáp

"Thần không hiểu bệ hạ đang nói gì?"

Tông đế chỉ mỉm cười bí hiểm, không nói gì thêm nữa, trong chốc lát, cả thư phòng im lặng đến ngột ngạt.

A Thuận bước vào, hẩn bệ đứa trẻ đang ngủ đi ngang Ngọc Long, đến trước mặt Tông đế.

Tông đế đỡ lấy đứa trẻ, nói bằng giọng triu mến

"Xme tiểu hoàng tử của trẫm này, thật đáng yêu, y như Hiền phi vậy."

Nói xong, y một tay bế "tiểu hoàng tử", một tay cầm viết lông lên, chấm vào nghiên mực đỏ, và tỉ mỉ vẽ lên trán đứa trẻ một đám lửa. Tiểu hoàng tử khóc ré lên. Y vừa ngắm nhìn đứa bé, vừa tỏ vẻ tiếc nuối, triu mến nói

"Nhưng thật đáng tiếc con lại có một đốm lửa trên trán. Một vị quân vương mạng hỏa thì làm sao bồi phụng Thủy thần được, làm sao Thủy thần chịu ban phúc cho dân ta đây. Uổng công ông ngoại sắp tâm sắp đặt bao công sức để đưa con lên ngôi."

Từng câu nói của Tông đế từng bước dồn Ngọc Long vào đường cùng, lão hoảng sợ đến mức mặt mày trắng bệch. Chung quốc thờ Thủy thần, luôn kiêng kỵ lửa. Từng có câu chuyện kể rằng, một đứa trẻ ở ngôi làng nọ vừa sinh ra đã bị thầy pháp phán có mạng hỏa, thế là dân làng nhẫn tâm thiêu chết đứa bé mới sinh để trả nó về với thần Hỏa.

Nếu tiểu hoàng tử có một cái bớt hình lửa lớn như vậy ngay trán, thì đừng nói sau này được lên ngôi, cho dù muốn bảo toàn mạng sống cũng đã khó rồi.

"Đó là cốt nhục của bệ hạ, có câu hồ dữ không ăn thịt con, sao người có thể hại nó như vậy?"

Tông đế nhíu mày lên tạo thành một nụ cười đậm chất trào phúng.

"Ông ngoại cháu kết với chú ruột nuôi tư binh đây phụ thân nó vào chỗ chết, trẫm nhân từ với nó thì ai nhân từ với trẫm đây? Vào thời khắc sống còn, trẫm còn có thể tự ăn thịt mình, nói chi một con hồ con?"

Ngọc Long tròn mắt nhìn Tông đế, lão đang ngạc nhiên tốt độ. Y mỉm cười nói tiếp

"Trẫm là ai nào, trẫm là thiên tử, thiên hạ này há có việc có thể qua mặt thiên tử sao? Khanh muốn lợi dụng đứa trẻ này để tranh ngôi với Bình vương? Nào dễ như vậy. Khanh xem, trẫm chỉ cần vẽ một cái bớt thì đã có thể lật đổ bàn cờ của khanh, và đây nó xuống địa ngục. Bây giờ nó chỉ là một hoàng tử mang lại điềm xấu, liệu bá quan có thuận tình phò tá nó lên ngôi không? Đợi sau khi trẫm băng hà thì nó sẽ trở thành miếng cả trên thớt mặc Bình vương tung xéo.

Cũng may, chắc lúc đấy khanh cũng ra người thiên cổ rồi, không phải chứng kiến Ngọc gia tuyệt hậu. Cả đời khanh mưu toan quyền lực, cuối cùng thì cả tộc chung mồ."

Lão vẫn đứng vững, nhưng chân thì đã bắt đầu run rẩy, lão đã sống trên đời này gần năm mươi năm rồi, từng gặp biết bao thủ đoạn chính trị tàn nhẫn, nhưng chưa từng gặp vị đế vương tuyệt tình và thủ đoạn như Tông đế. Lão bắt đầu hối hận vì đã dám chọn cách phản bội một con người đáng sợ như vậy.

"Hoặc là...."

Tông đế lập lùng một câu, y trả đứa trẻ cho A Thuận, rồi đích thân đi xuống điện. Y đến gần Ngọc Long, giọng nói ma mị lớn vồn trong điện

"Khanh có thể quy hàng trẫm. Nghĩ xem, Hiền phi là ái phi của trẫm, tiểu hoàng tử là con ruột của trẫm, chỉ cần trẫm được bình an thì sẽ tự khắc yêu thương mẫu tử họ. Trẫm và Ngọc gia là bạn đồng thuyền, trẫm thành, thì Ngọc gia được bảo toàn, Hiền phi vẫn là Hiền phi, tể tướng vẫn là tể tướng, mà hoàng tử tôn quý thì vẫn tôn quý. Trẫm bại, thì sẽ kéo cả nhà khanh chôn cùng."

Lời vừa dứt, Ngọc Long đã ngay lập tức quỳ xuống điện, đầu khấu miệng hô

"Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Hiền nhiên, đã bị bức đến bước đường này, thì đây là con đường duy nhất lão có thể chọn.

Tông đế cười ha hả rồi xoay người cất bước về phía ngai rồng. Y dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau bỏ "đốm lửa" trên trán tiểu hoàng tử với sự chuyên chú và dục dăng nhất.

"Truyền ý chỉ của trẫm, ban cho tiểu hoàng tử tên Tuấn Hiền, đặt hiệu Quân Lâm."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Quan Trường

Bùi Tuấn đón bức họa, rồi nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi. Trước khi hất icip bước chân ra khỏi cửa, đột nhiên Thanh Nguyên gọi hắn lại, và ngáp ngừng hỏi

"Tôi mới nghe tin phụ thân huynh vừa tạ thế, sao huynh không về thăm nhà? Một trong ba tội lớn của con người là bất hiếu, nếu không về e là huynh sẽ hối hận cả đời."

Bùi Tuấn tỏ ra hơi sững sốt, rồi cười buồn đáp

"Từ lúc bước chân vào ngục thì ta đã không còn là nhi tử của họ nữa. Có về cũng chẳng được để tang, chỉ làm liên lụy họ thêm thôi."

Lúc này Thanh Nguyên mới nhớ lại thân phận tử tù của y. Tông đế chỉ lên phóng thích ý chứ không hề xóa tội, trên danh nghĩa, y vẫn đang bị triều đình tróc nã.

Thanh Nguyên ra chiều nghĩ ngợi chốc lát rồi phát tay bảo y lui ra.

Cô lôi chiếc gối từ dưới gầm giường ra, nhét lớp lông thú lót lên lớp hoa oải hương khô rồi ngồi khâu nốt những đường chỉ cuối cùng. Xong, lại cẩn thận đặt vào chiếc hộp mạ vàng.

Cô nhìn sắc thấy vẫn còn sớm, bèn đích thân đi xuống trừ phòng (nhà bếp).

Thanh Nguyên vốn quen ăn uống đạm bạc, trong phủ lại chỉ có cô với đám Lương Quan, nên dù mang danh phủ thượng thư, nhưng phòng bếp chỉ có vài đầu bếp.

Lúc này, mùi khói, mùi thức ăn, tiếng kêu của gia súc rộn ngập khắp bếp, ai nấy đều bận mỗi tay nên chẳng mấy ai chú ý vị chủ nhân thượng thư đang đứng trước cửa bếp.

Thanh Nguyên đang hắng một tiếng, cả đám đầu bếp mới quay lại nhìn, thấy người đến là Thanh Nguyên thì đều hốt hoảng vội quỳ xuống hành lễ. Thanh Nguyên phát tay bảo mọi người lui hết, chỉ giữ lại một lão đầu bếp già.

Thanh Nguyên xắn tay áo lên, vừa bảo lão đầu bếp chuẩn bị hạ trùng thảo, vừa tự tay làm sạch chim cút, rồi đun trong nước sôi. Sau lại nhét đông trùng thảo vào bụng chim, cô định nhét thêm nắm ớt vào, nhưng sức nhớ khẩu vị của Tông đế vốn đạm nhạt, bèn khâu bụng chim lại, không nêm thêm gia vị gì nữa. Cuối cùng, ninh chim cút trong nước luộc gà.

Lão đầu bếp trở mặt nhìn từng động tác khéo léo, tỉ mỉ của cô, trong lòng thán phục không thôi.

Tiếp đó, cô lệnh cho lão đầu bếp làm sạch cà rốt, còn bản thân thì bận rộn thái thịt dê. Xong, lại ướp thịt dê với gừng tươi, rồi lại xào lên. Cô quay sang bảo đầu bếp tìm ít rượu Đông Bảo, rồi trút cả bình rượu vào nấu đến khi chín mềm. Sau đó lại cho vào nồi đất cùng vỏ quýt và ba chén nước, nấu với lửa lớn đến sôi thì hạ nhỏ lửa, nấu đến khi thật nhừ.

Món thịt dê chưa xong, cô lại quay sang dùng bách hợp, long nhãn, tây dương sâm, đại táo, định bụng thêm chút đường phèn, nhưng lại sợ không hợp khẩu vị của y, bèn đổi thành ít mật ong, sắc lấy nước uống. Sắc xong lại đem chén nước ngâm trong nước giếng lạnh.

Sau đó cô lại quay sang bảo đầu bếp chuẩn bị gạo đen để nấu cơm.

Lão đầu bếp ngạc nhiên bảo gạo đen là loại gạo rẻ tiền dành cho dân đen, chỉ dùng để nấu cơm cho bọn nha hoàn, nô tài.

Thanh Nguyên mặc kệ lời can ngăn của lão, cô rửa gạo thật sạch, thêm vào chút nếp cho thơm, rồi vo gạo nhiều lần, xóc với muối và nước cốt gừng tươi. Sau đó lại dùng mỡ gà phi thơm với hành, đến khi hạt gạo từ trắng đục chuyển sang trắng trong thì đem nấu với nước luộc gà.

Vừa nấu xong không bao lâu, đã có người trong cung đến truyền triệu thượng thư đại nhân vào điện nghị sự. Thanh Nguyên xếp các món ăn vào trong lồng, để một phần lại cho bọn Lương Quan, rồi tắt tả tiến cung.

Dù bên ngoài kinh thành có chiến loạn thế nào, thì phía sau cánh cửa cung vẫn là một khung cảnh thanh bình, thơ mộng.

Vàng dương ấm áp soi sáng khắp gian điện Hòa Ái, ánh nắng ban chiều như những hạt bụi li ti nhảy nhót trên vai Tông đế, khiến cả người y như tỏa sáng. Ngồi bết trên tay y uyển chuyển như múa lượn trên quyền tấu sớ.

Thanh Nguyên quỳ xuống hành lễ. Lúc này y mới ngẩng đầu lên, hỏi

"Khanh đã tìm được thợ tạc tượng chưa?"

"Bẩm, đã ổn thỏa rồi ạ. trước ngày duyệt quân có thể đại công cáo thành. Nhưng thần đang lo không biết làm sao mới có thể tạc bức tượng một cách thần không biết quỷ không hay."

Tông đế tỏ ra thần bí cười bảo

"Muốn tạc đôi một bức tượng cao hơn tượng (3.33 m) mà không để ai hay biết thì khác nào bảo Tư Mã Thiên lấy vợ sinh con (Tư Mã Thiên được tôn là Sử thánh của dân tộc Trung Hoa, là một vị "hoạn quan").Nếu đã không giữ bí mật được thì cần chi tốn sức, cứ công khai mà tạc. Biết đâu như thế, lại càng hợp ý trời hơn"

Thanh Nguyên đứng ngẫm một lúc, bèn ngộ ra "hợp ý trời" trong câu nói của y mang nghĩa gì. Trong lòng thầm than, so với tâm cơ của người này, chút thông minh còn con của cô vốn không đáng là gì.

Đột nhiên y day day huyết thái dương, mày nhú mắt nhắm tỏ vẻ khó chịu.

Thanh Nguyên bèn nhân cơ hội quỳ xuống thưa ngay

"Bẩm thánh thượng, thần có đem theo vài món dược thiện trong phủ để bồi bổ long thể, xin được dâng lên ngự dụng."

Tông đế mỉm cười, giọng nói ôn hòa bảo

"Lần trước nhờ ngón nghề bấm huyết vị của khanh mà bệnh đau đầu của trẫm đã được đẩy lùi chút ít, nhưng dạo này không hiểu sao lại tiếp tục tái phát, khiến trẫm không thể ngủ ngon, thái y sắc rất nhiều vị thuốc, nhưng đau vẫn hoàn đau. Nếu dược thiện của khanh có thể hơn đứt đám lão thái y đấy, trẫm sẽ ban thưởng."

Vốn là thái giám thân cận của Tông đế, nên khi y vừa dứt lời A Thuận bèn hiểu ngay ý vua, một mặt hẩn lệnh cung nữ chuẩn bị nước ấm, một bên đón

lấy lòng thức ăn trong tay Thanh Nguyên, dọn từng món lên bàn, rồi lấy châm thử độc từng miếng một.

Thanh Nguyên đón chậu nước nóng rồi ngồi phủ phục dưới chân Tông đế. Cô vừa thận trọng tháo long hài (giày của vua) giúp ý vừa nói

"Sở dĩ căn bệnh đau đầu của hoàng thượng thường xuyên bị tái phát là do khí hậu thay đổi đột ngột. Căn bệnh này vốn không có cách trị dứt điểm, chỉ có thể tìm cách giảm đau, nên không thể quy tội thái y tắc trách."

Cô bấm mạnh vào huyệt Thông Tuyền dưới gan bàn chân y, kết hợp với dòng nước ấm dưới chân khiến cơn đau đầu của y như giảm hẳn.

Sau đó, cô cầm bàn tay y lên, day mạnh vào huyệt Hợp Cốc nằm trên mu bàn tay, lại lần lượt bấm các huyệt thái dương, ấn đường, phong trì, những huyệt vị gây đau đầu. Ngón tay mềm mại mát lạnh của cô nhẹ nhàng lướt trên da thịt, khiến y cảm thấy không thoải mái dù cơn đau đầu đã lùi dần.

A Thuận xè chim cút ra rồi gấp một miếng bỏ vào trong bát vàng của y, Thanh Nguyên dùng một bên diễn giải

"Hoàng thượng, thịt chim cút có vị ngọt tính bình, bổ ngũ tạng, thông lợi thấp nhiệt, kết hợp đông trùng hạ thảo có thể điều trị bệnh ho suyễn."

Tông đế hài lòng tán thưởng.

"Thịt mềm mà không ngấy, không nồng, mùi thảo dược thơm mà không đắng."

A Thuận lại gấp thêm một miếng thịt dê, ngay khi vừa ngửi được mùi rượu Đông Bảo thơm nồng tỏa ra, A Thuận đã thầm giật mình. Ngoài các đầu bếp trong Ngự Thiện phòng và bản thân hẳn ra thì hầu như không ai biết Tông đế mê rượu Đông Bảo.

Tông đế khoan khoái bỏ thịt vào miệng, rồi nói

"Có mùi rượu Đông Bảo. Chắc cũng phải ủ trên năm năm rồi mới có vị thơm nồng như vậy."

"Bấm, món dược thiện này gồm thịt dê ninh với rượu và vỏ quýt, không những bổ huyết, ấm tử vị, trừ được phong hàn, mà còn có thể trị bệnh đau đầu gối mỗi khi trời trở lạnh của người."

A Thuận phóng một cái nhìn nhiều ẩn ý về phía Thanh Nguyên, trong khi tay vẫn tiếp tục mở cái hộp nhỏ nằm riêng biệt trong hộp thức ăn. Khi thấy bên trong là một chén cơm nấu từ gạo đen, bèn tức giận nói

"Trần đại nhân, sao người có thể phạm thượng đến thế? Dám đem cả thứ gạo hạ đẳng này nấu thành cơm dâng cho vua sao? Ngài thật to gan."

Tông đế im lặng nhìn y, không hề động đũa.

"Hoàng thượng, sở dĩ dân ta không thích dùng gạo đen nấu cơm là bởi màu đen đại diện cho sự xui rủi. Nhưng thực tế, loại gạo này này chính là một bài thuốc tốt để trị chứng run tay, hen suyễn, ăn không tiêu."

Tông đế suy nghĩ một hồi, rồi cũng cầm đũa lên thử một ít. Cơm chưa vào miệng đã nghe mùi thơm nức mũi.

"Com vừa thơm vừa mềm dẻo, không khô như cơm trắng trong cung. Kể từ khi Lưu tổng quản chết đi, lâu lắm rồi trẫm mới được ăn một bữa ngon miệng như vậy, xem ra Ngự Thiện phòng của trẫm còn không bằng phòng bếp của phủ Thượng thư."

Thanh Nguyên khiêm tốn đáp

"Theo thần, các món ăn do Ngự thiện phòng làm ra đều là những cao lương mỹ vị tuyệt hảo trên đời, chẳng qua vì người đã ăn nhiều quá nên ngấy thôi."

Nói xong, cô lại nhúng mảnh khăn vào chậu nước giếng lạnh, rồi nhò vài giọt nước cốt chất ra từ lá bạc hà lên đấy, rồi đắp mảnh khăn vào cổ y.

Tông đế buông quyền tấu sớ xuống, thoải mái tựa người về sau, Thanh Nguyên ngồi xổm dưới chân y, dùng một mảnh khăn khác đắp vào chân y, cẩn thận lau từng ngón chân.

Từ nhỏ long thể của y vốn yếu ớt, lúc nào cũng phải làm bạn với thuốc thang. Mỗi khi trái gió trở trời tay chân y đau nhức đến mức có lúc tưởng như không thể cử động được, nhưng rồi y cũng phải tập quen dần. Bởi những trách nhiệm phải gánh trên vai không cho phép y nhu nhược. Vì thế dù tứ chi co rút đau đớn thế nào, y vẫn phải giả vờ bình tĩnh hạ lệnh sắc thuốc rồi tiếp tục phê duyệt tấu chương. Y chịu đựng tốt đến mức những người xung quanh cũng quên mất vị quân vương của họ vốn mang thể chất yếu ớt lắm bệnh.

Hình như đã lâu lắm rồi mới có cảm giác thả lỏng thoải mái như thế này, không, phải nói là đã lâu lắm rồi mới có người ân cần quan tâm y đến vậy. Y nghiêng đầu nhìn bóng người nhỏ nhắn đang chuyên chú lau từng ngón chân dưới gối y.

Lông mi của cô hất thành cái bóng như cánh quạt xòe trên gương mặt, che khuất cả nét dịu dàng ân cần trong mắt, hình ảnh ấy rung động đến mức khiến y chỉ muốn giờ tay chạm vào hàng mi rậm ấy.

Và y đã gờ tay ra thật, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, giọng nói A Thuận đã kịp kéo y về hiện thực

"Trần đại nhân là người cao quý, những việc như vậy hãy để bọn nô tài làm."

Tông đế vội rút tay lại, Thanh Nguyên cũng tự hiểu hành vi của mình hơi quá phận bèn đứng dậy cười đáp

"Vây đành nhờ công công vậy."

Hai cung nữ nhanh nhẹn ngồi xuống đón lấy khăn lau thay cô.

A Thuận nhanh tay đổ bát thuốc trong hộp thức ăn vào chén vàng, thử độc cẩn thận rồi mới dâng lên Tông đế.

Vị ngọt dịu của mật ong át mất vị đắng của các loại thảo dược, nhưng không làm mất vị thơm của chúng. Bát thuốc lạnh như đang vuốt ve cổ họng khô khan, khiến giọng nói của y trở nên mềm mại, dịu dàng

"Lần đầu tiên trăm uống thuốc mà không cần dùng thêm điểm tâm ngọt. Khanh đã bỏ gì vào vậy?"

"Bẩm, thần thêm chút mật ong cho bớt đắng. Sở dĩ hoàng thượng thường xuyên mất ngủ là do bề bộn trăm sự, lúc nào cũng lo toan việc nước khiến tinh thần bất an, không thể ngủ ngon. Thuốc này có tác dụng trấn kinh, an thần, thông tâm thận, mỗi ngày dùng hai lần sẽ giúp người được an giấc."

Nói đoạn, cô lại lôi chiếc gối trong hộp ra, nói

"Chiếc gối này được lót bằng hoa oải hương khô, y thư cô có ghi lại rằng mùi hoa oải hương có tác dụng khắc chế bệnh đau đầu, xin hoàng thượng ngự lãm."

Tông đế ôm chiếc gối vào lòng, chẳng những mềm mại, mà còn tỏa mùi thơm dịu nhẹ, ôm rất vừa tay.

"Sao khanh không thêu gì đó lên mặt gối?" y hỏi.

"Bẩm, thần thấy hoàng thượng thường hay nổi mẩn đỏ ở cổ, e là do chỉ thêu của gối quá thô khiến long thể ngứa nên không dám ạ."

Nghe xong, A Thuận gạt mình lên nhìn ra phía sau tai y, phát hiện trên vành tai và sau cổ có vài vết đỏ do cạ xước gây ra, hần bèn cả kinh vội quỳ xuống dập đầu nhận tội

"Nô tài có tội, nô tài có tội."

Tông đế mặc kệ A Thuận vẫn đang liên tục dập đầu, thờ dài một cách tiếc nuối và bảo

"Nếu khanh chỉ là một dân đen bình thường, trăm nhất định sẽ ra lệnh hoạn khanh rồi bắt vào cung hầu hạ bên trăm."

"Cho dù thân có tại cung cấm hay không thần vẫn luôn là nô tài của thánh thượng. Người có thể tùy ý sai bảo."

Dù biết những lời này có nhiều phần giả ý nịnh nọt, nhưng khoe môi y vẫn không tự chủ được cong lên thành một nụ cười nhẹ.

"Lúc này trăm có hứa sẽ ban thưởng cho khanh. Vậy, khanh muốn được thưởng gì?"

Thanh Nguyên chỉ đợi khoảnh khắc này, bèn vui mừng lên tiếng

"Bẩm, thần muốn được khôi phục thân phận cho Bùi Tuấn."

Tông đế nhíu mày, giọng nói trầm hẳn.

"Bùi Tuấn? Có phải là gã nhĩ thủ lĩnh của lũ sơn tặc ở Phong thành? Hắn là một tử tù tội ác tày trời, len lách đi đã quá phận rồi, nay lại còn được voi đòi tiên, muốn khôi phục thân phận ư?"

Thanh Nguyên quỳ xuống dập đầu thông thả đáp

"Bẩm thánh thượng, tuy từng là nhĩ thủ lĩnh, nhưng Bùi Tuấn chỉ đứng sau bày kế cướp của chứ chưa từng giết một mạng người nào. Hơn nữa, trong một năm nay, hắn đã cải tà quy thuận, hành thiện tích đức, tất cả những công lao trước giờ của thần đều có một phần công của hắn. Thần thân cô thế cô cũng chẳng có tâm nguyện gì, chỉ có lúc trước đã từng hứa sẽ giúp hắn đường hoàng làm người một lần nữa. Một đại trượng phu không thể giữ lời hứa thì sức sinh cũng không bằng. Xin hoàng thượng suy xét, thần nguyện lấy công lao, bổng lộc của bản thân để được giữ trọn lời."

Tông đế gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, trong lòng suy tính một lúc, ngấm ngấm thấy một tên Bùi Tuấn nho nhỏ cũng không thể gây nên phong ba gì, nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy tức giận một cách khó hiểu. Giống như bị người khác tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Y đã tưởng rằng người này thật lòng quan tâm y, nhưng hóa ra hắn cũng chẳng khác những kẻ giả dối xung quanh y.

"Ý của khanh là nếu không đáp ứng khanh thì trăm sẽ thành một kẻ súc sinh cũng không bằng ư?"

Thanh Nguyên hoảng hốt đáp ngay

"Thần không dám."

Tông đế tỏ ra bức bối phát tay bảo

"Quân vô hý ngôn, trăm đã nói được thì sẽ làm được. Chốc nữa hãy cầm chiếu chỉ của trăm đến Hình bộ. Tưởng rằng thế nào, hóa ra là "Hồng Môn yến", xem ra sau này trăm không thể hành ngôn bừa bãi trước mặt khanh. Lui đi."

Thanh Nguyên sững sờ nhìn y một lúc, rồi mới thoái lui.

Sau khi người lui mất, y lơ đãng liếc mắt nhìn về phía góc phòng, thấy A Thuận vẫn không ngừng đập đầu nhận tội, bèn cười khổ bảo

"Xem ra người duy nhất quan tâm trăm mà không ganh đua thiệt hơn vẫn chỉ có mình ngươi."

Những ngày này, Chung quốc như đang nằm trong chảo dầu sôi.

Ngày hôm trước triều đình ban chỉ cho phép dân chúng cùng tham dự buổi lễ duyệt quân tế trời, thì ngày hôm sau bức tượng Thủy Thần đã đặt trong Văn Miếu hàng trăm năm nay bỗng nhiên bị sét đánh vỡ.

Tông đế hối hả ra lệnh Trần thượng thư tạc ngay bức tượng khác để kịp lễ tế trời. Dân chúng cho rằng đây là điềm gở, báo hiệu trời muốn diệt nhà Chung, thế nên tình thế vốn đã loạn nay càng loạn, số người bán tháo của cải chuẩn bị bỏ trốn ngày càng nhiều, giá lương thực đã tăng nay lại càng tăng.

Sau đó lại xuất hiện tin đồn kháo rằng do Tông đế chộc giận Thủy thần nên mới gây nên họa sát thân. Lúc đầu chỉ có một số người lên bàn tán, rồi chẳng hiểu sao lại lan khắp kinh thành. Các học trò trong Quốc tử giám liền họp cùng nhóm văn thân nghĩa sĩ dâng sớ vạch trần mười tội lớn khiến Thủy thần nổi giận của Tông đế, đồng thời cầu y nhường ngôi lại cho Bình vương để dân chúng tránh được thiên kiếp.

Tông đế giận đến xanh mặt, ném thẳng quyển sớ vào mặt Trần thượng thư, mắng hần là tên cầu nô tài chỉ biết nịnh nọt, tự cho mình giỏi, bày ra thứ hạ sách phản tác dụng. Trần thượng thư không dám phản biện một lời, run rẩy đập đầu xin tha tội. Bá quan văn võ có người vui sướng xem người khác gặp họa, có người cảm thấy ân sủng của bệ hạ cũng chỉ đến thế, hôm trước vừa được trao trọng trách tạc tượng, hôm sau lại bị quăng tầu chường vào mặt. Thế nhưng tuyệt không có lấy một người ra mặt cầu tình.

Tông đế chỉ thẳng vào mặt họ Trần, cứ "ngươi, ngươi..." một lúc mãi không thành câu, rồi lẩn ra ngắt xiếu. Buổi thượng triều hôm đó chẳng khác chi trò hề truyền miệng trong kinh.

Nhiều ngày liên tục sau đó, Tông đế lấy cớ long thể bất an hủy bỏ buổi thượng triều. Phe Bình vương đắc thế ngày càng lộng hành, liên tục chèn ép những vị quan đối nghịch. Chỉ sau mười ngày không thượng triều, đã có sáu vị quan tâm phúc của Tông đế bị bức dâng sớ từ quan, còn Lâm Hiệp, Phạm Vinh, Kỳ vương, Trần Thanh Nguyên, Nguyễn trạng nguyên đều cáo bệnh không dám ló dạng vào triều để tránh tai vạ. Vì kiêng dè phẩm quan của những người này nên Dung gia tạm thời chưa dám động đến họ, nhưng ai cũng ngầm hiểu sau này nếu Bình vương thực sự ngồi lên ngai vàng, thì kết cục của họ sẽ không đơn giản là cáo quan hồi hương. Thế lực của Bình vương chói chang như mặt trời ban trưa.

Dù các thái y đã tận lực che giấu, nhưng không có bức tường nào kín gió, dân chúng bắt đầu xôn xao rằng long thể Tông đế đã tàn, như ngọn đèn trước gió. Những vị quan luôn thể thốt trung thành với Tông đế như đang ngồi trên đồng lửa, một số đã bắt đầu dao động đầu hàng về phe Dung gia. Tình thế lúc này, chỉ có thể dùng câu "kiếm đã kề cổ" để hình dung.

Trong bối cảnh ảm đạm đó, buổi lễ duyệt quân tế trời vẫn được tổ chức long trọng.

Giữa giờ Ngọ trời nắng như đổ lửa nhưng hàng vạn dân vẫn không nề hà cùng tụ tập trước cổng Văn Miếu, có cảm tưởng cả kinh thành đều đang tập trung về đây. Cảnh vệ quân được huy động tối đa, bên trong Văn Miếu, hai hàng bá quan cùng đứng cúi đầu một cách trang nghiêm trước hai cây cột Trụ Thiên (nâng trời), không khí thành kính bao trùm khắp miếu. Tương truyền hai cây cột này tượng trưng cho hai con ác quỷ La Sát được Thủy thần giải cứu từ địa ngục, có nhiệm vụ đời đời bảo hộ Chung quốc.

Đứng đầu bá quan là Bình vương, còn Kỳ vương thì cáo bệnh không đến. Người đông là thế nhưng lại không gây ra sự hỗn loạn nào, bởi dân Chung quốc ai cũng mang lòng kính thờ Thủy thần, không ai dám nào loạn trước miếu thờ của thần. Thanh Nguyên và Hứa Sơn mặc hai bộ chiến giáp trên người, ngay sau khi buổi lễ kết thúc, họ sẽ lập tức lên đường hành quân.

Nhiều vật phẩm được đặt lên bàn thờ chuẩn bị cho buổi tế, trong đó có ba vật tam sinh gồm dê, trâu, lợn. Mùi nhang khói tỏa ngập từng góc ngách.

"Hoàng thượng giá lâm" tiếng hô lạnh lạnh vang lên, Tông đế bước ra từ phía sau điện thờ. Tất cả dân chúng, bá quan cùng nhau quỳ xuống hành lễ.

"Tất cả bình thân."

Lúc đám đông đứng dậy lên, nhìn thấy bộ tang phục trên người y, ai nấy đều kinh hãi giật mình. Thái sư lại quỳ xuống, nói

"Hoàng thượng, hôm nay là lễ tế trời, mặc tang phục là một điềm gở, xin người hãy thay long phục ạ."

Thái sư vừa dứt lời, tất cả các quan trong miếu đều quỳ xuống đồng thanh hô lên

"Xin hoàng thượng thay long phục."

Tông đế phớt lờ tất cả những lời thỉnh cầu, trước ánh mắt ngạc nhiên của dân chúng, y cầm cuộn chiếu lên tuyên đọc.

Khi nhìn thấy ba chữ "Tội ki chiếu" (các vua ngày xưa tự ban chiếu nhận lỗi với dân gọi là tội ki chiếu), Bình vương bèn tối mặt lại, dân chúng lại được một phen xôn xao, bá quan không thốt nên lời.

Viết Tội Ki chiếu chẳng khác chi tự vơ danh thất đức, vô năng vào người, là đại kỵ của bậc thiên tử. Từ lúc lập quốc đến nay trải qua mười hai triều vua với lịch sử ba trăm năm, Tội ki chiếu này chỉ được ban ra đúng một lần. Khi đó do triều đình vận chuyển lương thực chậm trễ khiến cả chục nghìn bá tánh vùng hạn hán phải chết đói, Minh đế đành phải ban chiếu tự vạch tội mình. Sau khi chiếu này được ban ra, danh tiếng minh quân của Minh đế phải chịu một vết nhơ vạn đời.

Thế nên khi tội ki chiếu xuất hiện lần nữa mới gây ra náo động như vậy. Bất chấp những dị nghị bàn tán, giọng nói của Tông đế vẫn vang lên mạnh mẽ, phá tan mọi âm thanh huyền ảo khác.

"Trẫm thân mang phận thiên tử, được hưởng "Quân quyền thần thụ" (quyền lực được trời ban cho), được mang trên người cả giang sơn, thế mà trên phụ lòng trời dưới phụ lòng dân. Trẫm mới nối ngôi được mười hai năm, thế mà đã phạm phải tám tội lớn. Nay xin công bố thiên hạ để muôn dân cùng trách phạt. Tội thứ nhất là dung túng để học trò trong Quốc Tử giám công khai gian lận, các giám quan công khai ăn hối lộ trong các kì thi khiến các sĩ tử chân chính giống đèn học mồi mà tên không đề nổi bằng vàng. Tội thứ hai, việc đề Trương Giảng mới tu bổ không bao lâu mà đã bị lũ đánh sập, khiến dân chúng Châu thành nhà tan cửa nát, là do cầu quan Trương Thiệu Nghĩa lên bòn rút ngân lượng. Trương Thiệu Nghĩa là thần tử của trẫm, tội của hắn cũng chính là tội của trẫm. Tội thứ ba, sau khi lũ lụt xảy ra, do trẫm tắc trách không kịp vận chuyển lương thuốc men hàng trăm con dân phải chết đói. Tội thứ tư, quân lính đang vất vả ngày đêm trấn thủ ở biên cương. Thế nhi phụ mẫu của họ đều ở nhà trông chờ quân hưởng (quân lương) đóng gạo, mua thuốc, thế mà triều đình lại để xảy ra có sự quân hưởng bị chặn cướp, khiến họ phải tha hương cầu thực. Thế lương đến độ chỉ nghĩ đến thôi cũng không thể kiếm nước mắt. Tội thứ năm, là do trẫm cai trị không nghiêm, mới để xảy ra chuyện son tặc cướp quân hưởng. Tội thứ sáu, sau khi quân hưởng bị mất, muôn dân thiên hạ phải chung tay góp ngân lượng bù vào số quân hưởng đó. Thân là thiên tử, chẳng những không thể ban cuộc sống ấm no cho con dân của mình, lại còn phải để họ phải móc bạc bù đắp lỗi lầm của bản thân. Trẫm thật hổ thẹn với muôn dân. Tội thứ bảy, quân Xuân chưa tiến vào mà dân chúng đã sợ hãi náo loạn khắp nơi. Do trẫm bắt lực không thể mang lại lòng tin cho dân, nên dân chúng của trẫm thà chấp nhận làm kẻ tha hương, chứ nhất quyết không chịu ở lại kinh thành chống địch cùng trẫm. Tội thứ tám... Có câu "Hoàng thiên vô thân, duy đức thị phụ; dân tâm vô thường, duy huệ chi hoai" (Tạm dịch: "Trời xanh không kẻ thân thích, chỉ trợ giúp người có Đức, lòng người thay đổi vô thường, chỉ ban ân huệ cho người có tâm lòng"). Mệnh trời chỉ chiếu chỉ chiếu cổ những vị vua có đức, một khi "Thiên tử" thất đức, ắt sẽ ảnh hưởng đến sự thịnh suy của vương triều. Chính vì trẫm thất đức phạm phải nhiều lỗi lầm tày trời mới khiến thiên gia nổi giận sai sét đánh vỡ tượng Thủy thần, phải đúc lại một bức tượng khác, gây hao tổn ngân khố. Tội lỗi là ở trẫm, do một mình trẫm bắt kính, không dám cầu mong tha thứ, chỉ cúi xin Thủy thần cùng hai vị La Sát đừng trách tội muôn dân."

Sau khi đọc xong, Tông đế quẳng chiếu chỉ xuống, xoay người lại quỳ trước tượng Thủy thần, vừa dập đầu vừa khóc than

"Cầu Thủy thần thương xót, chỉ trách tội mình trẫm. Cầu Thủy thần thương xót, chỉ trách tội mình trẫm."

Chỉ sau ba cái dập đầu, máu đã loang thành một vũng dưới đất. Chứng kiến cảnh hoàng đế phải dập đầu đến mức máu chảy ròng ròng, dân chúng cũng bắt đầu rơi lệ. Bá quan vừa khóc vừa khuyên Tông đế đứng dậy nhưng y vẫn không màng, luôn miệng thỉnh tội.

Đột nhiên, một dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuống từ khóe mắt bức tượng trắng, trông như đang khóc. Đám đông trở nên yên ắng. Thanh Nguyên hô lên

"Thủy thần đã chảy huyết lệ rồi. Thần đã tha thứ cho chúng ta. Thần đã bị bệ hạ làm cảm động rồi. Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Vừa dứt lời, một phụ lão trong đám đông dân chúng liền quỳ xuống dập đầu hô

"Lão thần nguyện ở lại kinh thành cùng chống giặc với bệ hạ. Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Hàng vạn dân chúng cùng quỳ xuống đồng thành hô

"Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Tiếng hô vạn tuế không dứt như muốn rung chuyển cả trời đất. Cả vạn người cùng quỳ xuống quy phục một người. Cảnh tượng đấy đã trở thành một giai thoại hào hùng khó quên trong lịch sử Chung quốc.

Tông đế đứng thẳng người đối mặt với toàn dân, máu trên trán y đã đọng lại tạo thành một vết thương màu sẫm đỏ, y giờ nắm đấm lên nói

"Thủy thần đã tha tội cho trẫm, thế muôn dân có muốn sát cánh cùng trẫm đánh giặc không?"

Dân chúng cũng giờ nắm đấm theo, đồng thanh đáp

"Bầm thành thượng, có."

"Dân chúng có bằng lòng tha tội cho trẫm không?"

"Bầm thánh thượng, có."

"Được, nếu muôn dân đã đồng lòng như thế, vậy thần tử chúng ta cùng đi duyệt quân thôi."

Nói xong, y cất bước hào sảng đi về phía đám đông. Cẩm Vệ quân sợ có thích khách bèn vội chạy theo, nhưng vừa cất bước đã bị Lâm Hiệp cùng Thanh Nguyên giờ tay cản lại.

Dọc đường y đi qua, dân chúng không hẹn mà cùng cung kính dạt ra hai bên nhường đường.

Sau đó, y dẫn đầu tất cả dân chúng cùng bá quan hào hùng rời khỏi Văn Miếu.

Sau khi tất cả rời khỏi, trong miếu chỉ còn Bình vương và Dung quốc công.

Dung quốc công lâm bầm tự hỏi

"Chẳng lẽ đến Thủy thần cũng giúp hần ư?"

Bình vương quay đầu nhìn chằm chằm bức tượng Thủy thần đang roi lệ một lúc. Trước sự sùng sốt của Dung quốc công, hần phi người leo lên bàn thờ, thô bạo đập lên các môn tế lễ, rồi từng bước leo lên đỉnh tượng.

Hần lấy tay cạo cạo vẩy nến trên khoé mắt "Thủy thần", nhìn kĩ mới thấy đôi mắt tượng được đúc bằng sáp nến. Do trời quá nóng nên sáp chảy ra tạo thành hai dòng "huyết lệ"

"Thì ra hần nhất quyết đòi giờ cử hành lễ tế sang chính Ngọ (lúc nắng nóng nhất trong ngày) là vì vậy."

Dung quốc công nhìn vẩy nến trên ngón tay Bình vương, bèn kêu lên

"Tông đế đúng là một kẻ quỷ quyết. Nhưng ngay từ đầu đã phát hiện sự là sao cháu không vạch trần ngay?"

"Lúc đấy cháu chưa dám chắc. Nhờ lâm càn trong Văn Miếu sẽ mang tội bất kính với Thủy thần."

Nói xong, hần vung tay đập mạnh vào bàn, thần sắc mặt tự giận, nói

"Năm xưa có lần cháu hỏi Lâm hiệp tại sao lại bằng lòng theo y mà không phò tá cháu. Lúc đấy hần trả lời rằng cháu không đủ tài làm vua. Bao nhiêu năm qua cháu chưa từng tin câu này, chỉ cho rằng hoàng huynh có ơn với hần, nên hần mới một lòng trung thành. Nào ngờ, những lời hần nói đều không sai. Cháu mất bao nhiêu công sức mới khiến lòng dân hướng về mình, nhưng hần chỉ cần một cái chiếu chỉ, chảy vài giọt nước mắt, đúc một bức tượng, đã có thể chuyển nguy thành an, khiến lòng dân rung động mạnh mẽ. Chỉ mới một ngày trước cục diện còn nhiều nhương, nay phút chốc đã bình ổn lại. Giờ thì bốn phương lòng người chung một hướng. Có lẽ y quả thật là chân mệnh thiên tử do trời đúc thành, cứ cố tình giành giật cơ khi lại phạm tội nghịch thiên cái mệnh."

Dung quốc nghe giọng điệu chán nản muốn thoái lui của hần, vừa định lên tiếng khuyên giải thì đã nghe y gần giọng nói tiếp

"Nhưng cháu không cam tâm. Cho dù có phải nghịch thiên thì cháu cũng phải thử. Thà chết trong cuộc đảo chính còn hơn phải an phận làm vương gia cả đời."

Dung quốc công không đáp lời. Lão biết có nói gì cũng bằng thừa.

"Đi thôi. Thánh thượng đang chờ chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Quan Trường

Trong lịch sử trải dài trăm năm của Chung quốc, đây là lần đầu tiên triều đình ra lệnh duyệt quân công khai trước dân chúng. Hàng vạn quân binh chia thành hai đội tập trung ngay trước cổng thành. Hứa Sơn đứng ngay giữa hai hàng quân này, trên người y khoác bộ áo giáp Kinh thiên màu đồng, chân đạp yên ngựa Xích Mã, khí thế ngút trời không gì sánh bằng.

Tông đế từ từ tiến về phía y, Hứa Sơn xuống ngựa nghiêng đón. Tông đế tự tay rót rượu vào chung, rồi trước sự ngạc nhiên của ba quân, y rút thanh kiếm treo ngang hông Hứa Sơn ra và tự chém một đường dài vào cánh tay mình.

Máu theo cánh tay nhỏ vào chung rượu, rượu trắng lập tức hóa đỏ. Y nâng ly rượu ngang trước mặt Hứa Sơn, nói lớn

"Trăm kính khanh một chung, hôm nay kiếm của khanh đã nhuộm máu trăm, thì ngày sau phải tắm máu địch."

Hứa Sơn nâng chén uống cạn.

"Thần quyết không làm nhục sứ mệnh."

Nói xong, y leo lại lên lưng ngựa, chỉ thanh kiếm dính đầy máu lên trời, quát lớn

"Các binh sĩ nghe rõ, hôm nay kiếm của bản tướng quân đã nhuộm máu rồng, thì sau này phải được tắm máu địch. Chung quốc vạn tuế, Thủy thần vạn tuế, Tông đế vạn tuế."

Thanh Nguyên cũng rút kiếm chỉ thẳng lên trời, hô

"Vạn tuế."

Hàng vạn binh sĩ cùng nhau rút kiếm chỉ trời

"Vạn tuế, vạn tuế."

Dân chúng đứng trên thành cũng hòa nhịp hô vang "vạn tuế".

Lòng quân dân vạn người như một, sĩ khí hào hùng dâng cao tận trời.

Hứa Sơn thúc ngựa hướng về phía Bắc, hô "Xuất phát."

Lệnh vừa ban ra, cả vạn quân chỉnh tề hướng về phía Bắc mà tiến.

A Thuận vội bôi sang được cầm máu cho Tông đế, vết thương chảy máu ròng ròng nhưng y không hề nhúm mày lấy một cái. Trong mắt y hiện giờ chỉ còn hình ảnh là cờ đỏ sẫm một bên thêu hình rồng một bên thêu chữ Chung quốc đang tung bay phấp phới trong gió.

Cũng ngay lúc này, có một đội quân khác cũng đang rục rịch tiến quân về Hạo thành. Sau một tháng hành quân liên tục không ngừng nghỉ, cuối cùng đã đến được rừng Mộc Xuyên. Chỉ cần vượt qua khu rừng này, đi thêm mười ngày sẽ đến được Hạo thành.

Lúc này sắc trời đã ngả về chiều, cả đội quân dừng chân trước bìa rừng.

Phó tướng Mộc Hữu nghiêng người hỏi vị đại tướng bên cạnh

"Tướng quân, khu rừng này vừa rậm vừa lắm dã thú, chúng ta có nên tiến vào không?"

Phurong Hữu Chí đưa mắt thăm dò hoàn cảnh xung quanh rồi nói

"Nơi này có người sinh sống hơn nửa lại rất gần Hạo thành, nếu cắm quân tại đây e sẽ có người phát hiện. Tốt nhất hãy nên vào rừng thôi."

Vừa dứt lời, hần liền thúc ngựa chạy vào rừng, phó tướng thấy vậy bèn ra lệnh binh sĩ tiến vào rừng cắm quân. Các binh sĩ ai nấy đều mệt mỏi bèn nhanh chóng dựng lều đốt lửa ăn vội nắm lương khô rồi đi nghỉ ngay. Có hơn vạn người đang cắm quân trong rừng thế mà ngoài tiếng kêu rú của các loài dã thú ra thì không hề có một âm thanh nào. Chỉ có ánh lửa lập lóa của những binh sĩ gác đêm soi sáng một vài góc rừng.

Trong lều của tướng quân, Phurong Hữu Chí cùng các phó tướng đang bàn bạc việc quân.

"Bên vương gia có tin tức gì không?" hần hỏi.

Một vị phó tướng thân cận với họ Phurong trả lời

"Bẩm, hần dặn chúng ta phải đẩy nhanh lộ trình hành quân, trước mừng một tháng sau phải tới cổng thành, không được trễ sơ sót."

Phurong Hữu Chí vừa nghe xong bèn nhúm mày tỏ vẻ suy tư.

"Lúc đầu nói là mừng sáu, bây giờ lại sửa thành mừng một, vậy chẳng phải chỉ còn tám ngày thôi sao? Tại sao phải hành quân gấp rút như vậy?"

Người kia ngập ngừng nói tiếp

"Tướng quân, lúc thuộc hạ vào trấn có nghe người ta nói rằng quân Hoa Đông vừa mới xuất phát rồi Hạo thành cách đây vài ngày. Theo lộ trình thì khi chúng ta tới kinh thành vào mừng một, quân Hoa Đông chỉ mới đi được hơn trăm dặm. Một khi quân ta tiến vào thành, chắc chắn Tông đế sẽ lệnh cho Hứa Sơn điều quân về kinh ứng cứu. Nếu quân Hoa Đông hành quân cách xa kinh thành, thì Hứa Sơn có thể lấy cớ về không kịp mà bỏ mặc tên cầu hoàng đế. Nhưng bây giờ quân của hần cách kinh thành không xa, hần bắt buộc phải điều quân về kinh. Đối đầu với Hoa Đông, quân ta tất sẽ bại trận. Thuộc hạ nghĩ, hần đột nhiên muốn chúng ta điều quân gấp rút về kinh là để làm kẻ chết thay cho ba vạn quân Liêu Đông trên tay hần."

Phurong Hữu Chí vừa vớ vò rượu một hơi hớp cạn vừa nói

"Chớ để những lời này lọt ra ngoài, để binh sĩ biết sẽ gây họa. Bây giờ chúng ta đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ còn cách đi nước nào hay nước đó thôi."

Vừa nói dứt lời, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ngựa chạy lập cập, cùng âm thanh vũ khí va vào nhau. Tiếng trống của binh sĩ gác đêm vang lên. (khi có địch tấn công thì binh sĩ phải đánh trống báo hiệu.)

"Địch đang tập kích."

Trong lúc mọi người trong lều còn đang ngơ ngác thì một viên phó tướng đã lập tức áp tai xuống mặt đất.

"Tướng quân, theo tiếng động cho thấy có ít nhất một vạn con ngựa đang chạy đến đây."

Nghe xong, ai nấy đều xanh cả mặt. Phương Hữu Chí chớp lấy cây đao và mặc vội bộ giáp rồi lao ra khỏi lều.

Tiếng ngựa chạy chợt im bặt. Bên ngoài bầu trời tối đen như mực, các binh sỹ giương cung hướng về phía trước, nhưng không ai thấy rõ kẻ địch đang ở đâu.

"Đốt lửa lên." Phương Hữu Chí quát lớn.

Ánh lửa vừa được đốt lên, nhìn rõ kẻ địch trước mặt, hấn liền run lấy bầy cả người.

Toàn quân đang bị vây hãm tứ phía. Trời quá tối dù có đốt lửa lên cũng không thể thấy được mặt mũi kẻ địch. Nhưng dựa vào bóng chân ngựa cùng với tiếng động ngựa chạy có thể phán đoán được quân số địch. Nếu mỗi một tên cưỡi một con ngựa, thì trong khu rừng này có ít nhất gần năm nghìn quân. Nhưng điều đáng sợ hơn cả là lá cờ thêu chữ Kỳ, cho thấy đây là quân của Kỳ vương. Nghĩa là hành tung của họ đã bị triều đình phát hiện.

Kỳ vương cưỡi ngựa tiến về phía trước. Từ trên lưng ngựa, hấn ngao ngễ nhìn xuống đội quân ô hợp đang co cụm phòng thủ.

"Trong số các người, ai là Phương Hữu Chí mau bước ra."

Đội một lát vẫn không thấy ai bước ra.

Kỳ vương chỉ thẳng cây thương về phía Phương Hữu Chí. Hai ánh mắt giao nhau trong bóng tối, trong mắt Kỳ vương là sự kiêu ngạo, còn họ Phương chỉ tràn đầy nỗi sợ.

"Trên trán người có ba nốt ruồi. Vậy người chính là Phương Hữu Chí. Mang danh đại tướng quân mà sao hèn nhát thế?"

Phương Hữu Chí nhanh chóng trấn tĩnh lại, hấn cất giọng hỏi

"Chẳng hay có việc chi mà Kỳ vương lại đích thân hạ giá quang lâm?"

Kỳ vương nhếch mép ra vẻ khinh thường, nói

"Bỏn vương vâng lệnh triều đình đến thu phục đám phản loạn các người. Khôn hồn thì mau buông kiếm đầu hàng"

Phương Hữu Chí hừ một tiếng rồi tuốt kiếm ra, hấn chĩa mũi kiếm vào Kỳ vương và nói

"Đã đến đây thì ta đây cũng chẳng mong giữ được mạng về. Các anh em, được chết dưới kiếm của Kỳ vương dù sao cũng vinh quang hơn chết già trên núi, đúng không?"

Thấy đại tướng đã rút kiếm, tất cả các binh sỹ cũng đồng loạt rút kiếm hướng về phía địch, tất cả cùng mang tư thế sẵn sàng liều chết.

Phía bên kia, binh sỹ của Kỳ vương cũng đồng thời tuốt kiếm, chỉ cần một bên hành động khinh suất thì chắc chắn sẽ có máu đổ.

Trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Kỳ vương bình thân nhảy xuống ngựa, đi về phía Phương Hữu Chí.

Sợ hấn có ý đồ bất chính với họ Phương, tất cả các binh sỹ cùng xoay kiếm chĩa về phía y. Kỳ vương thông dong bước đi như không giữa những thanh kiếm sắc bén.

Hấn nắm lấy mũi kiếm của Phương Hữu Chí, giật mạnh một cái, thanh kiếm tuột khỏi tay họ Phương, rồi bị Kỳ vương vứt sang một bên. So với một Kỳ vương sức mạnh phi thường thì một Phương Hữu Chí không đáng là gì.

"Họ Phương người sống trong rừng lâu quá nên cũng hồ đồ mất rồi. Bình vương chỉ xem người là kẻ thế mạng để đối phó với Hứa Sơn, còn người thì lại bán mạng vì hấn, có đáng không? Nếu bây giờ các người chịu đầu hàng thì...."

Kỳ vương chưa nói xong thì Phương Hữu Chí đã nhanh tay rút thanh kiếm của viên phó tướng bên cạnh, kề vào cổ Kỳ vương.

"Người không cần nói thêm nữa. Triều đình các người đều là đám lòng lang dạ sói. Ta sẽ không tin các người."

Kỳ vương mặt không biến sắc quơ lấy mũi tên của một binh sỹ chĩa vào ngực họ Phương, y đáp

"Đừng tưởng bỏn vương không biết người đang tính toán gì? Có phải người nghĩ rằng thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của Bình vương, nếu liều chết quyết chiến thể hiện lòng trung thành thì sau này sẽ được phong làm nhất đại công thần? Nhưng bỏn vương nói cho người hay, người đừng mơ mộng hão huyền. Ngoài bìa rừng này có một vạn quân triều đình, ở đây thì có một vạn quân của bỏn vương. Cứ cho hôm nay chúng ta cùng "lưỡng bại câu thương"

(hai bên cùng chết), thì Tông đế vẫn còn năm vạn quân Hoa Đông, cùng hai vạn quân Liêu Đông. Trong khi trong tay Bình vương chỉ còn ba vạn quân. Ngươi nghĩ hần sẽ có phần thắng sao? Bình vương bây giờ chỉ còn là con cá nằm trên thớt, các ngươi còn muốn phò tá hần sao? Thánh thượng nhân từ, không muốn thấy cảnh sinh linh đồ thán, nên đã truyền khẩu dụ rằng chỉ cần các ngươi đầu hàng triều đình thì sẽ tha mạng. Còn nếu vẫn chấp mê bất ngộ thì diệt toàn quân, tru di tam tộc."

Kỳ vương vừa nói xong, binh sĩ đã bắt đầu dao động, bàn tán. Trước giờ họ đều sống trong rừng núi, vốn không hiểu thế sự, nên rất dễ bị dao động. Phung Hữu Chí thấy tình thế không ổn thì vội trấn an các binh sĩ.

"Ngươi đừng hòng gạt ta, nếu thực sự bên ngoài còn một vạn quân, có sao lại không điều vào rừng? Lòng dân hướng về Bình vương, sao hần có thể thất bại? Hơn nữa, quân Hoa Đông chỉ nghe lời sai khiến của Hứa gia, Hứa Sơn sao lại dễ dàng hai tay dâng không cho Tông đế? Các binh sĩ đừng nghe những lời sâng bậy của hần, ngươi muốn chúng ta không đánh mà hàng ư, sao có việc dễ dàng thế?"

Bất thành linh, không để họ Phung nói dứt câu, Kỳ vương lại một lần nữa giật lấy thanh kiếm trong tay hần. Nhưng lần này y không vút xuống đất, mà lại xoay ngược cầm lấy chuôi kiếm, rồi chém một phát vào cổ họ Phung. Phung Hữu Chí không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã gục, chết không kịp nhắm mắt. Các binh sĩ khiếp sợ nhìn Kỳ vương, mới một khắc kiếm còn kề ngay cổ hần, một khắc sau hần đã dùng ngay thanh kiếm đó chém chết người.

Phó tướng Mộc Hữu tức giận giơ kiếm lên xông vào.

"Ngươi phải đền mạng cho tướng quân."

Kỳ vương mặt không đổi sắc, không đánh trả, chỉ chậm rãi cất giọng

"Bỏ vương mà mất một cọng tóc nào thì cha mẹ già cùng hai nhi tử của ngươi sẽ cùng bồi táng đây A Lan Khấp Mộc Hữu."

Mộc Hữu khựng người lại, quả nhiên không dám manh động nữa. Kỳ vương tiếp tục chĩa thanh kiếm tanh mùi máu về phía ba quân, gần từng chữ.

"Bỏ vương cho các ngươi hay, thiên hạ này là của Tông đế, không ai có thể thay đổi được. Phung đại tướng quân của các ngươi là một cô nhi, không thân không thích, nên tất nhiên hần có thể xem cái chết như hồng trần. Nhưng còn các ngươi? Các ngươi đang phạm phải tội mưu đồ làm phản. Chỉ cần các ngươi chĩa kiếm sai chỗ thì cả tộc sẽ phải chôn cùng. Bỏ vương cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần buông kiếm đầu hàng thì bỏ vương sẽ tha cho một mạng. Còn nếu không, thì một vạn quân của bỏ vương sẽ huyết tẩy nơi này. Còn một vạn quân ngoài bia rừng, sẽ lùng bắt diệt sạch cả nhà các ngươi."

Kỳ vương vừa nói xong, đã nghe tiếng "Keng" vang lên, một binh sĩ đã buông kiếm.

Mộc Hữu hét lớn

"Ngươi làm gì đấy, còn không mau nhặt kiếm lên. Xác tướng quân còn chưa lạnh mà ngươi đã dám phản phúc vậy sao?"

Binh sĩ đó sợ sệt khóc nức

"Ta gia nhập tông quân cũng chỉ vì muốn kiếm tiền trị bệnh cho mẫu thân. Ta không muốn chết, ta không muốn liên lụy mẫu thân."

Có một người thì tất sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Dần dần đã có hơn nửa binh sĩ buông kiếm đầu hàng.

"Phó tướng, đầu hàng thôi. Muốn hưởng phú quý thì cũng phải giữ được cái mạng."

Mộc Hữu tuyệt vọng nhìn đội quân mà hần và Phung Hữu Chí đã vất vả gầy dựng. Bề ngoài tưởng chừng rất hùng mạnh, nhưng thực chất chỉ là đám ô hợp mặc áo giáp. Chưa đánh trận nào đã buông kiếm đầu hàng.

Cuối cùng, hần cũng phải đầu hàng, hần quỳ xuống cúi thấp đầu nói

"Ta đầu hàng chịu trói, vương gia muốn chém giết sao thì tùy, chỉ mong người tha cho người nhà chúng ta."

"Những lời bỏ vương đã nói ra, tuyệt không nuốt lời. Chỉ cần các ngươi chịu làm theo lệnh của bỏ vương, thì chẳng những người nhà các ngươi được xá tội, mà các ngươi còn có cơ hội giữ mạng về đoàn tụ với họ."

Mộc Hữu vội ngẩng đầu lên

"Ý của vương gia là....?"

Kỳ vương đỡ hần dậy, đặt thanh kiếm đã chém chết Phung Hữu Chí vào tay hần và nói

"Bỏ vương chưa từng đặt chân đến nơi này, Phung tướng quân chưa chết, các ngươi cũng chưa từng đầu hàng triều đình. Cứ y theo lộ trình mà hành quân đến Hạo thành. Chỉ cần vào thời khắc quyết định thì nên biết chĩa kiếm vào phía nào. Nhớ lấy, cơ hội chỉ có một, chĩa sai hướng thì đừng trách bỏ vương vô tình."

Mộc Hữu ngẫm một lúc bèn hiểu ngay ý của y, hần lại nhanh chóng quỳ xuống.

"Thuộc hạ biết phải làm thế nào, xin vương gia yên tâm. Cung tiễn vương gia."

Kỳ vương quay người leo lên lưng ngựa, chạy một mạch. Chủ tướng đã rút, quân của hắn cũng dần rút theo.

Tiếng ngựa chạy rầm rập như muốn giẫm nát khu rừng, dù quân Kỳ vương đã rút một lúc nhưng vẫn nghe tiếng ngựa hí vang vẳng vẳng.

Trời dần sáng hẳn, Mộc Hữu ra lệnh binh sỹ rút trại xuất phát.

Kỳ vương vừa thúc ngựa chạy như tên bay, vừa quay ngược ra sau quát

"Chạy nhanh lên, nhất định phải ra khỏi rừng trước khi trời sáng."

Ở phía sau, hơn một trăm mã phu (người điều khiển ngựa) ra sức quát liên tục vào cả đàn ngựa, khiến chúng giật nảy thân lên hý lồng lộn. Phải chạy điên cuồng suốt một khắc mới ra khỏi khu rừng sâu thẳm.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Lâm Hiệp thúc ngựa tiến về đám mã phu và nói

"Các ngươi mau chóng phân tán đàn ngựa, làm cho cẩn thận vào. Tuyệt đối không được hé lộ nửa chữ, nếu không bổn vương sẽ khiến các ngươi vĩnh viễn không thể nói chuyện được."

Đám mã phu vội chia ra mỗi người dẫn một đàn ngựa phi về các hướng khác nhau.

Sau khi đàn ngựa được dẫn đi hết, "đội quân vạn người" của Kỳ vương chỉ còn vồn vện hơn nghìn người. Đây mới là quân số thực sự của hắn.

Kỳ vương hỏi

"Liệu có thể tin tưởng đám mã phu này không? Sao không diệt khẩu toàn bộ, Lâm Hiệp ngươi biết mềm lòng từ lúc nào thế?"

Lâm Hiệp lắc đầu bảo

"Đây là khẩu dụ của thánh thượng. Cùng một lúc chết nhiều mã phu như vậy tất sẽ sinh thị phi, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên."

Kỳ vương vừa nghe là khẩu dụ của Tông đế bèn không thắc mắc gì nữa. Đoạn, hắn lại thở dài thán phục

"Hoàng huynh quả là liệu sự như thần. Chả trách huynh ấy bảo rằng đội quân này không đáng sợ. Hóa ra chúng chỉ là tòa thành không chân, gió vừa thổi là sụp."

Lâm Hiệp không đáp lời, y cho bỏ trí người trà trộn vào đội tư binh nọ rồi xoay đầu ngựa hướng về Hạo thành mà phóng như bay, Kỳ vương thông dong thúc ngựa theo sau.

A Thuận đi đầu dẫn đường, phía sau là Nguyễn trạng nguyên và tân thủ lĩnh ngự lâm quân Lương Thuật. Nguyễn Thiệu Quang vừa đi vừa âm thầm quan sát người đàn ông cao to đang bước bên cạnh. Tuy thủ lĩnh ngự lâm không được nghị sự trong triều, nhưng lại có vị trí chính trị quan trọng. Quân ngự lâm đảm nhận trọng trách bảo vệ hoàng cung, nơi đây rẫy các vương hầu hoàng tộc tôn quý, chỉ cần sơ sẩy làm phật ý họ, thì chắc chắn sẽ có đầu rơi máu chảy. Vì thế, thân là thủ lĩnh ngự lâm, phải vừa có bản lĩnh toan tính chu toàn đủ bề, vừa phải hiểu rõ tận gốc cây ngọn cỏ trong cung. Lương Thuật mười sáu tuổi đã gia nhập Ngự Lâm quân, tính ra đã sống trong cung gần hai mươi năm, thái độ ôn hòa, cung cách làm việc cẩn trọng. Trong vòng hai mươi năm đấy, đã bốn vị thủ lĩnh lần lượt bị hạ bệ, nhưng địa vị của phó tướng Lương Thuật thì vẫn vững như bàn thạch. Lương Thuật, trên được Lữ Phương tin tưởng, dưới được thuộc hạ kính ngưỡng. Vì thế, khi Tông đế tước quan mẫu của Lữ Phương (mong các bạn nhớ được lý do) và tiến cử Lương Thuật ngồi vào ghế thủ lĩnh, triều thần xem đó là lẽ hiển nhiên. Ngay cả Dung gia cũng không ra mặt chống đối, bởi Dung quốc công vẫn đinh ninh rằng Lương Thuật trung thành với Dung gia. Nhưng hóa ra Lữ Phương đã tự nuôi ong tay áo mà không hay biết, Lương Thuật lại là nội gián của Tông đế. Phát hiện việc này, khiến Nguyễn trạng nguyên vừa ngạc nhiên vừa thán phục Tông đế.

Sở dĩ hắn ngạc nhiên là bởi trước đây, Tông đế từng gán một tội danh "có lễ có"* để giáng chức Lữ Phương, rồi điều một võ tướng Hàn Long lên thay thế. Người này vừa tại vị được hai tháng, đã bị Ngự sự vạch tội thông dâm với cung nữ trong hậu cung, cuối cùng dẫn đến mất mạng. Không tìm được người thay thế, Tông đế đành ngâm cục tức vào bụng, trả lại Ngự Lâm quân cho Lữ Phương. Sau đó nhiều năm, Tông đế không dám động đến Ngự lâm quân nữa, người người đều cho rằng y đã "thúc thủ vô sách" (bó tay), Dung gia cũng dần buông lỏng cảnh giác. Nhưng hóa ra Tông đế không phải vô năng, mà là đang dùng kế Giương đông kích tây. Một mặt y lợi dụng Hàn Long để làm suy yếu sự cảnh giác của Dung gia, mặt khác lại âm thầm thu phục Lương Thuật, bổ trí hắn thành phó tướng. Tông đế ẩn nhẫn nhiều năm, cuối cùng y đã "thần không biết quỷ không hay" đoạt lại Ngự Lâm quân từ trong tay Dung gia. Điều đáng khâm phục hơn, là đến tận bây giờ Dung gia vẫn chưa biết lòng trung thành của Lương Thuật hướng về ai, vẫn nhất mực tin tưởng gã. Dung quốc công là lão cáo già, còn Bình vương thì "hành sự đa nghi vì chủ" (lúc nào cũng nghi ngờ), hã đã không tí lần điều tra thân phận Lương Thuật mới dám dùng, vậy mà vẫn bị lừa. Thế mới biết cái bẫy của Tông đế được sắp xếp công phu, tỉ mỉ như thế nào.

Mãi mê suy nghĩ, đi một lúc thì đã đến trước tấm cung của Tông đế. A Thuận dừng lại nghiêng mình nhường lối cho hai người đi vào.

Bước vào trong điện, thấy Tông đế đang ngồi đọc thư báo của Kỳ vương, cả hai người cùng quỳ xuống hành lễ.

Tông đế vừa phát tay miễn lễ vừa hỏi

"Thế nào rồi?"

Lương Thuật khom người đáp

"Bẩm, bệ hạ tiên đoán như thần. Bình vương quả thực mưu đồ dùng Ngự Lâm quân khống chế hoàng cung. Đêm qua y đã sai người đưa mật tin đến lệnh cho thần phải thay toàn bộ Cẩm vệ quân ở những cung điện trọng yếu bằng quân của y."

Tông đế nhướn mi lên, sắc mặt lạnh nhạt nói

"Gồm những điện nào?"

"Bẩm, gồm các điện Hòa Ái, điện Thánh Hiền, điện Liêm Chính, điện Thanh Tâm của Hiền phi, điện Mộc Loan của Dương quý nhân, điện Tô Liên của Tiều trung tần (Tiêu Lam), điện Tăng Kinh các, điện Thái Sử (là cung điện dành riêng cho các Thần triều Ngự sử ghi chép những biến cố xảy ra trong cung), bệ hạ, tiếp theo thần phải làm sao ạ?"

Nguyễn trạng nguyên nghe xong thì tái cả mặt mũi. Điện Hòa Ái, Liêm Chính, Thánh Hiền - ba cung điện huyết mạch này là nơi sinh hoạt, nghị sự của Tông đế, không chế ba nơi này khác nào muốn mưu phản diệt đế.

Trong khi Nguyễn Thiệu Quang sợ chết khiếp, Tông đế thì lại bình thản kì lạ.

"Khanh cứ tuân theo lệnh y mà hành (hành động) thôi."

Lương Thuật vội quỳ xuống dập đầu nói

"Bệ hạ, đây tuyệt đối là hạ hạ sách, khác chi kẻ đao vào cổ người. Nếu bệ hạ có mệnh hệ gì thần biết ăn nói sao với muôn dân thiên hạ đây, xin bệ hạ tam tư (suy nghĩ lại)."

Tông đế mân mê bộ đồ trà trên bàn, tỏ vẻ không màng

"Tự trầm biết sắp xếp, khanh không cần lo lắng. Cứ làm theo lời trẫm là được."

Lương Thuật thấy vẻ mặt này của y, bèn tự trách bản thân lắm chuyện, hẩn lạng lẽ đứng sang một bên, không nói thêm gì nữa.

Tông đế lại quay qua hỏi Nguyễn Thiệu Quang

"Nguyễn khanh gia, khanh làm xong thứ đó chưa?"

Nguyễn trạng nguyên vội rút chiếc hộp giấu kỹ trong ống tay áo ra, kính cẩn dâng lên.

Tông đế mở hộp ra, bên trong là Chung tỷ (giống Ngọc tỷ của Trung Quốc, là một kiểu mộc thời xưa, được xem như ấn ký của vua) bằng ngọc, giống y đúc Chung tỷ truyền quốc trên Tông đế đang dùng. Y cầm hai khối ngọc tỷ thật giả lên, so sánh hồi lâu không tìm ra điểm khác lạ, bèn hỏi

"Rốt cuộc Chung tỷ này có gì khác với Chung tỷ thật của trẫm"

Họ Nguyễn đáp

"Bẩm, bệ hạ thử dùng Chung tỷ giả và Chung tỷ thật cùng đóng một lúc xem sao ạ."

Tông đế làm theo, dùng hai khối Chung tỷ đóng lên cùng một tờ giấy, Trên tờ giấy hiện lên hai dấu mộc, hai dấu đều là hình rồng, chính giữa là chữ Chung.

"Bệ hạ, ngón chân út của con rồng trên Chung tỷ giả đã bị râu của chính nó che khuất mất. Trờ thành rồng bốn ngón, còn trên Chung tỷ thật, rồng có đủ năm ngón."

Tông đế giương tấm giấy dưới ánh nến soi xét thật kỹ thì phát hiện quả thật dưới móng vuốt chi trên của con rồng thiếu mất một ngón chân, Chung tỷ giả được điêu khắc vô cùng công phu. nếu không có người chỉ điểm, hẳn không có người phát hiện chi tiết khác biệt này.

Tông đế ngả người dựa vào Long ý, nét mặt giãn hãn ra, lộ vẻ nhu hòa

"Khối Chung tỷ này của khanh điêu khắc quá tỉ mỉ, ngay cả trẫm cũng thật giả lẫn lộn thì làm sao Bình vương phân biệt được."

Nguyễn Thiệu Quang nói vài lời tạ ân sáo rỗng, Tông đế càng ngắm Chung tỷ giả càng thích thú.

Họ Nguyễn thấy long nhãn vui vẻ thì gánh nặng trong lòng vài tháng này cũng được vơi bớt.

Theo thông lệ những tân khoa trạng nguyên vừa vào triều thường được phong chức thất phẩm Hàn lâm học sỹ dạy học tại Quốc Tử giám. Nhưng Nguyễn Thiệu Quang thì khác, hẳn được phong chức Lục phẩm Tư Thiên Lệnh, cai quản điện Thái Sử.

Triều thần dè dặt rằng họ Nguyễn cưới được Uyển Quân quận chúa về làm vợ, "thê bằng phu quý" (chồng sang nhờ vợ), nên mới được Tông đế ưu ái, chỉ mình hắn biết được sự sùng ái này chứa đựng nhiều mưu mô phức tạp.

Chung tỳ của hoàng đế là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của chính bản thân hoàng đế. Chung tỳ còn được coi là quốc bảo, nên được cất giữ nghiêm ngặt, truyền từ đời này sang đời khác. Muốn củng cố tư cách hoàng đế của mình, các vua chúa dù là cướp ngôi hay được nhường ngôi, thường tìm cách chiếm cho được "ngọc tỳ truyền quốc".

Trên đời này, ngoài trừ chính bản thân Tông đế và một số người thân tín ra, chỉ còn một người duy nhất được chạm tay vào Chung tỳ, đó chính là Tư Thiên Lệnh cai quản điện Thái Sử.

Bởi theo thông lệ mỗi năm nam, điện Thái Sử phải biên soạn xong một quyển Nội Ký (đây là một quyển sổ sách ghi lại những việc sinh hoạt của vua và các sự kiện trong cung) để lưu giữ trong Văn Miếu.

Để ngăn các vị hoàng đế tìm cách xóa bỏ những điều không hay về mình trong Nội ký, Thái tổ hoàng đế đã ra lệnh rằng, điện Thái Sử phải tự tay đóng Chung tỳ vào Nội ký rồi mới trình lên vua.

Nói cách khác, ngoài trừ hoàng đế chỉ có Tư Thiên Lệnh được sử dụng Chung tỳ.

Cách đây một tháng, điện Thái Sử đã viết xong quyển Nội ký thứ một trăm, Nguyễn Thiệu Quang chính là người trực tiếp cầm Chung tỳ đóng vào đấy.

Nắm bắt cơ hội này, Bình vương bèn tìm đến hết đe dọa đến dụ dỗ, bắt hắn phải mở phòng khoả Chung tỳ thật, đúc thành một khối Chung tỳ giả

Thế là Tông đế bèn tương kế tựu kế lệnh hắn tạo ra một khối Chung tỳ khiếm khuyết để đánh lừa Bình vương.

Thiên hạ cho rằng hắn lợi dụng Uyển Quân để tiến thân, mà không ngờ rằng chính Tông đế đã cố tình gả Uyển Quân cho hắn, để có cái cớ đường đường chính chính phong hắn làm Tư Thiên lệnh, hồng gài bầy Bình vương.

Chỉ riêng việc giữ khoả Chung tỳ giả cũng đủ để khép Bình vương vào tội mưu phản.

Nguyễn Thiệu Quang càng nghĩ càng hoảng loạn. "Chim chết bỏ nở, bắt được thỏ thịt chó săn", nếu Bình vương chết, chắc chắn họ Nguyễn sẽ là người đầu tiên lột đường.

"Chúng có nói chừng nào sẽ thả Uyển Quân không?"

Đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghe Tông đế cất giọng khiến hắn giật nảy mình vội đứng thẳng người đáp

"Bẩm, chúng bảo : một tay giao vật, một tay thả người."

Tông đế buông bút xuống, thờ dài bảo

"Lần này đành để Uyển Quân chịu thiệt, sau này việc thành, trăm sẽ không quên phần phu thê khanh."

"Tạ ơn thánh thượng."

Đoạn, Tông đế dừng một chút rồi tỏ vẻ hứng thú hỏi tiếp

"Nếu một ngày trăm bắt khanh phải hy sinh Uyển Quân vì đại cục, khanh sẽ làm thế nào?"

Cả Lương Thuật lẫn Thiệu Quang đều thờ người ra trước câu hỏi quá đường đột của Tông đế. Chần chừ suy nghĩ một lúc, hắn đáp

"Bẩm thà bất nghĩa với thê tử, quyết không bất trung với vua."

"Vậy nếu là mẫu thân của khanh thì sao?"

Họ Nguyễn nhú chặt mày, cắn răng đáp

"Bẩm, vậy đành bất hiếu với mẫu thân."

Ánh mắt đầy thâm ý của Tông đế xoáy sâu vào Thiệu Quang, như muốn chọc thủng lớp vỏ bọc của hắn. Đột nhiên, y bật cười, cười xong lại phát tay cho lui, khiến họ Nguyễn càng thêm thấp thỏm lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Quan Trường

Khi trong điện không còn bóng người, tông đế cầm bút lông lên, nét chữ như phượng như rồng múa may trên tờ thánh chỉ.

Ngày hôm sau, thánh chỉ được ban ra, phong Kỳ vương làm Nhiếp Chính vương.

Mười ngày sau.

Giữa Ngọ tam khắc, hoàng cung nóng như đổ lửa, trước điện Liêm Chính, có hơn chục quan viên lớn nhỏ, văn võ lẫn lộn đang quỳ thành hai hàng thẳng tắp. Mồ hôi thấm ướt cả quan phục, cái nóng hầm hập dưới gối khiến Lâm Hiệp có ảo giác rằng y đang quỳ ở Hỏa ngục. Y khẽ liềm môi dưới nứt toát, trong lòng thầm tính toán, chắc bản thân cũng chỉ có thể trụ thêm được một canh giờ nữa thôi. lát sau, một vị quan tuổi đã ngũ tuần gục xuống ngất xỉu, những người còn lại hoang mang nhìn nhau, Lâm Hiệp muốn mở miệng trấn an, lại phát hiện cổ họng đã khô khốc đến độ không thể cất lời, bèn thân nhiên nhìn hai binh sỹ chạy đến xốc người kia dậy, lôi đi xềnh xệch.

Trần thượng thư lết gối đến gần Thượng thư Phạm Vinh, thều thào hỏi

"Phạm thượng thư, chúng ta cứ quỳ như vậy cũng không phải thượng sách, hay là cứ quay về bàn bạc lại đối sách xem sao?."

Phạm Vinh quay người qua, gằn giọng đe dọa

"Nếu không muốn chết thì đừng bàn lùi ở đây."

Trần Thảo nghe xong bèn tức giận hỏi vặn lại

"Đại nhân đúng là gỗ mục không thể khắc (ý là quá cứng nhắc, ngu ngốc) Đứng dậy thì chết, vậy cứ quỳ ở đây đến sức cùng lực kiệt thì không chết à? "

Lâm Hiệp sợ hai người này đầu khẩu với nhau càng khiến mọi người thêm một mối, bèn nuốt ngụm nước bọt lấy hơi nói

"Lúc đầu chúng ta đã kiên quyết không thả người không đứng dậy, nay mới quỳ có một ngày đã bỏ cuộc, khác nào tạo cơ hội để Bình vương khép ta vào tội "ỷ quyền làm càn, nhiễu loạn ý vua". Chúng ta quỳ nhiều người như vậy, nếu Bình vương dám bỏ mặc ta đến chết thì sẽ phải mang tiếng xấu muôn đời, theo ta đoán, chúng ta chỉ cần kiên trì thêm một canh giờ nữa thôi thì Bình vương sẽ phải nhượng bộ."

Lâm Hiệp vừa dứt lời, Phạm Vinh đã gơ tay chỉ về hướng hai tên binh sỹ lúc nãy, hần học nói thêm vào

"Các ông có biết chúng vừa lôi Hồ đại nhân đi đâu không? Vào ngục đấy. Trong đấy thì bói đầu ra thái y, ông ấy xem ra lành ít dữ nhiều. Nếu các ông không muốn bị bỏ mặc đến chết trong ngục thất thì tốt nhất đừng có lẫn đùng ra ngất vào lúc này."

Nghe xong câu này, ai nấy như được xốc lại tinh thần, không dám bàn đến việc rút lui nữa, cũng như không ai dám ngất xỉu nữa. Nhưng người không đầu được với trời, nửa canh giờ sau, lại có thêm một người gục ngã.

A Thuận di chuyển nhanh như tên bắn giữa hai hàng Ngự Lâm quân dày đặc. Đây mới chỉ là một góc hành lang nhỏ trong điện Thánh Hiến mà đã như vậy, huống hồ là chính điện.

Đến trước tấm điện của Tông đế, A Thuận vừa định đưa tay ra đẩy cửa vào thì hai tên gác cửa đã bắt tay hấn lại.

"Đây là Tẩm điện của hoàng thượng, không có lệnh của Nhiếp Chính vương thì không được tùy tiện ra vào."

Hiển nhiên Nhiếp Chính vương trong lời bọn họ không còn là Kỳ vương. A Thuận giằng tay ra, khí thế cường ngạnh quá lớn

"Hỗn xược, ta đường đường là Đại Nội thái giám tứ phẩm được hoàng thượng đặc cách hầu hạ bên người, vậy mà cần Nhiếp Chính vương phê chuẩn xuất nhập hay sao? Nếu vì lũ cầu nô tài các ngươi khiến ta hầu hạ chậm trễ, làm thánh thượng phật ý thì mười cái mạng cũng không đủ chịu tội."

Tên binh sỹ khó xử nói

"Nhưng Nhiếp Chính vương lệnh là..."

Chưa nói xong A Thuận đã ép sát thêm một bước.

"Nhiếp Chính vương quan trọng hay thánh thượng quan trọng?"

Gã binh sỹ đuối lý, nhưng lại không dám làm trái lệnh, nên hai bên đành giằng co mãi, một lúc sau thấy bên này ồ ào Lương Thuật mới đi tới. Sau khi nghe xong đầu đuôi, bèn cười khẩy mỉa mai

"Thuận công công đường đường là Đại Nội thái giám tứ phẩm, muốn xin mật lệnh từ Nhiếp Chính vương nào có khó khăn gì, sao cứ phải làm khó lũ nô tài như chúng tôi?"

A Thuận tức xanh mặt, nghẹn nửa ngày không nói được gì. Lương Thuật lại ra về độ lượng nói tiếp

"Phận nô tài thấp cổ bé họng như hạ quan nào dám làm khó hồng nhân bên người thánh thượng, thôi thì thế này, lần này hạ quan lén làm trái lệnh một lần, để công công vào điện, sau này mong công công chưa lại ít thế điện, đừng để hạ quan phải khó xử."

A Thuận hứ một tiếng rồi bước ngay vào điện, không thèm đếm xỉa đến Lương Thuật.

Đội A Thuận khuất dạng, Lương Thuật bèn dùng giọng khinh bỉ với với một viên phó tướng bên cạnh

"Tên bán nam bán nữ này lúc nào cũng ý thế hoàng thượng chèn ép chúng ta, để ta xem hắn có đắc ý thêm được bao lâu. Xem như ta tích phước để chủ tớ chúng gặp nhau thêm vài lần, sau này ta sẽ cho hắn lãnh đủ."

A Thuận vừa bước vào tấm điện, đã trút bỏ ngay thái độ "cáo mượn oai hùm" lúc nãy, hắn lặng lẽ đến gần long sàng của Tông đế, chò hầu hạ. Tông đế đang nằm thiu thiu trên giường, nghe thấy có tiếng bước chân thì ngay lập tức choàng tỉnh. A Thuận khẽ đỡ y ngồi dậy, Tông đế ho khan liên tục, sắc mặt tái nhợt hơn giấy Tuyên Thành, dưới mắt là quầng thâm sâu hoắm. Y thở một cách khó nhọc, thều thào hỏi

"Sao rồi?"

"Bẩm, thánh thượng tiên liệu như thần, sáng nay trong buổi thượng triều, Bình vương dâng sớ tố cáo Kỳ vương dùng danh nghĩa quân Kỳ Lân để nuôi luyện tư binh, âm mưu làm phản. Đội quân Kỳ Lân bị tóm gọn, chờ ngày xử trảm, Kỳ vương bị tống giam vào ngục. Dung quốc công nhân cơ hội này phế truất ngôi Nhiếp Chính vương của Kỳ vương. Lâm đại nhân và nhiều vị đại thần khác cùng nhau quỳ trước điện Liêm Chính để buộc Bình vương thả người."

"Họ quỳ bao lâu rồi?"

"Bẩm, hơn nửa ngày rồi, đã có bốn vị đại nhân ngất xỉu."

Tông đế vừa định cất lời, cổ họng lại đột nhiên ngứa ngáy ho liên tục, A Thuận vừa đỡ chung trà kê bên miệng y, vừa vuốt ngực liên tục. Mới dứt cơn ho được một chút, y lại cố sức hỏi

"Sáng nay Trịnh thái sư có thượng triều không?"

"Bẩm, Trịnh thái sư cáo bệnh không châu triều ạ."

Nghe vậy, Tông đế nhẹ nhõm hẳn, y nắm lấy long bào đang mặc trên người, dùng chút sức mơn xé rách một góc ngay gấu áo, y kéo A Thuận lại gần, đặt nắm áo rách vào tay hắn và nói

"Lát nữa, ngươi phải tìm cách gấp được Trịnh thái sư. Chỉ cần ngươi dâng mảnh vải này lên, người sẽ chịu ra mặt thôi. Một khi gặp được người, ngươi ngâm bài thơ Huỳnh đệ* của Tào Thực cho người nghe. Xong việc, phải quay về ngay, không được để người khác chú ý."

Dù trong lòng rất lấy làm lạ nhưng A Thuận không dám hỏi nhiều, vội gập đầu nhận lệnh. Đúng lúc đó, một cô cung nữ cầm theo khay đựng bát thuốc tiến vào. Giọng cô ta lạnh tanh

"Bẩm thánh thượng đã đến giờ uống thuốc."

A Thuận nhìn vào bát nước trong vắt được gọi là "thuốc", trong lòng tức giận cực điểm. Tông đế lại bình tĩnh như không, cầm bát nước uống sạch. cô cung nữ thấy thế bèn cáo lui.

Tông đế mệt mỏi ngã người xuống giường, lồng ngực ứ nghẹn thở không thông, đành phải há miệng ra đón lấy chút không khí. A Thuận lo lắng hỏi nhỏ

"Thánh thượng, hay là thần lén nhờ Lương Thuật mang ít thuốc vào.."

Tông đế lắc đầu, y không thể cất lời, đành vẫy vẫy tay ra lệnh bắt A Thuận cáo lui.

Sau khi A Thuận bỏ đi, Tông đế nằm bất động trên long sàng, bình tĩnh hít thở từng ngụm không khí, cảm giác này khiến y nhớ lại tình cảnh năm đó, trong lòng chợt tràn ngập bi ai.

Năm đó, y tròn tám tuổi, do mãi mê chơi đùa cả y lẫn Bình vương cùng bị té xuống hồ. Phụ vương từ xa thấy vậy, bèn vội lao xuống cứu người. Y vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác ấy, nước trào vào mũi miệng khiến y không thể thở được, lồng ngực y căng cứng nước, đau như sắp vỡ tung. Chính lúc ấy, y thấy phụ hoàng đang bơi đến, y giơ tay nắm lấy long bào của người, gào lên một cách mê loạn "Phụ hoàng cứu nhi thần." Nhưng phụ hoàng đã hất tay y ra. Y đã nắm rất chặt, chặt đến nỗi rách cả một góc áo nhưng phụ hoàng vẫn hất tay y ra được. Cách đó một thước, Bình vương cũng đang hoảng loạn như y, chỉ khác ở chỗ Bình vương gào lên "cha ơi, cứu con" mà không phải "phụ hoàng cứu nhi thần". Sau đó, y được A Thuận cứu lên. A Thuận muốn bế y về tấm cung, nhưng y nhất quyết không chịu, y cứ đứng mãi trên bờ nhìn theo bóng phụ hoàng đang bơi về phía Bình vương. Người ôm hắn vào lòng rồi lại bơi vào bờ. Bình vương khóc liên tục, phụ hoàng dịu dàng dỗ dành, rồi bế thẳng đến Thái y viện. Trong mắt người lúc đó, chỉ có mỗi Bình vương bị rơi xuống hồ, chỉ có hắn bị kinh hoàng.

Sau đó, tất cả thái y đều bị gọi đến điện Thánh Hiền để chẩn trị cho Bình vương, chỉ lưu lại một viên thái y kinh nghiệm non kém cho thái tử. Người này y

thuật non tay, chữa trị không dứt điểm khiến y mắc phải bệnh hen suyễn. Cứ mỗi năm chuyển mùa, lại phải làm bạn với thuốc thang, nếu không dùng thuốc kịp thời sẽ rơi vào tình trạng như bây giờ, muốn chết không được, muốn sống không xong.

Bắt đầu từ mười ngày trước, sau khi khổng chế được toàn bộ điện Thánh Hiền, Bình vương đã cho thay thuốc y dùng bằng nước trong. lúc đầu y cố gắng chịu đựng, sau không chịu được nữa, đành bỏ mặc tôn nghiêm, há miệng thở lấy thở để như cá chết.

Một lúc sau, khi con hen đã dần lắng xuống, Tông đế lại khôi phục vẻ lạnh lùng thâm sâu thường ngày. Nhớ lại đoạn chuyện cũ, trong lòng y nghĩ, nếu năm xưa câu mà hần thốt ra là "cha ơi, cứu con" thì có lẽ đã không phải chịu đựng sự nhục nhã này. Bởi tông giọng của y và Bình vương gần giống nhau, thân thể lại đang chìm trong nước, rất khó phân biệt ai là ai. Chính vì thế, Sâm đế mới ngỡ y là Bình vương, vội bơi đến cứu người. Nhưng chỉ một câu "phụ hoàng, cứu nhi thần" đã tách biệt rõ được ai là Bình vương, ai là thái tử. Bởi chỉ có đứa con trai tâm can bảo bối của Sâm đế mới dám dùng từ "cha" để gọi phụ hoàng.

Đối với một người hiểu rõ từng ngõ ngách trong cung như A thuận thì việc tìm cách lên ra khỏi cung không hề khó khăn gì. Hần cải trang thành thường dân, lên tìm đến phủ thái sư.

Nghe người của hoàng thượng đến gấp, lão thái sư định yết kiến, thái sư phu nhân vội can ngăn.

"Lão gia tuổi tác đã cao, sao không lo ở nhà hưởng phúc, tội tình gì cứ dây vào chuyện triều chính dễ mang họa. Nếu việc lão gia tiếp kiến người của hoàng thượng bị truyền ra ngoài khiến Bình vương sinh nghi, sẽ ảnh hưởng đến con đường tiến thân của con cháu sau này mất."

Lão thái sư nghe xong, trên khuôn mặt già nua ánh lên vẻ bất lực, đành phất tay bảo không gấp.

A thuận đứng ngoài cổng nghe thấy lão thái sư lấy cớ không chịu gấp, bèn thông dong dâng miếng long bào rách bảo phải đưa tận tay thái sư.

Thái sư vừa thấy mảnh áo rách, trong lòng liền cắn rứt không thôi, rồi nhất quyết triệu gấp A Thuận.

A Thuận làm theo lời Tông đế, ngâm bài thơ "Huy nh đệ" cho lão nghe. Nghe xong, lão thái sư bèn khóc như mưa.

Nhớ lại năm đó, khi hoàng thượng và Bình vương rơi xuống nước, lão đang đi cùng Sâm đế. Lão tận mắt chứng kiến Sâm đế nhất bên trọng nhất bên khinh, bỏ mặc đứa con chính thất của mình bơ vơ giữa dòng nước xiết. Lúc Tông đế được đưa về tẩm cung, dù đã ngất xỉu nhưng trong tay vẫn nắm chặt mảnh long bào rách.

Hôm sau, khi lão đến thăm, phát hiện trong cung chỉ có một tên thái y trẻ đang lóng ngóng châm cứu cho thái tử. Tuy không học y, nhưng lão cũng thấy được y thuật của gã này chẳng ra sao, cứ châm sai huyết mạch, nhưng thái tử vẫn cắn răng không hề than đau. Lão tức giận quát âm lên

"Thái y viện người chết hết hay sao mà dám để một tên lang băm như người đến chẩn trị cho thái tử hả?"

Gã thái y đó sợ hãi đáp

"Bẩm, tất cả thái y đều bị điều sang điện Thánh Hiền rồi ạ."

Thái sư nghe xong bèn ngó người ra, Tông đế lại thân nhiên như đã biết trước, phất tay lệnh cho thái y lui xuống. Thái sư tìm lời khoa trương bệnh tình của Bình vương để bao biện cho Sâm đế. Thái tử lại bình tĩnh nói

"Lão sư không phải gạt ta làm gì, chính ta cùng rơi xuống nước như nó, bệnh tình nó ra sao tự ta biết rõ. Chẳng qua nó chỉ cố tình giả bệnh để phụ hoàng phải lo lắng, còn Dung phi (thái hậu bây giờ) thì lợi dụng bệnh tình của nó để dẫn dụ toàn bộ thái y về cung của mình, hòng hại chết ta. Nhưng hai mẫu tử họ thật quá ngu ngốc, cần chi phải giả bệnh để người khác sinh nghi chứ. Bởi đối với phụ hoàng, Bình vương gãy một móng tay còn đáng lo hơn thái tử gãy một cánh tay gấp nghìn lần mà."

Nói xong, không để lão tiếp lời, thái tử đã rơi nước mắt mà ngâm

"Chử đầu nhiên đậu cơ,

Đậu tại phù trung khắp.

Bồn thị đồng căn sinh,

Tương tiễn hà thái cấp."

(Dịch nghĩa :

Nấu đậu bằng dây đậu,

Đậu ở trong nồi khóc.

Rằng cùng một gốc sinh,

Đốt nhau sao mà gấp?)

Bài thơ được Tào Thực phóng tác lúc tuổi đã xế chiều, trải qua nhiều "thương hải tang điền" (sóng gió, gian truân), nên chất thâm đậm vị sâu cay. Một bài thơ như vậy lại được một đứa trẻ tám tuổi ngâm lại thành thực, khiến lão thương cảm không thôi.

Từ đó về sau, lão xem thái tử như con, hết lòng dạy bảo. Thái độ của thái tử đối với Sầm đế rất hững hờ, nếu Sầm đế không triệu kiến thì nhất quyết không đến gần điện Thánh Hiền nửa bước, ngược lại cậu lại rất thích đến phủ thái sư, rất thích quần lấy lão, bắt lão dạy đánh cờ, uống rượu. Mỗi lần không tìm được thái tử trong cung, là A Thuận lại chạy thẳng đến phủ thái sư lôi cậu về. Hai người một già một trẻ đã làm bạn với nhau nhiều năm liền. Sau này, khi thái tử bị Sầm đế khép tội mưu quyền đoạt vị, cậu ta đã đích thân tặng tấm long bào rách năm xưa cho lão, tự trong đáy lòng lão hiểu rằng khi thái tử cho đi tấm long bào rách đó, nghĩa là cậu đã đoạn tuyệt ân nghĩa với Sầm đế.

Thái tử dần lớn lên trở thành Tông đế, lão dần trở thành đại thần rường cột trong triều, có thể từ phải chăm lo, không thể tùy tiện đắc tội thái hậu như lúc trước, phần cảm tình lúc ban sơ hàn vi cũng dần biến chất. Nếu không phải hôm nay nghe lại bài Huỳnh đế, lão cũng quên mất rằng lão từng yêu thương vị hoàng đế đó như con ruột. Lão gạt nước mắt, mặc vội bộ quan phục châu triều. Lão phu nhân vừa định đốc lời can ngăn, lão thái sư bèn tức giận quay qua tát một bạt tai, mắng bà ta là loại phụ nhân ngu xuẩn, vô tình vô nghĩa.

Thái sư leo lên xe ngựa, chạy thẳng vào cung.

Trong khi đó, trái ngược với cảnh tượng thảm thương bên ngoài điện, ở trong điện Liêm Chính, các quan thuộc Dung gia đẳng vẫn thượng triều như thường lệ. Bình vương ngồi vào Long ý, trên tay là là Quỷ tử - ấn triện của Nhiếp Chính vương - vừa đoạt về từ tay của Kỳ vương. Có binh sỹ chạy vào báo lại có thêm một vị quan ngắt xiu, Bình vương phát tay tuyên

"Nhốt vào ngục lao, không được cho ăn uống, không được tìm thái y."

Các đại thần dưới điện nghe xong, ai nấy đều không rét mà run. Lát sau, thái sư xin vào điện châu triều.

Bình vương nhú mày ngạc nhiên, nhưng rồi cũng cho vào.

Thái sư nghiêm trang bước vào triều, Bình vương ân cần hỏi thăm

"Sáng nay nghe nói thái sư cáo bệnh không thượng triều, bôn vương hết sức lo lắng, sao người không nghỉ ngơi thêm vài ngày mà đã vội châu triều."

Bình vương vừa dứt lời, thái sư đã hạ người quỳ xuống, nói

"Bẩm Bình vương, trước đây khi tiền đế từng tại vị, đã đem đội quân Kỳ Lân tặng cho Kỳ vương. Kỳ vương luyện binh dưới khẩu dụ của Sầm đế, vì vậy không thể khép vào tội nuôi tư binh được."

Bình vương trừng mắt nhìn lão thái sư, lạnh lùng nói

"Vậy là thái sư có điều không biết, đội quân mà phụ hoàng ban cho Kỳ vương chỉ có năm trăm người, nhưng khi bôn vương đột kích vào doanh trại của quân Kỳ Lân, lại phát hiện quân số ngót nghét đông đến tám trăm. Thế không phải lén nuôi tư binh thì là gì?"

"Năm xưa, khi tiền đế ban quân Kỳ Lân cho Kỳ vương, đội quân này vốn dĩ là một đám tạp quân, để thiết lập lại trật tự quân ngũ, Kỳ vương đã sát nhập thêm nhánh quân nhỏ của quân Hoa Đông vào nhằm huấn luyện binh sỹ Kỳ Lân. Việc này Sầm đế cũng biết, còn khen ngợi rằng Kỳ vương là một tướng tài hiếm có."

Bầu không khí trong điện trầm trọng căng thẳng, từ lúc thượng triều đến giờ, đã có nhiều đại thần dùng lý do này để bao biện cho Kỳ vương, tất cả đều đang quỳ ngoài điện, nay lại đến lượt thái sư.

Bình vương nhếch nhếch mép, nói

"Nếu phụ hoàng thực sự tán đồng cách làm của Kỳ vương, sao người không ban thánh chỉ thừa nhận nhánh quân này. Phụ hoàng đã băng hà, thái sư muốn nói sao chả được. Thiên tử phạm pháp đồng tội thứ dân, bôn vương trước giờ luôn nhìn việc chứ không nhìn người, chứng cứ đã bày ra rõ ràng trước mắt, sao có thể xem như không thấy? Bôn vương tuyệt đối không tha người."

Thái sư nghe xong, không nói thêm một lời, vờn tay coi bộ quan phục trên người, đập đầu nói to

"Kỳ vương vô tội, mong Bình vương suy xét."

Bình vương giận đến mức bật cười, nói

"Được lắm, ngay cả thái sư cũng đồng lòng bức ép bôn vương. Nếu thái sư thích quỳ thì hãy ra ngoài điện quỳ với lũ cứng đầu kia, đừng quỳ ở đây ảnh hưởng việc nghị sự trong triều."

ừa dứt lời, hần bèn ra lệnh cho quân vào giải thái sư ra khỏi điện.

Ở bên ngoài điện, mọi người quỳ lay lắt như những bóng ma, không ai đủ sức mở miệng nữa, ngoại trừ Lâm Hiệp và Phạm Vinh vẫn giữ được dáng quỳ thẳng hiên ngang ra, ai nấy đều oằn lưng xuống. Đầu gối Phạm Vinh đau như bị hàng vạn cây kim chích vào, đầu thì choáng váng ngây ngất, ngay cả một võ tướng khỏe mạnh như lão cũng cơ hồ sắp kiệt sức, huống chi là những viên quan văn yếu ớt. Lão thầm thì với Lâm Hiệp "Rốt cuộc phải đợi đến lúc nào?"

Tầm mắt Lâm Hiệp rơi vào người trịnh thái sư đang bị áp giải ra khỏi điện, hần nở một nụ cười hiểm hoi đáp

"Cứu tinh đến rồi."

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn vị lão thái sư đức cao vọng trọng bị tước hết quan phục đang quỳ dưới nắng.

Lão thái sư quỳ chung hàng với Lâm Hiệp, dáng quỳ cũng thẳng không kém.

Chú thích : Sau khi Tào Phi lên ngôi, muốn loại trừ Tào Thực, một lần giữa triều, nhà vua lấy đầu đề "Anh em" (nhưng trong bài không được nói đến hai tiếng "anh, em") bắt Tào Thực bước bảy bước, phải làm xong bài thơ, nếu không sẽ bị tội.

Và Tào Thực, vừa rơi nước mắt vừa đọc:

Chữ đậu nhiên đậu cơ,

Đậu tại phù trung khắp.

Bồn thị đồng căn sinh,

Tương tiễn hà thái cấp.

Dịch:

Nấu đậu bằng dây đậu,

Đậu ở trong nồi khoch.

Răng cùng một gốc sinh,

Đốt nhau sao mà gấp![9]

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Thái sư đã bước vào tuổi thất thập cổ lai hy, sức khỏe đương nhiên không thể so với người trẻ, mới quỳ chưa được tròn canh giờ mà chân đã run lập cập, mồ hôi vã ra như tắm. Quý thêm một lúc nữa thì cả người chợt đổ ảm xuống. Bá quan nháo nhào cả lên, tiếng gọi thái sư náo động cả một mảnh yên tĩnh. Có tiếng khóc thương vang lên

"Ôi, thái sư một đời tận tụy báo quốc, nay lại phải phơi nắng chịu tội. Còn gì là thiên lý nữa?"

Lũ lính gác nào dám chậm trễ, bèn chân nọ xọ chân kia chạy xộc vào điện cấp báo.

Bình vương đang ngồi nghị sự nghe tin thái sư ngất xỉu, cũng không lấy làm bất ngờ, chỉ cau mày trầm tư. Đột nhiên Di Thân vương bước ra khỏi hàng quan văn, quỳ xuống tâu

"Bẩm Nhiếp chính vương, thái sư tuổi tác đã cao, e rằng khó có thể chịu đựng lâu hơn, mong vương gia suy xét."

Di Thân vương chẳng phải thật lòng lo lắng gì, chẳng qua hần nhanh nhạy đoán được thánh ý, nên mới thuận nước dong thuyền thế thôi. Những viên quan khác thấy thế, ai nấy đều không hện mà cùng quỳ xuống đồng thanh đồng tiếng tâu

"Mong Nhiếp chính vương suy xét."

Bình vương vẫn không lên tiếng, trong lòng cuộn lên muôn nghìn suy tính. Nếu chỉ có đám tay chân của tông đế làm loạn, hần có thể thân nhiên bỏ mặc,

thậm chí có thể thừa cơ trị tội bọn chúng. Nhưng nay lại có thêm một thái sư, khiến tình hình càng thêm rối ren. Hon ai hết, hẳn hiểu rõ vị thế nguyên lão đại thần không thể lung lay của Trịnh thái sư. Thái sư xuất thân thế gia, thuở nhỏ đã được tuyển vào cung thành thư đồng của Sâm đế, sau lại trở thành thần tử trong triều, sát cánh cùng Sâm đế chinh chiến tứ phương, cả ba vị hoàng tử đều là học trò của ông.

Những quan viên cùng thời với ông, người mất, người cáo lão hồi hương, duy chỉ còn thái sư tóc đã bạc trắng mà ngày ngày vẫn cặm cụi thượng triều. Từ quan viên trong triều đến dân chúng bên ngoài, ai nấy đều kính phục thái sư.

Chỉ riêng việc bắt và lão chịu tội dưới nắng cũng đã là hành động dẫm đạp lên tam cương ngũ thường đáng phỉ nhổ, chứ đừng nói đến việc bỏ mặc thầy đến chết. Bình vương được tiếng nhân đức, hiển nhiên gánh không nổi tội khi sư diệt thầy này.

Cuối cùng, y đành quay sang hỏi Dung quốc công

"Quốc công thấy thế nào?"

Dung quốc công thừa hiểu Bình vương không phải thật lòng muốn nghe lời tâu của lão, chẳng qua vì hẳn có ý muốn nhượng bộ nên cần lão bắc cái thang cho xuống, vậy nên lão đáp

"Lão thần cũng cho rằng chuyện này đến đây nên thôi. Không nên truy cứu nữa."

"Được, nếu cả quốc công cũng nói thế thì việc này bản vương bỏ qua. Nội thị truyền ý chỉ của bản vương, "Vụ án Kỳ vương lên nuôi tư binh đã có chứng cứ đầy đủ, sự thật bày ra trước mắt, bản vương dù lòng đau như cắt, nhưng pháp bất vị thân, chỉ đành chấp pháp. Thế nhưng có sao các khanh lại cố chấp muốn điều tra lại, khác nào thay đen đổi trắng, làm hao tổn quốc khố? Bản vương niệm tình các khanh có lòng trung thành, nên không truy cứu. Chỉ phạt các khanh bề môn tự suy ngẫm hành vi của mình. Lên nuôi tư binh là trọng tội, nhưng nghĩ tình Kỳ vương nhiều năm chinh chiến sa trường lập nhiều công lao, nên được miễn tội chết, tước bỏ thân phận vương gia, giáng làm thứ dân, đày vào ngục tối, suốt đời không được bước ra ngoài. Bãi triều"

Dứt lời, Bình vương bèn phát tay áo đứng dậy đi ngay, quần thần cúi đầu ngênh tiển hẳn. Đây là cảnh tượng đã xuất hiện hàng nghìn lần trong giấc mơ, nhưng hẳn không hề thỏa mãn.

Lại nói về đội quân Hoa Đông. Sau mười ngày hành quân liên tục, lúc này quân Hoa Đông đang dừng chân dưới núi Hồng Sơn, thuộc Tế thành, nghĩa là chỉ cần cách Châu thành một ngày đường. Giáo úy Liễu Dương tâu rằng binh sỹ ai nấy đều mệt mỏi rồi, xin được đóng trại nghỉ ngơi một đêm rồi mới lên đường.

Hứa Sơn đưa mắt nhìn sắc trời rồi lại quan sát địa hình xung quanh, sau cùng mới nói

"Đây không phải chỗ tốt, lên đường tiếp thôi."

Liễu Dương tưởng rằng Hứa Sơn e sợ trong núi có cướp, bèn thưa rằng lũ sơn tặc đã bị diệt trừ, nhưng Hứa Sơn vẫn kiên quyết đi tiếp, thấy không thể lung lay được quyết định của hẳn, Liễu Dương đành phát lệnh tiếp tục xuất phát..

Đi thêm hai canh giờ nữa thì đến bờ sông Hà lạc, nhánh sông chính của Tế Thành. Hứa Sơn hạ lệnh dựng lều đóng trại tạm nghỉ một đêm rồi mới tiếp tục lên đường.

Quân lính lập tức chia thành năm người một tốp, tốp đốt lửa, tốp dựng lều, tốp nấu nướng, vô cùng chặt chẽ, trật tự, dù đội quân đông đến vạn người nhưng lại không gây ra bất kì sự huyên náo nào, chỉ có tiếng đánh lửa cách cách, vang lên cùng tiếng phân phát khi gió thổi quan những gian lều.

Vì là hộ vệ thân cận của Thanh Nguyên, nên Bùi Tuấn và Lương Quan không phải động tay làm việc.

Bùi Tuấn đứng ngoài quan sát binh sỹ làm việc một lúc lâu rồi nói với giọng thán phục

"Hứa Sơn đúng là một kì tài."

Lương Quan hỏi

"Sao lại nói vậy?"

"Nghĩ xem, với tốc độ hành quân hiện giờ, thì dù có dựng trại tại núi Hồng Sơn hay sông Hà Lạc cũng không gây ảnh hưởng đến lộ trình triều đình đưa ra. Binh sỹ ai nấy đều đã kiệt sức, muốn được nghỉ ngơi, nhưng Hứa Sơn lại vô cớ bắt họ phải hành quân thêm hai canh giờ. Cho dù không thể cãi lại lệnh tướng thì trong lòng ít nhiều cũng phải có uất ức. Thế nhưng, huynh có nghe thấy lời than vãn nào không? Ngay cả binh lính chịu trách nhiệm chăn ngựa vừa bị khiển trách phạt cũng không thừa cơ nói xấu tiếng nào. Điều này chứng tỏ, lòng quân trên dưới như một, đều hướng về Hứa Sơn. Thế không phải kì tài sao?"

Ngừng một lúc, y lại liếc nhìn về phía Thanh Nguyên, nói tiếp

"Còn nữa, quân tuy đông nhưng không loạn, cốt khí dũng mãnh, hành quân gọn, không cần đốc thúc đã biết tự phân công dựng trại, tuy chỉ là một nhánh quân, nhưng e rằng đã mạnh bằng binh lực của một nước. E rằng dã tâm của Hứa Sơn không hề nhỏ."

Thanh Nguyên biết Bùi Tuấn đang ngầm cảnh báo cô. Nhưng không cần đợi hần nhắc nhở, tự cô đã nhận thấy mối đe dọa từ Hứa Sơn. Người người đều cho rằng hần không chịu đóng quân dưới chân núi vì sợ sơn tặc, nhưng thực ra thứ mà hần sợ chính là đá lở.

Núi Hồng Sơn hiểm trở ngoằn ngoèo, địa hình không vững, trên núi lại có nhiều đá to, nếu chẳng may mưa lớn gây sạt lở, e rằng chưa đến Châu thành đã bị chôn vùi dưới chân núi. Thanh Nguyên cũng nhận ra đóng trại dưới núi là hạ sách, nhưng đó là do cô áp dụng những kiến thức mang theo từ thế kỷ hai mốt, còn Hứa Sơn thì hoàn toàn dựa vào trực giác và kinh nghiệm.

Thảo nào, Tông đế không tiếc mọi giá muốn không chế Hứa Sơn, e rằng không chỉ vì tấm Bình phù kia, mà còn vì tài năng của hần.

T

hanh Nguyên phân phó Lương Quan sắp xếp hành lý, rồi thúc ngựa ra bờ sông ngắm cảnh. Ánh hoàng hôn nhuộm một màu đỏ rực lên dải sông dài, sóng nước xanh biếc bập bềnh từng con, cái nắng nhẹ cuối ngày chiếu vào người cô, mùi sông nước thoang thoảng khiến lòng cô dễ chịu, thân thương đến lạ kì.

Quê cô ở miền Tây sông nước, thời còn đi học, vào những kì nghỉ hè, cô thường thuê một chiếc xuồng, chèo trái cây ra chèo nổi giữa sông Tiền bán để kiếm chút tiền học phí gọi là. Thường nghe dân mình tự hào, chèo nổi Cái bè là di sản Tiền Giang, nhưng lúc ấy chỉ mãi mê kiếm tiền, nào có thời gian thưởng cảnh. Sau này đi làm rồi lại lao vào công việc, cũng chẳng một lần ghé về quê. Nay đột nhiên lại thấy nhớ tha thiết, dường như còn nghe được cả tiếng rao của các cô bán hàng. Đúng là chỉ có những người tha hương mới biết quê hương thân thương biết bao. Trong lòng chợt dậy lên một nỗi buồn miên man, chẳng biết có còn cơ hội trở về không?

Đang thần thờ lạc trong hồi ức, đột nhiên nghe tiếng Hứa Sơn vang lên

"Sao người lại khóc?."

Thanh Nguyên ngạc nhiên ngẩn người ra, rồi nhanh chóng lau bớt giọt lệ chưa kịp khô trên má và nở một nụ cười xã giao cứng ngắc. Nét cười ấy vẫn mang theo sự bi thương đến dịu dàng chưa kịp phai mất, khiến Hứa Sơn cũng thấy buồn một cách vô cớ.

"Bẩm, quê thần cũng có một con sông dài, nên mỗi khi "cử đầu khán trường giang"(ngẩng đầu ngắm sông dài), thì lại "đề đầu tư cố hương." (cúi đầu nhớ quê nhà.)"

Hứa Sơn cũng hướng mắt về phía trường giang trước mặt, trầm ngâm đáp lại bằng một câu thơ khác

"Vị lão mạc hoàn hương. Hoàn hương tu đoạn trường. (Chưa già chớ kể hồi hương, trở về dạ thêm tái tê.)"*

*Trích trong bài "Bồ Tát Man" của Vi Trang.

Nói xong, hai người không biết phải nói gì, bèn im lặng ngắm nhìn dòng sông, thỉnh thoảng vài con gió thổi theo làn hơi nước dịu dịu tạo nên một khung cảnh bình yên lạ.

Mãi một lúc sau, Hứa Sơn mới quay người bỏ đi. Thanh Nguyên tinh ý nhận ra bước đi của hần hơi khập khiễng, bèn móc lọ cao dược trong áo ra, nói

"Cưỡi ngựa đã lâu dù thân thể có làm bằng sắt e là cũng không chịu nổi, hạ tướng có lọ cao trị sưng nhức, xin được "mượn hoa kính Phật", mong tướng quân không chê."

Hứa Sơn đưa lọ cao dược bọc kín bằng tơ lụa lên mũi người thứ, xong lại trả về, hần nói

"Bốn tướng không có phúc phận dùng vật phẩm do thánh thượng ngự ban. Trên đời này chẳng còn mấy lọ Bạc Lang cao, phó tướng nên thận trọng bảo quản, kéo mang tội khi quân."

Hứa Sơn phát tay áo bỏ đi, trong lòng thầm e sợ. Bạc Lang cao dược chế từ xương của loài sói trắng quý hiếm sống trên những đồi núi tuyết, giá trị liên thành, là thần dược trị ngoại thương. Mỗi năm các huyện biên quan chỉ tiến cống dăm ba bộ xương, cùng lắm chỉ bào chế được năm lọ. Thế mà Tông đế đã ban hần một lọ cho họ Trần, chứng tỏ y rất xem trọng người này.

Tuy biết rằng vật phẩm ngự ban không thể là hạng thấp kém, nhưng khi nghe được lai lịch của lọ cao dược Thanh Nguyên cũng không tránh được ngạc nhiên. Cô cẩn thận bọc lọ bạc Lang cao lại, rồi cất vào ngực áo, rồi bỏ về lều.

Đến nửa đêm, trời mưa lớn bất ngờ. Mưa như trút nước, gió thổi ầm ầm. Thanh Nguyên vốn khó an giấc, nay mưa gió ầm ĩ thì càng không thể ngủ được. Thế là bèn chong đèn lên định chờ đến trời sáng. Đột nhiên, một tiếng hí vang dài thăm thiết lẫn vào tiếng mưa, sau đó âm thanh hí lồng lộn của ngựa lần lượt vang lên, kéo dài liên tục, như thể có hàng nghìn con ngựa muốn sổ dây cương. Biết là có biến, Thanh Nguyên khoác vội tấm áo choàng vội chạy sộc ra. Ở chuồng ngựa phía Đông, hàng trăm con ngựa lồng lên như bị mòng cắn. Đội lính chặn ngựa chạy đến giữ lấy, nhưng chúng quá hung hăng, có con chồm thẳng thân về phía trước, thẳng chân đá vào người chặn ngựa, thương vong vô số.

Giáo úy Liễu Dương giương đao chém con ngựa đầu đàn, muốn dọa chúng sợ, chẳng ngờ mùi máu tanh càng khiến chúng kích phát dã tính, hung hăng giày xéo người dưới móng. Quân lính thấy thế không ai dám vung đao chém bầy nữa. Lũ ngựa chồm lên giứt đứt dây cương, chẳng mấy chốc đã có con đầu tiên xông chuồng, chuồng ngựa tan tành như bị bão quét. Hứa Sơn vừa từ lều Bắc chạy ra, thấy ngựa Ô Tôn cũng đang điên cuồng lồng lên, không người chặn ngựa nào giữ lại được, bèn tự phi thân lao lên lưng ngựa. Nghe nói con ngựa này đã theo hần từ hồi thiếu niên, là giống ngựa quý vùng Ô

Tôn, trừ hấn ra không ai thuần phục được. Ngựa Ô Tôn lồng lên như muốn hất hấn xuống, khác hấn về ngoan ngoãn thường ngày. Hấn ôm cô ngựa thật chặt, nhưng vẫn xém té mấy lần, Hứa Sơn dồn hết sức lực kéo dây cương thật mạnh, con ngựa đau quá bèn không dám chồm lung tung nữa. Một lúc sau, cuối cùng ngựa Ô Tôn cũng bình tĩnh lại. Hứa Sơn quát ngựa Ô Tôn chạy đuổi theo hướng những con ngựa điên kia, Lúc này, Thanh Nguyên mới hoàn hồn quát lớn

"Mặc kệ lũ ngựa này, mau chia người đến trấn giữ những chuồng ngựa khác."

Nghe xong, Liễu giáo úy biến sắc chạy vội sang những chuồng khác. Tập tính của lũ ngựa là sống theo bầy đàn, một bầy làm loạn, thì những bầy kia cũng không yên, lúc này vì quá hoảng loạn nên không ai nhớ đến việc này.

Đến gần sáng, cuối cùng lũ ngựa cũng kiệt sức, lính chăn ngựa vội nhân cơ hội này không chể chững lại. Sau khi kiểm tra phát hiện thiếu mất ba trăm con ngựa, chết mất hai mươi con.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Gần rạng sáng, Hứa Sơn mới thúc ngựa trở về. Sắc mặt hấn tối sầm, mặt mũi nhếch nhác vô cùng. Tất cả các tướng đều bị triệu tập vào lều. Vừa vào Liễu Dương đã hỏi ngay "Tướng quân, có đuổi theo kịp không?"

Hứa Sơn lắc đầu. Ngựa Ô Tôn dù là ngựa quý nhưng làm sao bì kịp lũ ngựa đang điên cuồng. "Chúng phi như có cánh, ngựa ta không cách nào bắt kịp."

Hấn giờ tay quơ lấy bát nước uống ừng ực, xong lại hỏi "Tồn thất hết thấy thế nào?"

"Bẩm, nhờ không chể kíp thôi, nên những chuồng khác không xảy ra hỗn loạn, xổng chuồng mất ba trăm con ngựa của đội Kỵ binh, chết mất hai mươi con."

Hứa Sơn xoa nhẹ thành bát, gằn giọng lặp lại "Ba trăm con ngựa?"

Chỉ một câu ngắn ngủi cũng đủ khiến cả tướng lều im phăng phắc. Lưu thống lĩnh vội quỳ sụp xuống, đập đầu tâu. "Mạt tướng có tội. Xin tướng quân nghiêm trị."

"Rốt cuộc tại sao lũ ngựa đó lại phát điên như vậy? Có phải trúng độc không?"

"Bẩm, mạt tướng đã cho người kiểm tra tâu ngựa, phát hiện lẫn trong thức ăn cho ngựa có một loại cỏ gọi là Mã Thượng Phong, mọc ở thảo nguyên, ngựa ăn phải thì nó chỉ cần hơi bị một chút kích thích là sẽ phát điên lên."

Hứa Sơn lạnh lùng hỏi tiếp

"Tại sao trong lương thảo triều đình ban cho lại có lẫn Mã Thượng Phong?"

"Bẩm, lương thảo của lũ ngựa ở chuồng Đông không phải do triều đình phát."

Nghe xong, tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc, duy chỉ có Hứa Sơn vẫn bình tĩnh, lại hỏi "Tại sao không dùng lương thảo triều đình? Do không đủ dùng hay có người ăn xén. Người đường đường là thống lĩnh quân hậu cần, chẳng lẽ không biết dùng cỏ lạ nuôi ngựa (ngựa triều đình) là tội chết hay sao?"

Sống lưng Lưu thống lĩnh lạnh toát, hấn cắn răng tâu "Bẩm, triều đình cấp phát lương thảo đầy đủ, nhưng trời nắng nóng khiến ngựa dờ chừng không chịu ăn cỏ khô lâu ngày, nên mạt tướng tự ý làm cỏ, sai người vào thành mua cỏ khô."

Lưu thống lĩnh vừa dứt lời, Hứa Sơn đã thẳng tay ném bát nước vào đầu Lưu thống lĩnh, giận tím mặt mày quát lên "Vậy tại sao mua cỏ về lại không kiểm tra kĩ càng, bây giờ gây ra hậu quả tày đình này người làm sao gánh vác?"

Máu trên trán họ Lưu chảy ròng ròng nhưng hấn tuyệt không dám động dấy, hơi thở khó nhọc nhưng câu nói thốt ra lại mạch lạc từng chữ. "Xin tướng quân ban cho tội chết."

Hứa Sơn nghe xong con giận lên đến đỉnh điểm, bèn rút thanh loan đao bên người hướng về Lưu thống lĩnh mà vung xuống. "Được, vậy ta thành toàn cho người."

Thân pháp của hấn quá nhanh những người khác chưa kịp trở tay thì thanh đao đã kề cổ Lưu thống lĩnh. Họ Lưu sắc mặt tái mét, nhưng không buông ra lời xin tha mạng nào. Ngược lại, các tướng lĩnh khác lại vội vàng nhào tới quỳ xuống ôm chân Hứa Sơn, rồi rít xin tha. Hứa Sơn không nhắc cây đao ra,

cũng không chém xuống. Tâm trạng mọi người đang căng như dây đàn dồn mắt dõi theo từng cử động của thanh đao.

Chỉ riêng Thanh Nguyên vẫn bàng quan nhìn cảnh tượng ồn ào huyền ảo trước mắt, không hề có ý định can thiệp. Bởi cô biết ngay từ đầu Hứa Sơn đã không có ý định xử tử Lưu thống lĩnh, ánh mắt hắn không hề có sát khí chỉ có con thịnh nộ.

Sở dĩ họ Lưu khẳng khái nhận cái chết về mình là vì muốn nhanh chóng kết thúc vụ việc, tránh sau này triều đình tra xét làm liên lụy đến Hứa Sơn. Tấm lòng trung thành này, Thanh Nguyên thấy được, Hứa Sơn cũng hiểu được. Vậy nên Hứa Sơn nhất định sẽ dốc sức bao che Lưu thống lĩnh, điều cô băn khoăn lúc này là, hắn sẽ để ai ra làm kẻ chết thay cho họ Lưu.

Quả nhiên, Thanh Nguyên dự đoán không sai, sau một hồi giằng co, Hứa Sơn rốt cuộc đã chịu vứt thanh đao, hất gươm chân đạp vào Liễu giáo úy đang ôm chặt nửa người dưới của mình, khiến gã ngã chổng vó. "Ai là người phụ trách vào thành mua cỏ."

Lưu thống lĩnh ngơ ngác một lúc lâu, đến khi Hứa Sơn quát mắt lên nhìn, mới hoàn hồn ngong nghịu đáp "Là... là tên lính chăn ngựa Chân Tam."

"Gọi hắn vào đây."

Nghe đến đây ngay cả kẻ dưng phụ thiếu đầu óc như Liễu Dương cũng lò mò hiểu Hứa Sơn đang muốn tìm cừu thế mạng, trong lòng ai nấy đều khắp khỏi mừng thay Lưu thống lĩnh.

Lát sau, Chân Tam bị áp giải vào lều. Vừa trông thấy hắn, Hứa Sơn đã mắng phủ đầu "Chân Tam, ngươi tự ý mua cỏ lạ cho ngựa ăn, dẫn đến việc chúng phát điên chạy khỏi trại, có biết tội không?"

Chân Tam tuy mặt mũi non choét, nhưng cũng là người sáng dạ, vừa nghe đã biết Hứa tướng quân muốn đổ hết tội lên đầu mình, vội dập đầu kêu oan "Tướng quân xin minh xét, việc này là do Lưu thống lĩnh sai bảo, tiểu nhân chỉ là một tên lính chăn ngựa nhỏ nhoi, sao dám phạm tội tày trời này."

Mạng của một Chân Tam nhỏ nhoi vốn không đáng gì trong Hứa Sơn, nên hắn cũng không thêm vòng vo. "Nhưng Lưu thống lĩnh lại nói với bốn tướng việc này do ngươi tự tác tự tung, vậy ngươi chỉ có thể chịu tội chết."

Chân Tam hoảng loạn vừa quỳ vừa lết qua ôm chân Lưu thống lĩnh khóc rống lên "Lưu thống lĩnh, rõ ràng là người căn dặn tiểu nhân mua mà, sao giờ lại trở thành tội của một mình tiểu nhân, tiểu nhân là độc đinh trong nhà, nửa đời sau của thân mẫu chỉ cậy vào đây, giờ chết mất thì ai lo cho bà."

Lưu thống lĩnh quay mặt đi chỗ khác để che giấu chút áy náy. "Ta sẽ chăm sóc mẫu thân ngươi. Ngươi.. cứ yên tâm."

Chân Tam thấy không có hy vọng gì, bèn nhào qua hướng Liễu giáo úy dập đầu liên tục như té sao.

"Liễu giáo úy, làm ơn cứu giúp tiểu nhân với. Tiểu nhân nguyện làm trâu bò suốt đời cho ngài."

Liễu Dương tức giận đập bàn quát lớn "Người đâu, còn không mau giải tên nhãi này đi, sao lại để hắn làm loạn thế này."

Ngay lập tức có hai binh sỹ đi vào kéo Chân Tam đi, nét mặt những người khác dừng dừng như không. Trong cơn tuyệt vọng cùng cực, Chân Tam lấy hết sức bình sinh giằng ra khỏi hai tên lính lực lưỡng, loạng choạng chạy về phía vị phó tướng hữu danh vô thực, khóc toáng cầu xin. "Trần phó tướng, cứu tiểu nhân với."

Thanh Nguyên nhìn gương mặt hoảng loạn của người thiếu niên đang cố vẫy vùng trước cái chết, lòng chùng xuống, giọng bất giác đánh lại. "Đứng ra sau lưng ta."

Chân Tam như vừa túm được ngọn cỏ cứu mạng, bèn chạy thực mạng trốn sau lưng Thanh Nguyên, tất cả mọi ánh nhìn trong lều đều tập trung trên người cô. "Phó tướng, ngươi làm như vậy là có ý gì?"

Thanh Nguyên nở nụ cười cầu hòa, khẽ nói "Tướng quân, mặt tướng cho rằng trước tiên nên nghĩ cách tìm số ngựa đã đi lạc về. Còn Chân Tam chỉ bằng cứ để hắn lại, nếu thực sự không thể dung thì sau này hắn xử tội."

Liễu Dương trừng mắt nhìn Chân Tam, trong lòng nóng ruột vô cùng nên chưa kịp suy nghĩ kĩ càng đã sẵn giọng nói "Phó tướng nói nghe thật hay, muốn tìm một bầy ngựa giữa vùng hoang sơ này khác nào mò kim đáy bể. Nếu phó tướng có lòng bỏ tất muốn giúp hắn, thì người hãy chịu tội thay hắn đi, chúng tôi đỡ biết bao nhiêu."

Thanh Nguyên nhếch miệng cười khẩy, lơ đãng quay qua hỏi Lương Tái Sinh (Hix, hi vọng mọi người còn nhớ anh này.) "Lương thị vệ, tội bất kính với chủ tướng phải phạt thế nào?"

Lương Tái Sinh khom người đáp "Phạt đánh hai mươi roi công khai trước toàn quân."

"Người đâu" Thanh Nguyên ra lệnh "Giải Liễu giáo úy ra ngoài phạt đánh hai mươi roi, gọi các binh sỹ đến xem."

Liễu Dương cứng đờ người, Lưu thống lĩnh kinh ngạc vô cùng, đến Hứa Sơn cũng phải cau mày. Thanh Nguyên thấy một lúc lâu vẫn không ai áp giải Liễu Dương, bèn chỉ thẳng vào mặt hai binh sỹ lúc nãy phụng lệnh vào bắt Chân Tam, quát lớn "Sao còn chưa đi, các người dám trái lệnh bốn phó tướng sao?"

Trên người cô toát ra khí thế của một vị tướng tầm mấu sa trường, khiến hai binh sỹ nọ không dám chùng bước, vội xông lên áp giải Liễu giáo úy. Liễu

Dương quát lên "Phó tướng dựa vào cái gì mà phạt ta."

Thanh Nguyên lạnh lùng đáp "Dựa vào thân phận Phó tướng do thánh thượng khâm điểm. Ngươi dám dùng giọng điệu bất kính nói chuyện với ta thì ta dám phạt ngươi."

Từng câu Thanh Nguyên nói ra đều lí lẽ đầy mình, khiến Liễu Dương không thể cãi lại. Hứa Sơn cũng không có ý kiến gì, thế là mọi người đành tro mắt nhìn Liễu Dương bị phạt thị chúng.

Các tướng lĩnh trong lều dùng ánh mắt e dè nhìn cô. Chỉ bằng một lần xử phạt này, toàn quân trên dưới không còn ai dám xem thường Trần phó tướng nữa. Hứa Sơn gạt nhẹ mi tâm, sau một đêm rong ruổi trên lưng ngựa khiến đầu hần nhức ong ong, giọng nói cũng trở nên mệt mỏi "Liều giáo úy không biết phân biệt trên dưới, bị phạt cũng đáng, mọi người nên lấy đó làm gương."

nói xong, lại đảo mắt về phía Thanh Nguyên. "Bây giờ nào loạn xong rồi, phó tướng có thể nói cho bốn tướng nghe cao kiến của ngươi?"

Thanh Nguyên không trả lời mà đứng hần dậy, quay ra sau mặt đối mặt với Chân Tam, lạnh giọng hỏi : "Bây giờ ta hỏi ngươi việc này, muốn sống thì trả lời cho cẩn thận vào, từ lúc mua về cho đến lúc ngựa ăn, có ai đụng vào số cỏ đó không?"

Chân Tam cổ trắn tỉnh trả lời rành mạch

"Bẩm, Luru thống lĩnh sợ việc này nhiều người biết không hay, nên đã dặn tiểu nhân phải canh giữ cẩn thận, ngoài trừ tiểu nhân ra thì không ai động vào."

Thanh Nguyên nghe xong liền nhú mày, rồi vung tay tát mạnh vào mặt Chân Tam, quát lên "Luru thống lĩnh đã nói không hề biết việc này, sao ngươi dám vu oan?"

Chân Tam bị tát đến xây xẩm mặt mày, nhưng với bản tính khôn ngoan của mình, hần mau mắn quỳ xuống vừa vả vào mồm vừa nhận sai "Do tiểu nhân tự tung tự tác, không liên quan đến Luru thống lĩnh."

Thanh Nguyên để mặc hần tự vắn tội, lại quay sang hỏi Hứa Sơn "Dám hỏi tướng quân, lũ ngựa đó là chạy theo một hướng hay chạy toán loạn?"

Hứa Sơn cố nhớ lại tình hình đêm qua rồi trả lời chắc nịch "Chúng cùng chạy về hướng Bắc."

Thanh Nguyên bước lên vài bước, nhắm mắt định thần suy nghĩ một lúc, khi mi mắt mở ra, trong mắt chỉ còn thần thái thông dong, đỉnh đạc. "Tướng quân, mặt tướng đã biết được hung thủ là ai và cũng có cách tìm lũ ngựa về."

Câu nói vừa thốt ra, cả lều đều xôn xao. Chỉ có Lương Tái Sinh và Hứa Sơn từng kinh qua óc sủy luận kinh người của cô, mới tỏ vẻ không lấy làm ngạc nhiên. "Hung thủ là người nào?"

"Bẩm, là một nhóm người từ phương khác đến, có thể là người Chân, chúng vẫn chưa đi xa, ắt hần vẫn còn ở vùng lân cận."

Luru thống lĩnh sốt ruột hỏi "Sao phó tướng lại biết?"

"Đầu tiên, để trộm được số ngựa lớn như vậy, chỉ có một người thì không thể thành. Lại nói, khi cỏ được đem về không hề có ai động tới, vậy chỉ có thể bị hạ độc trên đường mua. Theo lời Chân Tam, hần vào trấn mua cỏ là việc ngẫu nhiên phát sinh. Vậy ắt hần, hung thủ cũng chỉ tình cờ nảy sinh lòng tham trộm ngựa chứ không hề có chủ đích. Tiếp theo, có câu "Cỏ không ăn cỏ gần hang" (ngụ ý là người ta không ai dám làm việc xấu gần nơi sinh sống, vì như vậy rất dễ bị lộ), nên chúng chắc chắn không phải dân trong thành," Thành Nguyên dừng lại một lúc bưng bát nước lên uống, lúc ngẩng đầu lên thấy tất cả mọi người đều đang chăm chú lắng nghe, bèn nuốt nước bọt lấy giọng nói tiếp

"Ăn nhảm Mã Thượng Phong khiến ngựa bị kích thích phát điên, vậy chúng phải chạy tứ tung, làm sao lại cùng chạy về một phía, chắc hần phải có người điều khiển chúng. Mặt tướng nghe nói người Chân có một bí thuật khống chế ngựa, khiến chúng trở nên ngoan ngoãn thuần tính. Nên bạo gan suy đoán có thể việc này do lũ này gây ra. Cuối cùng, chúng vừa trộm được số ngựa lớn như vậy, nếu lúc này lộ liễu mang đi thì rất dễ bị phát hiện. Chắc hần chúng đoán được quân ta không thể nán lại tại đây quá lâu, nên mới tạm trốn một góc, đợi đến khi ta đi rồi mới ung dung đem ngựa bán."

Hứa Sơn gật đầu tán đồng, nghiêm nghị nói "Phó tướng suy luận rất hợp lý, nhưng điều quan trọng nhất là làm sao để tìm lại được lũ ngựa đây?"

Thanh Nguyên nở nụ cười bí hiểm. "Ta không cần tìm chúng, hãy để chúng đích thân đến tìm ta."

Ngay ngày hôm sau, tri phủ của Tế thành cùng ba huyện nhỏ lân cận đều dán cáo quan thông cáo thu mua ngựa tốt để chuẩn bị cho lễ hội săn mùa thu của triều đình. Mỗi con ngựa trả mười lạng bạc, cao gấp đôi giá thường. Thế là người dân kéo ngựa đến bán nườm nượp, suốt nửa dịp hừ cửa nhà môn. Nhưng tri phủ nếu không phải chê ngựa quá mập thì lại than quá ốm, không mua được bao nhiêu con. Mãi đến khi một người nông dân mang một con ngựa chiến mạnh khỏe đến. Tri phủ thấy ngựa này có sắc lông mượt mà, lại khỏe mạnh to lớn, vừa nhìn đã biết ngựa quý, bèn giữ chân người nông dân lại rồi dắt vào sân sau phủ đưa cho Chân Tam.

Chân Tam đến gần vuốt khê bờm ngựa, thấy nó không phản ứng mạnh, thì đã chắc đến bảy phần. hần cúi người xuống, thành thạo tháo móng ngựa ra. Quả nhiên, trong móng ngựa có khắc chữ Chung, đích thị là Ngự mã. Chân tam mừng rỡ như điên, vội dâng cặp móng ngựa cho Thanh Nguyên. Cô nhìn sơ qua, rồi trầm giọng hạ lệnh "Bắt người bán ngựa vào đây."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Thân Hồng Nhan Nơi Sa Trường (Phần 1)

Lão nông dân lần đầu vào trấn, lại nghe tri phủ triệu kiến, bèn sợ đến xanh tái mặt mũi. Vừa thấy lão bước vào sảnh, tri phủ đã lớn tiếng quát phủ đầu "Tên dân đen to gan kia, có biết ngựa người dân đến là Ngự Mã của triều đình không? Người có bao nhiêu cái đầu để chém đây?"

Lão nông vội quỳ sụp xuống, ấp a ấp úng nửa ngày mới kể rõ được nguồn gốc của con người. Đêm hôm trước có tên trộm đột nhập vào nhà lão, chẳng may bị lão tóm được, dọa báo quan. Tên trộm sợ quá bèn dùng con ngựa để bồi thường. Lão hay tin quan phủ đang muốn thu mua ngựa bèn dắt ngựa vào trấn bán.

Thanh Nguyên lặng lẽ quan sát từng cử chỉ trên mặt lão. Đột nhiên, Chân Tam xoay người sang nói nhỏ với cô. "Phó tướng, tiểu nhân thấy lão tuổi cao sức yếu, trộm một nắm thóc còn nghe được chứ làm sao trộm cả một đàn ngựa."

Tri phủ ngẫm thấy cũng có lý, định hỏi lão kẻ trộm đẩy mặt mũi trông thế nào, nhưng chưa kịp mở miệng thì Thanh Nguyên đã giành phần trước. "Tên trộm đẩy trông như thế nào?"

"Bầm đại quan, hấn rất cao to, mặt mũi hung ác."

"Thế quanh nhà lão còn nhà nào khác không?"

"Mười dặm quanh đây chỉ có mỗi nhà thảo dân."

"Thế ngoài lão ra trong nhà còn ai không?"

Lão hơi khựng người ra, sau mới đáp. "Trong nhà chỉ có hai phụ phụ thảo dân."

Thanh Nguyên nghe xong bèn hừ một tiếng, rồi hạ lệnh bằng giọng lạnh băng

"Giám lão điều dân này lại. Phái nha sai đến nhà lão, bắt hết tất cả những người trong nhà giải về đây cho ta." nói xong, bèn đăm chiêu nghĩ ngợi một hồi, sau lại lệnh Văn Tái Sinh, Bùi Tuấn đi cùng.

Tri phủ tò mò ngạc nhiên nhìn Thanh Nguyên, hỏi "Trần tướng quân, lão nông này trông là người thành thật, có sao lại đây giam?"

Cô ung dung chỉ vào lão nông đang quỳ phía dưới. Tri phủ vừa nhìn bộ dáng buông xuôi chịu tội để mặc nha sai áp giải, bèn hiểu ngay Thanh Nguyên không bắt sai người. Thanh Nguyên dốc ngực trà rồi thờ ơ trả lời "Xung quanh không có nhà nào, trong nhà không có trai tráng, tên trộm lại quốc thước, lẽ nào lại không chống cự nổi một lão già, đến nỗi phải gán ngựa bồi tội? Thiên hạ nào có tên trộm xuẩn ngốc đến vậy?"

Tri phủ nghe xong, bèn xấu hổ cúi đầu, trong bụng vừa thán phục óc quan sát tỉ mỉ của cô, lại tự ti bản thân phá án nhiều năm mà chẳng suy luận tinh tế được như vậy.

Khoảng hai khắc sau, đám nha sai giải một toán chừng hơn hai mươi người về phủ. Những người này mắt lờ, tai bè, tướng thô, đích thị là người tộc Chân. Tri phủ thấy những tên này tướng mạo hung hiểm gian xảo, chắc hẳn hung thủ chỉ có thể là chúng, bèn đập bàn mắng "Lũ thổ phi kia, sao ngựa của triều đình cũng dám cướp, đúng là tội ác tày đình, các người có nhận tội không?"

Một người trông có vẻ là thủ lĩnh tỏ ra không sợ sệt, hấn dùng thứ giọng đặc sệt của người Chân đáp "Bẩm quan, chúng thần dân chỉ là dân buôn từ xa tới đây kiếm miếng cơm, đừng nói ngựa mã, ngay cả một con gà còn không dám rớ tới. Tra án thì phải nói đến vật chứng, nếu đại nhân nhất quyết cho chúng thảo dân là phường đạo tặc, vậy xin đại nhân hãy trưng bằng chứng ra, có vậy mới tâm phục khẩu phục."

Tri phủ chỉ vào mặt hấn, cười bảo "Mồm mép lanh lẹ thật, nói người hay, lũ ương ngạnh như chúng bây thì bản quan đã gặp nhiều rồi. Chỉ cần vài giây là khai hết thôi. Người đầu, dụng hình."

Vừa dứt lời, nha sai đã đem các loại hình cụ ra thi pháp. Thanh Nguyên quan sát thấy thái độ tên thủ lĩnh dương dương tự đắc không hề nao núng, thì biết ngay có dụng hình cũng vô ích.

Quả nhiên, chúng chỉ một mực than khóc kêu oan, tuyệt không khai lấy một lời, càng không chịu nhận tội. Tri phủ Tế thành vốn là người lão luyện, dẫn thân vào quan trường đã lâu, nay cũng không biết phải xử trí thế nào.

Thanh Nguyên hơi nghiêng người sang hỏi bằng giọng "Lúc xông vào bắt người, trong nhà có điều gì khác lạ không?"

"Trong nhà ngoài một bộ Binh pháp tôn tử thì không có gì đáng quý."/ "Nhà chỉ có một bộ sách là quý."

Bùi Tuấn, Văn Tái Sinh trả lời gần như cùng một lúc. Lương Quan thấy vậy bèn trêu "Các người thường ngày không nói lời nào với nhau, nay sao ăn ý thế?"

Hai người kia lạnh nhạt không ai đáp trả câu đùa của hắn.

Thanh Nguyên nghĩ thầm trong bụng, Văn Tái Sinh tuy có cha là gian tế, nhưng dù sao cũng ít bươn chải. Còn Bùi Tuấn thì sống chung nhiều năm với sơn tặc, tất phải lão luyện khôn ranh hơn. Nhưng xem ra, họ Văn so với Bùi Tuấn cũng không thua kém mấy.

Nghĩ đoạn, cô bèn nói nhỏ vài câu vào tai Văn Tái Sinh. Họ Văn trong lòng ngạc nhiên tột độ, nhưng không dám chậm trễ nửa bước, bèn dợm chân rời khỏi công đường. Một lát sau, Thanh Nguyên cũng âm thầm đi về phía nhà lao.

Phía sau song sắt, lão nông com lưng ngồi thui thủi một góc, trông thật thê lương. Thấy Thanh Nguyên đi tới, lão không dám ngẩng đầu. Thanh Nguyên ra lệnh "Mang xác chết vào đây."

Ngay lập tức, hai nha sai khiêng vào một xác người chết cháy. Lão nông vội chạy đến song sắt, hoảng loạn nói "Đại nhân, xác ai vậy?"

"Con trai nguoi đây mà không nhận ra sao?"

Lão nông bàng hoàng như nghe sấm đánh bên tai. "Lũ giặc cò đây vì muốn diệt khẩu, nên đã thiêu sống con trai lão rồi đem chôn. Bồn tướng thương tình nên cho người đào xác lên, để hai phụ tử lão gặp mặt lần cuối."

Lão nông dấm vào ngực thùm thụp, gào khóc rống rít, nỗi đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh không phải ai cũng hiểu được. "Chúng đã hứa chỉ cần cha tuân lệnh làm theo thì sẽ không sát hại con mà, sao lại ra nông nỗi này?"

Nghe lời oán than này, Thanh Nguyên như mở cờ trong bụng, đợi lão than khóc xong, bèn dịu giọng thuyết phục "Đám nguoi là lũ bạo thú, không giữ chữ tín, sao lão lại đại độ tin lời chúng? Thôi, dù sao con lão đã chết, chi bằng lão hãy khai hết sự tình ra, để quan phủ trị tội chúng, âu cũng để rửa hận."

Lão nông trong cơn bi thương tột độ, chưa kịp suy nghĩ kỹ càng đã vừa khóc vừa khai "Bẩm quan lớn, chúng nửa đêm xâm nhập vào nhà lão, bắt con trai lão làm tin, ép phu phụ lão phải tìm nơi giấu đàn ngựa thay chúng, ngày ngày phải cho ăn ba bữa. Lão vì quá túng thiếu nên đành làm liều mang ngựa vào nhà quan bán."

"Vậy lão giấu ở đâu?"

"Bẩm, ở ngọn núi sau nhà."

Thanh Nguyên bèn mau chóng sai người đi tìm đàn ngựa về, rồi ung dung bước ra khỏi nhà lao. Lão nông kia vẫn ngồi khóc rống, Văn Tái Sinh không nhìn được bèn hét lên "Khóc gì mà khóc, không thấy đó là xác phụ nữ à?"

Lão nông nghe vậy, bèn bùng tỉnh vươn tay gỡ vạt áo xác chết lên, rồi mừng rỡ như điên vừa khóc vừa cười.

Lúc hai người quay về công đường, tri phủ vẫn đang giằng co với toán người kia, mãi không tra khảo thêm được gì. Thập đại hình phạt của nha môn đã dùng đến sáu, máu me tanh nồng cả công đường nhưng chúng vẫn nhất mực chối tội.

Văn Tái Sinh lên đưa mắt nhìn Thanh Nguyên, lòng không khỏi ca thán, thiên hạ mệnh mỏng người cơ trí rất nhiều, những người cơ trí vừa biết thao túng lòng người thì thật hiếm có. Cả đồng hình cụ của quan phủ còn không bằng một xác người, cả đám nguoi ngồi đây không bị được mưu trí của một người.

Tri phủ quay sang trao đổi ánh mắt với Thanh Nguyên, lắc đầu tỏ ý bất lực. Cô phớt lờ tri phủ, chỉ nhìn chăm vào chúng, không buồn nói thêm lời nào. Chính sự im lặng như vậy ngược lại càng khiến chúng sợ hãi hơn. Tựa như trong mắt cô, âm mưu của chúng chỉ là trò tiêu xáo vật vãnh, còn chúng chỉ là những tên nhãi nhép không đáng kể. Tri phủ sốt ruột đến đứng ngồi không yên, Thanh Nguyên thì vẫn bình chân như vại, cả công đường lặng như tờ. Đột nhiên, có tiếng ngựa hí vang, tất cả mọi người cùng quay đầu nhìn về phía cửa, khi thấy Chân Tam dắt con ngựa Bột Hải nước lông bóng bẩy đi vào, đám nguoi kia mặt mũi tái mét.

"Đây là danh mã do thánh thượng ngự ban, chạy dưới nước không khác gì trên cạn, ngoại trừ Hạo thành ra thì không nơi nào có, thế mà lại được tìm thấy ở ngọn núi phía sau nhà lão nông kia. Bằng chứng như vậy đã đủ khép tội chưa?"

Đến lúc này thì có giáo biện thế nào cũng không thoát khỏi cái chết, tên thủ lĩnh khôn ngoan đành cúi đầu nhận tội. Tri phủ hăm hở lệnh giải chúng vào đại lao, nhưng Thanh Nguyên vươn tay cản lại. "Nếu các nguoi chịu giao bí thuật luyện ngựa ra, bồn tướng sẽ cho bảo toàn mạng sống."

Tri phủ cả kinh khuyên can "Tướng quân, làm như vậy nhờ triều đình trách tội..."

"Thì bồn tướng sẽ chịu."

Tri phủ nghe vậy tuy lo sợ nhưng cũng không dám nói gì. Những tên lâu la dưới trướng bắt đầu dao động, cái chết treo lơ lửng trước mặt ai mà chẳng thể. Một tên khúm núm khẽ cất lời "Thủ lĩnh, hay là...."

Chưa nói hết câu, đã bị giáng một cú vào mặt, ngất xỉu ngay tức khắc, thấy thế không ai dám hó hé nữa. Thủ lĩnh hai tay ôm thành quyền, nói "Cảm tạ tấm lòng độ lượng của tướng quân, thứ lỗi không thể tuân theo."

Thanh Nguyên chống cằm nghếch cổ trà trên tay, về mặt thờ ơ như không hắt hàm ra lệnh "Lục soát xem trên người hân có cái còi nào không?"

Tên thủ lĩnh hoảng hốt vội co người lại, hân chống cự quyết liệt, phải đến năm người cùng xông lên mới chế trụ được gã. Nha sai lúc soát một lúc, phát hiện trong người hân quả thực có một cây còi mạ vàng. Thanh Nguyên cầm lên đặt vào mũi thổi, kì lạ thay, cây còi không phát ra âm thanh nào, đường lúc mọi người vẫn còn đang ngạc nhiên, thì ngựa Bột Hải đã bắt đầu lồng lộn lên, chực giăng khỏi dây cương, cả người luyện ngựa lão luyện như Chân Tam cũng không giữ lại được. Phải đến khi Thanh Nguyên ngừng thổi, nó mới chịu đứng yên. Cô ngắm nghía thật kỹ, phát hiện thấy dù vẫn còn thô sơ, nhưng cấu tạo của nó giống y như còi âm được dùng để điều khiển ngựa trong các rạp xiếc. Chiếc còi này phát ra tần số âm thanh rất thấp, chỉ có các loài động vật mới nghe được. Từ xa xưa các bộ lạc Ai Cập, Ấn Độ đã biết dùng loại dụng cụ này để điều khiển chó, ngựa nên việc nó xuất hiện nơi này không khiến cô ngạc nhiên. Thanh Nguyên xoa xoa thân còi rồi cất vào người, hiển nhiên không có ý định trả lại.

Lúc này tên thủ lĩnh phẫn hận nhìn Thanh Nguyên, ánh mắt hân hiện lên vẻ âm hiểm vô cùng "Đây là bí thuật gia truyền của tộc ta. Sao ngươi lại biết được?"

Thanh Nguyên đan chéo hai tay vào nhau, nhướn mày nói

"Bốn tướng cũng đang thắc mắc không biết các ngươi sẽ bán đàn ngựa cho ai? Hay là ngươi trả lời bốn tướng trước vậy?"

Người kia lạnh lùng nói "Việc có thể không thành, quy tắc không thể làm trái. Muốn chém muốn giết thì tùy"

Lương Quan cúi người nói khề vào tai Thanh Nguyên. "Những người làm nghề trộm ngựa, dù có chết cũng không được khai ra tên người mua. Đó là quy tắc bất di bất dịch."

Thanh Nguyên hơi nghiêng đầu ra hiệu đã biết, nghĩ ngợi một lúc đoạn lại bảo "Nếu ngươi không khai, bốn tướng sẽ đem bí thuật luyện ngựa này công bố với thiên hạ. Nghe nói bí thuật này đã được lưu truyền hơn chục đời, chưa từng để lọt ra ngoài. Nay đến đời của ngươi lại bị cả thiên hạ phát hiện. Để xem ngươi còn mặt mũi nào đến gặp liệt tổ liệt tông."

Trên đời này, có những người không sợ chết. Kẻ địch cho họ cứng cổ, ngang ngạnh, người khác lại nói họ trọng khí tiết. Nhưng thực ra họ cũng chẳng khác người thường là bao. Chẳng qua người thường sợ chết, còn họ lại có những nỗi sợ càng đáng sợ hơn cái chết. Chỉ cần chọn đúng điểm yếu mà tấn công, thì thành trì nào cũng sụp, huống hồ cái gọi là "quy tắc".

Quả nhiên, dọa giết, hân không mấy may dao động, nhưng vừa nhắc đến thuật luyện ngựa, hân đã xanh mặt hoảng hốt.

Thanh Nguyên không nhanh không chậm hỏi "Bốn tướng chỉ ban cơ hội một lần, khai hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Thân Hồng Nhan Nơi Sa Trường (Phần 2)

Gương mặt cao ngạo cùng tông giọng nhẹ hẫng của Thanh Nguyên khiến hân chỉ hận không thể băm vằm cô ra từng mảnh. Nhưng một khi đã bị nắm cán dao thì đành cam chịu thế hạ phong. Cuối cùng hân cũng phải khai ra cho bằng hết.

Hóa ra chúng định bụng đợi thêm vài ngày nữa cho êm chuyện, rồi mới dắt ngựa đem bán. Nhưng hôm qua lại chợt nghe tin đại quân của Hứa Sơn đã nhổ trại lên đường. Tên thủ lĩnh ngỡ rằng Hứa Sơn không muốn truy cứu việc mất ngựa, bèn mừng thầm, định bụng hôm nay lên đường ngay. Không ngờ chưa kịp khởi hành đã bị bắt gọn.

Nghe xong, Chân Tam mới chợt vỡ lẽ ra dụng ý của Thanh Nguyên, trong lòng không nén được con tò mò, bèn dè dặt quay sang hỏi đám Lương Quan

"Này, người thừa nói xem, có phải phó tướng đã sớm tiên đoán được hành động của chúng không? Có phải vì muốn "dụ chuột ra khỏi hang" nên mới để Hứa tướng quân dẫn đại quân lên đường trước?"

Lương Quan không đề ý đến gã, quay sang kín đáo nhún vai với Bùi Tuấn. Bùi Tuấn không tỏ thái độ gì, Văn Tái Sinh đảo mắt nhìn sang Thanh Nguyên. Lúc này, cô chống cằm nhìn trân trân ly trà trên tay, ra chiều nghĩ ngợi. Nhưng tuyệt nhiên không ai hiểu thấu được cô đang nghĩ gì.

Sư gia tỉ mỉ ghi chép địa điểm giao ngựa, ám hiệu liên lạc. Tri phủ đọc lướt qua rồi vội trình bản khẩu cung lên, Thanh Nguyên đặt ly trà xuống, đón lấy xấp giấy dày cộp, rồi hỏi gã cầm đầu lũ mã tặc.

"Có biết người mua là ai không?"

Tề Du cúi mặt xuống che đậy sát khí lóe lên trong mắt, rồi trả lời

"Mua bán đều thông qua mã sư (người lái mối mua bán ngựa), tiểu nhân không biết mặt người mua."

"Vậy mã sư cần bao nhiêu con ngựa."

"Mã sư chỉ nói càng nhiều càng tốt."

Thanh Nguyên chau mày lại, càng nghĩ càng bất an. Chiều lý mà nói, lúc này là thời điểm cuối năm, có muốn làm ăn buôn bán gì cũng nên gác lại sang năm. Huống hồ ngựa ở thời này còn quý hơn ruộng vườn, lại vô cùng khó nuôi, ngay cả những thương gia buôn ngựa lớn cũng chỉ dám mua chục con một lần, đột nhiên sao lại có người muốn mua cả trăm con thế này?

Nghĩ đoạn lại liếc mắt đọc sơ bản khẩu cung, thấy địa điểm giao ngựa là ở trấn Mạc Nhân. Ngẫm thấy nơi đây cũng không xa, bèn lệnh cho Chân Tam đuổi theo đại quân quay về phục mệnh với Hứa Sơn, còn bản thân cô thì dắt theo đàn ngựa lên đường đến trấn Mạc Nhân.

Lúc Chân Tam quay về truyền đạt ý của Thanh Nguyên, giáo úy Liễu Dương tức giận đập bàn mắng to

"Người này thật quá phận. Hẳn tướng chúng ta đang đi du ngoạn sao? Ngựa quân cũng dám dắt đi lung tung thế này, nhờ lại gặp thêm một toán mã tặc thì sao. Tướng quân, người phải trừng trị hần thích đáng."

Khác với Liễu Dương hữu dũng vô mưu, Hứa Sơn là người cơ trí vô cùng, vừa nghe qua có người muốn mua hàng trăm con ngựa đã lập tức sinh nghi. Hẳn dễ dàng li giải được tại sao Thanh Nguyên lại liều lĩnh như vậy, nên không hề lấy làm tức giận, chỉ nhàn nhạt nói

"Họ Trần này là người biết chừng mực, cứ mặc hần thôi."

Nói xong, lại nhìn Liễu Dương, nghiêm giọng bảo

"Liễu Dương, dù muốn dù không thì hần cũng là phó tướng do hoàng thượng khâm điểm. Ngươi cứ chống đối hần mãi, nhờ hần muốn thi hành quân pháp thì ta cũng không bênh người được đâu."

Liễu Dương bị người nói trúng tim đen, nhất thời quần bách không biết đáp gì, đành cúi đầu im lặng.

Hứa Sơn thấy hần tuy nóng nảy nhưng cũng không cự cãi câu nào, trong bụng cũng thầm hài lòng, giọng điệu trở nên hòa hoãn hơn, phất tay nói với Chân Tam

"Ngươi lập tức quay về Tể thành truyền ý của ta, rằng bốn tướng ân chuẩn y. Nhưng trong vòng ba ngày phải quay về đại quân."

Thế nhưng Chân Tam lại không đi ngay mà cứ quỳ đấy ngập ngừng mãi, như có điều khó xử. Hứa Sơn thấy vậy, khẽ nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, bèn bật cười hỏi

"Hay là phó tướng của các ngươi vốn đã lên đường mất rồi?"

Chân Tam thấy Hứa Sơn tuy đã đoán ra nhưng không hề nổi cơn thịnh nộ, bèn như được ân xá, vội nói

"Bẩm, đích thực là phó tướng đã lên đường. Người nói chắc chắn tướng quân sẽ không phản đối, còn... còn hứa nội trong ba ngày sẽ dẫn ngựa về."

Hứa Sơn nghe xong, sắc mặt bèn đánh lại. Chân Tam lại thấp thòm không thôi. Nhưng cuối cùng hần chỉ lệnh mọi người lui, không nói gì đến việc xử phạt, Liễu Dương vừa bị hần giáo huấn, cũng không dám đề cập đến. Việc này xem như lắng xuống.

Thanh Nguyên cùng đám quân của tri phủ lên đường từ sớm, đến tối thì tới trấn Mạc Nhân. Đúng như cái tên Mạc Nhân (không người), thị trấn này chỉ loe hoe vài chục mái nhà. Hết trời vừa nhá nhem chập tối là chìm trong bóng đêm, yên ắng như chốn không người. Cả trấn chỉ có một trà lâu, cũng chính là địa điểm giao ngựa.

Lũ mã tặc ngồi trong gian chính, sắc mặt ai nấy đều đầm chiêu lo sợ. Thanh Nguyên cùng đám người Bùi Tuấn ngồi trên lầu, có thể dễ dàng quan sát toàn cảnh. Thanh Nguyên cố tình buộc lũ ngựa ngay ngoài tàu để lừa con mồi.

Đúng giờ Tý hai khắc, chợt nghe tiếng bước chân, Bùi Tuấn nắm chặt thanh đao bên người, cúi đầu nói nhỏ

"Bước chân quá nhẹ nhàng, võ công chắc phải thuộc hạng thượng thừa."

Vừa dứt lời, cánh cửa liền mở tung, có bốn người đứng trước cửa. Người đầu tiên, cũng chính là tên mã sư, bước đến bên đám mã tặc kia, gõ hai cái xuống bàn hỏi

"Người bán thịt heo họ gì?"

Tề Du giương mắt, thấp giọng trả lời

"Họ Mã."

Sau khi xác nhận người đến là đúng là bọn Tề Du, những người còn lại mới bước vào. Tri phủ thấy người đã lọt bẫy, vừa định xông ra tóm gọn, Thanh Nguyên bèn vội xua tay cản lại, về mặt pha chút hoảng hốt.

Ở dưới đó, sau khi ngồi vào bàn, một người đã lên tiếng hỏi ngay

"Có bao nhiêu con?"

Tề Du đáp

"Ba trăm con."

"Ngựa chiến hay ngựa thường?"

"Tất cả là đều là ngựa chiến."

Vừa nghe là ngựa chiến, người kia vội hỏi tiếp

"Giá?"

"Năm chục lượng một con."

Mã sư nghe vậy, bèn hừ mũi ắt

"Chỉ bằng người đi ăn cướp cho rồi."

Tề Du liếc mắt nhìn lên lầu một chốc, nhớ lại lời Thanh Nguyên đã mớm sẵn, bèn thuật lại y đúc

"Lũ ngựa này đều từng chiến đấu trên chiến trường, dẻo dai vô cùng, có thể nhịn đói nhịn khát nhiều ngày. Chúng tôi chỉ bán một giá, nếu không mua thì đêm nay chúng tôi sẽ cắt tiết tất cả. Các ông đừng mong cướp lại từ tay tôi."

Người kia vừa nghe câu "từng chiến đấu trên chiến trường", ánh mắt bèn lóe sáng lên, nói

"Thành giao. Ngựa đâu?"

Ngay lúc này, Thanh Nguyên bèn phát tay ra hiệu, nhanh như chớp, đã có hơn vài chục quân sĩ xông ra từ tứ phía. Mã sư hốt hoảng trốn xuống gầm bàn, đám mã tặc cũng vội chạy thoát thân, chỉ còn lại ba người kia bị vây thành vòng tròn. Chúng không hề tỏ vẻ hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh rút đao ra đánh trả. Thanh Nguyên nhìn thanh đao to như đao mổ heo của chúng, trong đầu càng thêm khẳng định suy đoán của mình, lại càng thêm vài phần lo sợ.

Quả đúng như Bùi Tuấn dự đoán, võ công lẫn kiếm pháp của chúng vốn cao cường, hơn nữa đều thông thạo việc chém giết, chém xuống đao nào đao nấy đều ngay mạch hiểm, những quân sĩ bình thường vốn không địch lại. Chưa đầy một khắc mà đã có hơn mười người phe ta bị hạ gục, trong khi địch lại không hề hấn gì.

Tri phủ sốt ruột không thôi, Lương Quan thấy vậy, bèn rút kiếm muốn nhảy xuống tương trợ, nhưng Thanh Nguyên đã vươn tay giữ hấn lại, trầm giọng nói

"Không nên đổ máu vô ích."

Lương Quan nghe thế, liền thu kiếm lại ngay. Tri phủ lo lắng hỏi

"Tướng quân, cứ tiếp tục thế này e là không ổn. Người thấy nên làm thế nào?"

Thanh Nguyên suy nghĩ một hồi, đoạn lại chậm rãi bước đến bên lan can, nói vọng xuống

"Này Tề Du, nếu các ngươi có thể bắt sống ba người này, ta sẽ thả các ngươi đi ngay trong đêm nay."

Tề Du vốn đang đứng đứng xem kịch hay, nghe thế bèn ngước mắt lên, kích động hét to

"Quân tử nhất ngôn."

Thanh Nguyên đáp lại

"Từ mã nan truy." xong rồi lại nói thêm "Phải bắt sống."

Đám mã tặc cứ ngỡ phải cầm chắc cái chết, nay đột nhiên lại có cơ hội được thả, bèn bất chấp tính mạng lao vào vùng kiếm chém giết loạn xạ, khí thế gặp người giết người gặp phạt giết phạt dần dần đánh lui được ba tên kia, một khắc sau thì bị trời gô lại.

Tri phủ chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã ba người nọ trao đổi ánh mắt với nhau, rồi cùng cắn mạnh xuống lưỡi, máu tươi hun ra như suối. Thanh Nguyên vội la lên

"Mau giữ chúng lại."

Nhưng đã quá trễ, lúc Thanh Nguyên chạy đến nơi, chúng đã chết cả. Mùi máu tươi tanh nồng nặc bay khắp gian phòng, khiến ngay cả Bùi Tuấn cũng phải nhú mày khó chịu. Nhưng Thanh Nguyên lại không nề hà, cô đến bên cái xác, gỡ vạt áo của chúng lên, khẽ sờ vào đôi giày chúng đang mang, sắc mặt đăm chiêu vô cùng.

Xem xét xong cô đứng thẳng người dậy, do bật dậy quá đột ngột, chân lại mỏi nhừ, nên cả người bèn lao đảo muốn ngã nhào. Ngay tức khắc đã có ba vòng tay giang ra cùng một lúc. Nhưng cuối cùng, tự cô giữ được thăng bằng cho mình, không ngã vào vòng tay của ai cả. Đám Bùi Tuấn thấy thế lại không hện mà cùng rút tay về. Thanh Nguyên nhìn lướt qua cả ba người, xua tay nói không sao một tiếng, đoạn lại đảo mắt nhìn sang Tề Du. Tề Du biết tính mạng của hắn và tất cả huynh đệ phụ thuộc vào một câu nói của Thanh Nguyên. Nhất thời vừa hận vừa mong, không biết phải nói gì đành trừng nhìn đáp trả. lát sau, Thanh Nguyên quay sang hỏi tri phủ

"Tri phủ, đám mã tặc lúc này đâu hết rồi?"

Tri phủ ngăn người ra, định đáp "không phải đứng ngay trước mặt ngài sao?", nhưng rồi sức hiểu ra, lại vội im bật, không dám trả lời.

Bất thành linh Thanh Nguyên vươn tay rút thanh kiếm bên hông Lương Quan, kề vào cổ tri phủ, nhẹ giọng lặp lại

"Nghe không hiểu bốn tướng đang nói gì sao? Đám mã tặc đâu cả rồi?"

Tri phủ nuốt nước bọt liếc nhìn thanh gươm sáng toang đặt trên cổ, lại nhìn đám mã tặc đứng ngay trước mặt, cuối cùng đành run giọng đáp

"Bẩm, bẩm trong lúc chém giết hỗn loạn, không may đã bị giết sạch ạ."

Nghe thế, đám mã như vớ được cọng rom cứu mạng, ai nấy mừng rỡ như điên, đồng loạt quỳ xuống tạ ơn Thanh Nguyên. Nhưng cô lại cười nhạt bảo

"Là do các người tự nhặt mạng về, không liên quan gì đến ta."

Đám người kia nghe thế lại càng rú rít tạ ơn, Tề Du đi lên phía trước chấp tay thi lễ rồi nói

"Ôn cứu mạng ngày hôm nay, tất có ngày báo."

Nói xong bèn dẫn cả đoàn người bỏ đi. Thanh Nguyên cũng nhanh chóng dắt ngựa phi nhanh vào màn đêm. Tri phủ chỉ biết oán hận nhìn theo, nhỏ giọng chửi rủa, nhưng lại không dám sai người bắt lại. Văn Tái Sinh thấy thế thì chỉ cảm thấy buồn cười, bèn chỉ vào đám binh sĩ do tri phủ dẫn theo, nói

"Vớ đám tàn binh kia, đại nhân nghĩ có thể địch lại chúng sao? Không thả chúng đi thì đại nhân định làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Đế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.